
Shri Mahabharata Tatparyanirayah

श्री महाभारततात्पर्यनिर्णयः

Document Information

Text title : Mahabharata Tatparyaniraya

File name : mahAbhAratatAtparyanirNayaH.itx

Category : major_works, raama, madhvAchArya

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Anandatirtha or Madhwacharya

Latest update : October 7, 2025

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 7, 2025

sanskritdocuments.org

Shri Mahabharata Tatparyanirnayah

श्री महाभारततात्पर्यनिर्णयः

ॐ श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचितः

श्री महाभारततात्पर्यनिर्णयः

अथ प्रथमोऽध्यायः ।

(सर्वशास्त्रतात्पर्यनिर्णयः)

ॐ । नारायणाय परिपूर्णागुणार्णवाय विश्वोदयस्थितिलयोनियतिप्रदाय ।

ज्ञानप्रदाय विबुधासुरसौभ्यदुःखसत्कारणाय वितताय नमो नमस्ते ॥ १.१ ॥

आसीदुदारगुणवारिधिरप्रमेयो नारायणः परतमः परमात्स अेकः ।

सं शान्तसं विदभिलं जठरे निधाय लक्ष्मीभुजान्तरगतः स्वरतोऽपि यात्रे ॥ १.२ ॥

तस्थोऽरस्थजगतः सद्यमन्दसान्द्रस्वानन्दतुष्टवपुषोऽपि रमारमस्य ।

भूत्यै निजाश्रितजनस्य हि सृजयसृष्टावीक्षा बभूव परनामनिमेषकान्ते ॥ १.३ ॥

दृष्ट्वा स येतनगणान् जठरे शयानानानन्दमात्रवपुषः सृतिविप्रमुक्तान् ।

ध्यानं गतान् सृतिगतांश्च सुषुप्तिसं स्थान् ब्रह्मादिकान् कलिपरान्मनुजां स्तथैक्षत् ॥ १.४ ॥

स्रक्ष्ये हि येतनगणान् सुभदुःखमध्यसम्प्राप्तये तनुभृतां विद्वृतिं ममेच्छन् ।

सोऽयं विदार षड मे तनुभृत्स्वभावसम्भूतये भवति भूतिकृदेव भूत्याः ॥ १.५ ॥

एत्थं विचिन्त्य परमः स तु वासुदेवनामा बभूव निजमुक्तिपदप्रदाता ।

तस्याज्ञयैव नियताऽथ रमाऽपि रुपं बभ्रु द्वितीयमपि यत्प्रवदन्ति मायाम् ॥ १.६ ॥

सङ्कर्षणश्च स बभूव पुनः सुनित्यः सं डारकारणवपुस्तदनुज्ञयैव ।

देवी जयेत्यनु बभूव स सृष्टिदेतोः प्रद्युम्नतामुपगतः कृतितां य देवी ॥ १.७ ॥

स्थित्यै पुनः स भगवाननिरुद्धनामा देवी यशान्तिरभवच्छरदां सलस्रम् ।

स्थित्वा स्वमूर्तिभिरभूभिरचिन्त्यशक्तिः प्रद्युम्नरुपक षमांश्चरमात्मनेऽदात् ॥ १.८ ॥

निर्देडकान् स भगवाननिरुद्धनामा श्रुवान् स्वकर्मसडितानुदरे निवेश्य ।

यकेऽथ देवसहितान् क्रमशः स्वयम्भुप्राणात्मशेषगरुडेशमुपान् समग्रान् ॥ १.८ ॥
 पञ्चात्मकः स भगवान् द्विषडात्मकोऽभूत्पञ्चद्वयी शतसहस्रपरोऽमितश्च ।
 ओकः समोऽध्यभिलदोषसमुज्जितोऽपि सर्वत्र पूर्णगुणकोऽपि बहुभूमोऽभूत् ॥ १.१० ॥
 निर्दोषपूर्णगुणवित्राड आत्मतन्त्रो निश्चेतनात्मकशरीरगुणैश्च डीनः ।
 आनन्दमात्रकरपाद्यमुपोदरादिः सर्वत्र य स्वगतभेदविवर्जितात्मा ॥ १.११ ॥
 कालाख्य देशगुणतोऽस्य न याऽदिरन्तो वृद्धिक्षयौ न तु परस्य सदातनस्य ।
 नैतादृशः क्व य भूव्यो न यैव भाव्यो नास्त्युत्तरः किमु परात्परमस्य विष्णोः ॥ १.१२ ॥
 सर्वज्ञ ईश्वरतमः स य सर्वशक्तिः पूर्णव्यात्मात्मबलचित्सुभवीर्यसारः ।
 यस्याऽऽज्ञया रक्षितमिन्दिरया समेतं ब्रह्मेशपूर्वकमिदं न तु कस्य येशम् ॥ १.१३ ॥
 आभासकोऽस्य पवनः पवनस्य रुद्रः शेषात्मको गरुड एव य शङ्कामौ ।
 वीन्द्रेशयोस्तदपरे त्वनयोश्च तेषामृष्यादयः क्रमश उिनगुणाः शतां शाः ॥ १.१४ ॥
 आभासका त्वथ रमाऽस्य मरुत्स्वर्गपाञ्चैष्टाऽध्यजात्तदनु गीः शिवतो वरिष्ठा ।
 तस्या उमा विपतिनी य गिरस्तयोऽस्तु शय्यादिकाः क्रमश एव यथा पुमां सः ॥ १.१५ ॥
 ताभ्यश्च ते शतगुणैर्दशतो वरिष्ठाः पञ्चोत्तरैरपि यथाक्रमतः श्रुतिस्थाः ।
 शब्दो बहुत्ववचनः शतमित्यतश्च श्रुत्यन्तरेषु बहुधोक्तिविरुद्धता न ॥ १.१६ ॥
 तेषां स्वर्गपमिदमेव यतोऽथ मुक्ता अप्येवमेव सततोऽख्यविनीयर्गुणाः ।
 शब्दः शतं दशसहस्रमिति स्म यस्मात्तस्मान्न डीनवचनोऽथ ततोऽप्यर्गुणाः ॥ १.१७ ॥
 एवं नरोत्तमपरास्तु विमुक्तियोग्या अन्ये य सं सृतिपरा असुरास्तमोगाः ।
 एवं सदैव नियमः क्वचिदन्यथा नयावन्न पूर्तिरुत सं सृतिगाः समस्ताः ॥ १.१८ ॥
 पूर्तिश्च नैव नियमाद्भविता डि यस्मात्तस्मात्सामामिभपि यान्ति न जुवसऽन्धाः ।
 आनन्त्यमेव गणशोऽस्ति यतो डि तेषामित्यं ततः सकलकालगता प्रवृत्तिः ॥ १.१९ ॥
 ओतैः सुरादिभिरतिप्रतिभादियुक्तैर्युक्तैः सडैव सततं प्रविचिन्त्यदृभिः ।
 पूर्तिरश्चिन्त्यमडिमः परमः परात्मा नारायणोऽस्य गुणविस्तृतिरच्यगा क्व ॥ १.२० ॥
 साभ्यं न यास्य परमस्य य केन याऽप्यं मुक्तेन य क्वचिदतस्त्वभिदा कुतोऽस्य ।
 प्राप्येत येतनगणैः सततास्वतन्त्रैर्नित्यस्वतन्त्रवपुषः परमात्परस्य ॥ १.२१ ॥
 अर्थोऽयमेव निष्पिलैरपि वेदवाक्यै रामायणैः सडितभारतपञ्चरात्रैः ।
 अन्यैश्च शास्त्रवचनैः सडतत्त्वसूत्रैर्निर्णयते सडुदयं डरिणा सदैव ॥ १.२२ ॥

नारायणस्य न समःऽऽपुरुषोत्तमोऽहं
 ज्ञुवाक्षरे ऽयतिगतोऽस्मि ततो “ऽन्यदार्तम्”(१) ।
 “मुक्तोऽपसृप्य”(२) एह नास्ति कुतश्च कश्चित्
 “नानेव”(३) धर्मपृथगात्मदृगेत्यधो ङि ॥ १.२३ ॥

“आभास एव”(४) पृथगीशत एषे ज्ञुवो
 मुक्तस्य नास्ति जगतो विषये तु शक्तिः ।
 मात्रापरोऽसि न तु तेऽश्रुवते महित्वं
 षाऽगुण्यविग्रहऽऽसुपूर्णागुणैकदहः ॥ १.२४ ॥

माहात्म्यदेहऽऽसृतिमुक्तिगतेऽऽशिवश्च भ्रमा
 य तद्गुणगतौ न कथञ्चनेशौ ।
 न श्रीः कुतस्तदपरेऽऽस्य सुभस्य मात्रामण्
 स्नन्ति मुक्तसुगणाश्च शतावरेण ॥ १.२५ ॥

“आभासकाभासपरावभासरूपाण्यजसाणि य येतनानाम् ।
 विषणोः सदैवाति वशात्कदापि गच्छन्ति केशादिगणा न मुक्ती”(५) ॥ १.२६ ॥

यस्मिन् परेऽन्येऽप्यजज्ञुवकोशा
 नाहं परायुर्न मरीचिमुभ्याः ।
 जानन्ति यद्गुणगणान्न रमाद्योऽपि
 नित्यस्वतन्त्र उत कोऽस्ति तदन्य एशः ॥ १.२७ ॥

नैवैक एव पुरुषः पुरुषोत्तमोऽसावेकह्
 कुतः स पुरुषोऽऽयत एव जात्या ।
 अर्थात्श्रुतेश्च गुणतो निजरूपतश्च
 नित्यान्य एव कथमस्मि स इत्यपि स्यात् ॥ १.२८ ॥

(१) भृ. उ. प. ५.१

(२) भ्र. सू. १.३.२

(३) क. उ. ४.११

(४) भ्र. सू. २.३.५०

(५) “अभासक” इत्यादि श्रुतिवचनमेव । न स्ववचनं भा. प्र ।

सर्वोत्तमो हरिर्दिदं तु तदाज्ञायैव

येतुं क्षमं स तु हरिः परमस्वतन्त्रः ।

पूर्णाव्यथागणितनित्यगुणार्णवोऽसौ

यथार्थवचनानां य मोक्षार्थानां य सं शयम् ।
 अपनेतुं हि भगवान् ब्रह्मसूत्रमयीकल्पत् ॥ १.४३ ॥
 तस्मात्सूत्रार्थमागृह्य कर्तव्यः सर्वनिर्णयः ।
 सर्वदोषविहीनत्वं गुणैः सर्वैरुदीर्घता ॥ १.४४ ॥
 अभेदः सर्वरूपेषु श्रुतभेदः सदैव य ।
 विषणोरुक्तानि सूत्रेषु सर्वविदेज्यता तथा ॥ १.४५ ॥
 तारतम्यं य मुक्तानां विमुक्तिर्विधेया तथा ।
 तस्मादेतद्विरुद्धं यन्मोक्षाय तद्दुदाहृतम् ॥ १.४६ ॥
 तस्माद्ये ये गुणा विषणोर्ग्राह्यास्ते सर्व एव तु” ।
 इत्याद्युक्तं भगवता भविष्यत्पर्वणि स्फुटम् ॥ १.४७ ॥
 “अेष मोक्षं सृजाम्याशु यो जनान्मोक्षयिष्यति ।
 त्वं य रुद्र महाबाहो मोक्षशास्त्राणि कारय ॥ १.४८ ॥
 अतत्थ्यानि वितत्थ्यानि दर्शयस्व महाभुज ।
 प्रकाशं कुरु याऽत्मानमप्रकाशं य मां कुरु” ॥ १.४९ ॥
 इति वाराहवचनं ब्रह्माण्डोक्तं तथाऽपरम् ।
 “अमोक्षाय गुणा विषणोराकारश्चिच्छरीरता ॥ १.५० ॥
 निर्दोषत्वं तारतम्यं मुक्तानामपि योच्यते ।
 अेतद्विरुद्धं यत्सर्वं तन्मोक्षाय इति निर्णयः” ॥ १.५१ ॥
 स्कान्देऽप्युक्तं शिवेनैव षण्मुभायैव सादरम् ।
 शिवशास्त्रेऽपि तद्ग्राह्यं भगवच्छास्त्रयोगि यत् ॥ १.५२ ॥
 “परमो विषणुरेवैकस्तज्ज्ञानं मोक्षसाधनम् ।
 शास्त्राणां निर्णयस्त्वेष तदन्यन्मोक्षनाय हि ॥ १.५३ ॥
 ज्ञानं विना तुया मुक्तिः साम्यं य मम विषणुना ।
 तीर्थाऽदिमात्रतो ज्ञानं ममाऽधिक्यं य विषणुतः ॥ १.५४ ॥
 अभेदश्चास्मदादीनां मुक्तानां हरिणा तथा ।
 इत्यादि सर्वं मोक्षाय कथ्यते पुत्र नान्यथा” (६) ॥ १.५५ ॥
 उक्तं पान्धपुराणे यशैव एव शिवेन तु ।
 यद्दुक्तं हरिणा पूर्वमुभायै प्राह तद्भरः ॥ १.५६ ॥

“त्वामाराध्य तथा शम्भो ऋषीष्यामि वरं सदा ।

द्वापराऽदौ युगे भूत्वा कलया मानुषाऽदृष्टुः ॥ १.५७ ॥

स्वाऽगमैः कल्पितैस्त्वं य जनान्मद्भिमुष्मान् कुरु ।

मां य गोपाय येन स्यात्सृष्टिरेषोत्तराधरा” (७) ॥ १.५८ ॥

न य वैष्णवशास्त्रेषु वेदेष्वपि उरेः परः ।

क्वचिद्दुक्तोऽन्यशास्त्रेषु परमो विष्णुरीरितः ॥ १.५९ ॥

निर्दोषत्वाख्य वेदानां वेदोक्तं ग्राह्यमेव हि ।

वेदेषु य परो विष्णुः सर्वस्माद्दुष्यते सदा ॥ १.६० ॥

“अस्य देवस्य मील । लुषो वया विष्णोरेषस्य प्रभुये ऽविर्भिः ।

विदे हि रुद्रो रुद्रियं मडित्वं यासिष्टे वर्तिरश्ननाविरावत्” (८) ॥ १.६१ ॥

(६) पद्मपुराण ६.७१.११४११६

(७) पद्मपुराण ६.७१.१०६१०७

(८) ऋग्वेद ७.४०.५

“स्तुतिं श्रुतं गर्तसदं युवानं मृगं न भीममुपल्लुमुग्रम्” (९) ।

“यं कामये तं तमुग्रं कृणोमि तं ब्रह्माणं तमृषिं तं सुमेधाम्” (१०) ॥ १.६२ ॥

“अको नारायण आसीन्न ब्रह्मा न यशङ्करः” ।

“वासुदेवो वा षट्मत्र आसीन्न ब्रह्मा न यशङ्करः” ॥ १.६३ ॥

“यदा पश्यः पश्यते रुमवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम् ।

तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति” (११) ॥ १.६४ ॥

“यो वेद निहितं गुडायां परमे व्योमन् ।

सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सल ब्रह्मणा विपश्चिता” (१२) ॥ १.६५ ॥

“प्रधानवस्य मडतो मडानि सत्यासत्यस्य करणानि वीचम्” (१३) ।

“सत्यमेनमनु विश्वे मडन्ति रातिं देवस्य गृणतो मघोनः” (१४) ॥ १.६६ ॥

“यच्छिडेत् सत्यमित्तन्न मोघं वसु स्यार्द्धमुत् जेतोऽत् दाता” (१५) ।

“सत्यः सो अस्य मडिमा गृणो शवो यज्ञेषु विप्रराज्ये” (१६) ॥ १.६७ ॥

“सत्या विष्णोर्गुणाः सर्वे सत्या ज्वेशयोर्भिदा ।

सत्यो मिथो ज्वभेदः सत्यं य जगदीदृशम् ॥ १.६८ ॥

असत्यः स्वगतो भेदो विष्णोर्नान्यदसत्यकम् ।
जगत्प्रवालः सत्योऽयं पञ्चभेदसमन्वितः ॥ १.६८ ॥

श्रुवेशयोर्भिदा यैव श्रुवभेदः परस्परम् ।
जडेशयोर्जडानां च जडश्रुवभिदा तथा ॥ १.७० ॥

पञ्चभेदा एते नित्याः सर्वावस्थासु सर्वशः ।

(८) ऋग्वेद २.३३.११

(१०) ऋग्वेद १०.१२५.५

(११) मु. उ. ३.१.३

(१२) तै. उ. २.१

(१३) ऋग्वेद २.१५.१

(१४) ऋग्वेद ४.१७.५

(१५) ऋग्वेद १०.५५.६

(१६) ऋग्वेद ८.३.४

मुक्त्तानां च न लीयन्ते तारतम्यं च सर्वदा ॥ १.७१ ॥

क्षितिपा मनुष्यगन्धर्वा देवाश्च पितरश्चिराः ।

आजानजाः कर्मजाश्च देवा इन्द्रः पुरन्दरः ॥ १.७२ ॥

रुद्रः सरस्वती वायुर्मुक्ताः शतगुणोत्तराः ।

अेको ब्रह्मा च वायुश्च वीन्द्रो रुद्रसमस्तथा ।

अेको रुद्रस्तथा शेषो नकश्चिद्वायुना समः ॥ १.७३ ॥

मुक्तेषु श्रीस्तथा वायोः सडस्रगुणिता गुणैः ।

ततोऽनन्तगुणो विष्णुर्न कश्चित्तसमः सदा ॥ १.७४ ॥

इत्यादि वेदवाक्यं विष्णोरुत्कर्षमेव वक्तव्यम् ।

तात्पर्यं मडदत्रेत्युक्तं “यो माम्”(१७) इति स्वयं तेन ॥ १.७५ ॥

“भूमो जयायस्त्वम्”(१८) इति व्युक्तं सूत्रेषु निर्णयित्तेन ॥ १८

तत्प्रीत्यैव च भोक्षः प्राथ्यस्तेनैव नान्येन ॥ १.७६ ॥

“नाथमात्मा प्रवचनेन लब्धो न मेधया न बहुना श्रुतेन ।

यमेवैष वृणुते तेन लब्धस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनुं स्वाम्”(२०) ॥ १.७७ ॥

“विष्णुर्द्विधाता भोक्षस्य वायुश्च तदनुज्ञया ।

भोक्षो ज्ञानं च कर्मशो मुक्तिगो भोग एव च ॥ १.७८ ॥

उत्तरेषां प्रसादेन नीयानां नान्यथा भवेत् ।

सर्वेषां य उरिर्नित्यं नियन्ता तद्दशाः परे ॥ १.७९ ॥

तारतम्यं ततो ज्ञेयं सर्वोच्चत्वं उदरेस्तथा ।

अेतद्विना न कस्यापि विमुक्तिः स्यात्कथञ्चन ॥ १.८० ॥

(१७) भगवद्गीता १५.१९

(१८) अ. सू. ३.३.५९

(१९) “एति” शब्दः प्रकारवचनः । अनेन प्रकारेण “जन्माद्यस्य यतः “(अ. सू. १.१.२),
“द्युम्ब्याद्यायतनं स्वशब्दात्” (अ. सू. १.३.१), “अक्षरमम्बरान्धृतैः “(अ. सू. १.३.१०),
“सर्वोपिता य तद्दर्शनाद्” (अ. सू. २.१.३१)एत्यादि सूत्रेषु उक्तं , एति भावः ।

अतः “सूत्रेषु” एति बहुवचनं भा. प्र ।

(२०) क. उ. १.२.२३, मु. उ. ३.२.३

पञ्चमेदांश्च विज्ञाय विष्णोः स्वाभेदमेव य ।

निर्दोषत्वं गुणान्द्रेकं ज्ञात्वा मुक्तिर्नयान्यथा ॥ १.८१ ॥

अवतारान् उदरेर्ज्ञात्वा नावतारा उदरेश्च ये ।

तदावेशांस्तथा सम्यग्ज्ञात्वा मुक्तिर्नयान्यथा ॥ १.८२ ॥

सृष्टिरक्षाऽलृतिज्ञाननियत्यज्ञानबन्धनान् ।

मोक्षं य विष्णुतस्त्वेव ज्ञात्वा मुक्तिर्नयान्यथा ॥ १.८३ ॥

वेदांश्च पञ्चरात्राणि सेतिहासपुराणकान् ।

ज्ञात्वा विष्णुपरानेव मुच्यते नान्यथा क्वचित् ॥ १.८४ ॥

महात्म्यज्ञानपूर्वस्तु सुदृढः सर्वतोऽधिकः ।

स्नेहो भक्तिरिति प्रोक्तः तथा मुक्तिर्नयान्यथा ॥ १.८५ ॥

त्रिविधा ज्वसऽन्धास्तु देवमानुषदानवाः ।

तत्र देवा मुक्तियोग्या मानुषेषूत्तमास्तथा ॥ १.८६ ॥

मध्यमा मानुषा येतु सृत्तियोग्याः सदैव हि ।

अधमा निरथायैव दानवास्तु तमोलयाः ॥ १.८७ ॥

मुक्तिर्नित्या तमश्चैव नाऽवृत्तिः पुनरेतयोः ।

देवानां निरथो नास्ति तमश्चापि कथञ्चन ॥ १.८८ ॥

नासुराणां तथा मुक्तिः कदाचित्तेनचित्क्वचित् ।

मानुषाणां मध्यमानां नैवैतद्द्वयमाप्यते ॥ १.८९ ॥

असुराणां तमः प्राप्तिस्तदा नियमतो भवेत् ।
 यदा तुज्ञानिसद्भावे नैव गृह्णन्ति तत्परम् ॥ १.८० ॥
 तदा मुक्तिश्च देवानां यदा प्रत्यक्षगो हरिः ।
 स्वयोग्ययोपासनया तन्वा तद्योग्यया तथा ॥ १.८१ ॥
 सर्वैर्गुणैर्भ्रमणा तु समुपास्थो हरिः सदा ।
 आनन्दो ज्ञः सदात्मैति ह्युपास्थो मानुषैर्हरिः ॥ १.८२ ॥
 यथाक्रमं गुणोद्रेकात्तदन्वैरा विशिष्यतः ।
 भ्रमत्वयोग्या ऋजवो नाम देवाः पृथग्गणाः ॥ १.८३ ॥
 तैरेवाप्यं पदं तत्तु नैवान्यैः साधनैरपि ।
 अेवं सर्वपदानां तु योग्याः सन्ति पृथग्गणाः ॥ १.८४ ॥
 तस्मादनान्धनन्तं हि तारतम्यं सिद्धात्मनाम् ।
 तस्य नैवान्यथा कर्तुं शक्यं केनापि कुत्रचित् ॥ १.८५ ॥
 अयोग्यमिच्छन् पुरुषः पतत्येव न सं शयः ।
 तस्माद्योग्यानुसारेण सेव्यो विष्णुः सदैव हि ॥ १.८६ ॥
 अस्त्रिद्रसेवनाख्यैव निष्कामत्वाख्य योग्यतः ।
 द्रष्टुं शक्यो हरिः सर्वैर्नान्यथा तु कथञ्चन ॥ १.८७ ॥
 नियमोऽयं उर्यस्मान्नोल्लङ्घ्यः सर्वयेतनैः ।
 सत्यसङ्कल्पतो विष्णुर्नान्यथा य करिष्यति ॥ १.८८ ॥
 दानतीर्थतपोयज्ञपूर्वाः सर्वेऽपि सर्वदा ।
 अङ्गानि हरिसेवायां भक्तिस्त्वेका विमुक्तये” ।
 भविष्यत्पर्ववचनमित्येतदभिलं परम् ॥ १.८९ ॥
 “शृण्वे वीर उग्रमुग्रं दमायन्नन्यमन्यमतिनेनीयमानः ।
 अघमानद्विव् उभयस्य राजा योष्कूयते विश ठन्द्रो मनुष्यान् ॥ १.१०० ॥
 परा पूर्वेषां सभ्या वृष्टाक्ति वितर्तुराणो अपरेभिरिति ।
 अनानुभूतीरवधूनवानः पूर्वीरिन्द्रः शरदस्तर्तरीति” (२१) ॥ १.१०१ ॥
 “तमेवं विद्वानमृतं षड् भवति नान्यः पन्था अयनाय विद्यते” (२२) ।
 (२१) ऋग्वेद ६.४७.१६१७

(२२) तै. आ. ३.१२.१७

“तमेव विदित्वाऽति मृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय” (२३) ॥ १.१०२ ॥

“यस्य देवे परा भक्तिर्यथादेवे तथा गुरौ ।

तस्यैते कथिता ऽथर्थाः प्रकाशन्ते मडात्मनः” (२४) ॥ १.१०३ ॥

“भक्त्यर्थान्यभिलाष्येव भक्तिर्भोक्षाय डेवला ।

मुक्तानामपि भक्तिर्लि नित्यानन्दस्वउपिणी ॥ १.१०४ ॥

ज्ञानपूर्वः परः स्नेहो नित्यो भक्तिरितीर्यते” ।

धत्यादि वेदवचनं साधनप्रविधायकम् ॥ १.१०५ ॥

“निश्शेषधर्मकर्ताऽप्यभक्तस्ते नरेके डरे ।

सदा तिष्ठति भक्तश्चेद्भ्रममडाऽपि विमुच्यते” ॥ १.१०६ ॥

“धर्मो भवत्यधर्मोऽपि कृतो भक्तैस्तवाऽच्युत ।

पापं भवति धर्मोऽपि यो न भक्तैः कृतो डरे” ॥ १.१०७ ॥

“भक्त्या त्वनन्यथा शक्य अडमेवं विधोऽर्जुन ।

ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्त्वेन प्रवेष्टुं च परन्तप” (२५) ॥ १.१०८ ॥

“अनादिद्वेषिणो दैत्या विषणौ द्वेषो विवर्षितः ।

तमस्यन्धे पातयति दैत्यानन्ते विनिश्चयात् ॥ १.१०९ ॥

पूर्णाङ्गभात्मको द्वेषः सोऽनन्तो ऽयवतिष्ठते ।

पतितानां तमस्यन्धे निः शेषसुभवर्जिते ॥ १.११० ॥

शुवाभेदो निर्गुणत्वमपूर्णागुणता तथा ।

साम्याधिक्ये तदन्धेषां भेदस्तद्गत एव च ॥ १.१११ ॥

प्रादुर्भावविपर्यासस्तद्भक्तद्वेष एव च ।

तत्प्रमाणास्य निन्दा च द्वेषा अतेऽभिला मताः ॥ १.११२ ॥

(२३) श्वे. उ. ३.८

(२४) श्वे. उ. ६.२३

(२५) भगवद्गीता ११.५४

अेतैर्विडीना या भक्तिः सा भक्तिरिति निश्चिता ।

अनादिभक्तिर्देवानां कमाद्भृष्टिं गतैव सा ॥ १.११३ ॥

अपरोक्षदृशैर्देवैर्मुक्तिर्देवैस्तु सा पुनः ।

सैवाऽनन्दस्वरूपेण नित्या मुक्तोषु तिष्ठति ॥ १.११४ ॥
 यथा शौकल्यादिकं रूपं गोर्भवत्येव सर्वदा ।
 सुभङ्गानादिकं रूपमेवं भक्तेर्न यान्यथा ॥ १.११५ ॥
 भक्त्यैव तुष्टिभक्ष्येति विष्णुर्नान्येन केनचित् ।
 स एव मुक्तिदाता य भक्तिस्तत्रैकारणम् ॥ १.११६ ॥
 भ्रष्टमादीनां य मुक्तानां तारतम्ये तु कारणम् ।
 तारतम्यस्थिताऽनादिनित्या भक्तिर्न येतरत् ॥ १.११७ ॥
 मानुषेष्वधमाः किञ्चिद्द्वेषयुक्ताः सदा उरौ ।
 दुःखनिष्ठास्ततस्तेऽपि नित्यमेव न सं शयः ॥ १.११८ ॥
 मध्यमा मिश्रभूतत्वान्नित्यं मिश्रकृलाः स्मृताः ।
 किञ्चिद्भक्तिर्युता नित्यमुत्तमास्तेन मोक्षिणः ॥ १.११९ ॥
 भ्रष्टमणः परमा भक्तिः सर्वेभ्यः परमस्ततः” ।
 इत्यादीनि य वाक्यानि पुराणेषु पृथक्पृथक् ॥ १.१२० ॥
 “षण्णवत्यङ्गुलो यस्तु न्यत्रोधपरिमण्डलः ।
 सप्तपादश्चतुर्दस्तो द्वात्रिंशलक्षलैर्युतः ।
 असं शयः सं शयश्छिद्रुरुक्तो मनीषिभिः ॥ १.१२१ ॥
 तस्माद्भ्रष्टमा गुरुर्मुष्यः सर्वेषामेव सर्वदा ।
 अन्येऽपि स्वात्मनो मुष्याः क्रमाद्गुरव इरिताः ॥ १.१२२ ॥
 क्रमाल्लक्षणाडीनाश्च लक्षणाक्षणैः समाः ।
 मानुषा मध्यमाः सम्यग्दुर्लक्षणायुतः कलिः ॥ १.१२३ ॥
 सम्यग्लक्षणासम्पन्नो यद्दद्यात्सुप्रसन्नधीः ।
 शिष्याय सत्यं भवति तत्सर्वं नात्र सं शयः ॥ १.१२४ ॥
 अगम्यत्वाद्भ्रष्टस्मिन्नाविष्टो मुक्तिदो भवेत् ।
 नातिप्रसन्नदृष्टयो यद्दद्याद्गुरुरप्यसौ ।
 न तत्सत्यं भवेत्तस्मादर्थनीयो गुरुः सदा ॥ १.१२५ ॥
 स्वावराणां गुरुत्वं तु भवेत्कारणतः क्वचित् ।
 मर्यादार्थं तेऽपि पूज्या न तु यद्भ्रष्टरो गुरुः” ।
 इत्येतत्पञ्चरात्रोक्तं पुराणेष्वनुमोदितम् ॥ १.१२६ ॥

“यदा मुक्तिप्रदानस्य स्वयोज्यं पश्यति ध्रुवम् ।

रूपं उरेस्तदा तस्य सर्वपापानि भस्मसात् ॥ १.१२७ ॥

यान्ति पूर्वाण्युत्तराणि नश्वेषं यान्ति कानिचित् ।

मोक्षश्च नियतस्तस्मात्स्वयोज्यहरिदृशनि” ॥ १.१२८ ॥

भविष्यत्पर्ववयनमित्येतत्सूत्रं तथा ॥ २६

श्रुतिश्च तत्परा तद्गततद्यथा” (२७) एत्यवदत्स्कुटम् ॥ १.१२९ ॥

“मुक्तास्तु मानुषा देवान् देवा इन्द्रं स शङ्करम् ।

स ब्रह्माणं इमेणैव तेन यान्त्यप्पिला हरिम् ॥ १.१३० ॥

उत्तरोत्तरवश्याश्च मुक्ता रुद्रपुरस्सराः ।

निर्दोषा नित्यसुप्तिनः पुनरावृत्तिवर्जिताः ।

स्वेच्छयैव रमन्तेऽत्र नानिष्टं तेषु किञ्चन ॥ १.१३१ ॥

असुराः कलिपर्यन्ता अवेवं दुःभोत्तरोत्तराः ।

कलिर्दुःभाधिकस्तेषु तेऽप्येवं ब्रह्मवद्गणाः ॥ १.१३२ ॥

(२६) .अयेतत्सूत्रगम् इत्यस्य अेतत्प्रमेयं सूत्रगम् ।

“तदधिगम उत्तरपूर्वाधयोरश्वेषविनाशौ तद्व्यपदेशाद्”

(अ. सू. ४.१.१३) एति सूत्रगतम्, एत्यर्थः भा. प्र ।

(२७) छा. उ. ४.१४.३

तथाऽन्येऽप्यसुराः सर्वे गणा योज्यतया सदा ।

ब्रह्मैवं सर्वशुवेभ्यः सदा सर्वगुणाधिकः ॥ १.१३३ ॥

मुक्तोऽपि सर्वमुक्तानामाधिपत्ये स्थितः सदा ।

आश्रयस्तस्य भगवान् सदा नारायणः प्रभुः” ॥ १.१३४ ॥

एति ऋग्यजुः सामाथर्वपञ्चरात्रेतिहासतः ।

पुराणोभ्यस्तथाऽन्येभ्यः शास्त्रेभ्यो निर्णयः कृतः ॥ १.१३५ ॥

विष्ववाज्ञायैव विदुषा तत्प्रसादभलोन्नतेः ।

आनन्दतीर्थमुनिना पूर्वाप्रज्ञाभिधायुजा ॥ १.१३६ ॥

तात्पर्यं शास्त्राणां सर्वेषामुत्तमं मया प्रोक्तम् ।

प्राधान्यज्ञां विष्वोरेतज्ज्ञात्वैव विष्वुराभ्योऽसौ ॥ १.१३७ ॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमडाभारततात्पर्यनिर्णये

सर्वशास्त्रतात्पर्यनिर्णयो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

(वाक्योद्धारः)

ॐ । जयति हरिरयिन्यः सर्वदेवैकवन्द्यः परमगुरुरभीष्टावामिदः सज्जनानाम् ।

निभिलगुणगणार्णो नित्यनिर्भुक्तदोषः सरसिजनयनोऽसौ श्रीपतिर्मानदो नः ॥ २.१ ॥

उक्तः पूर्वोऽध्याये शास्त्राणां निर्णयः परो द्विव्यः ।

श्रीमद्भारतवाक्याभ्येतैरेवाध्यवस्यन्ते ॥ २.२ ॥

कवचिद्ग्रन्थान् प्रक्षिपन्ति कवचिदन्तरितानपि ।

दुर्युः कवचिच्च व्यत्यासं प्रमादात्कवचिदन्यथा ॥ २.३ ॥

अनुत्सन्ना अपि ग्रन्था व्याकुला षति सर्वशः ।

उत्सन्नाः प्रायशः सर्वे कोट्यं शोऽपि न वर्तते ॥ २.४ ॥

ग्रन्थोऽध्येवं विलुक्त्वा । षतः किमर्थो देवदुर्गमः ।

कलावेवं व्याकुलिते निर्णयाय प्रयोदितः ॥ २.५ ॥

हरिणा निर्णयान् वय्मि विजानं स्तत्प्रसादतः ।

शास्त्रान्तराणि सज्जनन् वेदांश्चास्य प्रसादतः ॥ २.६ ॥

देशे देशे तथा ग्रन्थान् दृष्ट्वा यैव पृथग्विधान् ।

यथा स भगवान् व्यासः साक्षान्नारायणः प्रभुः ॥ २.७ ॥

जगाद भारताद्येषु तथा वक्ष्ये तदीक्षया ।

सङ्क्षेपात्सर्वशास्त्रार्थं भारतार्थानुसारतः ।

निर्णयः सर्वशास्त्राणां भारतं परिकीर्तितम् ॥ २.८ ॥

“भारतं सर्ववेदाश्च तुलामारोपिताः पुरा ।

देवैर्ब्रह्मादिभिः सर्वैरुषिभिश्च समन्वितैः ।

व्यासस्यैवाऽज्ञया तत्र त्वत्यरिच्यत भारतम्” ॥ २.९ ॥

“महत्वाद्भारवत्वाच्च महाभारतमुच्यते ।

क्ष्वंठरुक्तमस्य यो वेद सर्वपापैः प्रमुच्यते” (२८) ॥ २.१० ॥

“निर्णयः सर्वशास्त्राणां सदृष्टान्तो हि भारते ।

कृतो विषणुवशत्वं हि ब्रह्मादीनां प्रकाशितम् ॥ २.११ ॥

कपिलो दत्त ऋषभौ शिं शुमारो रुचेः सुतः ।
 नारायणो हरिः कृष्णस्तापसो मनुरेव च ॥ २.२५ ॥
 मडिदासस्तथा उं सः स्त्रीरूपो उयशीर्षवान् ।
 तथैव वडवावङ्गः कल्की धन्वन्तरिः प्रभुः ॥ २.२६ ॥
 इत्याद्याः केवलो विष्णुर्नैषां भेदः कथञ्चन ।
 न विशेषो गुणैः सर्वैर्भलज्ञानादिभिः क्वचित् ॥ २.२७ ॥
 श्रीब्रह्मरुद्रशेषाश्च वीन्द्रेन्द्रौ काम येव च ।
 कामपुत्रोऽनिरुद्धश्च सूर्यश्चन्द्रो बृहस्पतिः ॥ २.२८ ॥
 धर्म अेषां तथा भार्या दक्षाद्या मनवस्तथा ।
 मनुपुत्राश्च ऋषयो नारदः पर्वतस्तथा ॥ २.२९ ॥
 कश्यपः सनकाद्याश्च वड्न्याद्याश्चैव देवताः ।
 भरतः कार्तवीर्यश्च वैश्याद्याश्चकवर्तिनः ॥ २.३० ॥
 गयश्च लक्ष्मणाद्याश्च त्रयो रोडिणिनन्दनः ।
 प्रद्युम्नो रौक्मिण्यश्च तत्पुत्रश्चानिरुद्धकः ॥ २.३१ ॥
 नरः कृत्वुन इत्याद्या विशेषावेशिनो उरेः ।
 वालि साम्बादयश्चैव किञ्चिदावेशिनो उरेः ॥ २.३२ ॥
 क्ष्वी । तस्माद्भलप्रवृत्तस्य रामकृष्णात्मनो उरेः ।
 अन्तरङ्गं उनूमांश्च भीमस्तत्कार्यसाधकौ ॥ २.३३ ॥
 ब्रह्मात्मको यतो वायुः पदं ब्राह्ममगात्पुरा ।
 वायोरन्यस्य न ब्राह्मं पदं तस्मात्स येव सः ॥ २.३४ ॥
 यत्र रूपं तत्र गुणाः भक्त्याद्यास्त्रीषु नित्यशः ।
 रूपं हि स्थूलदृष्टीनां दृश्यं व्यक्तं ततो हि तत् ॥ २.३५ ॥
 प्रायो वेत्तुं न शक्यन्ते भक्त्याद्यास्त्रीषु यत्ततः ।
 यासां रूपं गुणास्तासां भक्त्याद्या एति निश्चयः ॥ २.३६ ॥
 तस्य नैसर्गिकं रूपं द्वात्रिंशलक्षार्थैर्युतम् ।
 नालक्षाणां वपुर्मात्रं गुणालेतुः कथञ्चन ॥ २.३७ ॥
 आसुरीणां वरादेस्तु वपुर्मात्रं भविष्यति ।
 न लक्षाणान्यतस्तासां नैव भक्तिः कथञ्चन ॥ २.३८ ॥

तस्माद्रूपगुणोदारा जनकी रुग्मिणी तथा ।
 सत्यभामेत्यादिभूपा श्रीः सर्वपरमा मता ॥ २.३८ ॥
 ततः पश्चाद्द्रौपदी य सर्वाभ्यो उपतो वरा ।
 भूभारक्षपणो साक्षाद्भृङ्गं भीमवदीशितुः ॥ २.४० ॥
 उन्ता य वैरुतेतुश्च भीमः पापजनस्य तु ।
 द्रौपदी वैरुतेतुः सा तस्माद्भीमादनन्तरा ॥ २.४१ ॥
 भलदेवस्ततः पश्चात्ततः पश्चाच्च कुल्युनः ।
 नरावेशादन्यथा तु द्रौणिः पश्चात्ततोऽपरे ॥ २.४२ ॥
 रामवज्जाम्भवत्याधाः षट्पतो रेवती तथा ।
 लक्ष्मणो अनुमत्पश्चात्ततो भरतवालिनी ।
 शत्रुघ्नस्तु ततः पश्चात्सुग्रीवाधास्ततोऽवराः ॥ २.४३ ॥
 क्ष्वीष्ठ । रामकार्यं तु यैः सम्यक्त्वयोग्यं न कृतं पुरा ।
 तैः पूरितं तत्कृष्णाय भीमत्स्वाद्यैः समन्ततः ॥ २.४४ ॥
 अधिकं यैः कृतं तत्र तैश्चनं कृतमत्र तत् ।
 कर्णाद्यैरधिकं यैस्तु प्रादुर्भावद्भ्ये कृतम् ।
 विविदाद्यैर्द्वि तैः पश्चाद्विप्रतीपं कृतं उरेः ॥ २.४५ ॥
 प्रादुर्भावद्भ्ये ज्यस्मिन् सर्वेषां निर्णयः कृतः ।
 नैतयोरकृतं किञ्चिच्छुभं वा यद्वि वाऽशुभम् ।
 अन्यत्र पूर्यते क्वापि तस्मादनैव निर्णयः ॥ २.४६ ॥
 पश्चात्तन्त्वात्कृष्णस्य वैशेष्यात्तत्र निर्णयः ।
 प्रादुर्भावमिमं यस्माद्गृहीत्वा भारतं कृतम् ॥ २.४७ ॥
 उक्ता रामकथाऽप्यस्मिन्मार्कण्डेयसमास्यथा ।
 तस्माद्यद्भारते नोक्तं तद्वि नैवास्ति कुत्रचित् ।
 अत्रोक्तं सर्वशास्त्रेषु नहि सम्यगुदाहृतम् ॥ २.४८ ॥
 धत्यादि कथितं सर्वं ब्रह्माण्डे उरिणा स्वयम् ।
 मार्कण्डेयेऽपि कथितं भारतस्य प्रशं सनम् ॥ २.४९ ॥
 “दिवतानां यथा व्यासो द्विपदां ब्राह्मणो वरः ।

आयुधानां यथा वज्रमोषधीनां यथा यवाः ।
तथैव सर्वशास्त्राणां महाभारतमुत्तमम्” ॥ २.५० ॥

वायुप्रोक्तेऽपि तत्रोक्तं भारतस्य प्रशं सनम् ॥ २८
“कृष्णद्वैपायनं व्यासं विद्मि नारायणं प्रभुम् ।
को ज्यन्यः पुण्डरीकाक्षान्महाभारतकृद्भवेत्”(३०) ॥ २.५१ ॥

अेवं हि सर्वशास्त्रेषु पृथक्पृथगुदीरितम् ।
उक्तोऽर्थः सर्व ओवायं माहात्म्यकमपूर्वकः ॥ २.५२ ॥

(२८) “कृष्णद्वैपायनं व्यासम्” इति श्लोकः न केवलं वायुप्रोक्तेऽस्ति ।

किन्तु भारतेऽप्यस्तीति ज्ञेयं भा. प्र ।
(३०) पद्मपुराण १.१.४३४४' विष्णु उ. ३.४५' महा १२.३३४.८ ॥

क्षिण्ण् । भारतेऽपि यथा प्रोक्तो निर्णयोऽयं कमेण तु ।
तथा प्रदर्शयिष्यामस्तद्भाष्यैरेव सर्वशः ॥ २.५३ ॥

“नारायणं सुरगुरुं जगद्वेकनाथं
भक्तप्रियं सकललोकनमस्कृतं य ।
त्रैगुण्यवर्जितमजं विभुमाद्यमीशं
वन्दे भवघ्नममरासुरसिद्धवन्द्यम्” ॥ २.५४ । ३१
ज्ञानप्रदः स भगवान् कमलाविरिञ्चयशर्वादिपूर्वजगतो निम्बिलाद्गरिष्ठः ।
भक्त्यैव तुष्यति हरिप्रवणत्वमेव सर्वस्य धर्म इति पूर्वविभागसं स्थः ॥ २.५५ ॥

निर्दोषकः सृतिविहीन उदारपूर्णासं विद्गुणः प्रथमकृत्सकलात्मशक्तिः ।
मोक्षैकल्लेतुरसुत्रुपसुरैश्च मुक्तैर्वन्द्यः स अेक इति योक्तमथोत्तरार्धे ॥ २.५६ ॥
नम्यत्वमुक्तमुभयत्र यतस्ततोऽस्य मुक्तैरमुक्तिगणैश्च विनम्यतोक्ता ।
इत्थं हि सर्वगुणपूर्तिरमुष्य विष्णोः प्रस्ताविता प्रथमतः प्रतिजानतैव ॥ २.५७ ॥

“कृष्णो यज्ञैरिज्यते सोमपूतैः कृष्णो वीरैरिज्यते विक्रमद्भिः ।
कृष्णो वन्यैरिज्यते सम्मृशानैः कृष्णो मुक्तैरिज्यते वीतमोडैः” ॥ २.५८ ॥

सृष्टा ब्रह्माद्यो देवा निडता येन दानवाः ।
तस्मै देवादिदेवाय नमस्ते शार्ङ्गधाशिणे ॥ २.५९ ॥

अष्टत्वं देवानां मुक्तिअष्टत्वमुच्यते नान्यत् ।
उत्पत्तिर्देवानामपि यस्मात्सम्मिता विशेषोऽयम् ॥ २.६० ॥

अथ य दैत्यलतिस्तमसि स्थिरा नियतसं स्थितिरेव न यान्यथा ।

तनुविभाङ्कृतिः सकलेष्वियं नडि विशेषकृता सुरदैत्यागा ॥ २.६१ ॥

(३१) .अक्वचिदन्तरितानपिड एति वयनात्, एदमाद्यपद्यमसडमानाः डेचिदादौ न विपन्ति ।

डेरल् । अडेशस्य पुरातनपुस्तकेषु अधापि दृश्यते । कथमन्यथा लोकाचार्यो व्यासः

लक्षपरिमितं ग्रन्थं कुर्वन् ग्रन्थादौ लोकशिक्षणाय मङ्गल् । अपद्यं न रथयेत् ?

यतोऽल्वीयसि ग्रन्थे भागवते डरिवं शादौ य “सत्यं परं धीमडि” एति,

“सोऽनादिवसुडेवः शमयतु दुरितं जन्मजन्मार्जितम्” एति य लोकशिक्षणार्थं

मङ्गल् । अमकरोत् । अतो अस्मिन्महाग्रन्थे सकलशिष्टानां गुरुर्व्यासः मङ्गल् । अमाथरेडेवेति

ज्ञेयम् । भा. प्र ।

क्ष् । तमिममेव सुरासुरसञ्चये डरिडृतं प्रविशेषमुदीक्षितुम् ।

प्रतिविभज्य य भीमसुयोधनौ स्वपरपक्षभिदा कथिता कथा ॥ २.६२ ॥

“नमो भगवते तस्मै व्यासायामिततेजसे ।

यस्य प्रसादादृक्ष्यामि नारायणकथामिमाम् ॥ २.६३ ॥

वासुडेवस्तु भगवान् डीर्तितोऽत्र सनातनः ।

प्रतिबिम्बमिवाऽदर्शं यं पश्यन्त्यात्मनि स्थितम् ॥ २.६४ ॥

नास्ति नारायणसमं न भूतं न भविष्यति ।

अतेन सत्यवाक्येन सर्वार्थान् साधयाम्यडम्” ॥ २.६५ ॥

आधन्तयोरित्यवदत्स यस्माद्व्यासात्मको विष्णुरुदारशक्तिः ।

तस्मात्समस्ता डरिसद्गुणानां निर्णीतये भातगा कथैषा ॥ २.६६ ॥

“सत्यं सत्यं पुनः सत्यमुद्धृत्य भुजमुच्यते ।

वेदशास्त्रात्परं नास्ति न दैवं केशवात्परम्” ॥ २.६७ ॥

“आलोड्य सर्वशास्त्राणि विचार्य य पुनः पुनः ।

एदमेकं सुनिष्पन्नं ध्येयो नारायणः सदा” ॥ २.६८ ॥

“स्मर्तव्यः सततं विष्णुर्विस्मर्तव्यो न जातुयित् ।

सर्वे विधिनिषेधाः स्थुरेतयोरेव डिङ्कराः” ॥ २.६९ ॥

“को डि तं वेदितुं शक्तो यो न स्यात्तद्विधोऽपरः ।

तद्विधश्चापरो नास्ति तस्मात्तं वेद सः स्वयम् ॥ २.७० ॥

को डि तं वेदितुं शक्तो नारायणमनामयम् ।

ऋते सत्यवतीसूनोः कृष्णाद्वा देवडीसुतात् ॥ २.७१ ॥

अप्रमेयोऽनियोज्यश्च स्वयं कामगमो वशी ।

मोदत्येष सदा भूतैर्बालः क्रीडनैरिव ॥ २.७२ ॥

न प्रमातुं महाबाहुः शक्योऽयं मधुसूदनः ।

क्षिप्रं परमात्परमेतस्माद्विश्वरूपान्न विद्यते ॥ २.७३ ॥

वसुदेवसुतो नायं नायं गर्भेऽवसत्प्रभुः ।

नायं दशरथाज्जतो न यापि जमदग्निः ॥ २.७४ ॥

जायते नैव कुत्रापि म्रियते कुत येव तु ।

न वेध्यो मुच्यते नायं बद्धयते नैव डेनयित् ।

कुतो दुःखं स्वतन्त्रस्य नित्यानन्दैकवृत्तिः ॥ २.७५ ॥

शत्रुपि छिद्येवैशः सर्वस्य जगतो हरिः ।

कर्माणि कुरुते नित्यं कीनाश एव दुर्बलः ॥ २.७६ ॥

नाऽत्मानं वेद मुग्धोऽयं दुःखी सीतां य मार्गते ।

बद्धः शक्यतेत्यादि वीरैषाऽसुरमोहिनी ॥ २.७७ ॥

मुच्यते शस्त्रपातेन भिन्नत्वग्रुधिरस्रवः ।

अजानन् पृच्छति स्मान्यां स्तनुं त्यक्त्वा दिवं गतः ॥ २.७८ ॥

धत्याधसुरमोहाय दर्शयामास नाटयवत् ।

अविद्यमानमेवेशः कुलकं तद्विदुः सुराः ॥ २.७९ ॥

प्रादुर्भावा हरैः सर्वे नैव प्रकृतिदेहिनिः ।

निर्दोषा गुणसम्पूर्णा दर्शयन्त्यन्यथैव तु ॥ २.८० ॥

दृष्टानां मोहनार्थाय सतामपि तु कुत्रयित् ।

यथायोग्यफलप्राप्त्यै वीरैषा परमात्मनः” ॥ २.८१ ॥

“ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ।

यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यज्ज्ञातव्यमवशिष्यते”(३२) ॥ २.८२ ॥

“अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रवृत्तिश्च यस्तथा ।

मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय”(३३) ॥ २.८३ ॥

(३२) भगवद्गीता ७.२

(३३) भगवद्गीता ७.६७

क्षी। “अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम्” (३४) ।

“मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विथेतसः ।

राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहनीं श्रिताः” (३५) ॥ २.८४ ॥

“महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ।

भजन्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम्” (३६) ॥ २.८५ ॥

“पिताऽसि लोकस्य यरायरस्य त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।

न त्वत्सभोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिभप्रभाव” (३७) ॥ २.८६ ॥

“परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।

यज्ञज्ञात्वा मुनयः सर्वे परां सिद्धिमितो गताः” (३८) ॥ २.८७ ॥

“ममयोनिर्महदृष्टम तस्मिन् गर्भं दधाम्यहम् ।

सम्भवः सर्वभूतानां ततो भवति भारत” (३९) ॥ २.८८ ॥

“द्राविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव य ।

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥ २.८९ ॥

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।

यो लोकत्रयमाविश्य भिभर्त्यव्यय ईश्वरः ॥ २.९० ॥

यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि योत्तमः ।

अतोऽस्मि लोके वेदे य प्रथितः पुरुषोत्तमः ॥ २.९१ ॥

यो मामेवमसम्भूदो जानाति पुरुषोत्तमम् ।

स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत ॥ २.९२ ॥

एति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयाऽनघ ।

(३४) भगवद्गीता ९.११

(३५) भगवद्गीता ९.१२

(३६) भगवद्गीता ९.१३

(३७) भगवद्गीता ११.४३

(३८) भगवद्गीता १४.१

(३९) भगवद्गीता १४.३

क्षी। “अतद्बुध्वा बुद्धिमान् स्यात्कृतकृत्यश्च भारत” (४०) ॥ २.९३ ॥

“द्रौ भूतसर्गो लोकेऽस्मिन् दैव आसुर एव य ।

दैवो विस्तरशः प्रोक्त आसुरं पार्थ मे शृणु” (४१) ॥ २.९४ ॥

- “असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदादुरनीश्वरम्”(४२) ।
 “छन्दोऽहमहं भोगी सिद्धोऽहं भववान् सुधी” (४३) ॥ २.८५ ॥
- “मामात्मपरदेहेषु प्रद्विषन्तोऽभ्यसूयकाः” (४४) ।
 “तानहं द्विषतः क्रूरान् सं सारेषु नराधमान् ।
 क्षिपाभ्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु”(४५) ॥ २.८६ ॥
- “आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि ।
 मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम्”(४६) ॥ २.८७ ॥
- “सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ।
 अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम्”(४७) ॥ २.८८ ॥
- “सर्वगुह्यतमं भूयः शृणु मे परमं वयः ।
 छन्दोऽसि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम्”(४८) ॥ २.८९ ॥
- “मन्मना भव मद्भक्तो मधाज्जु मां नमस्कुरु ।
 मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे”(४९) ॥ २.९० ॥
- “पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणः स्वयम् ।
 सर्वेष्वेतेषु राजेन्द्र ज्ञानेष्वेतद्विशिष्यते”(५०) ॥ २.९०१ ॥
- (४०) भगवद्गीता १५.१६२०
 (४१) भगवद्गीता १६.६
 (४२) भगवद्गीता १६.८
 (४३) भगवद्गीता १६.१४
 (४४) भगवद्गीता १६.१८
 (४५) भगवद्गीता १६.१९
 (४६) भगवद्गीता १६.२०
 (४७) भगवद्गीता १८.२०
 (४८) भगवद्गीता १८.६४
 (४९) भगवद्गीता १८.६५
 (५०) महा १२.३३७.६३ *
- क्षिप्स्व् । “ज्ञानेष्वेतेषु राजेन्द्र साङ्ख्यपाशुपतादिषु ।
 यथायोगं यथान्यायं निष्ठा नारायणः परः” (५१) ॥ २.९०२ ॥

“पञ्चरात्रविदो मुष्या यथाऽहमपरा नृप ।
 अेकान्तभावोपगता वासुदेवं विशन्ति ते” (प२) ॥ २.१०३ ॥

(जनमेजय उवाच)

“अडवः पुरुषा अरुमन्नुताडो अेक अेव तु ।
 डो ड्यत्र पुरुषश्रेष्ठस्तं भवान् वक्तुमर्हति” (प३) ॥ २.१०४ ॥

वैशम्पायन उवाच

“नैतद्विच्छन्ति पुरुषमेकं डुरुडुलोड्रड ।
 अडूनां पुरुषाणां डि यथैका योनिरुच्यते ।
 तथा तं पुरुषं विश्वमाभ्यास्यामि गुणाधिकम्” (प४) ॥ २.१०५ ॥

“आड अरुमैतमेवार्थं मडडेवाय पृच्छते ।
 तस्यैकस्य ममत्वं डि स यैकः पुरुषो विराट्” ॥ २.१०६ ॥

“अडं अरुमा याडथे ँशः प्रजानां
 तस्माज्जातस्त्वं य मत्तः प्रसूतः ।
 मत्तो जगत्स्थावरं जड्गमं य
 सर्वे वेडा सरडस्थाश्च पुत्र” ॥ २.१०७ ॥

तथैव भीमवचनं धर्मजं प्रत्युटीरितम् ।
 “अरुमेशानादिभिः सर्वैः समेतैर्यडुणां शकः ।
 नावसाययितुं शक्यो व्यायक्षाणैश्च सर्वडा ॥ २.१०८ ॥

(प१) मडा १२.३३७.६४ *

(प२) मडा १२.३३७.६७ *

(प३) मडा १२.३३८.१ *

(प४) मडा १२.३३८.२३ *

क्ष्व् । स अेष भगवान् कृषणो नैव डेवलमानुषः ।
 यस्य प्रसाडजो अरुमा रुद्रश्च डोधसम्भवः” ॥ २.१०९ ॥

वचनं यैव कृषणस्य जयेष्ठं कुन्तीसुतं प्रति ।
 “रुद्रं समाश्रिता देवा रुद्रो अरुमाणमाश्रितः ।
 अरुमा मामाश्रितो नित्यं नाडं डिज्येडुपाश्रितः ॥ २.११० ॥

॥

यथाश्रितानि ज्योतीं षि ज्योतिः श्रेष्ठं डिवाकरम् ।
 अेवं मुक्तागणाः सर्वे वासुडेवमुपाश्रिताः” ॥ २.१११ ॥

भविष्यत्पूर्वगं यापि वयो व्यासस्य सादरम् ।
 “वासुदेवस्य मडिमा भारते निर्णयोदितः ॥ २.११२ ॥
 तदर्थस्तु कथाः सर्वा नान्यार्थं वैष्णवं यशः ।
 तत्प्रतीपं तु यद्दृश्येन्न तन्मम मनीषितम् ॥ २.११३ ॥
 भाषास्तु त्रिविधास्तत्र मया वै सम्प्रदर्शिताः ।
 उक्तो यो मडिमा विष्णोः स तूक्तो हि समाधिना ॥ २.११४ ॥
 शैवदर्शनमालम्ब्य इवयिच्छैवी कथोदिता ।
 समाधिभाषयोक्तं यत्तत्सर्वं ग्राह्यमेव हि ॥ २.११५ ॥
 अविरोद्धं समाधेस्तु दर्शनोक्तं य गृह्यते ।
 आद्यन्तयोर्विरोद्धं यद्दर्शनं तद्गुदाहृतम् ॥ २.११६ ॥
 दर्शनान्तरसिद्धं य गुह्यभाषाऽन्यथा भवेत् ।
 तस्माद्विष्णोर्हि मडिमा भारतोक्तो यथार्थतः ॥ २.११७ ॥
 तस्याऽङ्गं प्रथमं वायुः प्रादुर्भावत्रयान्वितः ।
 प्रथमो हनुमान्नाम द्वितीयो भीम एव य ।
 पूर्वाप्रज्ञास्तृतीयस्तु भगवत्कार्यसाधकः ॥ २.११८ ॥
 त्रेताद्येषु युगेष्वेष सम्भूतः केशवाज्ञया ।
 अकैकशस्त्रिषु पृथगिद्वितीयाऽङ्गं सरस्वती ॥ २.११९ ॥
 क्षिप्व । शं रुपे तु रतेर्वायौ श्रीरित्येव य कीर्त्यते ।
 सैव य द्रौपदी नाम काव्. ए यन्द्रेति योच्यते ॥ २.१२० ॥
 तृतीयाऽङ्गं हरेः शेषः प्रादुर्भावसमन्वितः ।
 प्रादुर्भावा नरश्चैव लक्ष्मणो बल एव य ॥ २.१२१ ॥
 रुद्रात्मकत्वाच्छेषस्य शुको द्रौणिश्च तत्तनू ।
 हन्द्रे नरां शसम्पत्या पार्थोऽपीषत्तदात्मकः ॥ २.१२२ ॥
 प्रधुम्नाधास्ततो विष्णोरङ्गभूताः क्रमेश तु ।
 यरितं वैष्णवानां तद्विष्णुद्रोकाय कथ्यते” ॥ २.१२३ ॥
 तथा भागवतेऽप्युक्तं हनूमद्भयं परम् ।
 “मर्त्यावतारस्त्वहं मर्त्यशिक्षाणं रक्षोवधायैव न केवलं विभोः ।
 कुतोऽस्य हि स्यू रमतः स्व आत्मन् सीताइतानि व्यसनानीश्वरस्य ॥ २.१२४ ॥

न वै स आत्माऽत्मवतामधीश्वरो भुङ्क्ते हि दुःखं भगवान् वासुदेवः ।
 न स्त्रीकृतं कश्मलमश्रुवीत न लक्ष्मणां यापि जहाति कर्त्तव्यम्” (पप) ॥ २.१२५ ॥
 यत्पादपङ्कजपरागनिषेवकाणां दुःखानि सर्वाणि लयं प्रयान्ति ।
 स भ्रष्टमवन्धयराणो जनमोडनाय स्त्रीसऽन्विनामिति रतिं प्रथयश्चचार ॥ २.१२६ ॥
 “क्वचिच्छिवं क्वचिद्दधीन् क्वचिद्देवान् क्वचिन्नरान् ।
 नमत्यर्थयति स्तौति वरानर्थयतेऽपि य ॥ २.१२७ ॥
 वि ङ्गं प्रतिष्ठापयति वृणोत्यसुरतो वरान् ।
 सर्वेश्वरः स्वतन्त्रोऽपि सर्वशक्तिश्च सर्वदा ।
 सर्वज्ञोऽपि विमोहाय जनानां पुरुषोत्तमः” ॥ २.१२८ ॥
 तस्माद्यो मडिमा विष्णोः सर्वशास्त्रोदितः स हि ।
 नान्यदित्येष शास्त्राणां निर्णयः समुदाहृतः ।
 (पप) भा. उ प.१६.५६
 क्ष्वी । भारतार्थस्त्रिधा प्रोक्तः स्वयं भगवतैव हि ॥ २.१२९ ॥
 “मन्वादि केचिद्भ्रुवते ह्यास्तीकादि तथा परे ।
 तथोपरिचराद्यन्ये भारतं परिचक्षते” (प६) ॥ २.१३० ॥
 “सकृष्णान् पाण्डवान् गृह्य योऽयमर्थः प्रवर्तते ।
 प्रातिलोभ्यादिवैचित्र्यात्तमास्तीकं प्रचक्षते ॥ २.१३१ ॥
 धर्मो भक्त्यादिएशकः श्रुतादिः शीलवैनयौ ।
 सभ्रष्टमकास्तु ते यत्र मन्वादिं तं विदुर्भुधाः ॥ २.१३२ ॥
 नारायणस्य नामानि सर्वाणि वयनानि तु ।
 तत्सामर्थ्याभिधायीनि तमौपरिचरं विदुः ॥ २.१३३ ॥
 भक्तिज्ञानं सर्वैरायं प्रज्ञा मेधा धृतिः स्थितिः ।
 योगः प्राणो बलं चैव वृकोदर इति स्मृतः ॥ २.१३४ ॥
 अतद्दशात्मको वायुस्तस्माद्भीमस्तदात्मकः ।
 सर्वविधा द्रौपदी तु यस्मात्सैव सरस्वती ॥ २.१३५ ॥
 अज्ञानादित्स्वप्नस्तु कविर्दुर्योधनः स्मृतः ।
 विपरीतं तु यज्ज्ञानं दुः शासन इतीरितः ॥ २.१३६ ॥
 नास्तिक्यं शकुनिर्नाम सर्वदोषात्मकाः परे ।

धार्तराष्ट्रास्त्वडङ्गारो द्रौणी रुद्रात्मको यतः ॥ २.१३७ ॥

द्रोणाद्या षण्द्वयाण्येव पापान्यन्ये तु सैनिकाः ।

पाण्डवेयाश्च पुण्यानि तेषां विष्णुर्नियोजकः ॥ २.१३८ ॥

अेवमध्यात्मनिष्ठे हि भारतं सर्वमुच्यते ।

दुर्विज्ञेयमतः सर्वैर्भारतं तु सुदुरपि ॥ २.१३९ ॥

स्वयं व्यासो हि तद्भेदं ब्रह्मा वा तत्प्रसादतः ।

(प६) महा. १.१.५० *

क्ष्वीष्टं तथाऽपि विष्णुपरता भारते सारसङ्गुलः” ॥ २.१४० ॥

धत्यादिव्यासवाक्यैस्तु विष्णुलूढर्षोऽवगम्यते ।

वाय्वादीनां क्वमश्रैव तद्वाक्यैरेव चिन्त्यते ॥ २.१४१ ॥

“वायुर्हि ब्रह्मतामेति तस्माद्ब्रह्मैव स स्मृतः ।

न ब्रह्मसदृशः कश्चिच्छिवादिषु कथञ्चन” ॥ २.१४२ ॥

“ज्ञाने विरागे हरिभक्तिभावे धृतिस्थितिप्राणबलेषु योगे ।

बुद्धौ च नान्यो हनुमत्समानः पुमान् कदाचित्त्व च कश्चनैव” ॥ २.१४३ ॥

“बल् । धत्या तद्गुणेषु धायि दर्शतं देवस्य भर्गः सडसो यतो जनि ।

यदीमुपह्वरते साधते मतिरृतस्य घेना अनयन्त सस्युतः ॥ २.१४४ ॥

पृक्षो वपुः पितृमान्त्रित्य आशये द्वितीयमा समशिवासु मातृषु ।

तृतीयमस्य वृषभस्य दौडसे दशप्रमतिं जनयन्त योषणः ॥ २.१४५ ॥

निर्यदीं बुध्नाभडिषस्य वर्षस षशानासः शवसा कन्त सूरयः ।

यदीमनु प्रदिवो मध्य आधवे गुडासन्तं मातरिश्वा मथायति ॥ २.१४६ ॥

प्र यत्पितुः परमानीयते पर्या पृक्षुधो वीरुधो दं सु रोडति ।

उभा यदस्य जनुषं यद्विन्वत आदिधविष्ठो अभवद्गुणा शुचिः ॥ २.१४७ ॥

आदिन्मातृराविशद्यास्वा शुचिरडि स्थमान उर्विया विवावृषे ।

अनुयत्पूर्वा अरुडत्सनाजुवो नि नव्यशीष्ववरासु धावते” (प७) ॥ २.१४८ ॥

“अश्रमेधः क्तुश्रेष्ठो ज्योतिः श्रेष्ठो दिवाकरः ।

ब्राह्मणो द्विपदां श्रेष्ठो देवश्रेष्ठस्तु मारुतः” ॥ २.१४९ ॥

“बलमिन्द्रस्य गिरिशो गिरिशस्य बलं मरुत् ।

बलं तस्य हरिः साक्षात्त उरेर्बलमन्यतः” ॥ २.१५० ॥

“वायुर्भीमो भीमनादो मडौजः सर्वेषां य प्राणिनां प्राणभूतः ।

(प७) ऋग्वेद १.१४१.१५

क्षिप्तक्षुडनावृत्तिर्देहिनां देहपाते तस्माद्वायुर्देवदेवो विशिष्टः” ॥ २.१५१ ॥

“तत्त्वज्ञाने विष्णुभक्तौ धैर्ये स्थैर्ये पराङ्गमे ।

वेगे य लाघवे यैव प्रलापस्य य वर्जने ॥ २.१५२ ॥

भीमसेनसमो नास्ति सेनयोरुभयोरपि ।

पाण्डित्ये य पटुत्वे य शूरत्वे य बलेऽपि य” ॥ २.१५३ ॥

तथा युधिष्ठिरेणापि भीमं प्रति समीरितम् ।

“धर्मश्चार्थश्च कामश्च मोक्षश्चैव यशो ध्रुवम् ।

त्वय्यायत्तमिदं सर्वं सर्वलोकस्य भारत” ॥ २.१५४ ॥

विराटपर्वगं यापि वयो दुर्योधनस्य हि ॥ ५८

“वीराणां शास्त्रविदुषां कृतिनां तत्त्वनिर्णये ।

सत्त्वे ब्राह्मणे धैर्ये प्राणे शारीरसम्भवे ॥ २.१५५ ॥

साम्प्रतं मानुषे लोके सदैत्यनरराक्षसे ।

यत्वारः प्राणिनां श्रेष्ठाः सम्पूर्णबलपौरुषाः ॥ २.१५६ ॥

भीमश्च बलभद्रश्च मद्रराजश्च वीर्यवान् ।

यतुर्थः कीयकस्तेषां पञ्चमं नानुशुश्रुमः ।

अन्योन्यानन्तरबलाः कृमादेव प्रकीर्तिताः” ॥ २.१५७ ॥

वचनं वासुदेवस्य तथोद्योगगतं परम् ।

“यत्किञ्चाऽत्मनि कल्याणं सम्भावयसि पाण्डव ।

सऽस्रगुणामथेतत्त्वयि सम्भावयाम्यऽहम् ॥ २.१५८ ॥

यादृशे य कुले जातः सर्वराजाभिपूजिते ।

(५८) “वीराणां शास्त्रविदुषाम्”, “नास्ति नारायणसमम्” इत्यादि मडाभारताद्युक्तानि

भगवत्पादैरुदाहृतानि मुद्रितपुस्तकेषु अनुपलभ्यन्तेऽपि प्राचीनकोशेषु

प्रायशः दृश्यन्ते ।

क्षक्ष् । यादृशानि य कर्माणि भीम त्वमसि तादृशः” (५८) ॥ २.१५८ ॥

“अस्मिन् युद्धे भीमसेन त्वयि भारः समाहितः ।

धूर्जुनेन वोढव्या वोढव्य इतरो जनः” (६०) ।

उक्तं पुराणो ब्रह्माण्डे ब्रह्मणा नारदाय च ॥ २.१६० ॥

“यस्याः प्रसादात्परमं विदन्ति शेषः सुपर्णो गिरिशः सुरेन्द्रः ।

माता य यैषां प्रथमैव भारती सा द्रौपदी नाम बभूव भूमौ ॥ २.१६१ ॥

या मारुताद्गर्भमधत्त पूर्वं शेषं सुपर्णो गिरिशं सुरेन्द्रम् ।

यत्तुर्भुवाभांश्चतुरः कुमारान् सा द्रौपदी नाम बभूव भूमौ” ॥ २.१६२ ॥

“यस्याधिको भले नास्ति भीमसेनमृते क्वचित् ।

न विज्ञाने न य ज्ञान अेष रामः स वाङ्गवी” ॥ २.१६३ ॥

“यस्य न प्रतियोद्धाऽस्ति भीममेकमृते क्वचित् ।

अविष्यापि त्रिलोकेषु स अेष मुसलायुधः” ॥ २.१६४ ॥

तथा युधिष्ठिरेणैव भीमाय समुदीरितम् ।

“अनुज्ञातो रौडिणोयात्त्वया यैवापराजित ।

सर्वविद्यासु भीमत्सुः कृष्णेन य महात्मना ॥ २.१६५ ॥

अन्वेष रौडिणोयं य त्वां य भीमापराजितम् ।

वीर्यं शौर्येऽपि वा नान्यस्तृतीयः इत्युनादृते” ॥ २.१६६ ॥

तथैव द्रौपदीवाक्यं वासुदेवं प्रतीरितम् ।

“अधिजयमपि यत्कर्तुं शक्यते नैव गाण्डिवम् ।

अन्यत्र भीमपार्थाभ्यां भवतश्च जनार्दन” ॥ २.१६७ ॥

तथैवान्यत्र वचनं कृष्णद्वैपायनेरितम् ।

(५९) मडा. प.७प.३४ *

(६०) मडा. प.७प.१८ *

क्षिक्क्ष। “द्वावेव पुरुषौ लोके वासुदेवादनन्तरौ ।

भीमस्तु प्रथमस्तत्र द्वितीयो द्रौणिरेव य” ॥ २.१६८ ॥

“अक्षयाविषुधी दिव्ये ध्वजो वानरलक्षणाः ।

गाण्डिवं धनुषां श्रेष्ठं तेन द्रौणोर्वरोऽर्जुनः” ॥ २.१६९ ॥

धत्याधनन्तवाक्यानि सन्त्येवार्थे विवक्षिते ।

कानिचिद्दर्शितान्यत्र दिङ्मात्रप्रतिपत्तये ॥ २.१७० ॥

तस्माद्भुक्तकमेणैव पुरुषोत्तमता उरेः ।

अनौपयारिकी सिद्धा ब्रह्मता य विनिर्णयात् ॥ २.१७१ ॥

पूर्वाप्रज्ञकृतेयं सङ्क्षेपाद्बुद्धतिः सुवाक्यानाम् ।

श्रीमद्भारतगानां विषयोः पूर्वात्वनिर्णयायैव ॥ २.१७२ ॥

स प्रीयतां परतमः परमादनन्तः सन्तारकः सततसं सृतिदुस्तरार्णाम् ।

यत्पादपद्ममकरन्दशुषो डिपार्थाः स्वाराज्यमापुरुभयत्र सदा विनोदात् ॥ २.१७३ ॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये

वाक्योद्धारो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

(सर्गानुसर्गलयप्रादुर्भावनिर्णयः)

ॐ । जयत्यजोऽभाएऽगुणोरुमएऽलः सद्योदितो ज्ञानमरीचिमावी ।

स्वभक्तडाटोऽयतमोनिडन्ता व्यासावतारो हरिरात्मभास्करः ॥ ३.१ ॥

जयत्यजोऽक्षीणसुभात्मबिम्बः स्वैश्वर्यकान्तिप्रततः सद्योदितः ।

स्वभक्तसन्तापदृष्टिडन्ता रामावतारो हरिरीशयन्द्रमाः ॥ ३.२ ॥

जयत्यसङ्घ्योरुबलाम्बुपूरो गुणोऽय्यरत्नाकर आत्मवैभवः ।

सदा सदात्मज्ञनदीभिराप्यः कृष्णावतारो हरिरेकसागरः ॥ ३.३ ॥

“नारायणं नमस्कृत्य नरं यैव नरोत्तमम् ।

देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरये” (६१) ॥ ३.४ ॥

जयो नामेतिडासोऽयं कृष्णद्वैपायनेरितः ।

वायुर्नरोत्तमो नाम देवीति श्रीरुदीरिता ॥ ३.५ ॥

नारायणो व्यास एति वाय्ववक्तृस्वरुपकः ।

ऐकः स भगवानुक्तः साधकेशो नरोत्तमः ॥ ३.६ ॥

उपसाधको नरश्रोक्तो देवी भाग्यात्मिका नृणाम् ।

सरस्वती वाक्यरुपा तस्मान्मया डि तेऽम्बिलाः ।

कृष्णौ सत्या भीमपार्थौ कृष्णेत्युक्ता डिभारते ॥ ३.७ ॥

सर्वस्य निर्णयसुवाक्यसमुद्भृती तुरवाध्याययोर्हरिपदस्मरणेन कृत्वा ।

आनन्दतीर्थवरनामवती तृतीया भौमी तनुर्मरुत आड कथाः परस्य ॥ ३.८ ॥

व्यूढश्चतुर्धा भगवान् स ऐको मायां श्रियं सृष्टिविधित्सायाऽर ।

रुपेण पूर्वेण सवासुदेवनाम्ना विरिञ्चं सुषुवे य साऽतः ॥ ३.९ ॥

लोकात्मकं पद्ममभुष्य मध्ये पुनर्विरिञ्चोऽजनि सद्गुणात्मा ॥ ३.२२ ॥
तस्मात्पुनः सर्वसुराः प्रसूतास्ते जनमाना अपि निर्णयाय ।
निस्सृत्य कायाद्दुत पद्मयोनिः सम्प्राविशन् क्मशो मारुतान्ताः ॥ ३.२३ ॥
पपात वायोगमनारक्षरीरं तस्यैव याऽवेशत उत्थितं पुनः ।
तस्मात्स्य ऐको विबुधप्रधानं इत्याश्रिता देवगणास्तमेव ।
उरैर्विरिञ्चस्य य मध्यसं स्थितेस्तदन्यदेवाधिपतिः स मारुतः ॥ ३.२४ ॥
ततो विरिञ्चो भुवनानि सम ससमकान्याशु यकार सोऽब्जात् ।
तस्माभ्य देवा ऋषयः पुनश्च वैकारिकाधाः साशिवा बभूवुः ॥ ३.२५ ॥
अत्रे शिवोऽलम्भव अेव बुद्धेरुमा मनोजौ सल शङ्कामौ ।
गुरुर्मनुर्दक्ष उतानिरुद्धः सलैव पश्चान्मनसः प्रसूताः ॥ ३.२६ ॥
यक्षुः श्रुतिभ्यां स्पर्शात्सलैव रविः शशी धर्मं इमे प्रसूताः ।
जिह्वाभवो वारिपतिर्नसोश्च नासत्यदस्रौ क्मशः प्रसूताः ॥ ३.२७ ॥
ततः सनाधाश्च मरीचिमुष्या देवाश्च सर्वे क्मशः प्रसूताः ।
ततोऽसुराधा ऋषयो मनुष्या जगद्विचित्रं य विरिञ्चतोऽभूत् ॥ ३.२८ ॥
उक्तकमात्पूर्वमेवस्तु यो यः श्रेष्ठः स स ल्यासुरकानूते य ।
पूर्वस्तु पश्चात्पुनरेव जातो नाश्रेष्ठतामेति कथञ्चिदस्य ।
गुणास्तु कावात्पितृमातृदोषात्स्वकर्मतो वाऽभिभवं प्रयान्ति ॥ ३.२९ ॥
लयो भवेद्व्युत्कमतो हि तेषां ततो हरिः प्रल । अये श्रीसहायः ।
शेतेनिजानन्दममन्दसान्द्रसन्दोऽमेकोऽनुभवन्नन्तः ॥ ३.३० ॥
अनन्तशीर्षास्यकरोरुपादः सोऽनन्तमूर्तिः स्वगुणाननन्तान् ।
अनन्तशक्तिः परिपूर्णाभोगो भुञ्जन्नजस्रं निजंरुप आस्ते ॥ ३.३१ ॥
अेवं पुनः सृजते सर्वमेतदनाधेनन्तो हि जगत्प्रवाहः ।
नित्याश्च शुवाः प्रकृतिश्च नित्या कालश्च नित्यः किमु देवदेवः ॥ ३.३२ ॥
क्षक्ष्व । यथा समुद्रात्सरितः प्रजाताः पुनस्तमेव प्रविशन्ति शश्वत् ।
अेवं उरैर्नित्यजगत्प्रवाहस्तमेव यासौ प्रविशत्यजस्रम् ॥ ३.३३ ॥
अेवं विदुर्ये परमाभनन्तामजस्य शक्तिं पुरुषोत्तमस्य ।
तस्य प्रसादादथ दग्धदोषास्तमाप्नुवन्त्याशु परं सुरेशम् ॥ ३.३४ ॥
देवानिमान्भुक्तसमस्तदोषान् स्वसन्निधाने विनिवेश्य देवः ।

पुनस्तदन्यानधिकारयोग्यां स्तत्तद्गणानेव पदे नियुङ्क्ते ॥ 3.34 ॥
 पुनश्च मारीयत अेव देवा जाता आदित्यामसुराश्च दित्याम् ।
 गावो मृगाः पक्ष्युरगादिसत्त्वा दक्षायणीष्वेव समस्तशोऽपि ॥ 3.35 ॥
 ततः स मन्नामवयो लयोदधौ मर्डी विलोक्याऽशु ङरिर्वराडः ।
 भूत्वा विशिञ्चार्यं षमां सशैलामुद्धृत्य वारामुपरि न्यधात्स्थिरम् ॥ 3.36 ॥
 अथाञ्जनाभप्रतिहारापावौ शापात्त्रिशो भूमितल् । अेऽभिजातौ ।
 दित्यां ङिरायावथ राक्षसौ य पैतृष्वसेयौ य ङरेः परस्तात् ॥ 3.37 ॥
 ङतो ङिरायाक्ष ङदारविङ्गमो दितेः सुतो योऽवरजः सुरार्थे ।
 धात्राऽर्थितेनैव वराडुपिणा धरोद्धृतौ पूर्वङतोऽञ्जजोद्भवः ॥ 3.38 ॥
 अथो विधातुर्मुभतो विनिः सृतान् वेदान् ङयास्यो जगृडेऽसुरेन्द्रः ।
 निङत्य तं मत्स्यवपुर्जुगोप मनुं मुनीं स्तांश्च ददौ विधातुः ॥ 3.39 ॥
 मन्वन्तरप्रल् । अये मत्स्यरुपो विद्यामदान्मनवे देवदेवः ।
 वैवस्वतायोत्तमसं विद्यात्मा विष्णोः स्वरुपप्रतिपत्तिरुपाम् ॥ 3.40 ॥
 अथो दितेर्ज्यैष्ठसुतेन शश्वत्प्रपीडिता ब्रह्मवरात्सुरेशाः ।
 ङरिं विशिञ्चेन सङोपजग्मुर्दौरात्त्यमस्यापि शशं सुरस्मै ॥ 3.41 ॥
 अभिष्टुतस्तैर्ङरिरुग्रवीर्यो नृसिं ङरुपेण साविरासीत् ।
 ङत्वा ङिराण्यं य सुताय तस्य दत्त्वाऽभयं देवगणानतोषयत् ॥ 3.42 ॥
 सुरासुराणामुदधिं विमद्गतां दधार पृष्ठेन गिरिं स मन्दरम् ।
 क्षिक्त्व । वरप्रदानादपदैरधार्यं ङरस्य डूर्मो बृहदङ्गवोढा ॥ 3.43 ॥
 वरादङ्गैयत्वमवाप दैत्यराट्यतुर्मुभस्यैव बलिर्यदा तदा ।
 अजायतेन्द्रावरजोऽदितेः सुतो मङानजोऽप्यञ्जभवादिसं स्तुतः ॥ 3.44 ॥
 स वामनात्माऽसुरभूतोऽध्वरं जगाम “गां सन्नमयन् पदे पदे” (६२) ।
 जङार यास्माच्छलतस्त्रिविष्टपं त्रिभिः डमैस्तस्य ददौ निजाग्रजे ॥ 3.45 ॥
 पितामडेनास्य पुरा ङियायितो बलेः कृते केशव आङ यद्भयः ।
 नायाञ्चयाऽङं प्रतिङन्मि तं बलिं शुभाननेत्येव ततोऽव्ययायत ॥ 3.46 ॥
 अबभूविरै यन्द्रलवामतो वरात्पुरा ङ्यजेया असुरा धरातल् । अे ।
 तैरर्दिता वासवनायकाः सुराः पुरो निधायाञ्जजमस्तुवन् ङरिम् ॥ 3.47 ॥

विशिष्यसृष्टैर्नितरामवधौ वराद्धिधातुर्दितिज्ञौ छिरण्यकौ ।
 तथा ड्यग्रीव उदारविक्रमस्त्वया उता भ्रमपुरातनेन ॥ ३.४९ ॥
 स यासुरान् रुद्रवरादवध्यानिमान् समस्तैरपि देवदेव ।
 निः सीमशक्त्यैव निडत्य सर्वान् वृद्धम्बुजे नो निवसाथ शश्वत् ॥ ३.५० ॥
 धत्यादरोक्तस्त्रिदशैरजेयः स शार्ङ्गधन्वाऽथ भृगूद्भ्रुवोऽभूत् ।
 रामो निडत्यासुरपूगमुग्रं नदाननादिविदधेऽसृष्टैव ॥ ३.५१ ॥
 ततः पुवस्त्यस्य कुले प्रसूतौ तावादिदैत्यौ जगदेकशत्रू ।
 परैरेवधौ वरतः पुरा उरेः सुरैरेजेयौ य वराद्धिधातुः ॥ ३.५२ ॥
 सर्वैरेजेयः स य कुम्भकर्णः पुरातने जन्मनि धातुरेव ।
 वरान्नरादीनृत अेव रावणस्तदातनात्तौ त्रिदशानभाघताम् ॥ ३.५३ ॥
 तदाऽऽज्जं शूलिनमेव याग्रतो निधाय देवाः पुरुडूतपूर्वकाः ।
 पयोम्बुधौ भोगिपभोगशायिनं समेत्य योग्यां स्तुतिमभ्ययोजयन् ॥ ३.५४ ॥
 त्वमेक ईशः परमः स्वतन्त्रस्त्वमादिरन्तो जगतो नियोक्ता ।
 (इ२) भा. उ. ८.१७.२०
 क्षक्ष्वी । त्वदाज्ञयैवाभिलमम्बुजोद्भववा वितेनिरेऽग्याश्चरमाश्च येऽन्ये ॥ ३.५५ ॥
 मनुष्यमानात्त्रिशतं सषष्टिकं द्विवौकसामेकमुशान्ति वत्सरम् ।
 द्विषट्सडस्रैरपि तैश्चतुर्युगं त्रेतादिभिः पादश अेव डीनैः ॥ ३.५६ ॥
 सडस्रवृत्तं तदडः स्वयम्भुवो निशा य तन्मानमितं शरञ्छतम् ।
 त्वदाज्ञया स्वाननुभूय भोगानुपैति सोऽपि त्वरितस्त्वदन्तिकम् ॥ ३.५७ ॥
 त्वया पुरा कर्णपुटाद्धिनिर्मितौ मडासुरौ तौ मधुकैटभाष्यौ ।
 प्रभञ्जनावेशवशात्तवाऽज्ञया बलोद्धतावाशु जले व्यवर्धताम् ॥ ३.५८ ॥
 त्वदाज्ञया भ्रमवरादवधौ शिङ्गीडिषासम्भवया मुणोद्गतान् ।
 स्वयम्भुवो वेदगणानडार्पतां तदाऽभवस्त्वं ड्यशीर्ष ईश्वरः ॥ ३.५९ ॥
 आडृत्य वेदानभिलान् प्रदाय स्वयम्भुवे तौ य जघन्य दस्यू ।
 निष्पीड्य तावूरुतल. अे कराभ्यां तन्मेदसैवाऽशु यकर्थं मेदिनीम् ॥ ३.६० ॥
 अेवं सुराणां य निसर्गं बलं तथाऽसुराणां वरदानसम्भवम् ।
 वशे तवैतद्वयमायतो वयं निवेदयामः पितुरेव तेऽभिलम् ॥ ३.६१ ॥
 धमौ य रक्षोऽधिपती वरोद्धतौ जडि स्ववीर्येण नृषु प्रभूतः ।

धृतीरिते तैरभिलैः सुरेश्वरैर्बभूव रामो जगतीपतिः प्रभुः ॥ ३.६२ ॥
 स कश्यपस्यादितिगर्भजन्मनो विवस्वतस्तन्तुभवस्य भूमृतः ।
 गृहे दशस्यन्तनामिनोऽभूत्कौसल्यकानाम्नि तदर्थिनेष्टः ॥ ३.६३ ॥
 तदाज्ञया देवगणा भभूविवरे पुरैव पश्चादपि तस्य भूम्रः ।
 निषेवणायोरुगुणस्य वानरेष्वथो नरेष्वेव य पश्चिमोद्भवः ॥ ३.६४ ॥
 स देवतानां प्रथमो गुणाधिको भभूव नाम्ना अनुमान् प्रभञ्जनः ।
 स्वसम्भवः केसरिणो गृहे प्रभुर्भभूव वाली स्वत अेव वासवः ॥ ३.६५ ॥
 सुग्रीव आसीत्परमेष्ठितेजसा युतो रविः स्वात्मत अेव जाम्भवान् ।
 य अेव पूर्वं परमेष्ठिवक्षसस्त्वगुद्भवो धर्मं धृष्टास्यतोऽभवत् ॥ ३.६६ ॥
 क्षक्ष्वीध । य अेव सूर्यात्पुनरेव संज्ञया नाम्ना यमो दक्षिणादिक्य आसीत् ।
 स जाम्भवान् दैवतकार्यदर्शिना पुरैव सृष्टो मुपतः स्वयम्भुवा ॥ ३.६७ ॥
 ब्रह्मोद्भवः सोम उतास्य सूनोरत्रेरभूत्सोऽङ्गद अेव जातः ।
 बृहस्पतिस्तार उतो शयी यशस्कस्य भार्यैव भभूव तारा ॥ ३.६८ ॥
 बृहस्पतिर्ब्रह्मसुतोऽपि पूर्वं सडैव शय्या मनसोऽभिजातः ।
 ब्रह्मोद्भवस्याङ्गिरसः सुतोऽभून्मारीयजस्यैव शयी पुलोम्रः ॥ ३.६९ ॥
 स अेव शय्या सड वानरोऽभूत्स्वसम्भवो देवगुरुर्बृहस्पतिः ।
 अभूत्सुषेणो वरुणोऽग्निनी य भभूवतुस्तौ विविदश्च मैन्ः ॥ ३.७० ॥
 ब्रह्मोद्भवौ तौ पुनरेव सूर्याद्भवतुस्तत्र कनीयसस्तु ।
 आवेश औन्द्रो वरदानतोऽभूत्ततो भलीयान् विविदो ङि मैन्दात् ॥ ३.७१ ॥
 नीलोऽग्निरासीत्कमलोद्भवोत्थः कामः पुनः श्रीरमणाद्रमायाम् ।
 प्रधुम्रनामाऽभवदेवमीशात्स स्कन्तामाप स यङ्कतां य ॥ ३.७२ ॥
 पूर्वं डरेश्चक्रमभूद्धि दुर्गा तमः स्थिता श्रीरिति यां वदन्ति ।
 सत्त्वात्मिका शङ्खमथो रजस्था भूर्नामिका पद्ममभूद्धरेर्लि ॥ ३.७३ ॥
 गदा तुवायुर्बलसं विदात्मा शार्ङ्गश्च विद्यैति रमैव भङ्गः ।
 दुर्गात्मिका सैव य यर्मनाग्नी पञ्चात्मको मारुत अेव बाणाः ॥ ३.७४ ॥
 अेवं स्थितेष्वेव पुरातनेषु वराद्रथाङ्गत्वमवाप कामः ।
 तत्सूनुतामाप य सोऽनिरुद्धो ब्रह्मोद्भवः शङ्खतनुः पुमात्मा ॥ ३.७५ ॥

तावेव जातौ भरतश्च नाम्ना शत्रुघ्नं एत्येव च रामतोऽनु ।
 पूर्वं सुमित्रातनयश्च शेषः स लक्ष्मणो नाम रघूत्तमाधनु ॥ ३.७६ ॥
 कौसल्यकापुत्र उरुङ्गभोऽसावेकस्तथैको भरतस्य मातुः ।
 उभौ सुमित्रातनयौ नृपस्य यत्वार अेते ज्यमरोत्तमा सुताः ॥ ३.७७ ॥
 सङ्घर्षणाद्यैस्त्रिभिरेव उपैराविष्ट आसीत्त्रिषु तेषु विषणुः ।
 हन्द्रोऽङ्गदे यैव ततोऽङ्गदो हि बली नितान्तं स बभूव शश्वत् ॥ ३.७८ ॥
 क्षिक्क्षक्ष् । येऽन्ये च भूपाः कृतवीर्यजाधा बलाधिकाः सन्ति सङ्गशोऽपि ।
 सर्वे हरेः सन्निधिभावयुक्ता धर्मप्रधानाश्च गुणप्रधानाः ॥ ३.७९ ॥
 स्वयं रमा सीरत अेव जाता सीतेति रामार्थमनूपमा या ।
 विदेहराजस्य हि यज्ञाभूमौ सुतेति तस्यैव ततस्तु साऽभूत् ॥ ३.८० ॥
 एत्यादिकल्पोत्थित अेष सर्गो मया समस्तागमनिर्णयात्मकः ।
 सडानुसर्गः कथितोऽत्र पूर्वो यो यो गुणैर्नित्यमसौ वरो हि ॥ ३.८१ ॥
 पाश्चात्यकल्पेष्वपि सर्गभेदाः श्रुतौ पुराणेष्वपि यान्यथोक्ताः ।
 नोत्कर्षलेतुः प्रथमत्वमेषु विशेषवाक्यैरवगम्यमेतत् ॥ ३.८२ ॥
 एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 सर्गानुसर्गलघुप्रादुर्भावनिर्णयो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥

अथ यतुर्थोऽध्यायः ।

(रामावतारे अथोध्याप्रवेशः)
 ॐ । अथाभ्यवर्धश्चतुराः कुमारानृपस्य गेहे पुरुषोत्तमाधाः ।
 नित्यप्रवृद्धस्य च तस्य वृद्धिरपेक्ष्य लोकस्य हि मन्दृष्टिम् ॥ ४.१ ॥
 निरीक्ष्य नित्यं यतुरः कुमारान् पिता मुहं सन्ततमाप योऽयम् ।
 विशेषतो राममुपेन्दुभिम्भमवेक्ष्य राजा कृतकृत्य आसीत् ॥ ४.२ ॥
 तन्मातरः पौरजना अमात्या अन्तः पुरा वैषयिकाश्च सर्वे ।
 अवेक्षमाणाः परमं पुमां सं स्वानन्दतृप्ता एव सम्भभूवुः ॥ ४.३ ॥
 ततः सुवं शे शशिनः प्रसूतो गाधीति शङ्कस्तनुजोऽस्य याऽसीत् ।
 वरेण विप्रत्वमवाप योऽसौ विश्वस्य मित्रं स एहाऽजगाम ॥ ४.४ ॥
 तेनार्थितो यज्ञारिरक्षयैव कृच्छ्रेण पित्राऽस्य भयाद्विसृष्टः ।

जगाम रामः सल लक्ष्मणेन सिद्धाश्रमं सिद्धजनाभिवन्द्यः ॥ ४.५ ॥
अनुग्रहार्थं स ऋषेरवाप सलक्ष्मणोऽस्त्रं मुनितो हि केवलम् ।
ववन्दिरे ब्रह्ममुष्णः सुरेशास्तमस्त्ररूपाः प्रकटाः समेत्य ॥ ४.६ ॥
अथो जघानाऽशु शरेण ताटकां वराद्विधातुस्तदनन्यवध्याम् ।
ररक्ष यज्ञं य मुनेर्निहत्य सुबाहुमीशानगिरा विमृत्युम् ॥ ४.७ ॥
शरेण मारीचमथाण्विदक्षिपद्भयो विरिञ्चस्य तु मानयानः ।
अवध्यता तेन हि तस्य दत्ता जघान यान्यान् रजनीयरानथ ॥ ४.८ ॥
तदा विदेडेन सुतास्वयं वरो विधोषितो दिक्षु विदिक्षु सर्वशः ।
निधार्थं तद्गाधिसुतानुयायी यथौ विदेडाननुजानुयातः ॥ ४.९ ॥
अथो अलव्यां पतिनाऽभिशमं प्रधर्षणादिन्द्रकृताच्छिवीकृताम् ।
स्वदर्शान्मानुषतामुपेतां सुयोजयामास स गौतमेन ॥ ४.१० ॥
अलं स्वभक्तेरधिकं प्रकाशयन्ननुग्रहं य त्रिदशेष्वतुल्यम् ।
अनन्यभक्तां य सुरेशकाङ्क्षया विधाय नारीं प्रययौ तयाऽर्चितः ॥ ४.११ ॥
क्षि। श्यामावदाते जगदेकसारे स्वनन्तयन्द्राधिककान्तिकान्ते ।
सडानुजे कर्मुकबाणपाणौ पुरीं प्रविष्टे तुतुषुर्विदेडजाः ॥ ४.१२ ॥
पपुर्नितान्तं सरसाक्षिभृङ्गैर्वराननाब्जं पुरुषोत्तमस्य ।
विदेडनारीनरवर्यसड न्धा यथा मडापूरुषिकास्तदङ्घ्रिम् ॥ ४.१३ ॥
तथा विदेडः प्रतिलभ्य रामं सलसनेत्रावरजं गविष्ठम् ।
समर्थयामास सडानुजं तमृषिं य साक्षाज्जवलनप्रकाशम् ॥ ४.१४ ॥
मेने य जामातरमात्मकन्यागुणोचितं रूपनवावतारम् ।
उवाच यास्मै ऋषिरुग्रतेजाः कुरुष्व जामातरमेनमाश्रिति ॥ ४.१५ ॥
स आल सैनं परमं वयस्ते करोमि नात्रास्ति विचारणा मे ।
शृणुष्व मेऽथापि यथा प्रतिज्ञा सुताप्रदानाय कृता पुरस्तात् ॥ ४.१६ ॥
तपो मया थीर्णमुमापतेः पुरा वरायुधावासिधृतेन येतसा ।
स मे ददौ दिव्यमिदं धनुस्तदा कथञ्चनान्यात्थमृते पिनाकिनम् ॥ ४.१७ ॥
न देवद्वैत्योरगदेवगायका अलं धनुश्चालयितुं सवासवाः ।
कुतो नरास्तद्भरतो हि किङ्करा सडानसैवात्र कृषन्ति कृश्रतः ॥ ४.१८ ॥

अधार्यमेतद्धनुराप्य शङ्कुरादृढं नृणां वीर्यपरीक्षणो धृतः ।
 सुतार्थमेतां यकर प्रतिष्ठां ददामि कन्यां य धृष्टं हि पूरयेत् ॥ ४.१८ ॥
 धृष्टीरितां मे गिरमव्यवेत्य दितेः सुता दानवयक्षराक्षसाः ।
 समेत्य भूपाम्ना समीपमाशु प्रगृह्य तथ्यालयितुं न शेकुः ॥ ४.२० ॥
 सं स्वित्त्रगात्राः परिवृत्तनेत्रा दृशाननाधाः पतिता विमूर्छिताः ।
 तथाऽपि मां धर्षयितुं न शेकुः सुताकृते ते वयनां स्वयम्भुवः ॥ ४.२१ ॥
 पुरा हि मेऽदात्प्रभुरुज्जो वरं प्रसादितो मे तपसा कथञ्चन ।
 बलान्न ते कश्चिदुपैति कन्यकां तदृच्छुम्बिस्ते न य धर्षणेति ॥ ४.२२ ॥
 ततस्तु ते नष्टमदा धृतो गताः समस्तशो ड्यस्तन अवे पार्थिवाः ।
 क्ष्वी । ततो ममायं प्रतिपूर्य मानसं वृणोतु कन्यामयमेव मेऽर्थितः ॥ ४.२३ ॥
 तथेति योक्ते मुनिना स किङ्करैरनन्तभोगोपमाम्नाथाऽनयत् ।
 समीक्ष्य तद्भामकरेण राघवः सलीलमुद्धृत्य उसन्नपूरयत् ॥ ४.२४ ॥
 विकृष्यमाणां तदनन्तराघसा परेण निः सीमबलेन लीलया ।
 अभज्यतासड्यममुष्य तद्भवं प्रसोढुमीशं कुत अवे तद्भवेत् ॥ ४.२५ ॥
 स मध्यतस्तत्रविभज्य लीलया यथेक्षुदण्डं शतमन्युकुञ्जरः ।
 विलोकयन् वङ्गमृषेरवस्थितः सलक्ष्मणः पूर्णतनुर्यथा शशी ॥ ४.२६ ॥
 तमज्जनेत्रं पृथुतुङ्गवक्षसं श्यामावदातं यलकुण्डलोज्ज्वलम् ।
 शशक्षतोत्थोपमयन् नोक्षितं ददर्श विद्युत्स्रनं नृपात्मजा ॥ ४.२७ ॥
 अथो कराभ्यां प्रतिगृह्य मालामभ्वानपद्मां जलजयताक्षी ।
 उपेत्य मन् लक्ष्मणः धृतैः पदैस्तां तदं स आसज्य य पार्श्वतोऽभवत् ॥ ४.२८ ॥
 ततः प्रमोदो नितरां जनानां विदेहपुर्यामभवत्सामन्तात् ।
 रामं समालोक्य नरेन्द्रपुत्र्या समेतमानन्दनिधिं परेशम् ॥ ४.२९ ॥
 लक्ष्म्या समेते प्रकटं रमेशे सम्प्रेषयामास तदाऽशु पित्रे ।
 विदेहाराजो दशदिग्धाय स तन्निशाम्याऽशु तुतोष भूमिपः ॥ ४.३० ॥
 अथाऽत्मजाभ्यां सङ्घितः सभार्यो यथौ गजस्यन् नपत्तियुक्तया ।
 स्वसेनयाऽत्रे प्रणिधाय धातृजं वसिष्ठमाश्वेव स यत्र मैथिलः ॥ ४.३१ ॥
 स मैथिलेनातितरां समर्थितो विवाडयामास सुतं मुदम्भरः ।
 पुरोहितो गाधिसुतानुमोदितो जुडाव वह्निं विधिना वसिष्ठः ॥ ४.३२ ॥

तदा विमानावलिभिर्नभस्तत् । अं द्दक्षतां सङ्कुलमास नाडिनाम् ।
 सुरानका दृन्ढभयोऽ विनेदिते जगुश्च गन्धर्ववराः सडस्रशः ॥ ४.३३ ॥
 विजानमाना जगतां डि मातरं पुराडर्थितुं नाडययुरत्र देवताः ।
 तदा तुरामं रमया युतं प्रभुं द्दक्षवश्चक्रुरलं नभस्तत् । अम् ॥ ४.३४ ॥
 क्ष्वीध । यथा पुरा सागरजास्वयं वरे सुमानसानामभवत्समागमः ।
 तथा ळ्यभूत्सर्वदिवौडसां तदा तथा मुनीनां सडभूभृतां भुवि ॥ ४.३५ ॥
 प्रगृह्य पाणिं य नृपात्मजाया रराज राञ्जवसमाननेत्रः ।
 यथा पुरा सागरजासमेतः सुरासुराणाममृताब्धिमन्थने ॥ ४.३६ ॥
 स्वलङ्कृतास्तत्र विचेरुरङ्गना विदेडराजस्य य या डि योषितः ।
 मुदा समेतं रमया रमापतिं विलोडय रामाय ददौ धनं नृपः ॥ ४.३७ ॥
 प्रियाणि वस्त्राणि रथान् सङ्कुञ्जरान् परार्द्ध्यरत्नान्यभिलस्य येशितुः ।
 ददौ य कन्यात्रयमुत्तमं मुदा तदा स रामावरज्जेभ्य एव ॥ ४.३८ ॥
 मडोत्सवं तं त्वनुभूय देवता नराश्च सर्वे प्रययुर्यथागतम् ।
 पिता य रामस्य सुतैः समन्वितो यथावयोध्यां स्वपुरीं मुदा ततः ॥ ४.३९ ॥
 तदन्तरे सोऽथ ददर्श भार्गवं सडस्रलक्षामितभानुदीधितिम् ।
 विभासमानं निजरश्मिमाडले धनुर्धरं दीमपरश्चघायुधम् ॥ ४.४० ॥
 अजानतां राघवमाद्विपूरुषं समागतं ज्ञापयितुं निदर्शनैः ।
 समाह्वयन्तं रघुपं स्पृधेव नृपो यथाये प्रणिपत्य भीतः ॥ ४.४१ ॥
 न मे सुतं ळन्तुमिडार्डसि प्रभो वयोगतस्येत्युदितः स भार्गवः ।
 सुतत्रयं ते प्रदामि राघवं रणे स्थितं द्रष्टुमिडाऽगतोऽस्यडम् ॥ ४.४२ ॥
 स ळत्थमुञ्ज्या नृपतिं रघूत्तमं भृगूत्तमः प्राड निञ्जो तनुं ळरिः ।
 अभेदमज्ञेष्वभिदर्शयन् परं पुरातनोऽडं ळरिरेष ळत्यपि ॥ ४.४३ ॥
 शृणुष्व राम त्वमिडोदितं मया धनुर्द्रयं पूर्वमभून्मडाद्भुतम् ।
 उभापतिस्तवेकमघारयत्ततो रमापतिश्चापरमुत्तमोत्तमम् ॥ ४.४४ ॥
 तदा तु लोडस्य निदर्शनार्थिभिः समर्थितौ तौ ळरिशङ्करौ सुरैः ।
 रणस्थितौ वां प्रसमीक्षितुं वयं समर्थयामोऽत्र निदर्शनार्थिनः ॥ ४.४५ ॥
 ततो डि युद्धाय रमेशशङ्करौ व्यवस्थितौ तौ धनुषी प्रगृह्य ।

यतोऽन्तरस्थैष नियामको हरिस्ततो हरोऽग्रेऽस्य शिलोपमोऽभवत् ॥ ४.४६ ॥

क्षिवत् । शशाक नैवाथ यदाऽभिवीक्षितुं प्रस्यन्दितुं वा कुत एव योद्धुम् ।
शिवस्तदा देवगणः समस्ताः शशं सुरुच्यैर्जगतो हरेर्बलम् ॥ ४.४७ ॥

यदीराणोनैव विनैष शङ्करः शशाक न प्रश्रसितुं य केवलम् ।
किमत्र वक्तव्यमतो हरेर्बलं हरात्परं सर्वत एव येति ॥ ४.४८ ॥

ततः प्राग्भ्याऽशु जनार्दनं हरः प्रसन्नदृष्ट्या हरिणाऽभिवीक्षितः ।
जगाम कैलासममुष्य तद्धनुस्त्वया प्रभङ्गं किल लोकसन्निधौ ॥ ४.४९ ॥

धनुर्धन्यद्धरिहस्तयोग्यं तत्कार्मुकात्कोटिगुणं पुनश्च ।
वरं हि हस्ते तदिदं गृहीतं मया गृह्णाणैतदतो हि वैष्णवम् ॥ ४.५० ॥

यदीदमागृह्य विकर्षसि त्वं तदा हरिर्नात्र विचार्यमस्ति ।
धृति भ्रुवाणः प्रददौ धनुर्वरं प्रदर्शयत्विष्णुबलं हराद्भरम् ॥ ४.५१ ॥

प्रगृह्य तस्यापवरं स राघवश्चाकार सज्यं निमिषेण वीलयया ।
यकर्ष सन्धाय शरं य पश्यतः समस्तलोकस्य य सं शयं नुदन् ॥ ४.५२ ॥

प्रदर्शिते विष्णुबले समस्ततो हराय्य निः सङ्ख्यतया मडाधिके ।
जगाद मेघौघगभीरया गिरा सराघवं भार्गवं आदिपूरुषः ॥ ४.५३ ॥

अलं बलं ते जगतोऽपिलाद्भरं परोऽसि नारायण एव नान्यथा ।
विसर्जयस्वेह शरं तपोमये मडासुरे लोकमये वराद्भिषोः ॥ ४.५४ ॥

पुराऽतुलो नाम मडासुरोऽभवद्भरात्स तु ब्रह्मण आप लोकिताम् ।
पुनश्च तं प्राड जगद्गुरुर्धदा हरिर्जितः स्याद्धि तदैव वध्यसे ॥ ४.५५ ॥

अतो वधार्थं जगदन्तकस्य सर्वाजितोऽहं जितवद्व्यवस्थितः ।
धृतिरिते लोकमये स राघवो मुमोच भाषां जगदन्तकेऽसुरे ॥ ४.५६ ॥

पुरा वरोऽनेन शिवोपलम्भितो मुमुक्षया विष्णुतनुप्रवेशनम् ।
स तेन रामोऽरगो बहिर्गतस्तदाज्ञायैवाऽशु बभूव भस्मसात् ॥ ४.५७ ॥

धृतीव रामाय स राघवः शरं विकर्षमाणो विनिहत्य यासुरम् ।
क्ष्वत् । तपस्तदीयं प्रवदन्मुमोह तदीयमेव ह्यभवत्समस्तम् ॥ ४.५८ ॥

निरन्तरानन्तविबोधसारः स जनमानोऽपिलमादिपूरुषः ।
वदञ्छृणोतीव विनोदतो हरिः स ऐक एव द्वितनुर्मुमोह ॥ ४.५९ ॥

स चेष्टितं यैव निजाश्रयस्य जनस्य सत्तत्त्वविबोधकारणम् ।
 विमोडकं यान्यतमस्य कुर्वन् शिक्कीड ओडोऽपि नरान्तरे यथा ॥ ४.६० ॥
 ततः स कारुण्यनिधिर्निजे जने नितान्तमैक्यं स्वगतं प्रकाशयन् ।
 द्विधेयं भूत्वा भृगुवर्य आत्मना रघूत्तमेनैक्यमगात्समक्षम् ॥ ४.६१ ॥
 समेत्य यैक्यं जगतोऽभिपश्यतः प्राणुद्य शङ्खाम्भिलां जनस्य ।
 प्रदाय रामाय धनुर्वरं तदा जगाम रामानुमतो रमापतिः ॥ ४.६२ ॥
 ततो नृपोऽत्यर्थमुद्याऽभिपूरितः सुतैः समस्तैः स्वपुत्रीमवाप ७ ।
 रेमेऽथ रामोऽपि रमास्वरूपया तयैव राजात्मजया छिंसीतया ॥ ४.६३ ॥
 यथा पुरा श्रीरमणः श्रिया तथा रतो नितान्तं छि पयोब्धिमध्ये ।
 तथा त्वयोध्यापुरिगो रघूत्तमोऽप्युवास कालं सुचिरं रतस्तथा ॥ ४.६४ ॥
 धमानि कर्माणि रघूत्तमस्य उरेर्विशित्राण्यपि नाद्भुतानि ।
 दुरन्तशक्तेरथ यास्य वैभवं स्वकीयकर्तव्यतयाऽनुवर्ष्यते ॥ ४.६५ ॥
 एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 रामावतारे अयोध्याप्रवेशो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

(रामचरिते ङनूमदर्शनं)

ॐ । एत्थं विश्वेश्वरेऽस्मिन्नभिल जगदवस्थाप्य सीतासहाये
 भूमिष्ठे सर्वलोकास्तुषुऽनुदिनं वृद्धभक्त्या नितान्तम् ।
 राजा राज्याभिषेके प्रकृतिजनवयो मानयन्नात्मनोऽर्थं
 ध्वे तन्मन्थरायाः श्रुतिपथमगमद्भूमिगाया अलक्ष्म्याः ॥ ५.१ ॥
 पूर्वं क्षीराब्धिजाता कथमपि तपसैवाप्सरस्त्वं प्रयाता
 तां नेतुं तत्तमोऽन्धं कमलजनिरुवायाऽशु रामाभिषेकम् ।
 भूत्वा दासी विलुम्प स्वगतिमपि ततः कर्मणा प्राप्स्यसे त्वं
 सेत्युक्ता मन्थराऽसीत्तदनु कृतवत्येव यैतद्दुर्कर्म ॥ ५.२ ॥
 तद्गात्र्यात्कैकयी सा पतिगवरबलादाज्जडारैव राज्ञं
 रामस्तद्गौरवेण त्रिदशमुनिःकृतेऽरण्यमेवाऽविवेश ।
 सीतायुक्तोऽनुजेन प्रतिदिनसुविवृद्धोरुभक्त्या समेतः

सं स्थाप्याशेषजन्तून् स्वविरुजशुचा त्यक्तसर्वेषाथान् ॥ प.३ ॥

वृक्षान् पश्चाद्विकीटान् पितरमथ सप्तीन्मातृपूर्वान् विसृज्य
प्रोत्थां गङ्गां स्वपादाद्धर एव गुडेनार्यितः सोऽथ तीर्त्वा ।
देवार्थस्थापि पुत्रादृषिगणसङ्घितात्प्राप्य पूजं प्रयातः
शैलेशं चित्रकूटं कतिपयदिनान्यत्र भोदन्नुवास ॥ प.४ ॥

अेतस्मिन्नेव काले दशरथनृपतिः स्वर्गतोऽभूद्वियोगाद्
रामस्यैवाथ पुत्रौ विधिसुतसङ्घितैर्मन्त्रिभिः केकयेभ्यः ।
आनीतौ तस्य कृत्वा श्रुतिगणविहितप्रेतकार्याणि सद्यः
शोचन्तौ राममार्गं पुरजनसङ्घितौ जग्मतुर्मातृभिश्च ॥ प.५ ॥

धिक्कुर्वन्तौ नितान्तं सकलदृशितगां मन्थरां कैकर्यौ य
प्राप्तौ रामस्य पादौ मुनिगणसङ्घितौ तत्र योवाय नत्वा ।
रामं राज्ञवनेत्रं भरत एव पुनः प्रीतयेऽस्माकमीश
प्राप्याऽशु स्वामयोध्यामवरजसङ्घितः पालयेमां धरित्रीम् ॥ प.६ ॥

एत्युक्तः कर्तुमीशः सकलसुरगणप्राप्यायनं रामदेवः
सत्यां कर्तुं य वाणीमवददत्तितरां नेति सद्भक्तिनम्रम् ।
क्ष्वी । भूयोभूयोऽर्थयन्तं द्विगुणितशरदां समके त्वभ्यतीते
कर्तेतते वयोऽलं सुदृढमृतमिदं मे वयो नात्र शङ्का ॥ प.७ ॥

श्रुत्वैतद्रामवाक्यं हुतभुञ्जि पतने स प्रतिज्ञां य कृत्वा
रामोक्तस्थान्यथात्वे न तु पुरमभिवेक्ष्येऽलमित्येव तावत् ।
कृत्वाऽन्यां स प्रतिज्ञामवसद्यथ अङ्घ्रिर्गामके नन्दिनाम्नि
श्रीशस्यैवास्य कृत्वा शिरसि परमकं पौरुषं पादपीठम् ॥ प.८ ॥

समस्तपौरानुगतेऽनुजे गते स चित्रकूटे भगवानुवास उ
अथाऽजगामेन्द्रसुतोऽपि वायसो महासुरेणाऽऽत्मगतेन योद्धितः ॥ प.९ ॥

स आसुरावेशवशाद्गमास्तने यदा व्यधात्पुत्रोऽमथाभिवीक्षितः ।
जनार्दनेनाऽशु तृणे प्रयोजिते ययार तेन ज्वलताऽनुयातः ॥ प.१० ॥

स्वयम्भुशर्वेन्द्रमुष्ण-सुरेश्वरान् जिञ्जिविषुस्ताञ्छरणं गतोऽपि ।
अङ्घ्रितस्तेर्द्धरिभक्तिभावतो ऽयलङ्घ्यशक्त्या परमस्य याक्षमैः ॥ प.११ ॥

पुनः प्रयातः शरणां रघूत्तमं विसर्जितस्तेन निहत्य यासुरम् ।
तदङ्घ्रिगं साक्षिकमप्यवध्यं प्रसादतश्चन्द्रविभूषणस्य ॥ प.१२ ॥

स वायसानामसुरोऽभिलानां वरादुमेशस्य बभूव याक्षिगः ।
निपातितोऽसौ सड वायसाक्षिभिस्तृणेन रामस्य बभूव भस्मसात् ॥ ५.१३ ॥
ददुर्द्धं तस्मै विवरं बलार्थिनो यद्वायसास्तेन तदक्षिपातनम् ।
कृतं रमेशेन तदेकनेत्रा बभूवुरन्येऽपि तु वायसाः सदा ॥ ५.१४ ॥
भविष्यतामप्यथ यावदेव द्विनेत्रता काककुलोद्भवानाम् ।
तावत्तदक्षस्य कुरङ्गनाम्नः शिवेन दत्तं दितिजस्य याक्षयम् ॥ ५.१५ ॥
अतः पुनर्भावममुष्य छिन्वन् भविष्यतश्चैकदृशश्चकार ।
स वायसान् राघव आद्विपूरुषस्ततो ययौ शक्युतस्तदाज्ञया ॥ ५.१६ ॥
रामोऽथ दण्डकवनं मुनिवर्यनीतो लोकाननेकश उदारबलैर्निरस्तात् ।
श्रुत्वा भरप्रभृतिभिर्वरतो डरस्य सर्वैरवध्यतनुभिः प्रययौ सभार्यः ॥ ५.१७ ॥
आसीद्य तत्र शरभङ्गो षति स्म शूर्पो लोके उर्रेर्जिगमिषुर्मुनिरुग्रतेजाः ।
तेनाऽदरोपलुतसार्धसपर्यया सप्रीतो ददौ निजपदं परमं रमेशः ॥ ५.१८ ॥
धर्मो यतोऽस्य वनगस्य नितान्तशक्तिप्लसे स्वधर्मकरणस्य दुताशनादौ ।
देहात्ययः स तत अेव तनुं निजाग्नौ सन्त्यज्य रामपुरतः प्रययौ परेशम् ॥ ५.१९ ॥
रामोऽपि तत्र ददृशे धनदस्य शापाद्गन्धर्वमुर्वशिरतेरथ यातुधानीम् ।
प्राप्तं दशां सपदि तुम्बुरुनामधेयं नाम्ना विराधमपि शर्ववरादवध्यम् ॥ ५.२० ॥
भङ्क्त्वाऽस्य बाहुयुगल् । अं भिवगं यकार सम्मानयन् वयनमम्बुजजम्भनोऽसौ ।
प्रादाय्य तस्य सुगतिं निजगायकस्य लक्षार्थमं सकमितोऽपि सडानुजेन ॥ ५.२१ ॥
प्रीतिं विधित्सुरगामद्भवनं निजस्य कुम्भोद्भवस्य परमादरतोऽमुना य ।
सम्पूजितो धनुरनेन गृहीतमिन्द्राच्छार्ङ्गं तदाद्विपुरुषो निजमाजिहार ॥ ५.२२ ॥
आत्मार्यमेव हि पुरा हरिणा प्रदत्तमिन्द्रे तदिन्द्र उत रामकरार्थमेव ।
प्रादादगस्त्यमुनये तदवाप्य रामो रक्षन्धीनवसदेव स दण्डकेषु ॥ ५.२३ ॥
काले तदैव भरदूषणयोर्बलेन रक्षः स्वसा पतिनिमार्गणतत्पराऽसीत् ।
व्यापादिते निजपतौ हि दशाननेन प्रामादिकेन विधिनाऽभिससार रामम् ॥ ५.२४ ॥
साऽनुज्ञायैव रजनीचरभर्तुरुग्रा भ्रातृद्वयेन सडिता वनमावसन्ती ।
रामं समेत्य भव मे पतिरित्यवोयद्भानुं यथा तम उपेत्य सुयोगकामम् ॥ ५.२५ ॥
तां तत्र डास्यकथया जनकासुताग्रे गच्छानुजं म षड मेति वयः स उक्त्वा ।
तेनैव दृष्ट्यरितां हि विकर्णनासां यके समस्तरजनीचरनाशडेतोः ॥ ५.२६ ॥

तत्रेदितान् सपदि भीमबलान् प्रयातां स्तस्याः भरत्रिशिरदूषणमुष्यभन्धून् ।
 जङ्घे यतुर्दशसहस्रमवारणीयकोट्यपाणिभिलस्य सुभं विधातुम् ॥ प.२७ ॥
 दत्तेऽभये रघुवरेण महामुनीनां दत्ते भये च रजनीयरमण्डलस्य ।
 रक्षः पतिः स्वसुमुष्मादविकम्पनाख्य श्रुत्वा बलं रघुपतेः परमाप चिन्ताम् ॥ प.२८ ॥
 स त्वाशु कार्यमवमृश्य जगाम तीरे क्षेत्रं नदीनदपतेः श्रवणं धरित्र्याः ।
 मारीचमत्र तपसि प्रतिवर्तमानं भीतं शराद्रघुपतेर्नितरां ददर्श ॥ प.२९ ॥
 तेनार्थितः सपदि राघववच्यनार्थे मारीच आह शरवेगममुष्य जनन् ।
 शक्यो न ते रघुवरेण छि विग्रहोऽत्र जानामि सं स्पर्शमस्य शरस्य पूर्वम् ॥ प.३० ॥
 धृत्युक्तवन्तमथ रावण आह ऋग्ं निष्कृष्य उन्मि यद्वि मे न करोषि वाक्यम् ।
 तच्छुश्रुवान् भययुतोऽथ निसर्गतश्च पापो जगाम रघुवर्यसकाशमाशु ॥ प.३१ ॥
 स प्राप्य डैममृगतां बहुरत्नचित्रः सीतासमीप उरुधा विचथार शीघ्रम् ।
 निर्दोषनित्यवरसं विदपि स्म देवी रक्षोवधाय जनमोहङ्कृते तथाऽह ॥ प.३२ ॥
 देवेममाशु परिगृह्य य देहि मे त्वं कीडामृगं त्विति तयोदित अेव रामः ।
 अन्वक्ससार उ शरासनबाणपाणिर्भयामृगं निशियरं निजघान जनन् ॥ प.३३ ॥
 तेनाऽहतः शरवरेण भृशं ममार विदुश्य लक्ष्मणामुरुव्यथया सपापः ।
 श्रुत्वैव लक्ष्मणामयूयुदुवाक्यैः सोऽप्यप रामपथमेव सथापबाणः ॥ प.३४ ॥
 यां यां परेश उरुधैव करोति वीलां तां तां करोत्यनु तथैव रमापि देवी ।
 नैतावताऽस्य परमस्य तथा रमाया दोषोऽणुरप्यनुविचिन्त्य उरुप्रभू यत् ॥ प.३५ ॥
 क्वाज्ञानमापदपि मन्दकटाक्षमात्रसर्गस्थितिप्रलू । अयसं सृतिभोक्षतेतोः ।
 देव्या उरेः डिमु विडम्बनमात्रमेतद्विहीऽतोः सुनरादिवदेव तस्मात् ॥ प.३६ ॥
 देव्याः समीपमथ रावण आससाद्य साऽदृश्यतामगमध्यविषड्यशक्तिः ।
 सृष्ट्वाऽत्मनः प्रतिकृतिं प्रययौ य शीघ्रं कैलासमर्थितपदा न्यवसच्छिवात्म्याम् ॥ प.३७ ॥
 तस्यास्तु तां प्रतिकृतिं प्रविवेश शङ्को देव्याश्च सन्निधियुतां व्यवहारसिद्ध्यै ।
 आदाय तामथ ययौ रजनीयरन्द्रो लत्वा जटायुषमुरुश्रमतो निरुद्धः ॥ प.३८ ॥
 मार्गे व्रजन्तमभियाय ततो हनूमान् सं वारितो रविसुतेन य जनमानः ।
 दैवं तु कार्यमथ कीर्तिमभीप्समानो रामस्य नैनमहनद्वयनाद्धुरेश्च ॥ प.३९ ॥
 प्राथैव राक्षस उताऽत्मपुरीं स तत्र सीताकृतिं प्रतिनिधाय ररक्ष याथ ।

रामोऽपि तत्तु विनिहत्य सुदुष्टरक्षः प्राच्याऽश्रमं स्वदयितां नहि पश्यतीव ॥ प.४० ॥

अन्वेषमाणो ष्व तं य ददर्श गृध्रं सीतारिरक्षिषुमथो रिपुणा विशस्तम् ।

लून्नात्मेष्टममुनोऽक्तमरेश्च कर्म श्रुत्वा मृतं तमदलत्स्वगतिं तथाऽदात् ॥ प.४१ ॥

अन्त्रयैव विचरन् सखितोऽनुजेन प्रामः करौ स सलसाऽथ कबन्धनाम्नः ।

धातुर्वरादभिलजायिन उज्जितस्य मृत्योश्च वज्रपतनादतिकुण्ठितस्य ॥ प.४२ ॥

छित्वाऽस्य बालुयुगल् । अं सखितोऽनुजेन तं पूर्ववत्प्रतिविधाय सुरेन्द्रभृत्यम् ।

नाम्ना धनुं त्रिजटयैव पुराऽभिजातं गन्धर्वमाशु य ततोऽपि तदर्थितोऽगात् ॥ प.४३ ॥

दृष्ट्वा तमेव शबरी परमं हरिं य ज्ञात्वा विवेश दहनं पुरतोऽस्य तस्यै ।

प्रादात्स्वलोकमिममेव हि सा प्रतीक्ष्य पूर्वं मतङ्गवचनेन वनेऽत्र साऽभूत् ॥ प.४४ ॥

शापाद्दराप्सरसमेव हि तां विमुच्य शय्या कृतात्पतिपुरस्त्वतिदर्पलेतोः ।

गत्वा ददर्श पवनात्मजमृश्यमूके स ङ्येक अनेमवगच्छति सम्यगीशम् ॥ प.४५ ॥

दृडेऽपि यत्र पवनोऽत्र हरिर्यतोऽसौ तत्रैव वायुरिति वेदवयः प्रसिद्धम् ।

कस्मिन्मण्डं त्विति तथैव हि सोऽवतारे तस्मात्स मारुतिकृते रविजं ररक्ष ॥ प.४६ ॥

अवे स कृष्णतनुर्जुनमप्यरक्षदृभीमार्थमेव तदरिं रविजं निहत्य ।

पूर्वं हि मारुतिमवाप रवेः सुतोऽयं तेनास्य वालिनमडन् रघुपः प्रतीपम् ॥ प.४७ ॥

अवे सुराश्च पवनस्य वशे यतोऽतः सुग्रीवमत्र तु परत्र य शकसूनुम् ।

सर्वे श्रिता ङनुमतस्तदनुग्रहाय तत्रागमद्रघुपतिः सल लक्ष्मणेन ॥ प.४८ ॥

यत्पादपङ्कजशः शिरसा विभर्ति श्रीरञ्जश्च गिरिशः सल लोकपालैः ।

सर्वेश्वरस्य परमस्य हि सर्वशक्तेः किं तस्य शत्रुडनने कपयः सडायाः ॥ प.४९ ॥

समागते तु राघवे प्लवङ्गमाः ससूर्यजाः ।

विपुप्लवुर्भयार्दिता न्यवारयश्च मारुतिः ॥ प.५० ॥

सं स्थाप्याऽशु डरीन्द्रान् जानन् विष्णोर्गुणाननन्तान् सः ।

साक्षाद्भ्रामपिताऽसावित्येनेनास्य पादयोः पते ॥ प.५१ ॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये

रामचरिते ङनूमदर्शनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ।

(समुद्रतरणनिश्चयः)

ॐ । उत्थाप्य यैनमरविन्ददलायताक्षश्चकाङ्क्षितेन वरदेन कराम्बुजेन ।
 कृत्वा य सं विदमनेन नुतोऽस्य यां सं प्रीत्याऽरुरोऽ स उसन् सऽ लक्ष्मणेन ॥ ६.१ ॥

आशेष्य यां सयुगल् । अं भगवन्तमेनं तस्यानुजं य उनुमान् प्रययौ कपीन्द्रम् ।
 सभ्यं यकार उतभुक्प्रमुषे य तस्य रामेण शाश्वतनिजार्तिउरेण शीघ्रम् ॥ ६.२ ॥

श्रुत्वाऽस्य दृग्भ्रमथ देववरः प्रतिज्ञां यके स वालिनिधनाय उरीश्वरोऽपि ।
 सीतानुमार्गोऽङ्गतेऽथ स वालिनैव क्षिमां हि दृन्दुमितनुं समदर्शयिष्य ॥ ६.३ ॥

वीक्ष्यैव तां निपतितामथ रामदेवः सोऽङ्गुष्ठमात्रयलनादतिवीलयैव ।
 सम्प्रास्य योजनशतेऽथ तयैव योर्वी सर्वा विदार्य दितिजानलनद्रसास्थान् ॥ ६.४ ॥

शर्वप्रसादजबलादितिजानवध्यान् सर्वात्रिऽत्य कुण्डपेन पुनश्च सभ्या ।
 भीतेन वालिबलतः कथितः स्म सप्त सालान् प्रदर्श्य दितिजान् सुदृढांश्च वञ्चत् ॥ ६.५ ॥

अकैकमेषु स विकम्पयितुं समर्थः पत्राणि लोमुमपि तूत्सलते न शक्तः ।
 विष्वकिस्थतान् यद्वि भवान् प्रतिभेत्स्यतीमानेऽङ्गुला तर्हि वालिवधे समर्थः ॥ ६.६ ॥

जेतुं यतुर्गुणबलो हि पुमान् प्रभुः स्याद्धन्तुं शताधिकबलोऽतिबलं सुशक्तः ।
 तस्माद्विमान् उरिडयात्मजबाह्वलोप्यपत्रान् विभिद्य मम सं शयमाशु भिन्धि ॥ ६.७ ॥

श्रुत्वाऽस्य वाक्यमवमृश्य दितेः सुतां स्तान् घातुर्वरादभिलपुम्भिरभेद्युपान् ।
 ब्रह्मत्वमामुमयलं तपसि प्रवृत्तानेऽङ्गुला सपदि तान् प्रविभेद रामः ॥ ६.८ ॥

सन्धाय कार्मुकवरे निशिते तु बाणोऽथाऽङ्गुष्य दक्षिणाम्बुजेन तदा प्रमुक्ते ।
 रामेण सत्वरमनन्तबलेन सर्वे यूर्णाकृताः सपदि ते तरवो रवेण ॥ ६.९ ॥

भित्त्वा यतान् सगिरिङ्कुं भगवत्प्रमुक्तः पाताल् । असप्तकमथात्र य ये त्ववध्याः ।
 नाम्नाऽसुराः कुमुदिनोऽञ्जवाक्यरक्षाः सर्वाश्च तानदुददाशु शरः स अेकः ॥ ६.१० ॥

नैतद्विचित्रममितोरुबलस्य विषयोर्यत्प्रेरणत्सपवनस्य भवेत्प्रवृत्तिः ।
 लोकस्य सप्रकृतिऽस्य सरुद्रकाल कर्मादिकस्य तदपीदमनन्यसाध्यम् ॥ ६.११ ॥

ली । दृष्ट्वा बलं भगवतोऽथ उरीश्वरोऽसावग्रे निधाय तमयात्पुरमग्रजस्य ।
 आश्रुत्य रावमनुजस्य बिलात्स याऽगादभ्येनमाशु दयिताप्रतिवारितोऽपि ॥ ६.१२ ॥

तन्मुष्टिभिः प्रतिहतः प्रययावशक्तः सुग्रीव आशु रघुपोऽपि हि धर्ममीक्षन् ।
 नैनं जघान विद्विताभिललोऽयेशोऽप्येनं स आल युधि वां न मया विविक्तौ ॥ ६.१३ ॥

सौभ्रात्रमेष यदि वाञ्छति वालिनैव नाडं निरागसमथाग्रजनिं हनिष्ये ।
 दीर्घः सडोदरगतो न भवेद्धि कोपो दीर्घोऽपि कारणाभूते विनिवर्तते य ॥ ६.१४ ॥
 कोपः सडोदरजने पुनरन्तकाले प्राथो निवृत्तिमुपगच्छति तापकश्च ।
 अेकस्य भङ्गो ऽति नैव ञटित्यपास्तदोषो निहन्तुमिड योग्य ऽति स्म मेने ॥ ६.१५ ॥
 तस्मान्न भन्धुजनगे जनिते विरोधे कार्या वधस्तदनुबन्धिभिराश्रितीड ।
 धर्मं प्रदर्शयितुमेव रवेः सुतस्य भावी न ताप ऽति विष्य न तं जघान ॥ ६.१६ ॥
 यः प्रेरकः सकलषेमुषिसन्ततेश्च तस्याज्ञाता कुत ऽडेशवदस्य विषणोः ।
 तेनोदितोऽथ सुदृढं पुनरागतेन वज्रोपमं शरममूयुध्दिन्द्रसूनोः ॥ ६.१७ ॥
 रामाज्ञयैव लतया रविजे विभक्ते वायोः सुतेन रघुपेण शरे य मुक्ते ।
 श्रुत्वाऽस्य शब्दमतुलं लृष्टि तेन विध्वं धन्द्रात्मजो गिरिस्त्रिवापतदाशु सन्नः ॥ ६.१८ ॥
 भक्तो ममैष यदि मामभिपश्यतीड पादौ ध्रुवं मम समेष्यति निर्विचारः ।
 योग्यो वधो नडि जनस्य पदान्तस्य राज्यार्थिना रविसुतेन वधोऽर्थितश्च ॥ ६.१९ ॥
 कार्यं ङ्यभीष्टमपि तत्प्राणतस्य पूर्वं शस्तो वधो न पदयोः प्राणतस्य यैव ।
 तस्माददृश्यतनुरेव निडन्मि शङ्कपुत्रं त्वितीड तमदृष्टतया जघान ॥ ६.२० ॥
 यः प्रेरकः सकललोकबलस्य नित्यं पूर्णाव्ययोव्यबलवीर्यतनुः स्वतन्त्रः ।
 डिं तस्य दृष्टिपथगस्य य वानरोऽयं कर्तेशयापमपि येन पुरा विभग्नम् ॥ ६.२१ ॥
 सन्नेऽथ वालिनि जगाम य तस्य पार्श्वं प्राडैनमार्द्रवयसा यदि वाञ्छसि त्वम् ।
 उज्ज्वलवधिष्य ऽति नैश्छदसौ त्वदग्रे को नाम नेश्छति मृतिं पुरुषोत्तमेति ॥ ६.२२ ॥
 कार्याणि तस्य यरमाणि विधाय पुत्रं त्वग्रे निधाय रविजः कपिराज्य आसीत् ।
 लीड । रामोऽपि तद्गिरिवरे यतुरोऽथ मासान् दृष्ट्वा धनागममुवास सलक्ष्मणोऽसौ ॥ ६.२३ ॥
 अथातिसक्ते क्षितिपे कपीनां प्रविस्मृते रामङ्गतोपकारे ।
 प्रसङ्ग्य तं बुद्धिमतां वरिष्ठो रामाङ्घ्रिभक्तो हनुमानुवाच ॥ ६.२४ ॥
 न विस्मृतिस्ते रघुवर्यकार्ये कार्या कथञ्चित्स डि नोऽभिपूज्यः ।
 न येत्स्वयं कर्तुमभीष्टमधे ते ध्रुवं बलेनापि डि कारयामि ॥ ६.२५ ॥
 स अेवमुक्त्वा हरिराजसन्निधौ द्वीपेषु समस्वपि वानरान् प्रति ।
 सम्भेल् अनयाऽशुगतीन् स्म वानरान् प्रस्थापयामास समस्तशः प्रभुः ॥ ६.२६ ॥
 डरीश्वराज्ञाप्राणिधानपूर्वकं हनुमता ते प्रडिता डिवानराः ।

राज्यार्थिना येन छि धातितोऽग्रजो हृताश्च दाराः सुनृशं सकेन ।
स नः कथं रक्षति शासनातिगान्निराश्रयान् दुर्बलकान् भले स्थितः ॥ ६.४१ ॥

धृतीरिते शङ्कसुतात्मजेन तथेति डोयुः सलु जाम्भवन्मुष्पाः ।
सर्वेऽपि तेषामथ यैकमत्यं दृष्ट्वा लूनूमानिदमाभभाषे ॥ ६.४२ ॥

विज्ञातमेतद्धि मयाऽऽगदस्य राज्याय ताराभिहितं छि वाक्यम् ।
साध्यं न यैतन्नछि वायुसूनु रामप्रतीपं वयनं सडेत ॥ ६.४३ ॥

न याडमाङ्कष्टुमुपायतोऽपि शक्यः कथञ्चित्सकलैः समेतैः ।
सन्मार्गतो नेव य राघवस्य दुरन्तशक्तेर्बिलमप्रधृष्यम् ॥ ६.४४ ॥

वयो ममैतद्यदि याऽदरेण आड्यं भवेद्भस्तदतिप्रियं मे ।
न येद्भवाद्यनये प्रवृत्तान् प्रशास्य सन्मार्गतान् करोमि ॥ ६.४५ ॥

धृतीरितं तत्पवनात्मजस्य श्रुत्वाऽतिभीता धृतमूकभावाः ।
सर्वेऽनुजग्मुस्तमथाद्रिमुष्यं मलेन्द्रमासेदुरगाधबोधाः ॥ ६.४६ ॥

ल्व्ंघरीक्ष्य ते सागरमप्रधृष्यमपारमेयं सडसा विषण्णः ।
दृढं निराशाश्च मति छि दध्रुः प्रायोपवेशाय तथा य यकुः ॥ ६.४७ ॥

प्रायोपविष्टाश्च कथा वदन्तो रामस्य सं सारविमुक्तिदातुः ।
जटायुषः पातनमूयुरेतत्सम्पातिनाम्नः श्रवणं जगाम ॥ ६.४८ ॥

तस्याग्रजोऽसावरुणस्य सूनुः सूर्यस्य भिम्भं सलु तेन यातः ।
जवं परीक्षन्नथ तं सुतामं गुम्वा पतन्नक्षयमाप्य थापतत् ॥ ६.४९ ॥

स दग्धपक्षः सवितृप्रतापायुष्युत्वैव रामस्य कथां सपक्षः ।
भूत्वा पुनश्चापि मूर्तिं जटायुषः शुश्राव पृष्ट्वा पुनरेव सम्यक् ॥ ६.५० ॥

स रावणस्याथ गतिं सुतोऽक्तां निवेद्य दृष्ट्वा जनकात्मजाकृतिम् ।
स्वयं तथाऽशोकवने निषण्णामवोयदेभ्यो हरिपुङ्गवेभ्यः ॥ ६.५१ ॥

ततस्तु ते ब्रह्मसुतेन पृष्टा न्यवेद्यन्नात्मबलं पृथक्पृथक् ।
दशैव याऽरभ्य दशोत्तरस्य क्मात्यथो योजनतोऽतियाने ॥ ६.५२ ॥

सनीलमैन्द्रविद्याः सताराः सर्वेऽप्यशीत्याः परतो न शक्ताः ।
गन्तुं यदाऽयाऽत्मबलं स जाम्भवान् जगाद तस्मात्पुनरष्टमां शम् ॥ ६.५३ ॥

भलेर्यदा विषश्रुवाप लोकां स्त्रिभिः क्मैर्नन्दिरवं प्रकुर्वता ।
तदा मथा भ्रान्तमिदं जगत्त्रयं सवेदनं जानु ममाऽस मेरुतः ॥ ६.५४ ॥

अतो जवो मे नखि पूर्वसम्मितः पुरा त्वलं षण्णवतिप्लवोऽस्मि ।
ततः कुमारोऽङ्गद आल यास्माख्यतं प्लवेयं न ततोऽभिजाने ॥ ६.५५ ॥
अपूरिते तैः सडलैः शतस्य गमागमे शत्रुबलं य वीक्ष्य ।
सुदुर्गमत्वं य निशाखरेशपुर्याः स धातुः सुत आबलाषे ॥ ६.५६ ॥
अयं खि गृध्रः शतयोजनं गिरिं त्रिकूटमाखेत उतात्र विघ्नाः ।
भवेयुरन्धेऽपि ततो लनूमानेकः समर्थो न परोऽस्ति कश्चित् ॥ ६.५७ ॥
उक्त्वा स ँथं पुनराल सूनुं प्राणस्य निः सीमबलं प्रशं सयन् ।
त्वि । त्वमेक अेवात्र परं समर्थः कुरुष्व यैतत्परिपाखि वानरान् ॥ ६.५८ ॥
लतीरितोऽसौ लनुमान्निजेप्सितं तेषामशक्तिं प्रकटां विधाय ।
अवर्धताऽशु प्रविचिन्त्य रामं सुपूर्णाशक्तिं यरितोस्तदाज्ञाम् ॥ ६.५९ ॥
लति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
श्रीरामखरिते समुद्रतरणनिश्चयो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥

अथ समभोऽध्यायः ।

(लनुमत्प्रतियानम्)
ॐ । रामाय शाश्वतसुविस्तृतषड्गुणाय सर्वेश्वराय सुभसारमलार्णवाय ।
नत्वा लिलङ्घयिषुरार्णवमुत्पपात निष्पीड्य तं गिरिवरं पवनस्य सूनुः ॥ ७.१ ॥
युक्षोभ वारिधिरनुप्रययौ य शीघ्रं यादोगणैः सल तदीयबलाभिङ्गुष्टः ।
वृक्षाश्च पर्वतगताः पवनेन पूर्वं क्षिभोऽर्णवे गिरिरुदागमदस्य लेतोः ॥ ७.२ ॥
स्यालो लरस्य गिरिपक्षविनाशकाले क्षिभ्वाऽर्णवे स मरुतोर्वरितात्मपक्षः ।
डैभो गिरिः पवनजस्य तु विश्रमार्थमुद्भिध वारिधिमवर्द्धनेकसानुः ॥ ७.३ ॥
नैवात्र विश्रमणमैख्यत निः श्रभोऽसौ निः सीमपौरुषगुणस्य कुतः श्रभोऽस्य ।
आश्विष्य पर्वतवरं स ददशं गख्यन् देवैस्तु नागजननीं प्रखितां वरेण ॥ ७.४ ॥
जिज्ञासुभिर्निजबलं तव भक्षमेतु यधत्त्वमिख्यसि तदित्यमरोदितायाः ।
आस्यं प्रविश्य सपदि प्रविनिः सुतोऽस्मादेवाननन्दयदुत स्पृतमेषु रक्षन् ॥ ७.५ ॥
दृष्ट्वा सुरप्रणयितां बलमस्य योत्रं देवाः प्रतुष्टुपुरभुं सुमनोभिवृष्ट्या ।
तैरादृतः पुनरसौ वियतैव गख्यन् छायात्रलं प्रतिददशं य सिं खिकाप्यम् ॥ ७.६ ॥

लङ्कावनाय सकलस्य य निग्रहेऽस्याः सामर्थ्यमप्रतिहतं प्रददौ विधाता ।
 छायाभवाक्षिपदसौ पवनात्मजस्य सोऽस्याः शरीरमनुविश्य बिभेद याऽशु ॥ ७.७ ॥
 निस्सीममात्मबलमित्यनुदर्शयानो उत्तैव तामपि विधातृवराभिगुहाम् ।
 लम्बे स लम्बशिभरे निपपात लङ्काप्राकाररूपकगिरावथ सञ्चुकोय ॥ ७.८ ॥
 भूत्वा बिलाल् । असमितो निशि तां पुरीं य प्राप्स्यन् ददर्श निजरूपवतीं स लङ्काम् ।
 रुद्धोऽनयाऽश्वथ विजित्य य तां स्वमुष्टिपिष्टां तथाऽनुमत अेव विवेश लङ्काम् ॥ ७.९ ॥
 मार्गमाणो बलिश्चान्तः सोऽशोकवनिकातल् । अे ।
 ददर्श शिं शपावृक्षमूलस्थितरमाकृतिम् ॥ ७.१० ॥
 नरलोकविऽम्भस्य ज्ञानन् रामस्य लुङ्गतम् ।
 तस्य येष्टानुसारेण कृत्वा येष्टाश्च सं विदः ।
 ल्वीष्ट । तादृक्येष्टासमेताया अङ्गुलीयमदात्ततः ॥ ७.११ ॥
 सीताया यानि यैवाऽसन्नाकृतेस्तानि सर्वशः ।
 भूषणानि द्विधा भूत्वा तान्येवाऽसं स्तथैव य ॥ ७.१२ ॥
 अथ यूल् । आमण्डिं दिव्यं दातुं रामाय सा ददौ ।
 यथाप्येतन्न पश्यन्ति निशाचरगाणास्तु ते ।
 द्युलोक्यारिणः सर्वं पश्यन्त्यृषय अेव य ॥ ७.१३ ॥
 तेषां विऽम्भनायैव दैत्यानां वञ्चनाय य ।
 पश्यतां कलिमुष्यानां विऽम्भोऽयं कृतो भवेत् ॥ ७.१४ ॥
 कृत्वा कार्यमिदं सर्वं विशङुः पवनात्मजः ।
 आत्माविष्करणे चित्तं यडे मतिमतां वरः ॥ ७.१५ ॥
 अथ वनमभिलं तद्रावणस्यावलुष्य क्षितिरुडमिममेकं वर्जयित्वाऽशु वीरः ।
 रञ्जनियरविनाशं काङ्क्षमाणोऽतिवेलं मुडुरतिरवनादी तोरणं याऽरुरोड ॥ ७.१६ ॥
 अथाशृणोद्दशाननः कपीन्द्रयेष्टितं परम् ।
 दिदेश किङ्करान् बद्धून् कपिर्निगृह्यतामिति ॥ ७.१७ ॥
 समस्तशो विमुत्यवो वराद्धरस्य किङ्कराः ।
 समासदन्मडाबलं सुरान्तरात्मनोऽङ्गजम् ॥ ७.१८ ॥
 अशीतिकोटियूथपं पुरस्साराष्टकायुतम् ।
 अनेकलेतिसङ्कुलं कपीन्द्रमावृणोद्बलम् ॥ ७.१९ ॥

समावृतस्तथाऽयुधैः स ताडितश्च तैर्भृशम् ।
यकार तान् समस्तशस्तल् अग्रद्वारयूर्जितान् ॥ ७.२० ॥
पुनश्च मन्त्रिपुत्रकान् स रावणप्रथोदितान् ।
ममर्द सप्त पर्वतप्रभान् वराभिरक्षितान् ॥ ७.२१ ॥
बलाग्रगामिनस्तथा सशर्ववाक्कुसुगर्वितान् ।
निहत्य सर्वरक्षसां तृतीयभागमक्षिणोत् ॥ ७.२२ ॥
विक्षुण्णौपमं हरेर्बलं निशम्य राक्षसाधिपः ।
कुमारमक्षमात्मनः समं सुतं न्ययोजयत् ॥ ७.२३ ॥
स सर्वलोकसाक्षिणः सुतं शरैर्ववर्ष ह ।
शितैर्वरास्त्रमन्त्रितैर्न यैनमभ्यचालयत् ॥ ७.२४ ॥
स माऽऽमध्यकासुतं समीक्ष्य रावणोपमम् ।
तृतीय ओष थां शको बलस्य ह्रीत्यचिन्तयत् ॥ ७.२५ ॥
निधार्थ एव रावणः स राघवस्य नान्यथा ।
यदीन्द्रजिन्मया हतो न यास्य शक्तिरीक्ष्यते ॥ ७.२६ ॥
अतस्तयोः समो मया तृतीय ओष हन्यते ।
वियार्थं यैवमाशु तं पटोः प्रगृह्य पुष्पुवे ॥ ७.२७ ॥
स यङ्कवदृभ्रमातुरं विधाय रावणात्मजम् ।
अपोथयद्दरातल् अक्षणेन मारुती तनुः ॥ ७.२८ ॥
वियूर्जिते धरातल् अ निजे सुते स रावणः ।
निशम्य शोकतापितस्तदग्रजं समादिशत् ॥ ७.२९ ॥
अथेन्द्रजिन्महाशरैर्वरास्त्रसम्प्रयोजितैः ।
ततक्ष वानरोत्तमं न याशकद्वियावने ॥ ७.३० ॥
अथास्त्रमुत्तमं विधैर्युयोज सर्वदुष्पुण्ड्रम् ।
स तेन ताडितो हरिर्व्यचिन्तयन्निराकुलः ॥ ७.३१ ॥
मया वरा विलङ्घिता ङ्यनेकशः स्वयम्भुवः ।
स माननीय एव मे ततोऽत्र मानयाम्यहम् ॥ ७.३२ ॥
एमे य कुर्युस्त्र किं प्रहृष्टरक्षसां गणाः ।
एतीह लक्ष्यमेव मे स रावणश्च दृश्यते ॥ ७.३३ ॥

धृष्टकेतुस्य भद्रवत्स्थितं कपीन्द्रमाशु ते ।
 क्लृप्त्वा बभन्धुरन्यपाशकैर्जगाम यास्त्रमस्य तत् ॥ ७.३४ ॥
 अथ प्रगृह्य तं कपिं समीपमानयंश्च ते ।
 निशाचरेश्वरस्य तं स पृष्टवांश्च रावणः ॥ ७.३५ ॥
 कपे कुतोऽसि कस्य वा किमर्थमीदृशं कृतम् ।
 धृतीरितः स यावदत्प्राणस्य राममीश्वरम् ॥ ७.३६ ॥
 अवैलि दूतमागतं दुरन्तविक्रमस्य माम् ।
 रघूत्तमस्य मारुतिं कुलक्षये तवेश्वरम् ॥ ७.३७ ॥
 न येत्प्रदास्यसि त्वरन् रघूत्तमप्रियां तदा ।
 सपुत्रमित्रबान्धवो विनाशमाशु यास्यसि ॥ ७.३८ ॥
 न रामभाण्डारणो क्षमाः सुरेश्वरा अपि ।
 विरिञ्चिशर्वपूर्वकाः किमु त्वमल्पसारकः ॥ ७.३९ ॥
 प्रकोपितस्य तस्य कः पुरस्थितौ क्षमो भवेत् ।
 सुरासुरोरगादिभेदे जगत्ययिन्यकर्मणः ॥ ७.४० ॥
 धृतीरिते वधोद्यतं न्यवारयद्विभीषणः ।
 स पुच्छदाडकर्मणि न्ययोजयन्निशाचरान् ॥ ७.४१ ॥
 अथास्य वस्त्रसञ्चयैः पिधाय पुच्छमग्रये ।
 ददुर्ददाड नास्य तन्मरुत्साभो दुताशनः ॥ ७.४२ ॥
 ममर्ष सर्वयेष्टितं स रक्षसां निरामयः ।
 बलोद्धतश्च कौतुकात्प्रदग्धुमेव तां पुरीम् ॥ ७.४३ ॥
 ददाड याभिलं पुरं स्वपुच्छगेन वह्निना ।
 कृतिस्तु विश्वकर्मणोऽप्यदृष्यतास्य तेजसा ॥ ७.४४ ॥
 सुवर्णरत्नकारितां स राक्षसोत्तमैः सड ।
 प्रदृष्य सर्वशः पुरीं मुदाऽन्वितो जगर्ज य ॥ ७.४५ ॥
 क्लिप्तः स रावणं सपुत्रकं तृणोपमं विधाय य ।
 तयोः प्रपश्यतोः पुरं विधाय भस्मसाधयौ ॥ ७.४६ ॥
 विलङ्घ्य चार्णवं पुनः स्वजातिभिः प्रपूजितः ।

प्रभक्ष्य वानरेशितुर्मधु प्रभुं समेयिवान् ॥ ७.४७ ॥

रामं सुरेश्वरमगाययगुणाभिरामं सम्प्राप्य सर्वकपिवीरवरैः समेतः ।

यूल् आमणिं पवनजः पद्योर्निधाय सर्वाङ्गकैः प्रणतिमस्य यकार भक्त्या ॥ ७.४८ ॥

रामोऽपि नान्यदनुदातुमभुष्य योग्यमत्यन्तभक्तिपरमस्य विलक्ष्य किञ्चित् ।

स्वात्मप्रदानमधिकं पवनात्मजस्य कुर्वन् समाश्लिषदमुं परमाभितुष्टः ॥ ७.४९ ॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये

श्रीरामचरिते ङनूमत्प्रतियानं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥

अथ अष्टमोऽध्यायः ।

(ङनूमति श्रीरामदयादानम्)

ॐ । श्रुत्वा ङनूमदृष्टितं कृतमस्य सर्वं प्रीतः प्रयाणामभिरोचयते स रामः ।

आरुह्य वायुसुतमङ्गदगेन युक्तः सौमित्रिणा सरविजः सङ्ग सेनयाऽगात् ॥ ८.१ ॥

सम्प्राप्य दक्षिणामपान्निधिमत्र देवः शिशये जगद्गुरुतमोऽप्यविचिन्त्यशक्तिः ।

अत्रे हि मार्दवमनुप्रथयन् स धर्मं पन्थानमर्थितुमपाम्पतितः प्रतीतः ॥ ८.२ ॥

तत्राऽजगाम स विभीषणनामधेयो रक्षः पतेरवरजोऽप्यथ रावणेन ।

भक्तोऽधिकं रघुपताविति धर्मनिष्ठस्त्यक्तो जगाम शरणां च रघूत्तमं तम् ॥ ८.३ ॥

ब्रह्मात्मजेन रविजेन बलप्रणेत्रा नीलेन मैन्दविविदाङ्गदतारपूर्वैः ।

सर्वैश्च शत्रुसदनादुपयात ओष भ्राताऽस्य न अल्लभयोग्य एति स्थिरोक्तः ॥ ८.४ ॥

अत्राऽङ्ग उपमपरं बलदेवताया ग्राह्यः स ओष नितरां शरणां प्रपन्नः ।

भक्तश्च रामपद्योर्विनशिष्यु रक्षो विज्ञाय राजयमुपभोक्तुमिडाभियातः ॥ ८.५ ॥

एत्युक्तवत्यथ ङनूमति देवदेवः सङ्गुह्य तद्भयनमाङ्ग यथैव पूर्वम् ।

सुग्रीवडेतुत एमं स्थिरमाङ्गलीष्ये पादप्रपन्नमिदमेव सदा प्रतं मे ॥ ८.६ ॥

सब्रह्मकाः सुरगणाः सङ्घैत्यमर्त्याः सर्वे समेत्य च मद्दङ्गुलियालनेऽपि ।

नेशा भयं न मम रात्रियरादमुष्माश्छुद्दस्वभावा एति यैनमङ्गं विजाने ॥ ८.७ ॥

एत्युक्तवाक्य उत तं स्वजनं विधाय राज्येऽभ्यषेययदपारसुसत्त्वराशिः ।

मत्वा तृणोपममशेषसदन्तकं तं रक्षः पतिं त्ववरजस्य ददौ स लङ्काम् ॥ ८.८ ॥

कल्यान्तमस्य निशिचारि पतित्वपूर्वमायुः प्रदाय निजलोकगतिं तदन्ते ।

रात्रित्रयेऽप्यनुपगामिनभीक्ष्य सोऽब्धिं युकोध रक्तनयनान्तमयुञ्जदब्धौ ॥ ८.९ ॥

स क्रोधदीमनयनान्ताडतः परस्य शोषं क्षण्णामुपगतो दनुजादिसत्त्वैः ।

“सिन्धुः शिरस्यर्षाणं परिगृह्य इषी पादारविन्दमुपगम्य बभ्राष ऐतत्” (६४) ॥ ८.१० ॥

(६४) भा. उ. ६.८.६५

क्षीघ्रं । “तं त्वां वयं जडधियो न विदाम भूमन् कूटस्थमादिपुरुषं जगतामधीशम् ।

त्वं सत्त्वतः सुरगणान् रजसो” मनुष्यां स्तार्तीयतोऽसुरगणान्मितस्तथाऽस्त्राः (६५) ॥ ८.११ ॥

“कामं प्रयाहि जहि विश्रवसोऽवमेळं त्रैलोक्यरावणमवाप्नुहि वीर पत्नीम् ।

अध्रीहि सेतुमिह ते यशसो वितत्यै गायन्ति दिग्विजयिनो यमुपेत्य भूपाः” (६६) ॥ ८.१२ ॥

धृत्युक्तवन्तममुमाश्रनुगृह्य भाणं तस्मै धृतं दितिसुतात्मसु यान्त्यजेषु ।

शार्वाङ्गराद्विगतमृत्युषु दुर्जयेषु निः सङ्ख्यकेष्वमुच्यदाशु ददाह सर्वान् ॥ ८.१३ ॥

कृत्वेरिणं तदथ मूलकलानि यात्र सम्यग्विधाय भवशत्रुरभोधयेष्टः ।

अध्वुं दिदेश सुरवर्धकिणोऽवतारं तज्जं नल् अं हरिवरानपरांश्च सेतुम् ॥ ८.१४ ॥

अध्वोऽध्वौ रघुपतिर्विधाद्रिकृष्टैः सेतुं कपीन्द्रकरकम्पितभूरुडाङ्गैः ।

सुग्रीवनीलडनुमत्प्रमुषैरनीकैर्लड ङां विभीषणदृशाऽविशदाशु दग्धाम् ॥ ८.१५ ॥

प्राप्तं निशाभ्य परमं भुवनैकसारं निः सीमपौरुषमनन्तमसौ दशास्यः ।

त्रासाद्विषण्णलुडयो नितरां अभाव कर्तव्यकर्मविषये य विमूढयेताः ॥ ८.१६ ॥

प्रस्थाप्य वाविसुतमेव य राजनीत्यै रामस्तदुक्तवयनेऽप्यमुनाऽगृहीते ।

द्वारो रुरोध स यतस्त्र उदीर्णसैन्यो रक्षः पतेः पुर उदारगुणः परेशः ॥ ८.१७ ॥

द्वारां निरोधसमये स दिदेश पुत्रं वाराम्पतेर्दिशि सुरेश्वरशत्रुमुग्रम् ।

प्राच्यां प्रडस्तमदिशदिशि वज्रं ह्यं प्रेताधिपस्य शशिनः स्वयमेव यागात् ॥ ८.१८ ॥

विज्ञाय तत्स भगवान् डनुमन्तमेव देवेन्द्रशत्रुविजयाय दिदेश याऽशु ।

नीलं प्रडस्तनिधनाय य वज्रं ह्यं डन्तुं सुरेन्द्रसुतसूनुमथाऽदिदेश ॥ ८.१९ ॥

मध्ये डरीश्वरमधिजयधनुर्नियुज्य यस्यां स राक्षसपतिर्दिशमेव तां हि ।

उदिश्य सं स्थित उपात्तशरः सभङ्गो देदीप्यमानवपुरुत्तमपूरुषोऽसौ ॥ ८.२० ॥

विद्रापितो डनुमतेन्द्रजिदाशु डस्तं तस्य प्रपन्न एव वीर्यमभुष्य जानन् ।

नीलो विभीषण उभौ शिलया यशक्त्या सञ्चकतुर्यमवशं गमितं प्रडस्तम् ॥ ८.२१ ॥

(६५) भा. उ. ६.८.६६

(६६) भा. उ. ६.८.६७

वृक्षवृष्टलस्य नैव वशमेति स एत्यमोघशक्त्या विभीषण एतं प्रजडार साकम् ।
 तस्मिन् उतेऽङ्गद उपेत्य जघान वज्रं च निपात्य भुवि शीर्षममुष्य मृद्नन् ॥ ८.२२ ॥
 सर्वेषु तेषु निडतेषु द्दिदेश धूमनेत्रं स राक्षसपतिः स य पश्चिमेन ।
 द्दारेण मारुतसुतं समुपेत्य दग्धो गुमोऽपि शूलिवचनेन दुरन्तशक्तिम् ॥ ८.२३ ॥
 अकम्पनोऽपि राक्षसो निशाचरेशयोदितः ।
 उमापतेर्वरोद्धतः क्षणाद्धतो उनूमता ॥ ८.२४ ॥
 अथास्त्रसम्प्रदीपितैः समस्तशो मडोल्बुकैः ।
 रघुप्रवीरयोदिताः पुरं निशि स्वदाडयन् ॥ ८.२५ ॥
 ततस्तौ निकुम्भोऽथ कुम्भश्च कोपात्प्रदिष्टौ दशास्येन कुम्भश्रुतेर्लि ।
 सुतौ सुप्रदृष्टौ रणायाभियातौ कर्पी स्तान् बलिः सर्वशो यातयित्वा ॥ ८.२६ ॥
 स कुम्भो विधातुः सुतं तारनीलौ नल् । अं याश्चिपुत्रौ जिगायाऽङ्गं य ।
 सुयुद्धं य कृत्वा दिनेशात्मजेन प्राणीतो यमस्याऽशु लोकां सुपापः ॥ ८.२७ ॥
 ततो निकुम्भोऽद्रिवरप्रदारणं मडान्तमुग्रं परिधं प्रगृह्य ।
 ससार सूर्यात्मजमाशु भीतः स पुप्लुवे पश्चिमतो धनुः शतम् ॥ ८.२८ ॥
 तं भ्रामयत्याशु भुजेन वीरे भ्रान्ता दिशो धौश्च सयन्द्रसूर्या ।
 सुराश्च तस्योरुबलं वरं य शर्वोद्भवं वीक्ष्य विषेदुरीषत् ॥ ८.२९ ॥
 अनन्यसाध्यं तमथो निरीक्ष्य समुत्पपाताऽशु पुरोऽस्य मारुतिः ।
 प्रकाशबाह्वन्तर आड यैनं किमेभिरत्र प्रडराऽयुधं ते ॥ ८.३० ॥
 एतीरितस्तेन स राक्षसोत्तमो वरादमोघं प्रजडार वक्षसि ।
 विचूर्णितोऽसौ तद्दुरस्यभेदै यथैव वज्रो विपतौ वृथाऽभवत् ॥ ८.३१ ॥
 विचूर्णिते निजयुधे निकुम्भ ऐत्य मारुतिम् ।
 प्रगृह्य यात्मनोऽं संके निधाय जग्मिवान् द्रुतम् ॥ ८.३२ ॥
 प्रगृह्य कण्ठमस्य स प्रधानमारुतात्मजः ।
 स्वमाशु मोचयं स्ततो न्यपातयद्धरातल् । ऐ ॥ ८.३३ ॥
 वृक्ष्णोऽकार तं रणात्मके मभे रमेशटैवते ।
 पशुं प्रभञ्जनात्मजो विनेदुरत्र देवताः ॥ ८.३४ ॥
 सुमघ्नो यज्ञकोपश्च शकुनिर्देवतापनः ।
 विद्युज्जिह्वः प्रमाथी यशुकसारणसं युताः ॥ ८.३५ ॥

रावणप्रेरिताः सर्वान्मथन्तः कपिकुञ्जरान् ।
 अवध्या ब्रह्मवरोतो निडता रामसायकैः ॥ ८.३६ ॥
 युद्धोन्मत्तश्च मत्तश्च देवान्तकनरान्तकौ ।
 त्रिशिरा अतिकायश्च निर्ययू रावणप्लायया ॥ ८.३७ ॥
 नरान्तको रावणोऽपि उच्यते स्थितः ।
 अम्बीः ससार समरे प्रासोधतकरो हरीन् ॥ ८.३८ ॥
 तं दहन्तमनीकानि युवराजोऽङ्गदो बली ।
 उत्पपात निरीक्ष्याऽशु समदर्शयद्युरः ॥ ८.३९ ॥
 तस्योरसि प्रासवरं प्रजडार स राक्षसः ।
 द्विधा समभवत्तत्तु वालिपुत्रस्य तेजसा ॥ ८.४० ॥
 अथास्य उच्यमानो निजघान मुषे कपिः ।
 पेततुश्चाक्षिणी तस्य स पपात ममार य ॥ ८.४१ ॥
 स भङ्गवरमादाय प्रससार रणे कपिम् ।
 आच्छिद्य भङ्गमस्यैव निडतो वालिसूनुना ॥ ८.४२ ॥
 गन्धर्वकन्यकासूते निडते रावणात्मजे ।
 आजगामाग्रजस्तस्य सोऽर्थो देवतान्तकः ॥ ८.४३ ॥
 तस्याऽपतत अवाऽशु शरवर्षप्रतापिताः ।
 प्रदुद्रुवुर्भयात्सर्वे कपयो जाम्भवन्मुष्पाः ॥ ८.४४ ॥
 स शरं तरसाऽदाय रविपुत्रायुधोपमम् ।
 क्ष्विदऽङ्गदं प्रजडारोरस्यपतत्स मुमोड य ॥ ८.४५ ॥
 अथ तिग्मां शूतनयः शैलं प्रचलपादपम् ।
 अभिदुद्राव सऽङ्गुल्य चिक्षेप य निशाचरे ॥ ८.४६ ॥
 तमापतन्तमालक्ष्य दूराच्छरविदारितम् ।
 सुरान्तकश्चकाराऽशु धधार य परं शरम् ॥ ८.४७ ॥
 स तमाकर्णमाकृष्य यमदण्डोपमं शरम् ।
 अविद्ध्यद्दृष्ट्ये राज्ञः कपीनां स पपात ह ॥ ८.४८ ॥
 बलमप्रतिमं वीक्ष्य सुरशत्रोस्तु मारुतिः ।

आह्वयामास युद्धाय केशवः कैटभं यथा ॥ ८.४८ ॥

तमापतन्तमालोक्य रथं सडयसारथिम् ।

यूर्णयित्वा धनुश्चास्य समाच्छिद्य बभूव ॥ ८.५० ॥

अथ ऋग्ं समादाय पुर आपततो रिपोः ।

हरिः प्रगृह्य केशेषु पातयित्वैनमाडवे ।

शिरो ममर्द तरसा पवमानात्मजः पदा ॥ ८.५१ ॥

वरदानादवध्यं तं निडत्य पवनात्मजः ।

समीडितः सुरवरैः प्लवगैर्वीक्षितो मुदा ॥ ८.५२ ॥

विद्राविताप्लिलकपिं वरात्रिशिरसं विभोः ।

भङ्क्त्वा रथं धनुः ऋग्माच्छिद्याशिरसं व्यधात् ॥ ८.५३ ॥

युद्धोन्मत्तश्च मत्तश्च पार्वतीवरदरिपितौ ।

प्रमथन्तौ कपीन् सर्वान् डतौ मारुतिमुष्टिना ॥ ८.५४ ॥

ततोडतिकायोडतिरथो रथेन स्वयम्भुडत्तेन डरीन् प्रमुद्गन् ।

अथार डालानलसन्निकाशो गन्धर्विकायां जनितो दशास्यात् ॥ ८.५५ ॥

भृडत्तनुः कुम्भवदेव कर्णवस्येत्यतो नाम य कुम्भकर्णः ।

धत्यस्य सोडर्कात्मजपूर्वकान् कपीन् जिगाय रामं सडसाडभ्यधावत् ॥ ८.५६ ॥

क्ष्वी । तमापतन्तं शरवर्षधारं मडाधनाभं स्तनयितुघोषम् ।

निवारयामास यथा समीरः सौमित्रिरात्तेष्वसनः शरीरैः ॥ ८.५७ ॥

ववर्षतुस्तावतिमात्रवीर्यो शरान् सुरेशाशानितुल्यवेगान् ।

तमोमयं यडतुरन्तरिक्षं स्वशिक्षया क्षिप्रतमास्तबाणैः ॥ ८.५८ ॥

शरैः शरानस्य निवार्य वीरः सौमित्रिरस्त्राणि मडास्त्रजलैः ।

चिच्छेद बाडू शिरसा सडैव यतुर्भुजोडभूत्स पुनर्द्विशीर्षः ॥ ८.५९ ॥

छिन्नेषु तेषु द्विगुणास्यबाडुः पुनः पुनः सोडय बभूव वीरः ।

उवाय सौमित्रिमथान्तरात्मा समस्तलोकस्य मरुद्विषणम् ॥ ८.६० ॥

ब्रह्मास्त्रतोडन्येन न वध्य अेष वराद्विधातुः सुमुभेत्यदृश्यः ।

रक्षः सुतस्याश्रवणीयमित्यमुक्त्वा समीरोडरुडन्तरिक्षम् ॥ ८.६१ ॥

अथानुजो देवतमस्य सोडस्त्रं ब्राह्मं तनूजे दशकन्धरस्य ।

मुमोय दग्धः सरथाश्रसूतस्तेनातिकायः प्रवरोडस्त्रवित्सु ॥ ८.६२ ॥

उतेषु पुत्रेषु सराक्षसेशः स्वयं प्रयाणं समरार्थमैच्छत् ।
 सज्जोभवत्येव निशाचरेशे भरात्मजः प्राह धनुर्धरोत्तमः ॥ ८.६३ ॥
 नियुङ्क्ष्व मां मे पितुरन्तकस्य वधाय राजन् सलक्ष्मणं तम् ।
 कपिप्रवीरांश्च निहत्य सर्वान् प्रतोषये त्वामलभध सुष्ठु ॥ ८.६४ ॥
 धृतीरितेऽनेन नियोजितः स जगाम वीरो मकराक्षनामा ।
 विधूय सर्वांश्च हरिप्रवीरान् सडाङ्गदान् सूर्यसुतेन साकम् ॥ ८.६५ ॥
 अचिन्तयन् लक्ष्मणबाणसङ्घानवज्ञया राममथाऽह्वयद्रणो ।
 उवाच रामं रजनीचरोऽसौ हतो जनस्थानगतः पिता त्वया ॥ ८.६६ ॥
 केनाप्युपायेन धनुर्धराणां वरः क्लृप्तस्य ददामि तेऽद्य ।
 धृतिं श्रुवाणः स सरोजयोर्नेर्वरादवध्योऽमुद्यदस्त्रसङ्घान् ॥ ८.६७ ॥
 प्रहस्य रामोऽस्य निवार्य यास्त्रैरस्त्राण्यमेयोऽशनिसन्निभेन ।
 क्ष्वीर्यैः शिरः शरेणोत्तमकुण्डलोऽज्जवलं भरात्मजस्याथ समुन्ममाथ ॥ ८.६८ ॥
 विदुद्रुवुस्तस्य तु येऽनुयायिनः कपिप्रवीरैर्निहतावशेषिताः ।
 यथैव धूम्राक्षमुष्पेषु पूर्वं हतेषु पृथ्वीरुडशैलधारिभिः ॥ ८.६९ ॥
 ततः स सज्जोऽतमात्तधन्वा रथं समास्थाय निशाचरेश्वरः ।
 वृतः सडस्रायुतकोट्यनीकपैर्निशाचरैराशु ययौ रणाय ॥ ८.७० ॥
 बलैस्तु तस्याथ बलं कपीनां नैकप्रकारायुधपूगभग्नम् ।
 दिशः प्रदुद्राव हरिन्द्रमुष्याः समार्द्यन्नाशु निशाचरां स्तदा ॥ ८.७१ ॥
 गजो गवाक्षो गवयो वृषश्च सगन्धमादा धनदेन जाताः ।
 प्राण्णाद्यः पञ्च मरुत्प्रवीराः स कल्पनो वित्तपतिश्च जघ्नुः ॥ ८.७२ ॥
 शरैस्तु तान् षड्भिरमोघवेगैर्निपातयामास दशाननो द्राक् ।
 अथाश्विपुत्रौ च सजाभवन्तौ प्रजडतुः शैलवरैस्त्रिभिस्तम् ॥ ८.७३ ॥
 गिरीन् विदार्याऽशु शरैरथान्याञ्छरान् दशास्योऽमुच्यदाशु तेषु ।
 अकैकमेभिर्विनिपातितास्ते ससार तं शङ्कसुतात्मजोऽथ ॥ ८.७४ ॥
 शिलां समादाय तमापतन्तं विभेद रक्षो हृदये शरेण ।
 दृढाहतः सोऽप्यगमद्दरातल् अं रवेः सुतोऽथैनमभिप्रजग्मिवान् ॥ ८.७५ ॥
 तद्दस्तगं भूरुडमाशु बाणैर्दशाननः पाण्डश अेव कृत्वा ।

ग्रीवाप्रदेशेऽस्य मुमोय आणं भृशाडतः सोऽपि पपात भूमौ ॥ ८.७६ ॥

अथो ढनूमानुरगेन्द्रभोगसमं स्वबाहुं भृशमुन्नमय्य ।

तताऽवक्षस्यधिपं तु रक्षसां मुग्धैः स रक्तं प्रवमन् पपात ॥ ८.७७ ॥

स लब्धसंज्ञः प्रशशं स मारुतिं त्वया समो नास्ति पुमान् छि कश्चित् ।

ः प्रापयेदन्य एमां दशां मामितीरितो मारुतिराड तं पुनः ॥ ८.७८ ॥

अत्यल्पमेतद्यदुपात्तञ्जितः पुनस्त्वमित्युक्त उवाच रावणः ।

गृहाण मत्तोऽपि समुद्यतं त्वं मुष्टिप्रहारं त्विति तं पुपोथ ॥ ८.७९ ॥

विक्षिप् । डिञ्चित्प्रहारेण तु विह्वलाङ्गवत्स्थिते छि तस्मिन्निदमन्तरं मम ।

धृत्यग्निस्नूनं प्रययौ स रावणो निवारितो मारुतिनाऽपि वाचा ॥ ८.८० ॥

तमापतन्तं प्रसमीक्ष्य नीलो धनुर्ध्वजाग्राश्वरथेषु तस्य ।

यथा रूर्ध्वस्वपि यञ्चलोऽलं जल्, ष्टकृतस्तेन स रावणोऽपि ॥ ८.८१ ॥

स क्षिप्रमादाय हुताशनास्त्रं मुमोय नीले रजनीयरेशः ।

स तेन भूमौ पतितो नयैनं ददाड वह्निः स्वतनुर्यतोऽसौ ॥ ८.८२ ॥

ततो ययौ राघवमेव रावणो निवारयामास तमाशु लक्ष्मणः ।

ततक्षतुस्तावधिकौ धनुर्भूतां शरैः शरीरावरणावदारणैः ॥ ८.८३ ॥

निवारितस्तेन स रावणो भृशं रुषाऽन्वितो आणममोघमुग्रम् ।

स्वयम्भुदत्तं प्रविकृष्य याऽशु ललाटमध्ये प्रभुमोय तस्य ॥ ८.८४ ॥

भृशाडतस्तेन मुमोड लक्ष्मणो रथादवप्लुत्य दशाननोऽपि ।

क्षाणादभिद्रुत्य बलात्प्रगृह्य स्वबाहुभिर्नेतुमिमं समैच्छत् ॥ ८.८५ ॥

सम्प्राप्य संज्ञां स सुविह्वलोऽपि सस्मार उषं निजमेव लक्ष्मणः ।

शेषं हरेरं शयुतं नयास्य स चालनाथापि शशाक रावणः ॥ ८.८६ ॥

बलात्स्वदोर्भिः प्रतिगृह्य चाभिलैर्यदा सवीरं प्रयकर्ष रावणः ।

यथा ल पृथ्वी सडमेरुमन्दरा ससागरा नैव यथाल लक्ष्मणः ॥ ८.८७ ॥

सडस्रमूर्ध्नोऽस्य अतैकमूर्ध्नि ससप्तपाताल् । अगिरीन्द्रसागरा ।

धराऽपिलेयं ननु सर्षपायति प्रसज्य डो नाम हरेत्तमेनम् ॥ ८.८८ ॥

प्रकर्षति त्वेव निशाचरेश्वरे तथैव रामावरजं त्वरान्वितः ।

समस्तञ्जुवाधिपतेः परा तनुः समुत्पपातास्य पुरो ढनूमान् ॥ ८.८९ ॥

स मुष्टिमावर्त्य य वज्रकल्पं जघान तेनैव य रावणं रुषा ।
प्रसार्य बाहूनिभ्रैर्मुपैर्वमन् स रक्तमुष्णं व्यसुवत्पपात ॥ ८.८० ॥
निपात्य रक्षोधिपतिं स मारुतिः प्रगृह्य सौमित्रिमुद्गशाधिनिः ।
जगाम रामाप्यतनोः समीपं सौमित्रिमुद्गर्तुमलं ङ्यसौ कपिः ॥ ८.८१ ॥
वृक्षे । स रामसं स्पर्शनिवारितकलमः समुत्थितस्तेन समुद्भूते शरे ।
अभौ यथा राहुमुभात्रमुक्तः शशी सुपूर्णां विक्रयस्वरश्मिभिः ॥ ८.८२ ॥
स शेषभोगाभमथो जनार्दनः प्रगृह्य यापं सशरं पुनश्च ।
सुलब्धसंज्ञं रजनीचरेशं जगाद सज्जुभव रावणोति ॥ ८.८३ ॥
रथं समारुह्य पुनः सकार्मुकः समार्गणो रावण आशु रामम् ।
अभ्येत्य सर्वाश्च दिशश्चकार शरान्धकाराः परमास्त्रवेत्ता ॥ ८.८४ ॥
रथस्थितेऽस्मिन् रजनीचरेशे न मे पतिर्भूमितल् । अे स्थितः स्यात् ।
एति स्म पुत्रः पवनस्य रामं स्कन्धं समारोप्य यथौ य राक्षसम् ॥ ८.८५ ॥
प्रहस्य रामोऽस्य उयान्निहत्य सूतं य कृत्वा तिलशो ध्वजं रथम् ।
धनूं षि अङ्गं सकलायुधानि छत्रं य सञ्छिद्य चर्तत मौलिम् ॥ ८.८६ ॥
कर्तव्यमूढं तमवेक्ष्य रामः पुनर्जगादाऽशु गृहं प्रयाहि ।
समस्तभोगाननुभूय शीघ्रं प्रतोष्य बन्धून् पुनरेहि मर्तुम् ॥ ८.८७ ॥
एतीरितोऽवाग्वदनो यथौ गृहं विचार्य कार्यं सड मन्त्रिभिः स्वकैः ।
उतावशेषैरथ कुम्भकर्णप्रभोधनायाऽशु मतिं चकार ॥ ८.८८ ॥
सशैलशृङ्गासिपरश्वधायुधैर्निशाचराणामयुतैरनेकैः ।
तच्छ्र्वासवेगाभिहतैः कथञ्चिद्गतैः समीपं कथमप्यभोधयत् ॥ ८.८९ ॥
शैलोपमानस्य य मां सराशीन् विधाय भक्षानपि शोषितद्भृदान् ।
सुतृभमेनं परमादरेण समाह्वयामास सभातल् आय ॥ ८.९० ॥
उवाच यैनं रजनीचरेन्द्रः पराजितोऽस्यद्य हि जिवति त्वयि ।
रणे नरेणैव य रामनाम्ना कुरुष्व मे प्रीतिममुं निहत्य ॥ ८.९०१ ॥
एतीरितः कारणमप्यशेषं श्रुत्वा जगर्डाग्रजमेव वीरः ।
अमोघवीर्येण हिराघवेण त्वया विरोधश्चरितो अताद्ये ॥ ८.९०२ ॥
प्रशस्यते नो अलिभिर्विरोधः कथञ्चिदेषोऽतिअलो मतो मम ।
वृक्षे । एतीरितो रावण आड दुर्नयोऽप्यहं त्वयाऽव्यो हि किमन्यथा त्वया ॥ ८.९०३ ॥

यरन्ति राजान उताङ्गं क्वचित्त्वयोपमान् बन्धुजनान् बलाधिकान् ।
 समीक्ष्य छीत्थं गदितोऽग्रजेन स कुम्भकर्णः प्रययौ रणाय ॥ ८.१०४ ॥
 प्राकारमालङ्घ्य स पञ्चयोजनं यदा ययौ शूलवरायुधो रणम् ।
 कपिप्रवीरा अभिलाः प्रदुदुवुर्बयादतीत्यैव य सेतुमाशु ॥ ८.१०५ ॥
 शतवलिपनसाप्यौ तत्र वस्वं शम्भूतौ पवनगणवरां शौ श्वेतसम्पातिनौ य ।
 निरृतितनुमथोग्रं दुर्मुषं केसरीति प्रवरमथ मरुत्सु प्रास्यद्वेताम्बुषे सः ॥ ८.१०६ ॥
 रञ्जिन्यरवरोऽसौ कुम्भकर्णः प्रतापी कुमुदमपि जयन्तं पाणिना सम्पिपेष ।
 नल् अमथ य गज्जदीन् पञ्च नीलं सतारं गिरिवरतरुडस्ताम्बुष्टिनाऽपातयथ्य ॥ ८.१०७ ॥
 अथाऽगदश्च जाम्भवानिनात्मजश्च वानरैः ।
 निजघ्निरे निशाचरं सवृक्षशैलसानुभिः ॥ ८.१०८ ॥
 वियूर्णितान्श्च राक्षसास्तनौ निशाचरस्य ते ।
 बभूवुः कायन व्यथा नयास्य बाहुषाल् एनः ॥ ८.१०९ ॥
 अथापरं मलायलं प्रगृह्य भास्करात्मजः ।
 भुमोच राक्षसेऽथ तं प्रगृह्य तं जघान सः ॥ ८.११० ॥
 तदा पपात सूर्यजस्तताऽ याऽगदं रुषा ।
 स जाम्भवन्तमाशु तौ निपेततुस्तल् आडतौ ॥ ८.१११ ॥
 अथ प्रगृह्य भास्करिं ययौ स राक्षसो बली ।
 जगाम चानु मारुतिः सुसूक्ष्ममक्षिकोपमः ॥ ८.११२ ॥
 यदैनमेष बाधते तदा विमोचयाम्यहम् ।
 यद्वि स्म शक्यतेऽस्य तु स्वमोचनाय तद्भरम् ॥ ८.११३ ॥
 एतं प्रजत्यनु स्म तं मरुत्सुते निशाचरः ।
 पुरं विवेश यार्चितः स्वबन्धुभिः समस्तशः ॥ ८.११४ ॥
 लक्ष्मी । तुडिनसलिलमात्यैः सर्वतोऽभिप्रवृष्टे रञ्जिन्यरवरेऽस्मिं स्तेन सिक्तः कपीशः ।
 विगतसकलयुद्धग्लानिरावञ्चयित्वा रञ्जिन्यरवरं तं तस्य नासां ददं श ॥ ८.११५ ॥
 कराभ्यामथ कर्णौ य नासिकां दशनैरपि ।
 सञ्छिद्य क्षिप्रमेवासावुत्पपात डरीश्वरः ॥ ८.११६ ॥
 तल् अनेन चैनं निजघान राक्षसः पिपेष भूमौ पतितं ततोऽपि ।

समुद्रतोऽसौ विवरेऽङ्गुलीनां जघान शूलेन पुनः स राक्षसः ॥ ८.११७ ॥
 अमोघशूलं प्रपतत्तदीक्ष्य रवेः सुतस्थोपरि मारुतात्मजः ।
 प्रगृह्य जैनौ प्रणिधाय शीघ्रं बभञ्ज तं प्रेक्ष्य ननाद योञ्चैः ॥ ८.११८ ॥
 अथैनमावृत्य जघान मुष्टिना स राक्षसो वायुसुतं स्तनान्तरे ।
 जगर्ज तेनाभिहतो हनूमानयिन्तयं स्तत्प्रजडार यैनम् ॥ ८.११९ ॥
 तत् । अत्र वक्षस्यभिताडितो रुषा हनूमता मोहमवाप राक्षसः ।
 पुनश्च संज्ञां समवाप्य शीघ्रं ययौ स यत्रैव रघुप्रवीरः ॥ ८.१२० ॥
 विचिन्तयामास ततो हनूमान्मयैव हन्तुं समरे हि शक्यः ।
 असौ तथाऽप्येनमहं न हन्मि यशो हि रामस्य दृढं प्रकाशयन् ॥ ८.१२१ ॥
 अनन्यवध्यं तमिमं निहत्य स्वयं स रामो यश आउरेत ।
 दतो वरो द्वारपथोः स्वयं य जनाहनेनैव पुरा ततश्च ॥ ८.१२२ ॥
 मयैव वध्यौ भवतं त्रिजन्मसु प्रवृद्धवीर्याविति केशवेन ।
 उक्तं ममैवैष यद्यन्युग्रहं वधेऽस्य दुर्यात्तु मे स धर्मः ॥ ८.१२३ ॥
 एति स्म सञ्चिन्त्य कपीशयुक्तो जगाम यत्रैव कपिप्रवीराः ।
 स कुम्भकर्णोऽपिलवानरां स्तु प्रभक्षयन् राममुपाजगाम ॥ ८.१२४ ॥
 ते भक्षितास्तेन कपिप्रवीराः सर्वे विनिर्जग्मुरमुष्य दृडात् ।
 ओतोभिरेवाय य रोमङ्गुपैः केचित्तमेवाऽरुरुडुर्यथा गिरिम् ॥ ८.१२५ ॥
 स तान् विधूयाऽशु यथा मडागजो जगाम रामं समरार्थमेकः ।
 प्रभक्षयन् स्वानपरांश्च सर्वशो भक्तः समाद्राय य शोणितं पिबन् ॥ ८.१२६ ॥
 वृक्षींथवारयत्तं शरवर्षधारया स लक्ष्मणो नैनमचिन्तयत्सः ।
 जगाम रामं गिरिशङ्खधारी समाह्वयत्तं समराय याऽशु ॥ ८.१२७ ॥
 अथो समादाय धनुः सुधीरं शरांश्च वज्रशानितुल्यवेगान् ।
 प्रवेशयामास निशाचरे प्रभुः स राघवः पूर्वहतेषु यद्भत् ॥ ८.१२८ ॥
 यावद्धलेन न्यहन्त्मरादिक्वन्न तावतैव न्यपत्स राक्षसः ।
 अथ प्रहस्याऽत्मबलैकदेशं प्रदर्शयन् बाणवराभुमोय ॥ ८.१२९ ॥
 द्वाभ्यां स बाहू नियकर्त तस्य पदद्वयं यैव तथा शराभ्याम् ।
 अथापरेणस्य शिरो निःकृत्य सम्प्राक्षिपत्सागरतोय आशु ॥ ८.१३० ॥

अवर्धताब्धिः पतितेऽस्य काये महायलाभे क्षाण्डायरस्य ।
 सुराश्च सर्वे ववृषुः प्रसूनैर्मुदा स्तुवन्तो रघुवर्यमूर्ध्नि ॥ ८.१३१ ॥
 योजनानां त्रिलक्षं हि कुम्भकण्ठी व्यवर्धत ।
 पूर्वं पश्चात्सञ्च्युकोय लङ्गायामुषितुं स्वयम् ॥ ८.१३२ ॥
 स तु स्वभावमापन्नो भ्रियमाणो व्यवर्धत ।
 तेनास्मिन् पतिते त्वब्धिरवर्धदधिकं तदा ॥ ८.१३३ ॥
 अथापरे ये रजनीयरास्तदा कपिप्रवीरैर्निहतश्च सर्वशः ।
 उतावशिष्टास्वरिताः प्रदुद्रुवुन्नातुर्वधं योरुपेत्य रावणम् ॥ ८.१३४ ॥
 स द्युम्भतमो निपपात मूर्छितो निराशकश्चाभवदात्मजुविते ।
 तमाह पुत्रस्त्रिदशेशशत्रुर्नियुङ्क्ष्व मां शत्रुवधाय माचिरम् ॥ ८.१३५ ॥
 मया गृहीतस्त्रिदशेश्वरः पुरा विषीदसे किं नरराजपुत्रतः ।
 स भवेमुक्त्वा प्रजुडाव पावकं शिवं समभ्यर्थ्य समारुढद्रथम् ॥ ८.१३६ ॥
 स आत्तधन्वा सशरो रथेन विद्यत्समारुढ्य यथावदर्शनम् ।
 स नागपाशैर्वरतः शिवस्य भबन्ध सर्वान् कपिवीरसऽन्धान् ॥ ८.१३७ ॥
 पुराऽवताराय यदा स विष्णुर्द्विदेश सर्वांस्त्रिदशां स्तदैव ।
 वृक्षक्ष्वम्भमापि सेवा भवते प्रयोज्येत्येवं गरुत्मानवदद्भृषाकपिम् ॥ ८.१३८ ॥
 तमाह विष्णुर्न भुवि प्रजातिमुपैहि सेवां तव यान्यथाऽहम् ।
 आदास्य भवेन्न यथा यशः स्याद्भ्रमश्च कर्तव्यकृदेव य स्याः ॥ ८.१३९ ॥
 वरेण शर्वस्य हि रावाणात्मजो यदा निबध्नाति कपीन् सलक्ष्माणान् ।
 उरऽगपाशेन तदा त्वमेव समेत्य सर्वानपि मोचयस्व ॥ ८.१४० ॥
 अहं समर्थोऽपि स लक्ष्माणश्च तथा हनूमात्र विमोचयामः ।
 तव प्रियार्थं गरुडैष भवे कृतस्तवाऽददेश धमं कुरुष्व ॥ ८.१४१ ॥
 तदेतद्भुक्तं हि पुराऽत्मना यत्ततो हि रामो न मुमोय कञ्चन ।
 न लक्ष्माणो नैव य मारुतात्मजः स यैव जनाति हि देवगुड्यम् ॥ ८.१४२ ॥
 अथो निबद्ध्याऽशु ङरीन् सलक्ष्माणान् जगाम रक्षः स्वपितुः सकाशम् ।
 ननन्द यासौ पिशिताशनेश्वरः शशं स पुत्रं य कृतात्मकार्यम् ॥ ८.१४३ ॥
 स पक्षिराजोऽथ उरेर्निदेशं स्मरं स्त्वरावानिह याऽजगाम ।
 तत्पक्ष्वातस्पर्शनं केवलं विनष्ट अधां स उरऽगबन्धः ॥ ८.१४४ ॥

स राममानस्य परात्मदैवतं यथौ सुमाल्याभरणानुलेपनः ।
कपिप्रवीराश्च तद्गच्छिलाश्च प्रगृह्य नेदुर्बलिनः प्रदृष्टाः ॥ ८.१४५ ॥
श्रुत्वा निनाहं प्लवगेश्वराणां पुनः सपुत्रोऽत्रसदत्र रावणः ।
बन्धाद्यमुष्मात्प्रतिनिस्सृतास्ते किमत्र कार्यं त्विति चिन्तयानः ॥ ८.१४६ ॥
पुनश्च दुत्वा स दुताशमेव रथं समारुह्य यथावदर्शनम् ।
ववर्ष यास्त्राणि मडान्त्यजस्रं वरादुमेशस्य तथाऽब्जजस्य ॥ ८.१४७ ॥
पुनश्च तस्यास्त्रनिपीडितास्ते निपेतुरुर्व्यां कपयः सलक्ष्मणाः ।
स्पृशन्ति नास्त्राणि दुरन्तशक्तिं तनुं समीरस्य हि कानिचित्कवचित् ॥ ८.१४८ ॥
विज्ञातुकामः पुरि सम्प्रवृत्तिं विभीषणः पूर्वगतस्तदाऽगात् ।
ददर्श सर्वान् पतितान् स वानरान्मरुत्सुतं त्वेकमनाकुलं च ॥ ८.१४९ ॥
लक्ष्म्व् । स तं समादाय यथौ विधातृञ्च विमूर्च्छितं थोदकसेकतस्तम् ।
आश्वास्य किं श्रुवसि धीत्युवाच तथेति स प्राह च मन्ववाक्यः ॥ ८.१५० ॥
उभे पुनर्ज्वति किं धनूमान् श्रुवाः स्म सर्वेऽपि हि श्रुवमाने ।
तस्मिन् धते निहताश्चैव सर्वे धतीरितेऽस्मीत्यवदत्स मारुतिः ॥ ८.१५१ ॥
धत्युक्तो जाम्भवानाह धनूमन्तमनन्तरम् ।
थोऽसौ मेरोः समीपस्थो गन्धमादनसंज्ञितः ।
गिरिस्तस्मात्समाहार्यं त्वयौषधयतुष्टयम् ॥ ८.१५२ ॥
मृतसञ्ज्वनी मुष्या सन्धानकरणी परा ।
सवर्णकरणी चैव विशल्यकरणीति च ॥ ८.१५३ ॥
धत्युक्तः स क्षणेनैव प्रापतद्गन्धमादनम् ।
अवाप याम्भरथरो राममुक्तः शरो यथा ॥ ८.१५४ ॥
अन्तर्हिताश्चौषधीस्तु तदा विज्ञाय मारुतिः ।
उद्धर्त्त गिरिं कोधाच्छतयोजनमद्दलम् ॥ ८.१५५ ॥
स तं समुत्पाट्य गिरिं करेण प्रतोल् । अयित्वा बलदेवसूनुः ।
समुत्पाताम्भरमुग्रवेगो यथा हरिश्चक्रधरस्त्रिविक्रमे ॥ ८.१५६ ॥
अवाप याक्षणेः स निमेषमात्रतो निपातिता यत्र कपिप्रवीराः ।
तच्छैलवातस्यर्शात्समुत्थिताः समस्तशो वानरयूथपाः क्षणात् ॥ ८.१५७ ॥

अपूज्यन्मारुतिमुग्रपौरुषं रघूत्तमोऽस्थानुजनिस्तथाऽपरे ।
 पपात मूर्ध्न्यस्य य पुष्पसन्ततिः प्रमोदितैर्दववरैर्विसर्जिता ॥ ८.१५८ ॥
 स देवगन्धर्वमर्षिसत्तमैरभिष्टुतो रामकरोपगूढितः ।
 पुनर्गिरिं शतयोजनोच्छ्रितं न्यपातयत्सं स्थित अेव तत्र य ॥ ८.१५९ ॥
 स पूर्ववन्मारुतिवेगयोदितो निरन्तरं श्लिष्टतरोऽत्र याभवत् ।
 पुनश्च सर्वे तरुशैलडस्ता रणाय योत्तस्थुरलं नदन्तः ॥ ८.१६० ॥
 पुनश्च तान् प्रेक्ष्य समुत्थितान् कपीन् भयं मलच्छङ्गितं विवेश ।
 व्क्षिप्तः । स पूर्ववद्भ्यव्यवले समर्थ्य शिवं तथाऽदर्शनमेव जग्मिवान् ॥ ८.१६१ ॥
 वराश्रयेणार्जुगिरीशयोस्तथा पुनर्मडास्त्रैः स बभन्ध तान् कपीन् ।
 अथाऽल रामस्य मनोऽनुसारतः पुराऽस्त्रमेवानुसरन् स लक्ष्मणः ॥ ८.१६२ ॥
 पितामडास्त्रेण निडम्भि दूर्भतिं तवाऽज्ञाया शङ्गितं सभान्धवम् ।
 धृतीरिते तेन स याऽल राघवो भयाददृश्ये न विमोक्तुमर्हसि ॥ ८.१६३ ॥
 न सोढुमीशोऽसि यद्वि त्वमेतदस्त्रं तदाऽलं शरमात्रकेण ।
 अदृश्यमप्याशु निडम्भि सन्तं रसातल् अेऽथापि डि सत्यलोके ॥ ८.१६४ ॥
 धृति स्म वीन्द्रस्य धनूमतश्च बलप्रकाशाय पुरा प्रभुः स्वयम् ।
 सम्मानयित्वाऽस्त्रममुष्य रामो दुरन्तशक्तिः शरमादेटेऽथ ॥ ८.१६५ ॥
 अनेन दृष्टोऽलमिति स्म दृष्टो विज्ञाय बाहोर्बलमस्य योग्रम् ।
 विनिश्चयं देवतमस्य पश्यन् प्रदुद्रुवे प्राणपरीप्सुराशु ॥ ८.१६६ ॥
 डाडाकृते प्रद्रुत धन्द्रशत्रौ रघूत्तमः शत्रुविभीषणत्वात् ।
 विभीषणेत्येव सुरैरभिष्टुतो विज्ञानमस्त्रं त्वमुयत्स्वसैन्ये ॥ ८.१६७ ॥
 निशाचरास्त्रं ङ्यगमत्क्षणेन रामास्त्रवीर्याद्भ्ररयो नदन्तः ।
 उत्तस्थुरुच्योरुगिरीन् प्रगृह्य प्रशं समाना रघुवीरमुख्यैः ॥ ८.१६८ ॥
 सुरैश्च पुष्पं वर्षद्भिरीडितस्तस्थौ धनुष्पाणिस्नन्तवीर्यः ।
 स रावणस्याथ सुतो निडुम्भिलां पुनः समासाधे जुडाव पावकम् ॥ ८.१६९ ॥
 विभीषणोऽथाऽल रघूत्तमं प्रभुं नियोजयाधैव वधाय दूर्भतेः ।
 कृताग्निपूजो नडि वध्य अेष वरो विधातुः प्रथितोऽस्य तादृशः ॥ ८.१७० ॥
 न वै वधं राम धयेष तस्य पलायितस्याऽत्मसमीक्षणात्पुनः ।
 सत्त्वोर्जितोऽसावपि कूटयोधी न मे वधाडोऽयमिति स्म स प्रभुः ॥ ८.१७१ ॥

स आदिदेशावरञ्जं जनार्दनोऽनुमता यैव विभीषणेन ।
सडैव सर्वैरपि वानरेन्द्रैर्यथौ महात्मा स च तद्दधाय ॥ ८.१७२ ॥
क्ष्ण्वी । स ज्वलतस्तस्य चकार विघ्नं प्लवङ्गमैः सोऽथ युयुत्सया रथम् ।
समास्थितः कार्मुकबाणपाणिः प्रयुधयौ लक्ष्मणमाशु गर्जन् ॥ ८.१७३ ॥
उभौ च तावस्त्रविदां वरिष्ठौ शरैः शरीरान्तकरैस्ततक्षतुः ।
दिशश्च सर्वाः प्रदिशः शरोत्तमैर्विधाय शिक्षास्त्रभलैर्निरन्तराः ॥ ८.१७४ ॥
अस्त्राणि तस्यास्त्रवरैः स लक्ष्मणो निवार्य शत्रोश्चलकुण्डलोऽज्ज्वलम् ।
शिरः शरेणाऽशु समुन्ममाथ सुरैः प्रसूनैरथ याभिवृष्टः ॥ ८.१७५ ॥
निपातितेऽस्मिन्नितरां निशाचरान् प्लवङ्गमा जघ्मुरनेककोटिशः ।
उतावशिष्टास्तु दशाननाय शशं सुरत्यामसुतप्रणेशम् ॥ ८.१७६ ॥
स तन्निशम्याप्रियमुग्ररूपं भृशं विनिश्चस्य विलप्य दुःखात् ।
सं स्थापयामास मतिं पुनश्च मरिष्येऽथेव विनिश्चितार्थः ॥ ८.१७७ ॥
मरणाम्बिमुपः शीघ्रं रावणो रणकर्मणे ।
सज्जोऽभवन्नन्तरैव दिदेश बलमूर्जितम् ॥ ८.१७८ ॥
त्रिं शत्सडस्त्राणि मडौघकानामक्षोडिणीनां सडषट्सडस्त्रम् ।
श्रमेण सं योजयताऽशु रामं सज्जो भवामीति दिदेश रावणः ॥ ८.१७९ ॥
तदप्रधृष्यं वरतः स्वयम्भुवो युगान्तकालार्णवधूर्णितोपमम् ।
प्रगृह्य नानाविधमस्त्रशस्त्रं बलं कपी ऋषीघ्नतमं जगाम ॥ ८.१८० ॥
आगच्छमानं तदपारमेयं बलं सुधीरं प्रल् । अयार्णवोपमम् ।
भयात्समुद्भिन्नविषण्णचेतसः कपिप्रवीरा नितरां प्रदुद्रुवुः ॥ ८.१८१ ॥
वरो हि दत्तोऽस्य पुरा स्वयम्भुवा धरातल् । अेऽल्पेऽपि निवासशक्तिः ।
अजेयता येत्यत एव सार्कजाः प्लवङ्गमा द्रष्टुमपि स्म नाशकन् ॥ ८.१८२ ॥
प्रगृह्य रामोऽथ धनुः शरांश्च समन्ततस्तानवधीच्छरौघैः ।
स एव सर्वत्र च दृश्यमानो विदिक्षु दिक्षु प्रजडार सर्वशः ॥ ८.१८३ ॥
क्षणेन सर्वाश्च निहत्य राघवः प्लवङ्गमानामृषभैः स पूजितः ।
अभिष्टुतः सर्वसुरोत्तमैर्मुदा भृशं प्रसूनोत्तरवर्षिभिः प्रभुः ॥ ८.१८४ ॥
क्ष्ण्वीऽथाऽथयौ सर्वनिशाचरेश्चरो उतावशिष्टेन बलेन सं वृतः ।

विमानमारुह्य य पुष्पकं त्वरन् शरीरनाशाय महायुधोद्धतः ॥ ८.१८५ ॥
विरूपनेत्रोऽथय यूपनेत्रस्तथा महापार्श्वमहोदरौ य ।
ययुस्तमावृत्य सखेव मन्त्रिणो मूर्ति पुरोधाय रणाय यान्तम् ॥ ८.१८६ ॥
अथास्य सैन्यानि निजघ्नुरोजसा समन्ततः शैलशिलाभिर्वृष्टिभिः ।
प्लवङ्गमास्तान्भिवीक्ष्य वीर्यवान् ससार वेगेन महोदरो रुषा ॥ ८.१८७ ॥
वीक्ष्यातिकायं तमभिद्रवन्तं स कुम्भकर्णोऽयमिति भ्रुवन्तः ।
प्रदुद्रुवुर्वानरवीरसऽन्धास्तमाससादाऽशु सुतोऽथ वालिनः ॥ ८.१८८ ॥
वदन् स तिष्ठध्वमिति स्म वीरो विभीषिकामात्रमिदं न यात ।
धृतीरयन्नत्र अेष पुप्लुवे महोदरस्येन्द्रसुतात्मजो बली ॥ ८.१८९ ॥
अथो शरानाशु विमुञ्चमानं शिरः परामृश्य निपात्य भूतल् । अे ।
मर्मदं पट्भ्यामभवद्गतासुर्महोदरो वालिसुतेन यूर्णितः ॥ ८.१९० ॥
अथो महापार्श्व उपाजगाम प्रवर्षमाणोऽस्य शराम्बुधाराः ।
प्रसं ह्य याऽस्त्रिध धनुः करस्थं समाददे भङ्गमभुष्य सोऽङ्गदः ॥ ८.१९१ ॥
निगृह्य केशेषु निपात्य भूतल् । अे यकर्त वामां सत ओदरे परम् ।
यथोपवीतं स तथा द्विधाकृतो ममार मन्त्री रजनीयरेशितुः ॥ ८.१९२ ॥
अथैनमाजगमतुरुधतायुधौ विरूपनेत्रोऽप्यथ यूपनेत्रः ।
यथैव मेधौ द्विवि तिग्मरश्मिं तथा समाच्छाद्यतां शरौघैः ॥ ८.१९३ ॥
ताभ्यां स भङ्गः शरपञ्चरेण विचेष्टितुं नाशकदत्र वीरः ।
उरीश्वरः शैलमतिप्रमाणामुत्पाट्य चिक्षेप तयोः शरीरे ॥ ८.१९४ ॥
उभौ य तौ तेन विचूर्णितौ रणे रवेः सुतस्थोरुबलेरितेन ।
निशाचरेशोऽथ शरेण सूर्यजं भिभेद वक्षस्यपि सोऽपतद्भुवि ॥ ८.१९५ ॥
ततः स सर्वाश्च उरिप्रवीरान् विधूय बाणैर्बलवान् दशाननः ।
विक्षिप्सु । जगाम रामाभिमुपस्तट्टेनं रुरोध रामावरजं शरौघैः ॥ ८.१९६ ॥
तदा दशास्योऽन्तकदण्डकल्पां मयाय दत्तां कमलोद्भवान् ।
मयाद्भुङ्गीतां य विवाहकाले प्रगृह्य शक्तिं विससर्ज लक्ष्मणे ॥ ८.१९७ ॥
तथा स वीरः सुविदारितोराः पपात भूमौ सुभृशं विमूर्च्छितः ।
मरुत्सुतः शैलमतिप्रमाणं चिक्षेप रक्षः पतिवक्षसि द्रुतम् ॥ ८.१९८ ॥

तेनातिगाढं व्यथितो दशाननो मुणैर्वमञ्छोषितपूरमाशु ।
 तदन्तरेण प्रतिगृह्य लक्ष्मणां जगाम शक्त्या सः स रामसन्निधिम् ॥ ८.१८८ ॥
 समुद्रबर्धथ य तां स राघवो द्दिदेश य प्राणवरात्मजं पुनः ।
 प्रभुः समानेतुमथो वरौषधीः स याऽनिनायाऽशु गिरिं पुनस्तम् ॥ ८.२०० ॥
 तद्गन्धमात्रेण समुत्थितोऽसौ सौमित्रिरात्तोरुबलश्च पूर्ववत् ।
 शशं स याश्चिध्य मरुत्सुतं प्रभुः स राघवोऽगण्यगुणार्णवः स्मयन् ॥ ८.२०१ ॥
 प्राक्षिपत्तं गिरिवरं लङ्कास्थः सन् स मारुतिः ।
 अर्धलक्षे योजनानां यत्रासौ पूर्वसं स्थितः ॥ ८.२०२ ॥
 तद्भाडुवेगात्सं श्लेष प्राप पूर्ववदेव सः ।
 मृताश्च ये प्लवङ्गास्तु तद्गन्धात्तेऽपि ज्विताः ॥ ८.२०३ ॥
 रामाज्ञयैव रक्षां सि उरयोऽभ्याववाक्षिपन् ।
 नोज्ज्वितास्ततस्ते तु वानरा निरुज्जोऽभवन् ॥ ८.२०४ ॥
 छिन्नप्ररोडिणश्चैव विशल्याः पूर्ववर्णिनः ।
 औषधीनां प्रभावेन सर्वेऽपि उरयोऽभवन् ॥ ८.२०५ ॥
 अथाऽससाद्योत्तमपूरुषं प्रभुं विमानगो रावण आयुधौघान् ।
 प्रवर्षमाणो रघुवं शनाथं तमात्तधन्वाऽभिययौ य रामः ॥ ८.२०६ ॥
 सम्मानयन् राघवमादिपूरुषं निर्यातयामास रथं पुरन्दरः ।
 सडायुधं मातविसङ्गृहीतं समारुरोडाऽशु स लक्ष्मणाग्रजः ॥ ८.२०७ ॥
 लक्ष्मः आरुह्य तं रथवरं जगदेकनाथो लोकालयाय रजनीयरनाथमाशु ।
 अब्युधयौ दशशतां शुरिवान्धकारं लोकानशेषत धमन्निगिरन्तमुधन् ॥ ८.२०८ ॥
 आयान्तमीक्ष्य रजनीयरलोकनाथः शस्त्राण्यथास्त्रसहितानि मुभोय रामे ।
 रामस्तु तानि विनिहत्य निजैर्महास्त्रैस्तस्योत्तमाङ्गदशकं युगपत्प्रकृन्तत् ॥ ८.२०९ ॥
 कृतानि तानि पुनरेव समुत्थितानि दृष्ट्वा वराञ्छतधृतेर्दृष्ट्यं विभेद ।
 भाणेन वज्रसदृशेन स भिन्नहृत्को रक्तं वमन्प्रपतदाशु महाविमानात् ॥ ८.२१० ॥
 तस्मिन् ङते त्रिजगतां परमप्रतीपे ब्रह्मा शिवेन सङ्घितः सः लोकपालैः ।
 अब्येत्य पादयुगलं अं जगदेकभर्तुं रामस्य भक्तिभरितः शिरसा ननाम ॥ ८.२११ ॥
 अथैनमस्तौत्पितरं कृताञ्जलिर्गुणाभिरामं जगतः पितामहः ।
 जितं जितं तेऽजितं लोकभावन प्रपन्नपालाय नताः स्म ते वयम् ॥ ८.२१२ ॥

त्वमेकं ईशोऽस्य नयाऽद्विस्तस्तवेऽप्य कालेन तथैव देशतः ।
 गुणा ल्यगणयास्तव तेऽप्यनन्ताः प्रत्येकशश्चाऽद्विनाशवर्जिताः ॥ ८.२१३ ॥
 नयोद्भवो नैव तिरस्कृतितस्ते क्वचिद्गुणानां परतः स्वतो वा ।
 त्वमेक आद्यः परमः स्वतन्त्रो भृत्यास्तवाहं शिवपूर्वकाश्च ये ॥ ८.२१४ ॥
 यथाऽर्षिषोऽग्नेः पवनस्य वेगा मरीचयोऽर्कस्य नदीषु याऽपः ।
 गच्छन्ति याऽयन्ति य सन्ततास्त्वत्तद्भ्रमदाद्याः शिवपूर्वकाश्च ये ॥ ८.२१५ ॥
 ये ये य मुक्तास्त्वथ ये य बद्धाः सर्वे तवेशेश वशे सदैव ।
 वयं सदा त्वद्गुणपूगमुख्यैः सर्वे वदन्तोऽपि न पारगाभिनः ॥ ८.२१६ ॥
 किमेष ईदृग्गुणकस्य ते प्रभो रक्षोवधोऽशेषसुरप्रपालनम् ।
 अनन्यसाध्यं हि तथाऽपि तद्द्वयं कृतं त्वया तस्य नमोनमस्ते ॥ ८.२१७ ॥
 धृतीरिते त्वञ्जभवेन शूली समाह्वयद्राघवमाहवाय ।
 वरं मदीयं त्वगणय्य रक्षो हतं त्वया तेन रणाय मेहि ॥ ८.२१८ ॥
 धृतीरितेऽस्त्वित्यभिधाय राघवो धनुः प्रगृह्याऽशु शरं य सन्धे ।
 विदुष्यमाणो यलिता वसुन्धरा पपात रुद्रोऽपि धराप्रकम्पतः ॥ ८.२१९ ॥
 वृक्षक्षयथोत्थितश्चाऽसुरभाववर्जितः क्षमस्व देवेति ननाम पादयोः ।
 उवाच य त्वद्दशगोऽस्मि सर्वदा प्रसीद मे त्वद्विषयं मनः कुरु ॥ ८.२२० ॥
 अथेन्द्रमुभयाश्च तमूचिरे सुरास्त्वयाऽविताः स्मोऽद्य निशाचराद्रयम् ।
 तथैव सर्वापि एव नस्त्वं प्रपाहि सर्वे भवदीयकाः स्म ॥ ८.२२१ ॥
 सीताकृतिं तामथ तत्र याऽगतां दिव्यच्छलेन प्रणिधाय पावके ।
 कैलासतस्तां पुनरेव याऽगतां सीतामगृह्णद्भुतभुङ्क्षमर्षिताम् ॥ ८.२२२ ॥
 जानन् गिरीशालयगां स सीतां समग्रलीत्पावकसम्प्रदत्ताम् ।
 भुमोद सम्प्राप्य य तां स रामः सा यैव देवी भगवन्तमाप्य ॥ ८.२२३ ॥
 अथो गिरिरानयनात्परस्ताद्यै वानरा रावणबाणपीडिताः ।
 तारापिता तान्निरुजश्चकार सुषेणानामा भिषजो वरिष्ठः ॥ ८.२२४ ॥
 तदा मृतान् राघव आनिनाय यमक्षयाद्देवगणांश्च सर्वशः ।
 समन्वजनात्पितरं य तत्र समागतं गन्तुमिषेष याथ ॥ ८.२२५ ॥
 विभीषणेनार्पितमारुरोह स पुष्यकं तत्सहितः सवानरः ।

पुरी जगामाऽशु निजामयोध्यां पुरो लूनूमन्तमथ न्ययोजयत् ॥ ८.२२६ ॥

६६र्शा यासौ भरतं हुताशनं प्रवेष्टुकामं जगदीश्वरस्य ।

अदर्शनात्तं विनिवार्य रामं समागतं यास्य शशं स मारुतिः ॥ ८.२२७ ॥

श्रुत्वा प्रमोदीरुभरः स तेन सडैव पौरैः सङ्घितः समातृङ्कः ।

शत्रुघ्नयुक्तोऽभिसामेत्य राघवं ननाम बाष्पाकुललयनाननः ॥ ८.२२८ ॥

उत्थाप्य तं रघुपतिः सस्वजे प्रणयान्वितः ।

शत्रुघ्नं य तदन्येषु प्रतिपेदे यथावयः ॥ ८.२२९ ॥

पुरी प्रविश्य मुनिभिः साम्राज्ये याभिषेचितः ।

यथोचितं य सम्मान्य सर्वानाडेदमीश्वरः ॥ ८.२३० ॥

सर्वैर्भवद्भिः सुकृतं विधाय देहं मनोवाङ्मखितं मदीयम् ।

क्लृप्स्यती । अतावदेवाभिलसद्विधेयं यत्कायवाङ्मिखितभवं मर्दयन्मम् ॥ ८.२३१ ॥

मुक्तिप्रदानात्प्रतिकर्तृता मे सर्वस्य याथो भवतां भवेत् ।

लूनूमतो न प्रतिकर्तृता स्यात्स्वभावभक्तस्य निरौपधं मे ॥ ८.२३२ ॥

मद्भक्तौ ज्ञानपूर्तावनुपधिकभलप्रोत्रतौ स्वैर्यधैर्यं

स्वाभाव्याधिक्यतेजः सुमतिदमशमेष्वस्य तुल्यो न कश्चित् ।

शेषो रुद्रः सुपार्शोऽप्युरुगुणसमितौ नो सडस्रां शतुल्या

अस्येत्यस्मान्मदैशं पदमडममुना सार्धमेवोपभोक्ष्ये ॥ ८.२३३ ॥

पूर्वं जिगाय भुवनं दशकन्धरोऽसावञ्जोद्भवस्य वरतो नतु तं कदाचित् ।

कश्चिज्जिगाय पुरुलूतसुतः कपित्वाद्विष्णोर्वरादजयदर्जुन अेव चैनम् ॥ ८.२३४ ॥

दत्तो वरो न मनुजान् प्रति वानरांश्च धात्राऽस्य तेन विजितो युधि वालिनैषः ।

अञ्जोद्भवस्य वरमाश्रमिभूय रक्षो जिग्ये त्वलं रणामुषे अलिमाह्वयन्तम् ॥ ८.२३५ ॥

अलेद्भारस्थोऽलं वरमस्मै सम्प्रदाय पूर्वं तु ।

तेन मया रक्षोऽस्तं योजनमयुतं पदाङ्गुल्या ॥ ८.२३६ ॥

पुनश्च युद्धाय समाह्वयन्तं न्यपातयं रावणमेकमुष्टिना ।

महाअलोऽलं कपिलाप्यङ्गुपस्त्रिकोटिङ्गुपः पवनश्च मे सुतः ॥ ८.२३७ ॥

आवां स्वशक्त्या जयिनाविति स्म शिवो वरान्मेऽजयदेनमेवम् ।

ज्ञात्वा सुराज्यमिमं ङि वद्रे डरो जयेयाडममुं दशाननम् ॥ ८.२३८ ॥

अतः स्वभावाज्जयिनावलं य वायुश्च वायुर्दनुमान् स अेषः ।

धृतीरितस्तस्य तदेव दत्त्वा दृढं समाश्लिष्य य राघवः प्रभुः ।
 स यौवराज्यं भरते निधाय जुगोप लोकान्पिलान् सधर्मकान् ॥ ८.३ ॥
 प्रशासतीशे पृथिवी बभूव विशिष्यलोकस्य समा गुणोन्नतौ ।
 जनोऽपिबो विषणुपरो बभूव न धर्मदानिश्च बभूव कस्यचित् ॥ ८.४ ॥
 गुणैश्च सर्वैरुद्विताश्च सर्वे यथायथा योग्यतयोख्यनीयाः ।
 समस्तरोगादिभिरुज्जिताश्च सर्वे सलस्रायुष ङिर्जिता धनैः ॥ ८.५ ॥
 सर्वेऽजरा नित्यबलोपपन्ना यथेष्टसिद्ध्या य सदोपपन्नाः ।
 समस्तदोषैश्च सदा विहीनाः सर्वे सुरुपाश्च सदा मलोत्सवाः ॥ ८.६ ॥
 सर्वे मनोवाक्त्तनुभिः सदैव विषगुं यजन्ते नतु कञ्चिदन्यम् ।
 समस्तरत्नोद्भरिता यपृथ्वी यथेष्टधान्या बहुदुग्धगोमती ॥ ८.७ ॥
 समस्तगन्धाश्च सदाऽतिलुद्धा रसा मनोहारिण्ये तत्र ।
 शब्दाश्च सर्वे श्रवणातिहारिण्यः स्पर्शाश्च सर्वे स्पर्शोन्मिद्यप्रियाः ॥ ८.८ ॥
 न कस्यचिद्दुःखमभूत्कथञ्चिन्न वित्तीनश्च बभूव कश्चन ।
 नाधर्मशीलो न य कश्चनाप्रजो न दुष्प्रजो नैव कुभार्यकश्च ॥ ८.९ ॥
 स्त्रियो नयाऽसन् विधवाः कथञ्चिन्न वै पुमां सो विधुरा बभूवुः ।
 नानिष्टयोगश्च बभूव कस्यचिन्नयेष्टडानिर्नय पूर्वमृत्युः ॥ ८.१० ॥
 यथेष्टमात्याभरणानुलेपना यथेष्टपानाशनवाससोऽपिलाः ।
 बभूवुरीशे जगतां प्रशासति प्रकृष्टधर्मेण जनार्दने नृपे ॥ ८.११ ॥
 लक्ष्म्यु । स ब्रह्मरुद्रमरुदश्चिद्विवाकरादिभूर्धन्यरत्नपरिघट्टितपादपीठः ।
 नित्यं सुरैः सल नरैरथ वानरैश्च सम्पूज्यमानयरणो रभते रमेशः ॥ ८.१२ ॥
 तस्यापिवेशितुरनाधनुगैव लक्ष्मीः सीताभिधा त्वरमयत्स्वरतं सुरेशम् ।
 नित्यावियोगिपरमोख्यनिजस्वभावा सौन्दर्यविलम्बसुलक्षणापूर्वभावा ॥ ८.१३ ॥
 रेमे तथा स परमः स्वरतोऽपि नित्यं नित्योन्नतप्रमदभारभृतस्वभावः ।
 पूर्णोऽुराजसुविराजितसन्निशासु दीप्यन्नशोकवनिकासु सुपुष्पितासु ॥ ८.१४ ॥
 गायन्ति यैनमनुरक्तधियः सुकण्ठा गन्धर्वयारणगणाः सल याप्सरोभिः ।
 तं तुष्टुवर्मुनिगणाः सल्लिताः सुरेशौ राजान येनमनुयान्ति सदाऽप्रमत्ताः ॥ ८.१५ ॥
 अवेवं त्रयोदशसलस्रमसौ समास्तु पृथ्वीं ररक्ष विजितारिरमोघवीर्यः ।

आनन्दमिन्दुरिव सन्दधदित्तिरेशो लोकस्य सान्द्रसुभवारिधिरप्रमेयः ॥ ८.१६ ॥

देष्यां स याजनयदित्न्द्रुताशनौ द्वौ पुत्रौ यमौ कुशलवौ बलिनौ गुणाल्ढ्यौ ।
शत्रुघ्नतो लवणामुद्गणभाणदग्धं कृत्वा यकार मधुरां पुरमुग्रवीर्यः ॥ ८.१७ ॥

कोटित्रयं स निजघान तथाऽसुराणां गन्धर्वजन्म भरतेन सतां य धर्मम् ।
सं शिक्षयन्नयजदुत्तमकल्पकैः स्वं यज्ञैर्भाजमुभसत्सयिवाश्च यत्र ॥ ८.१८ ॥

अथ शूद्रतपश्चर्यानिष्ठतं विप्रपुत्रकम् ।
उज्जुवयामास विभुर्दत्त्वा तं शूद्रतापसम् ॥ ८.१९ ॥

जङ्घनामाऽसुरः पूर्वं गिरिजवरदानतः ।
अभूव शूद्रः कल्यायुः स लोकक्षयकाम्यया ।
तपश्चर्यार दूर्बुद्धिरिच्छन्माधेश्वरं पदम् ॥ ८.२० ॥

अनन्यवध्यं तं तस्माज्जघान पुरुषोत्तमः ।
श्वेतदत्तां तथा मालामगस्त्यादाप राघवः ॥ ८.२१ ॥

अनन्नयज्ञाकृच्छ्रवेतो राजा क्षुद्धिनिवर्तनम् ।
कुर्वन् स्वमां सैर्धात्रोक्तो मालां रामार्थमर्पयत् ।
अगस्त्याय न साक्षात्तु रामे दधाद्यं नृपः ॥ ८.२२ ॥

विक्षिप्य । क्षुद्भावमात्रकृत्वदं न साक्षाद्राघवेऽर्पितम् ।
क्षुद्भावमात्रमाकाङ्क्षन्मामसौ पशुपृच्छति ॥ ८.२३ ॥

व्यवधानतस्ततो रामे दधाच्छवेत इति प्रभुः ।
मत्वा ब्रह्माऽदृशन्मालां प्रदातुं कुम्भयोनये ॥ ८.२४ ॥

तामगस्त्यकरपल्लवार्पितां भक्त्येव मम कुम्भसम्भवः ।
इत्यवेत्य जगृहे जनार्दनस्तेन सं स्तुत उपागमत्युरम् ॥ ८.२५ ॥

अथ केचिदासुरसुराः सुराणाम्का इत्युरुप्रथितपौरुषाः पुरा ।
ते तपः सुमहदास्थिता विभुं पद्मसम्भवमवेक्ष्य योचिरे ॥ ८.२६ ॥

भूरिपापकृत्तिनोऽपि निश्चयान्मुक्तिमाप्नुम उदारसद्गुण ।
इत्युदीरितमजोऽवधार्य तत्राह य प्रहसिताननः प्रभुः ॥ ८.२७ ॥

यावदेव रमया रमेश्वरं नो वियोजयथ सद्गुणार्णवम् ।
तावदुश्रमपि दुष्कृतं भवन्मोक्षमार्गपरिपन्थि नो भवेत् ॥ ८.२८ ॥

इत्युदीरितमवेत्य तेऽसुराः क्षिप्रमोक्षगमनोत्सुकाः क्षितौ ।

साधनोपययकाङ्क्षिणो हरौ शासति क्षितिमशेषतोऽभवन् ॥ ९.२९ ॥
ताननादिकृतदोषसञ्चयैर्मोक्षमार्गगतियोग्यतोऽङ्गितान् ।
मैथिलस्य तनया व्यालयाभ्यायया स्वतनुवा स्वमार्गतः ॥ ९.३० ॥
आज्ञायैव हि हरेस्तु मायया मोहितास्तु दितिजा व्यनिन्दयन् ।
राघवं निशियराहुतां पुनर्जनकीं जगुह धृत्यनेकशः ॥ ९.३१ ॥
ब्रह्मवाक्यमृतमेव कारयन् पातयं स्तमसि यान्ध आसुरान् ।
नित्यमेव सलितोऽपि सीतया सोऽज्ञसाक्षिकमभूद्वियुक्तवत् ॥ ९.३२ ॥
तेन यान्धतमं ध्युरासुरा यज्ञमाह्वयदसौ च मैथिलीम् ।
तत्र भूमिशपथच्छलानृणां दृष्टिमार्गमपडाय सा स्थिता ॥ ९.३३ ॥
गुरुं हि जगतो विष्णुर्ब्रह्माणमसृजत्स्वयम् ।
ऋक्ष्ण्वी । तेन तद्भयनं सत्सु नानृतं कुरुते क्वचित् ॥ ९.३४ ॥
नासत्स्वप्यनृतं कुर्याद्भयनं पारलौकिकम् ।
अैडिकं त्वसुरेष्वेव क्वचिद्भ्रन्ति जनार्दनः ॥ ९.३५ ॥
निजाधिक्यस्य विज्ञास्यै क्वचिद्भ्रायुस्तदाज्ञया ।
उन्ति ब्रह्मत्वमात्मीयमह्ना ज्ञापयितुं प्रभुः ॥ ९.३६ ॥
नान्यः कश्चित्तराणां शापानामध्यतिक्रमी ।
अयोग्येषु तु रुद्रादिव्राज्यं तौ कुरुतो भृषा ।
अेकदेशेन सत्यं तु योग्येष्वपि कदाचन ॥ ९.३७ ॥
न विष्णोर्वचनं क्वापि भृषा भवति कस्यचित् ।
अेतदर्थोऽवतारश्च विष्णोर्भवति सर्वदा ॥ ९.३८ ॥
प्रविश्य भूमौ सा देवी लोकदृष्ट्यनुसारतः ।
रेमे रामेणावियुक्ता भास्करेण प्रभा यथा ॥ ९.३९ ॥
अेवं रमालाल् । एतपाटपल्लवः पुनः स यज्ञैश्च यजन् स्वमेव ।
वराभ्रमेधादिभिरामकामो रेमेऽभिरामो नृपतीन् विशिक्षयन् ॥ ९.४० ॥
रामस्य दृश्या त्वन्येषामदृश्या जनकात्मजा ।
भूमिप्रवेशादूर्ध्वं सा रेमे सप्तशतं समाः ॥ ९.४१ ॥
अेवं विधान्यगणितानि जनार्दनस्य रामावतार्यरितानि तदन्यपुम्भिः ।
शक्यानि नैव मनसाऽपि हि तानि कर्तुं ब्रह्मेशशेषपुरुःभूतमुपैः सुरैश्च ॥ ९.४२ ॥

तस्यैवमञ्जुभवलोकसमामिमां क्ष्मां कृत्वाऽनुशासत उदीक्ष्य गुणान् धरायाः ।
 वैशेष्यमात्मसदनस्य छि काङ्क्षमाणान् पृन्दारकाः कमलजं प्रति तच्छशं सुः ॥ ८.४३ ॥
 आमन्त्र्य तैः सः सः विभुर्भगवत्प्रयाणं स्वीयाय सन्नन एषेष्ट छिदेशं यैव ।
 रुद्रं स्वलोकगमनाय रघूत्तमस्य सम्प्रार्थने स य समेत्य विभुं यथाये ॥ ८.४४ ॥
 ओकान्तमेत्य रघुपेण समस्तकालो रुद्रो जगाद वयनं जगतो विधातुः ।
 वैशेष्यमात्मभवनस्य छि काङ्क्षमाणान्स्त्वामर्थयन्ति विभुधाः सङ्घिता विधात्रा ॥ ८.४५ ॥
 लक्ष्मणी ॥ पुत्रस्तवेश कमलप्रभवस्तथाऽऽलं पौत्रस्तु पौत्रकवयो यदपि ल्ययोग्यम् ।
 सम्भावयन्ति गुणिनस्तदलं यथाये गन्तुं स्वसन्न नतिपूर्वमितो भवन्तम् ॥ ८.४६ ॥
 यत्कार्यसाधनकृते विभुधार्यितस्त्वं प्रादुश्चकथं निजंरूपमशेषमेव ।
 तत्साधितं छि भवता तदितः स्वधाम क्षिप्रं प्रयासि उर्षं विभुघेषु कुर्वन् ॥ ८.४७ ॥
 ओमित्युवाच भगवांस्तदशेषमेव श्रुत्वा रःस्यथ तनुस्त्वपरा उरस्य ।
 दुर्वासनामयुगिडाऽऽगमदाशु राम मां भोजय क्षुधितमित्यसकृद्ब्रुवाणा ॥ ८.४८ ॥
 सिद्धं न देयमथ साध्यमपीति वायं श्रुत्वाऽस्य वाक्यसमयजातमुरुः स्वऽस्तात् ।
 अत्रं यतुर्गुणमदादमृतोपमानं रामस्तदाप्य बुभुजेऽथ मुनिः सुतुष्टः ॥ ८.४९ ॥
 तृभो यथौ य सकलान् प्रति कोपयानः कश्चिन्न मेऽर्थितवरं प्रतिदातुमीशः ।
 अवेम्प्रतिज्ञाक ऋषिः स छि तत्प्रतिज्ञां मोघां यकार भगवान्नतु कश्चिदन्यः ॥ ८.५० ॥
 कुन्ती तु तस्य छि मुनेर्वरतोऽजयत्तु रामः स कृष्णतनुवा स्वभववाञ्छिगाय ।
 तस्मिञ्छिवे प्रतिगते मुनिरुपके य याडीति लक्ष्मणमुवाच रमापतिः सः ॥ ८.५१ ॥
 ओकान्ते तु यदा रामश्चक्रे रुद्रेण सं विदम् ।
 द्वारपालं स कृतवांस्तदा लक्ष्मणमेव सः ॥ ८.५२ ॥
 यद्यत्र प्रविशेत्कश्चिद्धन्मि त्वेति वयो ब्रुवन् ।
 तदन्तराऽगतमृषिं दृष्ट्वाऽमन्यत लक्ष्मणः ॥ ८.५३ ॥
 दुर्वाससः प्रतिज्ञा तुरामं प्राप्यैव भज्यताम् ।
 अन्यथा त्वयशो रामे करोत्येष मुनिर्ध्रुवम् ॥ ८.५४ ॥
 राघवो ध्रुवपि तु मां करोत्येव दयां मयि ।
 एति मत्वा ददौ मार्गं स तु दुर्वाससे तदा ॥ ८.५५ ॥
 स्वलोकगमनाकाङ्क्षी स्वयमेव तु राघवः ।

धयं प्रतिज्ञा लेतुः स्थादिति ङन्मीति सोऽकरोत् ॥ ८.५६ ॥

अत्यन्तबन्धुनिधनं त्याग अवेति चिन्तयन् ।

विक्षक्षक्ष् । याडि स्वलोकमचिरादित्युवाच स लक्ष्मणम् ॥ ८.५७ ॥

धृत्युक्तः स यथौ जगद्भवभवध्वान्तच्छिदं राघवं

ध्यायन्नाप य तत्पदं दशशतैर्युक्तो मुष्माभोरुडैः ।

आसीच्छेषमडाहृणी मुसलभृद्विद्याकृतिर्वाङ्गली

पर्यङ्कुत्वमवाप यो जलनिधौ विषणोः शयानस्य य ॥ ८.५८ ॥

अथ राघवः स्वभवनोपगतौ विदधे मतिं सऽ जनेरभिवैः ।

समघोषयस्य य धलेच्छति तत्पदमक्षयं सपदि मैत्वितिसः ॥ ८.५९ ॥

श्रुत्वा तु तद्ये षड मोक्षपट्टेच्छवस्ते सर्वे समाययुरथाऽतृणामापिपीलम् ।

रामाज्ञया गमनशक्तिरभूत्तृणादर्थे तत्र दीर्घभविनो नडि ते तदृच्छन् ॥ ८.६० ॥

सं स्थापयामास कुशं स्वराज्ये तैः साकमेव य लवं युवराजमीशः ।

सं स्थाप्य वालितनयं कपिराज्य आशु सूर्यात्मजोऽपि रघुवीरसमीपमायात् ॥ ८.६१ ॥

अथाऽऽ वायुनन्दनं स राघवः समाश्लिषन् ।

तवाऽमक्षगोचरः सदा भवामि नान्यथा ॥ ८.६२ ॥

त्वया सदा मऽत्तपः सुकार्यमुत्तमोत्तमम् ।

तदेव मे मऽत्प्रियं चिरं तपस्त्वया कृतम् ॥ ८.६३ ॥

दशास्यकुम्भकर्णिकी यथा सुशक्तिमानपि ।

जघन्थ न प्रियाय मे तथैव जिव कल्पकम् ॥ ८.६४ ॥

पयोब्धिमध्यगं य मे सुसन्न चान्यदेव वा ।

यथेष्टतो गमिष्यसि स्वदेऽसं युतोऽपि सन् ॥ ८.६५ ॥

यथेष्टभोगसं युतः सुरेशगायकादिभिः ।

समीज्यमानसद्यशा रमस्व मत्पुरः सदा ॥ ८.६६ ॥

तवेप्सितं न डिञ्चन क्वचित्कुतश्चिदेव वा ।

भृषा भवेत्प्रियश्च मे पुनः पुनर्भविष्यसि ॥ ८.६७ ॥

धतीरितो मरुत्सुतो जगाद विश्वनाथकम् ।

क्ष्य् । विधेडि पादपङ्कजे तवेश भक्तिमुत्तमाम् ॥ ८.६८ ॥

सदा प्रवर्द्धमानया तथा रमेऽऽमञ्जसा ।

समस्तश्रुवसञ्चयात्सदाऽधिका ङि मेऽस्तु सा ॥ ९.६९ ॥

नमो नमो नमो नमो नतोऽस्मि ते सदा पदम् ।

समस्तसद्गुणोच्छ्रितं नमामि ते पदं पुनः ॥ ९.७० ॥

धृतीरिते तथेति तं जगाद् पुष्करेक्ष्णः ।

जगाम धाम याऽत्मनस्तृणादिना सत्तैव सः ॥ ९.७१ ॥

भगा भृगास्तृणाद्यः पिपीलिकाश्च गर्दभाः ।

तदाऽसुरुत्तमा यतो नृवानरास्तु किं पुनः ॥ ९.७२ ॥

सदैव रामभावनाः सदा सुतत्त्ववेदिनः ।

यतोऽभवं स्ततस्तु ते ययुः पदं उरेस्तदा ॥ ९.७३ ॥

स तैः समावृतो विभुर्यथौ दिशं तदोत्तराम् ।

अनन्तसूर्यदीधितिर्दुरन्तसद्गुणार्णवः ॥ ९.७४ ॥

सहस्रसूर्यमण्डलज्वलत्किरीटमूर्ध्जः ।

सुनीलकुन्तल आवृतामितेन्दुकान्तसन्भुजः ॥ ९.७५ ॥

सुरक्तपद्मलोचनः सुविद्युदाभकुण्डलः ।

सुडासविद्रुमाधरः समस्तवेदवाग्रसः ॥ ९.७६ ॥

द्विवाकरौघकौस्तुभप्रभासकोरुङ्घरः ।

सुपीवरोन्नतोरुसज्जगद्भरां सयुग्मकः ॥ ९.७७ ॥

सुवृत्तदीर्घपीवरोल्लसद्भुजद्वयाङ्कितः ।

जगद्धिमथ्य सम्भृतः शरोऽस्य दक्षिणे करे ॥ ९.७८ ॥

स्वयं स तेन निर्मितो उत्तौ मधुश्च कैटभः ।

शरेण तेन विष्णुना ददौ च लक्ष्मणानुजे ॥ ९.७९ ॥

क्षिय । स शत्रुसूदनोऽवधीन्मघोः सुतं रसाह्वयम् ।

शरेण येन याकरोत्पुत्रीं च माधुराभिधाम् ॥ ९.८० ॥

समस्तसारसम्भवं शरं दधार तं करे ।

स वामबाहुना धनुर्दधार शार्ङ्गसंज्ञितम् ॥ ९.८१ ॥

उदारबाहुभूषणः शुभाङ्गदः सकङ्कुणः ।

महाङ्गुलीयभूषितः सुरक्तसत्कराम्भुजः ॥ ९.८२ ॥

अनर्घरत्नमालया वनाप्यया यमालया ।
 विलासिविस्तृतोरसा भभार य त्रियं प्रभुः ॥ ८.८३ ॥
 स भूतिवत्सभूषणस्तनूदरे वलित्रयी ।
 उदारमध्यभूषणोल्लसत्तटित्प्रभाभ्रः ॥ ८.८४ ॥
 करीन्द्रसत्करोर्युक्सुवृत्तजानुमाण्डलः ।
 क्माल्यवृत्तजङ्घकः सुरक्तपादपल्लवः ॥ ८.८५ ॥
 लसद्भ्रुश्चिन्मण्डिधुती रराज राघवोऽधिकम् ।
 असङ्ख्यसत्सुभार्णवः समस्तशक्तिस्तनुः ॥ ८.८६ ॥
 ज्ञानं नेत्राब्जयुग्मान्भुभुवदकमलात्सर्ववेदार्थसारां
 स्तन्वा ब्रह्माण्डबाह्यान्तरमधिकरुया भासयन् भासुरास्यः ।
 सर्वाभीष्टाभये य स्वकरवरयुगेनार्थिनामादधानः
 प्रायादेवाधिदेवः स्वपदमभिभुष्योत्तराशां विशोकाम् ॥ ८.८७ ॥
 दध्रे यत्रं ढनूमान् स्रवदमृतमयं पूर्णयन्द्रायुताभं
 सीता सैवाभिलाक्षणां विषयमुपगता श्रीरिति द्वीरथैका ।
 द्वेषा भूत्वा दधार व्यजनमुभयतः पूर्णयन्द्रां शुगौरं
 प्रोद्यद्भ्रास्वत्प्रभाभा सकलगुणतनुर्भूषिता भूषणैः स्वैः ॥ ८.८८ ॥
 साक्षात्कृतनुस्तथैव भरतश्चङ्कं दधदक्षिणे
 नाऽयात्सव्यत अेव शङ्खवरभृच्छङ्खभात्मकः शत्रुला ।
 अग्रे ब्रह्मपुरोगमाः सुरगाणां वेदाश्च सोङ्कारकाः
 पश्चात्सर्वजगज्जगाम रघुपं यान्तं निजं धाम तम् ॥ ८.८९ ॥
 क्षयी । तस्य सूर्यसुतपूर्ववानरा दक्षिणेन मनुजास्तु सव्यतः ।
 रामजन्मथरितानि तस्य ते कीर्तयन्त उच्यथैर्दुर्गतं ययुः ॥ ८.९० ॥
 गन्धर्वैर्गीयमानो विबुधमुनिगाणैरब्जसम्भूतिपूर्वै
 र्वेदोदारार्थवाग्भिः प्रणिहितसुमनः सर्वदा स्तूयमानः ।
 सर्वैर्भूतैश्च भक्त्या स्वनिमिषनयनैः कौतुकाद्भीक्ष्यमाणः
 प्रायाच्छेषगरुत्मदादिकनिजैः सं सेवितः स्वं पदम् ॥ ८.९१ ॥
 ब्रह्मरुद्रगरुडैः सशेषकैः प्रोच्यमानसुगुणोरुविस्तरः ।
 आरुरोड विभुरभ्रं शनैस्ते य दिव्यवपुषोऽभवं स्तदा ॥ ८.९२ ॥
 अथ ब्रह्मा हरिं स्तुत्वा जगादेदं वयो विभुम् ।

त्वदाज्ञया मया दत्तं स्थानं दशरथस्य हि ॥ ९.९३ ॥
 मातृणां चापि तल्लोकस्त्वयुताब्धादितोऽग्रतः ।
 अनर्थास्त्वयाऽज्ञाया कैकेय्या अपि सद्गतिः ।
 सूत्वा तु भरतं नैषा गच्छेत निरयानिति ॥ ९.९४ ॥
 तथाऽपि सा यदावेशाश्चकार त्वय्यशोभनम् ।
 निःकृतिर्नाम सा क्षिमा मया तमसि शाश्वते ॥ ९.९५ ॥
 कैकेयी तु यवान् लोकान् प्राप्ता नैवायवान् क्वचित् ।
 पश्चाद्भक्तिमती यस्मात्त्वयि सा युक्तमेव तत् ॥ ९.९६ ॥
 मन्थरा तु तमस्यन्धे पातिता दुष्टयारिणी ।
 सीतार्थं येऽप्यनिन्दं स्त्वां तेऽपि याता मलत्तमः ॥ ९.९७ ॥
 प्रायशो राक्षसाश्चैव त्वयि कृष्णत्वमागते ।
 शोषा यास्यन्ति तच्छेषा अष्टाविंशो कलौ युगे ।
 गते यतुस्सोऽस्माभ्ये तमोगास्त्रिशतोत्तरे ॥ ९.९८ ॥
 अथ ये त्वत्पदाभ्योजमकरन्दैकविप्सवः ।
 त्वया सडाऽगतास्तेषां विधेहि स्थानमुत्तमम् ॥ ९.९९ ॥
 क्षयीष्ठसदं भवः सुरेशाद्याः डिडुराः स्म तवेश्वर ।
 यय्य कार्यमिडास्माभिस्तदप्याज्ञापयाऽशु नः ॥ ९.१०० ॥
 इत्युदीरितमाकर्ण्य शतानन्देन राघवः ।
 जगाद भावगम्भीरसुस्मिताधरपल्लवः ॥ ९.१०१ ॥
 जगद्गुरुत्वमादिष्टं मया ते कमलोद्भव ।
 गुणवर्दिशानुसारेण मयाऽदृष्टा य सद्गतिः ॥ ९.१०२ ॥
 अतस्त्वया प्रदेया हि लोका अेषां मदाज्ञया ।
 वृद्धि स्थितं य जनासि त्वमेवैकः सदा मम ॥ ९.१०३ ॥
 इतीरितो हरेर्भावविज्ञानी कञ्जसम्भवः ।
 पिपीलिकातृणान्तानां ददौ लोकाननुत्तमान् ।
 वैश्वानान् सन्ततत्वाय्य नाम्ना सान्तानिकान् विभुः ॥ ९.१०४ ॥
 ते जराभृतिडीनाश्च सर्वदुःखविवर्जिताः ।
 संसारमुक्ता न्यवसं स्तत्र नित्यसुभाषिकाः ॥ ९.१०५ ॥

ये तु देवा षडोद्भूता नृवानरशरीरिणः ।
 ते सर्वे स्वां शितामापुस्तन्मैन्दविदिदावृते ॥ ९.१०६ ॥
 असुरावेशतस्तौ तु न राममनुजगमतुः ।
 पीतामृतौ पुरा यस्मान्मभ्रतुर्नय तौ तदा ॥ ९.१०७ ॥
 तयोश्च तपसा तुष्टश्चडे तावज्रामरौ ।
 पुरा स्वयम्भूस्तेनोभौ दर्पादमृतमन्थने ।
 प्रसं ज्ञापिभतां देवैर्देवां शत्वाद्दुपेक्षितौ ॥ ९.१०८ ॥
 पीतामृतेषु देवेषु युद्ध्यमानेषु दानवैः ।
 तैर्दत्तमात्मलस्ते ते रक्षायै पीतमाशु तत् ।
 तस्माद्दोषादापतुस्तावासुरं भावमूर्जितम् ॥ ९.१०९ ॥
 अङ्गदः कालतस्त्यक्त्या देलमाप निजं तनुम् ।
 रामाज्ञायैव कुर्वाणो राजयं कुशासमन्वितः ॥ ९.११० ॥
 क्षिय्व् । विभीषणश्च धर्मात्मा राघवाज्ञापुस्सुतः ।
 सेनापतिर्धनेशस्य कल्पमावीत्स राक्षसान् ॥ ९.१११ ॥
 रामाज्ञया जाम्भवांश्च न्यवसत्पृथिवीतल् । अे ।
 उत्पत्त्यर्थं जाम्भवत्यास्तदर्थं सुतपश्चरन् ॥ ९.११२ ॥
 अथो रघूणां प्रवरः सुरार्थितः स्वयैकतन्वा न्यवसत्सुरालये ।
 द्वितीयया ब्रह्मसदस्यधीश्वरस्तेनार्थितोऽथापरया निजालये ॥ ९.११३ ॥
 तृतीयरूपेण निजं पदं प्रभुं व्रजन्तमुच्चैरनुगम्य देवताः ।
 अगम्यमर्यादमुपेत्य यं क्रमाद्विलोक्यन्तोऽतिविदूरतोऽस्तुवन् ॥ ९.११४ ॥
 ब्रह्मा मरुन्मारुतसूनुरीशः शेषो गरुत्मान् हरिजः शङ्काधाः ।
 क्रमादनुव्रज्य तु राघवस्य शिरस्यथाऽङ्गां प्रणिधाय निर्ययुः ॥ ९.११५ ॥
 स्वं स्वं यं सर्वे सदं सुरा ययुः पुरन्दराधाश्च विरिञ्च्यपूर्वकाः ।
 मरुत्सुतोऽथो बटरीमवाप्य नारायणस्यैव पदं सिषेवे ॥ ९.११६ ॥
 समस्तशास्त्रोद्भरितं हरैर्वयो मुदा तदा श्रीत्रपुटेन सम्भरन् ।
 वदंश्च तत्त्वं विबुधर्षभाणां सदा मुनीनां यं सुभं ज्युवास ॥ ९.११७ ॥
 रामाज्ञया डिम्पुरुषेषु राजयं यकार रूपेण तथाऽपरेण ।
 रूपैस्तथाऽन्यैश्च समस्तसद्मन्युवास विषणोः सततं यथेष्टम् ॥ ९.११८ ॥

ॐत्थं स गायञ्छतकोटिविस्तरं रामायणं भारतपञ्चरात्रम् ।
 वेदांश्च सर्वान् सङ्घितब्रह्मसूत्रान् व्याख्यक्षाणो नित्यसुप्नोद्भरोऽभूत् ॥ ९.११९ ॥
 रामोऽपि सार्द्धं पवमानात्मजेन स सीतया लक्ष्मणपूर्वकैश्च ।
 तथा गरुत्मत्प्रभुमैश्च पार्षदैः सं सेव्यमानो न्यवसत्यथोब्धौ ॥ ९.१२० ॥
 कदाचिदीशः सकलावतारानेकं विधायाऽपि य शेते ।
 पृथङ्ग्य सं व्यूङ्ग्य कदाचिद्विच्छया रेमे रमेशोऽमितसद्गुणार्णवः ॥ ९.१२१ ॥
 ॐत्यशेषपुराणेषुः पञ्चरात्रेषु अथ य ।
 क्ष्वम् । भारताञ्चैव वेदेषु मडाभारतमायाऽपि ॥ ९.१२२ ॥
 परस्परविरोधस्य छान्निर्णयि तत्त्वतः ।
 युक्त्या बुद्धिबलाञ्चैव विषणोरेव प्रसादतः ॥ ९.१२३ ॥
 अङ्कुल्यानुसारेण मयेयं सत्कथोद्विता ।
 नैकग्रन्थाश्रयात्तस्मान्नाऽशङ्क्याऽत्र विरुद्धता ॥ ९.१२४ ॥
 क्वचिन्मोडायासुराणां व्यत्यासः प्रतिबोभता ।
 उक्ता ग्रन्थेषु तस्माद्धि निर्णयोऽयं कृतो मया ॥ ९.१२५ ॥
 अथ य वक्ष्यमाणेषु नैवाऽशङ्क्या विरुद्धता ।
 सर्वकल्पसमश्चायं पारावर्त्यकमः सदा ॥ ९.१२६ ॥
 पुं व्यत्यासेन योक्तिः स्यात्पुराणादिषु कुत्रचित् ।
 कृष्णामाह यथा कृष्णो धनञ्जयशरैर्हतान् ।
 शतं दुर्योधनादीं स्ते दर्शयिष्ये इति प्रभुः ॥ ९.१२७ ॥
 भीमसेनहतास्ते हि ज्ञायन्ते अङ्कुलकथतः ।
 विस्तारे भीमनिहताः सङ्क्षेपेऽर्जुनपातिताः ।
 उच्यन्ते अङ्कुलकथान्ये पुं व्यत्याससमाश्रयात् ॥ ९.१२८ ॥
 विस्तारे कृष्णनिहता अलभद्रहता इति ।
 उच्यन्ते य क्वचित्कालव्यत्यासोऽपि क्वचिद्भवेत् ॥ ९.१२९ ॥
 यथा सुयोधनं भीमः प्राहसत्कृष्णसन्निधौ ।
 इति वाक्येषु अङ्कुषु ज्ञायते निर्णयादपि ।
 अनिर्णये तु कृष्णस्य पूर्वमुक्ता गतिस्ततः ॥ ९.१३० ॥
 व्यत्यासास्त्वेवमाद्याश्च प्रातिलोभ्यादयस्तथा ।

दृश्यन्ते भारताद्येषु लक्षणाग्रन्थतश्च ते ।
 ज्ञायन्ते बहुभिर्वाक्यैर्निर्णयग्रन्थतस्तथा ॥ ८.१३१ ॥
 तस्माद्धिनिर्णयग्रन्थानाश्रित्यैव य लक्षणम् ।
 बहुवाक्यानुसारेण निर्णयोऽयं मया कृतः ॥ ८.१३२ ॥
 क्षिव । उक्तं लक्षणशास्त्रे य कृष्णद्वैपायनोदिते ।
 “त्रिभाषा योन जानाति रीतीनां शतमेव य ॥ ८.१३३ ॥
 व्यत्यासादीन् सप्त भेदान् वेदाद्यर्थं तथा वदेत् ।
 स याति निरयं घोरमन्यथाज्ञानसम्भवम्” ॥ ८.१३४ ॥
 एत्यन्येषु यशास्त्रेषु तत्रतत्रोदितं बहु ।
 “व्यत्यासः प्रातिलोभ्यं य गोमूत्री प्रथमस्तथा ।
 उक्षाणः सुधुरः साधु सप्त भेदाः प्रकीर्तिताः” ॥ ८.१३५ ॥
 एत्यादिलक्षणाग्रन्थ नोच्यन्तेऽन्यप्रसङ्गतः ॥ ६७
 (६७) “व्यत्यासः प्रातिलोभ्यं य गोमूत्री प्रथमस्तथा ।
 उक्षाणः सुधुरः साधुः सप्तभेदाः प्रकीर्तिताः ॥ (८.१३५.१) ॥
 श्रद्धधानाय शिष्याय पृच्छते मे सुताय य ।
 विधिवद्भद्रं ते (भो)तात व्यत्यासाद्यर्थनिर्णयम् ॥ (८.१३५.२) ॥
 शृणु नारद वक्ष्यामि यावत्ते मतिगोचरम् ।
 व्यत्यासादिप्रभेदानां सङ्ख्याद्यर्थनिर्णयम् ॥ (८.१३५.३) ॥
 अप्येकैकप्रभेदस्तु पृथग्विभक्तः सत्स्रधा ।
 तल्लक्षणां तदर्थान्श्च तद्गुणान्तराणि य ॥ (८.१३५.४) ॥
 मुलरामायणे प्रोक्तं पञ्चरात्रागमेषु य ।
 विस्तराद्व्याससङ्घेण उशिषैवामितात्मना ॥ (८.१३५.५) ॥
 ते सर्वेऽनन्तवेदार्थनिर्णयायैव कीर्तिताः ।
 ततः कलिभवाभर्त्याः मन्दायुर्मतिशालिनः ॥ (८.१३५.६) ॥
 दृष्ट्वा वेदान् विभक्त्यैव तदर्थज्ञापनाय य ।
 कृत्वा लक्षणशास्त्रं य तस्मिन्नपि य ऋषिताः ॥ (८.१३५.७) ॥
 व्यत्यासेनैव सङ्ख्यात्स्वोक्तवाद्यर्थनिर्णयः ।
 यावद्भिः स्यात्प्रभेदानां प्रभेदस्ते य नोऽपिः ॥ (८.१३५.८) ॥

धृष्टकेतुः तत्समालोऽयं निश्चित्यैव प्रवच्यते यः ।
 भारतस्य पुराणानां यावद्भिः स्याद्विनिर्णयः ।
 क्ष्वी । तत्र भेदान् तदर्थान् शृणुष्वैकाग्रमानसः ॥ (८.१३५.८) ॥
 व्यत्यासो व्यत्ययः प्रोक्तः पुं व्यत्यासस्तदादिमः ।
 यथाऽरण्ये पर्वणि तु केशवः प्राड पार्श्वीम् ॥ (८.१३५.१०) ॥
 सान्त्वयन् धार्तराष्ट्रान् शतमर्जुनसायकैः ।
 मृतान् सन्दर्शयिष्येऽलमिति पुं व्यत्ययः स्मृतः ॥ (८.१३५.११) ॥
 उरिवं शो उरिः कृष्णो गोपगोचनसं वृतः ।
 चिकीडे जाह्नवीतीरे व्यत्यासो दैशिकः स्मृतः ॥ (८.१३५.१२) ॥
 मार्कण्डेये तथा पूर्वं रामः कृतयुगेऽलनत् ।
 दशकण्ठं कथेत्यादौ व्यत्यासः कालिकः स्मृतः ॥ (८.१३५.१३) ॥
 छिं साकर्म्मरतत्वात्तु छिं सारं धृति केशरीम् ।
 व्यत्यासः सिं उ व्यत्यादावक्षरव्यत्ययः स्मृतः ॥ (८.१३५.१४) ॥
 क्वचिद्रामो दाशरथिर्द्धत्वा कं समपीपलत् ।
 मधुरां पुरमित्यादौ कथाव्यत्यय इरितः ॥ (८.१३५.१५) ॥
 विपरीतकर्मं यत्र प्रतिलोमं तदीरितम् ।
 तद्भावः प्रातिलोम्यं य तत्रभेदः क्वचिद्भवेत् ॥ (८.१३५.१६) ॥
 विधिप्राणौ तयोर्भार्ये गुरुत्मध्येषशङ्कराः ।
 षण्मण्डिष्य उरेस्तद्भ्रसौपर्णां वारुणी उमा ॥ (८.१३५.१७) ॥
 धन्वकाभौ तयोः पत्न्यौ क्माश्छतगुणाधिकाः ।
 धत्याग्नेयपुराणोक्तं तारतम्यप्रकाशनम् ।
 धत्यादावर्थनिर्वाहः प्रातिलोम्यप्रभेदतः ॥ (८.१३५.१८) ॥
 कविश्च द्वापरस्त्रेता कृतं पुण्यं पुरा युगाः ।
 क्मादित्यादिषु प्रातिलोम्याद्भुक्तो विनिर्णयः ॥ (८.१३५.१९) ॥
 वत्सो गोस्तनमक्षीरं यदाऽदौ पिबति स्फुटम् ।
 तदा गोमूत्रोदयः स्यात्क्षीरस्याधिक्यसिद्धये ॥ (८.१३५.२०) ॥
 यदा गोपो दृढत्येनां तदा मूत्रो न विद्यते ।
 पश्चात्पिबति वत्से तु पुनर्मूत्रोदयो भवेत् ॥ (८.१३५.२१) ॥

अेवं क्वचित्कथासु स्यादादावन्ते य सङ्गतिः ।
 मध्ये सङ्गतिविच्छेदः कथान्तरसमागमः ॥ (९.१३५.२२) ॥
 क्ष्वीण्डनुसारेण तेषां तु निर्णयः क्रियते मया ।
 अेवमादिषु विज्ञेयो गोमूत्रीभेदतः क्मात् ।
 यथाऽरण्ये पाण्डवानां कथासङ्गतिसम्भताः ॥ (९.१३५.२३) ॥
 तान् विडायैव तन्मध्ये उरिश्चन्द्रस्य भूभृतः ।
 नल् अस्य राघवस्यापि गोमूत्रीभेदतः क्मात् ॥ (९.१३५.२४) ॥
 अेवं सर्वपुराणेषु मध्ये चित्रकथाः स्मृताः ।
 आधीन्तयोः सङ्गतिश्च गोमूत्रीभेदतः स्मृताः ॥ (९.१३५.२५) ॥
 प्रधसः सर्वशास्त्रार्थविरुद्धार्थानुवर्णनम् ।
 क्वचिन्मोडायासुराणां पुराणेषु तथोच्यते ।
 तादृशानां तु वाक्यानां ग्राह्योऽर्थस्त्वविरोधतः ॥ (९.१३५.२६) ॥
 भूर्ध्वं दृष्ट्वा सुतं तातो विषं भुङ्क्ष्वेति वक्ष्यति ।
 तच्छ्रुत्वा तद्विरुद्धार्थमाचरन्न तथाऽचरेत् ॥ (९.१३५.२७) ॥
 अेवं सर्वस्य जगतः पिता गुरुरुदारधीः ।
 व्यासोऽन्यथा क्वचिद्भक्तिं छिताय स्वजनाय य ।
 तथा जगत्सत्यं य मिथ्याभूतं निरीश्वरम् ॥ (९.१३५.२८) ॥
 अप्रतिष्ठमज्ञेयं उरेर्जुवैरभिन्नताम् ।
 नीयतामवरेभ्यश्च देवेभ्यश्च जरामृतम् ॥ (९.१३५.२९) ॥
 जन्मादिदोषसम्पर्कः निर्गुणत्वमपूर्णाता ।
 असर्वज्ञत्वमज्ञत्वमभेदो जडशुभवयोः ॥ (९.१३५.३०) ॥
 जडयोर्जुवयोर्वाऽपि जडसर्वेशयोरपि ।
 अनधीनं जगद्विषणोरस्वातन्त्र्यं उरेस्तथा ॥ (९.१३५.३१) ॥
 स्वतन्त्रता यजुवस्य सर्वज्ञत्वमदुःखिता ।
 विषणोः प्राकृतदेहादिः स्वावतारविपर्ययः ।
 धत्यादौ प्रधसाद्भेदात्प्राह्योऽर्थस्त्वविरोधतः ॥ (९.१३५.३२) ॥
 प्रामाण्यमेकदेशस्यान्यस्यैवाप्रमाणाता ।
 यत्र तत्रोक्षाणाद्भेदात्प्राह्योऽर्थो न यापरः ॥ (९.१३५.३३) ॥

उक्तं रामायणे गङ्गापार्वत्यौ छिमवत्सुते ।
 रुद्रस्य वल्लभेऽतस्तं गङ्गाधरमुमापतिम् ॥ (९.१३५.३४) ॥
 प्राडुस्तत्रेतरद्ग्राह्यं पूर्वं त्याज्यं सतां मते ।
 उच्छिष्टं शिवनिर्मात्यं वमनं मृतकर्मटम् ॥ (९.१३५.३५) ॥
 क्षियक्ष् । काकविष्टासमुद्भूतं पञ्च पूतानि भारते ।
 धत्यादौ उक्षणाद्भेदात्तत्त्वं निश्चीयते बुधैः ॥ (९.१३५.३६) ॥
 कर्म य व्युत्थं त्यक्त्वा यत्र बोधः कर्मोद्गमः ।
 तत्रैव सुधुराद्भेदाद्ग्राह्योऽर्थो बहुसम्मतः ॥ (९.१३५.३७) ॥
 रूपं शब्दश्च गं धश्च स्पर्शाश्चापि तथा रसः ।
 व्योमादिपञ्चभूतानां गुणा ल्येते विशेषतः ॥ (९.१३५.३८) ॥
 धृत्युक्तं पञ्चरात्रे तु भेदाश्च सुधुरात्तथा ।
 तत्र नोक्तप्रकारेण ग्राह्योऽर्थस्तु यथाक्रमम् ॥ (९.१३५.३९) ॥
 कल्पभेदात्कथाभेदो यत्रोक्तस्सत्कथासु य ।
 तत्रोभयं ग्राह्यमेव दृष्ट्यां शो नैव वर्तते ॥ (९.१३५.४०) ॥
 तत्र साधुप्रभेदेन सङ्ग्राह्यस्तत्त्वनिर्णयः ।
 उक्तं भागवते षष्ठस्कन्धे व्यासेन तत्त्वतः ॥ (९.१३५.४१) ॥
 धन्द्रो ङत्वाऽङ्करोत्त्वाष्ट्रं विश्वरूपं द्विजोत्तमम् ।
 ब्रह्मङ्गत्यापीडितस्तु ब्रह्मणां शरणं ययौ ॥ (९.१३५.४२) ॥
 यतुर्मुष्णश्चतुर्धा तं विभज्य प्राक्षिपन्मडान् ।
 भूमौ वारिषु वृक्षेषु नारी ऋतुषु क्रमात् ॥ (९.१३५.४३) ॥
 उषरं दूषितं भूमौ हेनं दृष्टं जलेषु य ।
 स्रव्यं दूष्यं य वृक्षादौ ल्यङ्गना ऋतुदूषिता ।
 ङत्यामुक्तः शयीनाथः पुनः स्वर्गमपीपलत् ॥ (९.१३५.४४) ॥
 श्रीभविष्यत्पुराणे तु धृत्यर्थो व्यासयोदितः ।
 वृत्रङ्गत्यां विभज्याथ क्षिप्तवान् स यतुर्मुष्णः ॥ (९.१३५.४५) ॥
 वक्तौ प्रथमज्जातासु ज्वालासु य नदीषु य ।
 पर्वतात्रेषु विप्रेन्द्र नारीऋतुषु तां क्रमात् ॥ (९.१३५.४६) ॥
 धत्यादौ साधुभेदेन कीर्तितं कल्पभेदतः ।

तत्रोभयं ग्राह्यमेव समभेदाः प्रकीर्तिताः ॥ (९.१३५.४७) ॥

ॐ रडस्यं परमं गुह्यं यच्छ्रुतं श्रीहरेर्मुखात् ।

तत्ते समासतः प्रोक्तं ज्ञात्वा मुक्तिं गमिष्यसि ।

तदुक्तमविविष्यैव मुक्तिः कस्यापि नो भवेत् ॥ (९.१३५.४८) ॥

ॐ इति व्यत्यासादिसमभेदप्रतिपादकपुराणवाक्यसङ्ग्रहः” ।

य् । तस्मान्निर्णयशास्त्रत्वाद्ग्राह्यमेतद्ब्रह्मभूषिभिः ॥ ९.१३६ ॥

ॐ तीरिता रामकथा परा मया समस्तशास्त्रानुसृतेर्भवापडा ।

पठेद्विमां यः शृणुयाद्यथापि वा विमुक्तबन्धश्चरणं उद्वेष्टेत् ॥ ९.१३७ ॥

ॐ इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये

रामस्वधामप्रवेशो नाम नवमोऽध्यायः ॥

मम सङ्ग्रहे (श्रीजयतीर्थसं स्मृतलस्तलिपितग्रन्थालये),

उत्तरादिमठीय ग्रन्थसङ्ग्रहे य वर्तन्ते व्यासनन्देरे प्रभञ्जनाचार्यः

अथ दशमोऽध्यायः ।

(व्यासावतारानुवर्णनम्)

ॐ । द्वापरदेश्य युगे प्राप्ते त्वष्टाविं शतिमे पुनः ।

स्वयम्भुशर्वशकाद्या दृग्धाभ्येस्तीरमाययुः ॥ १०.१ ॥

पयोभ्येरुत्तरं तीरमासाद्य विबुधर्षभाः ।

तुष्टुवुः पुण्डरीकाक्षमक्षयं पुरुषोत्तमम् ॥ १०.२ ॥

नमोनमोऽगण्यगुणैकधाम्ने समस्तविज्ञानमरीचिमालिने ।

अनाद्यविज्ञानतमोनिडन्त्रे परामृतानन्दपदप्रदायिने ॥ १०.३ ॥

स्वदत्तमालामुविपातकोपतो दुर्वाससः शापत आशु ङि श्रिया ।

शङ्के विडीने दितिजैः पराजिते पुरा वयं त्वां शरणं गताः स्म ॥ १०.४ ॥

त्वदाज्ञया बलिना सन्धाना वराद्विरीशस्य परैरयाव्यम् ।

वृन्दारका मन्दरमेत्य बाहुभिर्न शोकुरुद्धर्तुमिमे समेताः ॥ १०.५ ॥

तदा त्वया नित्यबलत्वहेतुतो योऽनन्तनामा गरुडस्तदं सके ।

उत्पाट्य यैकेन करेण मन्दरो निधापितस्तं स सड त्वयाऽवडत् ॥ १०.६ ॥

पुनः परीक्षद्भिरशौ गिरिः सुरैः सडासुरैरुन्नमितस्तदं सतः ।

व्ययूर्णयत्तान्भिलान् पुनश्च ते त्वदीक्षया पूर्ववदुत्थिताः प्रभो ॥ १०.७ ॥
 पुनश्च वामेन करेण वीश्वरे निधाय तं स्कन्धगतस्त्वमस्य ।
 अगाः पयोर्ब्धिं सञ्चितः सुरासुरैर्मग्ना य तेनाब्धिमथाप्यमग्नाः ॥ १०.८ ॥
 कृतश्च कद्रवास्तनयोऽत्र वासुकिर्नेत्रं त्वया कश्यपजः स नागराट् ।
 मम-न्युरब्धिं सञ्चितास्त्वया सुराः सञ्जासुरा दिव्यपयो घृताधिकम् ॥ १०.९ ॥
 नैश्छन्त पुच्छं दितिजा अम-ङ्गल् । अं तदित्यथाग्रं जगृद्धुर्विषोल्बलाम् ।
 श्रान्ताश्च तेऽतो विबुधास्तु पुच्छं त्वया समेता जगृद्धुस्त्वदाश्रयाः ॥ १०.१० ॥
 अथातिभारादविशत्सुकाञ्चनो गिरिः स पाताल् । अमथ त्वमेव ।
 तं कश्चपात्मा त्वभरः स्वपृष्ठे ह्यन-न्यधार्य पुरुलीलयैव ॥ १०.११ ॥
 यी । उपर्यधश्चाऽत्मनि नेत्रगोत्रयोस्त्वया परेणाऽविशता समेधिताः ।
 मम-न्युरब्धिं तरसा मदीऽत्ताः सुरासुराः क्षोभितनकचकम् ॥ १०.१२ ॥
 श्रान्तेषु तेष्वेक उरुक्म त्वं सुधारसाम्यै मुदितो ह्यमग्नाः ।
 तदा जगृद्गासि विषं समुत्थितं त्वदाज्ञया वायुरधात्करे निजे ॥ १०.१३ ॥
 कलेः स्वरूपं तदतीव दृष्ट्वुं वराद्भिधातुः सकलैश्च दुः स्पृशम् ।
 करे विमथ्यास्तबलं विधाय ददौ स किञ्चिद्गिरिशाय वायुः ॥ १०.१४ ॥
 स तत्पिबत्सङ्गततेन तेन निपातितो मूर्च्छित आशु रुद्रः ।
 हरेः करस्पर्शबलात्स संज्ञामवाप नीलोऽस्य गल् । अस्तदाऽसीत् ॥ १०.१५ ॥
 अथ त्वदाज्ञां पुरतो निधाय निधाय पात्रे तपनीयरूपे ।
 स्वयं य निर्मथ्य बलोपपन्नं पपौ स वायुस्तद्गु चास्य ज्ञोर्णम् ॥ १०.१६ ॥
 अत्यल्पपानाञ्च्य बभूव शूला शिवस्य शीर्षाश्च करावशिष्टम् ।
 अभूत्कलिः सर्वजगत्सु पूर्णं पीत्वा विदारो न बभूव वायोः ।
 कलेः शरीरादभवन् कुनागाः सवृश्चिकाः श्वापद्यातुधानाः ॥ १०.१७ ॥
 अथ त्वयाऽब्धौ तु विमथ्यमाने सुराऽभवत्तामसुरा अवापुः ।
 उच्चैः श्रवा नाम तुरङ्गमोऽथ करी तथैरावतनामधेयः ॥ १०.१८ ॥
 अन्ये य दिकपालगजा बभूवुर्वरं तथैवाप्सरसां सडस्रम् ।
 तथाऽयुधान्याभरणानि यैव दिव्यौकसां पारिजातस्तरुश्च ॥ १०.१९ ॥
 तथैव साक्षात्सुरभिर्निशेशो बभूव तत्कौस्तुभं लोकसारम् ।
 अथेन्द्रिा यद्यपि नित्यदेहा बभूव तत्रापस्था स्वतन्वा ॥ १०.२० ॥

ततो भवान् दक्षिणबाहुना सुधाकमण्डलं कलशं यापरेण ।
 प्रगृह्य तस्मान्निरगात्समुद्राद्भवन्तरिर्नाम हरिन्मणिद्युतिः ॥ १०.२१ ॥
 ततो भवद्भस्तगतं दितेः सुताः सुधाभरं कलशं यापजङ्घुः ।
 भुङ्क्तं त्वया शक्तिमताऽपि दैत्यान् सत्यय्युतान् कारयता वधाय ॥ १०.२२ ॥
 यीष्टं ततो भवाननुपममुत्तमं वपुर्बभूव दिव्यप्रमदात्मकं त्वरन् ।
 श्यामं नितम्भार्पितरत्नमेज्वलं जाम्बूनदाभाम्बरभृत्सुमध्यमम् ॥ १०.२३ ॥
 भृङ्घ्रितम्बं कलशोपमस्तनं सत्पुण्डरीकायतनेत्रमुज्ज्वलम् ।
 समस्तसारं परिपूर्णासद्गुणं दृष्ट्वैव तत्सम्भुमुङ्घुः सुरारथः ॥ १०.२४ ॥
 परस्परं तेऽमृततेतुतोऽपि वा विरुद्ध्यमानाः प्रददुः स्म ते करे ।
 समं सुधायाः कलशं विभज्य निपाययास्मानिति वञ्चितास्त्वया ॥ १०.२५ ॥
 धर्मश्छलं पापजनेषु धर्मं धिति त्वया ज्ञापयितुं तदोक्तम् ।
 यद्यत्कृतं मे भवतां यदीदं सं वाद ऐवोद्विभजे सुधामिमाम् ॥ १०.२६ ॥
 यथेष्टतोऽहं विभजामि सर्वथा नविश्वसध्वं मयि केनचित्कवचित् ।
 धिति प्रदस्याभिहितं निशम्य स्त्रीभावमुग्धास्तु तथेति तेऽवदन् ॥ १०.२७ ॥
 ततश्च सं स्थाप्य पृथक्सुरासुरां स्तवातिउपोष्यलितान् सुरेतरान् ।
 सर्वान् भवद्दर्शिनं षडक्ष्य लज्जिताऽस्म्यहं दृशो मीलयतेत्यवोचः ॥ १०.२८ ॥
 निमीलिताक्षेष्वसुरेषु देवता न्यपाययः साध्वमृतं ततः पुमान् ।
 क्षणेन भूत्वा पिबतः सुधां शिरो राडोर्न्यकृन्तश्च सुदर्शनेन ॥ १०.२९ ॥
 तेनामृतार्थं हि सडस्रजन्मसु प्रतप्य भूयस्तप आरितो वरः ।
 स्वयम्भुवस्तेन भवान् करेऽस्य भिन्दुं सुधां प्रास्य शिरो जडार ॥ १०.३० ॥
 शिरस्तु तस्य त्रुडतामवाप सुरैः समाविष्टमथो सबाहु ।
 क्षिप्तः कबन्धोऽस्य शुभोदसागरे त्वया स्थितोऽद्यापि हि तत्र सामृतः ॥ १०.३१ ॥
 अथासुराः प्रत्यपतन्नुदायुधाः समस्तशस्ते य उतास्त्वया रणे ।
 कलिस्तु स ब्रह्मवरादृजेयो ज्युते भवन्तं पुरुषेषु सं स्थितः ॥ १०.३२ ॥
 तस्याद्दृष्टेलात्समभूदलक्ष्मीस्तत्पुत्रका दोषगाणाश्च सर्वशः ।
 अथेन्द्रिणो वक्षसि ते समास्थिता त्वत्कण्ठं कौस्तुभमास घाता ॥ १०.३३ ॥
 यथाविभागे य सुरेषु दत्तास्त्वया तथाऽन्येऽपि हि तत्र जाताः ।

धत्थं त्वया साध्वमृतं सुरेषु दत्तं छि मोक्षस्य निदर्शनाय ॥ १०.३४ ॥
 शिव् । भवेद्धि मोक्षो नियतं सुराणां नैवासुराणां स कथञ्चन स्यात् ।
 उत्साहयुक्तस्य य तत्प्रतीपं भवेद्धि राडोरिव द्युःभरुपम् ॥ १०.३५ ॥
 कलिस्तवयं ब्रह्मवरादिदानीं विभाधतेऽस्मान् सकलान् प्रजाश्च ।
 अज्ञानमिथ्यामतिरुपतोऽसौ प्रविश्य सञ्ज्ञानविरुद्धरुपः ॥ १०.३६ ॥
 त्वदाज्ञया तस्य वरोऽब्जजेन दत्तः स आविश्य शिवं यकार ।
 कदागमांस्तस्य कुयुक्तिबाधात्राडि त्वदन्यश्चरितुं समर्थः ॥ १०.३७ ॥
 वेदाश्च सर्वे सडशास्त्रसङ्घा उत्सादितास्तेन न सन्ति तेऽद्य ।
 तत्साधु भूमाववतीर्य वेदानुद्धृत्य शास्त्राणि कुरुष्व सम्यक् ॥ १०.३८ ॥
 अदृश्यमज्ञेयमतर्क्यरूपं कलिं निलीनं हृदयेऽभिलस्य ।
 सख्यास्त्रशस्त्रेण निहत्य शीघ्रं पदं निजं देडि महाजनस्य ॥ १०.३९ ॥
 ऋते भवन्तं नडि तं निहन्ता त्वमेक अवाभिलशक्तिपूर्णाः ।
 ततो भवन्तं शरणां गता वयं तमोनिहत्यै निजभोधविग्रहम् ॥ १०.४० ॥
 धतीरितस्तैरभयं प्रदाय सुरेश्वराणां परमोऽप्रमेयः ।
 प्रादुर्भूवामृतभूरिक् आयां विशुद्धविज्ञानघनस्वरुपः ॥ १०.४१ ॥
 वसिष्ठनामा कम् । ओद्भवात्मजः सुतोऽस्य शक्तिस्तनयः पराशरः ।
 तस्योत्तमं सोऽपि तपोऽचरद्धरिः सुतो मम स्यादिति तद्धरिर्ददौ ॥ १०.४२ ॥
 उवाच यैनं भगवान् सुतोषितो वसोर्मदीयस्य सुताऽस्ति शोभना ।
 वने मृगार्थं चरतोऽस्य वीर्यं पपात भार्या मनसा गतस्य ॥ १०.४३ ॥
 तथ्येनडस्ते प्रददौ स तस्यै दातुं तदन्येन तु युद्ध्यतोऽपतत् ।
 जग्रास तन्मत्स्यवधूर्यमस्वसुर्जलस्थमेनां जगुडुश्च दाशाः ॥ १०.४४ ॥
 तद्गर्भतोऽभून्मिथुनं स्वराज्ञे न्यवेद्यन् सोऽपि वसोः समर्पयत् ।
 पुत्रं समादाय सुतां स तस्मै ददौ सुतोऽभूद्य मत्स्यराजः ॥ १०.४५ ॥
 कन्या तुसा दाशराजस्य सन्नन्यवर्द्धतातीव सुरुपयुक्ता ।
 अ्यंभ्राया य सा सत्यवतीति तस्यां तवाऽत्मजोऽहं भविताऽस्म्यजोऽपि ॥ १०.४६ ॥
 धतीरितश्चकधरेण तां मुनिर्जगाम मार्ताण्डसुतां समुद्रगाम् ।
 उत्तारयन्तीमथ तत्र विष्णुः प्रादुर्भूवाऽशु विशुद्धचिद्धनः ॥ १०.४७ ॥

विदोषविज्ञानसुभैकृपुडोऽप्यजो जनाभोऽयितुं भूषैव ।
 योषित्सु पुं सो ङ्यजनीव दृश्यते न जायते क्वापि भलादिविग्रहः ॥ १०.४८ ॥
 यथा नृसिं डाकृतिराविरासीत्स्तम्भात्तथा नित्यतनुत्वतो विभुः ।
 आविर्भवधोषिति नो मलोत्थस्तथाऽपि मोहाय निदृश्यत्तथा ॥ १०.४९ ॥
 स्त्रीपुंमसऽन्गात्परतो यतो हरिः प्रादुर्भवत्येष विमोहयन् जनम् ।
 अतो मलोत्थोऽयमिति स्म मन्यते जनोऽशुभः पूर्वागुणैकविग्रहम् ॥ १०.५० ॥
 द्वीपे भगिन्याः स यमस्य विश्वकृत्प्रकाशते ज्ञानमरीचिमण्डलः ।
 प्रभासयत्रण्डबुडिस्तथाऽन्तः सलस्रलक्षामितसूर्यदीधितिः ॥ १०.५१ ॥
 अगाण्यदिव्योरुगुणार्णवः प्रभुः समस्तविधाधिपतिर्जगद्गुरुः ।
 अनन्तशक्तिर्जगदीश्वरः समस्तदोषातिविदूरविग्रहः ॥ १०.५२ ॥
 शुभमरतकवर्णो रक्तपादाब्जनेत्राधरकरनभरसनाग्रश्चक्रशङ्खाब्जरेभः ।
 रविकरवरगौरं यर्म यैषां वसानस्तटिदमलजटासन्दीमजूटं दधानः ॥ १०.५३ ॥
 विस्तीर्णवक्षाः कमल् । आयताक्षो भृङ्गुजः कम्बुसमानकण्ठः ।
 समस्तवेदान्मुभतः समुद्रिरत्रनन्तयन्द्राधिककान्तसन्मुभः ॥ १०.५४ ॥
 प्रबोधमुद्राभयदोर्द्वयान्वितो यज्ञोपवीताञ्जिनमेभलोल्लसन् ।
 दृशा महाज्ञानभुजङ्गदृष्टमुज्ज्वलयानो जगदत्यरोयत ॥ १०.५५ ॥
 स लोकधर्माभिरिरक्षया पितुर्द्विजत्वमाप्याऽशु पितुर्ददौ निजम् ।
 ज्ञानं तयोः सं स्मृतिमात्रतः सदा प्रत्यक्षाभावं परमात्मनो ददौ ॥ १०.५६ ॥
 द्वैपायनः सोऽथ जगाम मेरुं यतुर्भुजाधैरनुगम्यमानः ।
 उद्धृत्य वेदान्भिलान् सुरेभ्यो ददौ मुनिभ्यश्च यथाऽदिसृष्टौ ॥ १०.५७ ॥
 खि । सर्वाणि शास्त्राणि तथैव कृत्वा विनिर्णयं ब्रह्मसूत्रं यकार ।
 तच्छ्रुवुर्ब्रह्मगिरीशमुष्याः सुरा मुनीनां प्रवराश्च तस्मात् ॥ १०.५८ ॥
 समस्तशास्त्रार्थनिदर्शनात्मकं यङ्के महाभारतनामधेयम् ।
 वेदोत्तमं तस्य विधातृशङ्करप्रधानकैस्तन्मुभतः सुरैः श्रुतम् ॥ १०.५९ ॥
 अथो गिरीशादिमनोनुशायी कलिर्ममाराऽशु सुवान्मयैः शरैः ।
 निःकृत्तशीर्षो भगवन्मुषेरितैः सुराश्च सज्ज्ञानसुधारसं पपुः ॥ १०.६० ॥
 अथो मनुष्येषु तथाऽसुरेषु रुपान्तरैः कलिरेवावशिष्टः ।
 ततो मनुष्येषु य सत्सु सं स्थितो विनाश्य षत्येष हरिर्व्यञ्जित्यत् ॥ १०.६१ ॥

ततो नृणां कालबलात्सुमन्दमायुर्मतिं कर्म य वीक्ष्य कृष्णः ।
 विव्यास वेदान् स विभुश्चतुर्धा यके तथा भागवतं पुराणम् ॥ १०.६२ ॥
 येथे य सन्तस्तमसाऽनुविष्टास्तां स्तान् सुवाक्यैस्तमसो विमुञ्चन् ।
 यथार लोकान् स पथि प्रयान्तं कीटं व्यपश्यत्तमुवाच कृष्णः ॥ १०.६३ ॥
 भवस्व राजा कुशरीरमेतत्त्यक्तवेति नैश्चत्तदसौ ततस्तम् ।
 अत्यक्तदंष्ट्रं नृपतिं यकार पुरा स्वभक्तं वृषलं सुलुब्धम् ॥ १०.६४ ॥
 लोभात्स कीटत्वमुपेत्य कृष्णप्रसादतश्चाऽशु भवूव राजा ।
 तद्वैव तं सर्वनृपाः प्रणोमुर्दुः करं यास्य यथैव वैश्याः ॥ १०.६५ ॥
 उवाच तं भगवान्मुक्तिमस्मिं स्तव क्षणो दातुमहं समर्थः ।
 तथाऽपि सीमार्थमवाप्य विप्रतनुं विमुक्तो भव मत्प्रसादात् ॥ १०.६६ ॥
 ज्ञानं य तस्मै विमलं ददौ स मर्डी य सर्वां बुभुजे तदन्ते ।
 त्यक्त्वा तनुं विप्रवरत्वमेत्य पदं उरैराप सुतत्त्ववेदी ॥ १०.६७ ॥
 अवे भडून् सं सृतिबन्धतः स व्यमोययद्व्यासातनुर्जनादनः ।
 भडून्यथिन्यानि य तस्य कर्माण्यशेषदेवेशसद्योदितानि ॥ १०.६८ ॥
 अथास्य पुत्रत्वमवामुमिच्छंश्चयार रुद्रः सुतपस्तदीयम् ।
 ददौ य तस्मै भगवान् वरं तं स्वयं य तप्तेव तपो विमोहयन् ॥ १०.६९ ॥
 य्वी । विमोहनायासुरसर्गिणां प्रभुः स्वयं करोतीव तपः प्रदशयित् ।
 कामादिदोषांश्च मृषैव दर्शयन्न तावता तेऽस्य हि सन्ति कुत्रयित् ॥ १०.७० ॥
 ततस्त्वरण्योः स्म भवूव पुत्रकः शिवोऽस्य सोऽभूच्छुक्रनामधेयः ।
 शुकी हि भूत्वाऽभ्यगमद्भृतायी व्यासं विमङ्गन्तमुतारणी तम् ॥ १०.७१ ॥
 अकामयन् कामुकवत्स भूत्वा तयाऽर्थितस्तं शुक्रनामधेयम् ।
 यके ह्यरण्योस्तनयं य सृष्ट्वा विमोहयं स्तत्त्वमार्गेष्वयोग्यान् ॥ १०.७२ ॥
 शुक्रं तमाशु प्रविवेश वायुर्व्यासस्य सेवार्थमथास्य सर्वम् ।
 ज्ञानं ददौ भगवान् सर्ववेदान् सभारतं भागवतं पुराणम् ॥ १०.७३ ॥
 शेषोऽथ पैवं मुनिमाविशत्तदा वीशः सुमन्तुमपि वारुणिं मुनिम् ।
 ब्रह्माऽविशत्तमुत वैशपायनं शकृश्च जैमिनिमथाऽविशद्विभुः ॥ १०.७४ ॥
 कृष्णस्य पादपरिसेवनोत्सुकाः सुरेश्वरा विविशुराशु ताम्बुनीन् ।

समस्तविधाः प्रतिपाद्ये तेष्वसौ प्रवर्तकां स्तान् विदधे हरिः पुनः ॥ १०.७५ ॥

ऋष्यां प्रवर्तकं पैलं यजुषां च प्रवर्तकम् ।

वैशम्पायनमेवैकं द्वितीयं सूर्यमेव च ॥ १०.७६ ॥

यच्छेदथ जैमिनिं साम्नामथर्वाङ्गिरसामपि ।

सुमन्तुं भारतस्यापि वैशम्पायनमादिशत् ।

प्रवर्तने मानुषेषु गन्धर्वादिषु याऽत्मजम् ॥ १०.७७ ॥

नारदं पाठयित्वा च देवलोकाप्रवृत्तये ।

आदिशत्ससृजे सोऽथ रोमाञ्चाम्द्रोमर्षणम् ॥ १०.७८ ॥

तं भारतपुराणानां महासामायाणस्य च ।

पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य प्रवृत्त्यर्थमथाऽदिशत् ॥ १०.७९ ॥

तमाविशत्कामदेवः कृष्णसेवासमुत्सुकः ।

स तस्मै ज्ञानमपिल्लं ददौ द्वैपायनः प्रभुः ॥ १०.८० ॥

य्वीष्ट । सनत्कुमारप्रभुषांश्चक्रे योगप्रवर्तकान् ।

भृवादीन् कर्मयोगस्य ज्ञानं दत्त्वाऽमलं शुभम् ॥ १०.८१ ॥

जैमिनिं कर्ममीमां साकर्तारमकरोत्प्रभुः ।

देवमीमां सिकाद्यन्तः कृत्वा पैलमथाऽदिशत् ।

शेषं च मध्यकरणे पुराणान्यथ याकरोत् ॥ १०.८२ ॥

शैवान् पाशुपताख्ये सं शयार्थं सुरद्विषाम् ।

वैष्णवान् पञ्चरात्राख्य यथार्थज्ञानसिद्धये ।

ब्राह्मणांश्च वेदतश्चक्रे पुराणग्रन्थसङ्ग्रहान् ॥ १०.८३ ॥

अप्येवं ज्ञानं पुनः प्रापुर्देवाश्च ऋषयस्तथा ।

सनत्कुमारप्रभुषां योगिनो मानुषास्तथा ।

कृष्णद्वैपायनात्प्राप्य ज्ञानं ते मुमुक्षुः सुराः ॥ १०.८४ ॥

समस्तविज्ञानगमस्ति यच्छं विताय विज्ञानमहाद्विवाकरः ।

निरस्य (निपीय) हत् याज्ञानतमो जगत्तत् प्रभासते भानुरिवावभासयन् ॥ १०.८५ ॥

यतुर्भुषेशानसुरेन्द्रपूर्वकैः सदा सुरैः सेवितपादपल्लवः ।

प्रकाशयं स्तेषु सदाऽत्मगुण्यं मुमोद मेरौ च तथा बहयाम् ॥ १०.८६ ॥

इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये

व्यासावतारानुवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥

(६८) प्राचीनकोशेष्वेवऽनिरस्यऽऽनिपीयऽ एति द्विविधोऽपि पाठो लिखितः ।

यत्र सन्निदृष्टोऽपि जनः समधिग्न विप्रकृष्टस्तत्र कथं निर्णयात्?

अत्रञ्चे गोविन्दाचार्यः

अथ अेकादशोऽध्यायः ।

(भगवदवतारप्रतिज्ञा)

ॐ । शशाङ्कुपुत्रादभवत्पुत्रवास्तस्याऽयुरायोर्नलुषो ययातिः ।

तस्याऽस पत्नीयुगल् अं सुताश्च पञ्चामवन् विष्णुपदैकभक्ताः ॥ ११.१ ॥

“यदुं य तुर्वशुं येव देवयानी व्यजायत ।

दुष्यं यानुं तथा पूरुं शर्मिष्ठा वार्षपर्वाणी” (६८) ॥ ११.२ ॥

यदोर्वं शे यङ्कवतीं कार्तवीर्यार्जुनोऽभवत् ।

विष्णोर्दत्तात्रेयनाम्नः प्रसादाद्योगवीर्यवान् ।

तस्याववाये यदवो भवूवुर्विष्णुसं श्रयाः ॥ ११.३ ॥

पूरोर्वं शे तु भरतश्चङ्कवतीं हरिप्रियः ।

तद्द्रं शजः कुरुर्नाम प्रतीपोऽभूत्तदव्यये ॥ ११.४ ॥

प्रतीपस्याभवन् पुत्रास्त्रयस्त्रेताग्निवर्यसः ।

देवापिरथ आह्नीको गुणजयेष्ठश्च शन्तनुः ॥ ११.५ ॥

त्वग्दोषयुक्तो देवापिर्जगाम तपसे वनम् ।

विष्णोः प्रसादात्स कृते युगे राजा भविष्यति ॥ ११.६ ॥

पुत्रिकापुत्रतां यातो आह्नीको राजसत्तमः ।

छिरण्यकशिपोः पुत्रः प्रह्लादो भगवत्परः ॥ ११.७ ॥

वायुना य समाविष्टो महाबलसमन्वितः ।

येनैव जायमानेन तरसा भूर्विदारिता ॥ ११.८ ॥

भूभारक्षपाणे विष्णोरङ्गतामामुमेव सः ।

प्रतीपपुत्रतामाप्य आह्नीकेष्वभवत्पतिः ।

रुद्रेषु पत्रतापाप्यः सोमदत्तोऽस्य याऽत्मजः ॥ ११.९ ॥

अज्ञैकपादछिर्भुग्निर्विदुपाक्ष एति त्रयः ।

वि. उ. ४.१०.६

श्वम् । रुद्राणां सोमदत्तस्य बभूवुः प्रथिताः सुताः ।

विषणोरेवाङ्गतामामुं भूरिर्भूरिश्रवाः शलः ॥ ११.१० ॥

शिवादिसर्वरुद्राणामावेशाद्भरतस्तथा ।

भूरिश्रवा अतिबलस्तत्राऽसीत्परमास्त्रवित् ॥ ११.११ ॥

तदर्थं छि तपश्चीर्णं सोमदत्तेन शम्भवे ।

दत्तो वरश्च तेनास्य त्वत्प्रतीपाभिभूतिकृत् ।

बलवीर्यगुणोपेतो नाम्ना भूरिश्रवाः सुतः ॥ ११.१२ ॥

भविष्यति मयाऽविष्टो यज्ञशील इति स्म उ ।

तेन भूरिश्रवा ज्ञातः सोमदत्तसुतो बली ॥ ११.१३ ॥

पूर्वोदधेस्तीरगतेऽञ्जसम्भवे गङ्गायुतः पर्वणि घूर्णितोऽब्धिः ।

अवाक्षिपत्तस्य तनौ निजोदभिन्दुं शशापैनमथाञ्जयोनिः ॥ ११.१४ ॥

मडाभिषङ्नाम नरेश्वरस्त्वं भूत्वा पुनः शन्तनुनामधेयः ।

जनिष्यसे विषणुपदी तथैषा तत्रापि भार्या भवतो भविष्यति ॥ ११.१५ ॥

शान्तो भवत्येव मयोदितस्त्वं तनुत्वमामोऽसि ततश्च शन्तनुः ।

धृतिरितः सोऽथ नृपो बभूव मडाभिषङ्नाम उरेः पदाश्रयः ॥ ११.१६ ॥

स तत्र भुङ्क्त्वा थिरकालमुर्वी तनुं विड्यायाऽप सद्यो विधातुः ।

तत्रापि तिष्ठन् सुवृन्दसन्निधौ ददर्श गङ्गां श्वथिताम्भरां स्वकाम् ॥ ११.१७ ॥

अवाङ्मुपेषु धुसदस्सु रागान्निरीक्षमाणं पुनरात्मसम्भवः ।

उवाच भूमौ नृपतिर्भवाऽशु शमो यथा त्वं छि पुरा मयैव ॥ ११.१८ ॥

धृतिरितस्तत्क्षणातः प्रतीपाद्भूव नाम्ना नृपतिः स शन्तनुः ।

अवाप्य गङ्गां दयितां स्वकीयां तथा मुमोदाभट्गणान् अडुंश्च ॥ ११.१९ ॥

अथाश्रमो वसुरासीद्दुनुनामा वराङ्गिनाभ्यस्य बभूव भार्या ।

बभूव तस्याश्च सप्ती नृपस्य सुविन्दनाम्नो दयिता सनाम्नी ॥ ११.२० ॥

तस्या जराभृतिविध्वं सडेतोर्वसिष्ठधेनुं स्वमृतं क्षरन्तीम् ।

श्चि । जरापडां नन्दिनिनामधेयां अडुं पतिं थोदयामास देवी ॥ ११.२१ ॥

तथा धुनामा स वसुः प्रथोदितो भ्रातृस्नेहात्सप्तभिरन्वितोऽपरैः ।

अबन्ध तां गामथ ताञ्छशाप वसिष्ठसं स्थः कमलोद्भवः प्रभुः ॥ ११.२२ ॥

अधर्मवृत्ताः प्रतियात मानुषीं योनिं द्रुतं यत्कृते सर्वं अवेव ।
 धर्माख्ययुताः स तथाऽष्टायुराप्यतामन्ये पुनः क्षिप्रमतो विभोक्ष्यथ ॥ ११.२३ ॥
 प्रयोदयामास य या कुमार्गे पतिं छि साऽम्बेति नरेषु जाता ।
 अमर्तृका पुं स्त्वसमाश्रयेण पत्युर्मृतौ कारणात्वं व्रजेत ॥ ११.२४ ॥
 भवत्वसौ ब्रह्मरथैकनिष्ठो मडान् विरोधश्च तयोर्भवेत ।
 स गर्भवसाष्टकदुःभमेव समाप्नुतां शरतल्पे शयानः ॥ ११.२५ ॥
 मृत्यष्टकोत्थामपि वेदनां सः प्राप्नोतु शस्त्रैर्बहुधा निकृत्तः ।
 छतीरितास्ते कमलोद्भवं तं ज्ञात्वा समुत्सृज्य य गां प्रशोभुः ॥ ११.२६ ॥
 न मानुषीं गर्भववाप्नुमो वयं भवत्वयं सर्ववित्कीर्तिमांश्च ।
 महास्रवेत्ता भवदं शयुक्तस्तथा बलं नोऽपिलानामुपैतु ॥ ११.२७ ॥
 छतीरितेऽस्त्वित्युद्विताः स्वयम्भुवा वसिष्ठसं स्थेन सुरापगां ययुः ।
 उच्युस्तथैनामुदरे वयं ते जायेमहि क्षिप्रमस्मान् उन त्वम् ॥ ११.२८ ॥
 छतीरिता सा वरमाशु वद्रे तेभ्योऽध्यपापत्वमथ प्रियत्वम् ।
 तेषां सदैवाऽत्मन्येकमेषां दीर्घायुषं तान् सुषुवेऽथ शन्तनोः ॥ ११.२९ ॥
 अविघ्नतस्तान् विनिऽन्तुमेव पुरा प्रतीपस्य छि दक्षिणोरुम् ।
 समाश्रिता कामिनीवत्त्वकामा तत्पुत्रभार्या भवितुं विऽम्भात् ॥ ११.३० ॥
 तेनैव योक्ता भव मे सुतस्य भार्या यतो दक्षिणोरुस्थिताऽसि ।
 भागो छि दक्षो दृष्टितुः स्नुषाया भार्याभागो वाम छति प्रसिद्धः ॥ ११.३१ ॥
 उवाच सा तं नतु मां सुतस्ते काऽसीति पृच्छेन्नतु मां निवारयेत् ।
 अयोग्यकर्त्रीमपि कारणां य मल्हर्माणो नैव पृच्छेत्कदाचित् ॥ ११.३२ ॥
 श्की । यदा त्रयाणामपि यैकमेष करोति गच्छेयमहं विसृज्य ।
 तदा त्वदीयं सुतमित्युदीरिते तथेति राजाऽध्यवदत्प्रतीपः ॥ ११.३३ ॥
 तथैव पुत्राय य तेन तद्भयो वधूक्तमुक्तं वयनाद्भयुनधाः ।
 कनीयसे सा ज्यवदत्सुतस्ते नान्यः पतिः शन्तनुरेव मे वृतः ॥ ११.३४ ॥
 ततस्तु सा शन्तनुतोऽष्ट पुत्रानवाप्य सप्त न्यहनत्तथाऽष्टमम् ।
 गन्तुं ततो मतिमाधाय हन्तुमिवोद्योगं सा छिमृषा यकार ॥ ११.३५ ॥
 अवस्थितिर्नातिसुप्ताय मानुषे यतः सुराणामत अवेव गन्तुम् ।
 अैच्छन्न तस्या छि बभूव मानुषो देवो नरोत्थो छि तदाऽस शन्तनोः ॥ ११.३६ ॥

तां पुत्रनिधनोद्युक्तां न्यवारयत शन्तनुः ।
 ङाऽसि त्वं छेतुना केन छं सि पुत्रान्नृशं सवत् ॥ ११.३७ ॥
 रुपं सुरवरस्त्रीणां तव तेन न पापकम् ।
 भवेत्कर्म त्वदीयं तन्महत्कारणमत्र हि ॥ ११.३८ ॥
 तत्कारणं वद शुभे यद्वि मच्छ्रोत्रमर्हति ।
 छतीरिताऽवदत्सर्वं प्रययौ य सुरापगा ॥ ११.३९ ॥
 न धर्मो देवतानां छि ज्ञातवासश्चिरं नृषु ।
 कारणादेव छि सुरा नृषु वासं प्रकुर्वते ।
 कारणापगमे यान्ति धर्मोऽप्येषां तथाविधः ॥ ११.४० ॥
 अदृश्यत्वमसं स्पृशीं ह्यसम्भाषणमेव य ।
 सुरैरपि नृजातैस्तु गुड्यधर्मो द्विवीकसाम् ॥ ११.४१ ॥
 अतः सा वरुणां देवं पूर्वभर्तारमध्यमुम् ।
 नृजातं शन्तनुं त्यक्त्वा प्रययौ वरुणालयम् ॥ ११.४२ ॥
 सुतमष्टममादाय भर्तुरेवाप्यनुज्ञया ।
 वधोद्योगान्निवृत्ता सा ददौ पुत्रं भृदस्पतौ ॥ ११.४३ ॥
 देवप्रतोऽसावनुशासनाय मात्रा दत्तो देवगुरौ शतार्द्धम् ।
 रक्षीछ । सं वत्सराणामभिलांश्च वेदान् समभ्यसत्तद्भ्रशगान्तरात्मा ॥ ११.४४ ॥
 ततश्च मात्रा जगतां गरीयस्यनन्तपारेऽभिलसद्गुणार्णवि ।
 रामे भृगूणामधिपे प्रदत्तः शुश्राव तत्त्वं य शतार्द्धवर्षम् ॥ ११.४५ ॥
 स पञ्चविं शत्युनरब्दकानामस्त्राणि याभ्यस्य पतेर्भृगूणाम् ।
 मात्रा समानीय तटे निजे तु सं स्थापितः प्रार्पयितुं स्वपित्रे ॥ ११.४६ ॥
 स तत्र अर्द्ध्या शरपञ्जरेण गङ्गां विजृष्टेऽस्य पिता तदैव ।
 प्रजन्मृगार्थी तृषितो विलोकयन् गङ्गामतोयामभवत्सुविस्मितः ॥ ११.४७ ॥
 स मार्गयामास ततोऽस्य छेतुज्ञास्यै तदा स्वं य ददर्श सूनुम् ।
 छीऽन्तमस्त्रेण बभूव सोऽपि क्षाणाददृश्यः पितृदर्शनादनु ॥ ११.४८ ॥
 भीमां समानं तमवाप गङ्गा सुतं समादाय पतिं जगाद य ।
 अयं सुतस्ते परमास्त्रवेत्ता समर्पितो वीर्यबलोपपन्नः ॥ ११.४९ ॥

अस्याग्रजः स्वां स्थितिमेव याता उरेः पदाम्भोजसुपाविते जले ।
 तनूर्मदीये प्रणिधाय तत्त्वं तान्मा शुभ्योऽनेन य मोदमानः ॥ ११.५० ॥
 एति प्रदायामुमदृश्यतामगाद्गङ्गा तमादाय यथौ स्वकं गुडम् ।
 राजाऽभिषिच्यथा य यौवराज्ये मुमोद तत्सद्गुणतर्पितो भृशम् ॥ ११.५१ ॥
 पुनः स पित्राऽनुमतो बृहस्पतेरवाप वेदान् पुरुषायुषोऽर्द्धतः ।
 रामात्तथाऽस्त्राणि पुनस्त्ववाप तावद्भिरर्द्धैस्त्रिशतैश्च तत्त्वम् ॥ ११.५२ ॥
 स सर्ववित्त्वं समवाप्य रामात्समस्तविद्याधिपतेर्गुणार्णवात् ।
 पितुं समीपं समवाप्य तं य शुश्रूषमाणः प्रमुमोद वीरः ॥ ११.५३ ॥
 यदैव गङ्गा सुषुवेऽष्टमं सुतं तदैव यातो मृगायां स शन्तनुः ।
 शरद्गतो जातमपश्यदुत्तमं वने विसृष्टे मिथुनं त्वयोनिजम् ॥ ११.५४ ॥
 शरद्गं स्तु तपः कुर्वन् ददर्श सलसोर्वशीम् ।
 यस्कन्द रेतस्तस्याथ शरस्तम्भे ततोऽभवत् ॥ ११.५५ ॥
 शिष्व् । विष्कम्भो नाम रुद्राणां भूभारउरलोऽङ्गताम् ।
 उरेः प्रामुं तथा तारा भार्या या ङिबृहस्पतेः ॥ ११.५६ ॥
 तावुभौ शन्तनुर्दृष्ट्वा कृपाविष्टः स्वकं गुडम् ।
 निनाय नाम यके य कृपाया विषयौ यतः ।
 कृपः कृपीति स कृपस्तपो विषयोश्चकार उ ॥ ११.५७ ॥
 तस्य प्रीतस्तदा विषणुः सर्वलोकेश्चरेश्वरः ।
 प्रादादेष्यत्सामर्षित्वमायुः कल्पान्तमेव य ।
 स शन्तनुगुले तिष्ठन् देवप्रतसम्पाऽभवत् ॥ ११.५८ ॥
 पुत्रवच्छन्तनोश्चाऽसीत्स य पुत्रवदेव तत् ।
 मिथुनं पालयामास स कृपोऽस्त्राण्यवाप य ॥ ११.५९ ॥
 सर्ववेदानधिजगौ सर्वशास्त्राणि कौशिकात् ।
 तत्त्वज्ञानं तथा व्यासादाप्य सर्वज्ञतां गतः ॥ ११.६० ॥
 यदा ङिजातः स कृपस्तदैव बृहस्पतेः सूनुरगाय्य गङ्गाम् ।
 स्नातुं धृतायीं स ददर्श तत्र श्वथदूकुलां सुरवर्यकामिनीम् ॥ ११.६१ ॥
 तदर्शानात्स्कन्नमथेन्द्रियं स द्रोणो दधाराऽशु ततोऽभवत्स्वयम् ।
 अम्भोजजवेशयुतो बृहस्पतिः कर्तुं उरेः कर्म भुवो भरोद्धृतौ ॥ ११.६२ ॥

द्रोणोतिनामास्य यकार तातो मुनिर्भरद्वाज उतास्य वेदान् ।
अध्यापयामास सशास्त्रसङ्घान् सर्वज्ञतामाप य सोऽथिरेण ॥ ११.६३ ॥

काले य तस्मिन् पृषतोऽनपत्यो वने तु पाञ्चालपतिश्च्यार ।
तपो मत्तस्य तथा वराप्सरावलोकनात्स्कन्धितमाशु रेतः ॥ ११.६४ ॥

स तद्विलज्जवशतः पदेन समाङ्गमत्तस्य बभूव सूनुः ।
उडू तुनाम्ना स विरिञ्चगायको नाम्नाऽवडो यो मरुतां तदं शयुक् ॥ ११.६५ ॥

स द्रोणतातात्समवाप वेदानस्त्राणि विद्याश्च तथा समस्ताः ।
द्रोणेन युक्तः स तदा गुरोः सुतं सडैव नौ राजयमिति ङ्यवादीत् ॥ ११.६६ ॥

श्क्व । पदे द्रुतत्वाद्द्रुपदाभिधेयः स राजयमापाथ निजं कृपीं सः ।
द्रोणोऽपि भार्या समवाप्य सर्वप्रतिग्रहोऽज्जुश्च पुरेऽवसत्सुधी ॥ ११.६७ ॥

सिलोञ्छवृच्यैव छि वर्तयन् स धर्म मडान्तं विरजं जुषाणः ।
उवास नागाप्यापुरे सप्या स देवप्रतस्याथ कृपस्य यैव ॥ ११.६८ ॥

तेषां समानो वयसा विराटस्त्वभूद्भूडा नाम विधातृगायकः ।
मरुत्सु यो विवडो नाम तस्याप्यं शेन युक्तो निजधर्मवर्ती ॥ ११.६९ ॥

ततः कडाश्चिन्मृगायां गतः स ददर्श कन्याप्रवरं तु शन्तनुः ।
या पूर्वसर्गे पितृपुत्रिका सती यचार विषणोस्तप उत्तमं चिरम् ॥ ११.७० ॥

यस्यै वरं विषणुरदात्पुराऽडं सुतस्तव स्यामिति या वसोः सुता ।
जाता पुनर्दाशगृडे विवर्द्धिता व्यासात्मना विषणुरभूश्य यस्याम् ॥ ११.७१ ॥

तदर्शानात्रुपतिर्जातडृच्छ्रयो वप्रे प्रदानाय य दाशराजम् ।
ऋते स तस्यास्तनयस्य राजयं नैश्चद्दातुं तामथाऽयाद्गुडं स्वम् ॥ ११.७२ ॥

तस्मिन्तया ग्लानमुषं जनित्रं दृष्ट्वैव देवप्रत आश्रपृच्छत् ।
तत्कारणं सारथिमस्य तस्माच्छ्रुत्वाऽपिलं दाशगृडं जगाम ॥ ११.७३ ॥

स तस्य विश्वासकृते प्रतिज्ञां यकार नाडं करवाणि राजयम् ।
तथैव मे सन्ततितो भयं ते व्यैतूर्ध्वरेताः सततं भवानि ॥ ११.७४ ॥

भीमप्रतत्वाद्धि तदाऽस्य नाम कृत्वा देवा भीष्म छति ङ्यथीकल्पन् ।
प्रसूनवृष्टिं स य दाशदत्तां काल्. छं समादाय पितुः समर्पयत् ॥ ११.७५ ॥

ज्ञात्वा तुतां राजपुत्रीं गुण्णाढ्यां सत्यस्य विषणोर्मातरं नामतस्तत् ।
लोके प्रसिद्धां सत्यवतीत्युदारां विवाडयामास पितुः स भीष्मः ॥ ११.७६ ॥

प्रायः सतां न मनः पापमार्गे गच्छेदिति ह्यात्ममनश्च सक्तम् ।
 ज्ञात्वाऽपि तां दशगुले विवर्द्धितां जग्राह सङ्घर्भरतश्च शन्तनुः ॥ ११.७७ ॥
 स्वच्छन्दमृत्युत्ववरं प्रदाय तथाऽप्यजेयत्वमधृष्यतां य ।
 युद्धेषु भीष्मस्य नृपोत्तमः स रेमे तथैवाब्दगणान् अबुंश्च ॥ ११.७८ ॥
 श्वि । वेले स चित्राङ्गदमत्र पुत्रं तथा द्वितीयं य विचित्रवीर्यम् ।
 तयोश्च भाव्ये व्यधुनोश्छरीरं जुर्णेन देडेन डि किं ममेति ॥ ११.७९ ॥
 स्वेष्यथा वरुणात्वं स प्राप नानिश्चया तनुः ।
 तस्मिन् काले त्यज्यते डि बलवद्भिर्वधं विना ॥ ११.८० ॥
 अतिसक्तास्तपोहीनाः कथञ्चिन्मृतिमाप्नुयुः ।
 अनिश्चयाऽपि डि यथा मृतश्चित्राङ्गदानुजः ॥ ११.८१ ॥
 अथौर्ध्वदैडिकं कृत्वा पितुर्भीष्मोऽभ्यषेययत् ।
 राजये चित्राङ्गदं वीरं यौवराज्येऽस्य यानुजम् ॥ ११.८२ ॥
 चित्राङ्गदेन निडतो नाम स्वं त्वपरित्यजन् ।
 चित्राङ्गदोऽकृतोद्गाडो गन्धर्वेषा मडारणे ।
 विचित्रवीर्यं राजानं कृत्वा भीष्मोऽन्वपालयत् ॥ ११.८३ ॥
 अथ काशिसुतास्तिस्रस्तदर्थं भीष्म आडरत् ।
 अम्बामप्यम्बिकानाम्नीं तथैवाम्बालिकां पराम् ॥ ११.८४ ॥
 पाण्डिग्राहकाकाले तु ब्रह्मदत्तस्य वीर्यवान् ।
 विजित्य तं साल्वराजं समेतान् क्षत्रियानपि ॥ ११.८५ ॥
 अम्बिकाम्बालिके तत्र सं वादं यङ्कतुः शुभे ।
 अम्बा सा भीष्मभार्यैव पूर्वदेडे तु नैश्छत ॥ ११.८६ ॥
 शापाद्धिरण्यगर्भस्य साल्वकामाऽडमित्यपि ।
 उवाच तां स तत्याज साऽगमत्साल्वमेव य ॥ ११.८७ ॥
 तेनापि सम्परित्यक्ता परामृष्टेति सा पुनः ।
 भीष्ममाप स नागृह्णात्प्रययौ साऽपि भार्गवम् ॥ ११.८८ ॥
 भ्रातुर्विवाहयामास सोऽम्बिकाम्बालिके ततः ।
 भीष्माय तु यशो दातुं युयुधे तेन भार्गवः ॥ ११.८९ ॥

श्क्ष्वीऽनन्तशक्तिरपि स न भीष्मं निजघान उ ।
 नयाम्भां ग्राहयामास भीष्मकारुण्ययन्त्रितः ॥ ११.८० ॥
 अनन्तशक्तिः सकलान्तरात्मा यः सर्ववित्सर्ववशी य सर्वजित् ।
 न यत्समोऽन्योऽस्ति कथञ्च कुत्रचित्कथं ऽयशक्तिः परमस्य तस्य ॥ ११.८१ ॥
 भीष्मं स्वभक्तं यशसाऽभिपूरयन् विमोहयन्नासुरांश्चैव रामः ।
 जित्वैव भीष्मं न जघान देवो वायं य सत्यामकरोत्स तस्य ॥ ११.८२ ॥
 “विध्रुवन्मुग्धवश्चैव केशवो वेदनार्तवत् ।
 दर्शयन्नपि मोहाय नैव विष्वस्तथा भवेत्” ।
 अवेमादिपुराणोत्थवाक्याद्रामः सदा जयी ॥ ११.८३ ॥
 यशो भीष्मस्य दत्त्वा तु सोऽम्भां य शरणागताम् ।
 उन्मुख्य भर्तृद्वेषोत्थात्पापात्तेनाऽश्वयोजयत् ॥ ११.८४ ॥
 अनन्तरं शिष्मिण्डित्वात्तदा सा शाङ्करं तपः ।
 भीष्मस्य निधनार्थाय पुं स्त्वार्थं य चकार उ ॥ ११.८५ ॥
 भीष्मो यथा त्वां गृह्णीयात्तथा कुर्यामितीरितम् ।
 रामेण सत्यं तस्यके भीष्मे देवान्तरं गते ॥ ११.८६ ॥
 रुद्रस्तु तस्यास्तपसा तुष्टः प्रादाद्भरं तदा ।
 भीष्मस्य मृतिष्ठेतुत्वं कालात्पुन्द्रेऽसम्भवम् ॥ ११.८७ ॥
 मालां य य धमां मालां गृह्णीयात्स उनिष्यति ।
 भीष्ममित्येव तां मालां गृहीत्वा सा नृपान् ययौ ॥ ११.८८ ॥
 तां न भीष्मभयात्केऽपि जगुडुस्तां छि सा ततः ।
 द्रुपदस्य गृह्णद्वारि न्यस्य योगात्तनुं जडौ ॥ ११.८९ ॥
 अेतस्मिन्नेव काले तु सुतार्थं द्रुपदस्तपः ।
 यकार शम्भवे यैनं सोऽब्रवीत्सन्धका तव ॥ ११.९० ॥
 भूत्वा भविष्यति पुमानिति साम्बा ततोऽजनि ।
 श्क्ष्वीधंआम्ना शिष्मिण्डनी तस्याः पुं वल्कर्माणि याकरोत् ॥ ११.९०१ ॥
 तस्यै पाञ्चालराजः स दशाणीधिपतेः सुताम् ।
 उद्ग्राहयामास सा तां पुं वेषेणैव गूढिताम् ।
 अन्यत्र मातापित्रोस्तु न विज्ञातां बुभोध उ ॥ ११.९०२ ॥

धात्र्यै न्यवेद्यत्साऽथ तत्पित्रे सा न्यवेद्यत् ।
 स क्रुद्धः प्रेषयामास निडन्मि त्वां सभान्धवम् ।
 एति पाञ्चालराजाय निर्जगाम य सेनया ॥ ११.१०३ ॥
 विश्वस्य वाक्यं रुद्रस्य पुमानेवेति पार्षतः ।
 प्रेषयामास धिग्बुद्धिर्भिन्ना तेभालवाक्यतः ।
 अपरीक्षकस्य ते राष्ट्रं कथमित्येव नर्मकृत् ॥ ११.१०४ ॥
 अथ भार्यासमेतं तं पितरं चिन्तयाऽकुलम् ।
 दृष्ट्वा शिष्मिण्डिनी दृष्णान्निमित्तान्न नश्यतु ॥ ११.१०५ ॥
 एति मत्वा वनाथैव यथौ तत्र य तुम्बुरुः ।
 स्थूलाकर्णामिधेयस्तामपश्यदृढकर्णतः ॥ ११.१०६ ॥
 स तस्या अभिलं श्रुत्वा कृपां यङ्के मलामनाः ।
 स तस्यै स्वं वपुः प्रादात्तदीयं जगृडे तथा ।
 अं शेन पुं स्वभावार्यं पूर्वदेहे समास्थितः ॥ ११.१०७ ॥
 पुं सां स्त्रीत्वं भवेत्स्वापि तथाऽप्यन्ते पुमान् भवेत् ।
 स्त्रीणां नैव हि पुं स्त्वं स्याद्भलवत्कारणैरपि ॥ ११.१०८ ॥
 अतः शिववरेऽप्येषां जज्ञे योषैव नान्यथा ।
 पश्चात्पुन्द्रेडमपि सा प्रविवेशैव पुं युतम् ॥ ११.१०९ ॥
 नास्या देहः पुं स्त्वमाप नय पुं साऽनधिष्ठिते ।
 पुं देहे न्यवसत्साऽथ गन्धर्वेण त्वधिष्ठितम् ।
 गान्धर्व्यं देहमाविश्य स्वकीयं भवनं यथौ ॥ ११.११० ॥
 तस्यास्तद्देहसादृश्यं गन्धर्वस्य प्रसादतः ।
 शिक्षक्ष्णप्राप गन्धर्वदेहोऽपि तथा पश्चादधिष्ठितः ॥ ११.१११ ॥
 श्रो देहि मम देहं मे स्वं य देहं समाविश ।
 एत्युक्त्वा स तु गन्धर्वः कन्यादेहं समास्थितः ।
 उवासैव वने तस्मिन् धनदस्तत्र याऽगमत् ॥ ११.११२ ॥
 अप्रत्युत्थायिनं तन्तुलीयमानं विलज्जया ।
 शशाप धनदो देवश्चिरमित्यं भवेति तम् ॥ ११.११३ ॥
 यदा युद्धे मृतिं याति सा कन्या पुन्तनुस्थिता ।

तदा पुं स्त्वं पुनर्यासि थपलत्वादिति रितः ॥ ११.११४ ॥
तथाऽवसत्स गन्धर्वः कन्या पित्रोरशेषतः ।
कथयामासानुभूतं तौ भृशं मुदमापतुः ॥ ११.११५ ॥
परीक्ष्य तामुपायैश्च श्वशुरो लज्जितो ययौ ।
श्रोभूते सा तु गन्धर्वं प्राप्य तद्भयनात्पुनः ॥ ११.११६ ॥
ययौ तेनैव दैलेन पुं स्त्वमेव समाश्रिता ।
स शिभाण्डी नामतोऽभूदस्त्रशस्त्रप्रतापवान् ॥ ११.११७ ॥
विचित्रवीर्यः प्रमदाद्भयं तत्सम्प्राप्य रेमेऽब्दगणान् सुसक्तः ।
तत्याज दंडं य स यक्षमण्डाऽर्दितस्ततोऽस्य माताऽस्मरदाशु कृष्णम् ॥ ११.११८ ॥
आविर्बभूवाऽशु जगज्जनित्रो जनार्दनो जन्मजराभयापलः ।
समस्तविज्ञानतनुः सुभार्णवः सम्भूजयामास य तं जनित्री ॥ ११.११९ ॥
तं भीष्मपूर्वैः परमादरार्थितं स्वभिष्टुतं यावददस्य माता ।
पुत्रौ मृतौ मे नतु राज्यमैच्छद्भीष्मो मया नितरामर्थितोऽपि ॥ ११.१२० ॥
क्षेत्रे ततो भ्रातुरपत्यमुत्तममुत्पादयाम्स्मत्परमादरार्थितः ।
धृतीरितः प्रणतश्चाप्यभिष्टुतो भीष्मादिभिश्चाऽल जगद्गुरुर्वयः ॥ ११.१२१ ॥
ऋते रमां जतु ममाङ्गयोगयोग्याऽङ्गना नैव सुरालयेऽपि ।
तथाऽपि ते वाङ्मयमलं कश्चिन्सां वत्सरं सा यरतु व्रतं य ॥ ११.१२२ ॥
श्क्ष्णु । सा पूतदेलऽथ य वैष्णवप्रतान्भक्तः समाप्नोतु सुतं वरिष्ठम् ।
धृतीरिते राज्ञमुपैति नाशमिति ब्रुवन्ती पुनराल वाङ्मयम् ॥ ११.१२३ ॥
सौम्यस्वयंरुपोऽप्यतिभीषणं मृषा तय्यक्षुषो रुपमलं प्रदशयि ।
सलेत सा तद्यदि पुत्रकोऽस्या भवेद्गुणाढ्यो बलवीर्ययुक्तः ॥ ११.१२४ ॥
धृतीरितेऽस्त्वित्युदितस्तयाऽगमत्कृष्णोऽम्बिकां सा तु भिया न्यमीलयत् ।
अभूय्य तस्यां धृतराष्ट्रनामको गन्धर्वराट्पवनावेशयुक्तः ॥ ११.१२५ ॥
स मारुतावेशबलाद्धलाघिको अबभूव राजा धृतराष्ट्रनामा ।
अदाद्भरं यास्य बलाघिकत्वं कृष्णोऽन्ध आसीत्स तु मातृदोषतः ॥ ११.१२६ ॥
ज्ञात्वा तमन्धं पुनरेव कृष्णं माताऽब्रवीज्जनयान्यं गुणाढ्यम् ।
अम्बालिकायामिति तत्तथाऽकरोद्भयात्तु सा पाण्डुरभून्मृषादृक् ॥ ११.१२७ ॥

परावडो नाम मरुत्ततोऽभवद्दर्शिनं पाण्डुः स हि नामतश्च ।
 स याऽस वीर्याधिकं अथ वायोरावेशतः सर्वशस्त्रास्त्रवेत्ता ॥ ११.१२८ ॥
 तस्मै तथा बलवीर्याधिकत्ववरं प्रादात्कृष्णं अथैव पाण्डुम् ।
 विज्ञाय तं प्राड पुनश्च माता निर्दोषमन्यं जनयोत्तमं सुतम् ॥ ११.१२९ ॥
 उक्त्वेति कृष्णं पुनरेव य स्नुषामाल त्वयाऽक्ष्णोर्हि निमीलनं पुरा ।
 कृतं ततस्ते सुत आस यान्यस्ततः पुनः कृष्णमुपास्व भक्तितः ॥ ११.१३० ॥
 धृतीरिताऽप्यस्य हि मायया सा भीता भुञ्जिष्यां कुमतिर्न्ययोजयत् ।
 सा तं परानन्दतनुं गुणार्णवं सम्प्राप्य भक्त्या परथैव रेमे ॥ ११.१३१ ॥
 तस्यां स देवोऽजनि धर्मराजो माण्डव्यशापाद्य उवाच शूद्रताम् ।
 वसिष्ठसाम्यं समभीप्समानं प्राथ्यावयन्निश्चया शापमाप ॥ ११.१३२ ॥
 अयोग्यसम्प्राप्तिकृतप्रयत्नदोषात्समारोपितमेव शूले ।
 योरैर्दुर्देवैर्दुर्दुःखितु योरबुद्ध्या मक्षीवधादित्यवदधमस्तम् ॥ ११.१३३ ॥
 नासत्यता तस्य य तत्र डेतुतः शापं गृहीतुं स तथैव योक्त्वा ।
 श्लिष्येऽवाप शूद्रत्वमथास्य नाम यके कृष्णः सर्ववित्त्वं तथाऽदात् ॥ ११.१३४ ॥
 विद्यारतेर्विदुरो नाम यायं भविष्यति ज्ञानबलोपपन्नः ।
 महाधनुर्बाहुबलाधिकश्च सुनीतिमानित्यवदत्स कृष्णः ॥ ११.१३५ ॥
 ज्ञात्वाऽस्य शूद्रत्वमथास्य माता पुनश्च कृष्णं प्राज्ञता ययाये ।
 अम्बालिकायां जनयान्यमित्यथो नैश्छत्स कृष्णोऽभवद्यद्यदृश्यः ॥ ११.१३६ ॥
 योग्यानि कर्माणि ततस्तु तेषां यकार भीष्मो मुनिभिर्यथावत् ।
 विद्याः समस्ता अदद्यास्य कृष्णस्तेषां पाण्डोरस्त्रशस्त्राणि भीष्मः ॥ ११.१३७ ॥
 ते सर्वविद्याप्रवरा बभूवुर्विशेषतो विदुरः सर्ववेत्ता ।
 पाण्डुः समस्तास्त्रविदेकवीरो जिगाय पृथ्वीमण्डलां धनुर्धरः ॥ ११.१३८ ॥
 गवद्गण्डादास तथैव सूतात्समस्तगन्धर्वपतिः स तुम्भुरुः ।
 य उद्ध्रुवो नाम मरुत्तदं शयुक्तो वशी सञ्जयनामधेयः ॥ ११.१३९ ॥
 विचित्रवीर्यस्य स सूतपुत्रः सभा य तेषामभवत्प्रियश्च ।
 समस्तविभक्तिमान् व्यासशिष्यो विशेषतो धृतराष्ट्रानुवर्ती ॥ ११.१४० ॥
 गान्धारराजस्य सुतामुवाच गान्धारिनाम्नीं सुबलस्य राजा ।
 ज्येष्ठो ज्येष्ठां शकुनेर्द्रोणस्य नास्तिक्यरूपस्य कुडमन्तेतोः ॥ ११.१४१ ॥

शूरस्य पुत्री गुणशीलरूपयुक्ता दत्ता सभ्युरेव स्वपित्रा ।
 नाम्ना पृथा कुन्तिभोजस्य तेन कुन्ती भार्या पूर्वदंडेऽपि पाण्डोः ॥ ११.१४२ ॥
 कूर्मश्च नाम्ना मरुदेव कुन्तिभोजोऽथैनां वर्द्धयामास सम्यक् ।
 तत्राऽगमश्चक्रुरां शोऽतिकोपो दुर्वासास्तं प्राड मां वासयेति ॥ ११.१४३ ॥
 तमाड राजा यद्वि कन्यकायाः क्षमिष्यसे शक्तितः कर्म कन्याः ।
 सुभं वसेत्योमिति तेन योक्तः शुश्रूषणायाऽद्विशादाशु कुन्तीम् ॥ ११.१४४ ॥
 यकार कर्म सा पृथा मुनेः सुकोपनस्य छि ।
 यथा नशक्यते परैः शरीरवाऽमनोनुगा ॥ ११.१४५ ॥
 यक्ष्णी । स वत्सरत्रयोदशं तथा यथावदर्थितः ।
 उपाद्विशत्परं मनुं समस्तदिववश्यदम् ॥ ११.१४६ ॥
 ऋतौ तु सा समाप्लुता परीक्षाणाय तन्मनोः ।
 समाह्वयद्विवाकरं स याऽजगाम तत्क्षणात् ॥ ११.१४७ ॥
 ततो न सा विसर्जितुं शशाक तं विना रतिम् ।
 सुवाक्यप्रयत्नतोऽपि तामथाऽससाद भास्करः ॥ ११.१४८ ॥
 स तत्र जज्ञिवान् स्वयं द्वितीयरूपको विभुः ।
 सवर्मदिव्यकुण्डलो ज्वलन्निव स्वतेजसा ॥ ११.१४९ ॥
 पुरा सवालिमारणप्रभूतदोषकाराणात् ।
 सडस्रवर्मनामिनाऽसुरेण वेष्टितोऽजनि ॥ ११.१५० ॥
 यथा गृहैर्विदूष्यते मतिर्नृणां तथैव छि ।
 अब्रूय्य दैत्यदूषिता मतिर्द्विवाकरात्मनः ॥ ११.१५१ ॥
 तथाऽपि रामसेवनाद्धरेश्च सन्निधानयुक् ।
 सुदृशनीयकर्णतः स कर्णानामकोऽभवत् ॥ ११.१५२ ॥
 स रत्नपूर्णमञ्जुषागतो विसर्जितो जले ।
 जनापवाहमीतितस्तथा यमस्वसुर्द्रुतम् ॥ ११.१५३ ॥
 नदीप्रवाहतो गतं दृदर्श सूतनन्दनः ।
 तमग्रहीत्सरत्नकं यकार पुत्रकं निजम् ॥ ११.१५४ ॥
 सूतेनाधिरथेन लाल् । एततनुस्तद्भार्यया राधया

सं वृद्धो निम्बिलाः श्रुतीरधिजगौ शास्त्राणि सर्वाणि च ।
आल्यादेव महाबलो निजगुणैः सम्भासमानोऽवसत्र्-
अम्नाऽसौ वसुषेऽतामगमदस्याऽसीदृध्यमा तद्रसु ॥ ११.१५५ ॥
अथ कुन्ती दत्ता सा पाण्डोः सोऽप्येतया चिरं रेमे ।
शूराख्यूधां जतां विदुरोऽवलद्वारुणीं गुणाढ्यां च ॥ ११.१५६ ॥
यक्ष्णीष्ठथ यर्तयननामा मद्रेशः शङ्कतुल्यपुत्रार्थी ।
कन्यारत्नं येर्यक्षके ब्राह्मं तपो वरं याऽप ॥ ११.१५७ ॥
प्रह्लादावरजो यः सल्लाहो नामतो उरेर्भक्तः ।
सोऽब्रूद्व्रजमवरान्ते वायोरावेशयुक्स्तुतो राज्ञः ॥ ११.१५८ ॥
स मारुतावेशवशात्पृथिव्यां बलाघिकोऽब्रूद्वरतश्च धातुः ।
शल्यश्च नाम्नाऽपिलशत्रुशल्यो बभूव कन्याऽस्य च माद्रिनाम्नी ॥ ११.१५९ ॥
सा पाण्डुभार्यैव य पूर्वजन्मन्यभूत्पुनश्च प्रतिपादिताऽस्मै ।
शल्यश्च राजयं पितृदत्तमञ्जो जुगोप धर्मैश्च समस्तशास्त्रवित् ॥ ११.१६० ॥
अथाऽगनारत्नमवाप्य तद्वयं पाण्डुस्तु भोगान् भुभुजे यथेष्टतः ।
अपीपलद्धर्मसमाश्रयो मर्डी जयेष्ठापयाथी विदुरोक्तमार्गतः ॥ ११.१६१ ॥
भीष्मो हि राष्ट्रे धृतराष्ट्रमेव सं स्थाप्य पाण्डुं युवराजमेव ।
यके तथाऽप्यन्ये षति स्म राजयं यकार नासावकरोञ्च पाण्डुः ॥ ११.१६२ ॥
भीष्माम्बिकेयोक्तिपरः सदैव पाण्डुः शशासावनिमेकवीरः ।
अथाऽम्बिकेयो बहुभिश्च यज्ञैरीजे सपाण्डुश्च महाधनौघैः ॥ ११.१६३ ॥
नैषा विरोधे कुरुपाण्डवानां तिष्ठेदिति व्यास उदीर्णसद्गुणः ।
स्वमातरं स्वाश्रममेव निन्ये स्नुषे य तस्या ययतुः स्म तामनु ॥ ११.१६४ ॥
सुतोक्तमार्गैश्च विचिन्त्य तं उरिं सुतात्मना ब्रह्मतया यसा यथौ ।
परं पदं वैष्णवमेव कृष्णप्रसादतः स्वर्ययतुः स्नुषे य ॥ ११.१६५ ॥
माता यसा विदुरस्याऽप लोके वैरिञ्चमन्वेव गताऽम्बिकां सती ।
व्यासप्रसादात्सुतसद्गुणैश्च कालेन मुक्तिं च जगाम सन्मतिः ॥ ११.१६६ ॥
अम्बालिकाऽपि कमयोगतोऽगात्परां गतिं नैव तथाऽम्बिका यथौ ।
यथायथा विष्णुपरश्चिदात्मा तथातथा ल्यस्य गतिः परत्र ॥ ११.१६७ ॥
पाण्डुस्ततो राजयभरं निधाय जयेष्ठेऽनुजे यैव वनं जगाम ।

पत्नीद्वयेनानुगतो बध्यामुवास नारायणपालितायाम् ॥ ११.१६८ ॥
 रिक्षिक्त्वा गुडाश्रमेणैव वने निवासं कुर्वन् स भोगान् भुङ्क्ते तपश्च ।
 यङ्के मुनीन्द्रैः सङ्घितो जगत्पतिं रमापतिं भक्तियुतोऽभिपूजयन् ॥ ११.१६९ ॥
 स कामतो हरिणत्वं प्रपन्नं दैवादृषिं ग्राम्यकर्मानुषक्तम् ।
 विदृष्ट्वा शापं प्राप तस्मात्त्रिभया युज्मरिष्यसीत्येव बभूव याऽर्तः ॥ ११.१७० ॥
 न्यसिष्यशुरुक्तः पृथया स नेति प्रणामपूर्वं न्यवसत्तथैव ।
 ताभ्यां समेतः शतशः शृङ्गापर्वते नारायणस्याऽश्रममध्येगे पुरः ॥ ११.१७१ ॥
 तपो नितान्तं स ययार ताभ्यां समन्वितः कृष्णपदाम्बुजाश्रयः ।
 तत्सः शृङ्गापूतधुसरिद्धराम्भः सदावगाढातिपवित्रिताऽङ्गः ॥ ११.१७२ ॥
 अेतस्मिन्नेव काले कमलभवशिवाग्रेसराः शङ्कपूर्वा ।
 भूम्या पापात्मदैत्यैर्भुवि कृतनिलयैराकमं यासन्त्या ।
 ष्युर्देवादिदेवं शरणाभ्रमुकुं पूर्णषाङ्गुण्यमूर्तिं
 क्षीराब्धौ नागभोगे शयितमनुपमानन्दसन्दीडदं ॥ ११.१७३ ॥
 उयुः परं पुरुषमेनमनन्तशक्तिं सूक्तेन तेऽञ्जमुष्पा अपि पौरुषेण ।
 स्तुत्वा धराऽसुरवराकमलात्परेण पित्रा यतो हि विभुभास्तव तेऽतिपापाः ॥ ११.१७४ ॥
 दुस्सः शृङ्गातिर्भवति भारवदेव देव नित्यं सतामपि हि नः शः शृणु वाक्यमीश ।
 पूर्वं ढता दितिस्तुता भवता रणेषु ङ्यस्मत्प्रियार्थमधुना भुवि तेऽभिजाताः ॥ ११.१७५ ॥
 आसीत्पुरा दितिस्तुतैरभरोत्तमानां सङ्ग्राम उत्तमगजाश्वरथद्विपदृभिः ।
 अक्षोहिणी शतमडौघमडौघमेव सैन्यं सुरात्मकमभूत्परमास्त्रयुक्तम् ।
 तस्मान्मडौघगुणमास महासुराणां सैन्यं शिलागिरिमडास्त्रधरं सुधोरम् ॥ ११.१७६ ॥
 तेषां रथाश्च बहुनत्वपरिप्रमाणा देवासुरप्रवरकार्मुकबाणपूर्णाः ।
 नानाम्बराभराणवेषवरायुधाढ्या देवासुराः ससृपुराशु परस्परं ते ॥ ११.१७७ ॥
 जघृर्गिरीन्द्रतत् । अमुष्टिमडास्त्रशस्त्रैश्चङ्कुर्नदीश्च रुधिरौघवडा मडौघम् ।
 तत्र स्म देववृषभैरसुरेशयम्वा युद्धे निसूदित उतौघभवैः शतां शः ॥ ११.१७८ ॥
 अथाऽत्मसेनामवमृधमानां वीक्ष्यासुरः शम्बरनामधेयः ।
 रक्षक् । ससार मायाविदसं ङ्यमाथो वरादुमेशस्य सुरान् विमोडयन् ॥ ११.१७९ ॥
 मायासड्भ्रंश सुराः समर्दिता रणे विषेदुः शशिसूर्यमुष्पाः ।
 तान् वीक्ष्य वञ्च परमां तु विधां स्वयम्भुदत्तां प्रयुयोज वैष्णवीम् ॥ ११.१८० ॥

समस्तमायापडया तथैव वराद्रमेशस्य सदाऽप्यसं ङ्यया ।
माया विनेशुर्दितिजेन्द्रसृष्टा वारीशवह्नीन्द्रमुभाश्च मोचिताः ॥ ११.१८१ ॥
यमेन्दुसूर्यादिसुरास्ततोऽसुरान्निजधुराघ्यायितविक्रमास्तदा ।
सुरेश्वरेणोर्जितपौरुषा भडून् वज्रेण वञ्च निजघान शम्भरम् ॥ ११.१८२ ॥
तस्मिन् ङते दानवलोडपाले दितेः सुता दृद्रुवुरिन्द्रभीषिताः ।
तान् विप्रचित्तिर्विनिवार्य धन्वी ससार शङ्कप्रमुभान् सुरोत्तमान् ॥ ११.१८३ ॥
वरादृजेयन विधातुरेव सुरोत्तमां स्तेन शरैर्निपातितान् ।
निरीक्ष्य शङ्कं य विमोडितं द्रुतं न्यवारयत्तं पवनः शरौघैः ॥ ११.१८४ ॥
अस्त्राणि तस्यास्त्रवरैर्निवार्यं चिक्षेप तस्योरसि काञ्चनीं गदाम् ।
विद्युर्जितोऽसौ निपपात मेरौ मडाबलो वायुबलाभिनुन्नः ॥ ११.१८५ ॥
अथाऽससादाऽशु स कालनेमिस्त्वदाज्ञया यस्य वरं ददौ पुरा ।
सर्वैरजेयत्वमजोऽसुरः ससडस्रशीर्षो द्विसडस्रबाडुयुङ् ॥ ११.१८६ ॥
तमापतन्तं प्रसमीक्ष्य मारुतस्त्वदाज्ञया दत्तवरस्त्वयैव ।
ङन्तव्य षत्यस्मरदाशु डि त्वां तदाऽविरासीस्त्वमनन्तपौरुषः ॥ ११.१८७ ॥
तमस्रशस्त्राणि भडूनि बाडुभिः प्रवर्षमाणं भुवनामदेलम् ।
यङ्केण बाडून् विनिकृत्य कानि य न्यवेदयश्चाऽशु यमाय पापम् ॥ ११.१८८ ॥
ततोऽसुरास्ते निडता अशेषास्त्वया त्रिभागा निडताश्चतुर्थम् ।
जघान वायुः पुनरेव जातास्ते भूतल्. अे धर्मबलोपपन्नाः ॥ ११.१८९ ॥
राज्ञां मडावं शसुजन्मनां तु तेषामभूद्धर्ममतिर्विपापा ।
शिक्षामवाप्य द्विजपुङ्गवानां त्वद्भक्तिरघ्येषु डिकायन स्यात् ॥ ११.१९० ॥
श्क्ष्व । त्वद्भक्तिलेशाभियुतः सुकर्मां व्रजेन्न पापां तु गतिं कथञ्चित् ।
द्वैत्येश्वराणां य तमोऽन्धमेव त्वयैव क्लृप्तं ननु सत्यकाम ॥ ११.१९१ ॥
धर्मस्य मिथ्यात्वमयाद्भयं त्वामथापिवा द्वैत्यशुभासिभीषा ।
सम्प्रार्थयामो दितिजान् सुकर्मांस्तस्त्वद्भक्तितश्चयावयितुं य शीघ्रम् ॥ ११.१९२ ॥
य उग्रसेनः सुरगायकः स जातो यदृष्वेष तथाऽभिधेयः ।
तवैव सेवार्थममुष्य पुत्रो जातोऽसुरः कालनेमिः स षश ॥ ११.१९३ ॥
यस्त्वत्प्रियार्थं न ङतो डि वायुना भवत्प्रसादात्परमीशिताऽपि ।
स अेष भोजेषु पुनश्च जातो वरादृमेशस्य परैरजेयः ॥ ११.१९४ ॥

स औग्रसेने जनितोऽसुरेण क्षेत्रे छि तद्रूपधरेण मायया ।
गन्धर्विजेन द्रमिल्. येन नाम्ना कं सो जितो येन वराच्छयीपतिः ॥ ११.१८५ ॥
जित्वा जलेशं यं हृतानि येन रत्नानि यक्षाश्च जिताः शिवस्य ।
कन्यावनार्थं मगधाधिपेन प्रयोजितास्ते यं हृते बलेन ॥ ११.१८६ ॥
स विप्रचित्तिश्च जरासुतोऽभूद्रराद्धिधातुर्गिरिशस्य यैव ।
सर्वैरजेथो बलमुत्तमं ततो ह्यात्वैव कं सस्य मुद्या सुते ददौ ॥ ११.१८७ ॥
निवारयामास न कं समुद्धतं शक्तोऽपि यो यस्य बले न कश्चित् ।
तुल्यः पृथिव्यां विवरेषु वा क्वचिद्दशे बलाद्यो नृपतीश्च यके ॥ ११.१८८ ॥
उतौ पुरा यौ मधुकेटभाष्यौ त्वयैव हं सोऽिभकश्च जातौ ।
वरादृजेथौ गिरिशस्य वीरौ भक्तौ जरासन्धमनु स्म तौ शिवे ॥ ११.१८९ ॥
अन्येऽपि भूमावसुराः प्रजातास्त्वया उता ये सुरदैत्यसङ्गरे ।
अन्ये तथैवान्धतमः प्रपेदिरे कार्या तथैषां यं तमोगतिस्त्वया ॥ ११.२०० ॥
व्यासावतारे निहतस्त्वयायः कलिः सुशास्त्रोक्तिभिरेव याध ।
श्रुत्वा त्वदुक्तीः पुरुषेषु तिष्ठन्नीषय्यकारेव मनस्त्वयीश ॥ ११.२०१ ॥
रामात्मना ये निहताश्च राक्षसा दृष्ट्वा बलं तेऽपि तदा तवाध ।
समं तवान्यं नहि चिन्तयन्ति सुपापिनोऽपीश तथा हनूमतः ॥ ११.२०२ ॥
श्लक्ष्मी । ये केशव त्वद्भुजमानयुक्तास्तथैव वायौ नहि ते तमोऽन्धम् ।
योग्याः प्रवेष्टुं तदतो छि मार्गाभ्याख्यास्त्वया जनयित्वैव भूमौ ॥ ११.२०३ ॥
नितान्तमुत्पाद्य भवद्विशोषं तथाय वायौ बडुभिः प्रकारैः ।
सर्वेषु देवेषु यपातनीयास्तमस्यथान्धे कलिपूर्वकासुराः ॥ ११.२०४ ॥
उतौ य यौ रावणकुम्भकर्णौ त्वया त्वदीयौ प्रतिहारपालौ ।
महासुरावेशयुतौ छि शापात्त्वयैव तावद्य विमोचनीयौ ॥ ११.२०५ ॥
यौ तौ तवारी उ तयोः प्रविष्टौ दैत्यौ तु तावन्धतमः प्रवेश्यौ ।
यौ तौ त्वदीयौ भवदीयवेश्म त्वया पुनः प्रापणीयौ परेश ॥ ११.२०६ ॥
आविश्य यो बलिमञ्जश्चकार प्रतीपमस्मासु तथा त्वयीश ।
स यासुरो बलिनामैव भूमौ साल्वो नाम्ना ब्रह्मदत्तस्य जातः ॥ ११.२०७ ॥
मायामयं तेन विमानमग्रमभेद्यमां सकलैर्गिरीशात् ।

विद्रावितो यो बहुशस्त्वयैव रामस्वःपुत्रेण भृगूद्रुडेन ॥ ११.२०८ ॥
 नासौ उतः शक्तिमताऽपि तत्र कृष्णावतारे स भयैव वध्यः ।
 धत्यात्मसङ्कल्पमृतं विधातुं स यात्र वध्यो भवताऽतिपापी ॥ ११.२०९ ॥
 यदीयमारुह्य विमानमस्य पिताऽभवत्सौभपतिश्च नाम्ना ।
 यदा स भीष्मेण जितः पिताऽस्य तदा स साल्वस्तपसि स्थितोऽभूत् ॥ ११.२१० ॥
 स याधे तस्मात्तपसो निवृत्तो जरासुतस्थानुमते स्थितो हि ।
 अनन्यवध्यो भवताऽधे वध्यः स प्रापणीयश्च तमस्यथोत्रे ॥ ११.२११ ॥
 यो आशमाविश्य महासुरोऽभूत्स्थितः स नाम्ना प्रथितोऽपि आशः ।
 स कीयको नाम अभूव रुद्रवराधेवध्यः स तमः प्रवेश्यः ॥ ११.२१२ ॥
 अतस्त्वया भुव्यवतीर्य देवकार्याणि कार्याण्यभिलानि देव ।
 त्वमेव देवेश गतिः सुराणां ब्रह्मेशशङ्केन्दुयमादिकानाम् ॥ ११.२१३ ॥
 त्वमेव नित्योदितपूर्णाशक्तिस्त्वमेव नित्योदितपूर्णाधिष्ठनः ।
 श्क्ष्वीध । त्वमेव नित्योदितपूर्णासत्सुभस्त्वाङ्गुनकश्चित्कुत एव तेऽधिकः ॥ ११.२१४ ॥
 धतीशितो देववरैरुदारगुणार्णवोऽक्षोभ्यतमामृताकृतिः ।
 उत्थाय तस्मात्प्रयावनन्तसोमार्ककान्तिद्युतिरन्वितोऽभरैः ॥ ११.२१५ ॥
 स मेरुमाथ्याऽऽ चतुर्भुजं प्रभुर्यत्र त्वयोक्तोऽस्मि हि तत्र सर्वथा ।
 प्रादुर्भविष्ये भवतो हि भक्त्या वशस्त्ववाहं स्ववशोऽपि येच्छया ॥ ११.२१६ ॥
 ब्रह्मा प्रणम्याऽऽ तमात्मकारणं प्रादां पुराऽऽ वरुणाय गाः शुभाः ।
 जडार तास्तस्य पिताऽमृतस्रवाः स कश्यपो द्राक्षसऽसाऽतिगर्वितः ॥ ११.२१७ ॥
 मात्रा त्वदित्या च तथा सुरभ्या प्रथोदितेनैव वृतासु तासु ।
 श्रुत्वा ज्वेशात्स मया तुशमः क्षेत्रेषु गोशुवनको भवेति ॥ ११.२१८ ॥
 शूरात्स जातो बहुगोधनाढ्यो भूमौ यमाहुर्वसुदेव धृत्यपि ।
 तस्यैव भार्या त्वदितिश्च देवकी अभूव यान्या सुरभिश्च रोहिणी ॥ ११.२१९ ॥
 तत्त्वं भवस्वाऽशु च देवकीसुतस्तस्यैव यो द्रोणनामा वसुः सः ।
 स्वभार्यया धरया त्वत्पितृत्वं प्राप्तुं तपस्तेप उदारमानसः ॥ ११.२२० ॥
 तस्मै वरः स मया सन्निवृष्टः स याऽस नन्दाप्य उतास्य भार्या ।
 नम्ना यशोदा सय शूरतातसुतस्य वैश्याप्रभवोऽथ गोपः ॥ ११.२२१ ॥

तौ देवकीवसुदेवौ य तेपतुस्तपस्त्वदीयं सुतमिच्छमानौ ।
 त्वामेव तस्मात्प्रथमं प्रदृश्यं तत्र स्वर्गं हि ततो व्रजं व्रज ॥ ११.२२२ ॥

धृतीरिते सोऽञ्जभवेन केशवस्तथेति योक्त्वा पुनराह देवताः ।
 सर्वे भवन्तो भवताऽशु मानुषे कार्यानुसारेण यथानुरूपतः ॥ ११.२२३ ॥

अथावतीर्णाः सकलाश्च देवता यथायथैवाऽहं हरिस्तथातथा ।
 वित्तेश्वरः पूर्वमभूद्धि भौमाद्धरेः सुतत्वेऽपि तद्विच्छयाऽसुरात् ॥ ११.२२४ ॥

पापेन तेनापहृतो हि हस्ती शिवप्रदत्तः सुप्रतीकाभिधानः ।
 तदर्थमेवास्य सुतोऽभिजातो धनेश्वरो भगदत्ताभिधानः ॥ ११.२२५ ॥

रिश्क्षसंश्रुतासुरस्यां शयुतः स अथ रुद्रावेशाद्भलवानस्रवांश्च ।
 शिष्यो महेन्द्रस्य हते अभूव ताते स्वधर्माभिरतश्च नित्यम् ॥ ११.२२६ ॥

अभूच्छिनिर्नाम यद्गुप्रवीरस्तस्याऽत्मजः सत्यक आस तस्मात् ।
 कृष्णः पक्षो युयुधानाभिधेयो गुरुत्मतोऽं शेन युतो अभूव ॥ ११.२२७ ॥

यः सं वडो नाम मरुत्तं शश्वकस्य विष्णोश्च अभूव तस्मिन् ।
 यद्गुष्वाभूद्धृदिको भोजवं शे सितः पक्षस्तस्य सुतो अभूव ॥ ११.२२८ ॥

स पाञ्चजन्यां शयुतो मरुत्सु तथाऽं शयुक्तः प्रवहस्य वीरः ।
 नामास्य याभूत्कृतवर्मेत्यथान्ये ये यादवास्तेऽपि सुराः सगोपाः ॥ ११.२२९ ॥

ये पाण्डवानामभवन् सहाया देवाश्च देवानुचराः समस्ताः ।
 अन्ये तु सर्वेऽप्यसुरा हि मध्यमा येमानुषास्ते यलबुद्धिप्रवृत्तयः ॥ ११.२३० ॥

वि ङ्गं सुराणां हि परैव भक्तिर्विष्णौ तदन्येषु य तत्प्रतीपता ।
 अतोऽत्र येथे हरिभक्तितत्परास्तेते सुरास्तद्भरिता विशेषतः ॥ ११.२३१ ॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 भगवदवतारप्रतिज्ञा नाम अेकादशोऽध्यायः ॥

अथ द्वादशोऽध्यायः ।

(पाण्डवोत्पत्तिः)

ॐ । अभूव गन्धर्वमुनिस्तु देवकः स आस सेवार्थमथाऽडुकाद्धरेः ।
 स उग्रसेनावरजस्तथैव नामास्य तस्मादजनि स्म देवकी ॥ १२.१ ॥

अन्याश्च याः काश्यपस्यैव भार्या जयेष्ठां तु तामाहुक आत्मपुत्रीम् ।

यकार तस्माद्भिः पितृष्वसा सा स्वसा यं कं सस्य बभूव देवकी ॥ १२.२ ॥

सैवादितिर्वसुदेवस्य दत्ता तस्या रथं मङ्गलम् । अं कं स अवेव ।

सं यापयामास तदा छि वायुर्जगाद वाक्यं गगनस्थितोऽमुम् ॥ १२.३ ॥

विनाऽपराधं न ततो गरीयसो न मातुलो वध्यतामेति विष्णोः ।

लोकस्य धर्माननुवर्ततोऽतः पित्रोर्विरोधार्थमुवाच वायुः ॥ १२.४ ॥

मृत्युस्तवास्या भविताऽष्टमः सुतो मूढेति योक्तो जगृहे कृपाणाम् ।

पुत्रान् सभार्यास्य यं शूरसूनुर्विमोक्ष्य तां तत्सहितो गृहं ययौ ॥ १२.५ ॥

षट्कन्यकाश्चावरजा गृहीतास्तेनैव ताभिश्च मुमोद शूरजः ।

बाह्विकपुत्री यं पुरा गृहीता पुराऽस्य भार्या सुरभिस्तु रोहिली ॥ १२.६ ॥

राज्ञश्च काशिप्रभवस्य कन्यां स पुत्रिकापुत्रकधर्मतोऽवडत् ।

कन्यां तथा करवीरेश्वरस्य धर्मिणा तेनैव दितिं दनुं पुरा ॥ १२.७ ॥

यो मन्यते विष्णुरेवाहमित्यसौ पापो वेनः पौण्ड्रको वासुदेवः ।

जातः पुनः शूरजात्काशिजायां नान्यो मत्तो विष्णुरस्तीति वादी ॥ १२.८ ॥

धुन्धुर्हतो यो हरिणा मधोः सुत आसीत्सुतायां करवीरेश्वरस्य ।

सृगालनामा वासुदेवोऽथ देवकीमुद्गुह्य शौरिर्न यथावुभे ते ॥ १२.९ ॥

ततस्तु तौ वृष्णिशत्रू बभूवतुर्ज्यैष्ठौ सुतौ शूरसुतस्य नित्यम् ।

अन्यासु यं प्राप सुतानुदारान् देवावतारान् वसुदेवोऽम्बिलज्ञः ॥ १२.१० ॥

येथे छि देवाः पृथिवीं गतास्ते सर्वे शिष्याः सत्यवतीसुतस्य ।

विष्णुज्ञानं प्राप्य सर्वेऽम्बिलज्ञास्तस्माद्यथायोग्यतया बभूवुः ॥ १२.११ ॥

श्किष्कम्भं अरीयिजाः षण्मुनयो बभूवुस्ते देवकं प्राडसन् कार्ष्णितोः ।

तच्छापतः कालनेमिप्रसूता अवध्यतार्थं तप अवेव यङ्कुः ॥ १२.१२ ॥

धाता प्रादाद्भरमेषां तथैव शशाप तान् क्षमातल्लम् । अये सम्भवध्वम् ।

तत्र स्वतातो भवतां निहन्तेत्यात्मान्यतो वरलिप्सून् हरिण्यः ॥ १२.१३ ॥

दुर्गा तदा तान् भगवत्प्रयोदिता प्रस्वापयित्वा प्रयत्कर्ष कायात् ।

कृमात्समावेशयदाशु देवकीगर्भाशये तान्यडनस्य कं सः ॥ १२.१४ ॥

तदा मुनीन्द्रसं युतः सदो विधातुरुत्तमम् ।

स पाण्डुरामुमैच्छत न्यवारयंश्च ते तदा ॥ १२.१५ ॥

यधर्ममेव जायते पुमान् छि तस्य सोऽकृतेः ।
 शुभां गतिं नतु प्रजेद्भ्रुवं ततो न्यवारयन् ॥ १२.१६ ॥
 प्रधानदेवताजने नियोक्तुमात्मनः प्रियाम् ।
 अब्रूव पाण्डुरेष तद्भिना न तस्य सद्गतिः ॥ १२.१७ ॥
 अतोऽन्यथा सुतानृते प्रजन्ति सद्गतिं नराः ।
 यथैव धर्मभूषणो जगाम सन्ध्यकासुतः ॥ १२.१८ ॥
 तदा कलिश्च राक्षसा अब्रूवुरिन्द्रजिभुभाः ।
 विचित्रवीर्यनन्दनप्रियोदरे छि गर्भगाः ॥ १२.१९ ॥
 तदस्य सोऽनुजोऽशृणोन्मुनीन्द्रदूषितं य तत् ।
 विचार्य तु प्रियामिदं जगाद वासुदेवधीः ॥ १२.२० ॥
 य एव मद्रुणाधिकस्ततः सुतं समाप्नुहि ।
 सुतं विना न नो गतिं शुभां वदन्ति साधवः ॥ १२.२१ ॥
 तदस्य कृच्छ्रतो वयः पृथाऽग्रहीज्जगाद य ।
 ममास्ति देववश्यदो मनूत्तमः सुतामिदः ॥ १२.२२ ॥
 न ते सुरानृते समः सुरेषु केचिदेव य ।
 श्क्ष्क्षीऽतस्तवाधिकं सुरे क्माह्वये त्वदाज्ञया ॥ १२.२३ ॥
 वरं समाम्निता पतिं प्रजेत या ततोऽधमम् ।
 न काचिदस्ति निष्कृतिर्न भर्तृलोकमृच्छति ॥ १२.२४ ॥
 कृते पुरा सुरास्तथा सुराङ्गनाश्च केवलम् ।
 निमित्ततोऽपि ताः क्वचिन्न तान् विहाय मेनिरे ॥ १२.२५ ॥
 मनोवयः शरीरतो यतो छि ताः पतिप्रताः ।
 अनादिकालतोऽभवं स्ततः सभर्तृकाः सदा ॥ १२.२६ ॥
 स्वभर्तृभिर्विमुक्तिगाः सडैव ता भवन्ति छि ।
 कृतान्तमाप्य थाप्सरः स्त्रियो अब्रूवुर्जिताः ॥ १२.२७ ॥
 अनावृताश्च तास्तथा यथेष्टभर्तृकाः सदा ।
 अतस्तु ता न भर्तृभिर्विमुक्तिमापुरुत्तमाम् ॥ १२.२८ ॥
 सुरस्त्रियोऽतिकारणैर्यदाऽन्यथा स्थितास्तदा ।
 दुरन्वयात्सुदुः सडा विपत्ततो भविष्यति ॥ १२.२९ ॥

स वै विकर्ण उच्यते ततः भरोऽभवद्भवी ॥ १२.४३ ॥
स चित्रसेननामकस्तथाऽपरे य राक्षसाः ।
बभूवुरुग्रपौरुषा विचित्रवीर्यजात्मजाः ॥ १२.४४ ॥
समस्तदोषरूपिणः शरीरिणो हि तेऽभवन् ।
भृषेति नामतो हि या बभूव दुः शलू आऽसुरी ॥ १२.४५ ॥
कुडूप्रवेशसं युता यथाऽर्जुनेर्वधाय हि ।
तपः कृतं त्रिशूलिने ततो हि साऽत्र जङ्गुषी ॥ १२.४६ ॥
श्चिक्क्ष्वत् । तयोदितो हि सैन्धवो बभूव कारणं वधे ।
स कालकेयदानवस्तदर्थमास भूतल् अे ॥ १२.४७ ॥
तथाऽस निरृथाभिधोऽनुजः स निरृतेरभूत् ।
स नासिकामरुधुतो युयुत्सुनामकः कृती ॥ १२.४८ ॥
स याऽम्बिकेयवीर्यजः सुयोधनादनन्तरः ।
बभूव वैश्यकन्यकोदरोद्भवो हरिप्रियः ॥ १२.४९ ॥
युधिष्ठिरे जात उवाच पाण्डुर्बाह्णोर्बलाज्ज्ञानबलाञ्च धर्मः ।
रक्षोऽन्यथा नाशमुपैति तस्माद्भलद्रयाढ्यं प्रसुवाऽशु पुत्रम् ॥ १२.५० ॥
यज्ञाधिको ऽयश्चमेधो मनुष्यदृश्येषु तेजस्स्वधिको हि भास्करः ।
वर्षेषु विप्रः सकलैर्गुणैर्वरो देवेषु वायुः पुरुषोत्तमादृते ॥ १२.५१ ॥
विशेषतोऽप्येष पितैव मे प्रभव्युर्सात्मना विष्णुरनन्तपौरुषः ।
अतश्च ते श्वशुरो नैव योग्यो दातुं पुत्रं वायुमुपैति तत्प्रभुम् ॥ १२.५२ ॥
धृतीरिते पृथयाऽदूतवायुसं स्पर्शमात्रादभवद्भलद्रये ।
समो जगत्यस्ति न यस्य कश्चिद्भक्तौ य विषणोर्भगवद्भ्रशः सुतः ॥ १२.५३ ॥
स वायुरेवाभवदत्र भीमनामा भृता माः सकला हि यस्मिन् ।
स विष्णुनेशन युतः सदैव नाम्ना सेनो भीमसेनस्ततोऽसौ ॥ १२.५४ ॥
तज्जन्ममात्रेण धरा विदारिता शार्दूलभीताज्जननीकराधेदा ।
पपात सञ्चूर्णितं अेव पर्वतस्तेनाभिलोऽसौ शतशृङ्गनामा ॥ १२.५५ ॥
तस्मिन् प्रजाते रुधिरं प्रसुस्रुवुर्मडासुरा वाहनसैन्यसं युताः ।
नृपाश्च तत्पक्षभवाः समस्तास्तदा भीता असुरा राक्षसाश्च ॥ १२.५६ ॥

अवर्द्धतात्रैव वृकोदरो वने मुदं सुराणामभितः प्रवर्द्धयन् ।
 तदैव शेषो हरिणोदितोऽविशद्रुर्भ सुताया अपि देवकस्य ॥ १२.५७ ॥
 स तत्र मासत्रयमुष्य दुर्यादाऽपवाहितो रोहिणीगर्भमाशु ।
 श्लक्ष्णवृंथयुक्तया केशवेनाथ तत्र स्थित्वा मासान् सम जातः पृथिव्याम् ॥ १२.५८ ॥
 स नामतो बलदेवो बलाढ्यो बभूव तस्यानु जनार्दनः प्रभुः ।
 आविर्बभूवाभिलसद्गुणैकपूर्णाः सुतायामिड देवकस्य ॥ १२.५९ ॥
 यः सत्सुभ्रजानबलैकदेलः समस्तदोषस्पर्शोऽजितः सदा ।
 अव्यक्ततत्कार्यमयो न यस्य देलः कुतश्चित्त्वय स ङ्यजो हरिः ॥ १२.६० ॥
 न शुक्लरक्तप्रभवोऽस्य कायस्तथाऽपि तत्पुत्रतयोच्यते मृषा ।
 जनस्य भोलाय शरीरतोऽस्या यदाविरासीदमलस्वरूपः ॥ १२.६१ ॥
 आविश्य पूर्वं वसुदेवमेव विवेश तस्माद्दृत्तुकाल एव ।
 देवीमुवासात्र य सम मासान् सार्धां स्ततश्चाऽविरभूदजोऽपि ॥ १२.६२ ॥
 यथा पुरा स्तम्भत आविरासीदशुक्लरक्तोऽपि नृसिं उरुपः ।
 तथैव कृष्णोऽपि तथाऽपि मातापितृकमादेव विमोहयत्यजः ॥ १२.६३ ॥
 पितृकमं मोहनार्थं समेति न तावता शुक्लतो रक्ततश्च ।
 जातोऽस्य देलस्त्विति दर्शनाय सशङ्भयकाञ्जगदः स दृष्टः ॥ १२.६४ ॥
 अनेकसूर्याभकिरीटयुक्तो विद्युत्प्रभे कुण्डले धारयंश्च ।
 पीताम्बरो वनमाली स्वनन्तसूर्योरुदीर्घदृशे सुभार्णवः ॥ १२.६५ ॥
 स कञ्चयोनिप्रभुभैः सुरैः स्तुतः पित्रा य मात्रा यजगद शूरजम् ।
 नयस्व मां नन्दगृहानिति स्म ततो बभूव द्विभुजो जनार्दनः ॥ १२.६६ ॥
 तदैव जाता य हरेरनुज्ञया दुर्याभिधा श्रीरनु नन्दपत्न्याम् ।
 ततस्तमादाय हरिं ययौ स शूरात्मजो नन्दगृहानिशीथे ॥ १२.६७ ॥
 सं स्थाप्य तं तत्र तथैव कन्यकामादाय तस्मात्स्वगृहं पुनर्ययौ ।
 उत्वा स्वसुर्गार्भषट्कं कमेण मत्वाऽष्टमं तत्र जगाम कं सः ॥ १२.६८ ॥
 गर्भं देवक्यां सममं मेनिरे हि लोकाः सुतं त्वष्टमं तां ततः सः ।
 मत्वा हन्तुं पादयोः सम्भ्रगृह्य सम्पोथयामास शिलातल् ए य ॥ १२.६९ ॥
 रिक्क्ष्णव । सा तद्भस्तात्सिप्रमुत्पत्य देवी भेऽदृश्यतैवाष्टभुजा समग्रा ।
 ब्रह्मादिभिः पूज्यमाना समग्रैरत्यद्भुताकारवती हरिप्रिया ॥ १२.७० ॥

उवाच याऽर्था तव मृत्युरत्र क्वचित्प्रजातो हि वृथैव पाप ।
 अनागसीं मां विनिहन्तुमिच्छस्यशक्यकार्ये तव योधभोऽयम् ॥ १२.७१ ॥
 उक्त्वेति कं सं पुनरेव देवकीतल्पेऽशयद्भालरूपैव दृर्गा ।
 नाज्ञासिषुस्तामथ केचनत्र ऋते हि मातापितरौ गुण्णाढ्याम् ॥ १२.७२ ॥
 श्रुत्वा तयोक्तं तु तद्वै कं सः पश्चात्तापाद्भसुद्वेवं सभार्यम् ।
 प्रसादयामास पुनः पुनश्च विडाय कोपं य तमूयतुस्तौ ।
 सुप्रस्य दृग्भस्य च राजसिं ह नान्यः कर्ता वासुद्वेवादिति स्म ॥ १२.७३ ॥
 आनीय कं सोऽथ गृहे स्वमन्त्रिणः प्रोवाच कन्यावचनं समस्तम् ।
 श्रुत्वा य ते प्रोचुरत्यन्तपापाः कार्यं बालानां निधनं सर्वशोऽपि ॥ १२.७४ ॥
 तथेति तां स्तत्र नियुज्य कं सो गृहं स्वकीयं प्रविवेश पापः ।
 येरुश्च ते बालवधे सद्योद्यता हि साविडाराः सततं स्वभावतः ॥ १२.७५ ॥
 अथ प्रभाते शयने शयानमपश्यतामञ्जदलायताक्षम् ।
 कृष्णं यशोदा य तथैव नन्द आनन्दसान्द्राकृतिमप्रमेयम् ॥ १२.७६ ॥
 मेनात येतौ निजपुत्रमेनं सष्टारमञ्जप्रभवस्य येशम् ।
 मडोत्सवात्पूर्वमनाश्च नन्दो विप्रेभ्योऽदाल्वक्षमितास्तदा गाः ॥ १२.७७ ॥
 सुवर्णरत्नाम्बरभूषणानां अडूनि गोञ्जुविगण्णाघिनाथः ।
 प्रादाद्यथोपायनपाणयस्तं गोपा यशोदां य मुदा स्त्रियोऽगमन् ॥ १२.७८ ॥
 गतेषु तत्रैव दिनेषु केषुचिज्जगाम कं सस्य गृहं स नन्दः ।
 पूर्वं हि नन्दः स करं हि दातुं बृहद्वनान्निस्सृतः प्राप कृष्णाम् ॥ १२.७९ ॥
 सडाऽगता तेन तदा यशोदा सुषाव दूर्गामथ तत्र शौरिः ।
 निधाय कृष्णं प्रतिगृह्य कन्यकां गृहं ययौ नन्द उवाच तत्र ॥ १२.८० ॥
 निरुष्य तस्मिन् यमुनातटे स मासं ययौ द्रष्टुकाभो नरेन्द्रम् ।
 श्क्ष्क्ष्वी । राज्ञोऽथ तं दत्तकरं ददर्श शूरात्मजो वाङ्मयमुवाच यैनम् ॥ १२.८१ ॥
 याड्युत्पाताः सन्ति तत्रेत्युदीरितो जगाम शीघ्रं यमुनां स नन्दः ।
 रात्रावेवाऽगच्छमाने तु नन्दे कं सस्य धात्री तुजगाम गोष्ठम् ॥ १२.८२ ॥
 सा पूतना नाम निजस्वरूपमाच्छाद्य रात्रौ शुभरूपवन्धु ।
 विवेश नन्दस्य गृहं बृहद्वनप्रान्ते हि मार्गे रचितं प्रयागे ॥ १२.८३ ॥

तीरे भगिन्यास्तु यमस्य वस्त्रगृहे शयानं पुरुषोत्तमं तम् ।
 जत्राड मात्रा तुयशोदया तथा निद्रायुजा प्रेक्ष्यमाणा शुभेव ॥ १२.८४ ॥
 तन्मायया धर्षिता निद्रया य न्यवारयन्नैव छि नन्दजाया ।
 तथा प्रदत्तं स्तनमीशिताऽसुभिः पपौ सडैवाऽशु जनार्दनः प्रभुः ॥ १२.८५ ॥
 मृता स्वरूपेण सुभीषणेन पपात सा व्याप्य वनं समस्तम् ।
 तदाऽगमन्नन्दगोपोऽपि तत्र दृष्ट्वा य सर्वेऽप्यभवन् सुविस्मिताः ॥ १२.८६ ॥
 सा ताटका योर्वशिसम्प्रविष्टा कृष्णावध्यानान्निरयं जगाम ।
 सा तूर्वशी कृष्णभुक्तस्तनेन पूता स्वर्गं प्रययौ तत्क्षणेन ॥ १२.८७ ॥
 सा तुम्भुरोः सङ्गत आविवेश रक्षस्तनुं शापतो वित्तपस्य ।
 कृष्णस्यशार्ङ्गधृष्टुपा पुनर्दिवं ययौ तुष्टे किमलभ्यं रमेशे ॥ १२.८८ ॥
 यदाऽप देवश्चतुरः स मासां स्तदोपनिष्कामेषामस्य याऽसीत् ।
 जन्मर्क्षमस्मिन् दिन येव याऽसीत्प्रातः किञ्चित्तत्र मडोत्सवोऽभवत् ॥ १२.८९ ॥
 तदा शयानः शकटस्य सोऽधः पदाऽक्षिपत्तं दितिजं निडन्तुम् ।
 अनः समाविश्य दितेः सुतोऽसौ स्थितः प्रतीपाय डरेः सुपापः ॥ १२.९० ॥
 क्षिमोऽनसिस्थः शकटाक्षनामा स विष्णुनेत्वा सङ्घितः पपात ।
 ममार याऽशु प्रतिभग्नगात्रो व्यत्यस्तयकाक्षमभूदनश्च ॥ १२.९१ ॥
 ससम्भ्रमात्तं प्रतिगृह्य शङ्क्या कृष्णं यशोदा द्विजवर्यसूक्तिभिः ।
 सा स्नापयामास नदीतटात्तदा समागता नन्दवयोऽभितर्जिता ॥ १२.९२ ॥
 रक्षक्ष्वीष्टअत्वा तु तं कं सभृत्यं स कृष्णः शिशये पुनः शिशुवत्सर्वशास्ता ।
 अयं गोपान् प्रीणयन् बालकेल्, ष्टिनोदतो न्यवसत्तत्र देवः ॥ १२.९३ ॥
 विवर्द्धमाने लोकदृष्ट्यैव कृष्णे पाण्डुः पुनः प्राड पृथामिदं वयः ।
 धर्मिष्ठो नौ सूनुरग्रे बभूव बलद्वयज्येष्ठ उतापरश्च ॥ १२.९४ ॥
 यदैक अवातिबलोपपन्नो भवेत्तदा तेन परावमर्ते ।
 प्रवर्त्यमाने स्वपुत्रं डरेयुश्चौर्यात्परे तद्वयमत्र योग्यम् ॥ १२.९५ ॥
 शस्त्रास्त्रविद्भीर्यवान्नी सुतोऽन्यो भवेद्देवं तादृशमाह्वयातः ।
 शेषस्तव भ्रातृसुतोऽभिजातस्तस्मात्त्रासौ सुतदानाय योग्यः ॥ १२.९६ ॥
 नवै सुपर्णः सुतदो नरेषु प्रजायते वाऽस्य यतस्तथाऽज्ञा ।
 कृता पुरा हरिणा शङ्करस्तु क्रोधात्मकः पालने नैव योग्यः ॥ १२.९७ ॥

अतो मडेन्द्रो बलवाननन्तरस्तेषां समाह्वानमिडाडति स्वरत् ।
 ठतीरिता साऽह्यदाशु वासवं ततः प्रजङ्गे स्वयमेव शङ्कः ॥ १२.८८ ॥
 स यार्जुनो नाम नरां शयुक्तो विष्णवावेशी बलवानस्त्रवेत्ता ।
 गुयन्थः स्यात्सूनुरित्युख्यमाना भर्त्रा कुन्ती नेति तं प्राड धर्मात् ॥ १२.८९ ॥
 बृडस्पतिः पूर्वमभूद्धरेः पदं सं सेवितुं पवनावेशयुक्तः ।
 स ङ्घ्रवो नाम यद्गुप्रवीराज्जातो विद्वानुपगवनामघेयात् ॥ १२.१०० ॥
 द्रोणात्मकं नातितरां स्वसेवकं कुर्याद्धरिर्माभिति भूय अेव ।
 स ङ्घ्रवात्माऽवततार यादवेष्वासेवनार्थं पुरुषोत्तमस्य ॥ १२.१०१ ॥
 बृडस्पतेरेव स सर्वविद्या अवाप मन्त्री निपुणः सर्ववेत्ता ।
 वर्षत्रये तत्परतः स सात्यकिर्जङ्गे दिने येडितानश्च तस्मिन् ॥ १२.१०२ ॥
 मरुत्सु नाम प्रतिभो यद्गुष्वभूत्स येडितानो ङ्घ्रिसेवनार्थम् ।
 तदैव जातो ङ्घ्रिकात्मजोऽपि वर्षत्रये तत्परतो युधिष्ठिरः ॥ १२.१०३ ॥
 ततोऽभ्दतो भूभरसं ङ्घ्रतौ ङ्घ्रेरङ्गत्वमामुं गिरिशोऽजनिष्ठ ।
 अश्रत्थामा नामतोऽश्रध्वनिं स यस्माच्चके जायमानो महात्मा ॥ १२.१०४ ॥
 श्चिक्षक्षक्ष् । स सर्वविद्धलवानस्त्रवेत्ता कृपस्वसायां द्रोणवीर्योद्भवोऽभूत् ।
 दुर्योधनस्तत्र्युर्थेऽङ्घ्रि जातस्तस्यापरेद्युर्भामसेनः सुधीरः ॥ १२.१०५ ॥
 यदा समासद्वितयी बभूव तदा रोडिण्यां बलदेवोऽभिजातः ।
 बली गुणाढ्यः सर्ववेदी य अेव सेवाभिन्नो लक्ष्मणोऽग्रे ङ्घ्रेर्भूत् ॥ १२.१०६ ॥
 यदा ङ्घ्रि पुत्रान् विनिङ्घ्रन्तुमेतौ सडैव अङ्घ्रौ गतिश्ङ्घ्रभवायाम् ।
 कं सेनापापौ देवकीशूरपुत्रौ वियोजिताः शौरिभार्याः पराश्च ॥ १२.१०७ ॥
 विनिश्चयार्थं देवकीगर्भजनामन्या भार्या धृतगर्भाः स कं सः ।
 स्थानान्तरे प्रसवो यावदासां सं स्थापयामास सुपापबुद्धिः ॥ १२.१०८ ॥
 डेतोरेतस्माद्रोडिणी नन्डगेडे प्रसूत्यर्थं स्थापिता तेन देवी ।
 लेभे पुत्रं गोकुले पूर्णान्द्रकान्ताननं बलभद्रं सुशुभ्रम् ॥ १२.१०९ ॥
 यदा त्रिमासः स बभूव देवस्तदाऽविरासीत्युरुषोत्तमोऽजः ।
 कृषशेषावामुकामौ सुतौ ङ्घ्रि तपश्चक्राते देवकीशूरपुत्रौ ॥ १२.११० ॥
 विष्णवावेशी बलवान् यो गुणाधिकः स मे सुतः स्यादिति रोडिणी य ।

तेपे तपोऽतो ङरिशुक्लकेशयुतः शेषो देवकीरोडिणीजः ॥ १२.१११ ॥
 अवर्द्धतासौ ङरिशुक्लकेशसमावेशी गोकुले रौडिण्येयः ।
 कृष्णोऽपि वीला लल्. ठताः प्रदर्शयन् बलद्वितीयो रमयामास गोकुम् ॥ १२.११२ ॥
 स प्राकृतं शिशुमात्मानमुच्चैर्विजानन्त्या मातुरादर्शनाय ।
 विजृम्भमाणोऽपिलमात्मसं स्थं प्रदर्शयामास कदाचिदीशः ॥ १२.११३ ॥
 साऽऽपं महाभूतमनोऽभिमानमलत्रकृत्यावृतमञ्जजाटिभिः ।
 सुरैः शिवेतेर्नरदैत्यसङ्घैर्युतं ददर्शास्य तनौ यशोदा ॥ १२.११४ ॥
 न्यमीलयञ्चाक्षिणी भीतभीता जुगूळ याऽत्मानमथो रमेशः ।
 वपुः स्वकीयं सुप्रथित्स्वरुपं पूर्णं सत्सु ज्ञापयं स्तद्व्यदर्शयत् ॥ १२.११५ ॥
 कदाचित्तं लाल् । अयन्ती यशोदा वोढुं नाशकनोद्भूरिभाराधिकार्ता ।
 श्लक्ष्णया तं भूमितल्. अे स्वकर्म यदा यडे दैत्य आगात्सुधोरः ॥ १२.११६ ॥
 तृणावर्तो नामतः कं सभृत्यः सृष्ट्वाऽत्युग्रं यकवातः शिशुं तम् ।
 आदायाऽयादन्तरिक्षं स तेन शस्तः कण्ठग्राहसं रुद्धवायुः ॥ १२.११७ ॥
 पपात कृष्णेन उतः शिलातल्. अे तृणावर्तः पर्वतोदग्रदेलः ।
 सुविस्मयं याऽपुरथो जनास्ते तृणावर्तं वीक्ष्य सञ्चूर्णिताङ्गम् ॥ १२.११८ ॥
 अङ्कुर्ध्यातां केशवोऽनुग्राहाय शुभं स्वयोग्यादधिकं निडन्तुम् ।
 स कुर्ध्यातां नवनीतादि मृषांश्चयार देवो निजसत्सुभाम्भुधिः ॥ १२.११९ ॥
 यस्मिन्नडे भाद्रपदे स मासे सिं उस्थयोगुरुव्योः परेशः ।
 उदैत्ततः क्वाणुने इल्वुनोऽभूद्रते ततो माद्रवती बभाषे ॥ १२.१२० ॥
 जाताः सुतास्ते प्रवराः पृथायामेकाऽनपत्याऽलमतः प्रसादात् ।
 तवैव भूयासमडं सुतेता विधत्स्व कुन्ती मम मन्त्रदात्रीम् ॥ १२.१२१ ॥
 ठतीरितः प्राड पृथां स माधै दिशस्व मन्त्रं सुतदं वरिष्ठम् ।
 ठत्यूचिवां सं पतिमाड यादवी दधां त्वदर्थे तु सङ्कल्लाय ॥ १२.१२२ ॥
 उवाय माधै सुतदं मनुं य पुनः क्लं ते न भविष्यतीति ।
 मन्त्रं समादाय य मद्रपुत्री व्यचिन्तयत्स्यां नु कथं द्विपुत्रा ॥ १२.१२३ ॥
 सदाऽवियोगौ दिविजेषु दसौ नयैतयोर्नामभेदः क्वचिद्धि ।
 ओका भार्या सैतयोरप्युषा डि तदायातः सङ्कदावर्तनाद्वौ ॥ १२.१२४ ॥

धृतिक्षन्त्याऽऽकारितावश्विनौ तौ शीघ्रप्राप्तौ पुत्रकौ तत्प्रसूतौ ।
 तावेव देवौ नकुलः पूर्वजातः सडदेवोऽभूत्पश्विमस्तौ यमौ य ॥ १२.१२५ ॥
 पुनर्मनोः कृत्वत्त्वाय माद्री सम्प्रार्थयामास पतिं तद्दुक्ता ।
 पृथाऽवादीःकुटिलैषा मदाज्ञामृते देवावाह्यामास दस्रौ ॥ १२.१२६ ॥
 अतो विरोधं य मदात्मजानां कुर्यादेषेत्येव भीतां न मां त्वम् ।
 नियोक्तुमर्हः पुनरेव राजत्रितीरितोऽसौ विरराम क्षितीशः ॥ १२.१२७ ॥
 श्विम् । विशेषनाम्नैव समाहुतः सुतान् दधुः सुरा षट्यविशेषितं यथोः ।
 विशेषनामापि समाह्वयत्तौ मन्त्रावृत्तिर्नामभेदेऽस्य योक्ता ॥ १२.१२८ ॥
 युधिष्ठिराद्येषु यतुर्षु वायुः समाविष्टः कृत्वुनेऽथो विशेषात् ।
 युधिष्ठिरे सौम्यरूपेण विष्टो वीरेण रूपेण धनञ्जयेऽसौ ॥ १२.१२९ ॥
 शृङ्गाररूपं देवलं दर्शयानो विवेश वायुर्यमज्ञौ प्रधानः ।
 शृङ्गारकैवल्यमभीप्समानः पाण्डुर्हि पुत्रं यकमे यतुर्थम् ॥ १२.१३० ॥
 शृङ्गाररूपो नकुले विशेषात्सुनीतिरूपः सडदेवं विवेश ।
 गुणैः समस्तैः स्वयमेव वायुर्भूत्वा भीमो जगदान्तरात्मा ॥ १२.१३१ ॥
 सुपुल्लवाकारतनुर्हि कोमलः । अः प्रायो जनैः प्रोच्यते रूपशाली ।
 ततः सुजातं वरवज्रकथौ भीमार्जुनावप्यृते पाण्डुरैश्छत् ॥ १२.१३२ ॥
 अप्राकृतानां तु मनोहरं यद्रूपं द्वात्रिंशल्लक्षणोपेतमग्र्यम् ।
 तन्मारुतो नकुले कोमलः आभ अवेवं वायुः पञ्चरूपोऽत्र याऽसीत् ॥ १२.१३३ ॥
 अतीतेन्द्रा अवे ते विष्णुषष्ठाः पूर्वन्द्रोऽसौ यज्ञनामा रमेशः ।
 स वै कृष्णो वायुरथ द्वितीयः स भीमसेनो धर्म आसीत्तृतीयः ॥ १२.१३४ ॥
 युधिष्ठिरोऽसावथ नासत्यदस्रौ क्मात्तावेतौ माद्रवतीसुतौ य ।
 पुरन्दरः षष्ठ उतात्र सप्तमः स अवेकः कृत्वुनो ह्येत षन्द्राः ॥ १२.१३५ ॥
 क्मात्सं स्कारान् क्षत्रियाणामवाप्य तेऽवर्द्धन्त स्वतवसो मडित्वना ।
 सर्वे सर्वज्ञाः सर्वधर्मोपपन्नाः सर्वे भक्ताः केशवेऽत्यन्तयुक्ताः ॥ १२.१३६ ॥
 इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 पाण्डवोत्पत्तिर्नाम द्वादशोऽध्यायः ॥

अथ त्रयोदशोऽध्यायः ।

(कंसवधः)

ॐ । गर्गः शूरसुतोऽस्या व्रजमायात्सात्त्वतां पुरोधः सः ।

यत्के क्षत्रिययोग्यान् सं स्कारान् कृष्णारोहिणीसूवोः ॥ १३.१ ॥

ॐ ये नन्द सुतोऽयं तव विषणोर्नावमो गुणैः सर्वैः ।

सर्वे यैतत्राताः सुभमाभ्यन्त्युन्नतं भवत्पूर्वाः ॥ १३.२ ॥

एत्युक्तः स मुमोद प्रययौ गर्गोऽपि केशवोऽथाऽद्यः ।

स्वपदैरग्रजयुक्तश्चक्रे पुण्यं व्रजन् व्रजोद्देशम् ॥ १३.३ ॥

स कदायिच्छिशुभावं कुर्वन्त्या मातुरात्मनो भूयः ।

अपनेतुं परमेशो मृदं जघासेक्षतां वयस्यानाम् ॥ १३.४ ॥

मात्रोपालब्ध एषो मुभविवृत्तिमकर्नाम्भ मृद्भक्षिताऽऽहम् ।

पश्येत्यास्यान्तरे तु प्रकृतिविकृतियुक्सा जगत्पर्यपश्यत् ।

एत्थं देवोऽत्ययिन्त्यामपरदूरधिगां शक्तिमुभ्यां प्रदर्श्य

प्रायो ज्ञातात्मतत्त्वां पुनरपि भगवानावृणोदात्मशक्त्या ॥ १३.५ ॥

एति प्रभुः स लीलया हरिर्जगद्ध्रिऽम्भयन् ।

यथार गोष्ठमण्डलेऽयनन्तसौभ्ययिद्धुनः ॥ १३.६ ॥

कदायिदीश्वरः स्तनं पिबन् यशोदया पयः ।

शतं निधातुमुज्जितो बभञ्ज दध्यमत्रकम् ॥ १३.७ ॥

स मथ्यमानदध्युरुप्रजातमिन्दुसन्निभम् ।

नवं छि नीतमाददे रडो जघास येशिता ॥ १३.८ ॥

प्रजायते छि यद्भुले यथा युगं यथा वयः ।

तथा प्रवर्तनं भवेद्विवौकसां समुद्भव ॥ १३.९ ॥

एति स्वधर्ममुत्तमं द्विवौकसां प्रदर्शयन् ।

अधर्मपावकोऽपि सन् विऽम्भते जनार्दनः ॥ १३.१० ॥

यक्ष्णींश्रुतिर्यगाद्विरुपकः स बाल्ययौवनादि यत् ।

द्वियाश्च तत्तद्गुणैः करोति शाश्वतोऽपि सन् ॥ १३.११ ॥

स विप्रराजगोपकस्वरुपकस्तद्गुणैः ।

तदातदा विद्येष्टते द्वियाः सुरान् विशिक्षयन् ॥ १३.१२ ॥

तथाऽप्यनन्यदेवतासमं निजं बलं प्रभुः ।
 प्रकाशयन् पुनः पुनः प्रदर्शयत्यज्ञो गुणान् ॥ १३.१३ ॥
 अथाऽत्तयष्टिभीक्ष्य तां स्वमातरं जगद्गुरुः ।
 प्रपुष्णुवे तमन्वयान्मनोविदूरमङ्गना ॥ १३.१४ ॥
 पुनः समीक्ष्य तच्छ्रमं जगाम तत्करग्रहम् ।
 प्रभुः स्वभक्तवश्यतां प्रकाशयन्नुत्कमः ॥ १३.१५ ॥
 सदा विमुक्तमीश्वरं निबद्धमञ्जसाऽददे ।
 यदैव दाम गोपिका न तत्पुपूर तं प्रति ॥ १३.१६ ॥
 समस्तदामसञ्चयः सुसन्धितोऽप्यपूर्णाताम् ।
 यथावनन्तविग्रहे शिशुत्वसम्प्रदशङ्के ॥ १३.१७ ॥
 अभन्धयोग्यतां प्रभुः प्रदर्श्य लीलया पुनः ।
 स श्रेयस्पाशाशकान्तरं गतोऽभिलम्बरः ॥ १३.१८ ॥
 सुतस्य मातृवश्यतां प्रदर्श्य धर्ममीश्वरः ।
 बभञ्ज तौ द्विविस्पृशौ यमार्जुनौ सुरात्मजौ ॥ १३.१९ ॥
 पुरा धुनिश्चुमुस्तथाऽपि पूतनासमन्वितौ ।
 अनोक्षसं युतौ तपः प्रयङ्क्तुः शिवां प्रति ।
 तथा वरोऽप्यवध्यता यतुर्षु य प्रयोजितः ॥ १३.२० ॥
 अनन्तरं तृणोद्भूमिस्तपोऽयत्नद्वरं य तम् ।
 अवाप ते त्रयो लताः शिशुस्वर्णविष्णुना ॥ १३.२१ ॥
 धुनिश्चुमुश्च तौ तद्दुःसमाश्रितौ निसूदितौ ।
 श्खिलव् । तरुप्रभङ्गतोऽमुना तद्दुःशशापसम्भवौ ॥ १३.२२ ॥
 पुरा छिनारदान्तिके द्विगम्बरौ शशाप सः ।
 धनेशपुत्रकौ द्रुतं तरुत्वमाप्नुतं त्विति ॥ १३.२३ ॥
 ततो छि तौ निजं तनुं धरेः प्रसादतः शुभौ ।
 अवापतुः स्तुतिं प्रभोर्विधाय जग्मतुर्गृहम् ॥ १३.२४ ॥
 नल् । अङ्गुलमणिग्रीवौ मोचयित्वा तुशापतः ।
 वासुदेवोऽथ गोपालैर्विस्मितैरभिवीक्षितः ॥ १३.२५ ॥
 वृन्दावनयियासुः स नन्दसूनुर्बृहद्भने ।

ससर्ज रोमकूपेभ्यो वृकान् व्याघ्रसमान् बले ॥ १३.२६ ॥

अनेककोटिसङ्घैस्तैः पीड्यमाना प्रजालयाः ।

युयुर्वृन्दावनं नित्यानन्दमादाय नन्दजम् ॥ १३.२७ ॥

धन्दिरापतिरानन्दपूर्णां वृन्दावने प्रभुः ।

नन्दयामास नन्दादीनुद्गामतरयेष्टितैः ॥ १३.२८ ॥

स यन्द्रतो लसत्कान्तवदनेनेन्दुवर्षसा ।

सं युतो रौडिण्येन वत्सपालो बभूव ल ॥ १३.२९ ॥

दैत्यं स वत्सतनुमप्रमयः प्रगृह्य कं सानुगं उरवराटपरैरवध्यम् ।

प्रक्षिप्य वृक्षशिरसि न्यलनद्धकोऽपि कं सानुगोऽथ विभुमभ्युत्तमाससाध ॥ १३.३० ॥

स्कन्दप्रसादकवयः स भुभे यकार गोविन्दमग्निवदमुं प्रदलन्तमुख्यैः ।

यथर्धं तुएऽशिरसैव निहन्तुमेतमायान्तमीक्ष्य जगुडेऽस्य स तुएऽमीशः ॥ १३.३१ ॥

तुएऽद्रयं यदुपतिः करपल्लवाभ्यां सङ्गृह्य याऽशु विददार ल पक्षिदैत्यम् ।

ब्रह्मादिभिः कुसुमवर्षिभिरीड्यमानः सायं यथौ प्रजभुवं सङ्घितोऽग्रजेन ॥ १३.३२ ॥

अेवं स देववरवन्दितपादपद्मो गोपालकेषु विडरन् भुवि षष्ठमभ्दम् ।

प्राप्तो गवामभिलपोऽपि स पालकोऽभूद्दृन्दावनान्तरगसान्द्रलताविताने ॥ १३.३३ ॥

श्क्व् । ज्येष्ठं विडाय स कदायिद्यन्त्यशक्तिर्गोपगोपगोपयुतो यमुनाजलेषु ।

रेमे भविष्यदनुवीक्ष्य डि गोपदुःभं तद्वाधनाय निजमग्रमेषु सोऽधात् ॥ १३.३४ ॥

स ब्रह्मणो वरबलाद्गुणं त्ववध्यं सर्वैरवार्यविषवीर्यमृते सुपर्शात् ।

विज्ञाय तद्विषविदूषितवारिपानसन्नान् पशूनपि वयस्यजनान् स आवीत् ॥ १३.३५ ॥

तदृष्टिदिव्यसुधया सलसाऽभिवृष्टाः सर्वेऽपि ज्वितमवापुरथोव्यशाभम् ।

“कृष्णः कदम्बमधिरुह्य ततोऽतितुङ्गादास्फोट्य गाढरशनो न्यपतद्विषोदे ॥ १३.३६ ॥

सार्पङ्घः पुरुषसारनिपातवेगसङ्क्षोभितोरगविषोश्छवसिताम्बुराशिः ।

पर्युप्लुतो विषकषायविभीषणोर्मिभीमो धनुः शतमनन्तबलस्य डिं तत्” (७०) ॥ १३.३७ ॥

तं यामुनङ्घ्रविलोल् । अकमाय नागः काल् । यो निजैः समदशत्सल वासुदेवम् ।

भोगैर्बभन्ध य निजेश्वरमेनमज्ञः सेडे तमीश उत भक्तिमतोऽपराधम् ॥ १३.३८ ॥

उत्पातमीक्ष्य तु तदाऽभिलगोपसङ्घस्तत्राऽजगाम ललिना प्रतिबोधितोऽपि ।

दृष्ट्वा निजाश्रयजनस्य बलोः सुदुःभं कृष्णः स्वभक्तमपि नागममुं ममर्द ॥ १३.३९ ॥

तस्योन्नतेषु स हृषोषु ननर्त कृषणो ब्रह्मादिभिः कुसुमवर्षिभिरीज्यमानः ।
 आर्तो मुषैरुच वमन् रुधिरं स नागो नारायणं तमराणं मनसा जगाम ॥ १३.४० ॥
 तच्चित्रताण्डवविरुग्णहृणातपत्रं रक्तं वमन्तमुच सन्नधियं नितान्तम् ।
 दृष्ट्वाऽहिराजमुपसेदुरमुष्य पत्न्यो नेमुश्च सर्वजगदादिगुणं लुवीशम् ॥ १३.४१ ॥
 ताभिः स्तुतः स भगवानमुना य तस्मै दत्त्वाऽभयं यमसङ्घोदरवारितोऽमुम् ।
 उत्सृज्य निर्विषजलां यमुनां यकार सं स्तूयमानचरितः सुरसिद्धसाध्वैः ॥ १३.४२ ॥
 गोपैर्बलाद्विभिरुदीर्णतरप्रभोटैः सार्धं समेत्य भगवानरविन्दनेत्रः ।
 तां तान्निमत्र निवसन् यमुनातटे सदावाग्निमुद्धतबलं य पपौ प्रजार्थे ॥ १३.४३ ॥
 धत्तं सुरासुरगणैरविचिन्त्यदिव्यकर्माणि गोकुलगतेऽगणितोरुशक्तौ ।
 कुर्वत्यजे प्रजलुवामभवद्विनाश उग्राभिधादसुरतस्तरुपतोऽलम् ॥ १३.४४ ॥
 (७०) भा. उ. १०.१४.६७
 श्क्विव । तद्गन्धतो नृपशुमुष्यसमस्तभूतान्यापुर्मूर्तिं बडल् । अरोगनिपीडितानि ।
 धातुर्वराज्जगदभावाद्भूतैकबुद्धिर्वद्व्यो न केनचिदसौ तरुपदैत्यः ॥ १३.४५ ॥
 सङ्घर्षोऽपि तद्दुदारविषानुविष्टे कृषणो निजस्पर्शतस्तमपेतरोगम् ।
 कृत्वा बभञ्ज विषवृक्षमभुं बलेन तस्यानुगैः सड तदाकृतिभिः समस्तैः ॥ १३.४६ ॥
 दैत्यांश्च गोवपुष आत्तवरान् विरिञ्चान्भृत्यूञ्जितानपि निपात्य ददाड वृक्षान् ।
 विक्रीज्य रामसहितो यमुनाजले स नीरोगमाशु कृतवान् प्रजमञ्जनाभः ॥ १३.४७ ॥
 समोक्षणोऽतिबलवीर्ययुतानदभ्यान् सर्वैर्गिरीशवरतो दितिजप्रधानान् ।
 उत्वा सुतामलभदाशु विभुर्यशोदाभ्रातुः स कुम्भकसमाह्वयिनोऽपि नीलाम् ॥ १३.४८ ॥
 या पूर्वजन्मनि तपः प्रथमैव भार्या भूयासमित्यचरदस्य डि सङ्गमो मे ।
 स्यादृषजन्मनि समस्तवराङ्गनाभ्यः पूर्वं त्विति स्म तदिमां प्रथमं स आप ॥ १३.४९ ॥
 अत्रे द्विजत्वत उपावडदेष नीलां गोपाङ्गना अपि पुरा वरमापिरे यत् ।
 सं स्कारतः प्रथममेव सुसङ्गमो नो भूयात्तवेति परमाप्सरसः पुरा याः ॥ १३.५० ॥
 तत्राथ कृषणमवदन् सभलं वयस्याः पक्वानि तालसुकुलान्यनुभोजयेति ।
 धत्यर्थितः सभल आप स तालवृन्दं गोपैर्दुरासदमतीव डि घेनुकेन ॥ १३.५१ ॥
 विघ्नेशतो वरमवाप्य स दृष्टदैत्यो दीर्घायुरुत्तमभलः कदनप्रियोऽभूत् ।
 नित्योद्धतः स उत रामभवेक्ष्य तालवृन्ताल्लुलानि गल् । अयन्तमथाभ्यधावत् ।
 तस्य प्रडारमभिकाङ्क्षत आशु पृष्ठपादौ प्रगुह्य तृणराजशिरोऽडरत्सः ॥ १३.५२ ॥

તુષ્ટાવ ચૈનમુરુવેદશિરોગતાભિર્ગીર્ભિઃ સદાડગણિતપૂર્ણગુણાર્ણવં તમ્ ।
 ગોભુદ્ધુરુ હરગુરોરપિ ગોગણેન યુક્તઃ સહસ્રગુરગાઘગુમઝમઝ્યાત્ ॥ ૧૩.૬૭ ॥
 ચ્હલ્વીઠ । ત્વતો જગત્સકલમાવિરભૂદગણ્યધામ્નસ્ત્વમેવ પરિપાસિ સમસ્તમન્તે ।
 અસ્તિ ત્વયૈવ જગતોડસ્ય હિ અન્ધમોક્ષૌ ન ત્વત્સમોડસ્તિ કુહચિત્પરિપૂર્ણશક્તે ॥ ૧૩.૬૮ ॥
 ક્ષન્તવ્યમેવ ભવતા મમ બાલ્યમીશ ત્વત્સં શ્રયોડસ્મિ હિ સદૈત્યભિવન્દિતોડજઃ ।
 ક્ષાન્તં સદૈવ ભવતસ્તવ શિક્ષણાય પૂજાપહારવિધિરિત્યવદ્દ્રમેશઃ ॥ ૧૩.૬૯ ॥
 ગોવિન્દમેનમભિષિચ્ય સ ગોગણોતો ગોભિર્જગામ ગુણપૂર્ણમમું પ્રણમ્ય ।
 ગોપૈર્ગિરામ્પતિરપિ પ્રણતોડભિગમ્ય ગોવર્ધ્નનોદ્ધરણસઙ્ગતસં શયૈઃ સઃ ॥ ૧૩.૭૦ ॥
 કૃષ્ણં તતઃ પ્રભૃતિ ગોપગણા વ્યજાનનારાયણોડયમિતિ ગર્ગવચ્ચ નન્દાત્ ।
 નારાયણસ્ય સમ ઇત્યુદિતં નિશમ્ય પૂજાં ચ ચક્રુરધિકામરવિન્દનેત્રે ॥ ૧૩.૭૧ ॥
 સ્કન્દાદુપાત્તવરતો મરણાદપેતં દૃષ્ટ્વા ચરામનિહતં બલિનં પ્રલમ્બમ્ ।
 ચક્રુર્વિનિશ્ચયમમુષ્ય સુરાધિકત્વે ગોપા અથાસ્ય વિદધુઃ પરમાં ચ પૂજામ્ ॥ ૧૩.૭૨ ॥
 કાત્યાયનીપ્રતપરાઃ સ્વપતિત્વહેતોઃ કન્યા ઉવાહ ભગવાનપરાશ્ચ ગોપીઃ ।
 અન્યૈર્ધૃતા અયુગબાણશરાભિનુન્નાઃ પ્રામા નિશાસ્વરમયચ્છશિરાજિતાસુ ॥ ૧૩.૭૩ ॥
 તાસ્વત્ર તેન જનિતા દશલક્ષપુત્રા નારાયણાહ્યયુતા બલિનશ્ચ ગોપાઃ ।
 સર્વેડપિ દૈવતગણા ભગવત્સુતત્વમામું ધરાતલ્ અગતા હરિભક્તિહેતોઃ ॥ ૧૩.૭૪ ॥
 તાસ્તત્ર પૂર્વવરદાનકૃતે રમેશો રામા દ્વિજત્વગમનાદપિ પૂર્વમેવ ।
 સર્વા નિશાસ્વરમયત્સમભીષ્ટસિદ્ધિચિન્તામણિર્હિ ભગવાનશુભૈરલિમઃ ॥ ૧૩.૭૫ ॥
 સમ્પૂર્ણચન્દ્રકરરાજિતસદ્રજન્યાં વૃન્દાવને કુમુદકુન્દસુગન્ધવાતે ।
 શ્રુત્વા મુકુન્દમુખનિસ્સુતગીતસારં ગોપાઙ્ગના મુમુહુરત્ર સસાર યક્ષઃ ॥ ૧૩.૭૬ ॥
 રુદ્રપ્રસાદકૃતરક્ષ ઉતાસ્ય સખ્યુર્ભૃત્યો બલી ખલતરોડપિચ શઙ્ખચૂડઃ ।
 તાઃ કાલચન્ ભગવતસ્તલ્ અતાડનેન મૃત્યું જગામ મણિમસ્ય જહાર કૃષ્ણઃ ॥ ૧૩.૭૭ ॥
 નામ્નાડપ્યરિષ્ટ ઉરુગાયવિલોમચેષ્ટો ગોષ્ઠં જગામ વૃષભાકૃતિરપ્યવધ્યઃ ।
 શમ્ભોર્વરાદનુગતશ્ચ સદૈવ કં સં ગા ભીષયન્તમમુમાહ્યદાશુ કૃષ્ણઃ ॥ ૧૩.૭૮ ॥
 સોડપ્યાસસાદ હરિમુગ્રવિષાણકોટિમત્રે નિધાય જગૃહેડસ્ય વિષાણમીશઃ ।
 ભૂમૌ નિપાત્ય ચ વૃષાસુરમુગ્રવીર્યં યજ્ઞે યથા પશુમમારયદઞ્ચશક્તિઃ ॥ ૧૩.૭૯ ॥
 શ્વિક્ષ્ણ્ કેશી ચ કં સવિહિતસ્તુરગસ્વરૂપો ગિર્યાત્મજાવરમવાપ્ય સદા વિમૃત્યુઃ ।

पापः स केशवमवाप मुण्डेऽस्य बाहुं प्रावेशयत्स भगवान् ववृधेऽथ देहे ॥ १३.८० ॥
तत्पादनाय कुमतिः स कृतप्रयासः शीर्षास्येदन्तदशनच्छदरुद्धवायुः ।
दीर्घाः पपात य मृतो हरिरप्यशेषैर्ब्रह्मेशशङ्कदिनकृत्प्रमुण्डैः स्तुतोऽभूत् ॥ १३.८१ ॥
व्योमश्च नाम मयसूनुरजप्रसादात्त्वल्ब्यायुतायुरभिलान् विदधे भिले सः ।
तं श्रीपतिः पशुपतिः पशुवद्विशस्य निः सारितान् भिलमुभादभिलांश्चकार ॥ १३.८२ ॥
कुर्वत्यनन्यविषयाणि दुरन्तशक्तौ कर्माणि गोकुलगतेऽभिलवोऽकनाथे ।
कं साय सर्वमवदत्सुरकार्येतेतौर्ब्रह्माङ्गुजो मुनिरकारि यदीशपित्रा ॥ १३.८३ ॥
श्रुत्वाऽतिकोपरमसोऽभ्यवितः स कं सो बद्ध्वा सभार्यमथ शूरजमुग्रकर्मा ।
अङ्कुरमाश्वद्विशदानयनाय विषणो रामान्वितस्य सङ्गोपगणौ रथेन ॥ १३.८४ ॥
सं सेवनाय स उदरेभवत्पुत्रैव नाम्ना किशोरं धृति यः सुरगायनोऽभूत् ।
स्वायम्भुवस्य य मनोः परमां शयुक्त आवेशयुक्कमलजस्य बभूव विद्वान् ॥ १३.८५ ॥
सोऽङ्कुरं धृत्यभवद्दुत्तमपूज्यकर्मा वृषिष्वध्याऽस स हि भोजपतेश्च मन्त्री ।
आदृष्ट एव जगदीश्वरदृष्टिर्तेतोरानन्दपूर्णासुमना अभवत्तृतीयः ॥ १३.८६ ॥
आरुह्य तद्गन्धर्वं भगवत्पदाब्जमभ्रोद्भवप्रणतमन्तरमन्तरेण ।
सञ्चिन्तयन् पथि जगाम स गोष्ठमारारुह्य पदाङ्कितभुवं मुमुढे परस्य ॥ १३.८७ ॥
सोऽवेष्टतात्र जगदीशितुरङ्गसङ्गलब्धोऽभ्येन निभिलाघविदारलोषु ।
पां सुष्वजेशपुरुषूत्तमभ्योऽभ्यविद्युद्भ्राजत्किरीटमणिलोचनगोचरेषु ॥ १३.८८ ॥
सोऽपश्यताथ जगदेकगुरुं समेतमग्नोद्भवेन भुवि गा अपि दौडयन्तम् ।
आनन्दसान्द्रतनुमक्षयमेनमीक्ष्य लृष्टः पपात पदयोः पुरुषोत्तमस्य ॥ १३.८९ ॥
उत्थाप्य तं यदुपतिः सभलो गृहं स्वं नीत्योपयारमभिलं प्रविधाय तस्मिन् ।
नित्योद्विगताक्षयत्रिदध्यभिलं स तस्माच्छुश्राव लोक्यरितानुविऽम्भनेन ॥ १३.९० ॥
श्रुत्वा स कं सलुद्वि सं स्थितमभ्रनाभः प्रातस्तु गोपसङ्कितो रथमारुरोह ।
यत् । रामश्चकृत्तनयाभियुतो जगाम यानेन तेन यमुनातटमव्ययात्मा ॥ १३.९१ ॥
सं स्थाप्य तौ रथवरे जगताऽभिवन्द्यौ श्चाङ्कुरिश्चवततार यमस्वसारम् ।
स्नात्वा स तत्र विधिनैव कृताघमर्षः शेषासनं परमपूरुषमत्र यैक्षत् ॥ १३.९२ ॥
नित्यं हि शेषमभिमपश्यति सिद्धमन्त्रो दानेश्वरः स तु तदा ददृशे हरिं य ।
अत्रे हि बालतनुमीक्ष्य स कृष्णमत्र किं नास्ति यानं धृति यानमुभो बभूव ॥ १३.९३ ॥

तत्रापि कृष्णमभिवीक्ष्य पुनर्निमज्ज्य शेषोरुभोगशयनं परमं ददर्श ।
 ब्रह्मेशशङ्कमुपदेवमुनीन्द्रवृन्दसं वन्दित्वाङ्घ्रियुगमिन्दिरया समेतम् ॥ १३.८४ ॥
 स्तुत्वा वरस्तुतिभिरव्ययमञ्जनाभं सोऽन्तर्हिते भगवति स्वकमारुरोह ।
 यानं य तेन सङ्घितो भगवान् जगाम सायं पुरीं सङ्घलो मधुरामनन्तः ॥ १३.८५ ॥
 अत्रोऽथ दानपतिमक्षयपौरुषोऽसावीशो विसृज्य सभलः सङ्घितो वयस्यैः ।
 द्रष्टुं पुरीमभिजगाम नरेन्द्रमार्गं पौरैः कुतूहलयुतैरभिपूज्यमानः ॥ १३.८६ ॥
 आसाद्य कुञ्जरगतं रजकं यथाये वस्त्राणि कं सद्यितं गिरिशिवरेण ।
 मृत्यूञ्जितं सपदि तेन दुरुक्तिविद्धः पापं करग्रमृदितं व्यनयद्यमाय ॥ १३.८७ ॥
 उत्वा तमक्षतबलो भगवान् प्रगृह्य वस्त्राणि याऽत्मसमितानि बलस्य याऽदात् ।
 दत्त्वाऽपराणि सभिगोपजनस्य शिष्टान्यास्तीर्य तत्र य पदं प्रणिधाय याऽगात् ॥ १३.८८ ॥
 ग्राह्याऽपडेयरङ्घितैक्यिदात्मसान्द्रस्वानन्दपूर्णावपुःरघ्यशोषडीनः ।
 लोकान् विऽभ्य नरवत्समलक्तकाद्यैर्वज्रा विभूषितं धवाभवदप्रमेयः ॥ १३.८९ ॥
 माला अवाप्य य सुदामत आत्मतन्त्रस्तावक्षयोऽनुजगृहे निजपार्श्वेऽहो हि ।
 पूर्वं विदुःसदनाद्भ्रुविरिसेवनाय प्राप्तौ भुवं मृजनपुष्पकरौ पुराऽपि ॥ १३.९० ॥
 सर्वेष्टपुष्टिमिह तत्र सङ्घतां य कृष्णस्तयोर्वरमदाद्य राजमार्गं ।
 गच्छन् ददर्श वनितानं नरेदेवयोग्यमादाय गन्धमधिकं कुटिलां व्रजन्तीम् ॥ १३.९०१ ॥
 तेनार्थिता सपदि गन्धमदात्रिवक्त्रा तेनाग्रजेन सङ्घितो भगवान् विलिम्बे ।
 तां याऽश्रुत्वमनयत्स तयाऽर्थितोऽलमायामि कालत इति प्रहसन्नमुच्यत् ॥ १३.९०२ ॥
 खि । पूर्णेन्दुवृन्दनिवडाधिककान्तशान्तसूर्यामितोरुपरमद्युतिसौष्यदेऽः ।
 पीताम्बरः कनकभासुरगन्धमाल्यः शूङ्गारवारिधिरगण्यगुणार्णवोऽगात् ॥ १३.९०३ ॥
 प्राप्याथ याऽयुधगृहं धनुरीशदत्तं कृष्णः प्रसं ह्य जगृहे सङ्घैरभेद्यम् ।
 कां सं स नित्यपरिपूर्णासमस्तशक्तिरारोप्य यैनमनुकृष्य बभञ्ज मध्ये ॥ १३.९०४ ॥
 तस्मिन् सुरासुरगणैरभिवैरभेद्ये भग्नो बभूव जगद्विभेदबीमः ।
 शब्दः स येन निपपात भुवि प्रभञ्जसारोऽसुरो धृतियुतोऽपि तदैव कं सं ॥ १३.९०५ ॥
 आदिष्टमभ्युरुबलं भगवान् स तेन सर्वं निहत्य सभलः प्रययौ पुनश्च ।
 नन्दादिगोपसमितिं हरितर रात्रौ भुक्त्वा पयोऽन्वितशुभान्नमुवास कामम् ॥ १३.९०६ ॥
 कं सोऽप्यतीव भयकम्पितहृत्सरोजः प्रातर्नरेन्द्रगणमध्यगतोऽधिकोऽभ्यम् ।
 मञ्चं विवेश सङ्घं जनपदैश्च पौरैर्नानाऽनुमञ्चकगतैर्युवतीसभेतैः ॥ १३.९०७ ॥

सं स्थाप्य नागमुरुर्द्वगमुपे कुवल्यापीडं गिरीन्द्रसदृशं करिसादियुक्तम् ।
याणूरमुष्टिकमुभानपि मल्लवीरान् रङ्गे निधाय हरिसं यमनं डिलैच्छत् ॥ १३.१०८ ॥
अक्षोडिणी गणितमस्य बलं य विं शदासीदसं ष्यमुरुवीर्यमनन्यवध्यम् ।
शम्भोर्वरादपि य तस्य सुनीथनामा यः पूर्वभास वृडित्यसुरोऽनुजोऽभूत् ॥ १३.१०९ ॥
समानुजा अपि हि तस्य पुरातना ये सर्वेऽपि कं सपृतनासहिताः स्म रङ्गे ।
तस्थुः सराममभियान्तमुदीक्ष्य कृष्णमात्तायुधा युधि विजेतुमजं सुपापाः ॥ १३.११० ॥
कृष्णोऽपि सूर उदिते सबलो वयस्यैः सार्द्धं जगाम वररङ्गमुभं सुरेशैः ।
सं स्तूयमान उरुविह्वम आसुराणां निर्मूलनाय सकल् आयलितोरुशक्तिः ॥ १३.१११ ॥
आयन् जगद्गुरुतमो बलिनं गजेन्द्रं रुद्रप्रसादपरिरक्षितमाश्रपश्यत् ।
दुष्टोरुर्द्वगमुभसं स्थितमीक्ष्य यैभ्यं पापापयाहि नचिरादिति वायमूढे ॥ १३.११२ ॥
क्षिभः स ईश्वरतमेन गिरीशलब्धाद्दृमो वराज्जगति सर्वजनैरवध्यः ।
नागं त्ववध्यमभियापयते ततोऽग्रे पापो दुरन्तमहिमं प्रति वासुदेवम् ॥ १३.११३ ॥
विड्डीज्य तेन करिणा भगवान् स डिक्रिञ्चिद्दस्ते प्रगृह्य विनिहृष्य निपात्य भूमौ ।
कुम्भे पदं प्रतिनिधाय विषाणयुग्ममुत्कृष्य उस्तिपमलन्निपपात सोऽपि ॥ १३.११४ ॥
रवींआगं ससादिनमवध्यमसौ निहत्य स्कन्धे विषाणमवसज्जय सडाग्रजेन ।
नागेन्द्रसान्द्रमदभिन्दुभिरञ्चिताङ्गः पूर्णात्मशक्तिरमलः प्रविवेश रङ्गम् ॥ १३.११५ ॥
विष्टे जगद्गुरुतमे बलवीर्यमूर्तो रङ्गं मुमोद य शुशोष जनोऽभिलोऽत्र ।
कञ्जं तथाऽपि कुमुदं य यथैव सूर्य उद्यत्यजेऽनुभविनो विपरीतकाश्च ॥ १३.११६ ॥
रङ्गप्रविष्टमभिवीक्ष्य जगाद मल्लः कं सप्रियार्थमभिभाष्य जगन्निवासम् ।
याणूरु इत्यभिहितो जगतामवध्यः शम्भुप्रसादत इदं शृणु माधवेति ॥ १३.११७ ॥
राजैव दैवतमिति प्रवदन्ति विप्रा राज्ञः प्रियं कृतवतः परमा हि सिद्धिः ।
योत्स्याव तेन नृपतिप्रियकाम्यया वां रामोऽभियुद्ध्यतु बली सड मुष्टिकेन ॥ १३.११८ ॥
इत्युक्त आड भगवान् परिडासपूर्वमेवं भवत्विति स तेन तदाऽभियातः ।
सन्द्श्यं दैवतपतिर्युधि मल्ललीलां मौडूर्तिर्कीमथ पदोर्जगृहे स्वशत्रुम् ॥ १३.११९ ॥
उत्क्षिप्य तं गगनगं गिरिसन्निडाशमुद्ब्राम्य याथ शतशः कुलिशाक्षताङ्गम् ।
आविद्ध्य दुर्धरबलो भुवि निष्पिपेष यूर्णोऽकृतः स निपपात यथा गिरीन्द्रः ॥ १३.१२० ॥
कृष्णं य तुष्टुवुरथो दिवि देवसङ्घा मर्त्या भुवि प्रवरमुत्तमपूरुषाणाम् ।

तद्ब्रह्मस्य दृढमुष्टिनिपिष्टमूर्धा ब्रह्मस्तदैव निपपात स मुष्टिकोऽपि ॥ १३.१२१ ॥
 कूटश्च कोसल उत अलनामधेयो द्वौ तत्र कृष्णानिडतावपरो बलेन ।
 कं सस्य ये त्ववरजश्च सुनीथमुष्याः सर्वे बलेन निडताः परिघोऽण वीराः ॥ १३.१२२ ॥
 ताभ्यां डतानभिसमीक्ष्य निजान् समस्तान् कं सो द्दिदेश बलमक्षयमुग्रवीर्यम् ।
 रुद्रप्रसादकृतरक्षमवध्यमेनौ निस्सार्य दण्डमधिकं कुरुतेति पापः ॥ १३.१२३ ॥
 श्रुत्वैव राजवचनं बलमक्षयं तदक्षोऽिणीदशकयुग्ममनन्तवीर्यम् ।
 कृष्णं यकार विविधास्त्रधरं स्वकोष्ठे सिं डं यथा डिल सृगालबलं समेतम् ॥ १३.१२४ ॥
 जानन्नपीश्वरमनन्तबलं मडेन्द्रः कृष्णं रथं निजमथापयदायुधाढ्यम् ।
 शुश्रूषणाय परमस्य यथा समुद्रमर्षोऽण पूरयति पूर्णजलं जनोऽयम् ॥ १३.१२५ ॥
 स्वस्यन्दनं तु भगवान् स मडेन्द्रेत्तमारुढ्य सूतवरमातलिसङ्गुडीतम् ।
 य्वीष्टानानायुधोऽकिरास्तरेणिर्यथैव ध्वान्तं व्यनाशयदशेषत आशु सैन्यम् ॥ १३.१२६ ॥
 निः शेषतो विनिडते स्वबले स कं सश्वर्मासिपाणिरभियातुमियेष कृष्णम् ।
 तावत्तमेव भगवन्तमभिप्रयातमुत्तुङ्गमग्यशिरसि प्रददशं वीरम् ॥ १३.१२७ ॥
 तं श्येनवेगमभितः प्रतिसञ्चरन्तं निश्छिद्रमाशु जगृडे भगवान् प्रसज्य ।
 डेशेषु यैनमभिमृश्य डरेण वामेनोद्धृत्य दक्षिणडरेण जघान डेऽस्य ॥ १३.१२८ ॥
 सञ्चालितेन मुकुटेन विकुण्डलेन डर्णद्वयेन विगताभरणोरसा य ।
 सस्ताम्भरेण जघनेन सुशोच्यरुपः कं सो अबभूव नरसिं डडराग्रसं स्थः ॥ १३.१२९ ॥
 उड्ढ्य तं सुरपतिः परमोच्यमञ्चादचैरजेयमतिवीर्यबलोपपन्नम् ।
 अबभ्रोद्भवेशवरगुप्तमनन्तशक्तिर्भूमौ निपात्य स ददौ पदयोः प्रडारम् ॥ १३.१३० ॥
 डेडे तु योऽभवदमुष्य रमेशबन्धुर्वायुः स कृष्णतनुमाश्रयदन्यपापम् ।
 दैत्यं यडर्ष डरिरत्र शरीरसं स्थं पश्यत्सु डञ्जजमुष्पेषु सुरेष्वनन्तः ॥ १३.१३१ ॥
 द्वेषात्स सर्वजगदेकगुरोः स्वकीयैः पूर्वप्रमापितजनैः सडितः समस्तैः ।
 धात्र्यादितिः प्रतियथौ कुमतिस्तमोऽन्धमन्येऽपि यैवमुपयान्ति डरावभक्ताः ॥ १३.१३२ ॥
 नित्यातिदुःभमनिवृत्ति सुभव्यपेतमन्धं तमो नियतमेति डरावभक्ताः ।
 भक्तोऽपि डञ्जजगिरीशमुष्पेषु सर्वधर्माण्वोऽपि निभिलागमनिर्णयेन ॥ १३.१३३ ॥
 यो वेत्ति निश्चितमतिडरिमञ्जजेशपूर्वाण्विलस्य जगतः सकलेऽपि डाले ।
 सृष्टिस्थितिप्रल्. अयमोक्षदमात्मतन्त्रं लक्ष्या अपीशमतिभक्तियुतः स मुच्येत् ॥ १३.१३४ ॥

तस्मादनन्तगुणपूर्वममुं रमेशं निश्चित्य दौषरहितं परथैव भक्त्या ।
विज्ञाय दैवतगणान्श्च यथाक्रमेण भक्ता हरेरिति सदैव भजेत धीरः ॥ १३.१३५ ॥

निहत्य कं समोजसा विधातृशम्भुपूर्वकैः ।
स्तुतः प्रसूनवर्षिभिर्मुमोद केशवोऽधिकम् ॥ १३.१३६ ॥

सदैव मोदतृपिणो मुदोक्तिरस्य लौकिकी ।
यथोदयो रवेर्भवेत्सद्योदितस्य लोकतः ॥ १३.१३७ ॥

खिवृन्दनन्तचित्सुभार्णवः सदोदितैकतृपकः ।
समस्तदौषवर्जितो हरिर्गुणात्मकः सद्य ॥ १३.१३८ ॥

एतं श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
कंसवधो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥

अथ यतुर्दशोऽध्यायः ।

(विष्णुवप्रतियानम्)

ॐ । कृष्णो विमोक्ष्य पितरावस्मिन्धे सर्ववन्दोऽपि रामसहितः प्रतिपालनाय ।
धर्मस्य राज्यपदवीं प्रणिधाय योऽसेने द्विजत्वमुपगम्य मुमोक्ष नन्दम् ॥ १४.१ ॥

नन्दोऽपि सान्त्वययनैरनुनीय मुक्तः कृष्णेन तय्यरणापकुजमात्मसं स्थम् ।
कृत्वा जगाम सद्य गोपगणेन कृष्ण्राध्यायन् जनार्दनमुवास वने सभार्यः ॥ १४.२ ॥

कृष्णोऽप्यवन्तिपुरवासिनमेत्य विप्रं सान्दीपनिं सद्य बलेन ततोऽध्यगीष्ट ।
वेदान् सङ्निगदितान्निभिलाश्च विधाः सम्पूर्णासं विदपि दैवतशिक्षणाय ॥ १४.३ ॥

धर्मो हि सर्वविदुषामपि दैवतानां प्राप्ते नरेषु जनने नश्यत्प्रवृत्तिः ।
ज्ञानादिगूढनमुताध्ययनादिरत्र तज्ज्ञापनार्थमवसद्भगवान् गुरौ य ॥ १४.४ ॥

गुर्वर्थमेष मृतपुत्रमदात्पुनश्च रामेण सार्द्धमगामन्मधुरां रमेशः ।
पौरैः सजानपदबन्धुजनैरजस्रमभ्यर्थितो न्यवसद्विष्टकृदात्मपित्रोः ॥ १४.५ ॥

सर्वेऽपि ते पतिमवाप्य हरिं पुराऽभितप्ता हि भोजपतिना मुमुर्क्षुनितान्तम् ।
किं वाच्यमत्र सुतमाप्य हरिं स्वपित्रोर्यत्रापिलस्य सुजनस्य बभूव मोदः ॥ १४.६ ॥

कृष्णश्राश्रयो वसति यत्र जनोऽपि तत्र वृद्धिर्भवेत्किमु रमाधिपतेर्निवासे ।
वृन्दावनं यदधिवासत आस सद्यःस्माडेन्द्रसन्नसदृशं किमु तत्र पुर्याः ॥ १४.७ ॥

येनाधिवासमृषभो जगतां विधत्ते विष्णुस्ततो हि वरता सद्ये विधातुः ।

तस्मात्प्रभोर्निवसनान्मधुरा पुरी सा शश्वत्समृद्धजनसङ्कुलिता बभूव ॥ १४.८ ॥
 रक्षन्त्ये त्रिजगतां परिरक्षकेऽस्मिन् सर्वान् यदून्मगधराजसुते स्वभर्तुः ।
 कृष्णान्भूतिं पितुरवाप्य समीपमस्तिप्रास्ती शशं सतुरतीव य द्भुजितेऽस्मै ॥ १४.९ ॥
 श्रुत्वैव तन्मगधराज उरुप्ररुढबाहोर्बलेन नजितो युधि सर्वलोकेः ।
 ब्रह्मेशयद्गमुनिदत्तवरैरजेयो मृत्यूज्जितश्च विजयी जगतश्चुकोप ॥ १४.१० ॥
 क्षुब्धोऽतिकोपवशतः स्वगदाममोघां दत्तां शिवेन जगृडे शिवभक्तवन्द्यः ।
 शैवागमाभिलविदत्र य सुस्थिरोऽसौ यिक्षेप योजनशतं स तु तां परस्मै ॥ १४.११ ॥
 ख्विडवर्षापात य गदा मधुराप्रदेशात्सा योजनेन यद्विमं प्रजगाद पृष्टः ।
 अकोत्तरामपि शताश्रयतयोजनेति देवर्षिरत्र मधुरां भगवत्प्रियार्थं ॥ १४.१२ ॥
 शक्तस्य यापि हि गदाप्रविधातने तु शुश्रूषां मद्भ्यितं त्विति चिन्तयानः ।
 विष्णोर्भुनिः स निजगाद उ योजनोर्न मार्गं पुरो भगवतो मगधेशपृष्टः ॥ १४.१३ ॥
 क्षिमा तु सा भगवतोऽथ गदा जराभ्यां तत्सन्धिनीमसुभिराशु वियोज्य पापाम् ।
 मर्त्यांशिनीं भगवतः पुनराज्ञयैव याता गिरीशसदनं मगधं विसृज्य ॥ १४.१४ ॥
 राज्ञ स्वमातृत् उतो गदया खलीनः कोधात्समस्तनृपतीनभिसन्निपात्य ।
 अक्षोडिणीत्र्यधिकविं शयुतोऽतिवेलदर्पोद्धतः सपदि कृष्णपुरीं जगाम ॥ १४.१५ ॥
 सर्वां पुरीं प्रतिनिरुद्ध्य द्दिदेश विन्दविन्दानुजौ भगवतः कुमतिः स दूतौ ।
 तावूयतुर्भगवतेऽस्य वयोऽतिदर्पपूर्णा तथा भगवतोऽप्यपडासयुक्तम् ॥ १४.१६ ॥
 लोकेऽप्रतीतबलपौरुषसाररूपस्त्वं ल्येक अेष्यभवतो बलवीर्यसारम् ।
 ज्ञात्वा सुते नतु मया प्रतिपादिते हि कं सस्य वीर्यरहितेन उतस्त्वया सः ॥ १४.१७ ॥
 सोऽहं हि दुर्बलतमो बलिनां वरिष्ठे कृत्वैव दृष्टिविषयं विगतप्रतापः ।
 यास्ये तपोवनमथो सङ्घितः सुताभ्यां क्षिप्रं ममाद्य विषये भव यक्षुषोऽतः ॥ १४.१८ ॥
 साक्षेपमीरितमिदं बलदर्पपूर्णात्मापडाससङ्घितं भगवान्निशम्य ।
 सत्यं तदित्युरु वयोऽर्थवदभ्युदीर्य मन्त्रं प्रहस्य निरगात्सङ्घितो बलेन ॥ १४.१९ ॥
 द्दारेषु सात्याडिपुरस्सरमात्मसैन्यं त्रिष्वभ्युदीर्य भगवान् स्वयमुत्तरेण ।
 रामद्वितीय उदगाभगधाधिराजं योद्धुं नृपेन्द्रकटकेन युतं परेशः ॥ १४.२० ॥
 तस्येच्छयैव पृथिवीभवतेरुराशु तस्याऽयुधानि सभलस्य सुभास्वराणि ।
 शार्ङ्गासिञ्जकदरतूणगदाः स्वकीया जग्राह दारुकगृहीतरथे स्थितः सः ॥ १४.२१ ॥

आरुह्य भूमयस्थं प्रतियुक्तमश्वैर्वेदात्मकैर्धनुरधिजयमथ प्रगृह्य ।
 शार्ङ्ग शरांश्च निशिताम्भगधाधिराजमुग्रं नृपेन्द्रसहितं प्रययौ जवेन ॥ १४.२२ ॥
 रामः प्रगृह्य मुसलं स उलं य यानमास्थाय सायकशरासनतूणयुक्तः ।
 अस्वी । सैन्यं जरासुतसुरक्षितमभ्यधावद्धर्षात्रेदन्नुरुबलोऽरिबलैरधृष्यः ॥ १४.२३ ॥
 उद्दीक्ष्य कृष्णमभियान्तमनन्तशक्तिं राजेन्द्रवृन्दसहितो मगधाधिराजः ।
 उद्वेलसागरवदाश्रमियाय कोपान्नानाविधायुधवस्त्रैरभिवर्षमाणः ॥ १४.२४ ॥
 तं वै युकोपधिषुऽग्रत उग्रसेनं कृष्णो निधाय समगात्स्वयमस्य पश्चात् ।
 दृष्ट्वाऽग्रतो मगधराट्स्थितमुग्रसेनं कोपाव्यलत्तनुरिदं वचनं बभाषे ॥ १४.२५ ॥
 पापापयाहि पुरतो मम राज्यकाम निर्लज्ज पुत्रवधकारण शत्रुपक्ष ।
 त्वं ञ्जोर्बस्तसदृशो न मयेऽ वध्यः सिं हो ङि सिं उमभियाति न वै सुगालम् ॥ १४.२६ ॥
 आक्षिप्तं धत्तममुनाऽथ स भोजराजस्तूष्णात्प्रगृह्य निशितं शरमाशु तेन ।
 छित्वा जरासुतधनुर्बलवन्ननाऽ विव्याध सायकगणैश्च पुनस्तमुग्रैः ॥ १४.२७ ॥
 अन्यच्छरासनवरे प्रतियुह्य कोपसं रक्तनेत्रमभियान्तमुद्दीक्ष्य कृष्णः ।
 भोजधिराजवधकाङ्क्षिणमुग्रवेगं भार्दद्रथं प्रतिययौ परमो रथेन ॥ १४.२८ ॥
 आयान्तमीक्ष्य भगवन्तमनन्तवीर्यं येदीशपौण्ड्रमुपराजगणैः समेतः ।
 नानाविधास्त्रवरशस्त्रगणैर्वर्ष मेरुं यथा धन उदीर्णस्वो जलौघैः ॥ १४.२९ ॥
 शस्त्रास्त्रवृष्टिमिभितो भगवान् विवृश्य शार्ङ्गात्थसायकगणैर्विरथाश्वसूतम् ।
 यके निरायुधमसौ मगधेन्द्रमाशु श्छिन्नातपत्रवरकेतुमयिन्त्यशक्तिः ॥ १४.३० ॥
 नैनं जघान भगवान् सुशकं य भीमे भक्तिं निष्ठां प्रथयितुं यश उव्यधर्मम् ।
 येदीशपौण्ड्रकसकीचकमद्रराजसात्वैकलव्यकमुषान् विरथांश्चकार ॥ १४.३१ ॥
 ये यापि उं सऽडिभकद्रुमरुग्मिमुष्या बाल्हीकभौमसुतमैन्दुपुरस्सराश्च ।
 सर्वे प्रदुष्टुवृजस्य शरैर्विभिन्ना अन्ये य भूमिपतयो य षडाऽसुरव्याम् ॥ १४.३२ ॥
 छिन्नायुधध्वजपताकरथाश्वसूतवर्माण उग्रशरताडितभिन्नात्राः ।
 सस्ताम्भराभरणमूर्धजमाल्यदीना रक्तं वमन्त उरु द्रुष्टुवुराशु भीताः ॥ १४.३३ ॥
 शोच्यां दशामुपगतेषु नृपेषु सर्वेष्वस्तायुधेषु हरिणा युधि विद्रवन्सु ।
 नानायुधाढ्यमपरं रथमुग्रवीर्यं आस्थाय मागधपतिः प्रससार रामम् ॥ १४.३४ ॥
 अस्वीष्ट आधावतोऽस्य मुसलेन रथं बभञ्ज रामो गदामुरुतरोरसि सोऽपि तस्य ।
 शिक्षेप तं य मुसलेन तताऽ रामस्तावुत्तमौ बलवतां युयुधात उग्रम् ॥ १४.३५ ॥

तौ यत्कतुः पुरुः नियुद्धमपि स्म तत्र सञ्चूर्ण्य सर्वगिरिवृक्षशिलासमूहान् ।
 दीर्घं नियुद्धमभवत्सममेतयोस्तद्भ्रजदृढाङ्गतमयोर्बलिनोर्नितान्तम् ॥ १४.३६ ॥
 श्रुत्वाऽथ शङ्खपरवमम्बुजलोचनस्य विद्रावितानपि नृपानभिवीक्ष्य रामः ।
 युद्ध्यन्तमीक्ष्य य रिपुं ववृधे बलेन त्यङ्त्वा रिपुं मुसलमा६६ आश्रमोधम् ॥ १४.३७ ॥
 तेनाऽऽतः शिरसि सम्मुमुदेऽतिवेलं भार्द्वथो जगृह्येनमथो ङली सः ।
 तत्रैकलव्ये उत कृष्णशरैः पलायत्रस्त्राणि रामशिरसि प्रभुभोय शीघ्रम् ॥ १४.३८ ॥
 भीतेन तेन समरं भगवाननिश्चन् प्रधुम्नमाश्रयजदात्मसुतं मनोजम् ।
 प्रधुम्नं येनमभियाय महास्त्रजालै रामस्तु मागधमथाऽत्मरथं निनाय ॥ १४.३९ ॥
 युद्ध्या चिरं रणामुपे भगवत्सुतोऽसौ यङ्के निरायुधममुं स्थिरमेकलव्यम् ।
 अं शेन यो भुवमगान्मणिमानिति स्म स क्रोधतन्त्रकगणेष्वधिपो निषादः ॥ १४.४० ॥
 प्रधुम्नात्मनि निधाय पुनः स कृष्णः सं हृत्य मागधबलं निषिद्धं शरौघैः ।
 भूयश्चमूमभिविनेतुमुदारकर्मा भार्द्वथं त्वमुद्यदक्षयपौरुषोऽजः ॥ १४.४१ ॥
 ग्रीव् । आनताश्चविमुषः सङ्घितो नृपैस्तैर्भार्द्वथः प्रतिययौ स्वपुरीं स पापः ।
 आत्माभिषिक्तमपि भोजवराधिपत्ये दौडित्रमग्रत उत प्रणिधाय मन्दः ॥ १४.४२ ॥
 जित्वा तमूर्जितबलं भगवानजेशशङ्कादिभिः कुसुमवर्षिभिरीज्यमानः ।
 रामादिभिः सङ्घित आशु पुरीं प्रविश्य रेमेऽभिवन्दितापदो मङ्गलां समूहैः ॥ १४.४३ ॥
 वर्द्धस्यु पाण्डुतनयेषु यतुर्दृशं तु जन्मर्क्षमास तनयस्य सङ्घ्नदृष्टेः ।
 प्रत्याब्दिकं मुनिगणान् परिवेषयन्ती कुन्ती तदाऽस्य बहुकार्यपरा नयज्ञा ॥ १४.४४ ॥
 तत्काल एव नृपतिः सङ्घ माद्रवत्या पुं स्कोडिलाकुलितकुल्लवनं ददृश ।
 तस्मिन् वसन्तपवनस्पर्शोद्यितः स कन्दर्पमार्गणवशं सङ्घसा जगाम ॥ १४.४५ ॥
 जग्राह तामथ तथा रममाण एव यातो यमस्य सदनं हरिपादसङ्गी ।
 पूर्वं शयीरमणमिच्छत एव विघ्नं शङ्कस्य तद्दर्शनोपगतो ङि यङ्के ॥ १४.४६ ॥
 श्लिक्ष् । तेनैव मानुषमवाप्य रतिस्थ एव पञ्चत्वमाप रतिविघ्नमपुत्रतां य ।
 स्वात्मोत्तमेष्वथ सुरेषु विशेषतश्च स्वल्पोऽपि दोष उरुतामभियाति यस्मात् ॥ १४.४७ ॥
 माद्री पतिं मृतमवेक्ष्य रुराव दूरातश्छुश्रुवुश्च पृथया सङ्घ पाण्डुपुत्राः ।
 तेष्यागतेषु वयनादपि माद्रवत्याः पुत्रान्निवार्य तु पृथा स्वयमत्र याऽगतात् ॥ १४.४८ ॥
 पत्युः कल् । अवरमवेक्ष्य निशाम्य माद्याः कुन्ती भृशं व्यथितहृत्कमल् । अथ माद्रीम् ।

युद्धे नियुद्ध उत धावन उत्प्लवे य वाशिप्लवे य सखितान्निभिलान् कुमारान् ।
 अको जिगाय तरसा परमार्यकर्मा विषणोः सुपूर्णासदनुग्रहतः सुनित्यात् ॥ १४.६३ ॥
 सर्वान् प्रगृह्य विनिमज्जति वास्मिन्मध्ये श्रान्तान् विस्जय्य उसति स्म स विष्युपधाम् ।
 सर्वानुदूह्य य कदाचिदुरुप्रवाडां गङ्गां सुतारयति सारसुपूर्णापौ स्यः ॥ १४.६४ ॥
 द्वेषं ह्युते नखि हरौ तमसि प्रवेशः प्राणो य तेन जगतीमनु तौ प्रपन्नौ ।
 तकाराणान्यकुश्रुतां परभौ करां सि देवद्विषां सततविस्तृतसाधुपौ स्यौ ॥ १४.६५ ॥
 दृष्ट्वाऽमिताम्यथ करां सि मरुत्सुतेन नित्यं कृतानि तनया निभिलाश्च राज्ञाम् ।
 तस्यामितं बलमुदीक्ष्य सदोरुवृद्धद्वेषा बभूवुरथ मन्त्रममन्त्रयंश्च ॥ १४.६६ ॥
 येये हि तत्र नरदेवसुताः सुरां शाः प्रीतिं परां पवनजे निभिला अकुर्वन् ।
 तां स्तान् विडाय दितिजा नरदेववं शजता विचार्य वधनिश्चयमस्य यक्षुः ॥ १४.६७ ॥
 अस्मिन् हते विनिडता अभिलाश्च पार्थाः शक्यो बलाभ्य न निहन्तुमयं बलाढ्यः ।
 छद्मप्रयोगत धमं विनिडत्य वीर्यात्पार्थ निडत्य निगल् अये य विदधमडेऽन्यान् ॥ १४.६८ ॥
 अवे कृते निडतकण्टकमस्य राजयं दुर्योधनस्य हि भवेन्न ततोऽन्यथा स्यात् ।
 अस्मिन् हते निपतिते य सुरेन्द्रसूनौ शोषा भवेयुरपि सौबलिपुरत्रदासाः ॥ १४.६९ ॥
 शिक्क्ष । अवे विचार्य विषमुल्बलागमन्तकाभं क्षीरोदधेर्मथनञ्च तपसा गिरीशात् ।
 शुक्लेण लब्धममुतः सुबलात्मजेन प्राप्तं प्रतोष्य मरुतस्तनयाय यादुः ॥ १४.७० ॥
 सम्मन्थ राजतनयैर्धृतराष्ट्रजैस्तदत्तं स्वसूदमुभतोऽभिलक्ष्यभोज्ये ।
 ज्ञात्वा युयुत्सुगदितं बलवान् स भीमो विषणोरनुग्रहबलाज्जरायञ्चकार ॥ १४.७१ ॥
 जुर्षो विषे कुमतयः परमाभितमाः प्रासादमाशु विदधुर्दरिपादतोये ।
 ज्ञात्वा युयुत्सुमुभतः स्वयमत्र यान्ते सुष्वाप मारुतिरमा धृतराष्ट्रपुत्रैः ॥ १४.७२ ॥
 दोषान् प्रकाशयितुमेव विचित्रवीर्यपुत्रात्मजेषु नृवरं प्रतिसुममीक्ष्य ।
 बद्ध्वाऽभिमन्त्राणदृढैरयसा कृतैस्तं पाशैर्विचिक्षिपुरुदे हरिपादजायाः ॥ १४.७३ ॥
 तडोदियोजनगभीरमुदं विगाह्य भीमो विजृम्भणत अवे विवृश्च पाशान् ।
 उत्तीर्य सज्जनगणस्य विधाय उर्षं तस्थावनन्तगुणविष्युसदातिहार्दः ॥ १४.७४ ॥
 तं वीक्ष्य दृष्टमनसोऽतिविपन्नचित्ताः सम्मन्थ भूय उरुनागागणानथाष्टौ ।
 शुक्लोक्तमन्त्रबलतः पुर आह्वयित्वा पश्चात्सुपञ्जरगतान् प्रददुः स्वसूते ॥ १४.७५ ॥
 दुर्योधनेन पृथुमन्त्रबलोपलूतां स्तत्सारथिः कृण्विगणान् पवनात्मजस्य ।
 सुमस्य विस्तृत उरस्यमुयद्विशीर्णान्ता बभूवुरमुमाशु विदश्य नागाः ॥ १४.७६ ॥

क्षिप्वा सुदूरमुरुनागवरानथाष्टौ तद्द्रं शजान् स विनिडत्य पिपीलिकावत् ।
 जङ्घे य सूतमपडस्तत अेव भीमः सुष्वाप पूर्ववदनुत्थित अेव तल्यात् ॥ १४.७७ ॥
 ततस्य नैजबलमप्रमयं निरीक्ष्य सर्वे क्षितीशतनया अधिकं विषेदुः ।
 निश्चासतो दर्शनादपि भस्म येषां भूयासुरेव भुवनानि य ते मृषाऽसन् ॥ १४.७८ ॥
 ददृभिर्विदश्य न विकारममुष्य कर्तुं शेकुर्भुजङ्गामवरा अपि सुप्रयत्नाः ।
 कस्यापि नेदृशबलं श्रुतपूर्वमासीदृष्टं किमु स्म तनयेऽपि डिदण्यकस्य ॥ १४.७९ ॥
 स्वात्मानवार्थमधिकं स्तुतिमेव कृत्वा विष्णोः स दैत्यतनयो ऽरिणाऽवितोऽभूत् ।
 नत्वौरसं बलममुष्य स कृष्यते हि भृत्यैर्बलात्स पितुरौरसमस्य वीर्यम् ॥ १४.८० ॥
 नैसाङ्गिप्रियमिमं प्रवदन्ति विप्रा विष्णोर्नितान्तमपि सत्यमिदं ध्रुवं हि ।
 नैवान्यथौरसबलं भवतीदृशं तदुत्साद्य अेष ऽरिणैव सडैष नोऽर्थः ॥ १४.८१ ॥
 च्क्ष्मी । कृष्णः डिलैष य ऽरिर्धृषु प्रजातः सोऽस्याऽश्रयः कुरुत तस्य बडु प्रतीपम् ।
 सम्मन्थ्य यैवमतिपापतमा नरेन्द्रपुत्रा ऽरेश्च बडु यङ्कुरथ प्रतीपम् ॥ १४.८२ ॥
 तैः प्रेरिता नृपतयः पितरश्च तेषां साकं बृडद्रथसुतेन ऽरेः सकाशम् ।
 युद्धाय जगमुरमुनाऽष्टदशेषु युद्धेष्वत्यन्तभग्नबलदर्पमदा निवृत्ताः ॥ १४.८३ ॥
 तेनाऽगृहीतगजवाजिरथा नितान्तं शस्त्रैः परिक्षततनूभिरलं वमन्तः ।
 रक्तं विशस्त्रकवयध्वजवाजिसूताः अस्ताम्भराः श्वथितमूर्ध्नुजिनो निवृत्ताः ॥ १४.८४ ॥
 अेवं बृडद्रथसुतोऽपि सुशोभ्यरूप आर्तो यथौ बडुश अेव पुरं स्वकीयम् ।
 कृष्णेन पूर्णबलवीर्यगुणेन मुक्तो ञुवेत्यतीव विजितः श्वसितावशेषः ॥ १४.८५ ॥
 अेवं गतेषु बडुशो नतकन्धरेषु राजस्वजोऽपि मधुरां स्वपुरीं प्रविश्य ।
 रामेण सार्धमभिलैर्यदुभिः समेतो रेमे रमापतिरयिन्यबलो जयश्रीः ॥ १४.८६ ॥
 व्यर्थोऽधमाः पुनरपि स्म सधार्तराष्ट्रा भीमं निडन्तुमुरुयत्नमकुर्वताज्ञाः ।
 राज्ञां सुतास्तमभिलं स मृषैव कृत्वा यडे जयाय य दिशां बलवान् प्रयत्नम् ॥ १४.८७ ॥
 प्रार्थी दिशं प्रथममेव जिगाय पश्चादाभ्यां जलेशपरिपालितया सडान्याम् ।
 यौ तौ पुरातनदशाननकुम्भकणौ मातृष्वसातनयतां य गतौ जिगाय ॥ १४.८८ ॥
 पूर्वस्तयोर्हि दमघोषसुतः प्रजातः प्राडुश्च यं नृपतयः शिशुपालनाम्ना ।
 अनयं वदन्ति य कृशनृपं तथाऽन्यमातृष्वसातनयमेव य दन्तवङ्गम् ॥ १४.८९ ॥
 जित्वैव तावपि जिगाय य पौण्ड्रकाप्यं शौरैः सुतं सुतमजैद्य भीष्मकस्य ।

यः पूर्वमास दितिजो नरलेखलाभ्यो रुग्मीति नाम य बभूव स कुण्डिनेशः ॥ १४.८० ॥

भागेत एव तनयस्य स एव वह्नेर्नाम्ना शुक्येः स तु पिताऽस्य छि मित्रभागः ।

राहं शयुक्तदनुजौ इथकैशिकाभ्यौ भागौ तथाऽग्निस्तयोः पवमानशुन्ध्योः ॥ १४.८१ ॥

बन्धोर्निजस्य तु बलं सुपरीक्षमाणः शल्योऽपि तेन युयुधे विजितस्तथैव ।

भीमो जिगाय युधि वीरमथैकलव्यं सर्वे नृपाश्च विजिता अमुनैवमेव ॥ १४.८२ ॥

तद्वाङ्मुवीर्यपरिपालित षण्डसूनुः शेषानृपांश्च समजैर्द्वलवानयत्नात् ।

अक्षीष्ट । सात्वं यं लं साऽभिभौ यं विजित्य भीमो नागाह्वयं पुरमगात्सलितोऽर्जुनेन ॥ १४.८३ ॥

तद्वाङ्मुवीर्यमथ वीक्ष्य मुमोद धर्मसूनुः समातृयमजो विदुरः सभीष्मः ।

अन्ये यं सज्जनगाणाः सडपौरराष्ट्राः श्रुत्वैव सर्वयदवो जल्लुषुर्नितान्तम् ॥ १४.८४ ॥

कृष्णः सुयोधनमुभाङ्कममाग्निडेयं जानन् स्वपुत्रवशवर्तिनमेव गत्वा ।

श्लाघ्मिन्निनो गृहममुं धृतराष्ट्रशान्त्यै गन्तुं दिदेश गजनाम पुरं परेशः ॥ १४.८५ ॥

सोऽयाद्गजाह्वयममुत्र विचित्रवीर्यपुत्रेण भीष्मसहितैः कुरुभिः समस्तैः ।

सम्पूजितः कतिपयानवसस्य मासान् ज्ञातुं छि पाण्डुषु मनः प्रसृतिं कुञ्जणाम् ॥ १४.८६ ॥

ज्ञात्वा स कुन्तिविदुरोक्तिता आत्मना य मित्रारिभ्यमजनां स्तनयेषु पाण्डोः ।

विज्ञाय पुत्रवशगं धृतराष्ट्रमञ्जः साम्नैव भेदसहितेन जगाद विद्वान् ॥ १४.८७ ॥

पुत्रेषु पाण्डुतनयेषु यसाभ्यवृत्तिः कीर्तिं य धर्ममुरुमेषि तथाऽर्थकामौ ।

प्रीतिं परां त्वधि करिष्यति वासुदेवः साकं समस्तयद्गुभिः सलितः सुराद्यैः ॥ १४.८८ ॥

धर्मार्थकामसलितान् य विमुक्तिमेषि तत्प्रीतितः सुनियतं विपरीतवृत्तिः ।

यास्येव राजवर तद्गलवैपरीत्यमित्थं वयो निगदितं तव कार्ष्णमिध ॥ १४.८९ ॥

एत्थं समस्तकुरुमध्यं उपात्तवाङ्मयो राजाऽपि पुत्रवशगो वचनं जगाद ।

सर्वं वशे भगवतो न वयं स्वतन्त्रा भूभारसं लृतिकृते स एडावतीर्णः ॥ १४.९० ॥

अेतन्निशम्य वचनं स तु यादवोऽस्य ज्ञात्वा मनोऽस्य कलुषं तव नैव पुत्राः ।

एत्युशिवान् सड मरुत्तनयार्जुनाभ्यां प्रायात्पुरीं य सडदेवयुतः स्वकीयाम् ॥ १४.९० ॥

ज्ञानं तु भागवतमुत्तममात्मयोग्यं भीमार्जुनौ भगवतः समवाप्य कृष्णत् ।

तत्रोषतुर्भगवता सड युक्तयेष्टौ सम्पूजितौ यद्गुभिरुत्तमकर्मसारौ ॥ १४.९० ॥

प्रत्युद्यमो भगवताऽपि भवेद्गदायाः शिक्षा यदा भगवता क्रियते नयेमम् ।

कुर्यादिति स्म भगवत्समनुज्ञायैव रामादशिक्षद्गुगायपुरः स भीमः ॥ १४.९० ॥

रामोऽपि शिक्षितमरीन्द्रधरात्पुरोऽस्य भीमे ददावथ वराणि उरेश्चरवाप ।
 अस्त्राणि शङ्कतनयः सडदेव आर नीतिं तथोद्धवमुभात्सकलामुदाराम् ॥ १४.१०४ ॥
 शिष्कव् । कृष्णोऽथ यौपगविमुत्तमनीतियुक्तं सम्प्रेषयन्निदमुवाथ उ गोकुलाय ।
 दुःखं विनाशय वयोभिररे मदीयैर्नन्दादिनां विरड्जं मम याऽशु याडि ॥ १४.१०५ ॥
 मत्तो वियोग एड कस्यचिदस्ति नैव यस्मादडं तनुभूतां निडतोऽन्तरेव ।
 नाडं मनुष्य एति कुत्रय वोऽस्तु बुद्धिर्भ्रमैव निर्मलतमं प्रवदन्ति मां डि ॥ १४.१०६ ॥
 पूर्वं यदा ड्यजगरो निजगार नन्दं सर्वे न शेकुश्च तत्रविमोक्षाणाय ।
 मत्पादसं स्पर्शतः स तदाऽतिदिव्यो विधाधरस्तदुदितं निभिलं स्मरन्तु ॥ १४.१०७ ॥
 पूर्वं स रुपमदतः प्रजडास विप्रान्नित्यं तपः कृशतराऽङ्गिरसो विरूपाण् ।
 तैः प्रापितः सपदि सोऽजगरत्वमेव मत्तो निजं तनुमवाप्य जगाद नन्दम् ॥ १४.१०८ ॥
 नायं नरो उरिशयं परमः परेभ्यो विश्वेश्वरः सकलकारण आत्मतन्त्रः ।
 विज्ञाय यैनमुरुसं सृतितो विमुक्ता यान्त्यस्य पादयुगल् अं मुनयो विरागाः ॥ १४.१०९ ॥
 नन्दं यदा य जगृडे वरुणस्य दूतस्तत्रापि मां जलपतेर्गुडमाशु यातम् ।
 सम्पूज्य वारिपतिराड विमुख्य नन्दं नायं सुतस्तव पुमान् परमः स ओषः ॥ १४.११० ॥
 सन्दर्शितो ननु मयैव विदुषुल्लोको गोशुविनां स्थितिरपि प्रवरा मदीया ।
 मानुष्यबुद्धिमपनेतुमजे मयि स्म तस्मान्मयि स्थितिमवाप्य शमं प्रयान्तु ॥ १४.१११ ॥
 श्रुत्वोद्धवो निगदितं परमस्य पुं सो वृन्दावनं प्रति ययौ वयनैश्च तस्य ।
 दुःखं व्यपोड्य निभिलं पशुशुवनानामायात्पुनश्चरणसन्निधिमेव विष्णोः ॥ १४.११२ ॥
 एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 उद्धवप्रतियानं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥

अथ पञ्चदशोऽध्यायः ।

(पाण्डवशास्त्राभ्यासः)

ॐ । अवं प्रशासति जगत्पुरुषोत्तमेऽस्मिन् भीमार्जुनौ तु सडदेवयुतावनुज्ञाम् ।
 कृष्णादवाप्य वर्षत्रितयात्पुरे स्वमाजग्मतुर्दरिसुतेन विशोकनाम्ना ॥ १५.१ ॥
 सैरन्निडोदरभवः स तु नारदस्य शिष्यो वृडोदरश्चस्य बभूव यन्ता ।
 या पिङ्गलाऽन्यभव आत्मनि सं स्थितं तं सं स्मृत्य कान्तमुरुगायमभूत्त्रिवडा ॥ १५.२ ॥
 तं पञ्चरात्रविदमाप्य सुषारथिं स भीमो मुमोद पुनराप परात्मविदाम् ।

व्यासात्परात्मत उवाच य इव्युनादितैवेषु सर्वविजयी परविधयैषः ॥ १५.३ ॥

सर्वान्भागवतशास्त्रपथान् विधूय मार्गं यकार स तु वैष्णवमेव शुभम् ।
कीडार्थमेव विजिगाय तथोभयात्मयुद्धे बलं य करवाङ्गप्रभवेऽमितात्मा ॥ १५.४ ॥

नित्यप्रभूतसुशुभप्रतिभोऽपि विष्णोः श्रुत्वा परां पुनरपि प्रतिभामवाप ।
डो नाम विष्ण्वनुपश्रुत्वक आस यस्य नित्याश्रयादभिछिताऽपि रमा सदा श्रीः ॥ १५.५ ॥

व्यासादवाप परमात्मसतत्वविधां धर्मात्मजोऽपि सततं भगवत्प्रपन्नाः ।
ते पञ्च पाण्डुतनया मुमुक्षुर्नितान्तं सद्गुणैर्यारिण उरुक्रमशिक्षितार्थाः ॥ १५.६ ॥

यदा भरद्वाजसुतस्त्वसञ्चयी प्रतिग्रहोऽङ्गो निजधर्मवर्ती ।
द्रौणिस्तदा धार्तराष्ट्रेः समेत्य कीडन् पयः पातुमुपैति सद्म ॥ १५.७ ॥

तस्मै माता पिष्टमालोऽप्य पातुं ददाति पीत्वैति तदेष नित्यम् ।
पीतक्षीरान् धार्तराष्ट्रान् स यैत्य मया पीतं क्षीरमित्याड नित्यम् ॥ १५.८ ॥

नृत्यन्तमेनं पाययामासुरेते पयः कदाचिद्रसमस्य सोऽवेत् ।
पुनः कदाचित्स तु मातृदत्ते पिष्टे नेदं क्षीरमित्यारुराव ॥ १५.९ ॥

दृष्ट्वा रुवन्तं सुतमात्मजस्य स्नेहान्नियत्यैव जनार्दनस्य ।
सम्प्रेरितः कृपया याडर्तृषो द्रोणो यथावार्जयितुं तदा गाम् ॥ १५.१० ॥

प्रतिग्रहात्सन्नियुतः स रामं ययौ न विष्णोर्द्वि भवेत्प्रतिग्रहः ।
दोषाय यस्मात्स पिताऽप्यस्य स्वामी गुरुः परमं दैवतं य ॥ १५.११ ॥

खिक्त्व । दृष्ट्वैवैनं जामदग्न्योऽप्यचिन्तयद्द्रोणं कर्तुं क्षितिभारापनोद्रे ।
उत्तुं सुराणां नरयोनिजानां छन्ता यायं स्यात्सड पुत्रेण येति ॥ १५.१२ ॥

तेषां वृद्धिः स्यात्पाण्डुवार्थे छतानां भोक्षेऽपि सौष्यस्य न सन्ततिश्च ।
योग्या सुराणां कलिजा सुपापाः प्रायो यस्मात्कलिजाः सम्भवन्ति ॥ १५.१३ ॥

न देवानामाशतं पूरुषा छि सन्तानजाः प्रायशः पापयोग्याः ।
नाकारणात्सन्ततेरप्यभावा योऽयः सुराणां सद्मोदरेतसाम् ॥ १५.१४ ॥

अव्युच्छिन्ने सकलानां सुराणां तन्तौ कलिर्नो भविता कथञ्चित् ।
तस्माद्दुःसाधाः सर्वे अते सुरां शा अतेन साकं तनयेन वीराः ॥ १५.१५ ॥

अवे विचिन्त्याप्रतिमः स भार्गवो बभाष षष्ठस्मितशोशिषा गिरा ।
अनन्तशक्तिः सकलेश्वरोऽपि त्यक्तं सर्वं नाद्य वित्तं ममास्ति ॥ १५.१६ ॥

आत्मा विधा शस्त्रमेतावदस्ति तेषां मध्ये रुचितं त्वं गृडाण ।
 उक्तः स एत्थं प्रविचिन्त्य विप्रो जगाद कस्त्वद्ग्राहणो समर्थः ॥ १५.१७ ॥
 सर्वेशिता सर्वपरः स्वतन्त्रस्त्वमेव कोऽन्यः सदृशस्तवेश ।
 स्वाम्यं तवेच्छन् प्रतिधात्यधो हि यस्मान्नयोत्थातुमलं कदाचित् ॥ १५.१८ ॥
 सर्वोत्तमस्येश तवोच्चशस्त्रैः कार्यं किमस्माकमनुद्धलानाम् ।
 विधैव देया भवता ततोऽज सर्वप्रकाशिन्ययला सुसूक्ष्मा ॥ १५.१९ ॥
 एतीरितस्तत्त्वविधादिकाः स विधाः सर्वाः प्रददौ सास्त्रशस्त्राः ।
 अब्दद्विषट्केन समाप्य ताः स यथौ सभायं द्रुपदं मडात्मा ॥ १५.२० ॥
 दानेऽर्द्धराज्यस्य हि तत्प्रतिज्ञां सं स्मृत्य पूर्वाभुपयातं सभायम् ।
 सभा तवास्मीति तदोदितोऽपि जगाद वाक्यं द्रुपदोऽतिदर्पात् ॥ १५.२१ ॥
 न निर्धनो राजसभो भवेत यथेष्टतो गच्छ विप्रेति दैवात् ।
 एतीरितस्याऽशु भवूव कोपो जितेन्द्रियस्यापि मुनेर्द्धरीच्छया ॥ १५.२२ ॥
 प्रतिग्राहत्सन्निवृत्तेन सोऽयं मया प्राप्तो मत्पितुः शिष्यकत्वात् ।
 ब्रह्मवी । पितुः शिष्यो ज्यात्माशिष्यो भवेत शिष्यस्यार्थः स्वीय अवेति मत्वा ॥ १५.२३ ॥
 सोऽयं पापो मामवज्ञाय मूढो दृष्टं वयोऽश्रावयदस्य दर्पम् ।
 उनिष्य एत्येव मतिं निधाय यथौ कुडुञ्छिष्यतां नेतुमेतान् ॥ १५.२४ ॥
 प्रतिग्राहद्विनिवृत्तस्य यार्थः स्याच्छिष्येभ्यः कौरवेभ्यो ममात्र ।
 अवेवं मन्वानः क्रीडतः पाण्डवेयान् सधार्तराष्ट्रान् पुरबाह्यतोऽप्यत् ॥ १५.२५ ॥
 विक्रीडतो धर्मसूनोस्तदैव सडाङ्गुलीयेन य कन्दुकोऽपतत् ।
 कूपे न शेकुः सखिताः कुमारा उद्धर्तुमेतं पवनात्मजोऽवदत् ॥ १५.२६ ॥
 निष्पत्य योद्धृत्य समुत्पतिष्ये कूपादमुष्माद्भृशनीयादपि स्म ।
 सकन्दुकां मुद्रिकां पश्यताद्य सर्वे कुमारा एति वीर्यसं श्रयात् ॥ १५.२७ ॥
 तदा कुमारावदत्स विप्रो धिगस्त्रबाह्यां भवतां प्रवृत्तिम् ।
 जाताः कुले भरतानां न वित्य दिव्यानि यास्त्राणि सुरार्थितानि ॥ १५.२८ ॥
 एतीरिता अस्त्रविदं कुमारा विज्ञाय विप्रं सुरपूज्यपौत्रम् ।
 सम्प्रार्थयामासुरथोद्धृतिं प्रति प्रधानमुद्रायुतकन्दुकस्य ॥ १५.२९ ॥
 स याऽश्विषीकाभिरथोत्तरोत्तरं सम्प्रास्य दिव्यास्त्रभलेन कन्दुकम् ।
 उद्धृत्य मुद्रोद्धरणार्थिनः पुनर्जगाद भुज्जितर्मम कल्पयतामिति ॥ १५.३० ॥

યથેષ્ટવિત્તાશનપાનમસ્ય ધર્માત્મજઃ પ્રતિજ્ઞે સુશીઘ્રમ્ ।
 તથૈવ તેનોદ્ધૃતમડ્ગુલીયં ત્રિવર્ગમુખ્યાત્મજવાક્યતોડનુ ॥ ૧૫.૩૧ ॥
 પપ્રચ્છુરેનં સહિતાઃ કુમારાઃ કોડસીતિ સોડપ્યાહ પિતામહો વઃ ।
 વક્તેતિ તે દુદ્ધુવુરાશુ ભીષ્મં દ્રોણોડયમિત્યેવ સ તાં સ્તદોચે ॥ ૧૫.૩૨ ॥
 ન રાજગેહં સ કદાચિદેતિ તેનાદૃષ્ટઃ સ કુમારૈઃ પુરાડતઃ ।
 ભીષ્મો વિદ્યાસ્તેન સહૈવ ચિન્તયન્નસ્ત્રપ્રાપ્તિં તસ્ય શુશ્રાવ રામાત્ ॥ ૧૫.૩૩ ॥
 શ્રુત્વા વૃહ્દં કૃષ્ણવર્ણં દ્વિજં તં મહાસ્ત્રવિદ્યામપિ તાં મહામતિઃ ।
 દ્રોણં જ્ઞાત્વા તસ્ય શિષ્યત્વ એતાન્ દદૌ કુમારાં સ્તત્ર ગત્વા સ્વયં ચ ॥ ૧૫.૩૪ ॥
 ચ્ક્ષ્વીઠ । દ્રોણોડય તાનવદધો મદિષ્ટં કર્તુ પ્રતિજ્ઞાં પ્રથમં કરોતિ ।
 તં ધન્વિનાં પ્રવરં સાધયિષ્ય ઇત્યર્જુનસ્તામકરોત્પ્રતિજ્ઞામ્ ॥ ૧૫.૩૫ ॥
 ઉન્માદનાદીનિ સ વેદ કૃષ્ણાદસ્ત્રાણ્યનાપત્સુ ન તાનિ મુચ્ચેત્ ।
 ઇત્યાજ્ઞયા કેશવસ્યાપરાણિ પ્રયોગયોગ્યાનિ સદેચ્છતિ સ્મ ॥ ૧૫.૩૬ ॥
 ભીષ્માદિભિર્ભવિતા સ્ડગરો નસ્તદા નાહં ગુરુભિર્નિત્યયોદ્ધા ।
 ભવેયમેકઃ કુલ્ગુનોડસ્ત્રજ્ઞ એષાં નિવારકશ્ચેન્મમ ધર્મલાભઃ ॥ ૧૫.૩૭ ॥
 ન બુદ્ધિપૂર્વ વર ઇન્દિરાપતેરન્યત્ર મે ગ્રાહ્ય ઇતશ્ચ જિષ્ણુઃ ।
 કરોતુ ગુર્વર્થમિતિ સ્મ ચિન્તયન્ ભીમઃ પ્રતિજ્ઞાં ન ચકાર તત્ર ॥ ૧૫.૩૮ ॥
 તત્પ્રેરિતેનાર્જુનેન પ્રતિજ્ઞા કૃતા યદા વિપ્રવરસ્તતઃ પરમ્ ।
 સ્નેહં નિતાન્તં સુરરાજસૂનો કૃત્વા મહાસ્ત્રાણિ દદૌ સ તસ્ય ॥ ૧૫.૩૯ ॥
 સ પક્ષપાતં ચ ચકાર તસ્મિન્ કરોતિ ચાસ્યોરુતરાં પ્રશં સામ્ ।
 રહસ્યવિદ્યાશ્ચ દદાતિ તસ્ય નાન્યસ્ય કસ્યાપિ તથા કથચ્ચિત્ ॥ ૧૫.૪૦ ॥
 ભીમઃ સમસ્તં પ્રતિભાભવેન જાનન્ સ્નેહં ત્વદ્વિતીયં કનિષ્ઠે ।
 દ્રોણસ્ય કૃત્વા સકલાસ્ત્રવેદિનં કર્તુ પાર્થ નાર્જુનવચ્ચકાર ॥ ૧૫.૪૧ ॥
 નૈવાતિયત્વેન દદર્શ લક્ષં શુશ્રૂષાયાં પાર્થમગ્રે કરોતિ ।
 સ્વભાહુવીર્યાદ્ભગવત્પ્રસાદાન્નિહન્મિ શત્રૂન્ કિમનેન ચેતિ ॥ ૧૫.૪૨ ॥
 તદા સમીયુઃ સકલાઃ ક્ષિતીશપુત્રા દ્રોણાત્સકલાસ્ત્રાણ્યવાસુમ્ ।
 દદૌ સ તેષાં પરમાસ્ત્રાણિ વિપ્રો રામાદવામાન્યગતાનિ ચાન્યૈઃ ॥ ૧૫.૪૩ ॥
 અસ્ત્રાણિ ચિત્રાણિ મહાન્તિ દિવ્યાન્યન્યૈર્નૃપૈર્મનસાડપ્યસ્મૃતાનિ ।

अवाप्य सर्वे तनया नृपाणां शक्ता बभूवुर्न यथैव पूर्वे ॥ १५.४४ ॥

नैतादृशाः पूर्वमासन्नरेन्द्रा अस्त्रे बले सर्वविद्यासु यैव ।

दौष्यन्तिमान्घातृमरुत्पूर्वाश्चैतत्समानाः सुरदारवीर्याः ॥ १५.४५ ॥

तदा कर्णोऽथैकलव्यश्च दिव्यान्यस्त्राण्यामुं द्रोणसमीपमीयतुः ।

सूतो निषाद इति नैतयोरदादस्त्राणि विप्रः स तु रामशिष्यः ॥ १५.४६ ॥

श्चिक्षुः । कर्णोऽनवाप्य निजमीप्सितमुख्यमानो यस्मादवाप पुरुषोत्तमतोऽस्त्रवृन्दम् ।

विप्रोऽप्ययं तमजमेमि भृगोः कुलोत्थमित्थं विशिन्त्य स यथौ भृगुपाश्रमाय ॥ १५.४७ ॥

स सर्ववेत्तुश्च विभोर्भयेन विप्रोऽलमित्यवददस्त्रवरातिलोभात् ।

जानत्रपि प्रददावस्य रामो दिव्यान्यस्त्राण्यभिला-न्यव्ययात्मा ॥ १५.४८ ॥

अस्त्रज्ञयूल् । आमणिमिन्द्रसूनुं विश्वस्य उन्तुं धृतराष्ट्रपुत्रः ।

अेनं समाश्रित्य दृढो भवेतेत्यदाज्ञात्वैवास्त्रमस्मै रमेशः ॥ १५.४९ ॥

ज्ञानं य भागवतमध्यपराश्च विद्या रामादवाप्य विजयं धनुरग्रयाननम् ।

अब्दैश्चतुर्भिरथ य न्यवसत्तदन्ते ङातुं न शक्त उरुगायमिमं स कर्णः ॥ १५.५० ॥

अङ्गे निधाय स कदाचिदमुष्य रामः शिश्ये शिशो विगतनिद्र उदारबोधः ।

सं सुमवत्सुरवरः सुरकार्येतेतोर्दातुं य वालिनिधनस्य क्लं तदस्य ॥ १५.५१ ॥

तत्राऽस राक्षसवरः स तु छेतिनामा काले मडेन्द्रमनुपास्य छि शापतोऽस्य ।

कीटस्तमिन्द्र उत तत्र समाविवेश कर्णस्य शापभुपपादयितुं सूतार्थे ॥ १५.५२ ॥

कर्णः स कीटतनुगेन किरीटिनैव ङ्यूरोरधस्तनत ओपरिगात्वयश्च ।

विद्मः शरेण स यथा रुधिरस्य धारां सुस्त्राव तं विगतनिद्रं धवाऽल रामः ॥ १५.५३ ॥

किं त्वं न आलयसि मां रुधिरप्रसेके प्राप्तेऽपि पावनविरोधिनि कोऽसि येति ।

तं प्राळ कर्णं धल नैव मया विधेयो निद्राविरोध इति कीट उपेक्षितो मे ॥ १५.५४ ॥

जात्याऽस्मि सूत उत ते तनयोऽस्मि सत्यं तेनास्मि विप्र इति भार्गववं शजोऽलम् ।

अत्रोऽभ्रवं भवत इश नछि त्वदन्यो माता पिता गुरुतरौ जगतोऽपि मुष्यः ॥ १५.५५ ॥

धृत्युक्तमात्रवचने स तु कीटकोऽस्य रामस्य दृष्टिविषयत्वत अेव रूपम् ।

सम्प्राप्य नैजमतिपूर्वाण्यस्य तस्य विषणोरनुग्रहत आप विमानगः स्वः ॥ १५.५६ ॥

अथाऽल रामस्तमसत्यवायो न ते सकाशे मम वासयोग्यता ।

तथाऽपि ते नैव वृथा मदीया भक्तिर्भवेज्जेष्यसि सर्वशत्रून् ॥ १५.५७ ॥

अस्यर्धमानं न कथञ्चन त्वां जेता कश्चित्स्पर्धमानस्तु यासि ।
 खङ्क्ष् । पराभूतिं नात्र विचार्यमस्ति प्रमादी त्वं भविता खास्त्रसङ्घे ॥ १५.५८ ॥

याडीति तेनोक्त उदारकर्मणा कर्णो यथौ तं प्राणभ्येशितारम् ।
 तथैकलव्योऽपि निराकृतोऽमुना द्रोणेन तस्य प्रतिमां वनेऽर्ययत् ॥ १५.५९ ॥

ततः कदाचिद्धृतराष्ट्रपुत्रैः पाण्डोः सुता मृगयां सम्प्रयाताः ।
 अत्रे गच्छन् सारमेयो रुराव धर्मात्मजस्यात्र वने मृगार्थी ॥ १५.६० ॥

श्रुत्वा रावं सारमेयस्य दूराच्छरैर्भुषं शब्दवेधी पुपूरे ।
 स ओकलव्यो प्राणमस्य नाकरोच्छ्वा पूरितास्यः पाण्डवानभ्ययात्सः ॥ १५.६१ ॥

दृष्ट्वा चित्रं कुरवः पाण्डवाश्च द्रष्टुं कर्तारं मार्गयामासुरत्र ।
 द्रोणाकृतिं मार्त्तिकीं पूजयन्तं ददृशुश्चैनं धनुरेवाभ्यसन्तम् ॥ १५.६२ ॥

पैशाचमेवैष पिशाचकेभ्यः पूर्वं विवेदास्त्रवृन्दं निषादः ।
 दिव्यान्यस्त्राण्यामुमेतां य शिक्षां द्रोणं सदा पूजयति स्म भक्त्या ॥ १५.६३ ॥

दृष्ट्वा विशेषं तमभुष्य पार्थो द्रोणायोये त्वद्भरो मे मृषाऽसीत् ।
 धृत्युक्तं अनेन त्वभिगम्य दक्षिणां विप्रो ययाये दक्षिणाङ्गुष्ठमेव ॥ १५.६४ ॥

तस्य प्रसादोपयितोरुशिक्षो निषादोऽदादक्षिणाङ्गुष्ठमस्मै ।
 ततः परं नास्य भवूव शिक्षा सन्मुष्टिडीनस्य समाऽर्जुनेन ॥ १५.६५ ॥

पुनः कृपाल् । उरैवतपर्वते तं द्रोणः प्राच्याऽदादस्त्रवराणि तस्मै ।
 ओकान्तं अवास्य भक्त्या सुतुष्टो धन्विश्रेष्ठं कृतवानर्जुनं य ॥ १५.६६ ॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 पाण्डवशास्त्राभ्यासो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥

अथ षोडशोऽध्यायः ।

(सृगालवधः)
 काले त्वेतस्मिन् भूय अवाभिलैश्च नृपैर्युक्तो मागधो योद्धुकामः ।
 प्रायाद्यद्वं स्तत्र नित्याव्ययातिभलैश्चर्योऽपीच्छयाऽगात्स कृष्णः ॥ १६.१ ॥

सन्दर्शयन् बलिनामल्पसेनाद्युपस्कराणां बडल् । ओपस्करैश्च ।
 प्राप्ते विरोधे बलिभिर्नीतिमत्र्यां यथौ सरामो दक्षिणाशां रमेशः ॥ १६.२ ॥

सोऽनन्तवीर्यः परमोऽभयोऽपि नीत्यै गच्छन् जामदग्न्यं ददर्श ।

क्रीडार्थमेकोऽपि ततोऽतिदुर्गं श्रुत्वा गोमन्तं तत्र ययौ सडाग्रजः ॥ १६.३ ॥
 तदा दृग्धाब्धौ सं सृतिस्थैः सुराद्यैः पूजं प्राप्नुं स्थानमेषां य योग्यम् ।
 मुक्तस्थानादाप नारायणोऽजो बलिश्चाऽगात्तत्र सन्द्रष्टुमीशम् ॥ १६.४ ॥
 तत्रासुरावेशममुष्य विष्णुः सन्दर्शयन् सुप्तिडीनोऽपि नित्यम् ।
 सं सुमविच्छश्य उदारकर्मा संज्ञायै देवानां मुग्धमीक्ष्याप्रमेयः ॥ १६.५ ॥
 देवाश्च तद्भावविदोऽभिलाश्च निमीलिताक्षाः शयनेषु शिश्यरे ।
 तदा बलिस्तस्य विष्णोः किरीटमादायागाज्जलसुः सर्वदेवाः ॥ १६.६ ॥
 नारायणे सर्वदेवैः समेते ब्रह्मादिभिर्डासमाने सुपर्णः ।
 गत्वा पाताल् अं युधि जित्वा बलिं य किरीटमादायाभ्ययाधत्र कृष्णः ॥ १६.७ ॥
 तत्तस्य शीर्ष्णिं प्रतिमुख्यं नत्वा भगः स्तुत्वा देवदेवं रमेशम् ।
 स्मृत आगच्छेत्येव विसर्जितोऽमुना ययौ दृग्धाब्धिं यत्र नारायणोऽसौ ॥ १६.८ ॥
 किरीटं तत्कृष्णमूर्ध्नि प्रविष्टं तत्तुल्यमासीत्तस्य उपेष्वभेदात् ।
 तद्विच्छया यैव नारायणस्य शीर्ष्ण्यध्यासीद्युगपद्दुग्धवाधौ ॥ १६.९ ॥
 पूर्वं प्रामान्येव दिव्यायुधानि पुनर्वैकुण्ठं लोकमितानि भूयः ।
 तदाऽवनेत्रु रौडिलेयस्य यैवं भार्याऽप्यायाद्धारुणी नाम पूर्वा ॥ १६.१० ॥
 सैवापरं उपमास्थाय चाऽगाच्छ्रीरित्याप्यं सेन्दिरावेशमग्रम् ।
 कान्तिश्चाऽगात्तस्य सोमस्य यान्या भार्या द्वयोः पूर्वतना सुरुपा ॥ १६.११ ॥
 यक्ष्क्षी । ताम्भी रामो मुमुद्रे तत्र तिष्ठञ्छाङ्गुपूगोद्विक्तकान्तिः सुधाम्ना ।
 तस्या वारुण्याः प्रतिमा पेयरुपा कादम्बरी वारुणी तां पपौ सः ॥ १६.१२ ॥
 अेवं तयोः क्रीडतोः स्वैरमत्र राजन्यवृन्दानुगतो जरासुतः ।
 गिरिं गोमन्तं परिवार्यादलुतं दृष्ट्वा देवौ पुष्युवतुर्बलाब्धौ ॥ १६.१३ ॥
 गिरिस्ताभ्यां पीडितः सन्निमग्नो भूमौ पदभ्यां योजनैकादशं सः ।
 निष्पीडिताज्जलधारोद्गताऽस्माद्ब्रह्मि व्यामं शमयामास सर्वम् ॥ १६.१४ ॥
 सेनां प्रविष्टौ सर्वराजन्यवृन्दं व्यमग्नातां देववरो स्वशस्त्रैः ।
 तत्र लं सोऽडिभकश्चैकलव्यः सकीयकस्तौ शिशुपालपौण्ड्रकौ ॥ १६.१५ ॥
 भौमात्मजो दन्तवक्त्रश्च रुग्मी सौभाधिपो मैनदमैनदानुजौ य ।
 अन्ये य ये पार्थिवाः सर्वे अेव क्रोधात्कृष्णं परिवार्याभ्यवर्षन् ॥ १६.१६ ॥

शस्त्रैरस्त्रैर्द्रुमपूगैः शिलाभिर्भक्ताश्च ये शल्यबाह्वीकमुभ्याः ।
 ससोमदत्ताः सौमदत्तिर्विराटः पाञ्चालराजश्च जरासुतस्य ।
 भयात्कृष्णं शस्त्रवर्षैरवर्षन् कारागुहे वासिता मागधेन ॥ १६.१७ ॥
 सर्वानेताञ्छरवर्षेण कृष्णो विसूतवाजिध्वजशस्त्रवर्मणः ।
 कृत्वा वमश्छोषितानार्तरेपान् विद्रावयामास हरिर्था मृगान् ॥ १६.१८ ॥
 उत्वा सेनां विं शदक्षोडिणीं तां त्रिभिर्युक्तां रुग्मिणं नैव कृष्णः ।
 रुग्मिण्यर्थे पीडयामास शस्त्राण्यस्य स्थित्वा विरथं द्रावयानः ॥ १६.१९ ॥
 जरासुतो रौडिण्येन युद्धं चिरं कृत्वा तन्मुसलेन पोथितः ।
 विमोहितः प्राप्तसंज्ञाश्चिरेण कुद्धो गदां तद्दुरस्यभ्यपातयत् ॥ १६.२० ॥
 तेनाऽऽतः सुभृशं रौडिण्येन पपात मूर्च्छाभिगतः क्षणेन ।
 अज्येयत्वं तस्य दत्तं छि धात्रा पूर्वं गृहीतो विष्णुना रामणेन ॥ १६.२१ ॥
 तथाकृते बलभद्रे तु कृष्णो गदामाधाय स्वामगान्मागधेशम् ।
 तताऽ जत्रौ स तथाऽभिताडितो जगाम गां मूर्च्छयाऽभिध्वुताङ्गः ॥ १६.२२ ॥
 व्यक्क्षीष्टऽथोत्तस्थौ रौडिण्येन सत्वेव समुत्तस्थौ मागधोऽप्यत्र्यवीर्यः ।
 कुद्धो गृहीत्वा मौलिमस्याऽशु रामो वधायोधश्चन्मुसलं बाहुषाल् ॥ १६.२३ ॥
 अथाब्रवीद्वायुरेनं न राम त्वया उन्तुं शक्यते मागधोऽयम् ।
 वृथा नते बाहुबलं प्रयोज्यममोघं ते यद्बलं तद्ददस्त्रम् ॥ १६.२४ ॥
 अन्यो उन्ता बलवानस्य येति श्रुत्वा ययौ बलभद्रो विमुग्ध ।
 जरासुतं पुनरुधश्चमानं जघान कृष्णो गदया स्वयैव ॥ १६.२५ ॥
 तेनाऽऽतः अस्तसमस्तगात्रः पपात मूर्च्छाभिगतः स राजा ।
 शिरात्संज्ञां प्राप्य यान्तर्दितोऽसौ सम्प्राद्रवद्भीतभीतः सलज्जः ॥ १६.२६ ॥
 ययौ शिष्टै राजभिः सं युतश्च पुरं श्रुवेत्येव कृष्णेन मुक्तः ।
 पुनर्युद्धं बडुशः केशवेन कृत्वा जितो राजगणैः समेतः ॥ १६.२७ ॥
 कृष्णो जित्वा मागधं रौडिण्ययुक्तो ययौ दमघोषेण सार्द्धम् ।
 पितृष्वसायाः पतिना तेन योक्तः पूर्वं जितेनापि युधि स्म बान्धवात् ॥ १६.२८ ॥
 यामः पुरं करिवीराप्यमेव महालक्ष्याः क्षेत्रसन्दर्शनाय ।
 श्रुत्वा वाक्यं तस्य युद्धे जितस्य भीत्या युक्तस्थाऽत्मना तद्युतोऽगात् ॥ १६.२९ ॥
 गन्धर्वोऽसौ दनुनामा नरोऽभूत्समात्कृष्णे भक्तिमांश्चाऽस राजा ।

पुरप्राभां स्तान् स विज्ञाय पापः सृगावाण्यो वासुदेवः कुधाऽगात् ॥ १६.३० ॥
 सूर्यप्रदत्तं रथमारुह्य दिव्यं वरादवध्यस्तिगमरुचेः स कृष्णम् ।
 योद्धुं यथावमुयञ्चास्त्रसङ्घाञ्छिरस्तस्याथाऽशु जडार कृष्णः ॥ १६.३१ ॥
 द्विधा कृत्वा देहमस्थारिणा य पुत्रं भक्तं तस्य राज्येऽभिषिच्य ।
 स शङ्कदेवं माण्डिभद्रः पुरा यो यथौ पुरीं स्वां सलितोऽग्रजेन ॥ १६.३२ ॥
 श्लिष्णवृष्टिं बलिष्ठस्य विडाय सेनां दूराद्भुङ्गं युद्धं दर्शयित्वैव गुप्त्यै ।
 स्वसेनायाः सर्वपूर्णात्मशक्तिः पुनः पुरीं प्राप्य स पूजितोऽवसत् ॥ १६.३३ ॥
 एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 सृगालवधो नाम षोडशोऽध्यायः ॥

अथ सप्तदशोऽध्यायः ।

(उसडिभकवधः)

ॐ । गतेऽथ चेदिपे स्वकं पुरं जनार्दनोऽशङ्कोत् ।
 रमैव रुग्मिणीति योधतां स्वयम्भराय ताम् ॥ १७.१ ॥
 स रुग्मिनामकोऽग्रजः श्रियो द्विषन् रमापतिम् ।
 उरैः प्रदातुमुधतां न्यवारयद्धरिप्रियाम् ॥ १७.२ ॥
 प्रघोषिते स्वयम्भरेऽथ तेन मागधाऽथः ।
 समीयुरुग्रपौरुषाः ससात्वपौर्ण्येदिपाः ॥ १७.३ ॥
 तदा जगाम केशवो जवेन कुण्डिनं पुरम् ।
 स्मृतोऽथ तेन पक्षिराट्समाजगाम केशवम् ॥ १७.४ ॥
 पतत्रवायुनाऽस्य ते नरेश्वराः प्रपातिताः ।
 यदेदृशं पतत्रिणो बलं उरैः किमुच्यते ॥ १७.५ ॥
 किमत्र नः कृतं भवेत्सुभाय ङीति तेऽब्रुवन् ।
 अथाब्रवीज्जरासुतो जयी पयोब्धिमन्दिरः ।
 उल्लैष पक्षिवाहनो यतश्च नान्यथा भवेत् ॥ १७.६ ॥
 जिता वयं य सर्वशोऽमुनैकलेन सं युगे ।
 अनेकशो न सङ्गतैर्जितः कदाचिदेष हि ॥ १७.७ ॥
 अमुष्य याग्रजः पुरा निहन्तुमुधतो हि माम् ।

अदृश्यवाङ्मयतोऽत्यजप्रताऽनात्सुपीडितम् ॥ १७.८ ॥

किमस्य तूच्यते बलं वयं तृणोपमाः कृताः ।

समस्तशो मृधेमृधे छि येन याक्षतेन डा ॥ १७.९ ॥

किमत्र कुर्वतां सुभं भवेदुदीर्णसङ्कुटे ।

एति भ्रुवन्नवाङ्मुषं नृपश्चकार विच्छवि ॥ १७.१० ॥

अथाऽउ येदिभूपतिः सदनत्वङ्को वयः ।

खिक्क्ष्व । पुरा उरेर्हि पार्षदः प्रसन्नबुद्धिरेकदा ॥ १७.११ ॥

शृणुष्व राजसत्तम प्रभु शिवस्वयम्भुवोः ।

हरिं वदन्ति केचिदप्यदो भवेन्न वै मृषा ॥ १७.१२ ॥

तथाऽवयोश्च दशनि भवेत्कदाचिदूर्जिता ।

अमुष्य भक्तिरन्यथा पुनश्च जायते कुधा ॥ १७.१३ ॥

न कारणं न विमले न सं शयः परो हरिः ।

प्रजाम तं सुभार्थिनो वयं विहाय शत्रुताम् ॥ १७.१४ ॥

एदं छि नः शुभप्रदं नयान्यथा शुभं क्वचित् ।

एतीरितो जरासुतो ददर्श तौ दलन्निव ॥ १७.१५ ॥

अथ प्रदस्य सौभराङ्गयो जगाद मागधम् ।

विनिन्द्य तौ कुधा स्फुरन् कुधा स्फुरन्तमीक्ष्य य ॥ १७.१६ ॥

न तन्मृषा हरिः स्वयं जनार्दनो वधाय नः ।

प्रजात श्रेष थादवो वयं य दानवेश्वराः ॥ १७.१७ ॥

स्वधर्म श्रेष नः सदा दृढप्रतीपता हरौ ।

स्वधर्मिणो उता अपि प्रयाम सद्गतिं ध्रुवम् ॥ १७.१८ ॥

शिवश्च नः परा गतिर्गुरुर्भवानरिर्हरिः ।

एतीरितः स मागधो जगाद साधुसाध्विति ॥ १७.१९ ॥

तथैव रुग्मिपूर्वकाः करुशयेदिपौ य तौ ।

विनिश्चयं कुबुद्ध्यो युधे य यङ्कुर्जितम् ॥ १७.२० ॥

सदा प्रतीपकारिणौ भवाव कृष्ण एत्यपि ।

गुरोः प्रसादमाप्नुतां करुशयेदिभूभूतौ ॥ १७.२१ ॥

पुनश्च ते त्वमन्त्रयन् सखैव पापबुद्धयः ।
 ध्रुवं समागतो हशिर्लभेत रुग्मिणीमिमाम् ॥ १७.२२ ॥
 च्छ्वेदीयं त्रिलोकसुन्दरोऽनुवृषिणी य रुग्मिणी ।
 भुभेन बाहुनाऽप्ययं समस्तलोकजिद्धशी ॥ १७.२३ ॥
 समस्तवेदिनां वरं जितादिमग्र्यवृषिणाम् ।
 समस्तयोषितां वरा प्रजेत रुग्मिणी ध्रुवम् ॥ १७.२४ ॥
 वयं य मानसङ्ख्यं नितान्तमाप्नुमस्तदा ।
 न शक्नुमो निवारितुं शरैरमुं कथञ्चन ॥ १७.२५ ॥
 अतः स्वयम्भरे यथा नसङ्गमो हरेर्भवेत् ।
 तथा विधानमेव नः सुनीतिवृजिता ध्रुवम् ॥ १७.२६ ॥
 अतो न देयमस्य नः सुभूभुजां समागमे ।
 क्वचिच्छिदायिदासनं नयार्धपूर्वको विधिः ॥ १७.२७ ॥
 नयाऽस्यति क्षितौ क्वचिद्धिमानितः पुरो हि नः ।
 वरासनस्थभूभुजां स मानितो हि दैवतैः ॥ १७.२८ ॥
 स दर्पमानसं युतः कुधा प्रयास्यति ध्रुवम् ।
 पुरीं स्वकां ततौ वयं विधेम य स्वयम्भरम् ॥ १७.२९ ॥
 एति स्म सर्वभूभुजां विनिश्चयं सङ्केशिकः ।
 कथोऽवगम्य भीष्मकानुजोऽभ्ययाद्दृष्टिं द्रुतम् ॥ १७.३० ॥
 प्रणम्य पादपद्मयोर्निजं गृहं प्रवेश्य य ।
 महासनं प्रदाय तौ प्रयच्छतुर्वार्यनम् ॥ १७.३१ ॥
 अथाऽगमच्छतकृतोर्वयः प्रगृह्य भूभुजः ।
 जरासुतादिकान् पुमानुवाय्य चार्थवद्भयः ॥ १७.३२ ॥
 अहं प्रियः शयीपतेः सदाऽस्य याक्षिणीयरः ।
 सुरेन्द्र आज्ञयाऽवदन्नुपान् व श्वरो हि सः ॥ १७.३३ ॥
 समस्तराजसत्पतिर्हृदिर्नयान्य एत्यपि ।
 वराभिषेकमीशितुः कुरुध्वमाश्रयं शयम् ॥ १७.३४ ॥
 च्छ्वेदीयतोऽन्यथा शिरस्यहं निपातयामि वोऽशनिम् ।
 एतीदमिन्द्रशासनं कुरुध्वमित्यसौ ययौ ॥ १७.३५ ॥

सुशातकौम्भकुम्भकैः प्रयङ्कुराभिषेकिङ्गाम् ॥ १७.४८ ॥
विरिञ्च्यशर्वपूर्वकैरभिष्टुतः सुरादिभिः ।
समस्तदेवगायकैः प्रगीत आस केशवः ॥ १७.५० ॥
अथाऽऽ लीष्मकं प्रभुः स्वयं वरः डिल त्वया ।
अभीप्सितः सुताकृते शुभाय ते भवेन्न सः ॥ १७.५१ ॥
धयं रमा तवाऽत्मजा भभूव तां हरेर्नय ।
ददाति येत्तदा पिता निरिन्दिरो प्रजेदधः ॥ १७.५२ ॥
उिताय चैतदीरितं तवान्यथा न चिन्तय ।
न योषिद्विच्छया त्वलं ब्रवीमि पश्य यादृशः ॥ १७.५३ ॥
उदीर्यं यैवमीश्वरश्चकार ङाऽविरात्मनः ।
स विश्वरूपमुत्तमं विसङ्ख्यशीर्षबाहुकम् ॥ १७.५४ ॥
अनन्ततेज आततं विसङ्ख्यरूपसं युतम् ।
विचित्रमौलिकुण्डलाङ्गदोरुडारनूपुरम् ॥ १७.५५ ॥
ज्वलत्सुकौस्तुभप्रभाऽभिभासकं शुभाम्बरम् ।
प्रपश्य यादृशाः स्त्रियो ममेत्यदर्शयच्छ्रियम् ॥ १७.५६ ॥
अनन्तरूपिणीं परां मनुष्यदृष्टितोऽधिकाम् ।
स्वरुग्मिणीतनोरपि व्यदर्शयन्व्य देवताः ॥ १७.५७ ॥
यक्षक्ष्णुः । तदद्भुतं समीक्ष्य तु प्रभीत आशु लीष्मकः ।
पपात पादयोर्विभोः करोमि तत्तथेति च ॥ १७.५८ ॥
पुनश्च विश्वरूपतां पिधाय पद्मलोचनः ।
जगाम पक्षिवाहनः पुरीं स्वबाहुपाविताम् ॥ १७.५९ ॥
अपाम्पतिश्च मैथिलः स्वयं वरङ्कृतावपि ।
हरिं विनिश्चयादियं प्रजेदिति स्म यङ्कृतुः ॥ १७.६० ॥
स्वयं वरः क्षितेर्भुञ्जं स्वधर्मं धृत्यतो द्रयोः ।
न दोष आस लीष्मको न केशवार्थमैच्छत ॥ १७.६१ ॥
अतो हरौ प्रबोध्य तं गते कृपालुसत्तमे ।
वशीकृते च लीष्मके नृपास्त्वमन्त्रयन् पुनः ॥ १७.६२ ॥

यशश्च धर्ममुत्तमं विधित्सता वृकोदरे ।
 न केशवेन सूदितो जरासुतो हि मन्यते ॥ १७.६३ ॥
 वराश्छिवस्य मामयं न उन्तुमीष्ट उत्तमात् ।
 अतः शिवप्रसादतो जितोऽपि जेष्य उत्तरम् ॥ १७.६४ ॥
 मूधेमूधे जितोऽपि सन् दृढाशया पुनः पुनः ।
 समीडते युधे शिवं नयावमन्यते क्वचित् ॥ १७.६५ ॥
 अतः पुनश्च भूमिपानुवाय भार्द्वयः ।
 धिगेव पौरुषं हि नो यदेष नोऽजयत्सदा ॥ १७.६६ ॥
 अल्पतेर्नयाऽसनं प्रदेयमित्युदाहृतम् ।
 अमुष्य नस्तदन्यथा बलव्य चिन्तितं नृपाः ॥ १७.६७ ॥
 अयं नृपोत्तमाङ्गाणो मडेन्द्रपीठमारुढत् ।
 समस्तराजराजतामवाप नोऽप्यनिश्चिताम् ॥ १७.६८ ॥
 अतः पुनः कथं उरिं वयं जयेम चिन्त्यताम् ।
 यथा यभीष्मकात्मजामवाप्नुयास्य चेदिराट् ॥ १७.६९ ॥
 शिक्क्ष्ण्डयं हि दत्तपुत्रको म औरसाद्विशिष्यते ।
 अतो निवेश्य अेष मे सुऽपिणी य रुग्मिणी ॥ १७.७० ॥
 शिवागमेषु शिष्यकाः सरुग्मिसाल्वपौऽङ्काः ।
 ममाभिला नृपास्ततः कुरुध्वमेतदेव मे ॥ १७.७१ ॥
 धृतीरिते तु सौभराङ्जगाध रुग्मिसं विदा ।
 स्वयं वरो निवर्तितः स्वसारमेष दास्यति ॥ १७.७२ ॥
 नयातिवर्तितुं क्षमः पिताऽस्य चेदिपाय ताम् ।
 प्रदातुकाममात्मजं वयोगतस्तथाऽबलः ॥ १७.७३ ॥
 स्वयं तु कृष्ण अत्ये नो विजित्य कन्यकां उरेत् ।
 ततोऽस्य पूर्वमेव नो ङ्यभावता कृता शुभा ॥ १७.७४ ॥
 उपाय अेष चिन्तितो मयाऽत्र मागधेश्वर ।
 मुनिं हि गर्गनामकं ङ्यमुष्य साल आक्षिपत् ॥ १७.७५ ॥
 यदाऽस्य षड्ढतोदिता मुनेः पुरो हि तस्य य ।
 परेण वृष्णयोऽडसंश्रुकोप गर्गं अेषु उ ॥ १७.७६ ॥

यकार ङि प्रतिश्रवं समार्जये सुतं द्रुतम् ।
 अकृष्णतां य आनयेद्भुवोऽपि वृष्णिनाशकः ॥ १७.७७ ॥
 यतो ङि कृष्णसं श्रयाद्धतापडासिता वयम् ।
 षति भ्रुवन् वनं यथौ तपश्च शैवमाचरत् ॥ १७.७८ ॥
 स यूर्णमायसं त्वदन् दृष्टं याब्धतः शिवम् ।
 वरं ततोऽभिपेदिवान् सुतं उरेरभावदम् ॥ १७.७९ ॥
 स विष्णुद्वैवतोऽपि सन् प्रविष्ट उल्बारासुरैः ।
 व्यधाद्दुरेः प्रतीपकं व्रतं य नैष्ठिकं जडौ ॥ १७.८० ॥
 तमार याऽसुराप्सरा बलिष्ठपुत्रकाम्यया ।
 व्यक्लक्ष्मी.प्रविश्य गोपिकाङ्गनासमूहमध्यमुल्बारा ॥ १७.८१ ॥
 स यावनेन भ्रुवता ङि गोपिकाभिरर्थितः ।
 अपुत्रकेण जानता मुनेर्मनोऽनुचिन्तितम् ॥ १७.८२ ॥
 स याप्सरस्तनौ सुतं निषिच्य यावनाय य ।
 ददौ विमोहितः कुधा किमेतदीश वैशिणः ॥ १७.८३ ॥
 स आश्रमाय्य नैष्ठिकाद्विदूषितः प्रतीपकृत् ।
 उरेश्च तापमेयिवान् जगर्द याऽत्मशेमुषीम् ॥ १७.८४ ॥
 जगाम चारणं उरिं प्रपाङ्गि मां सुपापिनम् ।
 षति स्म विष्ण्वनुज्ञया यकार वैष्णवं तपः ॥ १७.८५ ॥
 कुतो ङि भाग्यमापतेन्मुनेः शिवार्चने सदा ।
 भवाद्दृशा ङिदानवाः स्थिराः शिवार्चने सदा ॥ १७.८६ ॥
 सुतोऽस्य कालनामको बभूव कृष्णमर्दितुम् ।
 सदैव कालकाङ्क्षणात्स यावनाभिषेचितः ॥ १७.८७ ॥
 तवैव शिष्य अेष यातिभक्तिमान् ङि शङ्करे ।
 प्रभूतसेनया युतो बलोद्धतश्च सर्वदा ॥ १७.८८ ॥
 तमेष यामि शासनात्तवोपनीय सत्वरम् ।
 विदृष्णकं क्षितेस्तत्. अं विधाय सं रमाम ङा ॥ १७.८९ ॥
 ततश्च रुग्मिणीं वयं प्रदापयाम येद्विपे ।

विनाश्य देवपक्षिणो यथेष्टमास्म सर्वदा ॥ १७.८० ॥
 एतीरितो जरासुतो बभूव दुर्मना भृशम् ।
 डिरीटमण्डितं शिरश्चकार याश्चवाग्भृशम् ॥ १७.८१ ॥
 करं करेण पीडयन्निशाम्य याऽत्मनो भुञ्जे ।
 जगाद कार्यसिद्धये कथं प्रयायये परम् ॥ १७.८२ ॥
 ब्रह्मक्षीष्ट । सुदुर्गाकार्यसन्ततिं ज्यगुः स्म मद्भुजाश्रयाः ।
 समस्तभूतल्, ये नृपाः स याडमेष मागधः ॥ १७.८३ ॥
 कदाऽप्ययीर्णमद्य तत्कथं करोमि डेवलम् ।
 गिरीशपादसं श्रयः प्रभुः समस्तभूभृताम् ॥ १७.८४ ॥
 एतीरितः स सौभराऽजगाद वाक्यमुत्तरम् ।
 भवानपि स्म मुज्यते डिमस्मदाद्यः प्रभो ॥ १७.८५ ॥
 स्वशिष्यैः कृतं तु यत्किमन्यसाधितं भवेत् ।
 स्वशिष्यदासवर्गैः समर्थयन्ति भूभुजः ॥ १७.८६ ॥
 अपि स्म ते भवाश्रयप्रवृत्तयोऽस्मदाद्यः ।
 पुमान् कुठारसऽग्रछादशक्तं धर्यते हि किम् ॥ १७.८७ ॥
 कुठारसम्भितो ज्यसौ तवैव यावनेश्वरः ।
 विना भवद्भलं क्वचित्प्रवर्तितुं नहि क्षमः ॥ १७.८८ ॥
 वरो हि कृष्णमर्दने वृतोऽस्य डेवलः शिवात् ।
 तदन्यशत्रुपीडनात्त्वमेव तस्य रक्षकः ॥ १७.८९ ॥
 तवाभिलैरश्रेयता शिवप्रसादतोऽस्ति हि ।
 विशेषतो हरेर्जये वराद्यं विमार्ग्यते ॥ १७.९० ॥
 एतीरितेऽप्यतुमवत्स्थिते तु भार्द्वये ।
 जगाम सौभमास्थितः स सौभराट्य यावनम् ॥ १७.९०१ ॥
 स कालयावनोऽथ तं जरासुतान्तिकागतम् ।
 निशाम्य भक्तिपूर्वकं प्राणम्य याऽर्थयद्द्रुतम् ॥ १७.९०२ ॥
 जरासुतो हि दैवतं समस्तकेशवद्विषाम् ।
 एति प्राणम्य तां दिशिं तदीयमाश्रुपूजयत् ॥ १७.९०३ ॥

तदीरितं निशम्य य द्रुतं त्रिकोटिसङ्ख्यया ।
 अक्षोडिणीकया युतः स्वसेनया निराक्रमत् ॥ १७.१०४ ॥
 शिष्क्ष्णव् । तदश्वमूत्रविष्ठया बभूव नामत शङ्कत् ।
 नदी सुवेगगामिनी कलौ य या वडेद्द्रुतम् ॥ १७.१०५ ॥
 पुनः पुनर्नदीभवं निशाम्य देशसङ्ख्यम् ।
 तदन्वदेशमूत्रितं व्यशोषयद्धि मारुतः ॥ १७.१०६ ॥
 हरिश्च वैनतेययुग्विचार्य रामसं युतः ।
 सदाऽतिपूर्णासं विदध्यजोऽथ लीलयाऽस्मरत् ॥ १७.१०७ ॥
 युयुत्सुरेष यावनः समीपमागतोऽथ नः ।
 युयुत्सतामनेन नो जरासुतोऽभियास्यति ॥ १७.१०८ ॥
 स यादवान् उनिष्यति प्रभङ्गतस्तु कोपितः ।
 पुरा जयाशया डि नौ यदून्न जग्निवानसौ ॥ १७.१०९ ॥
 निराशकोऽथ यादवानपि स्म पीडयिष्यति ।
 अतः समुद्रमध्यगापुरीविधानमथ मे ।
 प्ररोचते निधानमप्यमुत्र सर्वसात्वताम् ॥ १७.११० ॥
 उदीर्य शैवमीश्वरोऽस्मरत्सुरेशवर्धकिम् ।
 स भौवनः समागतः कुशस्थलीं विनिर्ममे ॥ १७.१११ ॥
 निरम्बुके तु सागरे जनार्दनाज्ञया कृते ।
 मडोदकस्य मध्यतश्चकार तां पुरीं शुभाम् ।
 द्विषट्कयोजनायतां पयोब्धिमध्यगोपमाम् ॥ १७.११२ ॥
 यकार लावणोदकं जनार्दनोऽमृतोपमम् ।
 सभां सुधर्मनामकां ददौ समीरणोऽस्य च ॥ १७.११३ ॥
 शतकृतोः सभां तु तां प्रदाय केशवाय सः ।
 निधीन् समर्प्य सर्वशो ययौ प्राणाम्य तं प्रभुम् ॥ १७.११४ ॥
 समस्तदेवतागणाः स्वकीयमर्पयन् हरौ ।
 विमुच्य पक्षिपुङ्गवं स योद्धुमैच्छद्व्युतः ॥ १७.११५ ॥
 श्लक्ष्णव् । समस्तमाधुरान् प्रभुः कुशस्थलीस्थितान् क्षाणात् ।
 विधाय बाहुयोधकः स यावनं समभ्ययात् ॥ १७.११६ ॥

अनन्तशक्तिरप्यजः सुनीतिदृष्टये नृणाम् ।
 व्यवासयन्निजान् जनान् स लीलयैव केवलम् ॥ १७.११७ ॥
 अनाद्यनन्तकालकं समस्तलोकमण्डलम् ।
 यदीक्षयैव रक्षते किमस्य वृष्णिरक्षाणाम् ॥ १७.११८ ॥
 निरायुधं च मामयं वराच्छिवस्य न क्षमः ।
 समस्तसेनया युतोऽपि योद्धुमित्यदर्शयत् ॥ १७.११९ ॥
 स कृष्णपन्नगं घटे निधाय केशवोऽर्पयत् ।
 निरायुधोऽप्यहं क्षमो निहन्तुमप्रियानिति ॥ १७.१२० ॥
 घटं पिपीलिकागणैः प्रपूर्य यावनोऽस्य च ।
 बाहुत्वतो विज्ञेय्य षत्यह्नि मृतं व्यदर्शयत् ॥ १७.१२१ ॥
 किमत्र सत्यमित्यहं प्रदर्शयिष्ये षत्यजः ।
 उदीर्य दूतमभ्ययात्स यावनं प्रभाषितुम् ॥ १७.१२२ ॥
 स बाहुनैव केशवो विजित्य यावनं प्रभुः ।
 निहत्य सर्वसैनिकान् स्वमस्य यापयत्पुरीम् ॥ १७.१२३ ॥
 सडास्त्रशस्त्रसञ्चयान् सृजन्तमाशु यावनम् ।
 न्यपातयद्रथोत्तमात्तल् अेन केशवोऽरिडा ॥ १७.१२४ ॥
 विवाहनं निरायुधं विधाय बाहुना क्षणात् ।
 विमूर्च्छितं नयाहनत्सुरार्थितं स्मरन् हरिः ॥ १७.१२५ ॥
 पुरा हि यौवनाश्रजे वरप्रदाः सुरेश्वराः ।
 यथाचिरे जनार्दनं वरं वरप्रदेष्वरम् ॥ १७.१२६ ॥
 अनर्थको वरोऽमुना वृतोऽपि सार्थको भवेत् ।
 खिक्कक्ष्ववऽरिं भविष्ययावनं दहत्ययं तवेश्वर ॥ १७.१२७ ॥
 तथाऽस्त्विति प्रभाषितं स्ववाक्यमेव केशवः ।
 ऋतं विधातुमभ्ययात्स यौवनाश्रजान्तिकम् ॥ १७.१२८ ॥
 ससंज्ञकोऽथ यावनो धरातल् आत्समुत्थितः ।
 निपात्य यान्तमीश्वरं स पृष्ठतोऽन्ययात्कुधा ॥ १७.१२९ ॥
 हरिर्गुहां नृपस्य तु प्रविश्य सं व्यवस्थितः ।
 स यावनः पदाऽहनन्नुपं स तं ददर्श ह ॥ १७.१३० ॥

स तस्य दृष्टिमात्रतो बभूव भस्मसात्क्षणात् ।
स अेव विषगुरव्ययो ददाड तं छि वल्लिवत् ॥ १७.१३१ ॥
वरास्थिवस्य दैवतैरवध्यदानवान् पुरा ।
उरेर्वरान्निडत्य स प्रपेद आश्रिमं वरम् ॥ १७.१३२ ॥
सुदीर्घसुमिमात्मनः प्रसुमिभङ्गकृत्क्षयम् ।
स्वदृष्टिमात्रतस्ततो डतः स यावनस्तदा ॥ १७.१३३ ॥
अतश्च पुण्यमाप्तवान् सुरप्रसादतोऽक्षयम् ।
स यौवनाश्रजो नृपो न देवतोषणं वृथा ॥ १७.१३४ ॥
ततो डरिं निरीक्ष्य स स्तुतिं विधाय योत्तमाम् ।
उरेरनुज्ञया तपश्चयार मुक्तिमाप य ॥ १७.१३५ ॥
ततो गुडामुष्पाद्दरिर्विनिस्सृतो जरासुतम् ।
समस्तभूपसं वृतं जिगाय बाडुनेश्वरः ॥ १७.१३६ ॥
तल् अेन मुष्टिभिस्तथा मडीरुडैश्च यूर्णिताः ।
निपेतुरस्य सैनिकाः स्वयं य मूर्च्छितोऽपतत् ॥ १७.१३७ ॥
ससाल्वपौष्ट्रयेष्टिपान्निपात्य सर्वभूभुजः ।
स पुप्लुवे जनार्दनः क्षणेन तां कुशस्थलीम् ॥ १७.१३८ ॥
वृक्षक्ष्वी । ससंज्ञकाः समुत्थितास्ततो नृपाः पुनर्ययुः ।
जिगीषवोऽथ रुग्मिणीं विधाय येष्टिपे डरिम् ॥ १७.१३९ ॥
समस्तराजमण्डले विनिश्चयाद्दुपागते ।
सभीष्मके य रुग्मिणि प्रदातुमुद्यते मुदा ॥ १७.१४० ॥
समस्तलोकयोषितां वरा विदूर्भनन्दना ।
द्विजोत्तमं डरेः पदोः सकाशमाश्रयातयत् ॥ १७.१४१ ॥
निशम्य तद्भयो डरिः क्षणाद्विदूर्भकानगात् ।
तमन्वयाद्दुलायुधः समस्तयादवैः सड ॥ १७.१४२ ॥
समस्तराजमण्डलं प्रयान्तमीक्ष्य केशवम् ।
सुयत्तमात्तकार्मुकं बभूव डन्यकावने ॥ १७.१४३ ॥
पुरा प्रदानतः सुरेक्षारखलाद्दडिर्गताम् ।

रथे न्यवेशयद्दरिः प्रपश्यतां च भूभृताम् ॥ १७.१४४ ॥
 जरासुताद्यो रुषा तमभ्ययुः शरोत्तमैः ।
 विधाय तान्निरायुधान् जगाम केशवः शनैः ॥ १७.१४५ ॥
 पुनर्गृहीतकार्मुकान् हरिं प्रयातुमुद्यतान् ।
 न्यवारयद्दलायुधो बलाद्धलोर्जिताग्राणीः ॥ १७.१४६ ॥
 तदा सितः शिरोरुडो हरेर्दलायुधस्थितः ।
 प्रकाशमाविशद्दलं विजेतुमत्र मागधम् ॥ १७.१४७ ॥
 स तस्य मागधो रणो गदानिपातयूर्णितः ।
 पपात भूतलं ये बलो विजित्य तं यथौ पुरीम् ॥ १७.१४८ ॥
 वरोरुवेषसं वृत्तोऽथ येदिराट्समभ्ययात् ।
 तमाससार सात्यकिर्नदन्मृगाधिपो यथा ॥ १७.१४९ ॥
 चिरं प्रयुद्ध्य तावुभौ वरास्त्रशस्त्रवर्षिणौ ।
 क्षुधा निरीक्ष्य तस्थतुः परस्परं स्फुरत्तनू ॥ १७.१५० ॥
 च्छक्ष्ण्वीथ । समानभावमक्षमी शिनेः सुतात्मजः शरम् ।
 अथोद्धर्त्त तक्ष्णाद्बलान्मुभोय वक्षसि ॥ १७.१५१ ॥
 स तेन ताडितोऽपतद्विसंज्ञको नृपात्मजः ।
 विजित्य तं स सात्यकिर्यथौ प्रहृष्टमानसः ॥ १७.१५२ ॥
 अथापरे यथादवा विजित्य तद्दलं ययुः ।
 पुरैव रुग्मिपूर्वकाः प्रजग्मुरभ्युतं प्रति ॥ १७.१५३ ॥
 सडैकलव्यपूर्वकैः समेत्य भीष्मकात्मजः ।
 हरिं ववर्ष सायकैः स सिं हवन्न्यवर्तत ॥ १७.१५४ ॥
 अक्षोडिणीत्रयं हरिस्तदा निहत्य सायकैः ।
 अवाहनायुधं व्यधान्निषादपं शरैः क्षणात् ॥ १७.१५५ ॥
 शरं शरीरनाशकं समाहदानमीश्वरम् ।
 स ऐकलव्य आशु तं विडाय दृष्ट्वा वेभयात् ॥ १७.१५६ ॥
 धनुर्भृतां वरे गते रणं विडाय भूभृतः ।
 कर्शराजपूर्वकाः क्षणात्प्रहृष्टुवुर्भयात् ॥ १७.१५७ ॥

अथाऽससाद्य केशव रुषा स भीष्मकात्मजः ।
 शराम्बुधार आशु तं विवाहनं व्यधाद्दुरिः ॥ १७.१५८ ॥
 यकर्त कार्मुकं पुनः स भृङ्गायर्मभृद्दुरेः ।
 रथं समारुह्यश्चैश्चकर्त भृङ्गामीश्वरः ॥ १७.१५९ ॥
 शरैर्वितस्तिमान्रुद्वैर्विधाय तं निरायुधम् ।
 प्रियावयः प्रपालयन् जघान नैनमभ्युतः ॥ १७.१६० ॥
 निबद्ध्य पञ्चयूल् । धनं विधाय तं व्यसर्जयत् ।
 जगज्जनित्रयोरिदं विऽम्भनं रमेशयोः ॥ १७.१६१ ॥
 सदैकमानसावपि स्वधर्मशासकौ नृणाम् ।
 खिक्कक्षक्ष् । रमा हरिश्च तत्र तौ विजद्भ्रतुर्हि रुग्मिणा ॥ १७.१६२ ॥
 अथाऽससाद्य सौभराढरिं शराम्बुवर्षणः ।
 हरिः शरं यमोपमं मुमोय तस्य वक्षसि ॥ १७.१६३ ॥
 शरेण तेन पीडितः पपात मन्द्येष्टितः ।
 शिरात्तसंज्ञकोऽगमत्त्रिनेत्रतोषणोश्चया ॥ १७.१६४ ॥
 समस्तराजसन्निधावयादवीं मलीमडम् ।
 करिष्य षट्युदीर्य स व्यधात्तपोऽतिदुश्चरम् ॥ १७.१६५ ॥
 अथो विवेश केशवः पुरीं कुशस्थलीं विभुः ।
 प्रियायुतोऽञ्जजादिभिः समीडितः सुरेश्वरैः ॥ १७.१६६ ॥
 पुरा ततो हलायुधः प्रियां निजां पुराऽपि हि ।
 स वारुणीसमाह्वयामवाप रैवतीं विभुः ॥ १७.१६७ ॥
 पतिं यथाऽनुरूपिणं तदीयमेव पूर्वकम् ।
 पिता तदीय अश्चत प्रवेत्तुमञ्जसम्भवात् ॥ १७.१६८ ॥
 स तत्सदो गतो वरात्तदीयतः प्रगीतिकाम् ।
 निशम्य नाविदद्गतं युगोरुकालपर्ययम् ॥ १७.१६९ ॥
 नरानयोग्यगीतिका विमोहयेत्ततो नृपः ।
 सुमूढबुद्धिरन्ततोऽल्पकाल इत्यमन्यत ॥ १७.१७० ॥
 स मूर्च्छितः प्रभोषितोऽञ्जजेन तं त्वपृच्छत ।
 सुतापतिं बलं य सोऽब्रवीद्युगात्यये बहौ ॥ १७.१७१ ॥

स रैवतो बलाय तां प्रदाय गन्धमादनम् ।
गतोऽत्र यीर्षसत्तपा अवाप केशवान्तिकम् ॥ १७.१७२ ॥
बलोऽपि तां पुरातनप्रमाणासम्मितां विभुः ।
उलेन याऽङ्गया समां यकार सत्यवाञ्छितः ॥ १७.१७३ ॥
श्वश्रु । तथा रतः सुतावुभौ शठोत्सुकाभिधावधात् ।
पुराऽर्थमां शकौ सुरावुदारयेष्टितो बलः ॥ १७.१७४ ॥
जनार्दनश्च रुग्मिणीकरं शुभे दिनेऽग्रहीत् ।
मडोत्सवस्तदाऽभवत्सुशस्थलीनिवासिनाम् ॥ १७.१७५ ॥
यतुर्भुजेशपूर्वकाः सुरा वियत्यवस्थिताः ।
प्रतुष्टुवुर्जनार्दनं रमासमेतमव्ययम् ॥ १७.१७६ ॥
मुनीन्द्रदेवगायनाद्योऽपि यादवैः सः ।
विद्येरुत्तमोत्सवे रमारमेशयोगिनि ॥ १७.१७७ ॥
सुरां शकाश्च ये नृपाः समाहुता मडोत्सवे ।
सपाण्डवाः समाययुर्दरिं रमासमायुतम् ॥ १७.१७८ ॥
समस्तलोकसुन्दरौ युतौ रमारमेश्वरौ ।
समीक्ष्य मोदमाययुः समस्तलोकसज्जनाः ॥ १७.१७९ ॥
तथा रमन् जनार्दनो वियोगशून्यया सदा ।
अधत्त पुत्रमुत्तमं मनोभवं पुरातनम् ॥ १७.१८० ॥
यतुस्तनोर्दरेः प्रभोस्तृतीयरूपसं युतः ।
ततस्तदाह्वयोऽभवत्स रुग्मिणीसुतो बली ॥ १७.१८१ ॥
पुत्रैव मृत्यवेऽवदत्तमेव शम्भरस्य उ ।
प्रजातमञ्जुशङ्खस्तवान्तकोऽयमित्यपि ॥ १७.१८२ ॥
स मायया उरेः सुतं प्रगृह्य सूतिकागृहात् ।
अवाक्षिपन्मडोदधावुपेक्षितोऽरिपाणिना ॥ १७.१८३ ॥
तमग्रसज्जलेयरः स दाशुस्तमागतः ।
कुमारमस्य तूदरे निरीक्ष्य शम्भरे ददुः ॥ १७.१८४ ॥
विपाट्य मत्स्यकोदरं स शम्भरः कुमारकम् ।

न्यवेद्यन्मनोभवप्रियाकरे सुरुपिणम् ॥ १७.१८५ ॥
 श्क्ष्यन्सङ्गतामुपागते पुरा उरेण साऽङ्गजे ।
 वशं विरिञ्चशापतो जगाम शम्भरस्य छि ॥ १७.१८६ ॥
 पुरा छिपञ्चभर्तृकां निशम्य कञ्जजोदिताम् ।
 जडास पार्षतात्मजां शशाप तां ततस्त्वजः ॥ १७.१८७ ॥
 भवासुरेण दूषितेति सा ततो छि मायया ।
 पिधाय तां निजं तनुं जगाम यान्ययाऽसुरम् ॥ १७.१८८ ॥
 गृहेऽपि साऽसुरे स्थिता निजस्वरुपतोऽसुरम् ।
 न गच्छति स्म सा पतिं निजं समीक्ष्य छर्षिता ॥ १७.१८९ ॥
 रसायनैः कुमारकं व्यवर्द्धयद्रतिः पतिम् ।
 स पूर्णायौवनोऽभवञ्चतुर्भिरिव वत्सरैः ॥ १७.१९० ॥
 पतिं सुपूर्णयौवनं निरीक्ष्य तां विषज्जतीम् ।
 उवाच काष्ण्डिरम्भ ते कुयेष्टितं कथं न्विति ॥ १७.१९१ ॥
 जगाद साऽपिलं पतौ तदस्य जन्म याऽगतिम् ।
 ततोऽग्रहीत्स तां प्रियां रतिं रमापतेः सुतः ॥ १७.१९२ ॥
 ददौ य मन्त्रमुत्तमं समस्तमायिनाशकम् ।
 भृगूत्थरामदैवतं रतिर्दरेः सुताय सा ॥ १७.१९३ ॥
 ततः स्वदारधर्षकं समाह्वयद्युधेऽङ्गजः ।
 स शम्भरं स यैत्य तं युयोध शक्तितो बली ॥ १७.१९४ ॥
 स यर्मभङ्गघारिणं वरास्त्रशस्त्रपादपैः ।
 यदा न योद्धुमाशकधुरेः सुतं न दृश्यते ॥ १७.१९५ ॥
 सलस्रमायमुल्बलां त्वदृश्यमम्भराद्गिरीन् ।
 सृजन्तमेत्य विधया जघान कृष्णानन्दनः ॥ १७.१९६ ॥
 स विधया विनाशितोरुमाय आशु शम्भरः ।
 श्क्ष्योऽकृत्तकन्धरोऽपतद्भरासिनाऽमुना क्षणात् ॥ १७.१९७ ॥
 निहत्य तं उरेः सुतस्तथैव विधयाऽम्भरम् ।
 समास्थितः स्वभार्यया समं कुशस्थलीं ययौ ॥ १७.१९८ ॥

समस्तवेदिनोर्मुनिर्नरान् विडम्बमानयोः ।
रमारमेशयोः सुतं जगाद तं स्म नारदः ॥ १७.१८८ ॥
स रुग्मिणीजनार्दनाद्विभिः सरामयादवैः ।
पितामडेन याऽदरात्सुलाव्, धतोऽवसत्सुषुम् ॥ १७.२०० ॥
ततः पुरा स्यमन्तकं ह्यवाप सूर्यमण्डले ।
स्थिताद्दुरेः स सत्रजित्सदाऽत्र केशवार्थकः ॥ १७.२०१ ॥
सदाऽस्य विष्णुभाविनोऽप्यतीव लोभमान्तरम् ।
प्रकाशयन् रमापतिर्यथाय ईश्वरो मणिम् ॥ १७.२०२ ॥
स तं न दत्तवां स्ततोऽनुजो निबद्धय तं मणिम् ।
वनं गतः प्रसेनको मृगाधिपेन पातितः ॥ १७.२०३ ॥
तदा स सत्रजिद्धरिं शशं स सोदरान्तकम् ।
उपां शु वर्त्मना ततो ह्रिः सयादवो ययौ ॥ १७.२०४ ॥
वने स सिं हसूदितं पदैः प्रदृश्य वृष्णिनाम् ।
प्रसेनमृक्षपातितं स सिं ह्रमप्यदर्शयत् ॥ १७.२०५ ॥
ततो निधाय तान् बिलं स जाम्भवत्परिग्रहम् ।
विवेश तत्र सं युगं बभूव तेन येशितुः ॥ १७.२०६ ॥
युयोध मन्दमेव स प्रभुः स्वभक्त इत्यजः ।
यकार योग्रमन्ततः प्रकाशयन् स्वमस्य हि ॥ १७.२०७ ॥
स मुष्टिपिष्टविग्रहो नितान्तमापदं गतः ।
जगाम येतसा रघूत्तमं निजं पतिं गतिम् ॥ १७.२०८ ॥
श्क्यीष्ट। स्मृतिं गते तु राघवे तदाकृतिं यदूत्तमे ।
समस्तभेदवर्जितां समीक्ष्य सोऽयमित्यवेत् ॥ १७.२०९ ॥
ततः क्षमापयन् सुतां प्रदाय रोडिणीं शुभाम् ।
मणिं च तं नुनाव स प्रपन्न आशु पादयोः ॥ १७.२१० ॥
विधाय यङ्कारितं सुज्जुष्टिह्रमस्य सः ।
युवानमाशु केशवश्चकार वेदनां विना ॥ १७.२११ ॥
विधाय भक्तवाञ्छितं प्रियासहाय ईश्वरः ।
प्रगृह्य तं महामणिं विनिर्ययौ गुडामुष्मात् ॥ १७.२१२ ॥

गुडाप्रविष्टमीश्वरं बहून्यडान्यनिर्गतम् ।
 प्रतीक्ष्य यादवास्तु ये गता गृहं तदाऽऽष्टुषुः ॥ १७.२१३ ॥
 समस्तवृष्णिसन्निधौ यदूत्तमः स्थमन्तकम् ।
 ददौ य सन्नजित्दरे स विच्छविर्बभूव उ ॥ १७.२१४ ॥
 स दुर्यशो रमापतावनूय्य मिथ्यया तपन् ।
 स्वपापडानकाङ्क्षया ददौ सुतां जनार्दने ॥ १७.२१५ ॥
 मणिं य तं प्रदाय तं ननाम उ क्षमापयन् ।
 मणिं पुनर्ददौ उरिर्भुमोद सत्यभामया ॥ १७.२१६ ॥
 रमैव सा डिभूरिति द्वितीयमूर्तिरुत्तमा ।
 बभूव सन्नजित्सुता समस्तलोकसुन्दरी ॥ १७.२१७ ॥
 ततो डि सा य रुग्मिणी प्रिये प्रियासु तेऽधिकम् ।
 जनार्दनस्य ते उदरेः सदाऽवियोगिनी यतः ॥ १७.२१८ ॥
 अथाऽप साम्भनामकं सुतं य रोडिणी उदरेः ।
 यतुर्भुभां शसं युतं कुमारमेव षण्मुभम् ॥ १७.२१९ ॥
 एति प्रशासति प्रभौ जगज्जनार्दनेऽपिलम् ।
 अगाण्यसद्गुणाण्वे कदाचिदाययौ द्विजः ॥ १७.२२० ॥
 शिष्यव् । जनार्दनः स नामतो रमेशपादसं श्रयः ।
 स मानितश्च विष्णुना प्राणम्य वाऽयमब्रवीत् ॥ १७.२२१ ॥
 क्षमस्व मे वयः प्रभो ब्रवीम्यतीव पापकम् ।
 यतः सुपापदूतकस्ततो डि तादृशं वयः ॥ १७.२२२ ॥
 न तेऽस्त्यगोचरं क्वचित्तथाऽपि याऽज्ञया वदे ।
 वदेति योदितोऽमुना द्विजे जगाद माधवम् ॥ १७.२२३ ॥
 सुतौ डि सात्वभूपतेर्बभूवतुः शिवाश्रयौ ।
 शिवप्रसादसम्भवौ पितुस्तपोबलेन तौ ॥ १७.२२४ ॥
 अजेयवध्यतां य तौ शिवाद्भरं समापतुः ।
 जरासुतस्य शिष्यकौ तपोबलेन डेवलम् ॥ १७.२२५ ॥
 मडोदरं य कुण्डधारिणं य भूतकावुभौ ।

तथाऽजिताववध्यकौ द्विदेश शङ्करस्तयोः ॥ १७.२२६ ॥
 तयोः सहाय एव तौ वरास्त्रिवस्य भूतकौ ।
 अज्ञेयतामवापतुर्नयान्यथाऽमरावपि ॥ १७.२२७ ॥
 अज्ञेयतामवध्यतामवाप्य तावुभौ शिवात् ।
 पितुस्तु राजसूयितां समिच्छतो मदीच्छतौ ॥ १७.२२८ ॥
 जरासुतो गुरुत्वतो विरोद्धुमत्र नेच्छति ।
 नृपां स्तु देवपक्षिणो विजित्य कर्तुमिच्छतः ॥ १७.२२९ ॥
 स्वयं हि राजसूयितां जरासुतो न मन्यते ।
 यतो हि वैष्णवं कर्तुं तमाडुरीश वैदिकाः ॥ १७.२३० ॥
 धर्मौ पितुर्यशोऽर्थिनौ पराभवाय ते तथा ।
 समिच्छतोऽद्य तं कर्तुं भवन्तमूयतुश्च तौ ॥ १७.२३१ ॥
 समुद्रसं श्रयो भवान् भङ्गन् प्रगृह्य लावणान् ।
 श्वय् । सुभारकानुपैलि नाविति क्षमस्व मे वयः ॥ १७.२३२ ॥
 धर्तीर्यं तं ननाम स प्र याडसन् स्म यादवाः ।
 हरिस्तु सात्यकिं वयो जगाद मेघनिस्वनः ॥ १७.२३३ ॥
 प्रयाहि सात्यके वयो भवीहि मे नृपाधमौ ।
 समेत्य वां वरायुधैः करं दद्यान्वसं शयम् ॥ १७.२३४ ॥
 उपैतमाशु सं युगार्थिनौ य पुष्करं प्रति ।
 धर्तीरितः शिनेः सुतो जगाम विप्रसं युतः ॥ १७.२३५ ॥
 उपेत्य तौ उरेर्वयो जगाद सात्यकिर्भवी ।
 विधाय तौ तृणोपमौ गिरा जगाम केशवम् ॥ १७.२३६ ॥
 ततः पुरैव तावुभौ द्विजं हरस्वरूपिणम् ।
 सुदुःभवासनामकं प्रयङ्क्तुस्तृणोपमम् ॥ १७.२३७ ॥
 दशत्रिकैः शतैर्वृतो यतीश्वरैः स सर्ववित् ।
 विपाटितात्मकौपिनादिसर्वमात्रकोऽभवत् ॥ १७.२३८ ॥
 वरात्स्वसम्भवाद्दसौ न शापशक्तिमान्भूत् ।
 ततः समस्तभञ्जनोरुशक्तिमाप केशवम् ॥ १७.२३९ ॥

स तान् समर्थ्य माधवः प्रदाय योरुमात्रकाः ।
यथौ य तैः समन्वितो वधाय साल्वपुत्रयोः ॥ १७.२४० ॥
तमत्रिंशं उरात्मकं यतो हि वेद मागधः ।
ततोऽत्यजत्स्वशिष्यकौ निशम्य तत्प्रतीपकौ ॥ १७.२४१ ॥
उरौ तु पुष्करं गते मुनीश्वरैः समर्थिते ।
समीयतुश्च तावुभावथात्र उं सडीभकौ ॥ १७.२४२ ॥
स भ्रम्रदत्तनामकोऽत्र तत्पिताऽप्युपाययौ ।
समागतौ य भूतकौ शिवस्य यौ पुरस्सरौ ॥ १७.२४३ ॥
रिष्यत् । विर्यङ्गनामकोऽसुरः पुरा विरिञ्चतो वरम् ।
अवध्यतामश्लेषतामवाप्य बाधते सुरान् ॥ १७.२४४ ॥
स थाभवत्तयोः सभा सहायकाम्ययाऽगमत् ।
छिडिम्बराक्षसोऽपि यः पुराऽप शङ्कराद्भरम् ॥ १७.२४५ ॥
न ज्यसे न वध्यसे कुतश्चेति तोषितात् ।
स यैतयोः सभाऽभवत्समाजगाम तत्र य ॥ १७.२४६ ॥
अक्षोहिणीदशात्मकं बलं तयोर्बभूव उ ।
विर्यङ्गं षडात्मकं तथैकमेव राक्षसम् ॥ १७.२४७ ॥
द्विरष्टसेनया युतौ सडैकयैव तौ नृपौ ।
समीयतुर्युधे उरिं उरिश्च तौ ससार उ ॥ १७.२४८ ॥
अथ द्रयोर्द्रयोरभूद्रणो भयानको मडान् ।
उरिविर्यङ्गमेयिवान् बलश्च उं समुद्धतम् ॥ १७.२४९ ॥
तदाऽस्य यानुजं यथौ शिनिप्रवीर आयुधी ।
गदश्च नामतोऽनुजो उरेः स रोहिणीसुतः ॥ १७.२५० ॥
पुरा स याऽऽको गणो उरेर्निवेदिताशनः ।
समाह्वयद्रणाय वै तयोः स तातमेव हि ॥ १७.२५१ ॥
अक्षोहिणीत्रयान्विताः समस्तयादवास्तदा ।
त्रिलोचनानुगौ य तौ न्यवारयन् सराक्षसौ ॥ १७.२५२ ॥
उरिविर्यङ्गभोजसा महास्त्रशस्त्रवर्षिणाम् ।
विवाहनं निरायुधं क्षणाख्यकार सायकैः ॥ १७.२५३ ॥

पुनश्च पादपान् गिरीन् प्रमुञ्चतोऽशिषाऽशिषा ।
 शिरो जडार देवता विनेदुरत्र उर्षिताः ॥ १७.२५४ ॥
 प्रसूनवर्षिभिः स्तुतश्चतुर्भुभादिभिः प्रभुः ।
 ससार तौ हरानुगौ प्रभक्षकौ स सात्वताम् ॥ १७.२५५ ॥
 श्श्वी । समस्तयादवान् रणे विधूय तौ जनार्दनम् ।
 उपेत्य यां सगौ उरुरेदं शतां सुकर्णकौ ॥ १७.२५६ ॥
 स तौ भुजप्रवेगतो विधूय शङ्करालये ।
 न्यपातयद्भलार्णवोऽमितस्य किं तद्गुह्यते ॥ १७.२५७ ॥
 प्रभक्षयन्तमोजसा डिडिम्भामुद्धृतं बलम् ।
 सडोग्रसेनको यथौ पिता उरेः शरान् क्षिपन् ॥ १७.२५८ ॥
 तयो रथौ सडायुधौ प्रभक्षय राक्षसो बली ।
 प्रगृह्य तावभाषत प्रयातमाशु मे मुभम् ॥ १७.२५९ ॥
 तदा गदावरायुधः सडैव उं सभूभृता ।
 प्रयुद्ध्यमान आयथौ विडाय तं डलायुधः ॥ १७.२६० ॥
 तमागतं समीक्ष्य तौ विडाय राक्षसाधिपः ।
 उपेत्य मुष्टिनाऽडनद्धलं स वक्षसि कुधा ॥ १७.२६१ ॥
 उभौ डि बाडुषाल् । धनावयुद्ध्यतां य मुष्टिभिः ।
 शिरे प्रयुद्ध्य तं बलोऽग्रडीत्स जङ्घयोर्विभुः ॥ १७.२६२ ॥
 अथैनमुद्धृतं बलाद्धलः स दूरमाक्षिपत् ।
 पपात पादयोश्चने स नाऽजगाम तं पुनः ॥ १७.२६३ ॥
 विडाय सैनिकांश्च तौ नृपौ यथौ वनाय सः ।
 निडत्य तस्य राक्षसान् डलायुधो ननाड ड ॥ १७.२६४ ॥
 गदस्तु सात्वभूभृता वयोगतेन योधयन् ।
 विवाडनं निरायुधं चकार सोऽप्यपाद्रवत् ॥ १७.२६५ ॥
 सुतेन तस्य डन्यसा युयोध सात्यकी रथी ।
 वरास्त्रशस्त्रयोधिनौ विजड्रतुश्च तावुभौ ॥ १७.२६६ ॥
 शिरे प्रयुद्ध्य सात्यकिः स उं सडन्यसा बली ।

श्वधीः । शतं सपञ्चकं रणो यकर्त तस्य धन्वनाम् ॥ १७.२६७ ॥

स ऋग्गयर्मभृद्रणोऽभ्ययात्सुतात्मजं शिनेः ।

स यैनमभ्ययात्तथा वरासिचर्मभृद्विभीः ॥ १७.२६८ ॥

द्विषोऽशप्रभेदकं वरासियुद्धमश्रमौ ।

प्रदृश्यं निर्विशेषकावुभौ व्यवस्थितौ चिरम् ॥ १७.२६९ ॥

परस्परान्तरैषिणौ नयान्तरं व्यपश्यताम् ।

ततो विधाय सङ्गरं गतौ निश्चकं त्विति ॥ १७.२७० ॥

ततः स उं ससं युतो जगाम योद्धुमभ्युत्तम् ।

क्षणेन तौ निरायुधौ यकार केशवः शरैः ॥ १७.२७१ ॥

उतं य सैन्यमेतयोश्चतुर्थभागशेषितम् ।

क्षणेन केशवेन तद्भयादपेयतुश्च तौ ॥ १७.२७२ ॥

स पुष्करेक्ष्णस्तदा सुरैर्नुतोऽथ पुष्करे ।

उवास तां निशां प्रभुः सयादवोऽमितप्रभः ॥ १७.२७३ ॥

परे दिने जनार्दनो नृपात्मजौ प्रविद्रुतौ ।

यमस्वसुस्तटे प्रभुः समाससाद पृष्ठतः ॥ १७.२७४ ॥

स रौडिण्यसं युतः समन्वितश्च सेनया ।

स्वशिष्टसेनया वृत्तौ पलायिनाववारयत् ॥ १७.२७५ ॥

निवृत्य तौ स्वसेनया शरोत्तमैर्ववर्षतुः ।

सुकोपितौ समस्तशो यदूनवार्यपौरुषौ ॥ १७.२७६ ॥

अथाऽससाद उं सको उलायुधं महाधनुः ।

अनन्तरोऽस्य सात्यकिं गदं य सर्वसैनिकान् ॥ १७.२७७ ॥

स सात्यकिं निरायुधं विवाहनं विवर्मकम् ।

व्यधाद्गदं य तौ रणं विधाय ङापजग्मतुः ॥ १७.२७८ ॥

शिक्ष्यक्ष् । विधूय सैनिकांश्च स प्रगृह्य थापमाततम् ।

उरि जगाम योन्नतन्मडास्त्रशस्त्रवर्षाः ॥ १७.२७९ ॥

तमाशु केशवोऽरिडा समस्तसाधनोज्जितम् ।

क्षणाव्यकार सोऽप्यगाद्विसृज्य तं उलायुधम् ॥ १७.२८० ॥

उलायुधो निरायुधं विधाय उं समोजसा ।
 विकृष्टयाप आगतं ददर्श तस्य यानुजम् ॥ १७.२८१ ॥
 स उं स आशु कार्मुकं पुनः प्रगृह्य तं बलम् ।
 यदाऽससाद केशवो न्यवारयत्तमोजसा ॥ १७.२८२ ॥
 शिनेः सुतात्मजोऽप्यसौ विधाय उं सकानुजम् ।
 रथान्तरं समास्थितो जगाम तातमस्य य ॥ १७.२८३ ॥
 वयोगतः पिता तयोर्युयोध तेन वृष्णिना ।
 शरं य कण्ठकूबरे व्यसर्जयत्स सात्यकेः ॥ १७.२८४ ॥
 स सात्यकिर्दृढाडतो जगाम मोडमाशु य ।
 सुलब्धसंज्ञा उत्थितः समाददेऽर्द्धयन्द्रकम् ॥ १७.२८५ ॥
 स तेन तच्छिरो बली यकर्त शुक्लमूर्द्धजम् ।
 यद्यभयाऽभिकामितं पुरा पपात तत्क्षितौ ॥ १७.२८६ ॥
 नदंश्च सात्यकिर्दरेर्जगाम पार्श्वमुद्धतः ।
 बलोऽपि उं सकानुजं युयोध सेनया युतम् ॥ १७.२८७ ॥
 हरिस्तु उं समुल्बालैः शरैः समर्दयन् बलम् ।
 जघान तस्य सर्वशो न कश्चिदत्र शेषितः ॥ १७.२८८ ॥
 स श्रेक श्रेव केशवं महास्त्रमुक्त्वासा र उ ।
 निवार्य तानि सर्वशो हरिनिजास्त्रमाददे ॥ १७.२८९ ॥
 स वैष्णवास्त्रमुद्यतं निरीक्ष्य यानतो महीम् ।
 गतः पराद्रवदृमयात्पपात यामुनोदके ॥ १७.२९० ॥
 अ्य् । वरास्त्रपाणिरीश्वरः पदाऽलनच्छिरस्यमुम् ।
 स मूर्च्छितो मुभेऽपतन्महाभुज्जगामस्य उ ॥ १७.२९१ ॥
 स धार्तराष्ट्रकोदरे यथा तमोऽन्धमेधिवान् ।
 तथा सुदुःभसं युतो वसन्मनोः परं भ्रियेत् ॥ १७.२९२ ॥
 ततोऽन्धमेव तत्तमो हरिर्द्विडेति निश्चयात् ।
 तदाऽस्य यानुजोऽग्रजं विमार्गयन् जलेऽपतत् ॥ १७.२९३ ॥
 विधाय रोडिणीसुतं जले निमज्ज्य मार्गयन् ।
 अपश्यमान आत्मनो व्यपाटयथ्य काकुदम् ॥ १७.२९४ ॥

विडाय देडमुल्बलां तमोऽवतार्य याग्रजम् ।
 प्रतीक्षमाज्ञां उल्बलां समत्ति तत्सुभेतरम् ॥ १७.२६५ ॥
 ततो हरिर्भलैर्युतो भवान्वितो मुनीश्वरैः ।
 समं कुशस्थलीं ययौ स्तुतः कशङ्करादिभिः ॥ १७.२६६ ॥
 स्वकीयपादपल्लवाश्रयं जनं प्रदर्षयन् ।
 उवास नित्यसत्सुष्पार्णवो रमापतिर्गुह्ये ॥ १७.२६७ ॥
 एतौ श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 उंसडिभकवधो नाम समदशोऽध्यायः ॥

अथ अष्टादशोऽध्यायः ।

(भीमार्जुनद्विविजयः)
 ॐ । यदा रामादवाप्तानि दिव्यास्त्राणि प्रपेदिरे ।
 द्रोणात्कुमारास्तेष्व्वासीत्सर्वेष्वप्यधिदोऽर्जुनः ॥ १८.१ ॥
 निजप्रतिभया जानन् सर्वास्त्राणि ततोऽधिकम् ।
 नास्त्रयुद्धं क्वचिद्भीमो मन्यते धर्ममञ्जसा ॥ १८.२ ॥
 नहि भागवतो धर्मो देवताभ्युपयायनम् ।
 ज्ञानभक्ती उरेस्तृप्तिं विना विष्णोरपि क्वचित् ॥ १८.३ ॥
 नाऽकाङ्क्ष्यं किमुतान्येभ्यो ह्यस्त्रं काम्यकृत्प्रदम् ।
 शुद्धे भागवते धर्मे निरतो यद्भृकोदरः ॥ १८.४ ॥
 न काम्यकर्मकृत्स्मान्नायायदेवमानुषान् ।
 न हरिश्चार्थितस्तेन कदाचित्कामविप्सया ॥ १८.५ ॥
 भिक्षामटंश्च लुङ्कारात्करवद्वैश्यतोऽग्रहीत् ।
 नान्यदेवा नतास्तेन वासुदेवान्न पूजिताः ॥ १८.६ ॥
 न प्रतीपं हरेः क्वापि स करोति कथञ्चन ।
 अनुपस्कृष्टिणो युद्धे नाभियाति ह्युपस्करी ।
 नापयाति युधः क्वापि न क्वचिच्छन्न याऽयरेत् ॥ १८.७ ॥
 नैवोर्ध्वदैडिकानुज्ञामवैष्णवकृतेऽकरोत् ।

बन्धनं शङ्कमानो हि कृष्णस्य विदुरोऽपितु ।
 कौरवेयसभामध्ये नावतारमरोचयत् ॥ १८.२२ ॥
 स्त्रीष्टंभकुलः करदानाय प्रेषयामास केशवे ।
 अवमेने उरेर्बुद्धिं सलद्वेषः कुलक्षयात् ॥ १८.२३ ॥
 दैवकीवसुद्वेवाद्या मेनिरे मानुषं हरिम् ।
 भीष्मस्तु भार्गवं राममवमेने युयोध य ॥ १८.२४ ॥
 द्रोणकपर्द्रौघिः कृष्णामावे मनो धुः ।
 देवाः शिवाद्या अपितु विरोधं यच्छिरे क्वचित् ॥ १८.२५ ॥
 ऋषिमानुषगन्धर्वा वक्तव्याः किमतः परम् ।
 जन्मजन्मान्तरेऽज्ञानादवजानन्ति यत्सदा ॥ १८.२६ ॥
 तस्माद्रेको वायुरेव धर्मे भागवते स्थिरः ।
 लक्ष्मीः सरस्वती येति परशुक्लत्रयं श्रुतम् ॥ १८.२७ ॥
 सर्वमेतस्य कथितं तत्रतत्रामितात्मना ।
 व्यासेनैव पुराणेषु भारते य स्वसं विदा ॥ १८.२८ ॥
 यदा ते सर्वशस्त्रास्त्रवेदिनो राजपुत्रकाः ।
 अबभूवु रङ्गमध्ये तान् भारद्वाजोऽप्यदर्शयत् ॥ १८.२९ ॥
 रक्तयन्धनसत्पुष्पवस्त्रशस्त्रगुल् । ओदनैः ।
 सम्पूज्य भार्गवं राममनुजज्ञे कुमारकान् ॥ १८.३० ॥
 ते भीष्मद्रोणविदुरगान्धारीधृतराष्ट्रकान् ।
 सराजभारुडलान्नत्वा कुन्तीं यादर्शयञ्छ्रमम् ॥ १८.३१ ॥
 सर्वैः प्रदर्शितेऽस्त्रे तु द्रोणादात्तमडास्त्रवित् ।
 द्रौणिरस्त्राण्यमेयानि दर्शयामास याधिकम् ॥ १८.३२ ॥
 ततोऽप्यतितरां पार्थो दिव्यास्त्राणि व्यदर्शयत् ।
 अविध्यन्माशङ्के पादौ पक्षिणः पक्ष्म अेव य ।
 अेवमादीनि चित्राणि बभूव्येष व्यदर्शयत् ॥ १८.३३ ॥
 स्थिव् । तदैव कर्ण आगत्य रामोपात्तास्त्रसम्पदम् ।
 दर्शयन्नधिकः पार्थादभूद्राजन्यसं सदि ॥ १८.३४ ॥

कुन्ती निजं सुतं ज्ञात्वा लज्जया नावदथ्य तम् ।
 पार्थोऽसदं स्तं युद्धायैवाऽह्यामास सं सदि ॥ १८.३५ ॥
 रणायामक्षत्रियाह्वानं जानन् धर्मप्रतीपकम् ।
 भीमो निवार्य भीमत्सुं कर्णायामादात्प्रतोदकम् ॥ १८.३६ ॥
 अक्षत्रसं स्कारयुतो जातोऽपि क्षत्रिये कुले ।
 न क्षत्रियो हि भवति यथा व्रात्यो द्विजोत्तमः ॥ १८.३७ ॥
 निरुत्तरे कृते कर्णे भीमेनैव सुयोधनः ।
 अब्यषेययद्दुग्धेषु राजानं पित्रनुज्ञया ।
 धृतराष्ट्रः पक्षपातात्पुत्रस्थानुवशोऽभवत् ॥ १८.३८ ॥
 अभिषिक्ते तदा कर्णे प्रायादधिरथः पिता ।
 सर्वराजसदोमध्ये ववन्दे तं वृषा तदा ।
 तुतुषुः कर्मणा तस्य सन्तः सर्वे समागताः ॥ १८.३९ ॥
 भीमदुर्योधनौ तत्र शिक्षासन्दर्शनश्छलात् ।
 समादाय गद्रे गुर्वी सं रम्भादभ्युदीयतुः ॥ १८.४० ॥
 देवासुरमनुष्यादि जगद्वैतव्यराचरम् ।
 सर्वं तदा द्विधा भूतं भीमदुर्योधनाश्रयात् ॥ १८.४१ ॥
 देवा देवानुकूलाश्च भीममेव समाश्रिताः ।
 असुरा आसुराश्चैव दुर्योधनसमाश्रयाः ।
 द्विधाभूता मानुषाश्च देवासुरविभेदतः ॥ १८.४२ ॥
 जय भीम महाबाहो जय दुर्योधनेति च ।
 दुङ्कारांश्चैव भिट्कारांश्चकुर्वेवासुरा अपि ॥ १८.४३ ॥
 दृष्ट्वा जगत्सुसं रब्धं द्रोणोऽथ द्विजसत्तमः ।
 नेदं जगद्विनश्येत भीमदुर्योधनाश्रयात् ।
 अय् । एति पुत्रेण तौ वीरौ न्यवारयदरिन्दमौ ॥ १८.४४ ॥
 स्वकीयायां स्वकीयायां योग्यतायां नतु क्वचित् ।
 युवयोः समं एत्युक्त्वा द्रौणिरेतौ न्यवारयत् ।
 द्रोणाज्ञया वासितौ तौ ययतुः स्वं स्वमालयम् ॥ १८.४५ ॥
 सुरासुरान् सुसं रब्धान् कालेन द्रक्ष्यथेति च ।

ब्रह्मा निवार्य ससुरो ययौ शेशः स्वमालयम् ॥ १८.४६ ॥

कर्णं उस्ते प्रगृह्यैव धार्तराष्ट्रो गृहं ययौ ।

पार्थं उस्ते प्रगृह्यैव भीमः प्रायात्स्वमालयम् ॥ १८.४७ ॥

पार्थेन कर्णोऽन्तव्यं धृत्वासीद्भीमनिश्चयः ।

वैपरीत्येन तस्याऽसीद्दुर्योधनविनिश्चयः ।

तदर्थं नीतिमतुलां यङ्क्तुस्तावुभावपि ॥ १८.४८ ॥

तथोत्कर्षे कृष्णुनस्य यशसो विजयस्य च ।

उद्योग आसीद्भीमस्य धार्तराष्ट्रस्य चान्यथा ॥ १८.४९ ॥

भीमार्थं केशवोऽन्ये च देवाः कृष्णुनपक्षिणः ।

आसन् यथैव रामाद्याः सङ्ग्रहेण लनूमतः ।

सुराः सुग्रीवपक्षस्थाः पूर्वमासं स्तथैव हि ॥ १८.५० ॥

तदर्थमेव भीमस्य ल्यनुजत्वं सुरेश्वरः ।

आप पूर्वानुतापेन तेन भीमस्तथाऽकरोत् ॥ १८.५१ ॥

दुर्योधनार्थं कर्णस्य पक्षिणो दैत्यदानवाः ।

आसुः सर्वे ग्लहावेतावासतुः कर्णकृष्णुनौ ॥ १८.५२ ॥

अथ पृष्टो दक्षिणार्थं द्रोण आह कुमारकान् ।

बद्ध्वा पाञ्चालराजानं दत्तेत्युस्तथेति ते ॥ १८.५३ ॥

ते धार्तराष्ट्राः कर्णेन सञ्चिताः पाण्डवा अपि ।

ययुर्द्रोणेन सञ्चिताः पाञ्चालनगरं प्रति ॥ १८.५४ ॥

श्विन्दथाऽहं भीमः सामर्थ्यविवेकाभीप्सया गुरुम् ।

गर्वं शेषं कुमाराणामनिवार्यां द्विजोत्तम ।

गच्छन्त्वेतेऽग्रतो नैषां वशगो द्रुपदो भवेत् ॥ १८.५५ ॥

निवृत्तेष्वकुतार्थेषु वयं बद्ध्वा शिषुं तव ।

आनयाम न सन्देहं धृति तस्थौ ससोदरः ॥ १८.५६ ॥

सद्रोणकेषु पार्थेषु स्थितेष्वन्ये ससूतजाः ।

ययुरात्प्रदरणाः पाञ्चालान्तः पुरं द्रुतम् ॥ १८.५७ ॥

कुमारान् ग्रहणेषु स्तानुपयातानुदीक्ष्य सः ।

अक्षोधिणीत्रितययुऽन्निस्सृतो द्रुपदो गृहात् ॥ १८.५८ ॥

ते शरैरभिवर्षन्तः परिवार्य कुमारकान् ।
 अर्धयामासुरुद्धृत्तान् स्त्रियो बालाश्च सर्वशः ॥ १८.५९ ॥
 उर्म्यसं स्थाः स्त्रियो बाला ग्रावभिर्मुसलैरपि ।
 अत्यर्थमर्धयामासुः कुमारान् सुसुभेधितान् ॥ १८.६० ॥
 द्रुपदस्य वरो ऽयस्ति सूर्यदत्तस्तपोबलात् ।
 आ योजनात्पुरमुप न त्वा जेष्यति कश्चन ॥ १८.६१ ॥
 एति तेन वरेणैव सुभसं वर्द्धिताश्च ते ।
 भग्नाः कुमारा आवृत्य द्रुद्रुवुर्थत्र पाण्डवाः ॥ १८.६२ ॥
 स्त्रीबालवृद्धसहितैः पाञ्चालैरप्यनुद्रुताः ।
 भीमार्जुनेति वाशन्तो ययुर्थत्र स्म पाण्डवाः ॥ १८.६३ ॥
 तान् प्रभग्नान् समालोक्य भीमः प्रहरतां वरः ।
 आरुरोड रथं वीरः पुर आत्तशरासनः ॥ १८.६४ ॥
 तमन्वयादिन्द्रसुतो यमौ तस्यैव यक्षयोः ।
 युधिष्ठिरस्तु द्रोणेन सड तस्थौ निरीक्षकः ॥ १८.६५ ॥
 आयान्तमग्रतो दृष्ट्वा भीममात्तशरासनम् ।
 अग्नी । द्रुद्रुवुः सर्वपाञ्चालाः विविशुः पुरमेव च ॥ १८.६६ ॥
 द्रुपदस्त्वभ्ययाद्भीमं सपुत्रः सारसेनया ।
 यङ्करक्षौ तु तस्याऽस्तां युधामन्यूत्तमौजसौ ॥ १८.६७ ॥
 धात्र्यमावेशयुतौ विश्वावसुपरावसू ।
 सुतौ तस्य महावीर्यौ सत्यजित्युष्ठतोऽभवत् ।
 स मित्रां शयुतो वीरश्चित्रसेनो मडारथः ॥ १८.६८ ॥
 अग्रतस्तु शिषाण्ड्यागाद्रथोदारः शरान् क्षिपन् ।
 जनमेजयस्तमन्वेव पूर्वं चित्ररथो ङि यः ।
 त्वष्टुरावेशसं युक्तः स शरानभ्यवर्षत ॥ १८.६९ ॥
 तावुभौ विरथौ कृत्वा विद्यापौ च विवर्मकौ ।
 भीमो जघान तां सेनां सवाजिरथकुञ्जराम् ॥ १८.७० ॥
 अथैनं शरवर्षेण युधामन्यूत्तमौजसौ ।
 अभीयतुस्तौ विरथौ यडे भीमो निरायुधौ ॥ १८.७१ ॥

उस्तप्राप्तं च पाञ्चालं नाग्रडीत्स वृकोदरः ।
 गुर्वर्थाभर्जुनस्थोर्वी प्रतिज्ञां कर्तुमभ्युताम् ।
 मानभङ्गाय कर्णस्य पार्थमेव न्ययोजयत् ॥ १८.७२ ॥
 स शरान् क्षिपतस्तस्य पाञ्चालस्यार्जुनो द्रुतम् ।
 पुण्ड्रुवे स्थन्तने यापं छित्वा तं याग्रडीत्क्ष्माणात् ।
 सिं ङो मृगमिवाऽदाय स्वस्थे याभिपेतिवान् ॥ १८.७३ ॥
 अथ प्रकुपितं सैन्यं कृत्वानुं पर्यवारयत् ।
 जघान भीमस्तरसा तत्सैन्यं शरवृष्टिभिः ॥ १८.७४ ॥
 अथ सत्यजिदभ्यागात्पार्थं मुञ्च्यञ्छरान् भङ्गन् ।
 तभर्जुनः क्षणैर्नैव थके विरथकार्मुकम् ॥ १८.७५ ॥
 घ्नन्तं भीमं पुनः सैन्यभर्जुनः प्राड मा भवान् ।
 सेनामर्द्धति राज्ञोऽस्य वीर उन्तुमशेषतः ॥ १८.७६ ॥
 अवीथ । सम्बन्धयोग्यस्तातस्य सभाऽयं न सुधार्मिकः ।
 नेष्याम अनेमेवातो गुरोर्वचनगौरवात् ॥ १८.७७ ॥
 स्नेहपाशं ततश्चके भीमत्सौ द्रुपदोऽधिकम् ।
 ततः सेनां विहायैव भीमो भीमत्सुमन्वयात् ॥ १८.७८ ॥
 मुक्ता कथञ्चिद्भीमास्यात्सा सेना द्रुपदे भयात् ।
 द्रुपदं स्थापयामासाथार्जुनो द्रोणसन्निधौ ॥ १८.७९ ॥
 पप्रच्छैनं तदा द्रोणसभ्यमस्त्युत नेति उ ।
 अस्तीदानीमिति प्राड द्रुपदोऽङ्गिरसां वरम् ॥ १८.८० ॥
 अथाऽड द्रुपदं द्रोणः सभ्यमिच्छेऽक्षयं तव ।
 नञ्जराज्ञा भवेत्सभ्यं तवेतीदं कृतं मया ॥ १८.८१ ॥
 न विप्रधर्मो यद्बुद्धमतस्त्वं न मया धृतः ।
 शिष्यैरेतत्कारितं मे तव सभ्यमभीप्सता ॥ १८.८२ ॥
 अतः सभ्यार्थमेवाद्य त्वद्ग्राज्याद्धो लुतो मया ।
 गङ्गाया दक्षिणे कूले त्वं राजैवोत्तरे त्वडम् ।
 नञ्जराजत्व ओकस्य सभ्यं स्यादावयोः सभे ॥ १८.८३ ॥
 षत्युक्तवोन्मुच्य तं द्रोणो राज्याद्धं गृह्य यामुतः ।

यथौ शिष्यैर्नागपुरं न्यवसत्सुभमत्र य ।
 ब्राह्मण्यत्यागभीष्टः स न गृह्णन् धनुस्त्रयसौ ॥ १८.८४ ॥
 धार्तराष्ट्रैस्तु भीमस्य भयात्पादौ प्रणम्य य ।
 शरणार्थं याचितत्वात्सपुत्रो युयुधे परैः ।
 अवेवं उरीच्छयैवासौ क्षात्रं धर्ममुपेयिवान् ॥ १८.८५ ॥
 द्रुपदस्तु द्विवारात्रं तप्यमानः पराभवत् ।
 भीमार्जुनबलं दृष्ट्वा येच्छन् पाण्डवसं श्रयम् ॥ १८.८६ ॥
 सम्बन्धीत्यर्जुनवयश्चिकीर्षुः सत्यमेव य ।
 श्विर्क्ष्माईवं चार्जुने दृष्ट्वा सुतामैच्छत्तदर्थतः ।
 पुत्रं य द्रोणोऽन्तारमिच्छन् विप्रवरी ययौ ॥ १८.८७ ॥
 याज्ञोपयाज्जवानीयाथाबुद्धेन गवां नृपः ।
 यकारेष्टिं तु तद्भार्या द्विजाभ्यामत्र याडुता ।
 द्रुपदात्सुतलब्ध्यर्थं साडडुडाराद्व्यल् अम्भयत् ॥ १८.८८ ॥
 डिमेतयेत्यवज्ञाय तावुभौ विप्रसत्तमौ ।
 अजुह्वतां तत्पुत्रार्थं पत्न्याः प्राश्यं उविस्तदा ॥ १८.८९ ॥
 दुते उविषि मन्त्राभ्यां वैष्णवाभ्यां तदैव हि ।
 दीमाङ्गारनिभो वह्निः कुण्डमद्ध्यत्समुत्थितः ॥ १८.९० ॥
 डिरीटी कुण्डवी दीप्तौ डेममाली वरासिमान् ।
 रथेनाऽदित्यवर्णेन नदन् द्रुपदमाद्रवत् ॥ १८.९१ ॥
 धृष्टत्वाद्भ्योतनत्वाच्च धृष्टद्युम्नं धृष्टीरितः ।
 मुनिभिर्द्रुपदेनापि सर्ववेदार्थतत्त्ववित् ॥ १८.९२ ॥
 अन्वेनं भारती साक्षाद्भेदिमद्ध्यत्समुत्थिता ।
 प्राणो हि भरतो नाम सर्वस्य भरणाच्छ्रुतः ॥ १८.९३ ॥
 तद्भार्या भारती नाम वेदरूपा सरस्वती ।
 शं रूपाभ्रिता वायुं श्रीरित्येव य कीर्तिता ॥ १८.९४ ॥
 आवेशयुक्ता शय्याश्च श्यामल् । आयास्तथोषसः ।
 ताश्चेन्द्रधर्मनासत्यसं श्रयाच्छ्रियं धरिताः ॥ १८.९५ ॥
 सा कृष्णा नामतश्चाऽसीदुत्कृष्टत्वाद्धि योषिताम् ।

कृष्णा सा वर्णतश्चाऽसीदुद्धृष्टानन्दिनी यसा ॥ १८.८६ ॥

उत्पत्तितश्च सर्वज्ञा सर्वाभरणभूषिता ।

सम्प्राप्तयौवनैवाऽसीदृजरा लोकसुन्दरी ।

उमां शयुक्ताऽतितरां सर्वलक्षणसंयुता ॥ १८.८७ ॥

अक्ष्णु । पूर्वं ज्युमा य देव्यस्ताः कदाचिद्भर्तृभिर्युताः ।

विलासं दर्शयामासुर्ब्रह्मणः पश्यतोऽधिकम् ॥ १८.८८ ॥

शशाप तास्तदा ब्रह्मा मानुषीं योनिमाप्स्यथ ।

तत्रान्यगाश्च भवतेत्येवं शप्ताः सुराङ्गनाः ॥ १८.८९ ॥

वियार्य भारतीमेत्य सर्वमस्यै निवेद्य य ।

सहस्रवत्सरं यैनां शुश्रूषित्वा ब्रह्मापिरे ॥ १८.९० ॥

देवि नो मानुषं प्राप्यमन्यगात्वं य सर्वथा ।

तथाऽपि मारुतादन्यं न स्पृशेम कथञ्चन ॥ १८.९०१ ॥

ब्रह्मणैव य शप्ताः स्म पूर्वं यान्यत्र लीलया ।

अेकदेहत्वमाद्यैनं यदा वञ्चयितुं गताः ॥ १८.९०२ ॥

अेकदेहा मानुषत्वमाप्स्यथ त्रिश उद्धृताः ।

त्रिशो मद्गञ्चनायेता षति तेनोद्विता वयम् ॥ १८.९०३ ॥

अतस्त्वयैकदेहत्वमिच्छामो देवि जन्मसु ।

यतुर्ष्वपि यतोऽस्माकं शापद्वयनिमित्ततः ।

यतुर्जन्म भवेद्भूमौ त्वां नान्यो मारुताद्प्रजेत् ॥ १८.९०४ ॥

नियमोऽयं उर्येस्मादनादिर्नित्य एव य ।

अतस्त्वयैकदेहान्नो नान्य आप्नोतिः मारुतात् ॥ १८.९०५ ॥

एतीरिते तथेत्युक्त्वा पार्वत्याद्युतैव सा ।

विप्रकन्याऽभवत्तत्र यतस्रः पार्वतीयुताः ।

अेकदेहस्थिताश्चङ्कुर्गिरीशाय तपो महेत् ॥ १८.९०६ ॥

तद्देहस्था भारती तु रुद्रदेहस्थितं हरिम् ।

तोषयामास तपसा कर्मैक्यार्थं धृतप्रता ॥ १८.९०७ ॥

तस्यै स रुद्रदेहस्थो हरिः प्रादाद्द्वरं प्रभुः ।

अनन्ततोषणं विष्णोः स्वभर्त्रा सह जन्मसु ॥ १८.९०८ ॥

શિક્ષા । સર્વેષ્વપીતિ ચાન્યાસાં દદૌ શકુર એવ ચ ।
 વરં સ્વભર્તૃસં યોગં માનુષેષ્વપિ જન્મસુ ॥ ૧૮.૧૦૮ ॥
 તતસ્તદૈવ દેહં તા વિસૃજ્ય નલ્ । અનન્દિની ।
 બભૂવુરિન્દ્રસેનેતિ દેહૈક્યેન સુસુઙ્ગતાઃ ॥ ૧૮.૧૧૦ ॥
 તદાડસીન્મુદ્ગલો નામ મુનિસ્તપસિ સં સ્થિતઃ ।
 યકમે પુત્રિકાં બ્રહ્મેત્યશ્ૃણોત્સ કથાન્તરે ॥ ૧૮.૧૧૧ ॥
 અપાહસત્સોડબ્જયોનિં શશાપૈનં ચતુર્મુખઃ ।
 ભારત્યાધાઃ પઞ્ચ દેવીર્ગચ્છ માનિન્નભૂતયે ॥ ૧૮.૧૧૨ ॥
 ઇતીરિતસ્તં તપસા તોષયામાસ મુદ્ગલઃ ।
 શાપાનુગ્રહમસ્થાય ચક્રે કઞ્જસમુદ્ભવઃ ॥ ૧૮.૧૧૩ ॥
 ન ત્વં ચાસ્થસિ તા દેવી મારુતસ્ત્વચ્છરીરગઃ ।
 ચાસ્થતિ ત્વં સદા મૂર્છા ગતો નૈવ વિબુદ્ધ્યસે ॥ ૧૮.૧૧૪ ॥
 નચ પાપં તતસ્તે સ્થાદિત્યુક્તે ચૈનમાવિશત્ ।
 મારુતોડયેન્દ્રસેનાં ચ ગૃહીત્વાડથાભવદ્ગૃહી ॥ ૧૮.૧૧૫ ॥
 રેમે ચે સ તયા સાહ્યં દીર્ઘકાલં જગત્પ્રભુઃ ।
 તતો મુદ્ગલમુદ્ગોઘ્ય ચયૌ ચ સ્વં નિકેતનમ્ ॥ ૧૮.૧૧૬ ॥
 તતો દેશાન્તરં ગત્વા તપશ્ચક્રે સ મુદ્ગલઃ ।
 સેન્દ્રસેના વિયુક્તાથ ભત્રાં ચક્રે મહત્તપઃ ॥ ૧૮.૧૧૭ ॥
 તદ્દેહગા ભારતી તુકેશવં શકુરે સ્થિતમ્ ।
 તોષયામાસ તપસા કર્મૈક્યાર્થં હિ પૂર્વવત્ ।
 ઉમાધા રૌદ્રમેવાત્ર તપશ્ચકુર્યથા પુરા ॥ ૧૮.૧૧૮ ॥
 પ્રત્યક્ષે ચશિવે જાતે તદ્દેહસ્યે ચ કેશવે ।
 પૃથકપૃથકસ્વભત્રાંસ્યૈ તાઃ પઞ્ચાપ્યેકદેહગાઃ ।
 પ્રાર્થયામાસુરભવત્પઞ્ચકૃત્વો વચો હિ તત્ ॥ ૧૮.૧૧૯ ॥
 અક્ષી । શિવદેહસ્થિતો વિષ્ણુર્ભારત્યૈ તુ દદૌ પતિમ્ ।
 અન્યાસાં શિવ એવાથ પ્રદદૌ ચતુરઃ પતીન્ ॥ ૧૮.૧૨૦ ॥
 દેવ્યશ્ચત્સસ્તુ તદા દત્તમાત્રે વરેડમુના ।
 દેવાનામવતારાર્થં પઞ્ચ દેવ્યઃ સ્મ ઇત્યથ ।

नाजानन्नेकदेहत्वाख्येद्योगात्क्षीरनीरवत् ॥ १८.१२१ ॥
ताः श्रुत्वा स्वपतिं देवि नचिरात्प्राप्यसीति य ।
विषगूढं शङ्करोक्तं य यत्वारः पतयः पृथक् ॥ १८.१२२ ॥
भविष्यन्तीत्यथैकस्या मेनिरे पञ्चभर्तृताम् ।
रुरुद्भुक्कदेहस्था ओकैवाहमिति स्थिताः ॥ १८.१२३ ॥
अथाभ्यागान्महेन्द्रोऽत्र सोऽब्रवीत्तां वरस्त्रियम् ।
किमर्थं रोदिषीत्येव साऽब्रवीद्द्रुतुपिण्डम् ॥ १८.१२४ ॥
शङ्करं दर्शयित्वैव पञ्चभर्तृत्वमेष मे ।
वरार्थमर्थितः प्रादादिति तं शिवं धृत्यथ ॥ १८.१२५ ॥
अजानन् शङ्क आडोख्यैः किमेतद्भुवनत्रये ।
मत्पादिते योषितं त्वं वृथा शपसि दुर्मते ॥ १८.१२६ ॥
धृतीरिते शिवः प्राह पत मानुष्यमाप्नुहि ।
अस्याश्च भर्ता भवसि त्वाभेवैषा वरिष्यति ॥ १८.१२७ ॥
पश्यात्र मदेवज्ञानात्पतितां स्ववादृशान् सुरान् ।
गिरेरधस्तादस्यैवेत्युक्तोऽसौ पाकशासनः ॥ १८.१२८ ॥
उद्भर्त्स्य गिरिं तं तु ददृशात्र य तान् सुरान् ।
पूर्वेन्द्रान्मारुतवृषनासत्यांश्चतुरः स्थितान् ।
मानुषेष्ववताराय मन्त्रं रत्नं कुर्वतः ॥ १८.१२९ ॥
ततो वरेण्यं वरदं विषणुं प्राप्य स वासवः ।
तत्प्रासादान्नरां शेन युक्तो भूमावजायत ॥ १८.१३० ॥
अक्षींश्चअदवज्ञानिमित्तेन पतिता धृति तान् सुरान् ।
मारुतादीन्मृषाऽवादीरिति ब्रह्मा शिवं तदा ॥ १८.१३१ ॥
शशाप मानुषेषु त्वं क्षिप्रं जातः पराभवम् ।
शङ्कान्नरतनोर्यासि यस्मै त्वं तु मृषाऽवदः ॥ १८.१३२ ॥
मच्छमानां य देवीनामविचार्य मया यतः ।
पतियोगवरं प्रादा नावाप्यसि ततः प्रियाम् ॥ १८.१३३ ॥
मानुषेषु ततः पश्चाद्भारतीदेहनिर्गताम् ।
स्वलोके प्राप्यसि स्वार्थं वरोऽयं ते मृषा भवेत् ॥ १८.१३४ ॥

अेषा सा द्रौपदी नाम पञ्चदेवीतनुर्भवित् ।
 मृषा वाञ्छेषु ते प्रोक्ता मारुताद्यास्तु तेऽप्लिलाः ॥ १८.१३५ ॥
 तासां पतित्वमाप्स्यन्ति भारत्वैव तु पार्वती ।
 सं युक्ता व्यवहारेषु प्रवर्तेत नयान्यथा ॥ १८.१३६ ॥
 अेते ङि मारुताद्यास्ते देवकार्यार्थगौरवात् ।
 जाता एति श्रुतिस्तत्र नावज्ञा तेऽत्र कारणम् ।
 दीर्घकालं मनुष्येषु ततस्त्वं स्थितिमाप्स्यसि ॥ १८.१३७ ॥
 एत्युक्त्वा प्रथयौ ब्रह्मा सोऽश्वत्थामा शिवोऽभवत् ।
 पञ्चदेवीतनुस्त्वेषा द्रौपदी नाम याभवत् ॥ १८.१३८ ॥
 वेदेषु सपुराणेषु भारते यावगम्यते ।
 उक्तोऽर्थः सर्व अेवायं तथा पूर्वोद्विताश्च ये ॥ १८.१३९ ॥
 मुमुक्षुः सर्वपाञ्चाला जातयोः सुतयोस्तयोः ।
 मानुषान्नोपभोगेन सं सर्गान्मानुषेषु च ॥ १८.१४० ॥
 मनुष्यपुत्रतायाश्च भावो मानुष अेतयोः ।
 अभून्नातितरामासीत्तद्योनित्वत्तेतुतः ॥ १८.१४१ ॥
 याज्ञोपयाज्ञौ तावेव दयिता द्रुपदस्य सा ।
 शिष्यवृन्मातृस्नेहार्थमनयोर्नयाये ददतुश्च तौ ॥ १८.१४२ ॥
 जातमात्मनिःस्तारं भारद्वाजो निशम्य तम् ।
 यशोर्धमस्त्राणि ददावग्रहीत्सोऽपि लोभतः ।
 रामास्त्राणां दुर्लभत्वात्त्रिदशेष्वपि वीर्यवान् ॥ १८.१४३ ॥
 भीमार्जुनाभ्यां बद्धं तं श्रुत्वा पाञ्चालभूपतिम् ।
 प्राडिणोत्कृतवर्माणां पाण्डवानां जनार्दनः ।
 पाण्डवेष्वतुलां प्रीतिं लोके ध्यापयितुं प्रभुः ॥ १८.१४४ ॥
 स मान्य पाण्डवान् सोऽपि शूराणुजसुतासुतः ।
 तैर्मानितः कृष्णभक्त्या भ्रातृत्वाच्च हरिं ययौ ॥ १८.१४५ ॥
 ततः प्रभृति सन्त्यज्य देवपक्षा जरासुतम् ।
 पाण्डवानाम्भ्रिता भूपा ज्ञात्वा भैमार्जुनं बलम् ॥ १८.१४६ ॥

विशेषतश्च कृष्णस्य विज्ञाय स्नेहमेधु ङि ।
 पराजिताश्च बलुशः कृष्णेनायित्यकर्मणा ॥ १८.१४७ ॥
 प्रतापाद्ध्येव ते पूर्व जरासन्धवशं गताः ।
 न स्नेहात्तद्भलं ज्ञात्वा पार्थानां केशवस्य य ॥ १८.१४८ ॥
 जन्मान्तराभ्यासवशात्स्निग्धाः कृष्णे यपाण्डुषु ।
 जरासन्धभयं त्यक्त्वा तानेव य समाश्रिताः ॥ १८.१४९ ॥
 अपि तं बलुशः कृष्णविजितं नैव तत्यजुः ।
 आसुराः पूर्वसं स्कारात्सं स्कारो बलवान् यतः ॥ १८.१५० ॥
 देवा ङि कारणादभ्यानाश्रयन्तोऽपि नाऽन्तरम् ।
 स्नेहं त्यजन्ति दैवेषु तथाऽन्येऽन्येष्वपि स्फुटम् ॥ १८.१५१ ॥
 धृतराष्ट्रो बलं ज्ञात्वा बलुशो भीमपार्थयोः ।
 दैवत्वाख्य स्वभावेन जयेत्तत्त्वाद्दुर्मजस्य य ।
 सुप्रीत एव तं यके यौवराज्याभिषेडिणाम् ॥ १८.१५२ ॥
 अक्ष्व् । भीमार्जुनावथो जित्वा सर्वदिक्षु यभूपतीन् ।
 यक्तुः करेणान् सर्वान् धृतराष्ट्रस्य दुर्जयौ ॥ १८.१५३ ॥
 तयोः प्रीतोऽभवत्सोऽपि पौरजनपदास्तथा ।
 भीष्मद्रोणमुष्माः सर्वेऽप्यतिमानुषकर्मणा ॥ १८.१५४ ॥
 एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 भीमार्जुनदिविजयो नाम अष्टादशोऽध्यायः ॥

अथ अेकोनविंशोऽध्यायः ।

(पाण्डवराज्यलाभः)
 ॐ । अेवं शुभोऽख्यगुणवत्सु जनार्दनेन युक्तेषु पाण्डुषु यरत्स्वधिकं शुभानि ।
 नास्तिक्यनीतिमपिलां गुरुदेवतादिसत्स्वगञ्जसैव जगुर्धृतराष्ट्रपुत्राः ॥ १८.१ ॥
 नाम्ना कण्डिङ्ग एति यासुरको द्विजोऽभूच्छिष्यः सुरेतरगुरोः शकुनेर्गुरुः सः ।
 नीतिं स कुत्सिततमां धृतराष्ट्रपुत्रेष्वधाद्रो वयनतः शकुनेः समस्ताम् ॥ १८.२ ॥
 छद्मैव यत्र परमं न सुराश्च पूज्याः स्वार्थेन वग्यनकृते जगतोऽपिलं य ।
 धर्मादि कार्यमपि यस्य मलोपाधिः स्यात्स्त्रेष्ठः स अेव निपिलासुरदैत्यसङ्घात् ॥ १८.३ ॥

धत्यादि कुत्सिततमां जगुः स्म विधामज्ञात एव धृतराष्ट्रमुषैः समस्तैः ।
 तेषां स्वभावावगतो रुचिता य सैव विस्तारिता य निजबुद्धिबलादतोऽपि ॥ १८.४ ॥
 सम्पूर्णादूर्ध्वतिरथो धृतराष्ट्रसूनुस्तातथ्यमानलृष्टयो निजिलान्यडानि ।
 दृष्ट्वा श्रियं परमिकां विजयं य पार्थिष्वाडेऽमेत्य पितरं सः सौभवेन ॥ १८.५ ॥
 ज्येष्ठस्य तेऽपि हि वयं लृष्टयप्रजाता नार्हत्वमेव गमिता भवतैव राज्ये ।
 भ्रातुः कनीयस उतापि हि दारजाता अन्यैश्च राज्यपदवीं भवतैव नीताः ॥ १८.६ ॥
 राज्यं मलय्य समवाप्स्यति धर्मसूनुस्त्वत्तोऽथवाऽनुजबलात्प्रसभं वयं तु ।
 दासा भवेम निजतन्तुभिरेव साकं कुन्तीसुतस्य परतोऽपि तदव्ययस्य ॥ १८.७ ॥
 नाऽत्मार्यमस्ति मम दुःभमथातिशुद्धलोऽप्रसिद्धयशसस्तव कीर्तिनाशः ।
 अस्मन्निमित्तं षति दुःभमतो हि सर्वेऽपीच्छाम मर्तुमथ नः कुरु याप्यनुज्ञाम् ॥ १८.८ ॥
 अवेवं स्वपुत्रवयनं स निशम्य राजा प्रोवाच नानुगुणमेतदुचो मनस्ते ।
 को नाम पाण्डुतनयेषु गुणोत्तमेषु प्रीतिं न याति निजवीर्यभवोऽय्येषु ॥ १८.९ ॥
 ते हि स्वबाहुबलतोऽपिलभूपभूतिं मय्याकृषन्ति नय वः प्रतिषेधकास्ते ।
 तस्माच्छमं ब्रज शुभाय कुलस्य तात क्षेमाय नो भवति वो बलवद्विरोधः ॥ १८.१० ॥
 अवेवं भ्रुवत्यपि नृपे पुनराह पाप आश्रित्य सौभलमतं यद्वि नैव पार्थान् ।
 अन्यत्र यापयसि नागपुरात्यरेतान् दृष्ट्वाऽपिलानपि हि नो मुदमेहि पार्थैः ॥ १८.११ ॥
 अश्वी । अवेवं निशम्य गदितं सुतलार्धपाशैराकृष्यताऽशु स नृपोऽरिधरेऽय्यैव ।
 प्रोवाच पुत्रमपि ते बलिनो न पार्थाः शक्याः पुरात्तनय यापयितुं कथञ्चित् ॥ १८.१२ ॥
 धृत्युक्त आह पितरं शकुनिं निरीक्ष्य सृष्टो मया विधिरिडाद्य शृणुष्व तं य ।
 आसं स्त्रयोदश समा नगरं प्रविष्टेष्वेतेषु तावद्यमेव विधिर्मयेष्टः ॥ १८.१३ ॥
 द्रौणोर्हि नास्ति सदृशो बलवान् प्रतापी सोऽयं मया बहुविधैः परमैरुपायैः ।
 नीतो वशं वशगतोऽस्य य मातुलेन साकं पिता तमनु यैष नदीप्रसूतः ॥ १८.१४ ॥
 अवेवं हि सैनिकगणा अपि दानमानैः प्रायो वशं मम गता अपि यैष कर्णः ।
 अस्त्रे बलेऽध्यधिके अवे सुरेन्द्रसूनोर्ज्ञेये य मन्त्रबलतस्त्वलमेव भीमम् ॥ १८.१५ ॥
 त्रिं शच्छतं परमकाः सुरदुर्लभाश्च दुर्वाससो हि मनवोऽद्य मया गृहीताः ।
 अन्यत्र ते प्रविडिता न हि वीर्यवन्तः स्युर्भीमं धृत्यलममूत्र नियोजयामि ॥ १८.१६ ॥
 ते वीर्यदा विजयदा अपि वह्निवारिस्तम्भादिदाः सकलदेवनिकायरोधाः ।
 वृष्ट्याद्यभीप्सितसमस्तकरा अमूर्भिर्ज्ञेयामि भीमममुमेकमयातयामैः ॥ १८.१७ ॥

सौडार्धमेषु यद्विवाडतितरां करोषि तत्रापि नैव हि मया द्वियते विरोधः ।
 वत्स्यन्तु वाराणवते भवतु स्म राष्ट्रं तेषां तदेव मम नागपुरं त्वर्ध्वं ॥ १८.१८ ॥
 अेवं स्वपुत्रपरिपालनतो यशस्ते भूयाद्विनश्यति परप्रसवातिपुष्टौ ।
 जाते भले तव विरोधकृतश्च ते स्युः स्वार्थं हि तावदनुयान्त्यपि डेवलं त्वाम् ॥ १८.१९ ॥
 क्षत्तैक अेव सततं परिपोषकोऽलं तेषां मम द्विदय मन्त्रबलादमुष्य ।
 पौराश्च जानपदकाः सततं द्विषन्ति मां तेष्वतीव दृढसौहृदयेतसश्च ॥ १८.२० ॥
 ते तेषु दूरगमितेषु निराश्रयत्वान्मामेव दुर्बलतया परितः श्रयन्ते ।
 भीष्माद्यश्च नहि तन्निकटे विरोधं कुर्युर्विनश्यति गतेषु हि सौहृदं तत् ॥ १८.२१ ॥
 भेदः कुलस्य भविता कुलनाशहेतुरस्माभिरेषु सङ्घितेषु पुरे वसत्सु ।
 तस्मादुपायबलतः प्रतियातनीयास्ते वाराणावतमितो विडितोऽप्युपायः ॥ १८.२२ ॥
 विष्णुर्जन्तु इति शम्भुसङ्घाय आस्ते देवोत्सवश्च सुमङ्गान् भविताऽत्र सुष्ठु ।
 अक्ष्वीध । भक्ताश्च ते हि नितरामरिशङ्खपाणौ त्वय्योदिताः समुपयान्ति तमुत्सवं द्राक् ॥ १८.२३ ॥
 अज्ञाप्य मत्पुरुषतां पुरुषैर्मदीयैर्मध्यस्थवद्भुङ्गुणा उदिताश्च तत्र ।
 तेषां पुरोऽत्र गमनाभिरुचिश्च जाता द्रष्टुं पुरं भङ्गुणां ननु पाण्डवानाम् ॥ १८.२४ ॥
 इत्युक्तवत्यथ सुते स तथेत्युवाच प्राप्तेषु पाण्डुतनयेषु तथैव योये ।
 ज्ञात्वैव तेऽपि नृपतेर्दृष्टयं समस्तं जग्मुः पितेति पृथया सङ् नीतिहेतोः ॥ १८.२५ ॥
 भीमस्तदा उ भविताऽत्र हि भैक्ष्यार इत्येव सम्यगनुविध निजं न कर्म ।
 त्याज्यं त्विति प्रतिजगाद निजग्राजय यामो वयं नतु गृडात्स हि नः स्वधर्मः ॥ १८.२६ ॥
 निष्काल् । अयन्ति यदि नो निजधर्मसं स्थान् योत्स्यामहेऽत्र नहि दस्युवधोऽप्यधर्मः ।
 इत्युचिवां सममुमाह य धर्मसूनुः कीर्तिर्विनश्यति हि नो गुरुभिर्विरोधे ॥ १८.२७ ॥
 इत्युक्तवाक्यममुमग्राजमन्वगात्स भीमः प्रदृश्य निजधर्ममथानुवृत्तौ ।
 दोषो भवेदुभयतो यत अेव तेन वाच्यः स्वधर्म उत न स्थितिरत्र कार्या ॥ १८.२८ ॥
 कीर्त्तयमेव निजधर्मपरिप्रडाणो प्राप्तेऽग्राजस्य वयनात्प्रविडातुमेव ।
 भीमस्य दोषमुभयं प्रतिहन्तुमीशो जयेष्ठं यकार उरिरत्र सुतं वृषस्य ॥ १८.२९ ॥
 हन्तव्यतामुपगतेषु सुयोधनादिष्वन्योपधात्रहि भवेन्नियधर्म अेव ।
 पूर्वं वधे नहि समस्तश अेव दोषास्तेषां प्रयान्ति विवृतिं य तदर्थतोऽपि ॥ १८.३० ॥
 क्षताऽथ याऽह सुवयोऽन्त्यजभाषयैव धर्मात्मजं विषडुताशभयात्प्रतीताः ।

आध्वं त्विति स्म स तथेति वयोऽप्युदीर्य प्रायाञ्च वारणवत् पृथयाऽनुजैश्च ॥ १८.३१ ॥
 तान् उन्तुमेव य तदा धृतराष्ट्रसूनुर्लक्षागृहं सपदि काञ्चनरत्नगूढम् ।
 कृत्वाऽभ्ययातयदमुत्र हि विष्णुपथा स्वामात्यमेव य पुरोचननामधेयम् ॥ १८.३२ ॥
 पूर्वं प्रहस्त एति यस्त्वभवत्सुपापः सोऽभ्येत्य पाण्डुतनयानभवञ्च मन्त्री ।
 दुर्योधनं प्रतिविधाय भवत्सकाशमायात एत्यवददेषु सकृट्वाक्यम् ॥ १८.३३ ॥
 द्वियं गृहं य भवतां हि मयोपनीतं प्रीत्यैव पापमनुयातुमहं न शक्तः ।
 युष्मासु धर्मधृतिमत्सु सदा निवत्स्य एत्यूयिवां सममुमाहुरहो सुभद्रम् ॥ १८.३४ ॥
 शिष्यक्ष् । दृष्ट्वैव जातुषुगृहं वसया समेतं तद्गन्धतो वृषसुतः पवमानजातम् ।
 तं यातिपापमवदत्सुमुष्पैष पापो उन्तुं न शक्यति सदा भव य प्रतीतः ॥ १८.३५ ॥
 क्षत्ताऽथ नीतिभलतोऽभिल्लोकवृत्तं जानन् स्वयारमुभतः जनकाय योये ।
 उक्त्वैव धर्मतनयाय मदीयवाक्यं पूर्वोक्तमाशु कुरु तत्र भिलं सुदूरम् ॥ १८.३६ ॥
 यके स यैवमथ वर्त्म वृत्तिश्छलेन द्वारं य तस्य स पिधाय ययौ गृहं स्वम् ।
 भीमः पुरोचन उभावपि तौ वधाय शिष्टद्वारिणौ मिथ उतोषतुरब्दकार्दम् ॥ १८.३७ ॥
 तस्याग्रजा य सखिता सुतपञ्चकेन तत्राऽगमत्तदनु मारुतिरेष कालः ।
 एत्थं विशिन्त्य स निशाम्य य तान् प्रसुमान् भ्रातृश्च मातरमथाऽशु भिले न्यधात्प्राङ् ॥ १८.३८ ॥
 तं भागिनेयसखितं भगिनीं य तस्य पापां ददाह सगृहां पवमानसूनुः ।
 साऽप्यागता हि गरल्. अेन निहन्तुमेतान् भीमस्य पूर्वभुजितो न शशाक यैतत् ॥ १८.३९ ॥
 तमं तथा ससुतया य तपो नितान्तं स्यां सूनुभिः सह भलाददितिस्तथाऽभ्दात् ।
 तस्या अदाञ्च गिरिशो यदि पुत्रकैस्त्वं युक्ता न यासि मृतिमेष वरस्तवेति ॥ १८.४० ॥
 जानन्नदं सकलमेव स भीमसेनो हत्वा सुतैः सह कुबुद्धिमिमां हि तं य ।
 भ्रातृश्च मातरमुदूह्य ययौ भिलात्स निर्गत्य भीतिवशतोऽभलतां प्रयातान् ॥ १८.४१ ॥
 ज्ञात्वा पुरोचनवधं यदि भीष्ममुष्यैर्वैशित्रवीर्यतनया अभियोधयेयुः ।
 किं नो भवेदिति भयं समुहद्विवेश भीमं त्वृते य तनयान् सकलान् पृथायाः ॥ १८.४२ ॥
 भीमोऽभयोऽपि गुरुभिः स्वमुभेन युद्धमप्रीयमाण उत धर्मजवाक्यडेतोः ।
 उह्यैव तानपि ययौ धुनदीं य तीर्त्वा क्षत्राऽतिसृष्टमधिरुह्य जलप्रयाणम् ॥ १८.४३ ॥
 विश्वासिता विदुरपूर्ववयोभिरेव दाशोदितामिरधिरुह्य य भीमपृष्ठम् ।
 सर्वे ययुर्वनमथाभ्युदिते य सूर्ये दृष्ट्वैव सप्त मृतकानरुहंश्च पौराः ॥ १८.४४ ॥

डा पाण्डवानदडदेष छि धार्तराष्ट्रो धर्मस्थितान् कुमतिरेव पुरोयनेन ।
 सोऽप्येष दग्ध छल दैववशात्सुपापः को नाम सत्सु विषमः प्रभवत्सुभाय ॥ १८.४५ ॥
 पौरैस्य अेव निभिलेन य बीष्ममुष्या वैचित्रवीर्यसछितास्तु निशाम्य छेति ।
 छियः सुदुःषितधियोऽथ सुयोधनाथाः क्षत्ता मूषैव रुरुदुर्युयुजुश्च कर्म ॥ १८.४६ ॥
 अक्ष्ण् । बीमोऽप्युदूह्य वनमाप छिडिम्भकस्य भ्रातृन् पृथां य तृषितैरभियायितश्च ।
 पानीयमुत्तरपटेऽम्बुजपत्रनद्धं दूरादुदूह्य ददृशे स्वपतोऽथ तांश्च ॥ १८.४७ ॥
 रक्षार्थमेव परिजगति बीमसेने रक्षः स्वसारमभियापयते छिडिम्भीम् ।
 सा रुपमेत्य शुभमेव ददर्शा बीमं साक्षात्समस्तशुभलक्षणसारभूतम् ॥ १८.४८ ॥
 सा राक्षसीतनुमवाप सुरेन्द्रलोकश्रीरेव शङ्कदयिता त्वपरैव शय्याः ।
 शापात्समृधा पतिमवाप्य य मारुतं सा प्राप्तुं निजा तनुमयायत बीमसेनम् ॥ १८.४९ ॥
 तां बीम आल कमनीयतनुं न पूर्वं जयेष्ठादुपैमि वनितां नछि धर्म अेषः ।
 सा थाऽल कामवशगा पुनरेतदेव स्वावेशयुग्धि मरुदत्र्यपरिजलस्य ॥ १८.५० ॥
 सा भारती वरमिमं प्रददावमुष्यै स्वावेशमात्मदधितस्य य सऽग्मेन ।
 शापाद्धिमुक्तिमतितीव्रतपः प्रसन्ना तेनाऽल सा निजतनुं पवमानसूनोः ॥ १८.५१ ॥
 ज्ञानं य नैजमभिदर्शयितुं पुनश्च प्राडेश्वरोऽभिलजगद्गुरुरिन्द्रेशः ।
 व्यासस्वरुप छल येत्य परश्च अेव मां ते प्रदास्यति तदा प्रकरोषि मेऽर्धम् ॥ १८.५२ ॥
 काले तदैव कुपितः प्रयथौ छिडिम्भो बीमं निछन्तुमपि तां य निजस्वसारम् ।
 भक्षार्थमेव छि पुरा स तुतां न्ययुऽक्त नेतुं य तानथ समासददाशु बीमम् ॥ १८.५३ ॥
 सा बीममेव शरणं प्रजगाम तां य भ्रातृश्च मातरमथावितुमभ्ययात्तम् ।
 बीमः सुदूरमपकृष्य सखोदराणां निद्राप्रभङ्गभयतो युयुधेऽमुना य ॥ १८.५४ ॥
 तौ मुष्टिभिस्तरुभिरश्मभिरद्विभिश्च युद्ध्वा नितान्तरवतः प्रतिबोधितां स्तान् ।
 सञ्चकृतस्तदनु सोदरसम्भ्रमं तं दृष्ट्वैव मारुतिरलङ्घुरसि स्म रक्षः ॥ १८.५५ ॥
 तद्भीमबाहुबलताडितमीशवाक्यात्सर्वैरजेयमपि भूमितल् । अे पपात ।
 वङ्गस्रवद्भुलशोषितमाप मृत्युं प्रायात्तमोऽन्धमपि नित्यमथ क्मोण ॥ १८.५६ ॥
 छत्वैव शर्वररक्षितराक्षसं तं सर्वैरवध्यमपि सोदरमातृयुक्तः ।
 बीमो यथौ तमनु सा प्रयथौ छिडिम्भी कुन्तीं युधिष्ठिरमथास्य कृते यथाथे ॥ १८.५७ ॥
 ताभ्यामनूक्तमपि यत्र करोति बीमः प्रादुर्भूव निभिलोरुगुणाभिपूर्णाः ।
 श्चिक्क्ष्ण । व्यासात्मको छरिरनन्तसुभाम्बुराशिर्विद्यामरीचिविततः सकलोत्तमोऽलम् ॥ १८.५८ ॥

દૃષ્ટ્વૈવ તં પરમમોદિન આશુ પાર્થા માત્રા સહેવ પરિપૂજ્ય ગુરું વિરિચ્યેઃ ।
 ઉલ્લાલ્ ઇતાશ્ચ હરિણા પરમાતિહાર્દપ્રોત્કુલ્લપમ્નયનેન તદોપવિષ્ણઃ ॥ ૧૯.૫૯ ॥
 તાન્ ભક્તિનમ્રશિરસઃ સમુદીક્ષ્ય કૃષ્ણો ભીમં જગાદ નત આશુ હિડિમ્બયા ચ ।
 એતાં ગૃહાણ ચુવર્તી સુરસમ્રશોભાં જાતે સુતે સહસુતા પ્રતિયાતુ ચૈષા ॥ ૧૯.૬૦ ॥
 એવં બ્રુવત્યગણિતોરુગુણે રમેશ ઓમિત્યુદીર્ય કૃતવાંશ્ચ તથૈવ ભીમઃ ।
 સ્કન્ધેન ચોહ્ય વિબુધાયરિતપ્રદેશાન્ ભીમં પ્રયાત્યુદય એવ રવેર્હિડિમ્બી ॥ ૧૯.૬૧ ॥
 સા નન્દનાદિષુ વનેષુ વિહૃત્ય તેન સાયં પ્રયાતિ પૃથયા સહિતાંશ્ચ પાર્થાન્ ।
 એવં યથાવપિ તયોરિહ વત્સરાધ્નો જાતશ્ચ સૂનુરતિવીર્યબલોપપત્રઃ ॥ ૧૯.૬૨ ॥
 દેવોડપિ રાક્ષસતનુર્નિરૂતિઃ પુરા યાવેશયુક્ય ગિરિશસ્ય ઘટોહ્યાખ્યઃ ।
 પૂર્વ ઘટોપમમમુષ્ય શિરો બભૂવ કેશા નિમેષત ઉદાસુરતો હિ નામ ॥ ૧૯.૬૩ ॥
 જાતે સુતે સમયતો ભગવત્કૃતાત્સ ભીમો જગાદ સસુતાં ગમનાય તાં ચ ।
 સ્મૃત્યાડભિયાન ઉભયોરપિ સા પ્રતિજ્ઞાં તેષાં વિધાય ચ યયૌ સુરલોકમેવ ॥ ૧૯.૬૪ ॥
 વ્યાસોડપિ પાણ્ડુતનયૈઃ સહિતો બકસ્ય રૌદ્રાદ્રરાજજયવધાપગતસ્ય નિત્યમ્ ।
 યાતો વધાય પરમાગણિતોરુધામા પૂર્ણાક્ષયોરુસુખ આશુ તદૈકચક્રામ્ ॥ ૧૯.૬૫ ॥
 તાન્ બ્રાહ્મણસ્ય ચ ગૃહે પ્રણિધાય કૃષ્ણઃ શિષ્યા મમૈત ઇતિ વિપ્રકુમારરૂપાન્ ।
 આયામિ કાલ ઇતિ તાનનુશાસ્ય ચાયાત્તે તત્ર વાસમથ ચકુરનૂચ વેદાન્ ॥ ૧૯.૬૬ ॥
 ભિક્ષામટસ્તુ સતતં પ્રતિહુકુતેન ભીમે વિશાં સદન એવ ગૃહપ્રમાણમ્ ।
 ભાણં કુલાલવિહિતં પ્રતિગૃહ્ય ગચ્છત્યાશક્રુયાડવગમનસ્ય તમાહ ધાર્મઃ ॥ ૧૯.૬૭ ॥
 સ્થૂલં હિ સમ્ પૃથિવીસહિતં ત્વરક્ષ ઉદ્ધૃત્ય વહ્નિમુખતસ્તદુ ચૈકદોષ્ણા ।
 ભાણં તદર્થમુરુ કુમ્ભકરેણ દત્તં ભિક્ષાં ચ તેન ચરસિ પ્રતિહુકુતેન ॥ ૧૯.૬૮ ॥
 ધર્મસ્ય તે સુનિયતેર્બલતશ્ચ બોધો ભૂયાત્સુયોધનજનસ્ય તતો ભયં મે ।
 માત્રા સહેવ વસ ફલ્ગુનપૂર્વકૈસ્ત્વમાનીતમેવ પરિભુઙ્ક્ષવ નતુ વ્રજેથાઃ ॥ ૧૯.૬૯ ॥
 ચ્ચક્ષ્મી । ઇત્યુક્ત આશુ સ ચકાર તથૈવ ભીમસ્તેડપિ સ્વધર્મપરિરક્ષણહેતુમૌનાઃ ।
 ભિક્ષાં ચરન્ત્યથ ચતુર્ષ્વપિ તેષુ યાતેષ્વેકત્ર માતૃસહિતઃ સ કદાચિદાસ્તે ॥ ૧૯.૭૦ ॥
 તત્કાલ એવ રુદિતં નિજવાસહેતોર્વિપ્રસ્ય દારસહિતસ્ય નિશમ્ય ભીમઃ ।
 સ્ત્રીબાલસં ચુતગૃહે શિશુલાલ્ અનાદૌ લજ્જેદિતિ સ્મ જનનીમવદન્નયાગાત્ ॥ ૧૯.૭૧ ॥
 જાનીહિ વિપ્રરુદિતં કુત ઇત્યતશ્ચ યોગ્યં વિધાસ્ય ઇતિ સા પ્રયયૌ ચ શીઘ્રમ્ ।

सा सं वृतैव सकलं वयनं गृहेऽस्य शुश्राव विप्रवर आह तदा प्रियां सः ॥ १८.७२ ॥
दातव्यं अत्रेव हि करोऽद्य यं रक्षसोऽस्य साक्षाद्भक्तस्य गिरिसन्निभलक्ष्यभोज्यः ।
पुं साऽनसा यं सखितानन्दुडा पुमांस्तु नैवास्ति नोऽप्रददतां यं समस्तनाशः ॥ १८.७३ ॥
अन्यत्र याम् एति पूर्वमुदाहृतं मे नैतत्प्रिये तव मनोगतमास तेन ।
यास्यामि राक्षसमुभं स्वयमेव मर्तुं भार्येणमाह न भवानहमत्र यामि ॥ १८.७४ ॥
अर्थे तवाद्यं तनुसन्त्यजनादहं स्यां लोके सतीप्रयारिते तद्दृते त्वद्यश्च ।
कन्याऽहं यैनमहमेव न कन्ययाऽर्थं धृत्युक्त आह धिगिति स्म स विप्रवर्यः ॥ १८.७५ ॥
कन्योद्विता भत कुलद्वयतारिणीति जाया सभेति वयनं श्रुतिगं सुतश्च ।
आत्मैव तेन न तु श्रुवनलेतुतोऽहं धीपूर्वकं नृशनके प्रतिपादयामि ॥ १८.७६ ॥
अत्रेव रुदत्सु सखितेषु कुमारकोऽस्य प्राह स्वहस्तगतृणां प्रतिदृश्यं यैषाम् ।
अतेन राक्षसमहं निहन्निष्य अवेत्युक्ते सुवाक्यमनु सा प्रविवेश कुन्ती ॥ १८.७७ ॥
पृष्टस्तथाऽहं स तु विप्रवरो भक्तस्य वीर्यं बलं यं दितिजारिभिरप्यसह्यम् ।
सं वत्सरत्रययुते दशके करं यं प्रातिस्विकं दशमुभस्य यं मातुलस्य ॥ १८.७८ ॥
श्रुत्वा तमुग्रबलमत्युरुवीर्यमेव रामायणे रघुवरोरुशारातिभीतम् ।
विष्टं बिलेष्वथ नृपान् वशमाशु कृत्वा भीत्यैव तैस्तदनु दत्तकरं ननन्द ॥ १८.७९ ॥
अत्रेव बलाढ्यममुमाशु निहत्य भीमः कीर्तिं यं धर्ममधिकं प्रतिपास्यतीह ।
सर्वे वयं यं तमनु प्रगृहीतधर्मा यास्यामि धृत्यवददाशु धरासुरं तम् ॥ १८.८० ॥
सन्ति स्म विप्रवर पञ्च सुता ममाद्यं तेष्वेकं अत्रेव नरवैरिमुभाय यातु ।
धृत्युक्त आह स न ते सुतवध्ययाऽहं पापो भवानि तव हन्त मनोऽतिधीरम् ॥ १८.८१ ॥
अक्ष्णीह । उक्तैवमाह यं पृथा तनये मदीये विधाऽस्ति दिक्रतिभिरप्यविषह्यरुपा ।
उक्तोऽपि नो गुरुभिरप्ये नियुङ्क्त अत्रेतां वध्यस्तथाऽपि न सुरासुरपालकैश्च ॥ १८.८२ ॥
उक्तवैवमेत्ये निष्पिलं यं जगाद भीम उद्धर्ष आस स निशम्य महास्वधर्मम् ।
प्राप्तं विलोक्य तमतीव विद्वृष्टनित्रं दृष्ट्वा जगाद यमसूनुरुपेत्ये चान्यैः ॥ १८.८३ ॥
मातः किमेष मुदितोऽतितरामिति स्म तस्मै यं सा निष्पिलमाह स याश्रवीत्ताम् ।
कष्टं त्वया कृतमहो बलमेव यस्य सर्वे श्रिता वयममुं यं निहं सि भीमम् ॥ १८.८४ ॥
यद्वाहुवीर्यपरमाश्रयतो हि राज्यमिच्छामि अत्रेव निष्पिलारिवधं स्वधर्मम् ।
सोऽद्यं त्वयाऽद्यं निशिरारिमुभाय मातः प्रस्थाप्यते वद ममाऽशु कथैव बुद्ध्या ॥ १८.८५ ॥

धृत्युक्तवन्तममुमाह सुधीरबुद्धिः कुन्ती न पुत्रक निहन्तुमयं हि शक्यः ।
 सर्वैः सुरैरसुरयोगिभिरप्यनेन यूर्णाकृतो हि शतशूर्ङ्गागिरिः प्रसूत्याम् ॥ १८.८६ ॥
 अेष स्वयं हि मरुदेव नरात्मकोऽभूत्को नाम हन्तुमिममामबलो जगत्सु ।
 धृत्येवमस्त्विति स तामवदत्परधुर्भीमो जगाम शकटेन कृतोरुभोगः ॥ १८.८७ ॥
 गत्वा त्वरन् बकवन्स्य सकाश आशु भीमः स पायससुभक्ष्यपयोघटाद्यैः ।
 युक्तं य शैलनिभमुत्तममाधराशिं स्पर्शात्पुत्रैव नरभक्षितुरत्तुमैच्छत् ॥ १८.८८ ॥
 तेनैव यान्नसमितौ परिभुज्यमान उत्पाट्य वृक्षममुमाद्रवदाशु रक्षः ।
 वामेन मारुतिरपोष्य तदा प्रडारान् उस्तेन भोज्यमभिलं सडभक्ष्यमादत् ॥ १८.८९ ॥
 पीत्वा पयो त्वरित अेनमवीक्षमाण आचम्य तेन युयुधे गुरुवृक्षशैलैः ।
 तेनाडलतोऽथ बडुभिर्गिरिभिर्बलेन जग्राह यैनमथ भूमितत् अे पिपेष ॥ १८.९० ॥
 आकृम्य पादमपि पादतत् । अेन तस्य द्योभ्यां प्रगृह्य य परं विददार भीमः ।
 मृत्वा स योरु तम अेव जगाम पापो विषशुद्धिडेव हि शनैरनिवृत्ति योत्रम् ॥ १८.९१ ॥
 उत्वा तमक्षतबलो जगदन्तकं स यो राक्षसो न वश आस जरासुतस्य ।
 भौमस्य पूर्वमपि नो भरतस्य राज्ञो भीमो न्यधापयदमुष्य शरीरमत्रे ॥ १८.९२ ॥
 द्वायैव तत्प्रतिनिधाय पुनः स भीमः स्नात्वा जगाम निजसोदरपार्श्वमेव ।
 शिक्क्ष्वक् । श्रुत्वाऽस्य कर्म परमं तुतुषुः समेता मात्रा य ते तदनुवद्मुरतः पुरस्थाः ॥ १८.९३ ॥
 दृष्ट्वैव राक्षसशरीरमुरु प्रभीता ज्ञात्वैव डेतुभिरथ कमशो मृतं य ।
 विप्रस्य तस्य वयनादपि भीमसेनमत्रं निशम्य परमं तुतुषुश्च तस्मै ॥ १८.९४ ॥
 अन्नात्मकं करममुष्य य सम्प्रयङ्कः सोऽप्येतमाशु नरसिं डवपुर्धरस्य ।
 यके डरेस्तदनु सत्यवतीसुतस्य विषगोर्हि वाक्प्रयुङ्गिताः प्रययुस्ततश्च ॥ १८.९५ ॥
 उत्पत्तिपूर्वककथां द्रुपदात्मजाया व्यासो ड्यनूच्य जगतां गुरुरीश्वरेशः ।
 यातेत्यथोदयदथाप्यपरे द्विजात्र्यास्तान् ब्राह्मणा एति भुजिर्भवतीति योयुः ॥ १८.९६ ॥
 पूर्वं हि पार्थत एमान् जतुगोडदग्धान् श्रुत्वाऽतिदुःभितमनाः पुनरेव मन्त्रः ।
 याजोपयाजमुष्निस्सृत अेवमेष नासत्यतार्ड एति ज्वनमेषु मेने ॥ १८.९७ ॥
 यत्रकवचित्प्रतिवसन्ति निलीनरूपाः पार्था एति स्म स तु कृत्वनुकारणेन ।
 यके स्वयम्भरविद्योषणमाशु राजस्वचैरधार्यधनुरीशवराच्य यके ॥ १८.९८ ॥
 तत्काल अेव वसुदेवसुतोऽपि कृष्णः सम्पूर्णैश्चपरिबोधत अेव सर्वम् ।
 जानन्नपि स्म डलिना सडितो जगाम पार्थान्निशम्य य मृतानथ कुल्यडेतोः ॥ १८.९९ ॥

स प्राप्य हस्तिनपुरं धृतराष्ट्रपुत्रान् सं वञ्चयं स्तदनुसारिकथाश्च कृत्वा ।
भीष्मादिभिः परिगतोऽप्रियवज्जगाम द्वारावतीमुदितपूर्णासुनित्यसौम्यः ॥ १८.१०० ॥
तस्यान्तरे हृदिकसूनुनन्तरं स्वं श्चाकृत्स्निबुद्धिबलमाश्रित धृत्युवाच ।
सत्राजिदेष हि पुरा प्रतिजज्ञे अनामस्मत्कृते स्वतनयां मणिना सडैव ॥ १८.१०१ ॥
सर्वाश्च नः पुनरसाववमत्य कृष्णायादात्सुतां जलि य तं निशि पापबुद्धिम् ।
आदाय रत्नमुपयाहि य नौ विरोधे कृष्णस्य दानपतिना सड साज्यमेमि ॥ १८.१०२ ॥
धृत्युक्त आशु कुमतिः स हि पूर्वदंडे दैत्यो यतस्तदकरोद्य सत्यभामा ।
आनन्दसं विदपि लोडविडम्बनाय तद्दंडमस्य तिलजे पतिमभ्युपागात् ॥ १८.१०३ ॥
श्रुत्वा तदीयवचनं भगवान् पुरीं स्वामायात अेव तु निशम्य मडोत्सवं तम् ।
पाञ्चालराजपुरुषोदितमाशु वृष्णिवयैरगान्मुसलिना सड तत्पुरीं य ॥ १८.१०४ ॥
अक्षय् । भीमोऽपि रुद्रवररक्षितराक्षसं तं हत्वा तृणोपमतया ह्रिमिभक्तवन्द्यः ।
उष्याथ तत्र कतिचिद्दिनमभ्युतस्य व्यासात्मनो वचनतः प्रययौ निजैश्च ॥ १८.१०५ ॥
मङ्गल्यमेतदतुलं प्रतियात शीघ्रं पाञ्चालकान् परमभोजनमत्र सिद्ध्येत् ।
विप्रैरितस्तत धृतीरितवाज्यमेते शृण्वन्त अेव परिचङ्कुरुत्तराशाम् ॥ १८.१०६ ॥
षण्णां य मध्यगमुदीर्णभुजं विशालवक्षस्थलं भडल् । अपौरुषलक्षणां य ।
दृष्ट्वैव मारुतिमसावुपलप्स्यतीड कृष्णामिति स्म य वयः प्रवदन्ति विप्राः ॥ १८.१०७ ॥
रात्रौ दिवा य सततं पथि गच्छमानाः प्रापुः कदाचिद्यथ विषणुपटीं निशायाम् ।
सर्वस्य रक्षितुमगाडिड पृष्ठतस्तु भीमोऽत्र अेव शतमन्युसुतोऽन्तराऽन्ये ॥ १८.१०८ ॥
प्राप्ते तदोम्बुकधरेऽर्जुन अेव गङ्गां गन्धर्वराज धड चित्ररथोऽर्द्धरात्रे ।
दृष्ट्वैव विप्ररडितानुदकान्तरस्थः क्षत्रात्मजा धृति उ धर्षयितुं स याऽगात् ॥ १८.१०९ ॥
हन्ताऽस्मि वो ह्युपगतानुदकान्तमस्या नद्याश्च मर्त्ययरणाय निषिद्धकाले ।
धृत्वं वदन्तममुमाड सुरेन्द्रसूनुर्गन्धर्व नास्त्रविदुषां भयमस्ति तेऽद्य ॥ १८.११० ॥
सर्वं हि हेनवदिदं भडुलं भलं ते नार्थप्रदं भवति यास्त्रविदि प्रयुक्तम् ।
धृत्युक्तवन्तममुमुत्तमयानसं स्थो बाणान् क्षिपत्रभिससार सुरेशभृत्यः ॥ १८.१११ ॥
आग्नेयमस्त्रमभिमन्थ्य तदोम्बुके स चिक्षेप शङ्कतनयोऽस्य रथश्च द्यधः ।
तं याग्निना परिगृहीतमभिप्रगृह्य केशेषु सञ्चकषाऽशु सुरेन्द्रसूनुः ॥ १८.११२ ॥
पार्थेन सन्धर्षितः शरणां जगाम धर्मात्मजं तमपि सोऽद्य निजस्त्रमुग्रम् ।

सञ्जङ्गं अवे तत आस य नामतोऽसावङ्गारवर्णं धृति वर्णविपर्ययेण ॥ १८.११३ ॥
 गन्धर्व उल्बलासुरकृततनुः स भूत्वा स्वर्णवदात उत पूर्वमुपेत्य सप्यम् ।
 पार्थेन दुर्लभमडास्त्रमिदं यथाचे जानन्नपि स्म नखि तादृशमेष वेद ॥ १८.११४ ॥
 विद्या सुशिक्षिततमा ङि सुरेशसूनौ तामस्य यावददसावपि कालतोऽस्मै ।
 गन्धर्वगामवददन्वगदृश्यविधां पश्चादिति स्म पुरुडूतसुतस्य वाक्यात् ॥ १८.११५ ॥
 आधिक्यतः स्वगतसं विद अवे साम्ये नैवेच्छति स्म निमयं स धनञ्जयोऽत्र ।
 धर्मार्थमेव स तु तां परिहाय तस्मै कालेन सं विदममुष्य य धर्मतोऽयात् ॥ १८.११६ ॥
 शिक्क्ष्व । पार्थेन सोऽपि बहुलाश्च कथाः कथित्वा धौम्यस्य सङ्ग्रहणमाह पुरोहितत्वे ।
 दास्यामि दिव्यतुरगानिति सोऽर्जुनाय वायं निगद्य दिवमारुहदप्यगुस्ते ॥ १८.११७ ॥
 ते धौम्यमाप्य य पुरोधसमुत्तमज्ञं विप्रात्मजोपमतया विविशुः पुरं य ।
 पाञ्चालकस्य निभिलां ददृशुश्च तत्र मूर्धावसिक्तसमितिं समलङ्कृतां य ॥ १८.११८ ॥
 राजन्यमण्डलमुदीक्ष्य सुपूर्णां तत्र कृष्णां प्रगृह्य सलजः प्रगृहीतमालाम् ।
 तेषां य मध्यमगामत्सुलवीर्यसम्पद्युक्तां विभूतिमथ याऽह समस्तराज्ञाम् ॥ १८.११९ ॥
 तांश्च प्रदर्श्य सकलान् स हृताशनां शशापं य तत्रातिनिधाय सपञ्चबाणाम् ।
 आढाभिभाष्य सकलान्नृपतीनथोऽर्धैर्दीप्यद्भुताशनवपुर्धनतुल्यघोषः ॥ १८.१२० ॥
 अतेन कार्मुकवरेण तत्रपरिस्थं मत्स्यावभासमुदके प्रतिवीक्ष्य येन ।
 अतैः शरैः प्रतिहतो भवतीह मत्स्यः कृष्णाऽनुयास्यति तमद्य नरेन्द्रवीराः ॥ १८.१२१ ॥
 धृत्यस्य वाक्यमनु सर्वनरेन्द्रपुत्रा उतस्थुरुद्धतमदाश्चलकुण्डलास्थाः ।
 अस्त्रं बलं य बहु नैजमभीक्ष्माणाः स्पर्धन्त अवे य मिथः समलङ्कृताङ्गाः ॥ १८.१२२ ॥
 केचिन्निरीक्ष्य धनुरेत्य न मे सुशक्यमित्येव यापययुरन्य उत प्रयात्य ।
 तत्राऽससाह शिशुपाल उरुप्रतापः सङ्गृह्य तत्समनुरोपणयत् आसीत् ॥ १८.१२३ ॥
 माषान्तराय स यकर्ष यदैव कोट्या उन्नम्य तत्रातिजघान तमेव याऽशु ।
 अन्यत्र हृत्पुनत अतदशक्यमेवेत्यञ्जो गिरीशवरतः स यथौ य भद्रः ॥ १८.१२४ ॥
 भद्रेश अत्ये यकृषे स्थविरोऽपि वीर्याऽर्धैरीशतोऽप्यधिकमेव स मुद्गमात्रे ।
 शिष्टेऽमुना प्रतिहतः स ययावशक्यं मत्वाऽत्मनस्तदनु भूपतयो विषण्णः ॥ १८.१२५ ॥
 सत्रेषु भूपतिषु मागध आससाह सोऽवज्ञयैव बलवीर्यमदेन दृप्तः ।
 यापं यकर्ष यलपादतल् ओ बलेन शिष्टे स सर्षपमितेऽभिहतोऽमुनैव ॥ १८.१२६ ॥

जनुन्यमुष्य धरणीं ययतुस्तदैव दर्पोऽथ चास्थिरपदः स्थितिमात्रतेतोः ।
 रौद्राद्ररात्स जल् अतां गमितोऽथ राजा राजां मुष्पान्यनभिवीक्ष्य यथौ स्वराष्ट्रम् ॥ १८.१२७ ॥
 प्राथो गतास्तमनु भूपतयोऽथ कर्णो दुर्योधनार्थमनुगृह्य धनुश्चर्ष ।
 अक्ष्वी । रामाद्युपात्तशुभशिक्षितमात्रतोऽसौ रोमावशिष्टमकरोद्धनुषोऽन्तमाशु ॥ १८.१२८ ॥
 तस्मिंश्च तेन विडते प्रतिसन्निवृत्ते भीमार्जुनौ द्विजसदस्युपसन्निविष्टौ ।
 उत्तस्थतु रविशशिप्रतिमानरूपौ विप्रेषु तत्र य भिया विनिवारयत्सु ॥ १८.१२९ ॥
 विप्राश्च केचिदतियुक्तमिमौ छि वीरौ देवोपमाविति वयो जगद्गुस्ततस्तौ ।
 दृष्ट्वैव कृष्णमुभपङ्कजमाशु यापसान्निध्यमाययतुरुत्तमवीर्यसारी ॥ १८.१३० ॥
 तत्रार्जुनः पवनजात्प्रियतोऽप्यनुज्ञामादाय केशवमजं मनसा प्राणाम्य ।
 कृत्वा गुणान्वितमदो धनुरश्रमेण यन्त्रान्तरेण सशरैरधुनोऽय्य लक्षम् ॥ १८.१३१ ॥
 कृष्णा तदाऽस्य विदधे नवकञ्जमालां मध्ये य तां प्रतिविधाय नरेन्द्रपुत्रौ ।
 भीमार्जुनौ ययतुरथ्युतमामिनम्य क्षुब्धं तदा नृपवराब्धिरिमावधावत् ॥ १८.१३२ ॥
 द्रष्टुं छि केवलगतितर्नतु कन्यकाया अर्थे न यापमिड वृष्णिवराः स्पृशन्तु ।
 धत्याज्ञायैव वरयकधरस्य लिप्सामप्यत्र यङ्कुरिड नैव यदुप्रवीराः ॥ १८.१३३ ॥
 भीमस्तु राजसमितिं प्रतिसम्प्रयातां दृष्ट्वैव योजनदशोऽश्रयमाशु वृक्षम् ।
 आरुज्य सर्वनृपतीनभितोऽप्यतिष्ठदृष्ट्वा पलायनपराश्च बभूवुरेते ॥ १८.१३४ ॥
 भीमोऽयमेष पुरुडूतसुतोऽन्य अयेते पार्थां छिति स्म डलिने डरिरभ्यवोयत् ।
 दृष्ट्वैव सोऽपि मुदमाप शिनेश्च पौत्रः अङ्गं प्रगृह्य डर्षात्परिपुष्पुवेऽत्र ॥ १८.१३५ ॥
 प्रीतेषु सर्वयदुषु प्रपलायितेषु दुर्योधनादिनृपतिष्वपिलेषु भीमात् ।
 कर्णोऽभ्ययाद्धरिडयात्मजमाशु मद्रराजो जगाम पवनात्मजमेव वीरः ॥ १८.१३६ ॥
 विप्रेषु दण्डपटदर्ममडाजिनानि कोपात्क्षिपत्सु न विनाशनमत्र भूयात् ।
 क्षत्रस्य वैरत छिति द्रुपदे य कृष्णं विप्रांश्च यायति स मारुतिरार शल्यम् ॥ १८.१३७ ॥
 वृक्षं त्वसौ प्रतिनिधाय य मद्रराजं दौर्त्यां प्रगृह्य जवतो गगने निधाय ।
 अन्युत्पतो भुवि शनैरदधात्स तस्य विज्ञाय वीर्यमगमन्निजराजधानीम् ॥ १८.१३८ ॥
 पार्थोऽपि तेन धनुषा युयुधे स्म कर्णं सोऽप्यस्त्रबाहुडुबलमाविरमुत्र यडे ।
 तौ धन्विनामनुपमौ चिरमस्यतां य सूर्यात्मजोऽत्र वयनं व्यथितो बभाषे ॥ १८.१३९ ॥
 अक्ष्वीछ । त्वं कृत्वा नो डरिडयो द्विजसत्तपो वा मूर्तं न मे प्रमुभतः स्थितिमन्य छष्टे ।
 यो वाऽस्मि कोऽपि यदिति ते क्षममध आणान्मुञ्चान्यथेछि रणतस्त्विति पार्थ आड ॥ १८.१४० ॥

कार्यं न मे द्विजवरैः प्रतियोधनेनेत्युक्त्वा ययौ रविसुतः स सुयोधनाद्यैः ।
 नागाह्वयं पुरमथ द्रुपदात्मजं तामादाय यार्जुनयुतः प्रथयौ स भीमः ॥ १८.१४१ ॥
 अग्नेऽग्निपुत्रसहितः स तु धर्मसूनुः प्रायात्कुलालगृहमन्वपि भीमपार्थौ ।
 भिक्षेति तैरभिहिते प्रजगाद कुन्ती भुङ्गुध्वं समस्तश इति प्रददर्श कन्याम् ॥ १८.१४२ ॥
 प्रामादिकं य वयनं न मृषा तयोक्तं प्रायो हि तेन कथमेतदिति स्म चिन्ता ।
 तेषां भ्रूव वसुदेवसुतो हरिश्च तत्राऽजगाम परमोऽपि हि सौहृदेन ॥ १८.१४३ ॥
 सम्भाष्य तैः स भगवानमितात्मशक्तिः प्रायान्निजं पुरममा यदुभिः समस्तैः ।
 ज्ञातुं य तान्निशि स तु द्रुपदः स्वपुत्रं प्रास्थापयत्स य विलीनमिमानपश्यत् ॥ १८.१४४ ॥
 भिक्षान्नभोजिन उतो भगिनीं निजं य तत्रातितुमद्दयामथ युद्धवार्ताम् ।
 तेषां निशम्य नदतां धनवद्गभीरां क्षत्रोत्तमा इति मतिं स यकार वीरः ॥ १८.१४५ ॥
 प्रातस्तु तस्य जनिर्तुर्वयसा पुरोधास्तान् प्राप्य मन्त्रविधिना मरुदात्मजेन ।
 सम्पूजितोऽतिविदुषा प्रतिगृह्य तांश्च प्रावेशयन्नृपतिगोडममैव मात्रा ॥ १८.१४६ ॥
 तानागतान् समभिमूज्य निजात्मजं य विप्रादियोग्यपृथगुक्तपदार्थजतैः ।
 पूर्णान् गृह्णांश्चतुर अेव द्दिदेश राजा तत्राऽयुधाटिपरिपूर्णगृहं य तेऽगुः ॥ १८.१४७ ॥
 येष्टास्वराकृतिविवक्षितवीर्यशौर्यप्रागल्भ्यपूर्वकगुणैः क्षितिभर्तृपुत्रान् ।
 विज्ञाय तान् द्रुपद अेत्य य धर्मसूनुं प्रपृच्छ कोऽसि नरवर्य वदस्व सत्यम् ॥ १८.१४८ ॥
 स प्राड मन्दसितः किमिडाध राजन् पूर्वं हि वार्णविषये न विशेष उक्तः ।
 पुत्रीकृते तव सुतेन तु लक्षवेध उक्तो नरेन्द्रसमितौ स कृतोऽप्यनेन ॥ १८.१४९ ॥
 अेवं भ्रुवाणामथ तं पृथया सडैव राजा वदेति पुनरेव यथाय अेषः ।
 सर्वं पृथाऽप्यवदतां स य तेन तुष्टो वायं जगाद कृतकृत्य षडाऽसमध ॥ १८.१५० ॥
 पार्थार्थमेव हि मयैष कृतः प्रयत्नस्त्वं इलुगुनोऽन्य उतवाऽध करं सुतायाः ।
 गृह्णात्वितिरीरित धमं स तु धर्मसूनुराड स्म सर्वं इति मे मनसि प्रउठम् ॥ १८.१५१ ॥
 शिक्क्षक्ष्णं आत्र प्रमा मम हृदि प्रतिभात्यथापि धर्मायिवा मम मतिर्हि तदेव मानम् ।
 इत्युक्तवत्यपि सडैव सुतेन राजा नैवैच्छेन्न भगवानगमस्य कृष्णः ॥ १८.१५२ ॥
 व्यासं तमीक्ष्य भगवन्तमगण्यपूर्णनित्याव्ययात्मगुणमाशु समस्त अेव ।
 नत्वाऽभिमूज्य वरपीठगतस्य याऽज्ञामादाय योपविविशुः सडितास्तदन्ते ॥ १८.१५३ ॥
 कृष्णस्तदाऽड नृपतिं प्रति देहि कन्यां सर्वेभ्य अेव वृषवायुपुरन्दरा हि ।

नासत्यदस्त्रसङ्घिता धम अवे धन्द्राः पूर्वो य सम्प्रतितनश्च डरेर्द्धि पश्चात् ॥ १८.१५४ ॥
ओषां श्रियश्च निष्पिला अपिचैकदंढाः पुत्री तवैव न ततोऽत्र विरुद्ध्यता ङि ।
ध्त्युक्तवत्यपि यदा द्रुपदश्चकार सं वादिनीं न धियमेनमथाऽल कृष्णः ॥ १८.१५५ ॥
दिव्यं ङि दर्शनमिदं तव दत्तमध पश्याऽशु पाण्डुतनयान् दिवि सं स्थितां स्त्वम् ।
ओतां य ते दृढितरं सल तैः पृथक्स्थां तल्लक्ष्णैः सल ततः कुरु ते यथेष्टम् ॥ १८.१५६ ॥
ध्त्युक्तवाक्यमनु तान् स ददर्श राजा कृष्णप्रसादभलतो दिवि तादृशांश्च ।
ओतान्निशाभ्य यरणौ जगदीशितुश्च भीतो जगाम शरणं तदनादरेण ॥ १८.१५७ ॥
दत्त्वाऽभयं स भगवान् द्रुपदस्य कार्ये तेनोमिति स्म कथिते स्वयमेव सर्वाम् ।
वैवाङ्किनीं कृतिमथ व्यदधाभ्य धौभ्ययुक्तः क्रमेण जगृह्णन्निष्पिलाश्च पाणिम् ॥ १८.१५८ ॥
पाञ्चालकेषु य मडोत्सव आस राजा तुष्टोऽभवत्सल सुतैः स्वजनैश्च सर्वैः ।
पौरैश्च जानपदिकैश्च यथैव रामे दत्त्वा सुतां जनक आप मुदं ततोऽनु ॥ १८.१५९ ॥
उद्बाल्य तत्र निवसत्सु य पाण्डवेषु श्रुत्वैव रामसङ्घितः सल यादवैश्च ।
आदाय पारिर्बलं बलुलं स कृष्ण आयान्मुद्वैव पृथया सङ्घितांश्च पार्थान् ॥ १८.१६० ॥
दृष्ट्वैव तं मुमुदुराशु कुरुप्रवीरा आम्बिष्य कृष्णमथ नेमुरसौ य कृष्णाम् ।
दृष्ट्वा प्रदाय गृह्ययोग्यसमस्तभाण्डं सौवर्णमेभ्य उरु भूषणमभ्युतोऽदात् ॥ १८.१६१ ॥
देवाङ्गयोग्यशुभकुण्डलडारमौलिकेयूरवस्त्रसङ्घितान्युरुभूषणानि ।
षण्णाम् पृथक्पृथगदात्पृथगेव योग्यान्यन्यददावथ पितृष्वसुरात्मयोग्यम् ॥ १८.१६२ ॥
रत्नानि गा गजतुरङ्गरथान् सुवर्णभारान् बलूनपि ददावथ याऽशिषोऽग्राः ।
अक्षक्ष्म् । व्यासोऽप्यदादिल परत्र य पार्थतोऽपि भूषारथाश्चगजरत्सुकाञ्चनानि ॥ १८.१६३ ॥
दासीश्च दाससङ्घिताः शुभङ्गपवेषाः सलस्रशो ददतुरत्र उरिर्नृपश्च ।
तासां विचित्रवसनान्युरुत्तमालाः प्रत्येकशो ददतुरभ्युरुभूषणानाम् ॥ १८.१६४ ॥
मासान् बलूनपि विडृत्य सडैव पार्थैः कृष्णो यथौ यदुपुरीं सङ्घितोऽग्रेण ।
अन्तर्द्धिते भगवति प्रततोरुशक्तौ व्यासे य वत्सरमिडोषुरिमे तु पार्थाः ॥ १८.१६५ ॥
वैचित्रवीर्यतनयाः सल सौभलेन कर्णेन सिन्धुपतिना रथङ्घितयौवैः ।
भूरिश्रवः प्रभृतिभिश्च सडैव ङन्तुं पाञ्चालराजमगुरेत्य पुरीं पुनस्ते ॥ १८.१६६ ॥
तैरर्द्धिते स्वपुर आशु स सोमकानां राजा सुतैः सल ससैनिक उद्गतोऽभूत् ।
तेषां य तस्य य बभूव मडान् विमर्दः पुत्रौ य तस्य निडतौ विधुताश्च सेनाः ॥ १८.१६७ ॥

कुन्ति प्रयाहि सङ्घिता स्नुषया गृहं स्वं भीमाद्धिभेमि निजपुत्रकटुर्विनीत्या ।
 कृष्णा त्रिलोकवनिताधिकउपसारा यस्मादिति स्म ससुता प्रययौ गृहं सा ॥ १९.१८२ ॥
 उषुस्तथैव परित्सरपञ्चकं ते पाण्डोगृहे सुसुभिर्नोऽभिलभोग्युक्ताः ।
 कृष्णाय य तेषु पृथगेव यतुः स्वरूपा रेभे तथैकतनुरप्यभिमानिभेदात् ॥ १९.१८३ ॥
 कन्यैव साऽभवदतः प्रतिवासरं य जन्माभवद्ध्यभिमतः पृथगेव नाशात् ।
 प्रायो हि नाभिमतिनाशमवाप वाणी तस्मान्मरुष्य सकलेष्वभिविष्ट आसीत् ॥ १९.१८४ ॥
 धर्मात्मजादिषु मरुत्प्रतिविष्ट अेषां बुद्धिं विमोह्य रमते सततं तथा यत् ।
 शुद्धैव सा हि तत एव दिनेदिने य सम्मोहतो मरुणवद्भवतीह कन्या ॥ १९.१८५ ॥
 नो सुप्तिवत्पिचमतोऽन्यवशात्त्वतो हि देहस्य सं स्मृतिर्येव हरेर्न मोहः ।
 नाऽवेशवस्य तत एव मृतेः स्वरूपमेतत्त्वतः प्रतिदिनं जननाद्धि कन्या ॥ १९.१८६ ॥
 अक्षक्षी । अवं स वायुरनुविष्टयुधिष्ठिरादिभीमात्मनैव रमते सततं तथैकः ।
 अन्यादृशा हि सुरभुक्तिरतोऽन्यरूपा मानुष्यभुक्तिरिति नात्र विचार्यमस्ति ॥ १९.१८७ ॥
 वासिष्ठयादववृषावपि केशवौ तौ तत्रोषतुः परमसौहृदतो हि तेषु ।
 ताभ्यामनन्तगुणपूर्णासुप्तात्मकाभ्यां पार्थाश्च ते मुमुर्दिरे युतसत्कथाभिः ॥ १९.१८८ ॥
 पूर्वं हि तेषु वनगेषु बभूव काशिराजः सुताकृत उरुक्षितिपालयोगः ।
 तत्र स्वयम्भरगतां धृतराष्ट्रपुत्रः कन्यां अलाञ्छयत् आत्मबलातिदृमः ॥ १९.१८९ ॥
 पूर्वं हि राजगणने मगधाधिराजः सङ्ख्यात इत्यतिरुषा प्रगृहीतकन्ये ।
 दुर्योधने नृपतयो युयुधुः स्म तेन भग्नश्च कर्षासहितेन सडानुजेन ॥ १९.१९० ॥
 भग्नेषु तेषु पुनरात्तशरासनेषु कर्षां जगाद धृतराष्ट्रसुतं प्रयाहि ।
 युक्तः सडोदरजनेर्गुरुभीष्ममुष्ययुक्तस्य ते न पुरमेत्य हि धर्षणेशाः ॥ १९.१९१ ॥
 अेकान्ततो जयमवीक्ष्य य नानुयाति भार्द्वयः पुरगतस्य जये न निष्ठा ।
 द्रौणिं य रुद्रतनुमेष सदा विजानन्नो तेन युद्धमभिवान्छति रुद्रभक्तः ॥ १९.१९२ ॥
 अेकोऽहमेव नृपतीन् प्रतियोधयिष्य अेतैर्मयि प्रतिजितेऽपि न तेऽस्त्यकीर्तिः ।
 अेकं य तेऽनुजमिमे यदि पौरुषेण गृह्णीयुरत्र तव कीर्तिरुपैति नाशम् ॥ १९.१९३ ॥
 भीष्माद्योऽपि नहि योधयितुं समर्था राज्ञा ऽयनेन तत एव हि आह्निकोऽस्य ।
 भृत्यो अबभूव नतु भीष्ममयं युधेऽगाद्राजा नडीति नय तेन विरोध आसीत् ॥ १९.१९४ ॥
 इत्युक्त आशु स विमृश्य ययौ पुरं स्वं कर्षाऽपि तैः प्रतियुयोध जिगाय यैनान् ।

कर्णस्य वीर्यमगणाय जरासुतोऽपि ज्येडैकमेव नृपतिं स द्दिदेश योद्धुम् ॥ १८.१८५ ॥

सर्वेषु तेषु विजितेष्वभिजग्मिवान् स योद्धुं बृहद्रथसुतोऽप्यमुना रथेन ।

तं यैव रामवरतो विरथं विशस्त्रं यडे स यैनमथ मुष्टिभिरभ्युपेतौ ॥ १८.१८६ ॥

सन्धौ यदैव जरया प्रतिसन्धितस्य कर्णो जघान न परत्र तुतोष राजा ।

न ज्ञातमेतदपि ङो ङलिना तदेतज्ज्ञातं त्वया भव ततो मम भृत्य अेव ॥ १८.१८७ ॥

अेवं विधं सुकुशलं बलुयुद्धशौण्डं न त्वां ङनिष्य उत ते पितुरेव पूर्वम् ।

अक्षक्षीठ । बाहोर्बलादभिलुतं ङि मयाऽङ्गराज्यं तत्त्वं गृडाण युधि कर्मकरश्च मे स्याः ॥ १८.१८८ ॥

धृत्युक्त आशु स तथैव यकार कर्णः पूर्व ङि तस्य निजराज्यपदैकदेशः ।

दुर्योधनेन विडितो मगधाधिराजं जित्वा वृकोदरदृतः पितुरेव दत्तः ॥ १८.१८९ ॥

अङ्गाधिराज्यमुपलभ्य जरासुतस्य स्मेढं य सूर्यसुत आशु कुडुन् जगाम ।

दृष्ट्वैव तं मुमुदिरे धृतराष्ट्रपुत्रा नानेन तुल्यमधिजग्मुस्तो ङरिं य ॥ १८.२०० ॥

उद्ग्राह्य काशितनयां गिरिजाधिविष्टां साक्षात्त्रेषु जनितां प्रथमामलक्ष्मीम् ।

तस्यां सुतं त्वजनयत्पुर आस योऽक्षः कन्यां पुरा प्रियतमां य षडाननस्य ॥ १८.२०१ ॥

पुत्रो बभूव स तु लक्षणां नामधेयः सा लक्षणेत्यधिकरूपगुणाऽस कन्या ।

तस्यानुज्ञाश्च निजयोग्यगुणा अवापुर्भार्याः पुनश्च स सुयोधन आप भार्याः ॥ १८.२०२ ॥

पूर्वं सुरान्तक धृति प्रथितः सुतोऽभूदुः शासनस्य तदनु प्रतिताप्यमानाः ।

दृष्ट्वैव पार्थबलवीर्यगुणान् समृद्धिं तां यैव ते प्रतिययुः स्म कलिङ्गदेशम् ॥ १८.२०३ ॥

आसीत्स्वयम्बर उतात्र कलिङ्गराजपुत्र्याः सुवज धृति यं प्रवदन्ति भूपाः ।

शौद्राद्रादविजितस्य य तस्य कन्यां दृमो बलात्स जगृडे धृतराष्ट्रसूनुः ॥ १८.२०४ ॥

तत्राय रुद्रवरतः स जरासुतेन युक्तो बभन्ध य सुयोधनमाशु जित्वा ।

कर्णः पराद्रवदिल स्म सुतेषु पाण्डोर्यस्मात्स्वृधाऽगमदत्तः स पराजितोऽभूत् ॥ १८.२०५ ॥

दुर्योधनेऽनुजजनैः सड तैर्गृहीते भीष्माग्भिकेयविदुराग्रजवाक्यनुन्नः ।

भीमो विजित्य नृपतीन् सजरसुतां स्तान् ङत्वा सुवजमभुयद्धृतराष्ट्रपुत्रान् ॥ १८.२०६ ॥

तेऽपि स्म कर्णसङ्घिता मृतकप्रतीका ७१ नागाढयं पुरमथाऽययुरप्यमीषाम् ।

दृष्ट्वा विरोधमवदन्पतिश्च धर्मपुत्रं पुरन्दरकृतस्थलमाशु याडि ॥ १८.२०७ ॥

तत्रार्द्धराज्यमनुभुङ्क्ष्व सडानुजैस्त्वं कोशाद्धमेव य गृडाण पुरा ङिशकः ।

तत्राभिषिक्त उत कञ्जभवादित्दैवैस्तत्रस्थ अेव स यकार शिरं य राजयम् ॥ १८.२०८ ॥

त्वं वीर शकसम एव ततस्तवैव योग्यं पुरं तदत आश्रमिषेययामि ।

(७९) प्राचीनकोशे “मृतकप्रतीपाः “छिति पठ्यते । अर्थस्तु न स्फुटः । यतः प्रतीपशब्दः सादृश्यवाची न प्रसिद्धः
बन्धुन्ने गोविन्दाचार्यः

श्लक्ष्णव् । छित्युक्त आह स युधिष्ठिर ओमिति स्म यडेऽभिषेकमपि तस्य स आम्बिकेयः ॥ १८.२०८ ॥

तस्याभिषेकमकरोत्प्रथमं छि कृष्णो वासिष्ठनन्दन उरुर्भव यकवती ।

यष्टाऽश्वमेधनिषिद्धात्मकराजसूयपूर्वैर्मणैः सततमेव य धर्मशीलः ॥ १८.२१० ॥

छत्येव पार्श्वतसुतासहितेऽभिषिक्ते कृष्णोऽपि वृष्णिवृषभः स तथाऽप्यपि ज्यत् ।

एवं य मारुतिशिरस्यभिषेकमेतौ सज्यकृतुः स्म युवराजपदे सभार्यम् ॥ १८.२११ ॥

भीमे य पार्श्वतसुतासहितेऽभिषिक्ते ताभ्यामनन्तसुभशक्तिविदात्मकाभ्याम् ।

अन्यैश्च विप्रवृषभैः सुकृतेऽभिषेके धर्मात्मजानु मुमुद्गुर्निषिलाश्च सन्तः ॥ १८.२१२ ॥

तस्मिन्महोत्सववरे दिनसप्तकानुवृत्ते वसिष्ठवृषभेण यवृष्णिपेन ।

कृष्णेन ते यथुरमा पृथया तथा यपाञ्चालराजसुतया स्थलमिन्द्रवासम् ॥ १८.२१३ ॥

कोशस्य चार्द्धसहितस्तु यदैव पार्था गच्छन्ति ताननुययुर्निषिलाश्च पौराः ।

उयश्च डा भत सुयोधन ओष पापो दूरे यकार ननु पाण्डुसुतान् गुण्णाढ्यान् ॥ १८.२१४ ॥

भीमप्रतापमवलम्ब्य कलिङ्गबन्धान्मुक्तः सुतामपि छि तस्य पुरं निनाय ।

द्वेष्येवमप्यतिभवान् छि सदैव पार्थान् यामो वयं गुणिभिरद्य सडैव पार्थैः ॥ १८.२१५ ॥

आज्ञापयत्यपि स भेरिरवेण पार्थान्नैवानुगच्छत यदि प्रजथानु वोऽद्य ।

वित्तं हरिष्य छड सर्वमपीति तस्य पापः करोतु न वयं विजडाम पार्थान् ॥ १८.२१६ ॥

सद्भिर्दि सङ्गतिरिडैव सुभस्य डेतुर्माक्षैकडेतुरथ तद्विपरीतमन्यत् ।

तस्माद्प्रजेम सड पाण्डुसुतैर्दि शकप्रस्थं त्विति स्म धृतयेतस आह धार्मः ॥ १८.२१७ ॥

प्रीतिर्यदि स्म भवतां मधि सानुजेऽस्ति तिष्ठध्वमत्र पितुरेव छि शासने मे ।

कीर्तिर्दि वोऽनुगमनात्पितुरत्ययेन नश्येन्न छत्यनुसरध्वमिडाऽम्बिकेयम् ॥ १८.२१८ ॥

छत्येव तेः पुरजना निषिवैर्निषिद्धाः कृच्छ्रेण तस्थुरपि तान्मनसाऽनवगच्छन् ।

प्राप्याथ शकपुरमस्मरतां य कृष्णौ देवेशवर्धकिमथाऽगमदत्र सोऽपि ॥ १८.२१९ ॥

वासिष्ठपेन यद्वृपेन य पाण्डवानां रत्नोत्करं कुरु पुरं पुरुडूतपुर्याः ।

सादृश्यतस्त्विति नियुक्त उभौ प्राणभ्य सर्वेश्वरौ स कृतवांश्च पुरं तथैव ॥ १८.२२० ॥

श्लक्ष्णव् । देशं य नातिजनसं वृतमन्यदेशसं स्वैर्जनैरभिपुपूरिर आशु पार्थाः ।

तेषां गुणैर्दृष्टिपदानतिडेतुतश्च राज्ञान्तरा छड शुभा वसतिं स्म यकुः ॥ १८.२२१ ॥

प्रस्थाप्य दूरमनुजस्य सुतान् स राजा यङ्केऽभिषेकमपि तत्र सुयोधनस्य ।
 दुःशासनं च युवराजमसौ विधाय मेने कृतार्थमिव च स्वमशान्तकामः ॥ १८.२२२ ॥
 पार्थाश्च ते मुमुक्षुस्त्र वसिष्ठवृष्णिवर्योदितानभिलतत्त्वविनिर्णयां स्तु ।
 शृण्वन्त अत्रेव हि सदा पृथिवीं च धर्माद्भुञ्जन्त आश्रितरमापतिपाद्युग्माः ॥ १८.२२३ ॥
 ष्टि श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 पाण्डवराज्यलाभो नाम अेकोनविंशोऽध्यायः ॥

अथ विंशोऽध्यायः ।

(भाण्डवदण्डः)

ॐ । यज्ञोरुदाननरदेववन्द्यताप्रश्रुषिपूजासु युधिष्ठिरोऽभूत् ।
 धर्मानुशास्तिरितत्त्वशं सनस्वराष्ट्ररक्षादिषु भीम आसीत् ॥ २०.१ ॥
 स्त्रीधर्मसं शासनभृत्यकोशरक्षाययादौ गुणदोषयिन्तने ।
 अन्तः पुरस्थस्य जनस्य कृष्णा त्वासीद्भर्यर्भनिदर्शनी च ॥ २०.२ ॥
 भीमत्सुरासीत्परराष्ट्रमर्दने तेनानियम्यां स्तु जरासुतादीन् ।
 स कीचकादींश्च ममर्द् भीमस्तस्यैव ते भवतो नित्यभीताः ॥ २०.३ ॥
 राष्ट्रेषु भीमेन विमर्दिषु जिताश्च युद्धेषु निरुधमास्ते ।
 भभूवुरासीद्भ्रिधर्मनिष्ठः प्रायेण लोकश्च तदीयशासनात् ॥ २०.४ ॥
 आश्रुविनां वेतनदस्तदाऽसीन्माद्रीसुतः प्रथमोऽथ द्वितीयः ।
 सन्धानभेदादिषु धर्मराजपश्चात्त्य षड्गो स भभूव रक्षन् ॥ २०.५ ॥
 धृष्टद्युम्नस्तत्र सेनाप्राणोता शङ्कप्रस्थे नित्यमास्तेऽतिहार्दात् ।
 विशेषतो भीमसभा सासीद्ग्राष्ट्रे यैषां सर्वकामैः सुपूर्णम् ॥ २०.६ ॥
 नावैष्णवो न दरिद्रो भभूव न धर्महानिश्च भभूव कस्यचित् ।
 तेषां राष्ट्रे शासति भीमसेने न व्याधितो नापि विपर्ययान्मृतिः ॥ २०.७ ॥
 युधिष्ठिरं यान्ति हि दर्शनोत्सुकाः प्रतिग्रहायाप्यथ याजनाय ।
 कार्यार्थतो नैव वृकोदरेण कार्याणि सिद्धानि यतोऽपिलानि ॥ २०.८ ॥
 गन्धर्वविद्याधरयाराणाश्च सेवन्त अेतान्सततं समस्ताः ।
 यथा सुरेन्द्रं मुनयश्च सर्व आयान्ति देवा अपि कृष्णमर्षितुम् ॥ २०.९ ॥
 तेषां राष्ट्रे कार्तयुगा हि धर्माः प्रवर्तिता अत्र ततोऽधिकश्च ।

ऋद्धिश्च तस्मादधिका सुवर्णरत्नाम्बरद्वैरपि सस्यसम्पदाम् ॥ २०.१० ॥

अथोपयेमे शिशुपालपुत्रीं युधिष्ठिरो देवकीं नाम पूर्वम् ।

स्वीयां भार्यां यत्सलजो धृष्टकेतुर्नुह्लादः सवितुश्चां शयुक्तः ॥ २०.११ ॥

अक्षक्ष्वी । तस्यां सुलोत्रो नामतः पुत्र आसीद्यश्चित्रगुप्तो नाम पूर्वं सुलेषः ।

कृष्णा सैवाऽप्यन्यत्रपेण जता काशीशपुत्री यां प्रवदन्ति काल्. ठम् ॥ २०.१२ ॥

सा डेवला भारती नान्यदेव्यस्तत्राऽविष्टास्तत्कृते काशिराजः ।

स्वयम्भरार्थं नृपतीनाञ्जुष्य सर्वां स्तेऽपि ङ्यत्र उर्षात्समेताः ॥ २०.१३ ॥

तेषां मध्ये भीमसेनां स अेषा मालामाधात्तत्र जरासुताधाः ।

कुङ्गा विष्णोराश्रितानाक्षिपन्त आसेदुरुच्यैः शिवमास्तुवन्तः ॥ २०.१४ ॥

पूर्वं वाङ्मैर्वैदिकैस्तासु भीमो जिग्ये तर्कैः साधुभिः सम्प्रयुक्तैः ।

वेदा ङ्यदोषा एति पूर्वमेव सं साधयित्वैव सदागमैश्च ॥ २०.१५ ॥

वेदाधिक्यं शैवशास्त्राणि याऽऽलुर्वेदोऽङ्गितानां बलुलां य निन्दाम् ।

तथा शाक्तेयस्कान्त्सौरादिकानां तत्रैवोक्तं छन्दसां वैष्णवत्वम् ॥ २०.१६ ॥

विष्णोराधिक्यं तानि शास्त्राणि याऽऽलुः शिवादिभ्यः कुत्रचिन्नैव वेदे ।

विष्णुत्कृष्टः कथितो भौद्धपूर्वाश्चाऽऽलुर्विष्णुं परमं सर्वतोऽपि ॥ २०.१७ ॥

लोकायताश्च डवयिदाऽदुरञ्चं विष्णुं गुरुं सर्ववरं बृहस्पतेः ।

सर्वागमेषु प्रथितोऽत एव विष्णुः समस्ताधिक एव मुक्तिदः ॥ २०.१८ ॥

तेष्वागमेष्वेव परस्परं य विरुद्धता ङ्यन्यपक्षेषु भूपाः ।

प्रत्यक्षतश्चात्र पश्यध्वमाशु बलं बाहोर्मे विष्णुपदाश्रयस्य ॥ २०.१९ ॥

पुर्वं ङि गङ्गा मम विष्णुपूजाविद्यार्थमायाद्दामकरेण सा मे ।

नुन्ना परस्ताद्भङ्गुयोजनं गता पुरे कुङ्गलां शिव आगतस्तदा ॥ २०.२० ॥

स व्याघ्ररूपी कपिलात्मकामुमां परीक्षयन्मां उन्तुमिवाऽद्रवद्द्रुतम् ।

स मे युद्धे विजितो मूर्च्छितश्च गदाप्रहारादास लिङ्गान्तरस्थः ॥ २०.२१ ॥

व्याघ्रेश्वरं नाम लिङ्गं पृथिव्यां प्यातं तदास्ते तद्द्रव्यत्र युद्धे ।

तीरे गोमत्या डैमवते गिरौ ङि जितस्तत्राप्यास शार्दूललिङ्गम् ॥ २०.२२ ॥

अवं प्रत्यक्षे विष्णुपदाश्रयस्य बलाधिक्ये डिमु वक्तव्यमत्र ।

अक्षक्ष्वीठ । विष्णोराधिक्ये क्षत्रियाणां प्रमाणां बलं विप्रे ज्ञानमेवेति याऽऽलुः ॥ २०.२३ ॥

मया केदारे विप्ररूपी जितश्च रुद्रोऽविशखिलेऽङ्गमेवाऽशु भीतः ।
ततः परं वेदविदामगम्यताशापं प्रादाच्छङ्कुरो ब्रीह्, धतोऽत्र ॥ २०.२४ ॥
अेवं प्रत्यक्षे विषशुभले प्रतीपं मनो यस्य ह्युत्तरं स भवीतु ।
क्षोडोऽधिक्षेत्रेऽपि प्रायातु योद्धुमित्युक्तास्तेऽभ्याययुरात्तशस्त्राः ॥ २०.२५ ॥
विद्राप्य तान् बाणसङ्घैः समस्तान् जरासुतं गदया योधयित्वा ।
बाहुभ्यां चैनं परिगृह्याऽशु विषशोः पादोत्थायां प्राक्षिपद्देवनधाम् ॥ २०.२६ ॥
स ब्रीह् । धतः प्रययौ मागधांश्च भूपैः समेतो भीमसेनो रथं स्वम् ।
आरुह्य काशीश्चरपूजितश्च ययौ काल्, या शङ्कसनामकं पुरम् ॥ २०.२७ ॥
तस्यां त्रिलोकाधिकरूपसद्गुणैरासम्भतायां रममाणः सुतं च ।
शर्वत्रातं नामाजनयत्पुरा यः समानवायुर्बलवीर्ययुक्तः ॥ २०.२८ ॥
कृष्णोऽपि गत्वा द्धारवतीं सरामः सत्यापितुर्वधकर्तारमेव ।
शतधन्वानं हन्तुमैच्छत्स यैव यथायेऽङ्कुरं कृतवर्मानुयुक्तम् ॥ २०.२९ ॥
तावभूतां सर्वलोकेऽकर्तुर्नाऽवां विरोधं मनसाऽपि कुर्वः ।
कृष्णस्य सर्वेशितुरित्यनूक्त आरुह्य यार्थीं भयतः पराद्रवत् ॥ २०.३० ॥
अन्वेव तं कृष्णरामौ रथेन यातौ शतं योजनानां दिनेन ।
गत्वा मृतायां बऽबायां पदैव स प्राद्रवत्कृष्ण अेनं पदाऽगात् ॥ २०.३१ ॥
छित्वा शिरस्तस्य यकेण कृष्णो जानन्नङ्कुरे मणिमेनेन दत्तम् ।
अप्यज्ञवल्लोकविऽम्भनाय परीक्ष्य वासोऽत्र नेत्याह रामम् ॥ २०.३२ ॥
अविश्रासात्सतु सकोध अेव ययौ विदेहानवसत्यञ्च थाब्दान् ।
जानन् पार्थेभ्योऽडार्यतां केशवस्य वशीकर्तुं धार्तराष्ट्रो बलं गात् ॥ २०.३३ ॥
अभूव शिष्योऽस्य तथा गदायामसन्निधानं केशवस्य प्रतीक्षन् ।
तदा यथाये भगिनीं च तस्य स च प्रतिज्ञामकरोत्प्रदाने ॥ २०.३४ ॥
श्चिक्षक्षक्ष् । ज्येष्ठं ह्येनं केशवो नातिवर्तेदित्येव मेने धार्तराष्ट्रः स तस्मात् ।
जग्राह हस्तं दक्षिणं सत्यलेतोर्ददौ च रामः करमस्मै हलाङ्गम् ॥ २०.३५ ॥
रूपेण तस्या मोहितो धार्तराष्ट्रो विशेषतः कृष्णरामौ भगिन्याः ।
सेनाद्भ्रंशं यास्यत धत्यगृह्णाद्भ्रस्तं हलाङ्गं हविनो शिपुघ्नम् ॥ २०.३६ ॥
जता देवक्यां सा सुभद्रेति नाम्ना भद्रा रूपेणाऽनकटु-दुभेस्ताम् ।
कृत्वा पुत्रीं रोहिणीं स्वामरक्षत्पूर्वं तु याऽसीत्त्रिजटैव नाम्ना ॥ २०.३७ ॥

सीतायाः प्राङ्नित्यशुश्रूषणात्सा बभूव विष्णोर्भगिनी प्रिया य ।
 उभावेशाद्रूपगुणोपपन्ना पद्मेक्षणा यम्पकदामगौरी ॥ २०.३८ ॥
 अेतद्धृत्वा धृतराष्ट्रात्मजः स यथौ कुडन्निवसत्यत्र रामे ।
 कृष्णोऽङ्कुरं विवसन्तं भयेन सडाईड्यं याऽनयित्वा जगाद ॥ २०.३९ ॥
 आनीय रामं य समस्तसात्वतां यदाऽवादीडेशवः सन्निधाने ।
 मण्डित्स्वय्यास्ते दशयित्येव भीतस्तदाऽङ्कुरोऽदृशयद्रत्नमस्मै ॥ २०.४० ॥
 अव्याजतामात्मनो दर्शयित्वा उवायुधे डेशवस्तस्य जानन् ।
 रत्नाकाङ्क्षामुग्रसेनस्य यैव मातुश्च साम्भस्य पुनर्भभाषे ॥ २०.४१ ॥
 आस्तामङ्कुरे मण्डित्स्वैरधार्यः सदा यज्ञादानपतेः स धार्यः ।
 न सत्या कृष्णावाञ्छितं किञ्चिद्विच्छेत्तथाऽपि तस्या योग्यं षत्याड कृष्णः ॥ २०.४२ ॥
 लब्ध्वा रत्नं दानपतिः सदैव सन्दीक्षितोऽभूद्यज्ञकर्मण्यतन्द्रः ।
 प्रदृश्यं कृष्णो उल्लिने रत्नमेतच्छकप्रस्थं पाण्डवस्नेडतोऽगात् ॥ २०.४३ ॥
 वसत्रजस्तत्र अडूँश्च मासान् सङ्कल्पुनोऽयान्मृगयां कदाचित् ।
 उत्वा मृगान् यमुनातीरसं स्थः सोऽन्यां काल्, षन्दी ददृशे तत्स्वसारम् ॥ २०.४४ ॥
 सा सूर्यपुत्री यमुनानुजाता तपश्चरन्ती कृष्णापत्नीत्वकामा ।
 पृष्टाऽर्जुनेनाऽड समस्तमेतत्पत्नीं य तां जगृडे वासुदेवः ॥ २०.४५ ॥
 ततो गत्वा नञ्जितो गृडं य स्वयम्भरे सप्त वृषानगृह्णात् ।
 सर्वैरग्राह्यान्सुरान् वरेण शिवस्य यैर्निर्जिता भूमिपालाः ॥ २०.४६ ॥
 अङ्गल् ततो नीलां तस्य सुतां य लेभे पूर्वं नीला गोपकन्याऽपि याऽसीत् ।
 सा देडेऽस्याः प्राविशत्पूर्वमेषा यस्मादेका द्विविधा सम्प्रजाता ॥ २०.४७ ॥
 पितृष्वसुर्मित्रविन्दा सुता यकृष्णे मालामासजद्राजमध्ये ।
 विन्दानुविन्दी भ्रातरावेव तस्या न्यषेधतां धार्तराष्ट्रार्थमुग्रौ ॥ २०.४८ ॥
 जित्वाऽवन्त्यौ तौ नृपतींश्चैव सर्वांनादाय तां प्रययौ वासुदेवः ।
 पितृष्वसुस्तनयां य द्वितीयां भद्रां दत्तामग्रीड्भ्रातृभिः सः ॥ २०.४९ ॥
 विश्वेषां देवानामवतारा उिपञ्च ते डैडेया भ्रातरोऽस्या उरेश्च ।
 भक्ता नित्यं पाण्डवानां य तातोऽप्येषां वशे शैव्यनामर्भुरग्रे ॥ २०.५० ॥
 स्वयम्भरो लक्षणायास्तथाऽसीधथा द्रौपद्या लक्षवेधात्मकः सः ।

मद्रेषु तस्याश्च पिता पिनाकं स्वयम्भरार्थं जगृहे गिरीशात् ॥ २०.५१ ॥

लक्षं च तत्सर्वतश्छन्नमेव द्वारं शरस्याप्युपरि स्म लक्षात् ।

छिन्नेषुषा पातनीयं च तद्विद्रौपधर्थात्तदशक्यं ततोऽलम् ॥ २०.५२ ॥

तत्राऽजग्मुर्मागधाद्याश्च सर्वे पार्था अपि द्रष्टुमिडाभ्युपाययुः ।

दुर्योधनाद्याश्च ससूतपुत्रा सजयीकर्तुं धनुरप्युत्सहन्ते ॥ २०.५३ ॥

केचिन्निपेतुर्धनुषैव ताडिता न वै केचिन्ख्यालयितुं च शुकुः ।

दुर्योधनो मागधः सूतपुत्रः सजयं कृत्वा लक्षवीक्षां न शुकुः ॥ २०.५४ ॥

धनञ्जयः स्वात्मबलं प्रकाशयन् सजयं कृत्वा धनुरैक्ष्य लक्षम् ।

नैवाऽददे बाणमनिच्छयैव तत्राप्यां जानन् केशवेनैव तां च ॥ २०.५५ ॥

भीमश्चापं लक्षभायेतदत्र द्रष्टुं च नैवैच्छदरीन्द्रधारिणः ।

योग्ये कर्मण्यायतंश्चापराधी स्यादित्यजः पश्यमानो महात्मा ॥ २०.५६ ॥

कृष्णस्ततश्चापमधिजयमाशु कृत्वाऽयिन्त्यश्छिन्नबाणेन लक्षम् ।

अपातयद्दुन्दुभयश्च दिव्या नेदुः प्रसूनं ववृषुः सुराश्च ॥ २०.५७ ॥

कृष्णे ब्रह्मधैः स्तूयमाने नरेन्द्रकन्या मालां केशवां से निधाय ।

श्चिक्ख । तस्यावुपास्याथ सर्वे नरेन्द्रा युद्धायागुः केशवं स्वात्तशस्त्राः ॥ २०.५८ ॥

विद्राप्य तन्मागधादीन् स कृष्णो भीमार्जुनाभ्यां सङ्घितः पुरीं स्वाम् ।

यथावेता अष्ट महामहिष्यः कृष्णस्य दिव्या लोकसुन्दर्यं षष्टाः ॥ २०.५९ ॥

भैष्मी सत्या यैकतनुर्द्विधैव जाता भूमौ प्रकृतिर्मूलभूता ।

तथैवान्याः सर्वदाऽनुप्रविष्टास्तासां मध्ये जाम्भवती प्रधाना ॥ २०.६० ॥

रामेण तुल्या जाम्भवती प्रियत्वे कृष्णस्यान्याः डिञ्चिदूनाश्च तस्याः ।

यदाऽवेशो बहुलः स्याद्रमायास्तदा तासु प्रीयते केशवोऽलम् ॥ २०.६१ ॥

यदाऽवेशो झसमुपैति तत्र प्रद्युम्नतो विं शगुणाधिकाः स्युः ।

अनादितस्ताः केशवान्प्रान्यसं स्था रेमे ताभिः केशवो द्वारवत्याम् ॥ २०.६२ ॥

अेवं कृष्णे द्वारकामध्यसं स्थे गिरिं भूपा रैवतकं समाययुः ।

दुर्योधनाद्याः पाण्डवाश्चैव सर्वे नानादेश्या येयभूपालसङ्घाः ॥ २०.६३ ॥

आत्मानं तान् द्रष्टुमभ्यागतान् स कृष्णो गिरौ रैवतके ददर्श ।

नमस्कृते सर्वनरेन्द्रमुष्यैः कृष्णे वैदभ्यां सह दिव्यासनस्थे ॥ २०.६४ ॥

अेत्याऽऽकाशान्नारदः कृष्णमाळ सर्वोत्तमस्त्वं त्वादृशो नास्ति कश्चित् ।
 धत्याश्चर्यो धन्य धत्येव शब्दद्वये तूक्ते वासुदेवस्तमाळ ॥ २०.६५ ॥
 दक्षिणाभिः साकमित्येव कृष्णं पप्रच्छुरेतत्किमिति स्म भूपाः ।
 नारायणो मुनिमूये वदेति शृणुष्वमित्याळ स नारदोऽपि ॥ २०.६६ ॥
 दूर्भो दृष्टो विष्णुपदां मयोक्तस्त्वमुत्तमो नास्ति समस्तवेति ।
 ङोये गङ्गामुत्तमां सा जलेशमुमामूये पृथिवीनामिकां सः ॥ २०.६७ ॥
 या मादृशा देवताः सर्वशस्ता धृतास्तथा प्रथितत्वात्पृथिव्या ।
 शिवं शेषं गरुडं याऽऽऽ साऽपि परवानात्पर्यतनामधेयान् ॥ २०.६८ ॥
 तैरेवाळं मत्समाश्चैव देव्यो प्रियन्त धत्येव त ङाचिरेऽथ ।
 ब्रह्माणमेवोत्तममाळ सोऽपि वेदात्मिकां प्रकृतिं विष्णुपत्नीम् ॥ २०.६९ ॥
 अक्ष्णी । सैका देवी अडुडुपा अभाषे युक्ता यदाऽऽऽ ज्ञेन नारायणेन ।
 यज्ञक्रियामानिनी यज्ञनाम्नी तदोत्तमा तत्प्रवेशात्तदाभ्या ॥ २०.७० ॥
 विष्णुवाविष्टा यज्ञनाम्नी तदङ्गुस्थिता सोये केशवो ङ्युत्तमोऽलम् ।
 न तत्समश्चाधिकोऽतः कुतः स्यादृषे सत्यं नान्यथेति स्म भूयः ॥ २०.७१ ॥
 तयोक्तोऽऽऽ नावतारेषु कश्चिद्विशेष धत्येव यदुप्रवीरम् ।
 सर्वोत्तमोऽसीत्यवदं स याऽऽऽ न केवलं मेऽङ्गुगायाः श्रियोऽलम् ॥ २०.७२ ॥
 सदोत्तमः किन्तु यदा तु सा मे वामार्द्धरूपा दक्षिणानामधेया ।
 यस्मात्तस्या दक्षिणतः स्थितोऽऽऽ तस्मान्नाम्ना दक्षिणेत्येव सा स्यात् ॥ २०.७३ ॥
 सा दक्षिणामानिनी देवता यसा य स्थिता अडुडुपा मदङ्गु ।
 वामार्द्धो मे तत्प्रविष्टो यतो ङि ततोऽऽऽ स्यामर्द्धनारायणाभ्यः ॥ २०.७४ ॥
 तदाऽऽभ्यस्या उत्तमोऽऽऽ सुपूर्णा नमादृशः कश्चिदस्त्युत्तमो वा ।
 धत्येवावादीदक्षिणाभिः सडेति सर्वोत्तमत्वं दक्षिणानां स्मरन्तसः ॥ २०.७५ ॥
 ताभिश्चैताभिर्दक्षिणाभिः समेताद्वरिष्ठोऽऽऽ जगतः सर्वदैव ।
 मत्सामर्थ्यान्नैव यानन्तभागो दक्षिणानां विद्यते नारदेति ॥ २०.७६ ॥
 उक्तं कृष्णेनाप्रतिमेन भूपा अन्योत्तमत्वं दक्षिणानां य शश्वत् ।
 सेयं लैष्मी दक्षिणा केशवोऽयं तस्याः श्रेष्ठः पश्यत राजसङ्घाः ॥ २०.७७ ॥
 प्रत्यक्षं वो वीर्यमस्यापि कुन्त्या युधेऽर्थितः केशवो वीर्यमस्यै ।
 अदर्शयत्याऽऽऽऽऽ धार्तराष्ट्रान् भीष्मद्रोणद्रौणिङ्गुपान् सकर्णान् ।

निरायुधांश्चक्रे अकः क्षणेन लोकश्रेष्ठान् दैवतैरप्यजेयान् ॥ २०.७८ ॥
 व्रतं भीमस्यास्ति नैवास्मि कृष्णामियामिति स्माऽज्ञाया तस्य विष्णोः ।
 यकं रथस्याग्रहीत्स प्राणभ्य कृष्णं स तं केशवोऽपाउरथ्य ॥ २०.७९ ॥
 अवेवं क्रीडन्तोऽप्यात्मशक्त्या प्रयत्नं कुर्वन्तस्ते विजिताः केशवेन ।
 ततः सर्वे नेमुरस्मै पृथा य सविस्मया वासुदेवं ननाम ॥ २०.८० ॥
 अवेवं विधान्यद्भुतानीड कृष्णे दृष्टानि वः शतसाउस्रशश्च ।
 अक्ष्णीथ । तस्मादेष ज्यद्भुतोऽत्युत्तमश्चेत्युक्त्वा नेमुस्तेऽपिला वासुदेवम् ॥ २०.८१ ॥
 वाय्वाज्ञाया वायुशिष्यः स सत्यमित्याद्युक्त्वा नारदो रुग्मिणीं य ।
 स्तुत्वा पुष्पं पारिजातस्य दत्त्वा ययौ लोकं क्षिप्रमञ्जोद्भवस्य ॥ २०.८२ ॥
 साक्षात्सत्या रुग्मिणीत्येकसं विद्विधाभूता नात्र भेदोऽस्ति कश्चित् ।
 तथाऽपि सा प्रमदानां स्वभावप्रकाशनार्थं कुपितेवाऽस सत्या ॥ २०.८३ ॥
 साकं रुग्मिण्या राजमध्ये प्रवेशात्स्तवाद्दृष्टेः पुष्पदानाभ्य दैवीम् ।
 कोपाननं दर्शयन्तीमुवाय विडम्बार्थं कामिजनस्य कृष्णः ॥ २०.८४ ॥
 दातास्यडं पारिजातं तरुं त धृत्येव तत्राथाऽगमद्वासवोऽपि ।
 सर्वैर्देवैर्भौमजितोऽप्यदित्यास्तेनैवाथो दुष्टलाभ्यां हृताभ्याम् ॥ २०.८५ ॥
 तदैवाऽगुर्मुनयस्तेन तुत्रा भदर्यास्ते सर्वे अवाऽशु कृष्णाम् ।
 यथाथिरे भौमवधाय नत्वा स्तुत्वा स्तोत्रैर्वैदिकैस्तान्त्रिकैश्च ॥ २०.८६ ॥
 धन्त्रेण देवैः सङ्घितेन यायितो विप्रैश्च सस्मार विडङ्गराजम् ।
 आगम्य नत्वा पुरतः स्थितं तमारुज्य सत्यासङ्घितो ययौ हरिः ॥ २०.८७ ॥
 नित्यैव या प्रकृतिः स्वेच्छयैव जगच्छिष्यार्थं द्वादशीं भीमसंज्ञाम् ।
 उपोष्य भले कोटिधाराजस्य विष्णोः प्रीत्यर्थं सैव हि सत्यभामा ॥ २०.८८ ॥
 तथा युक्तो गरुडस्कन्धसं स्थो दूरानुयातो वज्रभृताऽप्यनुज्ञाम् ।
 दत्त्वाऽमुष्मै प्रययौ वायुजुष्टामाशां कृष्णो भौमवधे धृतात्मा ॥ २०.८९ ॥
 भौमो ज्यासीद्ब्रह्मवरादवधो न शस्त्रभृज्जुयस धृत्यमुष्मै ।
 दत्तो वरो ब्रह्मणा तद्ददेव तस्याभ्यात्यानां तद्ददवध्यता य ॥ २०.९० ॥
 भौमेन जथ्यत्वमपि ज्यमीषां दत्तं भौमाय ब्रह्मणा कोऽरुपात् ।
 विष्णोर्जातायास्य दुर्गं य दत्तं प्राञ्जयोतिषं नाम पुरं समस्तैः ॥ २०.९१ ॥

आसीद्दाल्ये गिरिदुर्गं तदन्तः पानीयदुर्गं भौरवं पाशदुर्गम् ।
 तस्याप्यन्तः क्षुरधारोपमं तत्पाशाश्च ते षट्सहस्राश्च धोराः ।
 अभेद्यत्वमरिभिरतार्थता य दत्ता दुर्गाणां ब्रह्मणोऽराधितेन ॥ २०.६२ ॥
 शिङ्खलम् । तस्यामात्याः पीठमुरौ निसुम्भुडयत्रीवौ पञ्चजनश्च शूराः ।
 सङ्कुल्य तान् लोकपालानहं य ब्रह्मेत्यह्ना भाषमाणः स आस्ते ॥ २०.६३ ॥
 उन्तुं कृष्णो नरकं तत्र गत्वा गिरिदुर्गं गदया निर्बिभेद ।
 वायव्यास्त्रेणोदकं शोषयित्वा यकर्त ऋगेन मुरस्य पाशान् ॥ २०.६४ ॥
 अथाभिपेतुर्मुर्षीठौ निसुम्भुडयत्रीवौ पञ्चजनश्च दैत्याः ।
 ताञ्छैलशस्त्रास्त्रशिलाभिवर्षिणश्चक्रे व्यसूश्चकनिकृत्तकन्धरान् ॥ २०.६५ ॥
 तेषां सुताः समसमोरुवीर्यां वरादवध्या गिरिशस्याभिपेतुः ।
 तानस्त्रशस्त्राभिभुयः शरोत्तमैः समर्षयामास स मृत्यवेऽव्युतः ॥ २०.६६ ॥
 उत्वा पञ्चत्रिंशतो मन्त्रिपुत्रान् जगाम भौमस्य सकाशमाशु ।
 श्रुत्वा भौमः कृष्णमायातमारादक्षोडिणीं शकेनाभ्ययात्तम् ॥ २०.६७ ॥
 जघ्ने सेनां गरुडः पक्षपातैः पादं शेषां केशवः सायकौघैः ।
 अथाऽससादाऽशु भौमोऽव्युतं तं मुञ्चञ्छरानस्त्रसम्मन्त्रितान् द्राक् ।
 विव्याध तं केशवः सायकौघैर्भौमः शतघ्नीं ब्रह्मदत्ताममुञ्चत् ॥ २०.६८ ॥
 अख्येधोऽभेधो नित्यसं वित्सुष्पात्मा नित्याव्ययः पूर्णशक्तिः स कृष्णः ।
 निगीर्य तां देववरः शतघ्नीं नित्याश्रान्तोऽदृशयिञ्छ्रान्तवञ्च ॥ २०.६९ ॥
 बहून् वरान् ब्रह्मणोऽन्येष्वमोघान्मोघीकृतान् वीक्ष्य परात्परेशः ।
 भवेत्कथञ्चिद्भुमानेन युक्तं एत्येव कृष्णोऽदृशयिञ्छ्रान्तवत्सवम् ॥ २०.७० ॥
 तदा दृप्तं नरकं वीक्ष्य देवी सत्याऽददे कार्मुकं शार्ङ्गसंज्ञम् ।
 यकार तं यतमानं य भौमं निरायुधं विरथं य क्षणेन ॥ २०.७० ॥
 आलिङ्ग्य कृष्णः सत्यभामां पुनश्च स्थान्तरे सं स्थितं भौममुग्रम् ।
 सृजन्तमस्त्राण्यरिणा निकृत्तकन्धं मृत्योर्षयामास शीघ्रम् ॥ २०.७० ॥
 स मन्त्रिभिर्भन्निपुत्रैः समेतो जगाम कृष्णावज्ञयाऽन्धं तमश्च ।
 तदाविष्टो वायुरगाञ्च कृष्णमन्तः पुरं प्राविशत्सत्ययेशः ॥ २०.७० ॥
 अक्ष्वत् । तदा भूमिः पञ्चभूतावरा या यस्यां जज्ञे नरकः श्रीवराडात् ।
 भूलप्रकृत्यैव भूम्या नितान्तमाविष्टा या साऽगमत्कृष्णपादौ ॥ २०.७० ॥

साऽदित्यास्ते कुण्डले पादयोश्च निधाय पौत्रं भगदत्तसंज्ञाम् ।
समर्पयामास तस्याभिषेकं प्राग्ज्योतिषे कारयामास कृष्णः ॥ २०.१०५ ॥
सं स्थाप्य तं सर्वकिरातराज्ये भौमाहुतं वैश्रवाणाद्भलेन ।
शिवेन दत्तं धनदायातिसत्त्वं भगदत्ते न्यधधात्सुप्रतीकम् ॥ २०.१०६ ॥
करीन्द्रमेकं तं निधायैव तस्मिन् कृत्वा प्रसादं य वसुन्धरायाः ।
यत्तुर्दन्तान् षट्सदस्नान् करीन्द्रान् पयोष्विजान् प्राडिणोद्वास्वत्यै ॥ २०.१०७ ॥
नराधिपान् देवगन्धर्वनागान् जित्वाऽनीतं लेभरत्नोच्चराशिम् ।
शतद्वयं योजनानां समृद्धं समन्ततः प्राडिणोत्स्वां पुरीं सः ॥ २०.१०८ ॥
मडावीर्यैर्नैरृतै राक्षसेन्द्रैर्भौमानीतैर्निरृतं योधयित्वा ।
स प्राडिणोत्सर्वरत्नोच्चराशिं गणेश्च नारायण आदिदेवः ॥ २०.१०९ ॥
तत्रापश्यत्सन्धिका भूमिपानां भौमानीताः समरे तान् विजित्य ।
द्व्यष्टौ सदस्नाणि शतं य रुपशीलोदारा अक्षताः सद्व्रतस्थाः ॥ २०.११० ॥
काश्चित्त्राऽसन् देवगन्धर्वकन्यास्तासां प्रधाना त्वष्टृपुत्री कशेरुः ।
पुत्रा अत्रोः पूर्वमासंश्च तेऽथ स्त्रीत्वप्राप्त्यै यद्गुरुग्रं तपश्च ॥ २०.१११ ॥
भायार्त्वार्यै वासुदेवस्य योषित्तनुं तासाभिच्छतीनां समीरः ।
अदाद्वरे तपसाऽराधितः सन् स्त्रीभूतास्ते बहरीं स प्रजग्मुः ॥ २०.११२ ॥
नारायणं तत्र शुश्रूषमाणाः प्राप्याप्सरस्त्वं राजकुलेषु जाताः ।
काश्चित्स्वर्गे ता निशाम्यैव कृष्णं वदुः पतिं सर्वगुणाभिरामम् ॥ २०.११३ ॥
आजानदेवैः सर्वगुणैः समास्ताः स्वभावतोऽथेन्द्रिरावेशतोऽतः ।
गुणाधिकास्ताः शिबिकासु कृष्ण आरोपयित्वा प्राडिणोद्वास्वत्यै ॥ २०.११४ ॥
समन्ततो योजनानां शते द्वे प्रपृष्टमिन्द्रस्य स रत्नपर्वतम् ।
नित्यामृतस्नावि जलेश्वरस्य अत्रं य दोग्ध्यं गरुडे न्यधाद्दृशिः ॥ २०.११५ ॥
श्चिक्त्व । स्वयं य सत्यासहितः समारुढत्स याश्रमेणैव ययौ त्रिविष्टपम् ।
अभिप्रयातोऽम्बिललोकापलैर्जनार्दनः शङ्कगुहं विवेश ॥ २०.११६ ॥
सम्पूजितः सत्यभामासहायः शङ्केण शय्या सहितेन सादरम् ।
ददायदित्या अपि कुण्डले शुभे समस्तदेवैर्मुनिभिश्च वन्दितः ॥ २०.११७ ॥
तमासुरावेशवशादजानती सत्यां य सर्वप्रभवौ जगत्प्रभू ।
निर्दोषसौम्यैकतनू शुभाशिषस्ताभ्यां ददौ साऽदितिरात्मपुत्रवत् ॥ २०.११८ ॥

अथो सदानन्दविद्यात्मदेहः न नन्दनोधानमज्जोऽनुत्पया ।
 अनन्तशक्तिः सल सत्यभाभया विवेश रन्तुं प्रिययाऽभिलेश्वरः ॥ २०.११८ ॥
 तथाऽव्युतोऽसौ कनकावदातया सुकुङ्कुमादिग्धपिशङ्गवाससा ।
 पूर्णोन्टुकोटयोधजयन्मुभाब्जया रेभेऽमितात्मा जगदेकसुन्दरः ॥ २०.१२० ॥
 सर्वर्तुनित्योदितसर्ववैभवे सुरत्रयाभीकरवृक्षसद्गने ।
 सदैव पूर्णोन्टुविराजिते हरिश्वयार देव्या पवनानुसेविते ॥ २०.१२१ ॥
 विदोषसं वित्तनुरत्र सत्तरुं ददर्श सत्याऽमृतमन्थनोद्भवम् ।
 सा पारिजातं मणिकाञ्चनात्मकं समस्तकामप्रदमार्तिहारिणाम् ॥ २०.१२२ ॥
 दृष्ट्वैव तं सुस्मितयन्दिनास्फुरन्मुपारविन्दाऽसितलोवल्लोचना ।
 कपोलनिर्भातयलत्सुकुण्डला जगाद देवाधिपतिं पतिं सती ॥ २०.१२३ ॥
 तरुर्जगज्जुवद मे गृहाङ्गणो सं स्थापनीयोऽयमचिन्त्यपौरुष ।
 धीरितस्तां कलशोपमस्तनीमालिङ्ग्य देवस्तरुमुद्भवत् ॥ २०.१२४ ॥
 स तेन वृक्षेण सत्तैव केशवस्तया यदेव्याऽरुह्यपौरुषम् ।
 भगेश्वरं तस्य निशम्य शय्या प्रयोदितो वासव आगमत्सुरैः ॥ २०.१२५ ॥
 तानासुरावेशयुतान् हरेश्च बलप्रकाशाय समुद्यतान् सुरान् ।
 न्यवारयच्छाङ्गशरासनव्युत्तैर्हरिप्रिया भाणवरैः समस्तशः ॥ २०.१२६ ॥
 निरायुधं वैश्रवाणं यकार चिक्षेप याभ्यौ गरुडो जलेश्वरम् ।
 अक्ष्वी.प्रधानवायोस्तनयं तु वायुं कोणाधिपं वह्नियमादिकानपि ॥ २०.१२७ ॥
 विबोध्य शार्ङ्गात्थरवैः स्वकां तनुमावेशितानामसुरैरगाध्वरिः ।
 ते बोधितास्तेन रणं विसृज्य ययुर्विदित्वा तमनाद्विपूरुषम् ॥ २०.१२८ ॥
 शिवं य शकार्यमुपागतं हरिर्व्यद्रावयच्छाङ्गविनिःसृतैः शरैः ।
 सवाडनो दूरतरे निपातितो गुरुत्मता शम्भुरगाच्छराडतः ॥ २०.१२९ ॥
 विद्राविते भाणगाणैश्च शौरिणा हरे हरौ वज्रमवासृजद्द्रुतम् ।
 शकोऽग्रीढीतं प्रहसन् जनार्दनः करेण वामेन य यापजग्मिवान् ॥ २०.१३० ॥
 अपाडसत्तं जगदेकसुन्दरी हरिप्रियाऽथो जगदेकमातरम् ।
 उवाच शको जगतां जनित्रे प्रदर्शयामो वयमात्मशैशवम् ॥ २०.१३१ ॥
 जगाम याथो शरणं जनार्दनं सुरैर्वृतो देवपतिः क्षमापयन् ।

शृङ्गं य एत्वा मणिपर्वतस्य प्राणम्य देव्या सङ्घितं जगद्गुरुम् ॥ २०.१३२ ॥

यथाय अनेनं परिरक्षणाय शयीपतिः केशवमर्जुनस्य ।

जगाद कृष्णोऽपि धरातल् अस्थिते न मथ्यमुं कश्चन जेष्यतीति ॥ २०.१३३ ॥

तमर्जुनार्थं वरमाप्य वासवः पुनः पुनश्चक्रधरं प्राणम्य ।

प्रसन्नदृष्ट्या हरिणाऽभिवीक्षितो ययौ महाभागवतः स्वमालयम् ॥ २०.१३४ ॥

कृष्णोऽप्यनुज्ञाप्य पुरन्दरं पुरीं निजं प्रजन्नत्यधिकं व्यरोयत् ।

किरीटधारी वरकुण्डलोत्पलसन्मुष्णाम्भुजः पीतपटः सुकौस्तुभः ॥ २०.१३५ ॥

विरोयमानस्य सदा जगत्प्रभोर्नवे विशेषः क्वचिद्व्युत्तस्य ।

तथाऽपि तत्स्मारयितुं वयो भवेदपेक्ष्य बाल्यज्ञामतिं पुराणगम् ॥ २०.१३६ ॥

प्रविश्य येशः स्वपुरीं स यादवैः सुपूजितोऽन्तः पुरमेत्य याऽगारे ।

तरुं प्रियाया न्येध्याद्गुडस्य सडैव शृङ्गोणं य रत्नसद्भिरेः ॥ २०.१३७ ॥

प्रदाय रत्नानि य सर्वसात्वतां यथेष्टतस्ता अपि कन्यकाः प्रभुः ।

उद्गाढ्य रेमे पृथगेव रत्नप्रासादसं स्थाभिरनन्तःपुः ॥ २०.१३८ ॥

अक्ष्वीष्ट । पृथक्पृथक्तासु दशैव पुत्रकानधत्त कन्यामपि सर्वशः प्रभुः ।

प्रद्युम्नसाम्भावपि भानुयारुदेषु य तेषां नितरां गुणाधिकाः ॥ २०.१३९ ॥

विवस्वतो योऽवरोऽदितेः सुतः भ्यातश्च नाम्ना सवितेति कृष्णात् ।

जातः स सत्याजठरेऽत्र नाम्ना भानुस्तु लैष्यया अपि यारुदेषुः ॥ २०.१४० ॥

स यारुदेषुऽपि डि विद्मराजो येऽन्ये य कृष्णस्य सुताः समस्ताः ।

ते यैव गीर्वाणगणास्तथाऽन्ये ये द्वारकायां निवसन्ति सर्वे ॥ २०.१४१ ॥

तस्यां समस्तैरभिपूज्यमाने देवे स्वपुर्यां निवसत्यनन्ते ।

ययौ कदाचित्स तु रौग्मिणोयः साम्भेन सार्धं भुजगेन्द्रलोकम् ॥ २०.१४२ ॥

अज्ञानतस्तैरभियोधितः स जिगाय सर्वानपि वासुकिं य ।

विद्राप्य बाणैरथ रत्नसञ्चयान् समाददे नेमुरमुं ततस्ते ॥ २०.१४३ ॥

तैः पूजितः साम्भसहाय आशु मयं य मायाविनमस्त्रवर्षैः ।

विजित्य रुन्धानमनेन पूजितो ययौ रथेनाम्भरगेन नाकम् ॥ २०.१४४ ॥

तत्रैव कृष्णेन तु पारिजाते हृते जयन्तं प्रजिगाय याऽञ्जौ ।

सं स्पर्धयाऽयातममुष्य यानुजं साम्भोऽजयद्रूपं नाम शस्त्रैः ॥ २०.१४५ ॥

अस्त्राणि तावस्त्रवरैर्निहत्य तयोश्च ताभ्यां प्रतिदग्धयानौ ।
 विद्राप्य तौ भाणववैः सुरेन्द्रसम्भूजितौ यथतुर्विधया भे ॥ २०.१४६ ॥
 स विधया साम्भमुदूष्य रत्या प्रदत्तया रुग्मिणिनन्दनः पुरीम् ।
 यथौ ततो नारद आगमद्द्रुतं ज्ञातुं उरेर्भुभार्यासु वृत्तिम् ॥ २०.१४७ ॥
 तं दृव्यष्टसाहस्रगुणेषु दृष्ट्वा तावत्स्वःपैर्विदरन्तमेकम् ।
 सुविस्मितः प्रयथौ तं प्राण्य शङ्कप्रस्थं पूजितश्चात्र पार्थैः ॥ २०.१४८ ॥
 स आज्ञया ब्रह्मण आह कृष्णां क्कमात्सु भीम अेवैकसं स्थाम् ।
 अन्या देवीः स्वापयित्वा शरीरे तस्या भारत्याः पूर्णभोगार्थमेव ॥ २०.१४९ ॥
 सुन्दोपसुन्दौ भ्रातरौ ब्रह्मवाक्यात्परस्परान्यतो नैव वध्यौ ।
 तिलोत्तमार्थे निहतौ परस्परं तयोर्वधार्थे सृष्टया तेन दैत्यौ ॥ २०.१५० ॥
 शिखलक्ष्मणः पृथग्वत्सरतो भवत्सु क्कमात्सु त्रिभुवः त्रिभुवः त्रिभुवः ॥ २०.१५१ ॥
 पश्येद्भोऽसौ वत्सरं तीर्थयात्रां कुर्यादिति स्माथ यकुस्तथा ते ॥ २०.१५२ ॥
 ततः कदाचिद्भर्माज्ञेन युक्तं शस्त्रागारे विप्रगोरक्षणार्थम् ।
 शस्त्रादित्सुः हृत्पुनोऽद्राक्षस शस्त्रैर्दस्युन् हत्वा तीर्थयात्रोन्भोऽभूत् ॥ २०.१५३ ॥
 युधिष्ठिराद्यैः सौहृदाद्धारितोऽपि यथौ सत्यार्थं स कदाचिद्दुःखानाम् ।
 कुर्वन् स्नानं मायया नागवध्या हृतो लोकं भुजगानां क्षणेन ॥ २०.१५४ ॥
 तस्याः पिता गरुडेनाऽत्तपत्युः पुत्राकाङ्क्षी योऽयामास पार्थम् ।
 सं वत्सरब्रह्मवर्षे तु पार्थैः कृष्णालेतोः समये साधु बद्धम् ॥ २०.१५५ ॥
 पुनः पुनर्याज्यमानः स पार्थः पुत्रार्थमस्या भुजगेन तस्याम् ।
 उत्पादयामास सुतं कुंजं शं नाम्नैरावन्तं वरुणावेशयुक्तम् ॥ २०.१५६ ॥
 गुणाः पितुर्मातृजातिः सुतानां यस्मात्सतां प्रायशस्तेन नागः ।
 भली य पार्थप्रथमोद्भवत्वान्मायाविदस्त्री य सुधार्मिकश्च ॥ २०.१५७ ॥
 ततो यथावर्जुनस्तीर्थयात्राकमेण पाण्ड्यां स्तनयोऽस्य मात्रा ।
 सह त्यक्तो भुजगैर्दवलोके सम्भूजितो न्यवसद्वैतैश्च ॥ २०.१५८ ॥
 सत्यात्ययान्नैव दोषोऽर्जुनस्य तेज्जयसन्निवन्तनीयः कथञ्चित् ।
 श्रेष्ठापरधात्रान्यदोषस्य लेपस्तेज्जयसां निर्णयोऽयं हि शास्त्रे ॥ २०.१५९ ॥
 अतिस्नेहाय्यात्रजाभ्यां तदस्य क्षान्तं सुता पाण्ड्यराजेन दत्ता ।
 सं वत्सरान्ते हृत्पुनस्याभिःपुत्रा चित्राङ्गदा वीरसेनेन तोषात् ॥ २०.१६० ॥

स वीरसेनस्त्वष्टुर् शो यमस्याप्यावेशयुक्त्वा य कन्या शयी छि ।
ताराद्वेदे सूर्यशस्याङ्गसङ्गात्स्वर्ग नागादन्तरिक्षाद्विहाडसीत् ॥ २०.१६० ॥
तेनैव डेतोर्नातिसामीप्यमासीत्तस्याः पार्थे पुत्रिकापुत्रधर्मा ।
तस्यां जातो बभ्रुवाडोऽर्जुनेन पूर्वं जयन्तः कामदेवां शयुक्तः ॥ २०.१६१ ॥
पुत्रं वीरं जनयित्वाऽर्जुनोऽतो गच्छन् प्रभासं शापतो ग्राहदेहाः ।
अल्डमूमुयश्याप्सरसः स पञ्च ताभिर्गृहीतः प्रविकृष्य तीरम् ॥ २०.१६२ ॥
अवेवं छि तासां शापमोक्षः प्रदत्तो यदाऽपिला वो युगपत्सम्प्रकर्षत् ।
अेकस्तदा निजवृषामिरेवेत्यवं तुष्टेन ब्राह्मणेनाऽनतानाम् ॥ २०.१६३ ॥
विप्रापलासात्कुत्सितयोनितस्ताः कन्यातीर्थे पाण्डवः सम्प्रमुच्य ।
प्राप्तः प्रभासं वासुदेवानुजातां शुश्राव रामेण सुयोधनोद्धताम् ॥ २०.१६४ ॥
विश्विन्य कार्यं यतिवृषं गृहीत्वा कुशस्थलीं प्रययौ तं समीपे ।
प्राप्तं कृष्णः प्राडसत्सं विजानन् सत्यासहायः शयनीयाधिपुठः ॥ २०.१६५ ॥
सर्वज्ञा सा वीलया हासडेतुमपृच्छत्तं सोऽपि तस्यै बभाषे ।
वीलाभाजौ दर्शनार्थं पुनस्तावगच्छतां रैवतं शैलराजम् ॥ २०.१६६ ॥
आक्रीडोऽसौ वृष्णिभोजन्धकानां तत्रापश्यत्केशवः कृत्वुनं तम् ।
स्वसुदामे स प्रतिज्ञां रडोऽस्मै यडे कृष्णोऽथाऽसदत्सर्ववृष्णीन् ॥ २०.१६७ ॥
दृष्ट्वा गिरौ शैखिण्यो यतीन्द्रवेषं पार्थं ज्ञातियुक्तः प्रणम्य ।
यडे पूजां कृत्वुनोऽपि प्रणामं गुणज्येष्ठोऽसीति यडे बलाय ॥ २०.१६८ ॥
सर्वज्ञं तं वाग्मिनं वीक्ष्य रामः कन्यागारे वर्षकाले निवासम् ।
सत्कारपूर्वं कारयेत्याड कृष्णं नैवेत्यूये केशवो दौषवादी ॥ २०.१६९ ॥
युवा बली दर्शनीयोऽतिवाग्मी नायं योग्यः कन्यकागारवासम् ।
धृत्युक्तवन्तं राम आहाडमविद्ये नास्मिञ्छुङ्केत्येव लोकाधिनाथम् ॥ २०.१७० ॥
नास्मन्मते रोयते त्वन्मतं तु सर्वेषां नः पूजयमेवास्तु तेन ।
धृत्युक्तवा तं केशवः सोदरायै शुश्रूषयेत्याड सन्तं यतीन्द्रम् ॥ २०.१७१ ॥
नित्याप्रमत्ता साधु सन्तोषयेति प्रोक्ता तथा साऽकरोत्सोऽपि तत्र ।
यडे मासान् वार्षिकान् सत्कथाभिर्वासं वाक्यं ब्रह्मणो हरेस्तत् ॥ २०.१७२ ॥
सं यायितः कृत्वुनेनाऽड वाक्यं यद्वासुदेवस्तत्र जानाति कश्चित् ।

ऋते पित्रोर्विपृथोः सात्यकेर्वा सुभद्रां ते प्रदद्यात् । तत्त्वम् ॥ २०.१७३ ॥
 श्विदसत्रे शस्त्रे तत्त्वविधासु यैव शिष्यः शैनेयो वासुदेवेन्द्रसूनवोः ।
 तस्मादस्मै कथयामास कृष्णः स्वशिष्यत्वाद्भिपृथोश्चापि सर्वम् ॥ २०.१७४ ॥
 अन्ये सर्वे वासुदेवस्य पार्थान् प्रियान्नित्यं जानमाना अपि स्म ।
 रामेणाऽदृष्टा उद्धवोऽथाऽडुकाद्यां हार्दिक्याद्यां नैव दित्सन्ति शिष्योः ॥ २०.१७५ ॥
 दुर्योधने दातुमिच्छन्ति सर्वे रामप्रियार्थं जानमाना उरेस्तत् ।
 अप्यप्रियं राक्षसावेशयुक्तास्तस्मात्सर्वान् वञ्चयामास कृष्णः ॥ २०.१७६ ॥
 प्रद्युम्नसाम्भप्रमुभाश्च वञ्चिता ययुस्तीर्थार्थं रामयुक्ताः समग्राः ।
 पिण्डोद्धारं तत्र मडोत्सवेष्वावर्तत्सु क्वचिद्भूये सुभद्रा ॥ २०.१७७ ॥
 यते तीर्थानायरन् भान्धवां स्त्वमद्राक्षीर्नः कञ्चिदृष्टान् स्म पार्थान् ।
 कुन्तीं कृष्णां येत्याल पृष्टः स पार्थ ओमित्येतेषामाल यानामयं सः ॥ २०.१७८ ॥
 भूयः साऽवादीद्भगवन्निन्द्रसूनुर्गतस्तीर्थार्थं ब्राह्मणोऽस्यः श्रुतो मे ।
 कञ्चिद्भूये भवतेत्योमिति स्म पार्थोऽप्यभूये क्वेति साऽप्युच्छेदम् ॥ २०.१७९ ॥
 अत्रैवेति स्मयमानं य पार्थ पुनः पुनः पर्यपृच्छच्छुभाङ्गी ।
 सोऽप्यालोन्मते सोऽस्मि ङीति स्मयं स्तां कुल्लाक्षी तं सा दृष्टवतीतिदृष्टा ॥ २०.१८० ॥
 ततो ऽर्षाल्लज्जया योत्पलाक्षी किञ्चिन्नोये पार्थ येनामुवाय ।
 कामाविष्टो मुष्यकावो लयं नावुद्राडार्थोक्तस्त्विति सा येनमाह ॥ २०.१८१ ॥
 नातिक्रमो वासुदेवस्य युक्तस्तस्मात्तेन स्वपितृभ्यां य दत्ताम् ।
 युक्तो निजैर्बन्धुभिश्चोत्सवे मां समुद्रुत्सेत्यथ कृष्णं स दध्यौ ॥ २०.१८२ ॥
 मातापितृभ्यां सखितोऽथ कृष्णस्तत्रैवाऽयाद्वासवश्चाथ शय्या ।
 समं मुनीन्द्रैः कृष्णुनेन स्मृतः सं स्तत्रैवाऽगात्प्रीतियुक्तो निशायाम् ॥ २०.१८३ ॥
 कृष्णस्ततः पुरुडूतेन साकं तयोर्विवाहं कारायामास सम्यक् ।
 मातापितृभ्यां सत्यकिनाऽपि युक्तो मडोत्सवेऽन्याविदितो मुनीन्द्रैः ॥ २०.१८४ ॥
 ततः कृष्णः स्थान्नं कृष्णुनार्थं निधाय स्वं प्रययौ तद्रजन्याम् ।
 गते य शङ्के रथमारुरोह प्रातः पार्थः सखितो भार्ययैव ॥ २०.१८५ ॥
 अली । सर्वयुधैर्युक्तस्थं समास्थिते गृहीतथापे कृष्णुने द्धारवत्याम् ।
 आसीद्भावः किङ्किमेतन्निदृष्टी कन्यां उरत्येष कोदण्डपाणिः ॥ २०.१८६ ॥

ततस्तु तं सतनुत्रं मलेन्द्रदत्ते दिव्ये कुण्डले वाससी च ।
 दिव्यानि रत्नानि च भूषणानि दृष्ट्वा भिन्नाणां रक्षिणोऽवारयन् स्म ॥ २०.१८७ ॥
 ततः स आभङ्गतत् । आङ्गुलित्रः सतूणीरश्चापमायम्य बाणैः ।
 यकेऽन्तरिक्षं प्रदिशो दिशश्च निरन्तरं शिक्षया विधया च ॥ २०.१८८ ॥
 यके सारथ्यं केशवेनैतदर्थं सुशिक्षिता तस्य सम्यक्सुभद्रा ।
 तथा पार्थो वारितो नैव कञ्चित्मित्रत्वयं कृतवान् क्रीडमानः ॥ २०.१८९ ॥
 स शिक्षया त्वद्भुतया शरौघैर्विद्राप्य तान् भीषयित्वैव सर्वान् ।
 निर्गत्य पुर्यां विपृथुं ददर्श रामेण पुर्यां रक्षणे सन्नियुक्तम् ॥ २०.१९० ॥
 प्रियं कुर्वन्निव रामस्य सोऽपि व्याजेन पार्थ सेनयैवाऽवृणोत्तम् ।
 कृष्णादेशान्नैव पार्थस्य यके सम्यग्रोधं युयुधे च खलेन ॥ २०.१९१ ॥
 अको ङ्यसौ मरुतां सौम्यनामा शुश्रूषार्थं वासुदेवस्य जातः ।
 तं यादवं शरवर्षैर्ववर्ष यथा क्षतं न भवेत्सव्यसायी ॥ २०.१९२ ॥
 निरायुधं विरथं यैव यके पार्थः सेनां तस्य नैवाडनस्य ।
 दृष्ट्वा शरां स्तस्य तीक्ष्णां स्त्वयोऽपि नखेदकान् विपृथुः सन्तुतोष ॥ २०.१९३ ॥
 शिक्षां पार्थस्याधिकं मानयान् उपेत्य पार्थ य शशं स सर्वम् ।
 आज्ञां विष्णोः सन्नियुद्ध्यन्निवास्मै कृत्तायुधः कृत्वुनेनैव पूर्वम् ॥ २०.१९४ ॥
 ततः पराजितवखीघ्नमेत्य शशं स सर्वं उल्लिनेऽथ सोऽपि ।
 प्रद्युम्नसाम्भादियुतोऽथ कोपादायात्पुरीं उन्तुकामोऽर्जुनं च ॥ २०.१९५ ॥
 कृष्णोऽपि सर्वं विपृथोर्निशम्य प्राप्तः सुधर्मा विमना ष्टवाऽसीत् ।
 अवाङ्मुपस्तत्र यदुप्रवीराः प्रद्युम्नाद्या आङ्कुर्यैर्नदन्तः ॥ २०.१९६ ॥
 मायाप्रतं तं विनिहत्य शीघ्रं वयं सुभद्रामानयामः क्षणेन ।
 खलीष । ष्टयुक्तवाक्यानवदद्भलस्तान् कृष्णाज्ञया यान्तु न स्वेख्यैव ॥ २०.१९७ ॥
 ज्ञातव्यमेतस्य मतं पुरस्ताद्धरेर्विरोधे न जयो भवेद्द्रः ।
 ष्टयुक्तवाक्ये उल्लिनि स्म सर्वे पप्रश्चुरानम्य जनार्दनं तम् ॥ २०.१९८ ॥
 अथाब्रवीद्वासुदेवोऽमितौजाः शृण्वन्तु सर्वे वयनं मदीयम् ।
 पुरैवोक्तं तन्मया कन्यकाया मायाप्रतो नार्हति सन्निधिस्थितिम् ॥ २०.१९९ ॥
 तां मे वाचं नाग्रहीदग्रजोऽयं भडून् द्रोषान् व्याडरतोऽप्यतो मया ।
 अनुल्लङ्घ्यत्वाद्यग्रजोऽनुप्रवृत्तः कन्यागृहे वासने कूटबुद्धेः ॥ २०.२०० ॥

अतीतश्चायं कार्ययोगोऽसमक्षं हृता कन्याऽतो नोऽत्र का मान्डानिः ।
 भूयस्तरां मानिनस्तस्य सा स्याज्ज्ञाता य वो विपुथोः पार्थताऽस्य ॥ २०.२०१ ॥
 द्याया य कन्या नास्ति पार्थेन तुल्यो वरोऽस्माकं कौरवेयश्च पार्थः ।
 पौत्रश्च कृष्णस्य सुपूर्णाशक्तेः पैतृष्वसेयो वीरतमो गुणाढ्यः ॥ २०.२०२ ॥
 अर्थोऽस्माभिः स्वयमेवाऽरत्स शकात्मजो नात्र नः कार्यडानिः ।
 अनुद्रुत्यैनं यद्वि य स्यात्पराजयो डानिर्दृढं यशसो वो भवेत् ॥ २०.२०३ ॥
 जित्वा यद्येनं कन्यका याऽहृता येत्पराभृष्टां नैव कश्चिद्धि लिप्सेत् ।
 अतो न मे रोचते वोऽनुयानमित्यूषिवानास तूष्णीं परेशः ॥ २०.२०४ ॥
 श्रुत्वा डली कृष्णवाक्यं बभाषे मा यात चित्तं विदितं ममास्य ।
 अस्यानुवृत्तिर्विजयाय नः स्याच्छुभाय शान्त्यै परतश्च मुक्त्यै ॥ २०.२०५ ॥
 ततोऽर्जुनो यत्र तिष्ठन्न कश्चित्पराजयं याति कृष्णाज्ञायैव ।
 रथेन तेनैव यथौ सभार्यः शङ्कप्रस्थं याविशद्भ्रातृगुप्तम् ॥ २०.२०६ ॥
 सम्भावितो भ्रातृभिश्चातितुष्टैर्येऽथ सर्वं तेषु यय्याऽत्मवृत्तम् ।
 शान्तेषु वाक्यादात्मनो यादवेषु कृष्णो युक्तो डलिनाऽगाय्य पार्थान् ॥ २०.२०७ ॥
 सार्धं यथौ शकटै रत्नपूर्वैः शङ्कप्रस्थं पूजितस्तत्र पार्थैः ।
 ददौ तेषां तानि रामेण युक्तस्तथा कृष्णायै भूषणानि स्वसुश्च ॥ २०.२०८ ॥
 श्विल्वंआसानुषित्वा कतिचिद्रौडिणोयो यथौ पुरीं स्वां केशवोऽत्रावसथ्य ।
 अहून् वर्षान् पाण्डवैः पूजयमानः प्रीतिं तेषामादधानोऽधिकां य ॥ २०.२०९ ॥
 आसन् कृष्णायाः पञ्च सुता गुणाढ्या विश्वेदेवाः पञ्चगन्धर्वभुष्यैः ।
 आविष्टास्ते चित्ररथाभिताम्रकिशोरगोपालभवैः ङमेण ॥ २०.२१० ॥
 प्रतिविन्ध्यः सुतसोमः श्रुताप्यकीर्तिः शतानीक उत श्रुतङ्कियः ।
 युधिष्ठिरार्थैः ङमशः प्रजातास्तेषां द्रयोश्चावरोऽभिमन्युः ॥ २०.२११ ॥
 यन्द्रां शयुक्तोऽतितरां बुधोऽसौ जातः सुभद्राजठरेऽर्जुनेन ।
 धर्मेशकां शयुतोऽश्विनोश्च तथैव कृष्णस्य स सन्निधानयुक् ॥ २०.२१२ ॥
 सर्वेऽपि ते वीर्यवन्तः सुतृपा भक्ता विषणोः सर्वशास्त्रेष्वभिज्ञाः ।
 मोदं ययुः पाण्डवास्तैः सुतैश्च विशेषतः सात्त्वतीनन्दनेन ॥ २०.२१३ ॥
 ततः कदाचित्पाण्डवं कृष्णपार्थौ चिक्कीडिषू सत्यभामासुभद्रे ।

आदाय यातौ पश्चिारकैश्च रथेन गन्धर्वरानुगीतौ ॥ २०.२१४ ॥
 स्वैरं तयोस्तत्र विक्रीडतोश्च स्त्रीरत्नाभ्यां मन्ववातानुजुष्टे ।
 वने प्रसूनस्तबकोरुराजिते जले य तिमधुतिःकन्यकायाः ॥ २०.२१५ ॥
 भूत्वा विप्रस्तौ यथायेऽन्नमेत्य कुशानुऽप्ये य मते रमेशितुः ।
 पार्थः कीदृक्तेऽन्नमिष्टं पदेति स यावादीद्भक्तिरलं वनार्था ॥ २०.२१६ ॥
 प्रयाजान् देवाननुयाजंश्च शुलं उविर्दाने देवतानामयाधिषम् ।
 बलद्भासस्तव भूयादिति स्म शाश्वैव ते तांश्च ददुः पुरा मम ॥ २०.२१७ ॥
 पुनः पूर्तिः केन मे स्याद्भलस्येत्यञ्जोद्भवं पृष्टवानस्मि नत्वा ।
 यदा वनं भाण्डवं छि त्वमस्मि तदा बलं ते भवतीति सोऽज्रवीत् ॥ २०.२१८ ॥
 शकस्येदं भाण्डवं तेन विघ्नं करोत्यसौ तेन वां प्रार्थयामि ।
 धृत्युक्ते तं पार्थ त्रिये यद्वि स्याद्द्रथो धनुश्चाथ शकं निरोत्स्ये ॥ २०.२१९ ॥
 नरावेशादन्नदानप्रतिश्रवात्स्वस्यापि शकस्य विरोधमैच्छत् ।
 पार्थः कृष्णस्य प्रेरणाश्रयैव वह्निः पार्थं यथाये शकविरोधशान्त्यै ॥ २०.२२० ॥
 श्वत्वंअखि स्वदत्तस्य पुनः स वैरं शकः कुर्यात्स्वयमिन्द्रो छि पार्थः ।
 नाप्रेरितो विषणुना तस्य रोधं पार्थः कुर्यादिति कृष्णं यथाये ॥ २०.२२१ ॥
 नयायुक्तः केशवेनैष शक्त एति कृष्णादाप भूयोऽप्यनुज्ञाम् ।
 ययौ समीपं य उरेर्भदर्यामादाय यकं यामुतः केशवेऽदात् ॥ २०.२२२ ॥
 यकं गोमन्ते कृष्णमापापि पूर्वं भक्त्या वह्निः केशवेऽदात्पुनस्तत् ।
 यकं य विषणोर्बहुधा व्यवस्थितं तदग्निदत्तं प्राक्तनं यैकधाऽसीत् ॥ २०.२२३ ॥
 धनुश्च गाण्डीवमथाञ्जस्य करोति येनापिलसं हृतिं सः ।
 अं शेन दत्तं तद्गुमापतेश्च शकस्य सोमस्य जलेशितुश्च ॥ २०.२२४ ॥
 तेनैव ते जियुरथो जगत्त्रयं प्रसादतस्ते क्मशोऽञ्जयोनेः ।
 अनन्यधार्थं विजयावलं य भारेण लक्षस्य सभं शुभावलम् ॥ २०.२२५ ॥
 रथं य शुभ्राश्रयुतं जयावलं तूणौ तथायाक्षयसायकौ शुभौ ।
 ध्वजं य रामस्य डनूमदङ्गुमादाय सर्वं वरुणादङ्गुनेऽदात् ॥ २०.२२६ ॥
 विशेषतो ध्वजसं स्थे डनूमत्यजेयता स्याज्जयउपो यतोऽसौ ।
 सर्वं य तद्विष्यमभेद्यमेव विद्युत्प्राभा जया यगाण्डीवसं स्था ॥ २०.२२७ ॥

गाण्डीवमप्यास कृष्णप्रसादाच्छक्यं धर्तुं पाण्डवस्याप्यधार्थम् ।
 देवैश्च तैर्ब्रह्मवराद्धृतं तद्ब्रह्मैव साक्षात्प्रभुरस्य धारणो ॥ २०.२२८ ॥
 छन्दस्य दत्तश्च वरः स्वयम्भुवा तेनापि पार्थस्य बभूव धार्थम् ।
 छन्दो ऽयसौ कृत्वानत्वेन जातस्ततः सोऽस्त्रैः शरशालां यकार ॥ २०.२२९ ॥
 स योजनद्वादशकाभिविस्तृतं पुरं यकाराऽशु पुरन्दरात्मजः ।
 दुताशनोऽप्याशु वनं प्रगृह्य प्रभक्षयामास समुद्धतार्थिः ॥ २०.२३० ॥
 प्रभक्षयमाणं निजकक्षमीक्ष्य सन्धुक्षयामास तदाऽशुशुक्षणिम् ।
 अक्षोपमाभिर्बहुलेक्षणोऽम्भसां धाराभिराक्षुब्धमनाः क्षयाय ॥ २०.२३१ ॥
 अस्त्रैस्तु वृष्टिं विनिवार्य कृष्णः पार्थश्च शकं सुरपूगयुक्तम् ।
 खिन्वदयुद्धयतां सोऽपि पराजितोऽभूत्प्रीतश्च दृष्ट्वा बलमात्मनस्तत् ॥ २०.२३२ ॥
 स्नेहं च कृष्णस्य तदजुने धृतं विलोक्य पार्थस्य बलं य तादृशम् ।
 निवर्त्य मेघानतितुष्टयित्तः प्रणाम्य कृष्णं तनयं समाश्लिषत् ॥ २०.२३३ ॥
 विष्णुश्च शक्रेण सहेत्य केशवं समाश्लिषन्निर्विशेषोऽप्यनन्तम् ।
 स केवलं क्रीडमानः सशकः स्थितो हि पूर्वं युयुधे न किञ्चित् ॥ २०.२३४ ॥
 ब्रह्मा यशर्वश्च समेत्य कृष्णं प्रणाम्य पार्थस्य य कृष्णनाम ।
 सञ्चकृतुश्चापि शिक्षाप्रकर्षाभ्यङ्गश्च सर्वे स्वास्त्रदाने प्रतिज्ञाम् ॥ २०.२३५ ॥
 अनुज्ञातास्ते प्रययुः केशवेन क्रीडार्थमिन्द्रो युयुधे हि तत्र ।
 प्रीत्या कीर्तिं दातुमप्यर्जुनस्य ततस्तुष्टः सः देवैस्तयोः सः ॥ २०.२३६ ॥
 दैत्याश्च नागाश्च पिशाचयक्षा उताः सर्वे तद्गनस्था हिताभ्याम् ।
 ऋते यतुष्पक्षिणश्चाश्वसेनं मयं य नान्यत्किञ्चिदासात्र मुक्तम् ॥ २०.२३७ ॥
 अयमग्रे जरितेत्यादिमन्त्रैः स्तुत्वा वह्निं पक्षिणो नोपदग्धाः ।
 अश्वसेनः पुत्रकस्तक्षकस्य मात्रा अस्तः प्रातिलोभ्येन कण्ठे ॥ २०.२३८ ॥
 छिन्नेऽर्जुनेनान्तरिक्षे पतन्त्यास्तस्याः शक्रेणावितश्छिन्नपुच्छः ।
 वधान्मातुः पुच्छभङ्गाभ्य रोषाद्धन्तुं पार्थ कर्णतूणीरगोऽभूत् ॥ २०.२३९ ॥
 मयः कृष्णेनाऽत्तयक्रेण दृष्टो यथौ पार्थ शरणं श्रुवन्ार्था ।
 पार्थार्थमेवं न जघान कृष्णः स्वभक्तश्चेत्यतिमायं परेशः ॥ २०.२४० ॥
 देवारिशित्येव मयि प्रकीपः कृष्णस्य तेनाऽभिमं पुरन्दरम् ।
 पार्थात्मकं शरणं यामि तेन कृष्णप्रियः स्यामिति तस्य बुद्धिः ॥ २०.२४१ ॥

प्राणोपकृत्प्रत्युपकारमाशु किं ते करोमीति स पार्थमाह ।
 कृष्णप्रसादाद्धि भवान् विमुक्तस्तस्मै करोत्वित्यवदत्स पार्थः ॥ २०.२४२ ॥
 कृष्णोऽपि राज्ञोऽतिविचित्ररूपसभाकृतावदिशत्तां स थके ।
 अनिर्गमं प्राणिनामर्थितौ तौ दुताशनेनाथ विधाय जग्मतुः ॥ २०.२४३ ॥
 श्ल्वी । दृष्ट्वा य तौ पाण्डवाः सर्वे अेव मडामुदं प्रापुरेतन्निशम्य ।
 कृष्णोऽपि पार्थैर्भुमुदं नन्तशक्तिसुभङ्गानप्राभवौदार्यवीर्यः ॥ २०.२४४ ॥
 षति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमडाभारततात्पर्यनिर्णये
 भाण्डवडाडो नाम विंशोऽध्यायः ॥

अथ अेकविंशोऽध्यायः ।

(पाण्डववनप्रवेशः)

ॐ । जनार्दनाज्ञया मयः समस्तकौतुकोत्तराम् ।
 सभां विधाय भूभूते ददौ गदां वृकोदरे ॥ २१.१ ॥
 स वायुधारितां गदां डि यौवनाश्रुभूता ।
 प्रसादतोऽस्य लम्बितामवाप्य मोदमाप ह ॥ २१.२ ॥
 पुनश्च वत्सरद्वयं समुष्य केशवो ययौ ।
 समर्थितश्च पाण्डवैर्वियोजनेऽस्य याक्षमैः ॥ २१.३ ॥
 ततो वसन् स्वपुर्यजः क्वचिद्रवित्राडे हरिः ।
 सदारपुत्रबान्धवः समन्तपञ्चकं ययौ ॥ २१.४ ॥
 पृथासुताश्च सर्वशः सदारपुत्रमातृकाः ।
 क्षितीश्वराश्च सर्वशः प्रियाप्रिया हरेश्च ये ॥ २१.५ ॥
 तथैव नन्दगोपकः सदारगोपगोपिकः ।
 मुनीश्वराश्च सर्वतः समीयुरत्र य प्रजाः ॥ २१.६ ॥
 प्रियाश्च ये रमेशितुर्हरिं त्रिरुपमेत्य ते ।
 वसिष्ठवृष्णिनन्दनं भृगूत्तमं तथाऽर्ययन् ॥ २१.७ ॥
 कृतार्थतां य ते ययू रमेशपाददर्शनात् ।
 रवित्राडे समाप्नुता भृगूद्ध्रुवोत्थतीर्थके ॥ २१.८ ॥

अनुग्रहं विधाय स स्वकेषु केशवस्त्रिवृत् ।
 अयाजयञ्च शूरजं मभैः समाप्तदक्षिणैः ॥ २१.८ ॥
 समस्तलोकसं स्थितात्मभक्तिमज्जनस्य सः ।
 सुकालदर्शनात्परं व्यधादनुग्रहं हरिः ॥ २१.१० ॥
 ततो ययौ स्वकां पुरीं पृथासुतैः सहाञ्जितः ।
 यकार तत्र याऽह्निं कृतुं महाश्वमेधकम् ॥ २१.११ ॥
 श्विष्यक्षयं सभूमिभङ्गुना हरेरे रथं समास्थिताः ।
 व्यचारयन् हरेः सुता दिनस्य पादमात्रतः ॥ २१.१२ ॥
 जिताः समस्तभूमृतो जरासुतादयः क्षणात् ।
 वृकोदरादिभिस्तु तैर्लयश्च दिव्य आथयौ ॥ २१.१३ ॥
 उयः स कृष्णनिर्मितो दिनेन लक्षयोजनम् ।
 क्षमो हि गन्तुमञ्जसा दिनाश्वमेधसिद्धये ॥ २१.१४ ॥
 पराशरात्मजो हरिर्हरिं यदा त्वदीक्षयत् ।
 तदाऽससाद उ द्विजस्तृणावलो रुराव च ॥ २१.१५ ॥
 भ्रजन्ति जन्मनोऽनु मे सदा सुता अदृश्यताम् ।
 धृतीरितेऽर्जुनोऽब्रवीदहं हि पामि ते सुतान् ॥ २१.१६ ॥
 न कृष्णारामकार्ष्णिभिः सुता नु मेऽत्र पालिताः ।
 क्व तेऽत्र शक्तिरित्यमुं जगाद सोऽर्जुनं द्विजः ॥ २१.१७ ॥
 तदा जगाद हृत्गुनोऽसुरैर्विदूषितात्मना ।
 न विप्र तादृशोऽस्म्यहं यथैव केशवादयः ॥ २१.१८ ॥
 मया जिता हिभाण्डवे सुरास्तथाऽसुरानहम् ।
 निवातवर्मनामकान् विजेष्य उत्तरत्र हि ॥ २१.१९ ॥
 उदीर्यं येति केशवं स उाश्विवान् प्रजाम्यहम् ।
 धृतीरितोऽवदद्दृष्टिस्तवात्र शक्यते नु किम् ॥ २१.२० ॥
 विलज्जमानमीक्ष्य तं जगाद केशवोऽरिडा ।
 प्रजेति स प्रतिश्रवं यकार ङाप्यरक्षणे ॥ २१.२१ ॥
 वह्निं प्रवेक्ष्येऽशक्तश्चेदित्युक्त्वा सर्वयादवैः ।
 ययौ न रामप्रद्युम्नावनिरुद्धं च केशवः ।

न्ययोजयत्तत्सडाये यशस्तेष्वभिरक्षितुम् ॥ २१.२२ ॥
 अस्क्षुप्रियो छि नितरां रामः कृष्णस्यानु य तं सुतः ।
 अनिरुद्धः काष्ठीर्मनु प्रद्युम्नाद्योऽजनिष्ठ छि ।
 रुग्मिपुत्र्यां रुग्मवत्यामाहुतायां स्वयम्भरे ॥ २१.२३ ॥
 रतिरेव छि या तस्यां जातोऽसौ कामनन्दनः ।
 पूर्वमध्यनिरुद्धाभ्यो विष्णोस्तन्नाम्न एव य ।
 आवेशयुक्तो बलवान् रुपवान् सर्वशास्त्रवित् ॥ २१.२४ ॥
 तस्मात्तां स्त्रीनृते कृष्णः पार्थसाढायकारणात् ।
 न्ययोजयत्सूतिकावे ब्राह्मण्याः स य इल्वुनः ॥ २१.२५ ॥
 अस्त्रैश्चकार दिग्बन्धं कुमारोऽथापितु क्षणात् ।
 अदर्शनं यथौ पार्थो विषाणः सड यादवैः ।
 अधिक्षिप्तो ब्राह्मणेन यथौ यत्र श्रियः पतिः ॥ २१.२६ ॥
 वह्निं विविक्षन्तमभुं निवार्य यथौ सविप्रः सडइल्वुनो हरिः ।
 आशामुदीर्यां बृहता रथेन क्षणेन तीर्त्वेव य सप्तवारिधीन् ॥ २१.२७ ॥
 ददुश्च मार्गं गिरयोऽब्धयस्तथा विदार्य यङ्केण तमोऽन्धमीशः ।
 धनोदकं याप्यतितीर्य तत्र ददर्श धाम स्वमनन्तवीर्यः ॥ २१.२८ ॥
 सं स्थाप्य दूरे सरथं सविप्रं पार्थं स्वरूपे द्वियतुष्कभाडौ ।
 समस्तरत्नोज्ज्वलदिव्यभूषणो विवेश नित्योरुगुणार्णवि प्रभुः ॥ २१.२९ ॥
 सडस्रमूर्धन्युरुशेषभोग आसीनरूपेऽमितसूर्यदीधितौ ।
 रमासडाये तटिदृग्ज्वलाम्भरे मुञ्जैर्विरिञ्चाद्विभिरर्थिते सदा ॥ २१.३० ॥
 स्थित्वैकरूपेण मुहूर्तमीश्वरो विनिर्यथौ विप्रसुतान् प्रगृह्य ।
 सुनन्दनन्दाद्य एव पार्थदास्ते वैष्णवा ब्रूमितल् ए प्रजाताः ॥ २१.३१ ॥
 दर्पं निडन्तुं हरिरर्जुनस्य समानयद्विप्रसुतान् परेशः ।
 प्रीतिर्मडत्येव यतोऽर्जुने उरेः सं शिक्षयामास ततः स येनम् ॥ २१.३२ ॥
 अप्राकृतात्सदनाद्वासुदेवो विस्सृत्य सूर्याधिकलक्षदीधितेः ।
 रथं समारुह्य सपार्थविप्र आगात्सुतांश्चैव ददौ द्विजाय ॥ २१.३३ ॥
 शिष्यः । लोडशिक्षार्थमेवासौ प्रायश्चित्तं य खालने ।
 यङ्के सार्द्धमुहूर्तेन समागम्य पुनर्मभम् ॥ २१.३४ ॥

ब्रह्मादीनागतांश्रैव सदा स्वपरिचारकान् ।
 पूजयित्वाऽभ्यनुज्ञाय ब्राह्मणान्पूजयत् ॥ २१.३५ ॥
 सस्नाववभृथं कृष्णः सदारः ससुलृज्जनः ।
 आयान्तं द्वारकां कृष्णं दन्तवको रुरोध उ ॥ २१.३६ ॥
 जघान गद्यया कृष्णस्तं क्षणात्सविदूरथम् ।
 विदूरथस्तमोऽगच्छदन्तवके य योऽसुरः ॥ २१.३७ ॥
 उरेः पार्षदः क्षिप्रं हरिमेव समाश्रितः ।
 कृष्णे प्राप्ते स्वलोकं य निरस्युत्यास्मात्स्वःपुतः ।
 अेकीभावं स्वःपुणेण द्वारपेण गमिष्यति ॥ २१.३८ ॥
 ततः कृष्णः पुरीमेत्य भोधयामास कृत्वुनम् ।
 डिमेतद्दृष्टमित्येव तेन पृष्टो रमापतिः ॥ २१.३९ ॥
 अयं द्वीपः सागरश्च लक्षयोऽनविस्तृतौ ।
 तदन्ये तु कुमेणैव द्विगुणेनोत्तरोत्तराः ॥ २१.४० ॥
 अन्त्याध्वर्द्धस्थलं डैमं ब्राह्म्यतो वाजलेपिकम् ।
 अेतत्सर्वं लोकनाम ज्येतस्माद्द्विगुणं तमः ।
 अन्धं यत्र पतन्त्युग्रा मिथ्याज्ञानपरायणाः ॥ २१.४१ ॥
 धनोदकं तद्द्विगुणं तदन्ते धाम मामकम् ।
 यत्तद्दृष्टं त्यया पार्थ तत्र मुक्तैरजादिभिः ।
 सेव्यमानः स्थितो नित्यं सर्वैः परमपूरुषः ॥ २१.४२ ॥
 लोकालोकप्रदेशस्तु पञ्चाशत्सर्वविस्तृतः ।
 सपञ्चाशत्सदस्रश्च तस्यापि गणानं तथा ॥ २१.४३ ॥
 योजनानां पञ्चविं शत्कोटयो मेरुपर्वतात् ।
 अक्षौडतसृष्वपि द्विषूर्ध्वमधश्चाण्डं प्रकीर्तितम् ॥ २१.४४ ॥
 अबग्नीरनभोऽऽ नृन्मलत्तत्त्वगुणत्रयैः ।
 इमाद्दृशोत्तरैरेतदावृतं परतस्ततः ॥ २१.४५ ॥
 व्यामोऽहं सर्वगोऽनन्तोऽनन्तःपुत्रो निरन्तरः ।
 अनन्तशीर्षोऽनन्ताक्षोऽनन्तपादकरोरुकः ।
 अनन्तगुणमाहात्म्यश्चिदानन्दशरीरकः ॥ २१.४६ ॥

मद्भ्रशा अेव सर्वेऽपि त्वं यान्ये य धनञ्जय ।

मत्प्रसादाद्भ्रलं यैव विजयश्चाभिला गुणाः ।

तस्मान्न विस्मयः कार्यो न दर्पश्च त्वयाऽनघ ॥ २१.४७ ॥

“मन्मना भव मद्भक्तो मधाञ्च मां नमस्कुरु ।

मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे” (७२) ।

एत्युक्तः प्रणिपत्यैनं क्षमस्वेत्याह कृष्णुनः ॥ २१.४८ ॥

उषित्वा कतिचिन्मासान् ययुः सर्वेऽपि पाण्डवाः ।

अनुज्ञाताः केशवेन भक्तिनम्रधियोऽय्युते ।

सम्भाविताः केशवेन सौहार्दनाधिकेन य ॥ २१.४९ ॥

ततः कदाचित्प्रवरे सभातल् । अे धर्मात्मजो राजभिर्भ्रातृभिश्च ।

वृत्तो निशम्यैव सभाः सुराणां यथा स्थिता नारदमन्वपृच्छत् ॥ २१.५० ॥

अन्तरिक्षं त्वया प्रोक्तं लक्षयोजनमुच्छ्रितम् ।

अर्द्धकोट्युच्छ्रितः स्वर्गो विमानावलिसङ्कुलः ॥ २१.५१ ॥

भुवः स्वर्गश्च कोटयैव योजनानां प्रविस्तृतौ ।

महूर्जस्तपश्चैव क्रमाद्यर्द्धयोजनाः ।

पञ्चाशत्कोटिविस्तारा योजनानां समस्तशः ॥ २१.५२ ॥

यावन्त अेते मिल् । एतास्तत्प्रमाणा उदीरितः ।

सत्याप्यो ब्रह्मलोकस्तु यत्र ब्रह्मा विराजते ॥ २१.५३ ॥

(७२) भगवद्गीता १८.६५

अक्षीणं । ततश्च द्विगुणः प्रोक्तो विष्णुलोकः सनातनः ।

उत्तरोत्तरतः सर्वे सुभे शतगुणोत्तराः ॥ २१.५४ ॥

अनन्तजनसम्पूर्णा अपि ते डीयथा हरेः ।

अवकाशवन्तो दिव्यत्वात्पूर्यन्ते न कदाचन ।

सर्वकामसुभैः पूर्णा दिव्यस्त्रीपुरुषोज्ज्वलाः ॥ २१.५५ ॥

दिव्यरत्नसमाकीर्णा तथा पाताल् । असामकम् ।

अधस्ताच्छेषदेवेन बलिना समधिष्ठितम् ॥ २१.५६ ॥

कामभोगसमायुक्ता बहुवर्षसहस्रिणः ।

सप्तद्वीपेषु पुरुषा नार्यश्चोक्ताः सुरपिणः ॥ २१.५७ ॥

अेषां य सर्वलोकानां धाता नारायणः परः ।
 विष्णुलोकस्थितो मुक्तैः सदा सर्वैरुपास्यते ॥ २१.५८ ॥
 सेवका ब्रह्मणश्चैव देवा वेदाश्च सर्वशः ।
 शङ्कश्च मुनयः सर्वे हरिश्चन्द्रश्च भूमिपः ॥ २१.५९ ॥
 अपिला अपि राजानः पाण्डुश्चास्मत्पिता मुने ।
 यमस्यैवानुगाः प्रोक्ता राजभिस्तेर्यमेन य ॥ २१.६० ॥
 उपास्यमानो भगवान् रामो यमसभातल् । अे ।
 उक्तं धन्नेण योपास्यो वामनात्मा जनार्दनः ॥ २१.६१ ॥
 प्रादुर्भावाश्च निभिला ब्रह्मणोपासिताः सदा ।
 वरुणस्यानुगा नागास्तत्र मत्स्याकृतिर्हरिः ।
 गन्धर्वा धनदस्यापि तत्र कल्की हरिः प्रभुः ॥ २१.६२ ॥
 रुद्रस्योग्राणि भूतानि नृसिं डात्मा शिवेन य ।
 उपास्यते सदा विष्णुरित्याद्युक्तं त्वयाऽनघ ।
 सर्वरत्नस्थलान् दिव्यान् देवलोकान् प्रभाषता ॥ २१.६३ ॥
 तत्र मे सं शयो भूयान् हरिश्चन्द्रः कथं नृपः ।
 शिष्ण्वेषुऽधन्द् सभातल् अं प्राप्तः पाण्डुर्नास्मत्पिता मुने ॥ २१.६४ ॥
 धृत्युक्तो नारदः प्राड राजसूयकृतोन्नतिम् ।
 हरिश्चन्द्रस्य तां दृष्ट्वा पिता यमसभातल् । अे ।
 स्थितस्त्वामवदत्पाण्डू रामद्वयसुदैवते ॥ २१.६५ ॥
 करोतु राजसूयं मे पुत्रोऽज्ञेयानुजार्चितः ।
 पालितो वासुदेवेन किं तस्यासाध्यमत्र हि ॥ २१.६६ ॥
 अेतच्छ्रुत्वा धर्मसुतो भ्रातृभिः सङ्घितो वशी ।
 अवाप्तिं राजसूयस्य मन्त्रयामास धर्मवित् ॥ २१.६७ ॥
 सुकार्यमेतदित्यलं निशम्य सोदरोदितम् ।
 अयातयत्स्वसारथिं स केशवाय भूपतिः ॥ २१.६८ ॥
 तदैव केशवस्य याः स्त्रियस्तदीयतातडैः ।
 सडोदरैश्च यापितः सुदूत आप माधवम् ॥ २१.६९ ॥
 प्राणम्य केशवं वयः स आड मागधेन ते ।

विवाहबान्धवा रणे विजित्य रोषिता गिरौ ॥ २१.७० ॥

नृपायुतद्वयेन सोऽष्टविं शकैः शतैरपि ।

धियक्षुक्रुग्रुपिणं त्रिलोचनं त्वयि स्थिते ॥ २१.७१ ॥

विमोचयस्व तान् प्रभो निडत्य मागधेश्वरम् ।

अवैदिकं मुष्णं य तं विलुम्प धर्मगुप्तये ॥ २१.७२ ॥

धृतीश्रितोऽथ सारथिं निशाम्य धर्मजस्य य ।

निशाम्य तद्व्यस्तदा जगाम पाण्डवालयम् ॥ २१.७३ ॥

स पाण्डवैः समर्थितो मभाय धर्मजेन य ।

प्रपृष्ट आह माधवो वयो जगत्सुभावलम् ॥ २१.७४ ॥

ऋतुर्यथाविधानतः कृतो हि पारमेष्ठ्यकम् ।

पदं नयेत तत्पदे सुयोग्यमेष नान्यथा ॥ २१.७५ ॥

अस्त्व्युद्योग्यकान्महापदे विधातुरेष हि ऋतुः ।

समानयोग्यतागणाल्लरोति मुक्तिगं वरम् ॥ २१.७६ ॥

पुरा तु मुक्तितोऽधिकं स्वजातितः करोति य ।

अतस्त्रिशङ्कुपुत्रको नृपानतीत्य वर्तते ॥ २१.७७ ॥

सुरां शकोऽपि ते पिता विना हिराजसूयतः ।

न शक्यति त्रिशङ्कुजाद्धरत्वमामुमध तु ॥ २१.७८ ॥

तपश्चरन् समागते शचीपतौ पिता तव ।

मरुद्गणोत्तमः पुरा नतूत्थितः शशाप सः ॥ २१.७९ ॥

व्रजस्व मानुषीं तनुं ततो मृतः पुनर्दिवम् ।

गतोऽपि नः स्वकां तनुं प्रवेष्टुमत्र नेशसे ॥ २१.८० ॥

तदाऽधिकस्त्रिशङ्कुजो भविष्यतु त्वदित्यथ ।

क्षमापितश्च वासवो जगाह राजसूयतः ।

त्रिशङ्कुजाधिको भवानवाप्स्यति स्वकां तनुम् ॥ २१.८१ ॥

अतः सुकार्यं भवे ते युधिष्ठिर ऋतूत्तमः ।

भवद्भिरप्यवाप्यते स्वयोग्यताऽमुनाऽपिला ॥ २१.८२ ॥

उदीर्यं शैवमीश्वरः क्तोरमुष्य योग्यता ।

वृकोदरे यतोऽपिला यतुर्भुवत्वयोग्यता ॥ २१.८३ ॥

ततः सुपूर्णमस्य तत्कृतं विधातुमञ्जसा ।
 जगाद वायुवाहनो वयो युधिष्ठिरं त्विदम् ॥ २१.८४ ॥
 क्व राजसूयमधे ते जरासुते तु श्रुवति ।
 जयेत्क एव तं युधा मृतो न योऽपि सीरिषा ॥ २१.८५ ॥
 विरिञ्चशर्ववाक्यतः समस्तलोकजायिनि ।
 स्थिते तु ते जरासुते न सेत्स्यति क्तूत्तमः ॥ २१.८६ ॥
 शिख्य । धृतीरिते रथाङ्गिना जगाद धर्मनन्दनः ।
 निवर्तितं मनः क्तोरलं ममामुना प्रभो ॥ २१.८७ ॥
 बभूवुरेव भूभृतो नयाऽधिराज्यमापिरे ।
 यदा य चकवर्तिनस्तदृष्टशा नशत्रवः ॥ २१.८८ ॥
 धृतीरितेऽमुनाऽवदत्प्रधानमारुतात्मजः ।
 पदं यतुर्भुमस्य वा सुसाध्यमेव यत्नतः ॥ २१.८९ ॥
 निजानुभाववर्जिता उदरेऽनुग्रहोऽजिताः ।
 मडाप्रयत्नवर्जिता जना न जग्मुन्नतिम् ॥ २१.९० ॥
 स्थिरोऽनुभाव एव मे मदाननुग्रहो उदरेः ।
 प्रयत्नमेकमग्रतो निधाय भूतिमाप्नुमः ॥ २१.९१ ॥
 धृतीरितेऽमुना हरिः समुद्यमात्प्रधानतः ।
 स्थिते हि यज्ञाकारणो वृकोदरे जगाद उ ॥ २१.९२ ॥
 स ओक एव पूरुषो जरासुतोऽधे वर्तते ।
 समस्तसद्विरोधिनां बलं कलेरनन्तरः ॥ २१.९३ ॥
 तथा सतां समाश्रयो यदुदभवाः सतां गुणाः ।
 स ओक एव तादृशस्त्वया विचिन्त्य यात्यताम् ॥ २१.९४ ॥
 यद्वि स्म तेन मागधो निहन्यते सतां जयः ।
 विपर्ययेण यासतामिति स्म विद्धि नान्यथा ॥ २१.९५ ॥
 स पारमेष्ठ्यसत्पदं प्रयात्यसं शयं युधि ।
 य एव हन्ति मागधं स वेदधर्मपालकः ॥ २१.९६ ॥
 निहन्ति मागधेश्वरं य ओष वैष्णवं जगत् ।

करोति शर्वपावितो यतः स भार्दद्रथः ॥ २१.८७ ॥
 निहन्ति शैवनायकं य एष वैष्णवाग्राणीः ।
 एति स्म भावसं युते वदत्यजेऽबिभेन्नुपः ॥ २१.८८ ॥
 अस्त्ववी । युधिष्ठिरे भ्रुवत्यजं मभेन मे त्वलं त्विति ।
 तमाह मारुतात्मजो निहन्मि मागधं रणे ॥ २१.८९ ॥
 एतीरितेऽवदध्दुरिर्जामले वयं त्रयः ।
 अहं य भीमकृत्वुनौ निहन्तुमेव मागधम् ॥ २१.९० ॥
 वृकोदरेण उच्यते यद्वि स्म मागधाधिपः ।
 मभश्च सेत्स्यते ध्रुवं जगद्य ते वशे भवेत् ॥ २१.९०१ ॥
 एतीरिते तु शौरिणा जगाद धर्मनन्दनः ।
 स शूरसेनमण्डलप्रडाणतो हरेस्त्रसन् ॥ २१.९०२ ॥
 भयाद्धि यस्य माधुरं विहाय मण्डलं गताः ।
 भवन्त एव सागरं ततो बिभेम्यहं शिपोः ॥ २१.९०३ ॥
 एभौ हि भीमकृत्वुनौ ममाक्षिणी सदा प्रभो ।
 मनोनिभो भवान् सदा न वो विनाऽस्म्यतः पुमान् ॥ २१.९०४ ॥
 अतो न श्रुवितात्प्रियानहं शिपोर्बलीयसः ।
 सकाशमात्महेतुतः प्रयातयामि वो विभो ॥ २१.९०५ ॥
 एतीरितेऽवदत्पुनर्वृकोदरोऽरिक्क्षुम्भुक् ।
 यदीयनेतृका रमाविरिञ्च्यशर्वपूर्वकाः ॥ २१.९०६ ॥
 वशे य यस्य तद्भलं सुरासुरोरगादिनाम् ।
 स एष केशवः प्रभुः क्व यास्य भार्दद्रथः ॥ २१.९०७ ॥
 अधृष्यमस्ति मे बलं हरिः प्रणायकोऽस्य य ।
 समस्तलोकनेतरि प्रभौ हि सर्वशक्तिता ॥ २१.९०८ ॥
 अजेयता तथाऽर्जुने हरेर्वरोद्भवाऽस्ति हि ।
 अतो वयं त्रयोऽद्य तं प्रयाम मागधं शिपुम् ॥ २१.९०९ ॥
 उनिष्य एव मागधं हरेः पुरो न सं शयः ।
 अस्त्ववीह । एतीरितेऽमुना हरिर्जगाद धर्मनन्दनम् ॥ २१.९१० ॥

धृत्युक्तोऽप्यर्जुनो नाऽल कुरु तर्हि परीक्षणम् ।
 बाहुभ्यां धनुषा वेति शङ्कमानः पराजयम् ॥ २१.१३७ ॥
 अतो भीमे बलाधिक्यं सुप्रसिद्धमभून्मडत् ।
 अेतर्द्यं हि कृष्णेन सडाऽनीतः स इव्युनः ॥ २१.१३८ ॥
 जानन् कृष्णे बलं धोरमविषल्यं स मागधः ।
 कुत्सयन् गोप धति तं भयान्नैवाऽह्यत्प्रभुम् ॥ २१.१३९ ॥
 आह्वयामास भीमं तु स्याद्वा मे ज्वनं त्विति ।
 उनिष्यत्येव मां कृष्ण धत्यासीन्नृपतेर्भयम् ।
 तस्मात्तं नाह्वयामास वासुदेवं स मागधः ॥ २१.१४० ॥
 अर्जुने तु जिते कृष्णाभीमौ मां निडनिष्यतः ।
 त्रयाणां दुर्बलाह्वानात्रश्येत्कीर्तिश्च मे ध्रुवा ॥ २१.१४१ ॥
 धति मत्वाऽह्वयामास भीमसेनं स मागधः ।
 कथञ्चिज्जिवितं वा स्यान्नतु नश्यति मे यशः ॥ २१.१४२ ॥
 धति स्म भीमं प्रतियोधनाय सऽगृह्य राजा स जरासुतो बली ।
 राजये निजं याऽत्मजमभ्यषि ज्यत्पुरा ज्यातं पत्रतापाभ्यरुद्रम् ॥ २१.१४३ ॥
 शिख्क्ष्ण । बलं भीमे मन्यमानोऽधिकं तु गदाशिक्षामात्मनि याधिकां नृपः ।
 भीतो नियुद्धेऽस्य ददौ गदां स भीमाय यान्यां स्वयमग्रहीद्धली ॥ २१.१४४ ॥
 तर्द्यमेवाऽशु गदां प्रगृह्य भीमो यथौ मागधसं युतो बलिः ।
 पुरात्सकृष्णार्जुन अेव तत्र त्वयुद्ध्यतां केशवपार्थयोः पुरः ॥ २१.१४५ ॥
 वायाऽजयत्तं प्रथमं वृकोदरः शिवाश्रयं विष्णुगुणप्रकाशया ।
 ततो गदाभ्यामभिपेततुस्तौ विशित्रमार्गानपि दर्शयन्तौ ॥ २१.१४६ ॥
 तयोगिं देऽशनिसन्निकाशे यूर्णिते देडमडादृदिम्ना ।
 अन्योन्ययोर्वक्षसि पातिते रुषा यथाऽश्मनोः पां सुपिण्डी सुमुक्तौ ॥ २१.१४७ ॥
 सञ्चूर्णितगदौ वीरौ जघ्नुतुर्मुष्टिभिर्मिथः ।
 ब्रह्मण्डसङ्कोटसङ्काशैर्यथा केशवकैटभौ ॥ २१.१४८ ॥
 यथाल पृथ्वी गिरयश्च यूर्णिताः कुलायलाश्चेलुरलं विचक्षुः ।
 समस्तवाराभ्यतयः सुरासुरा विरिञ्चशर्वादय आसदन्नभः ॥ २१.१४९ ॥
 सुरास्तु भीमस्य जयाभिकाङ्क्षिणस्तथाऽसुराधा मगधाधिपस्य ।

पश्यन्ति सर्वे ऋमशो बलं स्वं समाददे मारुतनन्दनोऽपि ॥ २१.१५० ॥

मानयित्वा वरं धातुर्दिवसान् दश पञ्च य ।

वासुदेवाज्ञया भीमः शत्रुं हन्तुं नञो दधे ॥ २१.१५१ ॥

स प्राणम्य ङुषीकेशं ङर्षादाश्विष्य कृत्वुनम् ।

रिपुं जग्राह मकुटे वारणं मृगराडिव ॥ २१.१५२ ॥

पृष्ठेऽस्य जनुमाधाय कूर्मदृशं बभञ्ज ह ।

मृत्तिकाले पुनर्दंढं विददार यथा पुरा ॥ २१.१५३ ॥

मर्मण्येव न हन्त्वो मयाऽयमिति मारुतिः ।

स्वपुरुषप्रकाशाय बभञ्जैनममर्मणि ॥ २१.१५४ ॥

भज्यमाने शरीरेऽस्य ब्रह्माण्डस्फोटसन्निभः ।

बभूव रावो येनैव त्रस्तमेतज्जगत्त्रयम् ॥ २१.१५५ ॥

अक्ष्णींशुल्य कृष्णस्य रिपुं स भीमः समर्पयामास तदर्थनं हरेः ।

कृतां हि भीमेन समर्थनां तां समक्षमादातुमिडाऽगतो ह्यजः ॥ २१.१५६ ॥

स्वीकृत्य पूजां च वृकोदरस्य दृढं समाश्विष्य च तं जनार्दनः ।

प्रीतो नितान्तं पुनरेव कृष्णं ननाम भीमः प्राणतोऽर्जुनेन ॥ २१.१५७ ॥

जग्मुः सुराश्चातितरां प्रदृष्टा ब्रह्मादयो दीनतराश्च दैत्याः ।

बलाद्गुमेशस्य वरे प्रभञ्जे वृकोदरेणाभ्युत्सं श्रयेण ॥ २१.१५८ ॥

सुतो यथौ शरणं तान् रमेशभीमार्जुनान् सलदेवोऽस्य धीमान् ।

रथं स्वसारं च ददौ स मारुतेर्ननाम कृष्णं परया च भक्त्या ॥ २१.१५९ ॥

रथो ह्यसौ वसुना वासुदेवाच्छकान्तराऽसौ वसुवं शजत्वात् ।

जरासुतस्याऽस वृकोदरस्तं हरे रथं प्रार्पयामास तस्मै ॥ २१.१६० ॥

कृष्णोऽस्मरद्गुरुं स ध्वजेऽभूद्गुणं कृष्णोऽथाऽरुहत्याण्डवाभ्याम् ।

भीमः कन्यां सलदेवस्य हतेतोः समग्रहीदनुजस्याऽत्मनः सः ॥ २१.१६१ ॥

नकुलस्याऽदाम्बराजो हि पूर्वं स्वीयां कन्यां सा तथैषाऽप्युषा हि ।

अेका पूर्वं ते अश्विनोश्चैव भार्या यमौ रेमाते यदृषा अश्विभार्या ।

ततः कृष्णायामग्रजन्मातृभार्यावृत्तिं हि तौ यकतुर्माद्रिपुत्रौ ॥ २१.१६२ ॥

जरासुतस्याऽत्मजः केशवादीन् रत्नैः समभ्यर्च्य ययानुज्ञया ।

तदाज्ञया पितृकार्याणि कृत्वा तदाज्ञयैवामुयत्तानृपांश्च ।

तैः संस्तुतः केशवो भीमपार्थयुक्तो ययौ भक्तिनम्रैर्यथावत् ॥ २१.१६३ ॥
 सम्भावितास्ते सलदेवेन सम्यक्प्रशस्य कृष्णं भीमसेनं य सर्वे ।
 ययुर्गुणान् स्वानपतलेशवद्विद्वृजरासुतोऽन्धे तमसि कमेण ॥ २१.१६४ ॥
 कृष्णश्च पार्थो य तथैकयानं समास्थिता धर्मजमभ्यगच्छन् ।
 तेषां शङ्भध्वनिसम्भोधितात्मा राजा प्रीतश्चातितरां बभूव ॥ २१.१६५ ॥
 द्वैपायनोऽथ भगवानभिगम्य पार्थानाज्ञापयत्सकलसम्भृतिसाधनाय ।
 तं राजसूयसहितं परमाश्रमेधयज्ञं समादिशदनन्यकृतं विरिञ्चयात् ॥ २१.१६६ ॥
 अल्क्ष्मीष्ठ । कर्ता हि तस्यपरमेष्ठिपदं प्रयाति यद्यन्यसद्गुणवरैः परमेष्ठितुल्यः ।
 भीमे मभस्य क्लमत्यधिकं निधातुं व्यासः कतुं तमदिशद्गुरुर्ब्रह्मजस्य ॥ २१.१६७ ॥
 असाधारणोऽतुर्त्यः कर्मणो यस्य येतनः ।
 स अथ तद्दलं पूर्णं भुङ्क्तेऽन्योऽल्पमिति स्थितिः ।
 विना विष्णुं निर्णयोऽयं स हि कर्मकृत्वोऽजितः ॥ २१.१६८ ॥
 उेतवोऽपि हि पापस्य न प्रायः क्लमगिनः ।
 देवाः पुण्यस्य दैत्याश्च मानुषास्तद्विभागिनः ॥ २१.१६९ ॥
 असाधारणोऽतुश्च भीम अथ प्रकीर्तितः ।
 यज्ञस्यास्य जरासन्धवधात्कर्णजयादपि ॥ २१.१७० ॥
 जयास्य कीचाकादीनामन्यैर्जेतुमशक्यतः ।
 द्वितीयः कृष्णुनश्चैव तृतीयस्तु युधिष्ठिरः ॥ २१.१७१ ॥
 तस्माद्ब्रह्मपदावाप्त्यै व्यासो भीमस्य तं कतुम् ।
 अनन्यकृतमादिश्य दिशां विजयमादिशत् ॥ २१.१७२ ॥
 अथाब्रवीद्ब्रह्मजो धनुर्ध्वजो रथो वरः ।
 ममास्ति तद्दिशां जयो ममैव वाञ्छितः प्रभो ॥ २१.१७३ ॥
 एतीरितोऽभिलप्रभुर्जगाद सत्यमस्ति ते ।
 समस्तसाधनोन्नतिर्भङ्ग्य वीर्यमस्ति ते ॥ २१.१७४ ॥
 तथाऽपि कीचकाद्यो वृकोदरादृते वशम् ।
 न यान्ति नापि ते वशं प्रयाति कर्णं अथ य ॥ २१.१७५ ॥
 बलाधिकोऽसि कर्णतस्तथाऽपि नामृतः करम् ।
 ददाति ते ह्यतिस्मृधा न वध्य अेष तेऽद्य य ॥ २१.१७६ ॥

सवर्मकुण्डलत्वतो न वध्य ओष यत्वया ।
 ततो वृकोदरो दिशं प्रयातु ते पितुः प्रियाम् ॥ २१.१७७ ॥
 शिखण्डवृ । जुवग्राडभयात्कर्णो ददाति करमञ्जसा ।
 भीमाय नात्र सन्देहो जितोऽनेन य सं युगे ॥ २१.१७८ ॥
 अजेयौ शर्ववचनाद्रणो कीचकपौण्ड्रकौ ।
 वशं प्रयातो भीमस्य तथाऽवध्योऽपि चेद्विपः ॥ २१.१७९ ॥
 जुवग्राडभयं ह्येषां भीमान्मागधपातनात् ।
 तस्मात्करं प्रयच्छन्ति जिता वा पूर्वमेव वा ॥ २१.१८० ॥
 प्रयाहि य त्वं धनदप्रपालितां दिशं द्वीपान् सम याशेषद्विष्णु ।
 नागांश्च दैत्यांश्च तथाऽधरस्थान् विजित्य शीघ्रं पुनरेहि यात्र ॥ २१.१८१ ॥
 रथो हि दिव्योऽम्बरगस्तवास्ति दिव्यानि यास्त्राणि धनुश्च दिव्यम् ।
 येऽन्ये य बाणप्रमुखा अजेयाः शर्वाश्रयास्तानपि भीम भेतु ॥ २१.१८२ ॥
 तथा सुराश्चापि समस्तशोऽस्य बलिं प्रयच्छन्ति मद्दृष्टयेतरे ।
 दिशं प्रतीचीमथ दक्षिणां य यातां यमौ कमशो ह्यध्वरार्थे ॥ २१.१८३ ॥
 यशश्च धर्मश्च तयोरपि स्यादिति स्यदिति स्म कृष्णेन सुतेन काल् । याः ।
 उक्ते ययुस्ते तमभिप्राणम्य दिशो यथोक्ताः परमोरुसद्गुणाः ॥ २१.१८४ ॥
 वृकोदरोऽजयन्पुत्रान् विराटमाससाद ह ।
 जितेऽत्र कीचके रणे समाददे करं ततः ॥ २१.१८५ ॥
 ततः कमन्त्रुपान् जित्वा येदीनां विषयं गतः ।
 मातृवाक्याद्भयार्थैव शिशुपालेन पूजितः ॥ २१.१८६ ॥
 मातृष्वसुर्गुले योष्य दिवसान् कतिचित्सुभम् ।
 करं सुमहदादाय ततः पूर्वा दिशं ययौ ॥ २१.१८७ ॥
 कुमेण सर्वात्रिर्जित्य पौण्ड्रकं य महाबलम् ।
 विरथीकृत्य कर्णं य करमादाय सर्वतः ॥ २१.१८८ ॥
 डिमवच्छिभरे देवान् जित्वा शकपुरोगमान् ।
 कीडार्थं युद्ध्यतस्तेभ्यस्तुष्टेभ्यो रत्नसञ्चयम् ॥ २१.१८९ ॥
 शिखण्डवृ । बाहुयुद्धेन शेषं य गरुडं य महाबलम् ।

क्रीडमानौ विनिर्जित्य भूषणान्याप तोषतः ।
 ताभ्यां च दृढमाश्लिष्टः स्नेहविक्लिन्नया धिया ॥ २१.१८० ॥
 पोष्वयमानः स ततोऽम्बुधौ बली जगाम बाणस्य पुरं उरं य ।
 रणोऽजयद्भारण्युपमास्थितं क्रीडन्तमेतेन य तोषितो हरः ॥ २१.१८१ ॥
 पृथश्च गिरिशेनासौ विस्तरं दिग्जयस्य य ।
 सिं उव्याघ्रादिर्गुपाश्च आत्मना विजिता यथा ।
 गरुत्मच्छेषशकाद्या देवाः सर्वे तदभ्रवीत् ॥ २१.१८२ ॥
 निशम्य शङ्करोऽभिलं मभस्य य प्रसाधकम् ।
 हरिं ततो बलेः सुतादृष्टौ य रत्नसञ्चयम् ॥ २१.१८३ ॥
 स बाणैस्त्यतो मलस्थिवेन दत्तमुत्तमम् ।
 प्रगृह्य रत्नसञ्चयं स्वकं पुरं समाययौ ॥ २१.१८४ ॥
 स विप्रयादवेश्वरं द्विधास्थितं जनार्दनम् ।
 पुरो निधाय तद्भसु प्रभूतमानमत्तदा ॥ २१.१८५ ॥
 सोऽभिवाधाग्रजं यैव यथावृत्तं न्यवेदयत् ।
 आत्मनः कृष्णयोः सर्वं धर्मराजग्रतो मुदा ॥ २१.१८६ ॥
 यथा जिताः कीयकाद्या ऐकलव्यसहायवान् ।
 यथा जितः पौण्ड्रकश्च कर्णाद्याश्च तथाऽपरे ॥ २१.१८७ ॥
 यथा सिं ङादितनवः शेषवीन्द्रपूर्वकाः ।
 यथा गजतनुः शर्वस्तथ्य सर्वमवर्णयत् ॥ २१.१८८ ॥
 सम्भावितश्च कृष्णाभ्यां राज्ञा य सुमहाबलः ।
 आज्ञया व्यासदेवस्य यज्ञाङ्गानि समार्जयत् ॥ २१.१८९ ॥
 उच्ये तं भगवान् व्यासो जितं सर्वं त्वयाऽरिडम् ।
 जये सर्वस्य यज्ञोऽयं पूर्णो भवति नान्यथा ॥ २१.२०० ॥
 श्लिष्कश्च । विरिञ्च्यः सर्वजित्पूर्वं द्वितीयस्त्वमिडाभवः ।
 धृत्युक्तवैनं समाश्लिष्य यज्ञाङ्गानि समादिशत् ॥ २१.२०१ ॥
 तद्वैवान्ये दिशो जित्वा समीयुस्तस्य येऽनुजाः ।
 सलदेवो दक्षिणाशां जित्वा रत्नान्युपाहरत् ॥ २१.२०२ ॥
 तत्र रुग्मी न युयुधे सलदेवेन वीर्यवान् ।

जितः कृष्णेन पूर्वं यः शर्वादप धनुर्वरम् ॥ २१.२०३ ॥
 तपसा तोषितात्कृष्णादन्यानेवामुनाऽभिलान् ।
 विजेष्यसि यदा कृष्णविरोधस्ते तदा धनुः ।
 मामेष्यतीति तेनोक्तो न व्यरुद्ध्यत केशवे ॥ २१.२०४ ॥
 स्वसुः स्नेहाय्य कृष्णस्य यज्ञकारयितृत्वतः ।
 भीमार्जुनबलाख्यैव माद्रेयाय ददौ करम् ।
 जिग्ये बलेनान्यनृपान् सडदेवः प्रतापवान् ॥ २१.२०५ ॥
 तथा स्मृतं समागतं घटोत्कचं विभीषणे ।
 समादिशद्यथौ य सोऽपि सोऽददान्मडाकरम् ॥ २१.२०६ ॥
 पुरा छिराघवोदितं तदस्य सोऽभिलं तदा ।
 विचार्य केशवं य तं बलं य भीमपार्थयोः ।
 द्विवौकसश्च पाण्डवानवेत्य सोऽददात्करम् ॥ २१.२०७ ॥
 मडौघरत्नसञ्चयं स आप्य भीमसेनजः ।
 यथौ य माद्रिनन्दनं स याऽयथौ स्वकं पुरम् ॥ २१.२०८ ॥
 नकुलः पश्चिमाशायां विजिग्येऽभिलभूभृतः ।
 करमाप य वीरोऽसौ सौडाददिव मातुलात् ।
 आयथौ य मडारत्नसञ्चयेन स्वकं पुरम् ॥ २१.२०९ ॥
 अर्जुनः कपिवरोऽस्त्रितध्यजं स्यन्दनं समधिरुष्य गाण्डिवी ।
 यात अेव दिशमुत्तरां यदा पार्वतीयकनृपाः समाययुः ॥ २१.२१० ॥
 अख्क्ष्वी । त्रैगर्ताः पार्वतेयाश्च सडिताः पाण्डुनन्दनम् ।
 अब्येत्य योधयामासुर्जानन्तस्तस्त्रिडीर्षितम् ॥ २१.२११ ॥
 तान् विजित्य युगपत्स पाण्डवः सञ्जयन् कभश अेव तां दिशम् ।
 प्राप्रजस्य भगदत्तमूर्जितं तेन यास्य समभून्मडारणः ॥ २१.२१२ ॥
 सोऽभियुद्ध्य सगजो दिनाष्टकं भ्रान्त आड पुरुडूतनन्दनम् ।
 ब्रूडि ते समरकारणं त्विति प्राड देडि करमित्यथार्जुनः ॥ २१.२१३ ॥
 सोऽप्यदात्करमभुष्य वासवो मद्गुरुस्तप पितेति सादरम् ।
 नैव जेतुमिड शक्ष्यसि त्वमित्यावधद्भरिवरास्त्रतेजसा ॥ २१.२१४ ॥
 स्नेडपूर्वं प्रदत्ते तु करे नैवाऽड योत्तरम् ।

अर्जुनो व्यर्थकलङ्गमनिच्छन् स्नेहयन्त्रितः ॥ २१.२१५ ॥
 पार्थो जित्वाऽष्टवर्षाणि षड्द्वीपानपरानपि ।
 अजयञ्चतुर्दिशामपि सर्वशः शस्त्रतेजसा ॥ २१.२१६ ॥
 पाताल् । असामकं गत्वा जित्वा दैतेयदानवान् ।
 बलेश्च विष्णुवचनात्करं जग्राह सामतः ॥ २१.२१७ ॥
 जित्वा यवासुकिं भूरि रत्नमादाय सत्वरः ।
 आजगाम पुरं स्वीयं वीरो वत्सरमात्रतः ॥ २१.२१८ ॥
 सुवर्णरत्नगिरयश्चतुर्भिस्तैः समार्जिताः ।
 यत्वारो योजनानां हि दश त्रिं शच्छतं तथा ॥ २१.२१९ ॥
 यतुः शतं य इमश उच्छ्रिता दिग्जयार्जिताः ।
 प्रतीख्याद्यपसव्येन इमाद्दिग्भ्यः समार्जिताः ॥ २१.२२० ॥
 विश्वकर्मकृतत्वात्तु पुरस्याप्येऽपि य स्थल् । अे ।
 अन्तर्गतास्ते गिरयस्तदद्भुतमिवाभवत् ॥ २१.२२१ ॥
 ततो यज्ञः प्रववृते कृष्णद्वैपायनेरितः ।
 ऋत्विजो भुनयोऽत्रासन् सर्वविधासु निष्ठिताः ।
 अल्क्ष्णवीथ । द्वैपायनोऽतविधिना दीक्षयाञ्चकिरे नृपम् ॥ २१.२२२ ॥
 जयेष्ठत्वाद्याजमानं तु प्रणिधाय युधिष्ठिरे ।
 भीमार्जुनाद्यः सर्वे सद्य तेन समासिरे ॥ २१.२२३ ॥
 ब्रह्माणीपद्योग्यत्वात्कृष्णैका यज्ञापत्यभूत् ।
 पदायोग्यतया नान्याः पत्यस्तेषां सडाऽसिरे ॥ २१.२२४ ॥
 आज्ञायैव जगद्धातुर्व्यासस्थानन्ततेजसः ।
 स्थलमप्यत्र सर्वं हि रत्नभेभमयं त्वभूत् ।
 किमु पात्रादिकं सर्वं शिबिराणि य सर्वशः ॥ २१.२२५ ॥
 आलूतं दिग्जये पार्थैस्तदा लोकद्विसामकम् ।
 सर्वमत्राऽगमद्ब्रह्मशर्वशकादिपूर्वकम् ॥ २१.२२६ ॥
 भीष्मो द्रोणश्च विदुरो धृतराष्ट्रः सडात्मजः ।
 सस्त्रीका आययुस्तत्र बाल्हीकश्च सडात्मजः ॥ २१.२२७ ॥
 तथैव यादवाः सर्वे बलभद्रपुरोगमाः ।

रुग्मिणीसत्यभामाधा मखिष्यः केशवस्य च ॥ २१.२२८ ॥

तत्र सर्वजगदेकसङ्गमे तत्त्वनिर्णयकथा बभूविवरे ।

प्राग्निः कोऽत्र परिपूर्णाधिष्ठनो व्यास एव भगवान् बभूव उ ॥ २१.२२९ ॥

तत्त्वनिर्णयकथासु निर्णयो वासुदेवगुणविस्तरोऽभवत् ।

नास्ति तत्सदृश उत्तमः कुतः पार शेष न ततोऽन्य इत्यपि ॥ २१.२३० ॥

आदरायज्ञभृगूत्थरामयोः शृण्वतोः परमनिर्णये कृते ।

भोऽमानजनतासमागमेऽपृच्छदत्र नृपतिर्यत्प्रतम् ॥ २१.२३१ ॥

जनमानोऽपि नृपतिः सर्वपूज्यतमं हरिम् ।

सं शयं भूभृतां भेतुं भीष्मं पप्रच्छ धर्मवित् ॥ २१.२३२ ॥

नास्ति नारायणसममिति वादेन निर्णये ।

कृते ब्रह्मादिभिरपि कृष्णं मर्त्यं हि मेनिरे ॥ २१.२३३ ॥

खिक्कक्ष्णं ऋपास्तस्मादयं कृष्णो नारायण इति स्म उ ।

सम्यग्ज्ञापयितुं धर्मसूनुर्भीष्ममपृच्छत् ॥ २१.२३४ ॥

ब्रह्मादयः सुरा यस्माद्दृश्यन्ते मर्त्यवन्नृभिः ।

नयैवातितराभ्यासो नृणामस्ति मुनिष्वपि ॥ २१.२३५ ॥

सर्वशास्त्रविदं भीष्मं जनन्त्येते नृपा अपि ।

तस्माद्भीष्ममपृच्छत्स कुलवृद्धत्वतस्तथा ॥ २१.२३६ ॥

पितामहाग्र्यपूजार्हः कोऽत्र लोकसमागमे ।

ब्रह्मशर्वादयश्चात्र सन्ति राजान एव च ।

इति पृष्टोऽब्रवीद्भीष्मः कृष्णं पूज्यतमं प्रभुम् ॥ २१.२३७ ॥

यद्यप्येकस्त्रिधा विषणुर्वसिष्ठभृगुवृष्णिषु ।

प्रादुर्भूतस्तथाऽप्येते नृपा खिव्यासरामयोः ॥ २१.२३८ ॥

विप्रत्वात्र विरुद्ध्यन्ते तत एव य युक्तताम् ।

मन्यन्ते न विरोधश्च तेषां तत्र हि तादृशः ॥ २१.२३९ ॥

अविवादे प्रसिद्धिश्च नैवास्य भविता क्वचित् ।

तस्मात्कृष्णाय दातव्यमिति भीष्मेषु चिन्तितम् ॥ २१.२४० ॥

कृष्णाय दत्ते राजानो विवादं कुर्युरञ्जसा ।

विवादेन य कीर्तिः स्याद्वासुदेवस्य विस्तृता ।

ततः कृष्णायाग्रपूजा दत्ता पार्श्वैर्जगत्पुरः ॥ २१.२४१ ॥

व्यासभार्गवयोः साक्षात्तद्वैक्यात्तदनन्तरम् ।

अग्र्यां पूजां दृष्टुश्चान्यान् यथायोग्यमपूजयन् ॥ २१.२४२ ॥

अग्रोपडारमुपथापित एव कृष्णो कोपादनिन्ददमुमाशु य चेदिराजः ।

श्रुत्वैव तत्पवनजोडभिययौ नृपं तं लन्तुं जगद्गुरुविनिन्दकमृद्धमन्युः ॥ २१.२४३ ॥

दूरेऽपि केशवविनिन्दकारिजिह्वां मुखेत्स्य ष्ट्युरुतराऽस्य सदा प्रतिज्ञा ।

भीमस्य तं तु जगृहे सरिदात्मजोऽथ सम्प्रोष्य केशववयो निजयोर्वधाय ॥ २१.२४४ ॥

अक्षय्यैव वध्याविति तावाड यत्केशवः पुरा ।

तच्छ्रुत्वा भीमसेनोऽपि स्थितो भीष्मकराडात् ॥ २१.२४५ ॥

जानन्नपि हरेरिष्टं स्वकर्तव्यतयौत्थितः ।

भीम एतावदुचितमिति मत्वा स्थितः पुनः ॥ २१.२४६ ॥

देवसङ्घभविनां मडानभूदीक्ष्य तोष षड केशवेऽधिकाम् ।

अर्यनां य षड मानुषो जनो मध्य एव स तु सं स्थितोऽभवत् ॥ २१.२४७ ॥

आसुरा षड सुयोधनाद्यस्तत्र ते विमनसो बभूवुरे ।

दुर्वचोभिरधिकं य चेद्विपः कृष्णमार्थदुरुसद्गुणार्णवम् ॥ २१.२४८ ॥

समाह्वयस्य केशवं युधे तमाशु केशवः ।

निवार्य तस्य सायकाञ्जघान यारिणा प्रभुः ॥ २१.२४९ ॥

निहृत्यमानकन्धरः स भक्तिमानभूद्दुरौ ।

तमाश्रितश्च योऽसुरो मडातमः प्रपेदिवान् ॥ २१.२५० ॥

जयः प्रविश्य केशवं पुनश्च पार्श्वोऽभवत् ।

असौ य पाण्डवः कतुः प्रवर्तितो यथोदितः ॥ २१.२५१ ॥

सुवर्णरत्नभारकान् बडून्नुपा उपानयन् ।

उपायनं सुयोधनं नृपोऽदिशद्गृहेऽस्य य ॥ २१.२५२ ॥

अभोजयं स्तथा द्विजान् यथेष्टभक्ष्यभोज्यकैः ।

सुवर्णरत्नभारकान् बडून्श्च दक्षिणा ददुः ॥ २१.२५३ ॥

यदिष्टमास यस्य य प्रदत्तमेव पाण्डवैः ।

समस्तमत्र सर्वशोऽथ सस्नुरुद्भृता मुदा ॥ २१.२५४ ॥

नदत्सुरोरुदुन्दुभिप्रगीतदेवगायकाः ।

प्रनृत्तदिव्ययोषितः सुरापागां व्यगाडयन् ॥ २१.२५५ ॥

समस्तराजसं युता विगाड्य जह्वीजले ।

श्विक्क्षक्ष । पुरं ययुः पुनश्च ते सुसन्न यागमन् सुराः ॥ २१.२५६ ॥

गतेषु सर्वराजसु स्वकां पुरं स्वकेषु य ।

सामीष्मकेषु सर्वशः सडाडम्भिकेयकेषु य ॥ २१.२५७ ॥

विचित्ररत्ननिर्मिते रविप्रभे सभातल् । अे ।

सकेशवो वरासने विवेश धर्मनन्दनः ॥ २१.२५८ ॥

तथैव रुग्मिणीमुखाः परित्रिडा रमेशितुः ।

तथैव भीमङ्गुनावुपाविशन् डरुप ॥ २१.२५९ ॥

सडैव वायुसूनुना तथैव पार्षतात्मजा ।

उपैव रुग्मिणीं शुभा तथैव सत्यभामिनीम् ॥ २१.२६० ॥

यमौ य पार्षताद्यो धनञ्जयान्तिकेऽविशन् ।

तथैव रामसात्यकी समीप ओव भूभृतः ॥ २१.२६१ ॥

समासतां तु सा सभा व्यरोयताधिकं तदा ।

यथा सभा स्वयम्भुवः समास्थिता य विष्णुना ॥ २१.२६२ ॥

विचित्रडेममालिनः शुभाम्भराश्च तेऽधिकम् ।

स्फुरत्किरीटकुण्डला विरेजुरत्र ते नृपाः ॥ २१.२६३ ॥

विशेषतो जनार्दनः सभार्यको जगत्प्रभुः ।

यथा द्विवौकसां सदस्यनन्तसद्गुणार्णवः ॥ २१.२६४ ॥

उपासिरे य तानृपाः समस्तशः सुदुद्गुणाः ।

तदाऽजगाम षड्गामृत्सडानुजः सुयोधनः ॥ २१.२६५ ॥

द्वारं सभाया उरिनीलरश्मिव्यूढं न जनन् स विडाय भित्तिम् ।

अभ्यन्तराणां दृशि नो विधातिनीं सं स्फाटिकाभाशु दृढं युयुम्भे ॥ २१.२६६ ॥

प्रवेशयेतां य यमौ तमाशु सभां भुञ्जौ गुड्य नृपोपदिष्टौ ।

तत्रोपविश्य क्षणमन्यतोऽगादमृष्यमाणः श्रियमेषु द्विव्याम् ॥ २१.२६७ ॥

अक्क्षक्षी । तत्रेन्द्रनीलभुवि रत्नमयानि दृष्ट्वा पद्मानि नीरमनसा जगुडे स्ववस्त्रम् ।

रत्नोरुदीधितिनिगूढजलं स्थलं य मत्वा पपात सडितोऽवरजैर्जलौघे ॥ २१.२६८ ॥

तं प्राडसद्भगवता क्षितिभारनाशडेतोः सुसूयित उरुस्वरतोऽत्र भीमः ।
 पाञ्चालराजसुतया य समं तथाऽन्यैः स्वीयैस्तथाऽनु जडसुर्भगवन्मछिष्यः ॥ २१.२६८ ॥
 मन्दस्मितेन विलसद्भनेन्दुभिम्बो नारायणस्तु मुष्ममीक्ष्य मरुत्सुतस्य ।
 नोवाय किञ्चिदथ धर्मसुतो निवार्य प्रास्थापयद्भसनमाव्यविलेपनानि ॥ २१.२७० ॥
 कृष्णावृकोदरगतं बडल् । अं निधाय क्रोधं यथौ सशकुनिर्धृतराष्ट्रपुत्रः ।
 सम्भ्रील्, एतो नृपतिं दत्तवाम्भरादीन्त्र्यङ्कृत्य मार्गगत आड स मातुलं स्वम् ॥ २१.२७१ ॥
 यौ मामडसतां कृष्णाभीमौ कृष्णस्य सन्निधौ ।
 तथोरकृत्वा सन्तापं नाडं ज्वितुमुत्सडे ॥ २१.२७२ ॥
 यद्वि मे शक्तिरत्र स्याद्भातयेयं वृकोदरम् ।
 अग्रपूञ्जं य कृष्णस्य विलुम्भेयं न सं शयः ॥ २१.२७३ ॥
 षट्पां पाण्डवैश्वर्यं दृष्ट्वा कोनाम ज्वितुम् ।
 एच्छेत करदा येषां वैश्यवत्सर्वभूमिपाः ॥ २१.२७४ ॥
 एत्युक्तः शकुनिर्वैरं दृढीकर्तुं वयोऽभ्रवीत् ।
 किं ते वैरेण राजेन्द्र बलिभिर्भ्रातृभिः पुनः ॥ २१.२७५ ॥
 अनुज्ज्वस्य तान् वीरान् गुणजयेष्ठान् बलाधिकान् ।
 एतीरितोऽतिसं वृद्धकोप आड सुयोधनः ॥ २१.२७६ ॥
 यद्वि तेषां तद्वैश्वर्यं न मां गच्छेदशेषतः ।
 सर्वथा नैव ज्वेयमिति सत्यं भ्रवीमि ते ॥ २१.२७७ ॥
 नय बाहुबलाच्छक्य आदातुं तां श्रियं क्वचित् ।
 नेन्द्रोऽपि समरे शक्तस्तान् जेतुं किमु मानुषाः ॥ २१.२७८ ॥
 एतीरितः पापतम आड गान्धारको नृपः ।
 पापानामभिलानां य प्रधानं यकवर्तिनम् ॥ २१.२७९ ॥
 अल्क्ष्मीश । यान्तां श्रियं प्रदीमां त्वं पाण्डवेषु प्रपश्यसि ।
 तामकलेशत आदास्ये कीडनक्षैस्त्वदन्तिके ॥ २१.२८० ॥
 एतीरितः प्रसन्नधीः सुयोधनो बभूव ल ।
 प्रजग्मतुश्च तावुभौ विशित्रवीर्यजं नृपम् ॥ २१.२८१ ॥
 धृतराष्ट्रमथोवाच द्वापरां शोऽतिपापकृत् ।

नास्तिऽयऽपः शकुनिर्विपर्णा हरिणं कृशम् ॥ २१.२८२ ॥
दुर्योधनं तु तच्छ्रुत्वा कुत एत्याह दुर्मनाः ।
अभ्रूतां तौ नृपायाऽशु द्वाभ्यां यन्मन्त्रितं पथि ॥ २१.२८३ ॥
श्रुत्वैव तन्नेत्यवदत्स भूपतिर्विरोधि धर्मस्य विनाशकारणम् ।
कुमन्त्रितं वो न ममैतदिष्टं स्वबाहुवीर्याममहाश्रियो हि ते ॥ २१.२८४ ॥
त्वयाऽपि निर्जित्य दिशो मभाऽऽः कार्याः स्पृधो मा गुणवत्तमैस्तैः ।
विशेषतो भ्रानृभिरअपौरुषैरित्युक्त आडाऽशु सुयोधनस्तम् ॥ २१.२८५ ॥
यदि श्रियं पाऽऽवानां नाक्षैराश्छेत्तुमिच्छसि ।
मृतमेवाद्य मां विद्धि पाऽऽवैस्त्वं सुभी भव ॥ २१.२८६ ॥
यदि मञ्जुवितार्था त्वमानयाऽश्चिह्न पाऽऽवान् ।
सभार्यान् द्येवनाथैव नयाधर्मोऽत्र कश्चन ॥ २१.२८७ ॥
वेदानुजुविनो विप्राः क्षत्रियाः शस्त्रजुविनः ।
ऋटयते येन शत्रुश्च तच्छस्त्रं नैव येतरत् ॥ २१.२८८ ॥
अतः स्वधर्म अेवायं तवापि स्यात्कलं मलत् ।
धृत्युक्तो मा इलं मेऽस्तु तवैवास्तिवति सोऽभ्रवीत् ॥ २१.२८९ ॥
अेवं ब्रुवन्नपि नृप आविष्टः कलिना स्वयम् ।
पुत्रस्नेहाय्य विदुरमादिशत्पाऽऽवान् प्रति ॥ २१.२९० ॥
आविवेश कलिस्तं हि यदा पुत्रत्वसिद्धये ।
श्लिष्कक्ष्णवृन्दं शेन तत आरभ्य नैवास्मादपजग्मिवान् ॥ २१.२९१ ॥
यावत्पुरे परित्यज्य वनमेव विवेश ह ।
तदन्तरा ततस्तस्य पापयुक्तं मनोऽभवत् ॥ २१.२९२ ॥
न्यवारयत्तं विदुरो मलते पापं कुलस्यापि विनाशकोऽयम् ।
समुद्यमो नात्र विचार्यमस्ति कृथा न तस्माद्यशश्च ते स्यात् ॥ २१.२९३ ॥
धति ब्रुवाणं कलकोऽत्र न स्थान्निवारयामो वयमेव यस्मात् ।
द्रष्टुं सुतान् कीडत अेकसं स्थानिच्छामि पार्थाश्च सुयोधनादीन् ॥ २१.२९४ ॥
अतः क्षिप्रमुपानेयाः पार्था धति बलौहितः ।
यथौ स विदुरः पार्थान् द्वाऽऽकां डेशवे गते ॥ २१.२९५ ॥

गते छि पार्थसन्निधेः सुयोधने तु नारदः ।
 शशं स धर्मसूनुना प्रयोदितोऽशिमागतम् ॥ २१.२६६ ॥
 ङ उद्यमी नृपेष्पिति प्रपृष्ट आह नारदः ।
 स सौभराङ्करं शिवाद्यवाप वृष्णिनिर्जयम् ॥ २१.२६७ ॥
 पां सुमुष्टिं सङ्घृष्टासीं बहून्बन्धंस्तपश्चरन् ।
 आजगाम उरादाय वरं कृष्णायै पुनः ॥ २१.२६८ ॥
 स श्रुत्वा मागधवधं दिशां विजयमेव च ।
 राजसूयं ङतुं यैव शिशुपालवधं तथा ॥ २१.२६९ ॥
 यदून् प्रत्युद्यमं तूर्णं करोतीति निशम्य तत् ।
 समैक्षद्धर्मजः कृष्णामुभशीतां शुभाश्रुतम् ॥ २१.३०० ॥
 अस्तिवत्युक्त्वा स गोविन्दः प्रेषयामास यादवान् ।
 प्रद्युम्नादीन् दिनैः कैश्चित्स्वयं यागात्सहाग्रजः ॥ २१.३०१ ॥
 विदुरस्तु ततो गत्वा धर्मराजमथाऽह्वयत् ।
 भ्रातृभिवार्यमाणोऽपि कृष्णया च स धर्मराट् ।
 सार्द्धं मात्रा भ्रातृभिश्च कृष्णया च ययौ द्रुतम् ॥ २१.३०२ ॥
 अल्क्षक्ष्व् । ज्येष्ठाज्ञयैव विदुर आह्वयत्रपि धर्मजम् ।
 नाऽगन्तव्यमिति प्राह द्रोणानुक्त्वाऽक्षजान् बहून् ॥ २१.३०३ ॥
 एतीह द्रोषसञ्चयस्तथाय ते पितृव्यः ।
 समीक्ष्य तद्व्ययं स्वयं कुरुष्व कार्यमात्मनः ॥ २१.३०४ ॥
 एतीरितोऽपि पाश्रुवो ययौ कलिप्रवेशितः ।
 विचित्रवीर्यजं य तं समासदत्ससैनिकः ॥ २१.३०५ ॥
 कल्याणेशानृपतिः प्रतिजज्ञे पूर्वमेव धर्मात्मा ।
 आहूतो धूतरणान्निवर्तयं नैव वारितोऽपीति ॥ २१.३०६ ॥
 तेनाऽयात्स्वसुहृद्भिर्निवार्यमाणोऽपि नागपुरमाशु ।
 नहि धर्मो धूतकृतो विशेषतः क्षत्रियस्य लोकगुरोः ॥ २१.३०७ ॥
 वैचित्रवीर्यतनयेन तु पाश्रुपुत्राः सम्भावितास्तमुप य न्यविशन्निशां ताम् ।
 प्रातश्च भीष्ममुभराः सकलाश्च भूपा आसेदुराशु य सत्मां सङ्घ पाश्रुपुत्रैः ॥ २१.३०८ ॥
 वैचित्रवीर्यनृपतिर्विदुरान्वितोऽस्य गान्धारराजसङ्घितास्तनयाः सकर्षाः ।

प्राप्ताः सभातल्. अमथाऽह्यदत्र धर्मराजं सुतः सुबलकस्य स देवनाय ॥ २१.३०८ ॥
 सर्वाश्च तत्र कविराविशदेव भीमपूर्वान् विनैव यतुरः सपृथां य कृष्णाम् ।
 क्षत्तारमेव य ततो नडि भीष्ममुष्यैस्ते वारिताः कुलविनाशनकर्मवृत्ताः ॥ २१.३१० ॥
 भीमादिभिः स विदुरेण यवार्थमाणो धूते निधाय पणामप्यपिलि स्ववित्तम् ।
 गान्धारकेण विद्विताक्षड्ढा जितो द्राक्ष्याण्डोः सुतोऽय नकुलं न्यदधात्यणाय ॥ २१.३११ ॥
 तस्मिन् जितेऽय सडदेवमथार्जुनं य भीमं य सोमकसुतां स्वमपि डमेण ।
 राजा निधाय विजितोऽय सुयोधनः स्वं सूतं द्दिदेश पृषतात्मजपुत्रिकायाः ॥ २१.३१२ ॥
 सूतो गत्वा तदन्तं समकथयदिमां धूतमध्ये जिताऽसि
 क्षिप्रं याऽयाडि राडां समितिमुरुतरामित्यथो साऽप्यवादीत् ।
 नाडं यास्ये गुड्डणं समितिमिति यथौ सोऽप्यमुं भीमभीतं
 झात्वा दुः शासनं सोऽप्यदिशद्य नृपो धार्तराष्ट्रोऽनुजं स्वम् ॥ २१.३१३ ॥
 श्चिच्छक्ष्व । स पापपूरुषोत्तमः प्रगृह्य केशपक्षके ।
 पुरः स्वमातुरानयत्सभामयुग्मवाससीम् ॥ २१.३१४ ॥
 समाडुता रजस्वला जगाद भीष्मपूर्वकान् ।
 अधर्म ओष वार्यते न धर्मिभिर्भवद्विधैः ॥ २१.३१५ ॥
 कथं छलात्मके धूते जिते धर्मजयो भवेत् ।
 नडि धूतं धर्ममाडुर्विशेषेण तुभूभुजाम् ॥ २१.३१६ ॥
 ये धर्मं न वदन्तीड न ते वृद्धा छतीरिताः ।
 अवृद्धमण्डितां नैव सभेत्याडुर्मनीषिणः ॥ २१.३१७ ॥
 कथं धूते जिता याडमजिते स्वपतौ स्थिते ।
 समानधर्मिणीमाडुर्भार्या यस्माद्विप्रश्चितः ॥ २१.३१८ ॥
 सडैव कर्म कर्तव्यं पतौ दासे डि भार्यया ।
 दासीत्वं न पृथज्मेस्याज्जितेऽपि डि पतौ ततः ॥ २१.३१९ ॥
 छत्युक्ता अपि भीष्माधाः कल्यावेशेन मोडिताः ।
 पृथ्थ धर्मजमित्युक्त्वा तूष्णीमेव बभूविरै ॥ २१.३२० ॥
 दुर्योधनप्रतीपं डि न कश्चिदशकत्तदा ।
 उवाच विदुरस्तत्र न धर्मोऽयमिति स्फुटम् ॥ २१.३२१ ॥
 न तस्य वायं जग्राड धृतराष्ट्रः सडात्मजः ।

उर्ध्वबाहुः स युद्धोश्च देवानां प्र्यापयं स्तदा ॥ २१.३२२ ॥

स्वाशक्तिं द्रौपदीं याऽल जिता नैवासि धर्मतः ।

अधर्मो हि मदानेतां सत्त्वाभ्याम्बु तिमिति ॥ २१.३२३ ॥

अवेत् तु विदुरेणोक्तो विकर्णः पापकोऽपि सन् ।

आल उभार्यमेवात्र धर्मवित्तं प्रकाशयन् ।

अधर्मं अवायमिति कर्णोऽथैनमभर्त्सयत् ॥ २१.३२४ ॥

अर्द्धक्ष्वी । दृष्ट्वा भीमः क्लिश्यमानां तु कृष्णां धर्मात्ययं धर्मराजे य दृष्ट्वा ।

राजा शास्यो युवराजेन धर्माव्ययन् यस्माद्भाड्यमिदं अभाषे ॥ २१.३२५ ॥

धर्मां न्यस्तवतो धूते धक्षणीयौ हि ते भुजौ ।

नैवमित्यर्जुनोऽवादीत्तमाहाय वृकोदरः ॥ २१.३२६ ॥

वक्तव्यं नतु कर्तव्यं तस्मान्नाहि मया कृतम् ।

उत्तमे वयसा शिक्षा मध्यमेऽर्थापहारणम् ।

अधमे देहदण्डश्च तस्माद्भाष्यो युधिष्ठिरः ॥ २१.३२७ ॥

अथ कर्णोऽब्रवीत्कृष्णामपतिर्षसि शोभने ।

धार्तराष्ट्रगुलं याडीत्यथ दुर्योधनोऽवदत् ।

परस्परविरोधार्थं पाण्डवानामिदं वयः ॥ २१.३२८ ॥

युधिष्ठिरो दुःभलेतुस्तवैको यद्येनमन्ये न गुरुर्न शेषः ।

एति भूयुरथवा भीमपाथविकोऽपिवा भीम एडित्सृजे त्वाम् ॥ २१.३२९ ॥

एत्युक्त उच्ये पवमानसूनुः पूज्योऽस्माकं धर्मजोऽसं शयेन ।

गुरुश्चाळं वोऽपिलानां यतो हि अलज्येष्ठं क्षत्रमाहुर्महान्तः ॥ २१.३३० ॥

अलज्येष्ठये यद्वि वः सं शयः स्यादुत्तिष्ठध्वं सर्वं अवाद्य वीराः ।

मृद्गामि वः पादतल् अने सर्वान् सडानुअन्यान् यश्च मां योद्धुकाः ॥ २१.३३१ ॥

एति भुवन् समुत्थितो नदन् वृकोदरो यदा ।

विधूर्णिता सत्त्वाऽपिला भयान्नयाऽल किञ्चन ॥ २१.३३२ ॥

भीष्मो द्रोणो विदुराद्याः क्षमस्व सर्वं त्वयोक्तं सत्यमित्येव उस्तौ ।

गुडीत्वैनं स्थापयामासुरस्मिन् स्थिते शान्तिं याऽपिरे धार्तराष्ट्राः ॥ २१.३३३ ॥

निवारितो धर्मजेन गुरुभिश्चापरैस्तदा ।

माननार्थं गुडुणां तु न भीमस्तान् जघान उ ॥ २१.३३४ ॥

नयात्यवर्तत ज्येष्ठ धर्मात्मानं युधिष्ठिरम् ।
 तेषां पापाभिर्वृद्ध्यर्थं ज्येष्ठवृत्तिं च दर्शयन् ॥ २१.३३५ ॥
 अक्षक्ष्वीष्टय दुर्योधनः पापो भीमसेनस्य पश्यतः ।
 उरुं सन्दर्शयामास कृष्णायै भीम आह तम् ॥ २१.३३६ ॥
 तयोरुभेनं गद्योरुवेगया भिभेत्स्य षट्येव पुनः सुयोधनः ।
 उत्रे नाच्यद्भवतामस्ति वित्तं धूते कृष्णं स्थापयध्वं पणाय ॥ २१.३३७ ॥
 अथाश्रवीद्भृकोदरः कृतेऽवमानने उदरेः ।
 निपात्य भूतत्वं ये हितेशिरो मृष्टिष्य षट्यलम् ॥ २१.३३८ ॥
 स वध्य येव मे सदा परोक्षतोऽपि यो हरिम् ।
 विनिन्दयेदिति ध्रुवं प्रतिश्रुतं हि मारुतेः ॥ २१.३३९ ॥
 पुनश्च पापवृद्धये तद्वैव नो जघान तम् ।
 विकर्तनात्मजः पुनर्जगाद सोमकात्मजाम् ॥ २१.३४० ॥
 प्रयाहि भूभृतो हि नो गृहं न सन्ति पाण्डवाः ।
 ष्टीरिते समुत्थितौ वृकोदरोऽनु यार्जुनः ॥ २१.३४१ ॥
 उभौ च तौ युधिष्ठिरो न्यवारयत्तथाऽपरे ।
 ततो विषण्णयोस्तयोः सुयोधनो वयोऽश्रवीत् ॥ २१.३४२ ॥
 द्रुः शासनैषां वासां सि दासानां नो व्यपाकुरु ।
 ष्ट्युक्तोऽभ्यगमत्पार्थान् स्ववासां स्थथ ते दद्रुः ॥ २१.३४३ ॥
 ते यर्मवसना भूत्वातानशिष्टान् प्रकाश्य च ।
 निषेदुश्च क्षमायान्ते क्षमामालम्ब्य विस्तृताम् ॥ २१.३४४ ॥
 पुनर्दुर्योधनेनोक्तः पार्थानामथ पश्यताम् ।
 यदर्ष वासो द्रौपद्यास्तदाऽवादीद्भृकोदरः ॥ २१.३४५ ॥
 पापेषु पूर्वस्य तथाऽधमस्य वं शे कुडुणामुरुधर्मशीलिनाम् ।
 द्रुः शासनस्यास्य विदार्य वक्षः पिभामि रक्तं जगतः समक्षम् ॥ २१.३४६ ॥
 विदुष्यमाणो वसने तु कृष्णा सस्मार कृष्णं सुविशेषतोऽपि ।
 तदाऽन्यदासीद्भसनं च तस्या द्रिष्यं सुसूक्ष्मं कनकावदातम् ॥ २१.३४७ ॥
 अक्षक्ष्वक्ष्णः । पुनः पुनश्चैव विदर्षमाणो द्रुः शासनेऽन्यानि च तादृशानि ।
 अभवुरन्तं न जगाम पापः श्रान्तो न्यधीदस्त्विन्नगात्रः सभायाम् ॥ २१.३४८ ॥

वस्त्रोच्चये शैलनिभे प्रजाते दुर्योधनः प्राह सञ्जतकोपः ।
 प्रवेशयेमां गृहमेव शीघ्रं किं नश्चिरेणिति सुमन्द्बुद्धिः ॥ २१.३४९ ॥
 तच्छ्रुत्वा वयनं कृष्णा प्रतिज्ञामकरोत्तदा ।
 भीमो दुर्योधनं उन्ता कर्णं उन्ता धनञ्जयः ।
 शकुनिं त्वक्षाकितवं सलदेवो वधिष्यति ॥ २१.३५० ॥
 इत्युक्ते तत्तथेत्याह भीमसेनः सभातल् । अे ।
 प्रतिज्ञामाददे पार्थस्तां माद्रीनन्दनस्तथा ।
 नकुलः प्रतिजज्ञेऽथ शाकुनेयवधं प्रति ॥ २१.३५१ ॥
 ततः सुयोधनानुजश्चर्ष पार्षतात्मजम् ।
 गृहाय तन्निशाम्य तु कुधाऽह मारुतात्मजः ॥ २१.३५२ ॥
 अर्जुनार्जुन नैवात्र क्षमा मे तात रोयते ।
 पतितस्यास्य देहस्य काष्ठविष्टासमस्य य ।
 हृलानि त्रीणि शिष्यन्ते विद्या कर्म सुता इति ॥ २१.३५३ ॥
 इति वेदोदितं वाक्यं न सुतो दारदूषणे ।
 दुष्टदारो नयाऽप्रोति लोकानर्द्धो हि दूषितः ।
 अरक्षणादूषिताया न त्यागाच्च शुभं भवेत् ॥ २१.३५४ ॥
 अतोऽथ सानुबन्धकान्निहन्मि धार्तराष्ट्रकान् ।
 इति भ्रुवन् व्यलोकयद्रिपून् दलन्निवौजसा ॥ २१.३५५ ॥
 ददृशे च महाघोरमादातुं परिधं रुषा ।
 कर्तुं व्यवसितो बुद्ध्या निश्शेषान् धृतराष्ट्रजान् ॥ २१.३५६ ॥
 तदा शिवा ववाशिरे सुयोधनाग्निगोहतः ।
 तथैव तत्पितृगृहेऽप्यभूद्भयानकं बहु ॥ २१.३५७ ॥
 अक्षयं प्रतिमत्तान्यतिघोराणि कुपिते मारुतात्मजे ।
 दृष्ट्वाऽम्बिकेयो विदुरं पप्रच्छैषां हृलं द्रुतम् ॥ २१.३५८ ॥
 आह तं विदुरो ज्येष्ठ क्षणेऽस्मिं स्तव पुत्रकाः ।
 सानुबन्धा नशिष्यन्ति वृकोदरभलाहताः ॥ २१.३५९ ॥
 कीऽसेऽर्भकवत्त्वं हि किं जितं किं जितं त्विति ।

अधर्मेण जितानत्र जितान् पश्यसि पाण्डवान् ॥ २१.३६० ॥
 स्त्रीषु धूतेषु वा दत्तं मदान्धेन नरेण वा ।
 न दत्तमाहुर्विद्वांसस्तस्य बन्धुभिरेव य ॥ २१.३६१ ॥
 आहार्यं पुनराहुश्च तथाऽपि नतु पाण्डवैः ।
 तत्कृतं तव पुत्राणां भ्यापयद्भिरशिष्टताम् ॥ २१.३६२ ॥
 धृत्युक्त आडाऽम्बिकेयो निमित्तानां क्वलं कथम् ।
 न भवेदिति स प्राह द्रुतं कृष्णा विमुच्यताम् ॥ २१.३६३ ॥
 तोषयस्व वरैश्चैनामन्यथा ते सुतान्मृतान् ।
 विद्धि भीमेन निष्पिष्टान्माऽत्र ते सं शयो भवेत् ॥ २१.३६४ ॥
 कृष्णा य पाण्डवाश्चैव तपोवृद्धिमभीप्सवः ।
 तपसा नैव दक्ष्यन्ति तेन श्रुवन्ति ते सुताः ॥ २१.३६५ ॥
 तथाऽपि यदि कृष्णां त्वं न मोचयसि ते सुतान् ।
 उनिष्यति न सन्देशो भवेनैव वृकोदरः ॥ २१.३६६ ॥
 धृतीशितो विनिर्भर्त्स्य पुत्रं दुः शासनं नृपः ।
 अमोचयद्भरैश्चैनां छन्द्यामास पार्श्वतीम् ॥ २१.३६७ ॥
 छन्दिता सा वरैस्तेन धर्मो भागवते स्थिता ।
 नैवाऽत्मनो वरान् वप्रे वप्रे तेषां विमोक्षणम् ॥ २१.३६८ ॥
 युधिष्ठिरस्य सन्नातुः सराष्ट्रस्य विमोक्षणम् ।
 ददौ नृपोऽस्या न पुनश्छन्दमानाऽपि साऽवृणोत् ॥ २१.३६९ ॥
 शिष्यः । भर्तुर्विषणोश्च नान्यस्माद्भरस्वीकारं धृष्यते ।
 अवेवं हि भगवद्भ्रमस्तस्मात्सा नावृणोत्परम् ॥ २१.३७० ॥
 अधर्मतो हृतत्वान्तु तद्दानं न वरो भवेत् ।
 धृति मत्वा पाण्डवानां वप्रे कृष्णा विमोक्षणम् ॥ २१.३७१ ॥
 श्वशुरादौडिडवराः क्षत्रियायास्त्रयो यतः ।
 उक्ताः शतं य विप्राया धर्मो भागवते ततः ।
 उेतुनाऽनेन वप्रे सा नान्यत्किञ्चिदतः परम् ॥ २१.३७२ ॥
 ततो विमुक्ताः प्रययुश्च पार्था गुडुन् प्रणाम्य स्वपुरं सकृष्णाः ।
 दुर्योधनानन्तरञ्च जगाद तातं निजं पापकृतं प्रधानः ॥ २१.३७३ ॥

समस्तपाण्डवश्रियं समागतामहो पुनः ।
व्यमोययो वृकोदराद्बधश्च नो ध्रुवो भवेत् ॥ २१.३७४ ॥
अतः पुनश्च पाण्डवान् समाह्वयस्व नः कृते ।
पुनश्च देवनं भवेज्जितो वनं प्रयातु य ॥ २१.३७५ ॥
तेनोक्तः स तदा राजा पाण्डवान् पुनराह्वयत् ।
पुनः पित्रा समाहूतो देवनाय युधिष्ठिरः ।
भ्रातृभिर्वार्यमाणोऽपि कृष्णया याऽगमत्सभाम् ॥ २१.३७६ ॥
द्वादशाब्दं वने वासमज्ञातत्वेन वत्सरम् ।
वासं प्रसिद्धनृपतेः पुरे नैवातिदूरतः ॥ २१.३७७ ॥
कृष्णयाः पाण्डवानां वा दर्शनेऽज्ञातवासिनाम् ।
अेकस्यापि समस्तानां द्वादशाब्दं पुनर्वनम् ॥ २१.३७८ ॥
वत्सराज्ञातवासं य त्यागेऽप्युक्तविधेस्तथा ।
दुर्योधनः पाणं यङ्के बुद्ध्या दुः शासनोक्तया ॥ २१.३७९ ॥
गान्धारेण पुनश्चाक्षुद्यज्ञेन धर्मजः ।
पराजितो वनं यातुमैच्छत्सभ्रातृको यदा ॥ २१.३८० ॥
श्श्वयी । तदा ननर्त पापकृत्सुयोधनानुजो ङसन् ।
वदंश्च मारुतात्मजं पुनः पुनश्च गौरिति ॥ २१.३८१ ॥
उवाच य पुनः कृष्णां नृत्यन्नेव सभातल् । अे ।
अपतिर्ह्यसि कल्याणि गच्छ दुर्योधनालयम् ॥ २१.३८२ ॥
अेतेऽभिलाः षड्ढतिलास्तमोऽन्धमासा नशैषां पुनरुत्थितिः स्यात् ।
धति ऋवाणोऽनुयकार भीमं तदाऽङसन् धार्तराष्ट्राश्च सर्वे ॥ २१.३८३ ॥
तदाऽकरोद्भीमसेनः प्रतिज्ञां ङन्ताऽस्मि वो निभिलान् सङ्गरेऽङम् ।
धतीरिते शरणं द्रोणमेव जग्मुः समस्ता धृतराष्ट्रपुत्राः ॥ २१.३८४ ॥
यत्र द्रोणस्तत्र पुत्रस्तत्र भीष्मः कृपस्तथा ।
नयात्येति गुडुन् भीम धति तं शरणं ययुः ॥ २१.३८५ ॥
अभ्रवीद्धार्तराष्ट्रांश्च द्रोणो विप्रोऽपि सन्नङम् ।
सपुत्रः सङ्गुपः शस्त्रं ग्रीष्मे भवतां कृते ॥ २१.३८६ ॥

रक्षाणो भवतां यैव दुर्या यत्नं स्वशक्तिः ।
 नतु भीमाद्रक्षितुं वः शक्तः सत्यं ब्रवीम्यहम् ॥ २१.३८७ ॥
 ततो ययुः पाण्डवास्ते सभाया वनाय कृष्णासहिताः सुशूराः ।
 गत्याऽनुचक्रे युवसिं हपेलगतिं भीमं धार्तराष्ट्रोऽपहस्य ॥ २१.३८८ ॥
 दृष्ट्वा सभाया अर्धनिष्कान्तदेलो व्यावृत्य भीमः प्राह सं रक्तनेत्रः ।
 उरुं तवान्यं य एषो विभेत्स्य षट्युक्त्वाऽसौ निर्गतोऽसत्सभायाः ॥ २१.३८९ ॥
 प्रयाताननु तान् कुन्ती प्रययौ पुत्रगृह्णिनी ।
 शेरुधमानां विदुरः स्थापयामास तां गृहे ।
 प्रणम्य तां ययुः पार्थाः सकृष्णाः शीघ्रगामिनः ॥ २१.३९० ॥
 युधिष्ठिरोऽवाग्वदनो ययौ न क्रोधयक्षुषा ।
 दडेयं क्रौरवान् सर्वानिति कारुणिको नृपः ॥ २१.३९१ ॥
 अश्रुयीथ । उद्धृत्य आहू प्रययौ आहुषात् । ष वृकोदरः ।
 आभ्यामेवाभिलाञ्छन्नुच्छक्तो हन्तुमर्हं त्विति ॥ २१.३९२ ॥
 अबद्धकेशा प्रययौ द्रौपदी सा सभातत् । आत् ।
 मुक्तकेशा भविष्यन्ति धार्तराष्ट्रस्त्रियस्त्विति ॥ २१.३९३ ॥
 वर्षन् पां सूनू ययौ पार्थं एत्थं शत्रुषु सायकान् ।
 वर्षयानीत्यभिप्रायः परमास्त्रविदां वरः ॥ २१.३९४ ॥
 यमाववाङ्मुभौ यातौ नावयोः शत्रवो मुभम् ।
 पश्यन्त्वस्याभवस्थायामित्येव धृतयेतसौ ॥ २१.३९५ ॥
 प्रेतसं स्कारसूक्तानि पठन् धौम्योऽग्रतो ययौ ।
 उतेषु धार्तराष्ट्रेषु मया कार्याः क्रिया एति ॥ २१.३९६ ॥
 तानथानुययुः सूता रथैः परित्युर्दृशैः ।
 सूदाः पीरोगवाश्चैव भृत्या ये त्वामकारिणः ॥ २१.३९७ ॥
 ततस्ते जह्वीतीरे वने वटमुपाश्रिताः ।
 न्यषीदन्नागतान् दृष्ट्वा समस्तान् पुरवासिनः ॥ २१.३९८ ॥
 ततस्तु ते सर्वजगन्निवासं नारायणं नित्यसमस्तसद्गुणम् ।
 स्वयम्भुशर्वाद्विभिरर्थितं सदा भक्त्याऽस्मरन् भक्तभवापहं प्रभुम् ॥ २१.३९९ ॥
 एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये

पाण्डववनप्रवेशो नाम अेकविंशोऽध्यायः ॥

अथ द्वाविंशोऽध्यायः ।

(अरणीप्राप्तिः)

ॐ । आगन्तुकामान् पुरवासिनस्ते सं स्थाप्य कृच्छ्रेण कुरुप्रवीराः ।
रात्रौ प्रविष्टा गढं वनं य किर्मीरमासेदुरथो नराशम् ॥ २२.१ ॥

भकानुजोऽसौ निभिलैरजेयो वराद्गिरीशस्य निडन्तुकामः ।
सदारसोदर्यमभिप्रसस्त्रे भीमं महावृक्षगिरीन् प्रमुञ्चन् ॥ २२.२ ॥

स सम्प्रहारं सड तेन कृत्वा भीमो निपात्याऽशु धरातव् । अे तम् ।
यडे मभे सऽगरनामधेये प्रसं ङ्य नारायणदैवते पशुम् ॥ २२.३ ॥

निडत्य रक्षो वनमध्यसं स्थास्तदा यतीनामयुतैः समेताः ।
अशीतिसाडस्रमुनिप्रवीरैर्दशां शयुक्तैः सडिता व्ययिन्तयन् ॥ २२.४ ॥

विचिन्त्य तेषां भरण्याय धर्मजः सम्भूज्य सूर्यस्थितमञ्चुतं प्रभुम् ।
दिनेऽक्षयात्रं पिठरं तदाप रत्नादिदं कामवरात्रदं य ॥ २२.५ ॥

भभार तेनैव युधिष्ठिरस्तान् प्रत्येकशस्त्रिं शतदासिदासकान् ।
सुवर्णपात्रेषु ङि भुञ्जते ये गृडे तदीये बडुकोटिदासिडे ॥ २२.६ ॥
सत्सऽगमाकाङ्क्षिण अेव तेऽवसन् पार्थैः सडान्ये य मुनीन्द्रवृन्दाः ।
शृण्वन्त अेभ्यः परमार्थसाराः कथा वदन्तश्च पुरातनास्तथा ॥ २२.७ ॥

अेवं गजानां बडुकोटिवृन्दां स्तथा रथानां य ङयांश्च वृन्दशः ।
विसृज्य रत्नानि नरांश्च वृन्दशो वने विजडुर्दिवि देववत्सुभम् ॥ २२.८ ॥

गवां य लक्षं प्रददाति नित्यशः सुवर्णभारांश्च शतं युधिष्ठिरः ।
सभ्रातृकोऽसौ वनमाप्य शकवन्मुमोद विप्रैः सडितो यथासुभम् ॥ २२.९ ॥

पार्थेषु यातेषु किमत्र कार्यमिति स्म पृष्टो विदुरोऽग्रजेन ।
आडूय राजयं प्रतिपादयेति प्राडैनमाडाथ रुषाऽम्बिकेयः ॥ २२.१० ॥

ज्ञातं प्रतीपोऽसि ममाऽत्मजानां न मे त्वया कार्यमिडास्ति ङिञ्चित् ।
यथेष्टस्तिष्ठ वा गच्छ वेति प्रोक्तो यथौ विदुरः पाण्डुपुत्रान् ॥ २२.११ ॥

अक्षव् । तस्मिन् गते भ्रातृवियोगकर्शितः पपात भूमौ सडसैव राजा ।
संज्ञामवाप्याऽदिशदाशु सञ्जयं जुवामि चेदाशु ममाऽनयानुजम् ॥ २२.१२ ॥

धृतीरितः सञ्जयः पाण्डवेयान् प्राप्याऽनयद्विद्वुरं शीघ्रमेव ।
 सोऽप्यागतः क्षिप्रमपास्तदोषो जयेष्ठे ववन्देऽथ स यैनमाश्लिषत् ॥ २२.१३ ॥
 अङ्गुं समारोप्य स मूर्ध्नि यैनमाघ्राय लेभे परमां मुदं तदा ।
 क्षत्तारमायान्तमुदीक्ष्य सर्वे ससौभवा धार्तराष्ट्रा अमर्षात् ।
 सम्मन्य उन्तुं पाण्डवानामुतैर्कं छन्नोपघेनैव ससूतजा ययुः ॥ २२.१४ ॥
 विज्ञाय तेषां गमनं समस्तलोकान्तरात्मा परमेश्वरेश्वरः ।
 व्यासोऽभिगम्यावददाम्भिकेयं निवारयाऽश्वेव सूतं तवेति ॥ २२.१५ ॥
 अवाप्य पार्थानयमद्य मृत्युं सडानुबन्धो गमिता ङ्यसं शयम् ।
 धृतीरिते तेन निवारयेति प्रोक्तो हरिः प्राड न सं वदे तैः ॥ २२.१६ ॥
 मैत्रेय आयास्यति सोऽपि वाचं शिक्षार्थमेतेष्वभिधास्यतीह ।
 तां येत्करोत्येष सुतस्तवास्य भद्रं तदा स्याच्छस्यति त्वन्यथा सः ॥ २२.१७ ॥
 उक्त्वेति राजानमनन्तशक्तिर्व्यासो ययौ तत्र गतेषु तेषु ।
 सुयोधनाद्येषु उतेषु पार्थैर्भूभारडानिर्न भवेदिति प्रभुः ॥ २२.१८ ॥
 सर्वाश्च येष्टा भगवन्नियुक्ताः सदा समस्तस्य चित्तोऽचितश्च ।
 तथाऽपि विष्णुर्विनिवारयेत्कवचिद्वाया विधत्ते य जनान् विऽम्भयन् ॥ २२.१९ ॥
 मैत्रेय आगाद्यथ भूपतिश्च पुत्रान् समाहूय सकर्णसौभवान् ।
 सम्भूजयामास मुनिं स याऽह द्यातुं राजयं पाण्डवान् सम्प्रशं सन् ॥ २२.२० ॥
 विशेषतो भीमबलं शशं स किर्मीरनाशादि वदन्मुनीन्द्रः ।
 श्रुत्वाऽसहं स्तद्धृतराष्ट्रपुत्र आस्कुलयामास निजोरुमुग्रः ॥ २२.२१ ॥
 शशाप यैनं मुनिरुग्रतेजास्तवोरुभेदाय भवेत्सुयुद्धम् ।
 धृत्युचिवान् धृतराष्ट्रानतोऽपि ययौ न चेद्राज्यदस्त्वं तथेति ।
 श्रुत्वा तु किर्मीरवधं स्वपित्रा पृष्टक्षत्रोक्तं सोऽत्रसध्दार्तराष्ट्रः ॥ २२.२२ ॥
 शिष्य्य । वने वसन्तोऽथ पृथासुतास्ते वार्ता स्वकीयां प्रापयामासुराशु ।
 कृष्णे सोऽपि द्रुतमायात्ससत्यः सम्भन्धिर्नो ये य पाञ्चालमुष्याः ॥ २२.२३ ॥
 कुङ्कं कृष्णं धार्तराष्ट्राय पार्थाः क्षमापयामासुरुच्यैर्गृणन्तः ।
 गुणान् स्तदीयानमितान् प्रप्राभ्य तदा रुधन्ती द्रौपदी याऽप पादौ ।
 सा पादयोः पतिता वासुदेवमस्तौत्समस्तप्रभुमात्मतन्त्रम् ॥ २२.२४ ॥

अचिन्त्य नित्याव्यय पूर्णसद्गुणार्णवैकट्टेडाभिवदोषदूर ।

रमाञ्जशेशेशरसुरेन्द्रपूर्ववृन्दारकाणां सतताभिवन्ध ।

समस्तयेष्टाप्रद सर्वशुच्यप्रभो विमुक्ताश्रय सर्वसार ॥ २२.२५ ॥

एति श्रुवन्ती सकलानुभूतं जगाद सर्वेशितुरच्युतस्य ।

यस्याधिकानुग्रहपात्रभूता स्वयं हि शेषेशविपादिकेभ्यः ॥ २२.२६ ॥

श्रुत्वा समस्तं भगवान् प्रतिज्ञां यकार तेषामभिलाश्च योषाः ।

पतीन् समाविद्ग्य विमुक्तकेश्यान् भीमाहतान् दृश्ये नान्यथेति ।

तां सान्त्वयित्वा मधुरैः सुवाक्यैर्नारायणो वाचमिमां जगाद ॥ २२.२७ ॥

यदीडाहं स्थितो नैवं भविताऽहं त्वयोधयम् ।

सात्वराञ्च दुरात्मानं हतश्चासौ सुपापकृत् ॥ २२.२८ ॥

सन्निधानेऽथ दूरे वा कालव्यवहितेऽपि वा ।

स्वभावाद्वा व्यवहिते वस्तुव्यवहितेऽपि वा ।

नाशक्तिर्विद्यते विषणोर्नित्याव्यवहितत्वतः ॥ २२.२९ ॥

तथाऽपि नरलोकस्य करोत्यनुकृतिं प्रभुः ।

दृष्टानां दोषवृद्ध्यर्थं भीमादीनां गुणोन्नतेः ॥ २२.३० ॥

युधिष्ठिरेऽतिवृद्धं तु राजसूयादिसम्भवम् ।

धर्मं य सङ्कामयितुं कृष्णायामनुजेषु य ॥ २२.३१ ॥

योग्यताकमतो विषणुरिच्छयेत्थमथीकल्पत् ।

अधमानद्विष्येऽथेव विषणोर्नाम हि वैदिकम् ॥ २२.३२ ॥

अक्षयवी । स्वयोग्यताया अधिकधर्मज्ञानादिञ्च कृत्वा ।

भीष्मद्रोणाग्निभेकेयाद्रेः पार्थिवेव निधापितुम् ॥ २२.३३ ॥

पुनश्च पापवृद्ध्यर्थमजो दुर्योधनादिषु ।

व्यासोऽग्निभेकासुतं प्राह पार्था मेऽभ्यधिकं प्रियाः ।

तेषां प्रवासनं यैव प्रियं न मम सर्वथा ॥ २२.३४ ॥

एति दुर्योधनादीनां पापवृद्ध्यर्थमेव सः ।

प्रिया एत्येव कथनात्पाण्डवानां शुभोन्नतेः ॥ २२.३५ ॥

गुरुत्वाद्भीमसेनस्य क्षमा धूतेऽर्जुनादिनाम् ।

नातिधर्मस्वर्गपोऽत्र धर्मो भीमे निरौपधः ॥ २२.३६ ॥

द्रौपद्या अथतिक्रमेणात्समा धर्मो मदान्भूत् ।
 सा हिमीममनो वेद न कार्यः शापे इत्यलम् ॥ २२.३७ ॥
 तस्माद्यथायोग्यतया हरिणा धर्मवर्द्धनम् ।
 कृतं तत्रासन्निधानकारणं केशवोऽब्रवीत् ॥ २२.३८ ॥
 सात्त्वं श्रुत्वा समायातं शौमिणेयाद्यो मया ।
 प्रस्थापिता हि भवतां सकाशात्ते ययुः पुरीम् ।
 तदा सात्वोऽपि सौमिने द्वारकामर्दयद्भृशम् ॥ २२.३९ ॥
 प्रद्युम्न आशु निरगाद्य सर्वसैन्यैश्च यादवगणैः सखितोऽनुजैश्च ।
 सात्वोऽवगम्य तनयं मम तद्विमानात्पापोऽवरुध्य रथमारुहदत्र योद्धुम् ॥ २२.४० ॥
 कृत्वा सुयुद्धममुना मम पुत्रकोऽसावस्त्राणि तस्य विनिवार्य महास्त्रजालैः ।
 दत्तं मया शरममोघमथाऽददे तं हन्तुं नृपं कृतमतिस्त्वशृणोद्भयः प्रे ॥ २२.४१ ॥
 नारायणेन हि पुरा मनसाऽभिकल्पं कृष्णावतारमुपगम्य निहन्मि सात्वम् ।
 इत्येव तेन हरिणाऽपि स भागवेषा विद्रावितो न निहतः स्वमनोनुसारात् ॥ २२.४२ ॥
 वध्यस्त्वया नहि ततोऽयमयं य आणश्वकायुधस्य दयितो नितराममोघः ।
 मा मुच्य तेन तमिमं विनिवर्तयेऽहं सात्त्वं हृदि स्थित इतीरितभीरणेन ॥ २२.४३ ॥
 अक्ष्वीध । श्रुत्वा वयः स पवनस्य शरं त्वमोघं सञ्जङ्ग आशु स य सात्वपतिः स्वसौभम् ।
 आरुह्य बालकललेन किमत्र कार्यं कृष्णेन सङ्गर इति प्रययौ स्वदेशम् ॥ २२.४४ ॥
 प्रद्युम्नसाम्भगदसारण्यारुष्टेषाः सेनां निहत्य सह मन्त्रिगणैस्तदीयाम् ।
 आह्लादिनः स्वपुरमाययुरध्यहं य तत्रागमं सपदि तैः श्रुतवानशेषम् ॥ २२.४५ ॥
 यस्मिञ्छरे करगते विजयो ध्रुवः स्यान्मतेजसा तदनुसङ्गलक्षणात्सुतान्मे ।
 यातं निशम्य रिपुमात्मपुरीं य भग्नां दृष्ट्वैव तेन तदनुभ्रजनं कृतं मे ॥ २२.४६ ॥
 तं सागरोपरिगसौभगतं निशाम्य मुक्ते य तेन मयि शस्त्रमडास्त्रवर्षे ।
 तं सन्निवार्य तु मया शरपूगविद्धो माया युयोज मयि पापतमः स सात्वः ॥ २२.४७ ॥
 ताः कीडया क्षणमहं समरे निशाम्य ज्ञानास्त्रतः प्रतिविधूय बहूँश्च दैत्यान् ।
 हत्वाऽशु तं य गिरिवर्षिणामाशु सौभं वार्धो न्यपातयमरीन्द्रविभिन्नबन्धम् ॥ २२.४८ ॥
 तं स्यन्दनस्थितमथो विभुजं विधाय बाणेन तद्गथवरं गदया विभिद्ये ।
 यङ्केण तस्य य शिरो विनिकृत्य धातृशर्वादितिः प्रतिनुतः स्वपुरीमगां य ॥ २२.४९ ॥
 तस्मादिदं व्यसनमास हि विप्रकर्षान्मे कार्यतस्त्विति निगद्य पुनश्च पार्थान् ।

कारयन् सत्यशपथं विवादस्य क्रमेच्छया ।

आदिशत्प्रथमं कृष्णां भीमः सा नृपमब्रवीत् ॥ २२.६४ ॥

नैव क्षमा कुञ्जतासु नृपस्य धर्मस्तां त्वं वृथैव धृतवानसि सर्वकालम् ।

धृत्युक्त आह नृपतिः परमा क्षमैव सर्वत्र तद्विधृतमेव जगत्समस्तम् ॥ २२.६५ ॥

कर्ता य सर्वजगतः सुभद्रुःभयोर्हि नारायणस्तदनुदत्तमिडास्य सर्वम् ।

तस्मान्न कोपविषयोऽस्ति कुतश्च कश्चित्तस्मात्क्षमैव सकलेषु परोऽस्य धर्मः ॥ २२.६६ ॥

अय् । धृत्युक्तवन्तं नृपमाह पार्ष्णी यद्वि क्षमा सर्वनरेषु धर्मः ।

राज्ञा नकृत्यं नय लोकात्रा भवेज्जगत्कापुरुषैर्विनश्येत् ॥ २२.६७ ॥

सत्यं य विष्णुः सकलप्रवर्तको रमाविरिञ्चेशपुरस्सराश्च ।

काष्ठादिवत्तद्दशगाः समस्तास्तथाऽपि न व्यर्थता पौरुषस्य ॥ २२.६८ ॥

तदाज्ञया पुरुषश्चेष्टमानश्चेष्टानुसारेण शुभाशुभस्य ।

भोक्ता न तस्येष्टितमन्यथा भवेत्कर्ता तस्मात्पुरुषोऽप्यस्य वश्यः ॥ २२.६९ ॥

वृथा यद्वि स्यात्पौरुषं कस्य डेतोर्विधिनिषेधश्च समस्तवेदगः ।

विधिनिषेधस्य य नैव गोचरः पुमान् यद्वि स्याद्भवतो हि तौ डरेः ॥ २२.७० ॥

तेनैव लेपश्च भवेदमुष्य पुण्येन पापेन य नैव यासौ ।

विष्येत् ताभ्यां परमस्वतन्त्रः कर्ता ततः पुरुषोऽप्यस्य वश्यः ॥ २२.७१ ॥

धृतीरितो धर्मजः कृष्णायैव निरुत्तरत्वं गमितस्त्वभर्त्सयत् ।

कुतर्कमाश्रित्य डरेरपि त्यमस्वातन्त्र्यं साधयसीति योक्त्वा ॥ २२.७२ ॥

छलेन तेन प्रतिभर्त्सिता सा क्षमापयामास नृपं यतः स्त्री ।

वायाल् अता नातितरां हि शोभते स्त्रीणां ततः प्राह वृकोदरस्तम् ॥ २२.७३ ॥

राजन् विष्णुः सर्वकर्ता नयान्यस्तत्तन्त्रमेवान्यदसौ स्वतन्त्रः ।

तथाऽपि पुं सा विडितं स्वकर्म कार्यं त्याज्यं यान्यदत्यन्तयत्नात् ॥ २२.७४ ॥

प्रत्यक्षमेतत्पुरुषस्य कर्म तेनानुमेया प्रेरणा केशवस्य ।

स्वकर्म कृत्वा विडितं हि विष्णुना तत्प्रेरणेत्येव ब्रुधोऽनुमन्यते ॥ २२.७५ ॥

तेनैति सम्यग्गतिमस्य विष्णोर्जनोऽशुभो दैवमित्येव मत्वा ।

डित्वा स्वकं कर्म गतिं य तामसीं प्रयाति तस्मात्कार्यमेव स्वकर्म ॥ २२.७६ ॥

ज्ञातव्यं यैवास्य विष्णोर्वशात्त्वं कर्तव्यं यैवाऽत्मनः कार्यकर्म ।

प्रत्यक्षैषा कर्तृता श्रुवसं स्था तथाऽगमादनुमानाच्च सर्वम् ॥ २२.७७ ॥
 विष्णोर्वशे तत्र डेयं द्वयं य जानन् विद्वान् कुरुते कार्यकर्म ।
 तत्रैरकं विष्णुमेवाभिजानन् भवेत्प्रमाणात्रितयानुगामी ॥ २२.७८ ॥
 शिष्य । पूर्णा प्रमाणां तत्रयं याविरोधेनैकत्रस्थं तत्रयं याविरोधि ।
 पृथङ्मध्यं याप्रमाणां विरोधि स्यात्तत्तस्मात्त्रयमेकत्र कार्यम् ॥ २२.७९ ॥
 अज्ञः प्रत्यक्षं त्वपडायैव दैवं मत्वा कर्तृस्वात्मकर्म प्रजड्यात् ।
 विद्वान् श्रुवं विष्णुवशं विदित्वा करोति कर्तव्यमजस्रमेव ॥ २२.८० ॥
 स्वभावाप्या योग्यता या उहाप्या याऽनादिसिद्धा सर्वश्रुवेषु नित्या ।
 सा कारणां तत्प्रथमं तु द्वितीयमनादि कर्मैव तथा तृतीयः ।
 श्रुवप्रयत्नः पौरुषाप्यस्तद्वेत्तत्रयं विष्णोर्वशगं सर्वदैव ॥ २२.८१ ॥
 स कस्यचिन्न वशे वासुदेवः परात्परः परमोऽसौ स्वतन्त्रः ।
 उहश्चासौ तारतम्यस्थितो हि ब्रह्माणामारभ्य कलिश्च यावत् ।
 उहास्य कर्माणि भवन्ति कर्मजो यत्नो यत्नो उहकर्मप्रयोक्ता ॥ २२.८२ ॥
 विना यत्नं न उहो नापि कर्म ह्यप्रदौ वासुदेवोऽभिलस्य ।
 स्वातन्त्र्यशक्तेर्विनियामको हि तथाऽप्येतान् सोऽप्यपेक्ष्यैव युञ्जेत् ॥ २२.८३ ॥
 अेतानपेक्ष्यैव ह्यलं ददानीत्यस्यैव सङ्कल्पे षति स्वतन्त्रता ।
 नास्यापगच्छेत्स हि सर्वशक्तिर्नाशक्तता क्वचिदस्य प्रभुत्वात् ॥ २२.८४ ॥
 तस्मात्कार्यं तेन क्लृप्तं स्वकर्म तत्पूजार्थं तेन तत्प्राप्तिरेव ।
 अतोऽन्यथा निरयः सर्वथा स्यात्स्वकर्म विप्रस्य जपोपदेशौ ।
 विष्णोर्मुभाद्धिप्रजातिः प्रवृत्ता मुष्पोत्थितं कर्म तेनास्य सोऽदात् ॥ २२.८५ ॥
 बाहोर्जातः क्षत्रियस्तेन बाहोः कर्मास्य पापप्रतिवारणं हि ।
 प्रवर्तनं साधुधर्मस्य यैव मुष्पस्य बाहोश्चातिसामीप्यतोऽस्य ।
 जपोपदेशौ क्षत्रियस्यापि विष्णुश्चक्रे धर्मो यज्ञकर्मापि विप्रे ॥ २२.८६ ॥
 वैश्यो यस्माद्गुरुजस्तेन तस्य प्रजावृद्धिस्तज्जकर्मैव धर्मः ।
 तत्सादृश्यात्स्थावराणां य वृद्धिः करोरुर्वाः सन्निष्ठृष्टत्वलेतोः ।
 वार्तात्मकं कर्म धर्मं यकार विष्णुस्तस्यैवाङ्घ्रिजः शूद्र उक्तः ॥ २२.८७ ॥
 गतिप्रधानं कर्म शुश्रूषणाभ्यं सादृश्यतो उस्तपदोस्तथैव ।
 उस्तोद्भवं कर्म तस्यापि धर्मः सन्तानवृद्धिश्च समीपगत्वात् ॥ २२.८८ ॥

अथी । भुजावुरो लृद्यं यद्भलस्य ज्ञानस्य च स्थानमतो नृपाणाम् ।
 अलं ज्ञानं योभयं धर्म उक्तः पाणौ कृतीनां कौशलं केवलं हि ।
 तस्मात्पाण्योरुपरुपस्थितेर्विटृष्ट्रुद्रुको कर्मणां कौशलतेतौ ॥ २२.८६ ॥
 प्राधान्यतो धर्मविशेष अेष सामान्यतः सर्वमेवाभिलानाम् ।
 वयं हि देवास्तेन सर्वं हि कर्म प्रायेण नो धर्मतामेति शश्वत् ॥ २२.८७ ॥
 अतैर्धर्मैर्विषणुना पूर्वकृमैः सर्वैर्वर्णैर्विषणुरेवाभिपूज्यः ।
 तद्भक्तिरेवाभिलानां च धर्मो यथायोग्यं ज्ञानमस्यापि पूजा ॥ २२.८९ ॥
 पिता गुरुः परमं देवतं च विषणुः सर्वेषां तेन पूज्यः स अेव ।
 तद्भक्तत्वाद्देवताश्चाभिपूज्या विशेषतस्तेषु येऽत्यन्तभक्ताः ॥ २२.९२ ॥
 सम्पूजितो वासुदेवः स मुक्तिं दधादेवापूजितो दुःभमेव ।
 स्वतन्त्रत्वात्सुभदुःभप्रदोऽसौ नान्यः स्वतस्तद्भशा यत्समस्ताः ॥ २२.९३ ॥
 स्वतन्त्रत्वात्सुभसङ्गज्ञानशक्तिपूर्वैर्गुणैः पूर्णं ओषोऽभिलैश्च ।
 स्वतन्त्रत्वात्सर्वदोषोऽजितश्च निस्सीमशक्तिर्हि यतः स्वतन्त्रः ॥ २२.९४ ॥
 दोषास्पृष्टौ गुणपूर्तौ च शक्तिर्निस्सीमत्वाद्धिद्यते तस्य यस्मात् ।
 अेवं गुणैरभिलैश्चापि पूर्णो नारायणः पूज्यतमः स्वधर्मैः ।
 अस्माकं यत्तेन नातिक्षमैव धर्मो दृष्टानां वारणं छेयव कार्यम् ॥ २२.९५ ॥
 उन्थादुष्टान् यः क्षत्रियः क्षत्रियांश्च विशेषतो युद्धगतान् स्मरन् उरिम् ।
 स्वभादुर्वीर्येण य तस्य बाहु यैतन्यमात्रौ भवतः सदेही ॥ २२.९६ ॥
 पापाधिकांश्चैव अलाधिकांश्च उत्वा मुक्तावधिकानन्दवृद्धिः ।
 प्रीतिश्च विषणोः परमैव तत्र तस्माद्धन्तव्याः पापिनः सर्वथैव ॥ २२.९७ ॥
 ये त्वक्षधूर्ता अडणं गता वा पापास्तेऽन्यैर्घातनीयाः स्वदोष्यार्थम् ।
 राजानं वा राजपुत्रं तथैव राजानुजं वाऽभियातं निहन्त्यात् ॥ २२.९८ ॥
 राज्ञः पुत्रोऽप्यकृतोद्गाडको यः स घातनीयो न स्वयं वध्य अेव ।
 कूरं चान्यद्धर्मयुक्तं परैस्तत्प्रसाधनीयं क्षत्रियैर्न स्वकार्यम् ।
 अथीष्ट । अेवं धर्मो विहितो वेद अेव वाक्यं विषणोः पञ्चरात्रेषु तादृक् ॥ २२.९९ ॥
 अक्षधूतं निःकृतिः पापमेव कृतं त्वया गर्हितं सौभलेन ।
 न कुत्रचिद्धिधिरस्यास्ति तेन न तदत्तं धूतदृतं वदन्ति ॥ २२.१०० ॥
 भीतेन दत्तं धूतदत्तं तथैव दत्तं कामिन्चै पुनराडार्थमेव ।

अवे धर्मः शाश्वतो वैदिको हि धूते स्त्रियां नाल्पमाडार्यमाडुः ॥ २२.१०१ ॥
 यद्येषां वै भोग्यमल्यं तदीयं भोगेन तद्धन्धुमिस्तथ्य डार्यम् ।
 निवारणे पुरुषस्य त्वशक्तैस्तद्राज्यं न पुनराडार्यमेव ॥ २२.१०२ ॥
 त्वं धर्मनित्यश्चाग्रजश्चेति राजनृतेऽनुज्ञां न मया तत्कृतं य ।
 दातास्यनुज्ञां यदि तान्निडत्य त्वय्येव राजवं स्थापयाम्यध सम्यक् ॥ २२.१०३ ॥
 सत्यं पापेष्वपि कर्तुं यदीच्छा तथाऽपि मासा द्वादशः नः प्रयाताः ।
 वेदप्राभाणयाद्भ्रत्सरास्ते हि मासैः सडस्राब्दं सत्रमुक्तं नराणाम् ।
 अज्ञातमेकं मासमुष्वाऽथ शत्रून्निडत्य राजवं प्रतिपालयामः ॥ २२.१०४ ॥
 मा मित्राणां तापकस्त्वं भवेथास्तथाऽमित्राणां नन्दकश्चैव राजन् ।
 ज्वलस्वारीणां मूर्ध्नि मित्राणि नित्यमाल्लाडयन् वासुदेवं भजस्व ॥ २२.१०५ ॥
 स्वतन्त्रत्वं वासुदेवस्य सम्यक्प्रत्यक्षतो दृश्यते ड्यध राजन् ।
 यस्मात्कृषणो व्यजयच्छङ्कुरादीन् जरासुतादीन् काडिवरैरजेयान् ॥ २२.१०६ ॥
 भ्रष्टमादीनां प्रकृतेस्तद्भशत्वं दृष्टं हि नो भडुशो व्यासदेडे ।
 पाराशर्यो डिव्यदृष्टिं प्रदाय स्वातन्त्र्यं नोऽदृश्यत्सर्वलोडे ॥ २२.१०७ ॥
 तस्माद्राजत्रमिनिर्याडि शत्रून् डन्तुं सर्वान् भोक्तुमेवाधिराज्यम् ।
 अवेज्य ते कीर्तिधर्मो महान्तौ प्राप्यौ राजन् वासुदेवप्रसादात् ॥ २२.१०८ ॥
 अवेमुक्तोऽभवीद्भीमं धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः ।
 त्रयोदशाब्दस्थान्तेऽडं कुर्यामिव त्वदीरितम् ॥ २२.१०९ ॥
 सत्यमेतन्न सन्देडः सत्येनाऽत्मानमालभे ।
 लोकापवाडभीरुं मां नातोऽन्यद्भक्तुमर्डसि ॥ २२.११० ॥
 श्चिथ्व । तुदसे यातिवाया मां यद्येवं भीम मां वदेः ।
 तदैव मेऽत्ययः डार्यो डन्तव्याश्चैव शत्रवः ।
 नैतादृशैरिडानीं तु वाड्यैर्बाधितुमर्डसि ॥ २२.१११ ॥
 भीष्मद्रोणाडयोऽस्त्रज्ञा निवार्याश्च डथं युधि ।
 पूजयास्ते बाडुयुडेन न निवार्याः डथज्यन ॥ २२.११२ ॥
 अस्त्राणि जानन्नपि डि न प्रयोजयसि डव्यित् ।
 तस्माद्तदैव गन्तव्यं विज्ञातास्त्रे धनज्यये ॥ २२.११३ ॥
 डत्युक्तो भीमसेनस्तु स्नेडभङ्गभयात्ततः ।

नोवाय किञ्चिद्भयं स्वाभिप्रेतमवाप्य य ॥ २२.११४ ॥
 अभिप्रायो हि भीमस्य निश्चयेन त्रयोदशे ।
 युधिष्ठिरस्य राज्यार्थं गमनार्थे प्रतिश्रवः ।
 अन्यथाऽतिमृदुत्वात्स न गच्छेद्भिन्नधीः परैः ॥ २२.११५ ॥
 कृतकृत्ये तथा भीमे स्थिते धर्मात्मजो हि सः ।
 भीष्मद्रोणादिविजयः कथं स्यादित्यचिन्तयत् ॥ २२.११६ ॥
 निवारणं गुणुणां हि भीमं शङ्कति न क्वचित् ।
 तस्मात्ते ह्यर्जुनेनैव निवार्या इत्यचिन्तयत् ॥ २२.११७ ॥
 आपद्येव हि भीमस्ताम्रिवालयति नाचथा ।
 अयं चिन्तासमाविष्टं विज्ञायैव युधिष्ठिरम् ॥ २२.११८ ॥
 सर्वज्ञः सर्वशक्तिश्च कृष्णद्वैपायनोऽगमत् ।
 नृपतिं बोधयामास चिन्ताव्याकुलमानसम् ॥ २२.११९ ॥
 धर्मं मन्त्रं वदित्वापि येन जेष्यति कृष्णुनः ।
 भीष्मद्रोणादिकान् सर्वान् तं त्वं वद धनञ्जये ॥ २२.१२० ॥
 इत्युक्तवैवावदन्मन्त्रं सर्वद्वैतदृष्टिदम् ।
 न स्वयं ह्यवदत्यर्थे कृलाधिक्यं यतो भवेत् ॥ २२.१२१ ॥
 श्वम् । भीष्मद्रोणादिविजयं अतावद्दीर्यमेव हि ।
 अलं नातोऽधिकं कार्यमेतावदोग्यमस्य य ।
 कृष्णुनस्येति भगवान् स्वयं ह्यवदन्मुमु ॥ २२.१२२ ॥
 गते व्यासे भगवति सर्वज्ञे सर्वकर्तारि ।
 धर्मराजोऽदृशन्मन्त्रं कृष्णुनाय रडस्यमुमु ॥ २२.१२३ ॥
 तमाप्य कृष्णुनो मन्त्रं ययौ जयेष्टौ प्रणम्य य ।
 यमज्ञौ य समाश्लिष्य गिरिमेन्द्रकीलकम् ।
 तपश्चत्वार तत्रस्थः शङ्करस्थं हरिं स्मरन् ॥ २२.१२४ ॥
 षण्मासेऽतिगतेऽपश्यन्मूकं नामासुरं गिरौ ।
 वराहपुत्रमायातं वधार्थं कृष्णुनस्य य ॥ २२.१२५ ॥
 तं ज्ञात्वा कृष्णुनो वीरः सज्यं कृत्वा तुगाण्डिवम् ।
 शिक्षेप वज्रसमितां स्तत्काले सायकान् बद्धून् ॥ २२.१२६ ॥

डिरातःपस्तमनु सभार्यश्च त्रियम्भकः ।
 स मभार उतस्ताभ्यां दानवः पापयेतनः ॥ २२.१२७ ॥
 तेनोक्तोऽसौ भयैवायं वराहोऽनुगतोऽथ हि ।
 तमविध्यो यतस्त्वं हि तद्युद्धयस्व मया सह ॥ २२.१२८ ॥
 धृत्युक्तः कृष्णः प्राह तिष्ठ तिष्ठ न मोक्ष्यसे ।
 धृत्युक्त्वा तावुभौ युद्धं यकतुः पुरुषर्षभौ ॥ २२.१२९ ॥
 तत्राभिलानि यास्त्राणि कृष्णनस्थाग्रसच्छिवः ।
 ततोऽर्जुनस्तु गाण्डीवं समादायाभ्यताऽयत् ॥ २२.१३० ॥
 तद्यग्रसद्येवासौ प्रहसन् गिरिशस्तदा ।
 बाहुयुद्धं ततस्त्वासीत्तयोः पुरुषसिं हयोः ॥ २२.१३१ ॥
 पिण्डीकृत्य ततो रुद्रश्चिक्षेपाथ धनञ्जयम् ।
 मूर्च्छामवाप मडतीं कृष्णनो रुद्रपीडितः ॥ २२.१३२ ॥
 शिञ्ज्व । पूर्वं सम्प्रार्थयामास शङ्करो गरुडध्वजम् ।
 अवराणां वरं मत्तो येषां त्वं सम्प्रयच्छसि ।
 अजेयत्वं प्रसादात्ते विजेयाः स्युर्मयाऽपि ते ॥ २२.१३३ ॥
 धृत्युक्तः प्रददौ विष्णुरुमाधीशाय तं वरम् ।
 तेनाजयच्छ्वेतवाहं गिरिशो रणमध्यगम् ॥ २२.१३४ ॥
 डेवलान् वैष्णवान्मन्त्रान् व्यासः पार्थाय नो ददौ ।
 अेतावताऽलं भीष्माद्वैर्जयार्थमिति शिद्धनः ॥ २२.१३५ ॥
 डेवलैर्वैष्णवैर्मन्त्रैः स्वदत्तैर्विजयावहैः ।
 अतिवृद्धस्य पार्थस्य दर्पः स्यादित्यञ्जितयत् ॥ २२.१३६ ॥
 पार्थः संज्ञामवाप्याथ जयाध्वाराधयच्छिवम् ।
 व्यासोदितेन मन्त्रेण तानि पुष्पाणि तश्चिरः ॥ २२.१३७ ॥
 आरुढन् स तु तं ज्ञात्वा रुद्र धृत्येव कृष्णनः ।
 नमश्चक्रे ततः प्रादादस्त्रं पाशुपतं शिवः ॥ २२.१३८ ॥
 अस्त्रं तद्विष्णुद्वैवत्यं साधितं शङ्करेण यत् ।
 तस्मात्पाशुपतं नाम स्वान्यस्त्राण्यपरे सुराः ।
 दृष्टुस्तद्वैव पार्थाय सर्वे प्रत्यक्षगोचराः ॥ २२.१३९ ॥

छन्दोऽर्जुनं समागम्य प्राड प्रीतोऽस्मि तेऽनघ ।

रुद्रदेहस्थितं ब्रह्म विष्णुवाप्यं तोषितं त्वया ।

तेन लोके ममाऽगच्छ प्रेषयामि रथं तव ॥ २२.१४० ॥

छत्युक्त्वा प्रथयाविन्द्रस्तद्रथेन य मातविः ।

आयात्पार्थस्तमारुं ङ्य ययौ तातनिवेशनम् ॥ २२.१४१ ॥

पूजितो दैवतैः सर्वैरिन्द्रेणैव निवेशितः ।

तेन सार्धंभुपासीदत्तस्मिन्नैन्द्रे वरासने ॥ २२.१४२ ॥

प्रीत्या समाश्लिष्य कुरुप्रवीरं शङ्को द्वितीयां तनुमात्मनः सः ।

अश्वी । छक्षन्भुषं तस्य भुमोद सोऽपि ङ्युवास तस्मिन् वत्सरान् पञ्च लोके ॥ २२.१४३ ॥

अस्त्राणि तस्मा अदिशत्स वासवो मडान्ति दिव्यानि तदोर्वशी तम् ।

सम्प्राप्य भावेन तु मानुषेण माता कुलस्येति निराङ्गताऽभूत् ॥ २२.१४४ ॥

षण्डो भवेत्येव तथाऽभिशमे पार्थे शङ्कोऽनुग्रहं तस्य यादात् ।

सं वत्सरं षण्डरुपी यरस्व न षण्डता ते भवतीति धृष्युः ॥ २२.१४५ ॥

ततोऽवसत्याऽवेयो गान्धर्व वेदमभ्यसन् ।

गन्धर्वाश्चित्रसेनात्तु तथाऽस्त्राणि सुरेश्वरात् ॥ २२.१४६ ॥

सुभद्रयाऽभिमन्युना सड स्वकां पुरं गतः ।

जनार्दनोऽत्र सं वसन् कदाचिदित्यमैक्षत ॥ २२.१४७ ॥

मया वरो छि शम्भवे प्रदत्त आस पूर्वतः ।

वरं ग्रीष्म्येव ते सकाशतो विमोडयन् ॥ २२.१४८ ॥

“त्वामाराध्य तथा शम्भो ग्रीष्म्यामि वरं सदा ।

द्वापरादौ युगे भूत्वा कलया मानुषादिषु” (७३) ॥ २२.१४९ ॥

छति वाङ्मयमृतं कर्तुमभिप्रायं विजङ्गुषी ।

प्रीत्यर्थं वासुदेवस्य रुग्मिणी वाङ्मयमब्रवीत् ॥ २२.१५० ॥

“जातेऽपि पुत्रे पुत्रार्थं सा छि वेद मनोगतम् ।

पुत्रो मे भलवान् देव स्यात्सर्वास्त्रविदुत्तमः” ॥ २२.१५१ ॥

छत्युक्तो भगवान् देव्या सम्मोलाय सुरद्विषाम् ।

ययौ सुपर्णमारुङ्ग्य स्वीयं बध्निकाश्रमम् ॥ २२.१५२ ॥

“अेष मोहं सृजाम्याशु यो जनान्मोहयिष्यति ।

त्वं य रुद्र महाबाहो मोक्षशास्त्राणि कारय ॥ २२.१५३ ॥

अतत्स्थानि वितत्स्थानि दर्शयस्व महाभुज ।

(७३) पद्मपुराण ६.७१.१०६

अथ्वीष्ट.प्रकाशं कुरु याऽत्मानमप्रकाशं य मां कुरु ॥ २२.१५४ ॥

अहं त्वां पूजयिष्यामि लोकसम्मोहनोत्सुकः ।

तमोऽसुरा नान्यथा हियान्तीत्येतन्मतं मम” ॥ २२.१५५ ॥

इत्युक्तवचनं पूर्वं केशवेन शिवाय यत् ।

तत्सत्यं कर्तुमायातं कृष्णं बध्निसिद्धमम् ।

सर्वज्ञा मुनयः सर्वे पूजयाञ्चङ्किरे प्रभुम् ॥ २२.१५६ ॥

रात्रौ कृष्णे मुनिमध्ये निविष्टे घण्टाकार्णः कर्णनामा पिशाचौ ।

समायातां गिरिशेन प्रदिष्टौ कृष्णं द्रष्टुं द्वारकां गन्तुकामौ ॥ २२.१५७ ॥

तौ दृष्ट्वा मुनिमध्यस्थं केशवं तदबोधतः ।

कृत्वा स्वजातिचेष्टाश्च ध्यानैर्नैनमपश्यताम् ॥ २२.१५८ ॥

दृष्ट्वा हृदि स्थितं तं तु कौतूहलसमन्वितौ ।

स्तुत्वा भक्त्या प्रणामं य बभुवुश्चक्रतुः शुभौ ॥ २२.१५९ ॥

तयोः प्रसन्नो भगवान् स्पृष्ट्वा गन्धर्वसत्तमौ ।

यकार क्षणमात्रेण दिव्यरूपस्वरान्वितौ ॥ २२.१६० ॥

ताभ्यां पुनर्नृत्तगीतसं स्तवैः पूजितः प्रभुः ।

यथौ कैलासमद्रिशं यकारेव तपोऽत्र य ॥ २२.१६१ ॥

स्वीयानेव गुणान् विष्णुर्भुञ्जन् (युञ्जन्)नित्येन शोचिषा ।

शार्व तपः करोतीव मोक्षयामास दुर्जनान् (७४) ॥ २२.१६२ ॥

पूर्वं तेनोदितं यत्तल्लोकाभ्योऽयताऽञ्जसा ।

शर्वं प्रति तवाहं तु कुर्यां द्वादशवत्सरम् ॥ २२.१६३ ॥

तपोऽसुराणां मोहाय सुराः सन्तु गतज्वराः ।

(७४) गुणान्विष्णोर्युञ्जन्त्रित्यत्र नित्येन शोचिषा प्रकाशरूपा

साक्षिणा युञ्जन्मनसा ध्यायन् । भुञ्जन्त्रिति पाठेऽभुञ्जि

पालनाभ्यवहारयोःऽ इति धातोः मनसा पालयन् ध्यात्वा

स्थिरीकुर्वन् इति भावः । भा.प्र ।

ચિચ્ચક્ષ્ । ઇતિ તસ્માત્તદા કૃષ્ણ એકાહેન બૃહસ્પતિમ્ ॥ ૨૨.૧૬૪ ॥

આજ્ઞાયા ચારયામાસ ક્ષિપ્રં દ્વાદશરાશિષુ ।
દ્વાદશાબ્દમભૂતેન તદહઃ કેશવેચ્છયા ॥ ૨૨.૧૬૫ ॥

એકસ્મિન્નહિ ભગવાન્ રાશિં રાશિં ચ વત્સરમ્ ।
કલ્પચિત્વોપવાસાદીન્મનસા નિયમાનપિ ॥ ૨૨.૧૬૬ ॥

માસબ્રતં સાર્ધશતશ્ચાસકાલૈરકલ્પયત્ ।
મનસૈવ સ્વભક્તાનાં દ્વાદશાબ્દબ્રતામથે ॥ ૨૨.૧૬૭ ॥

તત્રાસ્ય ગરુડાદ્યાશ્ચ પરિચર્યાં સ્વપાર્ષદાઃ ।
ચકુર્હોમાદિકાશ્ચૈવ ક્રિયાશ્ચક્રે જનાર્દનઃ ।
સ્વાત્માનં પ્રતિ પાપાનાં શિવાયેતિ પ્રકાશયન્ ॥ ૨૨.૧૬૮ ॥

એવં સ્થિતં તમરવિન્દલાયતાક્ષં બ્રહ્મેન્દ્રપૂર્વસુરયોગિવરપ્રજેશાઃ ।
અભ્યાયયુઃ પિતૃમુનીન્દ્રગણૈઃ સમેતા ગન્ધર્વસિદ્ધવરયક્ષાવિહંગ્ગમાઘાઃ ॥ ૨૨.૧૬૯ ॥

શર્વોડપિ સર્વસુરદૈવતમાત્મદૈવમાયાતમાત્મગૃહસન્નિધિમાશ્ચવેત્ય ।
અભ્યાયયૌ નિજગણૈઃ સહિતઃ સભાર્યો ભક્ત્યાડતિસમ્ભ્રમગૃહીતસમર્હણાચ્ચ ॥ ૨૨.૧૭૦ ॥

અભ્યેત્ય પાદયુગલ્ । અં જગદેકભર્તુઃ કૃષ્ણસ્ય ભક્તિભરિતઃ શિરસા નનામ ।
ચક્રે સ્તુતિં ચ પરમાં પરમસ્ય પૂર્ણષાડ્ગુણ્યવિગ્રહવિદોષમહાવિભૂતેઃ ॥ ૨૨.૧૭૧ ॥

કૃષ્ણોડાયયોગ્યજનમોહનમેવ વાગ્છં સ્તુષ્ટાવ રુદ્રહૃદિગં નિજમેવ રૂપમ્ ।
રુદ્રો નિશમ્ય તદુવાચ સુરાન્ સમસ્તાન્ સત્યં વદામિ શ્ણુતાઘ વયો મદીયમ્ ।
વિષ્ણુઃ સમસ્તસુજનૈઃ પરમો હ્યુપેયસ્તત્પ્રામથેડહમનિલોડથ રમાડભ્યુપાયાઃ ॥ ૨૨.૧૭૨ ॥

એષ હ્યશેષનિગમાર્થવિનિર્ણયોત્યો યદ્વિષ્ણુરેવ પરમો મમ ચાબ્જયોનેઃ ।
અવ્યક્તતઃ સકલજીવગણાચ્ચ નિત્ય ઇત્યેવ નિશ્ચય ઉતૈતદનુસ્મરધ્વમ્ ।
ઇત્યુક્તવત્યખિલદેવગણા ગિરીશો કૃષ્ણં પ્રણેમુરતિવૃદ્ધરમેશભક્ત્યા ॥ ૨૨.૧૭૩ ॥

ઉક્તૈરન્યૈશ્ચ ગિરિશવાક્યૈસ્તત્ત્વવિનિર્ણયૈઃ ।
કૃષ્ણસ્યૈવ ગુણાખ્યાનૈઃ પુનરિન્દ્રાદિદેવતાઃ ।
જ્ઞાનાભિવૃદ્ધિમગમન્ પુરાડપિ જ્ઞાનિનોડધિકમ્ ॥ ૨૨.૧૭૪ ॥

ચ્ચક્ષ્ । સર્વદેવોત્તમં તં હિ જાનન્ત્યેવ સુરાઃ સદા ।
તથાડપિ તત્પ્રમાણાનાં બહુત્વાદૈડત્ર સં શયાઃ ।
યુક્તિમાત્રે તેડપિ રુદ્રવાક્યાદપગતાસ્તદા ॥ ૨૨.૧૭૫ ॥

ततः कृष्णः सुतवरं त्वत्त आदास्य षत्यजः ।
 यदुक्तावाञ्छिवं पूर्वं सत्यं कर्तुं तदब्रवीत् ॥ २२.१७६ ॥
 पुत्रं देहीति सोऽप्याह पूर्वमेव सुतस्तव ।
 जातः प्रद्युम्ननामा यः स मद्दत्तः प्रवादतः ॥ २२.१७७ ॥
 पुरा दग्धो मया कामस्तदाऽयायत मां रतिः ।
 देहि कान्तं ममेत्येव तदा तामहमञ्जुवम् ॥ २२.१७८ ॥
 उत्पत्स्यते वासुदेवाद्यदा तं पतिमाप्स्यसि ।
 षत्यतोऽसौ मया दत्त षव देव त्वदाज्ञया ॥ २२.१७९ ॥
 दासोऽस्मि तव देवेश पाहि मां शरणागतम् ।
 षत्युक्त्वाऽभिप्राणभ्यैर्न पुनराह सुरान् हरः ॥ २२.१८० ॥
 यदर्थमेष आयातः केशवः शर्षुतामराः ।
 योऽसुरो वक्रनामाऽसीदवध्यो ब्रह्मणो वरात् ।
 तदाजाताद्वासुदेवपुत्रात्कामादृते क्वचित् ॥ २२.१८१ ॥
 तं हन्तुमेव पुत्रं स्वं प्रद्युम्नमुदरेऽर्घ्यं य ।
 आयात षह तं यापि ददाह स्वोदरात्सुतम् ।
 निस्सारयित्वा कक्षं य दग्धं पश्यत देवताः ॥ २२.१८२ ॥
 ज्वालामालाकराव् । अनेन स्वतेजोवर्द्धितेन य ।
 प्रद्युम्नेनैव तं दैत्यं दग्ध्वा वनसमन्वितम् ।
 पुनश्च स्वोदरे पुत्रं स्थापयामास केशवः ॥ २२.१८३ ॥
 सद्योगर्भं पुनस्तं य रुग्मिण्यां जनयिष्यति ।
 पूर्ववत्क्षणाभान्नेण युवा य स भविष्यति ॥ २२.१८४ ॥
 शिञ्जक्ष । दृष्टमेतन्नारदाद्यैर्मुनिभिः सर्वमेव य ।
 अवेवं कीऽत्ययं देवः पूर्णैश्चर्येण केवलम् ।
 षत्युक्ते केशवं नेमुर्देवाः शङ्कपुरोगमाः ॥ २२.१८५ ॥
 ततो हरिर्ब्रह्मसुरेन्द्रमुष्यैः सुरैः स्तुतो गरुऽस्कन्धसं स्थः ।
 पुनः पुनः प्राणतः शङ्करेण स्तुतस्तृतीयेऽह्नि निजा पुरीमगात् ॥ २२.१८६ ॥
 कृष्णो प्रयाते निलयं पुरद्विषो रात्रौ पौण्ड्रौ वासुदेवः समागात् ।
 सडैकलव्येन निजेन मातुः पित्रा तथाऽक्षोडिणिकत्रयेण ॥ २२.१८७ ॥

पुरी प्रभञ्जन्तममुं विदित्वा सरामशैनेययद्गुप्रवीराः ।
 सं योधयामासुरथाव्यवर्षच्छरैर्निष्पादाधिप ओकलव्यः ॥ २२.१८८ ॥
 तदस्त्रशस्त्रैः सडसा विषण्णा यद्गुप्रवीरा विडतप्रदीपाः ।
 सडैव रामेण शिनेश्च नप्त्रा समाविशन् स्वां पुरमेव सर्वे ॥ २२.१८९ ॥
 पुनः समाधाय तथोरुदीपिका अग्रे समाधाय य रौडिण्येयम् ।
 विनिस्सृता आत्तशस्त्राः स्वपुर्याः सिं ड यथा धर्षिताः सद्गुडायाः ॥ २२.१९० ॥
 “अथाऽससाटैकलव्यं रथेन रामः शैनेयः पौण्ड्रकं वासुदेवम् ।
 अयुद्धयतां तौ सात्यकिः पौण्ड्रकश्च तथाऽन्योन्यं विरथं यङ्क्तुश्च” (७प) ॥ २२.१९१ ॥
 ततो गदायुद्धमभूत्तयोर्द्वयोस्तथा रामश्चैकलव्यश्च वीरौ ।
 कृत्वाऽन्योन्यं विरथं गदाभ्यामयुद्धयतां जातदर्पो बलाग्रौ ॥ २२.१९२ ॥
 तस्मिन् काले केशवो वैनतेयमारुं ख्याऽयाधत्र ते युद्धसं स्थाः ।
 दृष्ट्वा कृष्णं उर्षसम्भूरितात्मा रामो ङन्तुं यैकलव्यं समैच्छत् ॥ २२.१९३ ॥
 उधम्य दौर्भ्यां स गदां जवेनैवाभ्यापतद्रौडिण्यो निषादम् ।
 बलं कोपं चास्य दृष्ट्वैकलव्यः पराद्रवज्जिवितेच्छुः सुदूरम् ॥ २२.१९४ ॥
 विद्रावयन् रौडिण्योऽन्वयात्तं भीतोऽपतश्चैकलव्योऽम्भुधौ सः ।
 वेवान्तं तं द्रावयित्वाऽत्र तस्थौ रामो गदापाणिरेदीनसत्त्वः ॥ २२.१९५ ॥
 (७प) हरिवंशे भविष्यत्पर्वणि आ. १०२
 ञ्क्षी । सुपापोऽसावेकलव्यः सुभीतो रामं मत्वैवानुयातं पुनश्च ।
 समुद्रेऽशीतिं योजनानामतीत्य पश्चादैक्षद्वीपमेवाधिरुं ड्य ॥ २२.१९६ ॥
 रामो विजित्यातिबलं रणे रिपुं मुदैव दामोदरमाससाद ।
 पौण्ड्रस्त्ववज्ञाय शिनिप्रवीरं निवार्यमाणोऽपि ययौ जनार्दनम् ॥ २२.१९७ ॥
 तं केशवो विरथं व्यायुधं य क्षणेन यके स ययौ निजो पुरीम् ।
 प्रस्थापयामास पुनश्च दूतं कृष्णायैको वासुदेवोऽडमस्मि ॥ २२.१९८ ॥
 मदीयलिऽ गानि विसृज्य चाऽशु समागच्छेथाः शरणं मामनन्ताम् ।
 तद्दूतोक्तं वाक्यमेतन्निशम्य यद्गुप्रवीरा उख्यकैः प्राडसन् स्म ॥ २२.१९९ ॥
 कृष्णः प्रडस्थ्याऽड तवाऽयुधानि दास्याम्यडं लि ङ्गभूतानि चाऽजौ ।
 धृत्युक्तोऽसौ दूतं येत्याऽड तस्मै स चाभ्यागाधोद्धुडामो हरिश्च ॥ २२.२०० ॥
 तं शातकौभ्ये गरुडे रथस्थे स्थितं यडादीन् कृत्रिमान् सन्दधानम् ।

श्रीवत्सार्थे दग्धवक्षस्थलं च दृष्ट्वा कृष्णः प्राडसत्पापबुद्धिम् ॥ २२.२०१ ॥
 ततोऽस्त्रशस्त्राण्यभिवर्षमाणां विजित्य तं वासुदेवोऽरिणैव ।
 यकर्त तत्कन्धरं तस्य यानु मातामहस्याच्छिनत्सायकेन ॥ २२.२०२ ॥
 अपातयन्त्याऽशु शिरः स तेन काशीश्वरस्येश्वरो वारणास्याम् ।
 स च ब्रह्माहं वासुदेवोऽस्मि नित्यमिति ज्ञानादगमत्तत्तमोऽन्धम् ॥ २२.२०३ ॥
 साहाय्यकृत्स्यास्य च काशिराजो यथैव किर्मरिडिडिम्बसात्वाः ।
 अन्ये च दैत्या अपतं स्तमोऽन्धे तथैव सोऽप्यपतत्पापबुद्धिः ॥ २२.२०४ ॥
 निडत्य तौ केशवो रौग्मिणोयं पुनर्वैदभ्यां जनयामास सद्यः ।
 स यैकलव्यो रामजितः शिवाय चक्रे तपोऽजेयतां याऽप तस्मात् ॥ २२.२०५ ॥
 स शर्वदत्तेन वरेण दृमः पुनर्योद्धुं कृष्णमेवाऽससाद ।
 तस्यास्त्रशस्त्राणि निवार्य केशवश्चक्रेण चक्रे तमपास्तकन्धरम् ।
 स याऽप पापस्तम अेव धोरं कृष्णद्वेषान्नित्यदुःष्मात्मकं तत् ॥ २२.२०६ ॥
 अञ्ज्नीष्ठ । अेवं यदूनामृषभेण सूदिते पौण्ड्रे तथा काशिनृपे च पापे ।
 काशीशपुत्रस्तु सुदक्षिणाभ्यस्तपोऽयश्छडुरायोरुभक्त्या ॥ २२.२०७ ॥
 प्रत्यक्षगं तं शिवं पापबुद्धिः कृष्णाभावं यायते दृष्टयेताः ।
 कृत्यामस्मै दक्षिणाग्नौ शिवोऽपि दैत्यावेशादददावृतात्मा ॥ २२.२०८ ॥
 स दक्षिणाग्निश्चासुरावेशयुक्तः सम्भूजितः काशिराजात्मजेन ।
 वरादुमेशस्य विवृद्धशक्तिर्ययौ कृष्णो यत्र सम्पूर्णाशक्तिः ॥ २२.२०९ ॥
 कृष्णस्तस्य प्रतिघातार्थमुग्रं समादिशश्चक्रमनन्तवीर्यः ।
 जाज्वल्यमानं तदमोघवीर्यं व्यद्रावयद्बहिमिमं सुदूरम् ॥ २२.२१० ॥
 कृत्यात्मको वह्निरसौ प्रधानवह्निः पुत्रश्चक्रविद्रावितोऽथ ।
 सडानुबन्धं च सुदक्षिणां तं भस्मीयकाराऽशु सपुत्रभार्याम् ॥ २२.२११ ॥
 दग्ध्वा पुरीं वारणासीं सुदर्शनः पुनः पार्श्वं वासुदेवस्य याऽगात् ।
 सुदक्षिणोऽसौ तम अेव जग्मिवान् कृष्णद्वेषात्सानुबन्धः सुपापः ॥ २२.२१२ ॥
 कृष्णः क्रीडन् द्वावत्यां सुपूर्णांनित्यानन्दः क्वचिदाह स्म लैष्मीम् ।
 विऽम्बयन् गृडिणामेव येष्टा नित्याविरोधोऽपि तथा विदोषथा ॥ २२.२१३ ॥
 त्वया नकार्यं मम किञ्च भद्रे मयाऽरीणां मानभङ्गार्थमेव ।
 समाहृताऽसीति सा आवियोगं सदा कृष्णेनाऽत्मनोऽप्येव वेत्नी ॥ २२.२१४ ॥

स्त्रिया भेतव्यं भर्तुरित्येव धर्मं विज्ञापयन्ती दृःभितेवाऽस देवी ।
 तां सान्त्वयामास गृहस्थधर्मं विज्ञापयन् देवदेवोऽप्यङ्गुभाम् ॥ २२.२१५ ॥
 अेवं कीऽत्यञ्जनाभे रमायां कृष्णादिष्टो गोकुलं रौडिण्यः ।
 प्रायादृष्ट्वा तत्र नन्दं यशोदां तत्पूजितः कृष्णवार्तां य पृष्टः ॥ २२.२१६ ॥
 मासौ तत्र न्यवसद्गोपिकाभी रेमे क्षीणो यमुनामाह्वयञ्च ।
 भक्तोऽयमित्येव नदीमनागतां यकर्ष रामो लाङ्गलेनाञ्जवीर्यः ॥ २२.२१७ ॥
 पुनस्तथा प्राणतः सं स्तुतश्च व्यसर्जयत्तामथ नन्दगोपम् ।
 आपृच्छ्य जगाद द्वारकां केशवाय न्यवेद्यत्रन्दगोपादिभक्तिम् ॥ २२.२१८ ॥
 शिञ्क्ष्व । तदैव मैन्दो विविदश्च भौमे लते सभायौ दानवावेशयुक्तौ ।
 आनर्तराष्ट्रं वासुदेवप्रतीपौ व्यनाशयेतां वासुदेवोऽथ योये ॥ २२.२१९ ॥
 रामाय सोऽदाद्भ्रमञ्जनाभो वध्यावेतौ भवतां तेऽप्यवध्यौ ।
 वराद्विरिञ्चस्य तथाऽमृताशनाद्भौ य मैन्दो विविदो व्रजेति ॥ २२.२२० ॥
 गत्वा स मैन्दं प्रथमं जघान कोधात्युद्धायाऽगतं रैवताग्रे ।
 दिने परस्मिन् विविदं जघान शिला वर्षन्तं मुसलेनाञ्जकर्मा ।
 तयोराविष्टौ तावसुशौ तमोऽन्धं प्राभौ य तावश्चिनौ स्वं य लोकम् ॥ २२.२२१ ॥
 दुर्योधनस्याऽस पुत्री रतिर्या पूर्वं नाम्ना लक्षणा कान्तर्गुपा ।
 स्वयम्भरस्थां तां भलादेव साम्भो जग्राह सा यैनमासानुरक्ता ॥ २२.२२२ ॥
 भलाद्गृहीतां वीक्ष्य तां कर्णामुष्या दुर्योधनाद्या युयुधुः कोधटीसाः ।
 कृच्छ्रेण तं विरथीकृत्य चैकं सर्वे समेता जगृधुर्धार्तराष्ट्राः ।
 कर्णेन भूरिश्रवसा यसाह्वं बाहोर्भलादेव दुर्योधनस्य ॥ २२.२२३ ॥
 श्रुत्वैव तद्दृष्ट्वायः सर्वे अेव समुद्यमं चङ्किरे कौरवेषु ।
 निवार्य तान् भवभद्रः स्वयं ययौ सडोद्धवः कौरवेयाञ्छमार्थी ॥ २२.२२४ ॥
 पुरस्य बाह्योपवने स्थितः स प्रास्थापयञ्चोद्धवं कौरवार्थे ।
 आगत्य सर्वे कुरवोऽस्य पूजं यकुः स याऽडोग्रसेनस्य याऽज्ञाम् ॥ २२.२२५ ॥
 आज्ञापयद्गो नृपतिः स्म यत्रः कुमारकः प्रगृहीतो भवद्भिः ।
 अेकः समेतैर्बहुभिर्बान्धवार्थं क्षान्तं तन्नो मुञ्चताऽश्वेव साम्भम् ॥ २२.२२६ ॥
 आज्ञापयामास व उग्रसेनं षत्युक्तमेव तु निशम्य कुरुप्रवीराः ।

सं श्राव्य दृष्टवचनानि बलं पुरं स्वं ङोधात्समाविशिशुरत्र युकोप रामः ॥ २२.२२७ ॥

स लाङ्गलेन तत्पुरं विदृष्य जाल्वीजले ।

निपातयन्निवारितः प्रणम्य सर्वकौरवैः ॥ २२.२२८ ॥

सभार्यमाशु पुत्रकं सुयोधनाभिपूजितम् ।

सपारिबर्द्धमाप्य य प्रजग्मिवान् स्वकां पुरम् ॥ २२.२२९ ॥

अक्ष्व । ष्ट्यादिकर्माणि भ्रान्ति रामस्याऽसञ्छेषस्याभ्युतावेशिनोऽलम् ।

यस्याभ्युतावेशविशेषकालं ज्ञात्वा भीमोऽप्यस्य नोदति युद्धे ॥ २२.२३० ॥

कीडायुद्धे बडुशो रौडिण्ये व्यक्तं विष्णोर्भीमसेनो विदित्वा ।

तात्कालिकीं कीडमानोऽपि तेन नैवोधमं कुरुते विष्णुभक्त्या ॥ २२.२३१ ॥

तदा जयी प्रभवत्येष रामो नातिव्यक्तस्तत्र यदा जनार्दनः ।

तदा भीमो विजयी स्यात्सदैव विष्णोः केशवेशवान् यत्स रामः ॥ २२.२३२ ॥

येतादृशेनैव रामेण युक्ते कृष्णे द्वार्वत्यां निवसत्यञ्जनाभे ।

स्वप्नेऽनिरुद्धेन रता कदाचिद्भाषात्मजोषा चित्रलेभामुवाच ॥ २२.२३३ ॥

तमानयेत्यथ सा चित्रवस्त्रे प्रदर्श्य लोकान् समदर्शयत्तम् ।

पौत्रं विदित्वा वचनाय्य तस्याः कृष्णस्य तं याऽनयत्तत्र रात्रौ ॥ २२.२३४ ॥

अनिरुद्धं गुणोदाहरमानीतं चित्रलेभया ।

प्राप्य रेभे भाषासुता द्रिवसान् सुबद्धनपि ॥ २२.२३५ ॥

गूढं कन्यागृहे तं तु ज्ञात्वा कन्याभिरक्षिणः ।

उच्युर्भाषायादिशस्य डिङ्कुरान् त्रल्लोऽस्य सः ॥ २२.२३६ ॥

आगताननिरुद्धस्तान् परिघेण महाबलः ।

निहत्य द्रावयामास स्वयमायात्ततोऽसुरः ।

स तु युद्ध्वाऽतिकृच्छ्रेण नागास्त्रेण बभन्ध तम् ॥ २२.२३७ ॥

अथ कृष्णः समारुह्य गरुडं रामसं युतः ।

प्रधुम्नेन य तत्रागात्प्रथमं तत्र वह्निभिः ॥ २२.२३८ ॥

युद्ध्वैवाङ्गिरसा यैव क्षणाद्धिद्राप्य तान् हरिः ।

विद्राप्य सर्वप्रमथानाससाध ज्वरं ततः ॥ २२.२३९ ॥

तेन भस्मप्रहारेण ज्वरितं रोडिणीसुतम् ।

आश्लिष्य विज्वरं यडे वासुदेवो जगत्प्रभुः ॥ २२.२४० ॥

शिञ्जिव । स्वयं विक्रीड्य तेनाथ कञ्चित्कालं जनार्दनः ।
 निष्पिष्य मुष्टिभिश्चान्यं ससर्ज ज्वरमभ्युतः ॥ २२.२४१ ॥
 स्वयं जित्वाऽपि गिरिशभृत्यं नालमिति प्रभुः ।
 स्वभृत्येनैव जेतव्यं धृत्यन्यं ससृजे तदा ॥ २२.२४२ ॥
 ज्वरेण वैष्णवेनासौ सुभृशं पीडितस्तदा ।
 आसार्थमुपनीतश्च जगाम शरणां हरिम् ।
 तेन स्तुतः स भगवान्भोगयामास तं विभुः ॥ २२.२४३ ॥
 क्रीडार्थमत्यल्पजनेष्वपि प्रभुः कथञ्चिदेव व्यजयद्व्यथां विना ।
 धृत्यादि मोहाय स दर्शयत्यजो नित्यस्वतन्त्रस्य कुतो व्यथाद्यः ॥ २२.२४४ ॥
 यदा ज्वराद्या अभिलाः प्रविद्रुतास्तदा स्वयं प्राप हरिं गिरिशः ।
 तथोरभूद्युद्धमथैनमभ्युतो विजृम्भयामास उ जृम्भणास्त्रतः ॥ २२.२४५ ॥
 विजृम्भिते शङ्करे निष्प्रयत्ने स्थाणूपमे सं स्थिते कञ्जगतः ।
 दैत्यावेशाद्भासुदेवानभिज्ञं सम्भोधयामास सद्गुक्तिभिर्विभुः ॥ २२.२४६ ॥
 प्रगृह्य शर्वं च विवेश विष्णोः स तूदरं दर्शयामास तत्र ।
 शिवस्य रुपं स्तम्भितं बिल्वनाम्नि वने गिरिशेन य यत्पः कृतम् ॥ २२.२४७ ॥
 शैवं पदं प्रामुमेवाभ्युताश्व तस्यावदत्कञ्जः शङ्करस्य ।
 अपेतमोडोऽथ वृषध्वजो हरिं तुष्टाव बाणोऽभिससार केशवम् ।
 तस्याभ्युतो बाहुसदस्रमस्त्रिनत्पुनश्चारिं जगृडे तच्छिरोऽर्थे ॥ २२.२४८ ॥
 तदा शिवेन प्रणतो बाणरक्षणकाभ्यया ।
 कृत्वा स्वभक्तं बाणं तं २२क्ष द्विभुञ्जुः कृतम् ।
 मोचयित्वाऽनिरुद्धं य यथौ बाणेन पूजितः ॥ २२.२४९ ॥
 अेवमग्नीनऽ न्गिरसं ज्वरं स्कन्दमुमापतिम् ।
 बाणं यायन्नतो जित्वा प्रायाद्वाएवतीं पुनः ॥ २२.२५० ॥
 येनायत्नेन विजितः सर्वलोकहरो हरः ।
 किं ज्वरादिजयो विष्णोस्तस्यानन्तस्य कथ्यते ॥ २२.२५१ ॥
 श्श्वी । ईदृशानन्तसङ्ख्यानां शिवानां ब्रह्मणामपि ।
 रमाया अपि यद्दीक्षां विना न चलितुं भवम् ॥ २२.२५२ ॥

नय ज्ञानाद्यो भावा नयास्तित्वमपि क्वचित् ।

अनन्तशक्तेः कृष्णस्य न चित्रः शूलिनो जयः ॥ २२.२५३ ॥

चित्रलेभासमेतोषान्वितपौत्रसमन्वितः ।

सरामः ससुतो वीन्द्रमारुण्य द्वाइकां गतः ।

रेमे तत्र चिरं कृष्णो नित्यानन्दो निजेष्यथा ॥ २२.२५४ ॥

अेवं विधान्यगणितानि यदूत्तमस्य कर्माण्यगण्यमडिमस्य मडोत्सवस्य ।

नित्यं रमाकमलजन्मगिरीशशङ्कसूर्यादिभिः परिनुतानि विमुक्तिदानि ॥ २२.२५५ ॥

अेवं वसत्यमितपौरुषवीर्यसारे नारायणे स्वपुरि शङ्कधनञ्जयोक्तः ।

सम्प्राप्य लोमशमुनिः सकलानि तीर्थान्यामुं स पाण्डुतनयेषु सहाय आसीत् ॥ २२.२५६ ॥

पृथ्वीं प्रदक्षिणत अेत्य समस्ततीर्थस्नानं यथाकमत अेव विधाय पार्थाः ।

सम्भूज्य तेषु निमिलेषु हरिं सुभक्त्या कृष्णे समर्पयितुमापुरथ प्रभासम् ।

सम्भावनाय सकलैर्यदुभिः समेतस्तेषां य रामसहितो हरिराजगाम ॥ २२.२५७ ॥

पार्थैः सम्भूजितस्तत्र कृष्णो यद्गुणैः सह ।

पार्थान् सम्भूजयामासुर्वृष्णयश्चाऽज्ञया हरेः ॥ २२.२५८ ॥

तत्र भीमं तपोवेषं दृष्ट्वाऽतिस्नेहकारणात् ।

दुर्योधनं निन्दयति रामे सात्यकिरब्रवीत् ॥ २२.२५९ ॥

सर्वे वयं निडत्याद्ये सकर्णान् धृतराष्ट्रजान् ।

अभिमन्युं स्थापयामो राज्ये यावत्त्रयोदशम् ॥ २२.२६० ॥

सं वत्सरं समाप्यैव पुरं यास्यन्ति पाण्डवाः ।

ततो युधिष्ठिरो राजा राज्यं शासतु पूर्ववत् ॥ २२.२६१ ॥

अेवं वदत्येव शिनिप्रवीरे जनार्दनः पार्थमुभान्युदीक्ष्य ।

उवाच शैनेय न पाण्डुपुत्राः परेण सं साधितराज्यकामाः ॥ २२.२६२ ॥

अक्ष्वीठ । स्वबाहुवीर्येण निडत्य शत्रूनाप्यन्ति राज्यं त इतीरितेऽमुना ।

तथेति पार्था अवदं स्ततस्ते कृष्णं पुरस्कृत्य ययुर्दशार्हाः ॥ २२.२६३ ॥

कमेण पार्था अपि शैशिरं गिरिं समासदं स्तत्र कृष्णां सुदुर्गे ।

विषजन्तीभीक्ष्य तैः संस्मृतोऽथ डैडिम्भ आयात्सहितो निशाचरैः ॥ २२.२६४ ॥

उवाड कृष्णां स तु तस्य भृत्या उडुः पार्था स्ते बढर्याश्रमं य ।

प्राप्यात्र नारायणपूजया कृतस्वकीयकार्या ययुरुत्तरां दिशम् ॥ २२.२६५ ॥

अतीत्य शर्वश्वशुरं गिरिं ते सुवर्णकूटं निषधं गिरिं च ।
 मेरोः प्राच्यां गन्धमादे गिरौ च प्रापुर्बर्ध्याश्रममुत्तमं भुवि ॥ २२.२६६ ॥
 तस्मिन्मुनीन्द्रैरभिपूज्यमाना नारायणं पूजयन्तः सदैव ।
 यद्कुस्तपो ज्ञानसमाधियुक्तं सत्तत्त्वविधां प्रतिपादयन्तः ॥ २२.२६७ ॥
 अेवं बर्ध्यां विहरत्सु तेषु क्वचिद्गुहः कृष्णया वायुसूनौ ।
 स्थिते गरुत्मानुरगं जडार मडाड्रुदाद्वासुदेवासनाग्र्यः ॥ २२.२६८ ॥
 तत्पक्षवातेन विद्यालिते तु तस्मिन् गिरौ कमलं डैममग्र्यम् ।
 पपात कृष्णाभीमयोः सन्निधाने उद्यद्भानोर्भाण्डलाभं सुगन्धम् ॥ २२.२६९ ॥
 दृष्ट्वाऽतिगन्धं वरडेमकञ्जं कुतूहलाद्द्रौपदी भीमसेनम् ।
 बहुन्ययायत्ताद्दृष्टान्यानुभावमविषड्यं जानती देवदैत्यैः ॥ २२.२७० ॥
 तथाऽर्थितः सगदस्तुङ्गमेनं गिरिं वेगादारुडद्रायुसूनुः ।
 प्रशस्थमानः सुरसिद्धसङ्घैः मृलन् दैत्यान् सिं डशाईलरूपान् ॥ २२.२७१ ॥
 आसेदिवान् स्तत्र डनूमदाभ्यं निजं रुपं प्रोद्यदादित्यभासम् ।
 जानन्नाभ्येनं स्वीयरुपं स भीमश्चिकीड अतेन यथा परोण ॥ २२.२७२ ॥
 धर्मो देवानां परमो मानुषत्वे स्वीये रुपेऽप्यन्यवदेव वृत्तिः ।
 अनादानं दित्यशक्तेर्विशेषान्नरस्वभावे सर्वदा चैव वृत्तिः ।
 तस्माद्भीमो डनुमांश्चैक अेव जयायः कनीयोवृत्तिमत्राभिपेदे ॥ २२.२७३ ॥
 शिञ्जक्ष्ण् । सर्वे गुणान् आवृता मानुषत्वे युगानुसारान्मूलरूपानुसारात् ।
 डमात्सुराणां भागतोऽव्यक्तरूपा आदानतो व्यक्तिमाथान्त्युरुणां ॥ २२.२७४ ॥
 नैवाव्यक्तिः काश्चिदस्तीड विषणोः प्रादुर्भावेऽप्यतिसुव्यक्तशक्तेः ।
 डश्याव्यक्तिः प्रायशो मारुतस्य तदन्येषां व्यक्तता कारणेन ॥ २२.२७५ ॥
 तस्माद्भीमो धर्मवृद्ध्यर्थमेव स्वीये रुपेऽप्यन्यवदृत्तिमेव ।
 प्रदर्शयामास तथाऽसुराणां मोडायैवाशक्तवशक्तिरुपः ॥ २२.२७६ ॥
 तद्रूपवृद्धिं भीमसेनोऽथ दृष्ट्वा श्रुत्वा डनूमन्मुपतः कथाश्च ।
 रामस्य तस्यात्तुरात्त्यं च दित्यं यातुर्युगं धर्ममाप्यग्र्यमेव ॥ २२.२७७ ॥
 ध्वजाद्वीभत्सोर्गर्जनैव शत्रुपराभवे तेन दत्तेऽर्जुनस्य ।
 यथौ प्राणभ्यैनमाश्वेव भीमः सौगन्धिकं वनमत्यग्ररुपम् ॥ २२.२७८ ॥
 नरागभ्यां नल् । डनीमेत्य तत्र दृष्ट्वा पद्मान्यदुभुताडारवन्ति ।

डैमानि दृष्वान्यतिगन्धवन्ति सामासदद्धार्यमाणो नराशैः ॥ २२.२७९ ॥

ते भीममात्तायुधमुग्ररुपं मडाडलं रुपनवावतारम् ।

न्यवारयन् क्रोधवशा समेताः शतं सडस्राएयजितानि सङ्घे ॥ २२.२८० ॥

वराखिवश्यैव परैरजेयाः शास्त्रास्त्रवृष्टिं मुमुयुः सुभीमाम् ।

भीमेडभिलङ्गे तपसां निधाने बलोदधौ शैवशास्त्रं वदन्तः ॥ २२.२८१ ॥

तान् वैष्णवैरेव शास्त्रैः स भीमो विजित्य पूर्व वाऽभये सङ्गरे तु ।

शास्त्रास्त्रवर्षस्य कुर्वन् प्रतीपं जङ्घेडभिलान् गदया तेषु वीरान् ॥ २२.२८२ ॥

वातेन कुन्त्यां बलवान् स जातः शूरस्तपस्वी द्विषतां निडन्ता ।

सत्ये य धर्मं य रतः सदैव पराडमे शत्रुभिरप्रधृष्यः ॥ २२.२८३ ॥

तत्रापराश्रैव बडूनसत्यं निरीश्वरं याप्रतिष्ठे य लोकम् ।

सिद्धोडडमीशोडडमिति ब्रुवाणान् गुणान् विष्णोः ध्यापयन् वादतोडजैत् ॥ २२.२८४ ॥

भिन्रं विष्णुमधिकं सर्वतश्च ब्रुवन् प्रवीरान् लक्षमेषां निजङ्घे ।

ते तस्य वीर्यं य बलं य दृष्ट्वा विद्याबलं बाडुबलं तथैव ।

अडक्ष्णुडशङ्कुवन्तः सडिताः समस्ता डतप्रवीराः सडसा निवृत्ताः ॥ २२.२८५ ॥

विडम्भ्य तान् गदयाडसौ निडत्य विद्राप्य सर्वान्नल् । धनीं प्रविश्य ।

पीत्वाडमृताम्भश्च ततोडम्बुजानि दृष्वानि जग्राड कुरुप्रवीरः ॥ २२.२८६ ॥

अथो कलडशं सीनि निमित्तानि युधिष्ठिरः ।

दृष्ट्वा कृषणामपृच्छय्य डव भीम धति दीनधीः ॥ २२.२८७ ॥

सौगन्धिकार्थं यातं तं श्रुत्वा कृषणामुष्णान्रुपः ।

आरुडय राक्षसश्रेष्ठान् कृषणया आतृभिः सड ॥ २२.२८८ ॥

यथौ वृडोदरो यत्र दृष्ट्वा यैनमवस्थितम् ।

डवाय मैवमित्येनं भीतो गिरिशडोपतः ॥ २२.२८९ ॥

दृवेभ्यो मरणाद्भीता राक्षसा वित्तपाङ्गया ।

तदीयां नल् । धनीं ते डि रक्षन्त्यस्याडश्रयो डरः ।

जानन् वित्तेश्वरो भीममाडात्भ्यं न युडोप ड ॥ २२.२९० ॥

वसत्सु तत्र पार्थेषु पुनः डतिपर्यैर्दैनैः ।

डवाय भीमसेनस्य यशोधर्मादिभिर्वृद्धये ॥ २२.२९१ ॥

पञ्चवर्णानि पुष्पानि कृषणा वीक्ष्याडडृतानि तु ।

मारुतेन कुबेरस्य गृहानृभिरगम्यतः ॥ २२.२८२ ॥

अगम्योऽयं गिरिः सर्वैः कुबेरेणाम्बिपालितः ।

अथ त्वयैव गन्तव्यो विधूयाम्बिलराक्षसान् ॥ २२.२८३ ॥

धृत्युक्त आशु सगदः सधनुः सबाणो भीमो गिरीन्द्रमजितोरुबलो विगाडे ।

प्राप्तं निशाम्य बलदैवतसूनुमत्र पद्मत्रयं न्यरुणदुद्धतराक्षसानाम् ॥ २२.२८४ ॥

अत्रे निधाय मणिमन्तमजेत्रमुग्रं शम्भोर्वराद्धिविधशस्त्रमडाम्बिवृष्ट्या ।

तान् सर्वराक्षसगणान्मणिमन्तमेतान् भीमो जघान सपट्टि प्रवरैः शरौघैः ॥ २२.२८५ ॥

अवध्यां स्तान् क्षणेनैव उत्वा भीमो महाबलः ।

रणे क्रोधवशान् सर्वानतिष्ठद्विरिभूर्द्धुनि ॥ २२.२८६ ॥

श्चिञ्क्ष्ण । ते उता भीमसेनेन प्रापुरन्धन्धन्तमोऽभिलाः ।

उताः सौगन्धिकवने मणिमांश्च पुनः कलौ ।

जातो मिथ्यामतिं सम्यगास्तीर्याऽपुस्तमोऽधिकम् ॥ २२.२८७ ॥

ततो वैश्रवाणो राजा महापद्मत्रये उते ।

राक्षसानामवध्यानां सभाये मणिमत्यपि ।

आरुरोड रथं दिव्यं योद्धुकामो वृकोदरम् ॥ २२.२८८ ॥

असुरावेशतस्तस्य भीमे क्रोधो महानभूत् ।

स आजगाम भीमेन योद्धुं वित्तपतिः स्वयम् ॥ २२.२८९ ॥

तस्मिन् काले भीमसेनस्य घोषं श्रुत्वा राजाऽपृच्छदाशु स्म कृष्णाम् ।

क्व भीम इत्येव तयोदितं य श्रुत्वा जगामऽशु रक्षोऽं ससं स्थः ॥ २२.३०० ॥

सभ्रातृके मुनिभिः कृष्णया य गते राजन्यत्र भीमं कुबेरः ।

दृष्ट्वाऽसुरावेशतो धर्मजं य किञ्चिन्मुक्तः स्नेहयुक्तस्तथाऽस ॥ २२.३०१ ॥

धृतायुधं भीमभीक्ष्यापि किञ्चिदैत्यावेशाद्भु मेने न भीमम् ।

अगस्त्यशापं यावदत्स्वस्य पूर्वं सभायनाशे कारणं राजराजः ॥ २२.३०२ ॥

दैत्यावेशाद्दुर्जितः शान्तभावो ददौ निजं स्थानमेषां सुतुष्टः ।

आवासाय तेषां स्तत्र पार्थास्तथाऽन्येषां दैवतानां गुह्येषु ॥ २२.३०३ ॥

तत्रैव तेषां वसतां महात्मनामानन्दिनामभ्यस्तुष्टये गते ।

पञ्चाब्दमध्याप्य महान्ति यास्त्राणीन्द्रो गुर्वर्थं कृत्वाग्नेनार्थितोऽभूत् ॥ २२.३०४ ॥

वधं वप्रे स्वशत्रूणामिन्द्रः पार्थात्स्वरूपतः ।

नैव शत्रूननुत्साद्य नानादाय मलयशः ।

अश्वक्षीयंशुवाङ्गुत्वा वासुदेवाङ्गां राज्ञां मुप्यगतिर्भवित् ॥ २२.३१८ ॥

तदन्वेषां तु वर्णानां क्षमा बाह्येषु शत्रुषु ।

प्रायो धर्म इति प्रोक्तो हरेराज्ञाऽपिलस्य च ॥ २२.३१९ ॥

इति भीमवयः श्रुत्वा ससोदर्यो युधिष्ठिरः ।

राक्षसस्कन्धमाहुढः कृष्णया याऽयथौ पुनः ॥ २२.३२० ॥

पादेषु तेषु निवसत्सु डिमायलस्य याम्याश्रितेषु पवमानसुतः कदायित् ।

धन्वी मृगाननुययन् सडसाऽससाह ङाऽयोः सुतं नडुषमाजगरोरुवृषम् ॥ २२.३२१ ॥

पूर्वं डि वृत्रवधतोऽम्बुजनाल् । अतन्तुसं स्थे शयीप्रणयिनि प्रविशिन्य देवाः ।

यकुस्त्रिलोकपतिमायुसुतं वरं य दत्वाऽक्षिगोचरतपोऽस्य बलं य सर्वम् ॥ २२.३२२ ॥

स सर्वसुरविप्रेन्द्रतपश्च बलमक्षयम् ।

अवाप्य ववृधे नित्यं दपद्विच्छश्चामीमपि ॥ २२.३२३ ॥

स इन्द्रवयनाश्चय्या मडर्षिगणवाडने ।

नियुक्तो वञ्चनायैव वाडयामास तानृषीन् ॥ २२.३२४ ॥

स शयीप्रतिषेधार्थमगस्त्येन मडात्मना ।

वेदप्रामाण्यविषये पृष्टो नेत्याड मूढधीः ।

प्रमाणामिति तेनोक्तः शिरस्थेनं पदाडडनत् ॥ २२.३२५ ॥

तदा भृगुं तस्य जटासु लीनं कदाऽपि तस्याक्षिपथं न यातम् ।

आविश्य कञ्जप्रभवः शशाप प्रजाऽशु पापाजगरत्वमेव ॥ २२.३२६ ॥

षष्ठे काले यस्त्वयाऽसादितः स्यात्स ते वशं यातु बलाधिकोऽपि ।

यदा गृडीतं पुरुषं निडन्तुं न शक्यसे यदि स त्वद्गृडीतः ।

शक्तोऽपि नाऽत्मानमभिप्रभोययेत्तदाऽस्य स्यात्त्वत्तपोऽग्र्यं बलं च ॥ २२.३२७ ॥

सर्वदेवमुनीनां यत्तपस्त्वां समुपाश्रितम् ।

तस्य सर्वं तमेवैति नात्र कार्या विचारणा ॥ २२.३२८ ॥

यदा प्रश्नां स्त्वदीयांश्च डश्चित्परिडरिष्यति ।

श्चिश्क्षव् । तदा गन्ताऽसि य द्दिवं विसृज्याऽजगरं तनुम् ।

स्मृतिश्च मत्प्रसादेन सर्वदा ते भविष्यति ॥ २२.३२९ ॥

भृगुदेडगतेनैवं शप्तः डमलयोनिना ।

पपाताजगरो भूत्वा नडुषः क्षणमात्रतः ॥ २२.३३० ॥
 छन्दोऽप्यवाप स्वं स्थानमिच्छ्वा विष्णुं विपापकः ।
 धर्मवृद्ध्यर्थमेवैतत्पापमासीत्स्थयीपतेः ॥ २२.३३१ ॥
 नहि लोकावनं पापं त्रैलोक्येशस्य वञ्जितः ।
 वृत्रं हत्वा मखानासेत्यादि वेदपदं य यत् ॥ २२.३३२ ॥
 क्वचित्पापं य पुण्यानां वृद्धये भवति स्फुटम् ।
 वृत्रहत्या यथेन्द्रस्य जाता धर्मस्य वृद्धये ॥ २२.३३३ ॥
 देवानां वा मुनीनां वा भवेदेवं नवै नृणाम् ।
 पापं यत्पुण्यमेवैतदसुराणां विलोमतः ।
 अयं स्कान्ते हि वयनं न पापं तच्छयीपतेः ॥ २२.३३४ ॥
 नान्यस्य पदमाप्स्यन्ति तद्देवानां प्रतं परम् ।
 तस्मात्ते नडुषं शकपदे निदधुरीश्वराः ॥ २२.३३५ ॥
 तस्मिन्नेवं निपतिते ब्रह्मणः शापकारणात् ।
 अष्टाविं शतिमे प्राप युगे भीमस्तमुल्बलाणाम् ।
 जानन्नेव तदीयं तत्तप आदातुमीप्सया ॥ २२.३३६ ॥
 यत्तत्सुराणां सर्वेषां मुनीनां य तपः स्थितम् ।
 तद्गृहीतुं वशगवद्विश्यथैवाऽस मारुतिः ॥ २२.३३७ ॥
 देवानां हि नृजातानामल्पं व्यक्तं भवेद्बलम् ।
 शश्या व्यक्ततां याति वायोरन्येषु तस्य न ॥ २२.३३८ ॥
 नित्यव्यक्ता गुणा विष्णोरिति शास्त्रस्य निर्णयः ।
 अेवमन्येऽपि हि गुणा मानुषादिषु जन्मसु ॥ २२.३३९ ॥
 अशक्यं देवानां मानुषाद्यै तु शक्येऽप्यव्यक्तताकृतेः ।
 धर्मवृद्धिर्भवेत्तेषां प्रीतो भवति केशवः ॥ २२.३४० ॥
 तन्मानुषे भले तस्य वराद्धारितवत्स्थिते ।
 दैवं बलं न शक्तोऽपि व्यक्तं यत्के न मारुतिः ॥ २२.३४१ ॥
 आत्ममोक्षाय न प्रश्नान् व्याजहार स याभिभूः ।
 विद्योपश्रुवनं धर्मो विप्राणामपि नो यतः ॥ २२.३४२ ॥
 डिमुत क्षत्रियस्येति जनत्रपि वृकोदरः ।

तत्प्रश्नपरिहारेण नाऽत्ममोक्षं समैच्छत ॥ २२.३४३ ॥

अयतन्तमपि ह्येनं यालनायापि नाशकत् ।

पूर्णाऽपि सर्वलोकानां बलेन नऽनुषस्तदा ।

वेष्टयित्वैव तं भीमं स्थितोऽसौ नाशकत्परम् ॥ २२.३४४ ॥

भ्रातृमात्रादिषु स्नेहात्क्षिप्रमात्मविमोक्षाणाम् ।

छिन्नपि न मोक्षाय यत्नं यत्के वृकोदरः ।

सर्वदेवमुनीन्द्राणां तप आदातुमन्नगम् ॥ २२.३४५ ॥

भ्रात्रादिषु स्नेहवशात्न स्थातव्यमिहेत्यपि ।

मन्वानः कालतो भृङ्गं स्वयमेवैष यास्यति ।

आज्ञया वासुदेवस्य दार्ढ्याद्देहस्य मे तथा ॥ २२.३४६ ॥

अस्ताङ्गे पतिते सर्पे यास्यामीति विचिन्तयन् ।

तस्थौ भीमो हरिं ध्यायन् स्वभावान्न तद्विच्छया ॥ २२.३४७ ॥

तदैव ब्रह्मवचनात्पूर्वोक्ताल्लेशवाज्ञया ।

बलं तपश्च सर्वस्य तत्स्थमायाद्द्रकोदरम् ॥ २२.३४८ ॥

पूरिते नऽनुषस्थेन तपसा य बलेन य ।

भीमे स नऽनुषोऽथाऽसीत्सस्तभोगः शनैः शनैः ॥ २२.३४९ ॥

गते भीमे निमित्तानि दृष्ट्वा राजा युधिष्ठिरः ।

पप्रच्छ क्व गतो भीम इति कृष्णां यलन्मनाः ॥ २२.३५० ॥

श्चिन्क्ष्व । यातं मृगार्थं स निशम्य तस्यास्तदूरुवेगात्पतितान्नगेन्द्रान् ।

दृष्ट्वा पथा तेन यथौ स तत्र दृष्ट्वा य सर्पावृतमन्वपृच्छत् ॥ २२.३५१ ॥

स कारुणं नऽनुषात्सर्वमेव शुश्राव तत्प्रश्नमशेषतश्च ।

भ्रातृस्नेहाद्व्याकरोद्भ्रमसूनूस्तदैव सोऽप्यारुहत्स्वर्गलोकम् ॥ २२.३५२ ॥

दिव्याम्बरे कुण्डलिनि स्वपूर्वे गते विमानेन स धर्मराजः ।

भीमश्चाऽथात्स्वाश्रमायैव सर्वं युधिष्ठिरः कथयामास तत्र ॥ २२.३५३ ॥

श्रुत्वा कृष्णा भ्रातरश्चास्य सर्वे सर्वे मुनीन्द्रा भीमसेनेऽतिभक्ताः ।

ग्रीष्वां अं ययुर्भीमसेनग्रलेण तथाऽब्रुवन् स्नेहतो भीमसेनम् ॥ २२.३५४ ॥

नैतादृशं साहसं तेऽनुत्तुपं शक्तोऽपि यत्स्वात्मनो मोक्षाय ।

नैवाऽयरो यत्नमतो निजानां मलदुष्कं हृदये प्रार्पयस्त्वम् ॥ २२.३५५ ॥

मैवं पुनः कार्यमिति ब्रुवन्तः समाश्लिषन् सर्वं अवेत्येत्थं भीमम् ।
 ततोऽडोभिः कैश्चिदापुः कुत्राणां राष्ट्रं पार्था मुनिमुष्यैः समेताः ॥ २२.३५६ ॥
 ततोऽमितौजाभगवानुपागमन्नारायणः सत्यभामासहायः ।
 सम्पूजितः पाण्डवैस्तैः समेतश्चक्रेऽथ सौडार्दनिमित्तसत्त्वथाः ॥ २२.३५७ ॥
 कृष्णा य सत्या य परस्परं मुदा सम्भाषणं यङ्कतुर्योषिदग्ने ।
 परीक्षन्त्या सत्यया सर्ववेत्या निर्दोषया योदिता प्राड कृष्णा ॥ २२.३५८ ॥
 स्त्रीधर्मान्भिलां स्तत्र सत्यां निर्दोषसं विदम् ।
 ज्ञात्वाऽपि कृष्णा प्रोवाय लोकशिक्षार्थमेव तु ॥ २२.३५९ ॥
 कीडार्थमेव वयनं ज्ञात्वा सत्यासमीरितम् ।
 तस्यानुसारवाक्यानि तत्प्रीत्या अेव साऽब्रवीत् ॥ २२.३६० ॥
 ततः कतिपयाहानि निरुध्यात्र जनार्दनः ।
 यथौ सभार्यः स्वपुरीं पाण्डवाननुमान्य य ॥ २२.३६१ ॥
 अश्लक्ष्मी । ततः कदाचिन्मृगयां गतेषु पार्थेषु राजा सैन्धव आससाह ।
 सकोटिकाशयः सभलश्च तेषां वराश्रमं सोऽत्र ददर्श कृष्णाम् ॥ २२.३६२ ॥
 ब्रजन् विवाडार्थमसौ निशाम्य कृष्णां कोटिं प्रेषयित्वैव काश्यम् ।
 आयाहि मामित्यवदत्सुपापस्तया निरस्तो जगृहे करे य ॥ २२.३६३ ॥
 तथा धृतो निपपाताऽशु भूमौ पुनश्च सज्जोऽव्यपतद्विलज्जः ।
 ततोऽसहायत्वत अेव कृष्णा धीम्यायोक्त्वा साग्निर-वेधि मेति ।
 समारुढत्सैन्धवस्यैव यानं सुभं न यासीति तमीरयित्वा ॥ २२.३६४ ॥
 तदा निमित्तानि निशाम्य पार्थाः समाययुस्त्वरयैवाऽश्रमाय ।
 श्रुत्वा दासीवयनात्सर्वमेव यङ्कुः क्षिप्रं सैन्धवस्थानुयानम् ॥ २२.३६५ ॥
 आकोशमानं भीमसेनेति धीम्यं दृष्ट्वा तस्यात्रे सैन्धवं यातिपापम् ।
 यङ्कुर्नादान् सिं उवत्याण्डुपुत्रा दृष्ट्वा कृष्णा यावतरद्रथात्तदा ।
 धीम्येन सार्द्धं सा यथौ याऽश्रमाय सैन्धं पार्थास्तत्र निजघ्नुरोजसा ॥ २२.३६६ ॥
 अत्रे कृष्णां योऽवदत्सिन्धुराजं याडीति तं कोटिकाश्यं सुपापम् ।
 छित्वा शिरो मृत्यवे भीमसेनो निवेदयामास तमः स यागात् ॥ २२.३६७ ॥
 उत्वा सेनामभिलां सैन्धवस्य भीमार्जुनौ सयमं धर्मराजम् ।
 विसृज्य धावन्तमथानुजगमत्तुर्जयद्रथं विरथं कृत्स्नोऽऽः ॥ २२.३६८ ॥

पट्ट्यां धावन्तं भीमसेनो निगृह्य दत्त्वा प्रहारांश्च भृशं तमार्तम् ।
 आदायाधाद्द्रौपदीपादयोश्च तं भोययामास य धर्मसूनुः ॥ २२.३६८ ॥
 दासो द्रौपद्या अलमित्येव वाक्ये तेनैवोक्ते भीमसेनोऽप्यमुञ्चत् ।
 स भ्रीव्. धृतोऽवाग्वदनो ययौ वनं पार्थाश्च तत्रोषुरतिप्रमोदिनः ॥ २२.३७० ॥
 मार्कण्डेयस्तदाऽगत्य तेषामकथयत्तथाः ।
 भृष्टव्यश्चैव विचित्राश्च भाषात्रयसमन्विताः ॥ २२.३७१ ॥
 लोकादर्शनमाश्रित्य देवाश्च मुनयस्तथा ।
 ब्रूयुः कथास्तत्र शिक्षा ग्राह्या नार्थाः कथञ्चन ॥ २२.३७२ ॥
 ऋक्ष्णवीथेऽर्थः समाधिभाषासु ग्राह्यः सर्वोऽप्यसं शयम् ।
 परदर्शनभाषासु ज्ञेयं तद्दर्शनं तथा ॥ २२.३७३ ॥
 ग्राह्यो नार्थो वैदिकं तु दर्शनं ग्राह्यमेव य ।
 अन्यार्थो गुह्यभाषासु ग्राह्य अयं विनिर्णयः ॥ २२.३७४ ॥
 जयद्रथस्तु भीमेन तदा पञ्चशिपीकृतः ।
 तपसा शिवमारध्य वज्रे पाण्डवरोधनम् ।
 ऋतेऽर्जुनादर्जुनस्य तुष्टो हि तपसा शिवः ॥ २२.३७५ ॥
 वने वसत्स्वेव य पाण्डवेषु यङ्के यज्ञं पौण्डरीकाप्यमेव ।
 सं स्पर्धया राजसूयस्य राज्ञा दुर्योधनो नाप्यसौ तत्कलार्हः ॥ २२.३७६ ॥
 दुर्योधनस्याऽज्ञया पाण्डवानां दुः शासनः प्रेषयामास तत्रः ।
 आगच्छतेत्यवमानाय तं तु भीमोऽवादीद्रणयज्ञं स्वगम्यम् ॥ २२.३७७ ॥
 ततो दिनैः कैश्चन धार्तराष्ट्राः सकर्णगान्धारनृपाः कुमन्त्रतः ।
 सभार्यकाः पाण्डवान् द्रौपदीं य भडैश्चर्यं दर्शयित्वाऽवमन्तुम् ॥ २२.३७८ ॥
 ते स्यन्दनैः काञ्चनरत्नचित्रैर्महागणैस्तुरगैः पत्तिभिश्च ।
 स्वलङ्कृताश्चित्रमाल्याम्बराश्च विनिर्ययुर्द्वैतवनाय शीघ्रम् ॥ २२.३७९ ॥
 गवां दृष्टिच्छन्नना निर्गतां स्तान् ज्ञात्वा शकस्तेजसो भङ्गकामः ।
 तत्सामर्थ्यं वरमस्मै प्रदाय तद्बन्धनायादिशस्त्रियत्रसेनम् ॥ २२.३८० ॥
 स षष्टिसाहस्रककोटियूथपैर्गन्धर्वमुष्यैः सं वृतोऽगात्सरस्तत् ।
 यस्मिन् स्नातुं वाञ्छति धार्तराष्ट्रस्तदाज्ञया पुरुषास्तानथोयुः ॥ २२.३८१ ॥
 स्नातुं समायास्यति धार्तराष्ट्रो राजेश्वरो निस्सरध्वं तदस्मात् ।

तीर्थादाज्ञां धारयन्तश्च तस्येत्युक्ता गन्धर्वा जलसुस्तानथोच्यैः ॥ २२.३८२ ॥

उच्युर्वयं मानयामस्तदाज्ञां त्रिलोकानां यः पतिः शकटेवः ।

न मानुषाणामपि यः कवर्तिनां किम्वल्पसारस्य सुयोधनस्य ॥ २२.३८३ ॥

धृतीरिते कुपितो धार्तराष्ट्रो जघान गन्धर्ववराञ्छरौघैः ।

खिन्नक्षुब्धः । जघुः सकर्षा अपि तस्य सोदरा जघुश्च ते धार्तराष्ट्रस्य सेनाम् ॥ २२.३८४ ॥

मुहूर्तमासीत्सममेव युद्धं तेषां तदा धार्तराष्ट्रस्य यैव ।

पुरां भिन्तोर्वरतो मायया य गन्धर्ववीरा ववृधुस्ततः स्म ॥ २२.३८५ ॥

तेजोभङ्गं तत्र सुयोधनस्य पार्थार्थमत्र प्रविधातुमेव य ।

अलं ददावञ्जः केशवश्च गन्धर्वाणां तेऽभ्ययुर्धार्तराष्ट्रान् ॥ २२.३८६ ॥

स चित्रसेनः प्रथमं कर्षामेव युयोध पार्थस्यर्धया तेन युद्ध्यन् ।

कर्षां नाशकनोद्धयनाद्भागवस्य रामस्य नित्यामितषड्गुणस्य ॥ २२.३८७ ॥

स भग्नयानश्च विकर्षयानमास्थाय तस्यैव नियम्य वाजिनः ।

पराद्रवत्तेन सडैव शीघ्रं दुर्योधनश्चित्रसेनं युयोध ॥ २२.३८८ ॥

मुहूर्तमेनेन समं स युद्ध्यन्नचैर्गन्धर्वैर्बहुभिर्माययैव ।

भग्नो रथे भूमितत् । अस्थितः सन् गृहीत आसीच्छित्रसेनेन सङ्घे ॥ २२.३८९ ॥

महाबलो धार्तराष्ट्रोऽपि शकवराद्विष्णोराज्ञया याभिवृद्धे ।

स चित्रसेनेन धृतस्तदाऽसीद्भङ्गः पार्श्वैर्वैधुतैरिन्द्रतैः ॥ २२.३९० ॥

तस्थानुजाः शकुनी राजभार्याः सर्वे अद्भ्यः शकभृत्यैः प्राणीताः ।

आदाय तानम्भरं सम्प्रयातेष्वरुरुवन् पाण्डवान्मन्त्रिणोऽस्य ॥ २२.३९१ ॥

समीपमागत्य पृथासुतानां परिभूतं वः कुलं शकभृत्यैः ।

धृतः सभार्यः सानुजो धार्तराष्ट्रस्तं मोचयध्वं भ्रातरं भारताग्र्याः ॥ २२.३९२ ॥

धृत्युक्त उच्ये भीमसेनोऽग्रजं स्वं जने राजन् यादृशोऽयं विमर्दः ।

अैश्वर्यं स्वं दर्शयन्न समागाद्दुर्योधनस्तेजसो भङ्गमिच्छन् ॥ २२.३९३ ॥

विज्ञाय तेषां मन्त्रितं वज्रभाडुरेतथ्यके नात्र नः कार्यडानिः ।

दिव्यं ज्ञानं स्वात्मनो दर्शयन् स अेतावदुक्त्वा विरराम भीमः ॥ २२.३९४ ॥

अेकाडयज्ञे दीक्षितेनैव राज्ञा सम्प्रेषितो भीमसेनोऽर्जुनश्च ।

समाद्रेथो चित्रसेनं रणे तौ विजित्य दुर्योधनमाश्रमुञ्चताम् ॥ २२.३९५ ॥

अश्वत्थम् । स चित्रसेनो वासवोक्तं य सर्वं कुमन्त्रितं धार्तराष्ट्रस्य याऽऽह ।
 पार्थस्य भीमस्य य तन्निशम्य सुभ्रील् । एतो धृतराष्ट्रात्मजोऽभूत् ॥ २२.३६६ ॥
 समाप्य यज्ञं य ततोऽभियातं सर्वे प्रापुर्धर्मराजं स याऽऽशु ।
 सम्भूय तूत्सृज्य य चित्रसेनमूये गान्धारे न पुनः कार्यमीदृक् ॥ २२.३६७ ॥
 स पाण्डवैर्मोचितः सानुजश्च सभार्यकः किञ्चिदतोऽपगम्य ।
 सम्भेल् । अनायोपविष्टश्च तत्र सुभ्रील् । एतः सूतपुत्रं ददर्श ॥ २२.३६८ ॥
 स याऽऽह दिष्ट्या जयसि राजन्निति सुयोधनम् ।
 भ्रील् । एतो नेति तं योक्त्वा यथावृत्तं सुयोधनः ।
 उक्त्वा प्रायोपवेशं य यक्ते तत्र सुदुःभितः ॥ २२.३६९ ॥
 कर्णदुः शासनाभ्यां य सौभलेन य देविना ।
 अन्यैश्च याव्यमानोऽपि नैवोत्तस्थौ सुयोधनः ॥ २२.४०० ॥
 ततो निशायां प्रामायां स्वपक्षे प्रविषीदति ।
 मन्त्रयित्वाऽसुरैः कृत्या निर्मिता लोमकर्मणा ॥ २२.४०१ ॥
 शुकेणोत्पादिता कृत्या सा प्रसुमेषु मन्त्रिषु ।
 धार्तराष्ट्रे समादाय यथौ पाताल् । अमाशु य ।
 अथ सम्भोधयामासुर्देत्या दुर्योधनं नृपम् ॥ २२.४०२ ॥
 त्वं दिव्यः पुरुषो वीरः सृष्टोऽस्माभिः प्रतोषितात् ।
 तपसा शङ्कराङ्गकायोऽवध्यश्च सर्वदा ।
 अस्माकं पक्षभूतस्त्वं देवानां यैव पाण्डवाः ॥ २२.४०३ ॥
 एदानीं सर्वदेवानां वरात्त्वं विजितो रणे ।
 वयं तथा करिष्यामो यथा जेष्यसि पाण्डवान् ॥ २२.४०४ ॥
 कृष्णेन निहतश्चैव नरकः कर्ण आस्थितः ।
 स य कृष्णार्जुनाभावं करिष्यति न सं शयः ॥ २२.४०५ ॥
 भीष्मादींश्च वयं सर्वानाविशाम जयाय ते ।
 तपसा वर्द्धयिष्यामस्त्वां कर्णादींश्च सर्वशः ॥ २२.४०६ ॥
 अश्वत्थम् । तस्माद्गत्वा पालयस्व राज्यं राजन्नपेतभीः ।
 एदं कस्यापि नाऽप्येयं सुगुप्तं भूतिवर्द्धनम् ॥ २२.४०७ ॥
 एत्युक्त्वा कृत्या भूयः स्वस्थाने स्थापितो नृपः ।

उभया निर्मितात्मार्यमुत्तरं उरनिर्मितम् ।
 ज्ञात्वैवावध्यातां चैव राज्ञ्ये बुद्धिं यकार सः ॥ २२.४०८ ॥
 नोवाय कस्यचित्तेषु स्वानुभूतं सुयोधनः ।
 प्रभातायां तु शर्वर्या पुनः कर्णो वयोऽब्रवीत् ॥ २२.४०९ ॥
 भृत्यैस्तवैव पार्थैर्यन्मोचितोऽसि परन्तप ।
 तेन मान्योऽधिकं लोके यद्भृत्या अेव तादृशाः ।
 किमु त्वं राजशार्दूल तद्दुत्तिष्ठ स्थिरो भव ॥ २२.४१० ॥
 या य तेऽर्जुनमाडात्त्रये शङ्का सा व्यैतु मे शृणु ।
 यावन्नैवार्जुनं उन्धां पादौ प्रक्षाल् अये स्वयम् ॥ २२.४११ ॥
 धृत्युक्तोऽवदशैश्चैव सर्वैः शकुनिना तथा ।
 याचितो रथमारुह्य ययौ नागपुरं द्रुतम् ॥ २२.४१२ ॥
 सकुण्डलं सकवचमवध्यं सूर्यनन्दनम् ।
 ज्ञात्वेन्द्र उभयं तस्माद्वैच्छदादातुमुत्तमम् ॥ २२.४१३ ॥
 तद्विज्ञाय रविः कर्णं स्वप्न उक्त्वा न्यवारयत् ।
 सर्वथा दास्य धृत्युक्ते प्राडाऽद्वेयं वरायुधम् ॥ २२.४१४ ॥
 ददौ योत्स्य कवचं कुण्डले य शयीपतेः ।
 अभोधां शक्तिमादाय ज्ञात्वैव द्विजपुत्रिणम् ॥ २२.४१५ ॥
 ऋतेऽर्जुनादिकमेव वधिष्यस्यनयेति सः ।
 दत्त्वा शक्तिं ययौ शङ्कः सार्द्धं कवचकुण्डलैः ॥ २२.४१६ ॥
 पार्था विमुख्यैव सुयोधनं तं वने वसन्तो मुहिताः सदैव ।
 सडाःराणीभाऽमथो मृगेण हृतं द्विजस्याऽऽशु निशम्य यान्वयुः ॥ २२.४१७ ॥
 अक्षक्षी । तस्मिन्नदृश्ये तृषिता अेकैक उदकार्थिनः ।
 ययुर्युधिष्ठिरमृते सुमास्ते धर्ममायया ॥ २२.४१८ ॥
 अदृश्येनैव धर्मोऽवा रिता वारिपायिनः ।
 क्षत्रधर्मस्य रक्षार्थं न तत्रभ्रान् विदां वराः ।
 व्यायङ्कुः शक्तिमन्तोऽपि पानीयार्थमरिन्दमाः ॥ २२.४१९ ॥
 न विप्राणां य धर्मोऽयं विद्याया उपश्रुतवन्म् ।
 क्षत्रियाणां तु किमुत प्रसभं तेन ते पपुः ॥ २२.४२० ॥

देवा अपि मनुष्येषु जाताः सुबलिनोऽपि छि ।
 मानुषेणैव भावेन युक्ताः स्युः केशवादृते ।
 कार्येष्वेषां क्रमेणैव व्यज्जिमायान्ति सद्गुणाः ॥ २२.४२१ ॥
 अतो भीमार्जुनौ धर्माद्युत्तमभवावपि ।
 देवमायां समाश्रित्य धर्मैरा स्वापितौ क्षणात् ॥ २२.४२२ ॥
 मुहूर्तमेव सा माया तयोराच्छादनक्षमा ।
 ततः प्रबुद्धयोर्धर्मो नैव शक्तिशतां शभाङ् ॥ २२.४२३ ॥
 उक्तं पाद्मपुराणे य तदेतत्सर्वमञ्जसा ।
 तस्मान्नाशक्तिरनयोः सम्भाव्या भीमपार्थयोः ॥ २२.४२४ ॥
 धर्मात्मजोऽथाऽजगामोऽकान्तं दृष्ट्वा भ्रातृं स्तत्र दुःखाभितमः ।
 छञ्चन् पातुं वारि सं वारितश्च पित्रा अकाकारमितेन नापात् ॥ २२.४२५ ॥
 अर्थे भ्रातृणामैश्छदसौ तदीयप्रश्नप्रतिव्याहरणं दयात् । उः ।
 ततो धर्मो यक्षतनुः स भूत्वा प्रश्नांश्चक्रे व्याकरोत्तान् स पार्थः ॥ २२.४२६ ॥
 ततस्तुष्टो वरमस्मै ददौ स ओकोत्थानं भ्रातृमध्ये स वप्रे ।
 यद्येकः स्यान्नकुलोऽस्वित्यथाऽह तुष्टो धर्मः कथमेतत्कृतं ते ।
 अतिप्रीतिर्भीमसेने तवास्ति बली यासौ राजयुतेतुस्तव स्यात् ॥ २२.४२७ ॥
 इत्युक्त उच्ये माद्रिपुत्रं विडाय कुन्तीपुत्रो न मयोत्थापनीयः ।
 अश्लक्ष्णीः स अेवमुक्तो नितरां प्रीयमाण उत्थापयामास य तान् समस्तान् ॥ २२.४२८ ॥
 यथेष्टरूपप्राप्तिमेषां पुनश्च स्वकामतोनिज्जृपासिमादात् ।
 अज्ञातवासेऽज्ञाततां सर्वैव ददौ तेषां प्रीत एवाऽनृशं स्यात् ।
 अेवं क्रीडन् पुत्र इत्यात्मनैव यशोधर्मात्मनो वर्द्धयन् सः ॥ २२.४२९ ॥
 युधिष्ठिरात्मनस्तस्य यशोधर्मविवृद्धये ।
 कृत्वाऽरण्यपडारादि पुनर्दत्त्वा य तत्स्वयम् ।
 दातुं विप्राय तद्दस्ते ययौ धर्मो द्विवं पुनः ॥ २२.४३० ॥
 ततो राजा भीमसेनार्जुनौ य सार्द्धं यमाभ्यामरणीं प्रदाय ।
 मुदा युताः कृष्णया सार्द्धमेव सन्तुष्टुवुः कृष्णमनन्तमभ्युतम् ॥ २२.४३१ ॥
 इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 अरणीप्राप्तिर्नामि द्वाविंशोऽध्यायः ॥

अथ त्रयोविंशोऽध्यायः ।

(अज्ञातवाससमाप्तिः)

ॐ । नारायणानुग्रहतो यथावन्निरस्तीर्य तान् द्वादशाब्दान् वने ते ।
विसृज्य य ब्राह्मणान् सधौम्यानज्ञातवासाय ततो मनो दधुः ॥ २३.१ ॥

गत्वा विराटस्य पुरीं निधाय लेतीः शभ्यां छत्ररुपा बभूवुः ।
यतिः सूदः षड्वेधोऽश्वसूतवेधो गोपो गन्धकर्त्री यजताः ॥ २३.२ ॥

सर्वे विराटं ययुरत्र देववत्सम्भावितास्तेन शुभोरुलक्षणाः ।
युधिष्ठिरस्यैव शुश्रूषां ते यकुर्दुर्घटा वासुदेवस्य नान्यत् ॥ २३.३ ॥

परपाको गृहस्थस्य क्षत्रियस्य विशेषतः ।
न योग्यं षति सूदस्य बभ्रे वेधं वृकोदरः ॥ २३.४ ॥

वैदिकव्यवहारेषु ज्ञानाधिक्यप्रसिद्धितः ।
जानीयुर्भीमं षत्येव शूद्रवेधस्ततोऽभवत् ॥ २३.५ ॥

स्वीयं वेदविदां सर्वं देवेशानां य किं पुनः ।
अतस्तेऽन्याश्रयं नैव यकुः स्वबलसं श्रयात् ॥ २३.६ ॥

शापादेवार्जुनः षड्वेधोऽभून्नकुलस्तथा ।
क्षत्रियानन्तरत्वात्तु सूतजातेस्तथाऽभवत् ॥ २३.७ ॥

सूतस्थानन्तरत्वात्तु वैश्यजातेस्तथाऽभवत् ।
सडदेवो वैश्यजातिर्गोपालस्तेषु योत्तमः ।
ततो गोपालतामाप यतिः पूजयोऽभिलैर्यतः ॥ २३.८ ॥

यतिरासीद्धर्मजोऽतः सोऽभ्यासार्थं सदैव य ।
अक्षासक्तोऽभवत्पश्चाद्दर्शयिष्यन् स्वशिष्टताम् ॥ २३.९ ॥

भीमसेनसधर्मार्थं शूद्रा सैरन्ध्रिकाऽभवत् ।
द्रौपदी भर्तृसाधर्म्यं स्त्रीणां धर्मो यतः सदा ॥ २३.१० ॥

अथाऽजगाम मल्लकः समस्तभूमिमाडले ।
अक्षक्ष्व । वरेण योऽजितो जयी शिवस्य सञ्जगर्ज य ॥ २३.११ ॥

तमीक्ष्य सर्वमल्लका विराटराजसं श्रयाः ।
प्रदुद्रुवुर्भयार्दितास्तदाऽवदधुधिष्ठिरः ॥ २३.१२ ॥

ય એષ સૂદ આશુ તં નિહત્ય મલ્લમોજસા ।
 યશસ્તવાભિવર્ધ્યેત્સમાહ્યાધ તં નૃપ ॥ ૨૩.૧૩ ॥
 ઇતીરિતે સમાહુતો જગાદ મારુતિર્વયઃ ।
 પ્રસાદતો હરેરહં નિસૂદયેઽથ મલ્લકમ્ ॥ ૨૩.૧૪ ॥
 સમસ્તદેવવૃન્દતો મહાન્ ય એવ કેશવઃ ।
 સમસ્તદેવનામવાં સ્તદીયભક્તિતો બલમ્ ॥ ૨૩.૧૫ ॥
 ય એવ દેવનામધા ઇતિ શ્રુતિર્જગાદ હિ ।
 મહાંશ્ચ દેવ એષ તત્સ મે જયં વિધાસ્યતિ ॥ ૨૩.૧૬ ॥
 યુધિષ્ઠિરાભિધશ્ચ યો યુધિષ્ઠિરે સ્થિતઃ સદા ।
 ત્વયિ સ્થિતસ્ત્વમિત્યસૌ સદાઽભિધીયતે હરિઃ ॥ ૨૩.૧૭ ॥
 ઇતિ બ્રુવાણો મલ્લં તમભિયાતો વૃકોદરઃ ।
 અનયન્મૃત્યુલોકાય બલાઢ્યૈરપિ દુર્જયમ્ ॥ ૨૩.૧૮ ॥
 એવં નિવસતાં તત્ર પાણ્ડવાનાં મહાત્મનામ્ ।
 સં વત્સરે દ્વિમાસોને વિજિત્ય દિશ આગતઃ ।
 કીચકો મત્સ્યનૃપતેઃ સ્યાલો બલવતાં વરઃ ॥ ૨૩.૧૯ ॥
 સ દ્રૌપદીમીક્ષ્ય મનોભવાર્તઃ સમ્પ્રાર્થયામાસ તયા નિરસ્તઃ ।
 માસે ગતે ભગિનીં સ્વાં સુદેષ્ણાં સમ્પ્રાર્થયામાસ તદર્થમેવ ॥ ૨૩.૨૦ ॥
 તયા નિષિદ્ધોઽપિ પુનઃ પુનસ્તાં યદા યયાચેઽથ ચ સાઽહ કૃષ્ણામ્ ।
 સમાનયાઽશ્વેવ સુરાં મદર્થમિતીરિતા નેતિ ભીતાઽવદત્સા ॥ ૨૩.૨૧ ॥
 બલાત્તયા પ્રેષિતા તદ્રૂઢાય યદાઽગમત્તેન હસ્તે ગૃહીતા ।
 વિઘ્નય તં પ્રાદ્રવત્સા સભાયૈ સ્મૃત્વાઽદિત્યસ્થં વાસુદેવં પરેશમ્ ॥ ૨૩.૨૨ ॥
 ચ્ચિન્કક્ષ્ણવન્દુદ્વૈતાં પાતયિત્વા પદા સ સન્તાઽયામાસ તદા રવિસ્થિતઃ ।
 નારાયણો હેતિનામૈવ રક્ષો ન્યયોજયત્તદદૃશ્યં સમાગાત્ ॥ ૨૩.૨૩ ॥
 વાયુસ્તમાવિશ્ય તુ કીચકં તં ન્યપાતયત્તાં સમીક્ષ્યૈવ ભીમઃ ।
 ચુકોપ વૃક્ષં ચ સમીક્ષમાણં તં વારયામાસ યુધિષ્ઠિરોઽગ્રજઃ ॥ ૨૩.૨૪ ॥
 કૃષ્ણા રાત્રૌ ભીમસકાશમેત્ય હન્તું પાપં કીચકં પ્રૈરયત્તમ્ ।
 ભીમસ્ય બુદ્ધ્યા નિશિ સા કીચકં ચ જગાદ ગન્તું શૂન્યગૃહં સ ચાગાત્ ॥ ૨૩.૨૫ ॥
 તત્રૈનમાસાધ તુ ભીમસેનો વિજિત્ય તં બાહુયુદ્ધે નિહત્ય ।

शिरो गुद्रे पाणिपादौ च तस्य प्रवेशयामास विभृध वीरः ॥ २३.२६ ॥
 अवध्यं तं निहतं वीक्ष्य तस्य पञ्चोत्तरं शतमेवानुजानाम् ।
 सर्वं वराच्छङ्कुरस्य ह्यवध्यं सखैव कृष्णां तेन दग्धुं बभन्ध ॥ २३.२७ ॥
 सा नीयमाना कीर्यकैः सं रुराव श्रुत्वैव तं भीमसेनो मडान्तम् ।
 उद्धृत्य वृक्षं तेन जघान सर्वानादाय कृष्णां पुनरागात्पुंरं च ॥ २३.२८ ॥
 अवे यत्नात्पसा तैरवामो वरः शिवाद्यजयत्वं रणेषु ।
 अवध्यता यैव षडुत्तरास्ते शतं हता भीमसेनेन सङ्घे ॥ २३.२९ ॥
 गन्धर्वं धत्वेव निहत्य सर्वान्भुमोद भीमो द्रौपदी याऽथ कृष्णाम् ।
 याडीत्यूये तां सुदृष्ट्वा भयेन त्रयोदशाहं पालयेत्याह तां सा ।
 अस्त्वित्येनामाह भयात्सुदृष्ट्वा तथाऽवसन् पूर्णमर्धं च तेऽत्र ॥ २३.३० ॥
 तदा पार्थान् प्रविशिन्याभिलायां पृथ्व्यां छत्रान् धार्तराष्ट्रस्य दूताः ।
 अविज्ञाय प्रययुर्धार्तराष्ट्रभूयुर्दतं कीचकं योषिदर्थे ॥ २३.३१ ॥
 तेनावदद्द्रौपदीकारणेन दुर्योधनो निहतं कीचकं तम् ।
 भीमेनागुस्तत्र दुर्योधनाद्या भीष्मादिभिः सह कर्णेन यैव ॥ २३.३२ ॥
 अग्रे ययौ तत्र योद्धुं सुशर्मा सगा विराटस्य समाजहार ।
 श्रुत्वा विराटोऽनुययौ ससेनस्तं पाण्डवाश्चानुययुर्विनाऽर्जुनम् ॥ २३.३३ ॥
 ऋक्षक्ष्वी । विजित्य सङ्घे जगृहे विराटं तदा सुशर्मा तमयाद्द्रुकोदरः ।
 स तस्य सेनां विनिहत्य मात्स्यं विमोच्य जग्राह सुशर्मराजम् ।
 युधिष्ठिरो मोचयामास तं च ततो रात्रौ न्यवसन् बाह्यतस्ते ॥ २३.३४ ॥
 ततोऽपरदिने सर्वे भीष्मद्रोणपुंरस्सराः ।
 रक्षितं कीचकैर्मात्स्यं शक्यं मत्वाऽभिनिर्ययुः ॥ २३.३५ ॥
 कीचकस्य छिडिम्बस्य बकडिर्मीरयोरपि ।
 जरासन्धस्य नृपतेः कं सादीनां च सर्वशः ॥ २३.३६ ॥
 न बाधनाय भीष्माद्या अपि शुकुः कथञ्चन ।
 तस्मात्ते कीचकं शान्तं श्रुत्वा मात्स्यं ययुर्युधि ॥ २३.३७ ॥
 यतिष्ये रक्षितुं भीमाद्धारतराष्ट्रानिति स्वकाम् ।
 सत्यां कर्तुं प्रतिज्ञां तु ययौ द्रोणः सपुत्रकः ॥ २३.३८ ॥
 यद्वि युद्धाय निर्यान्ति ज्ञाताः स्युः पाण्डवास्तदा ।

न येद्विराटमनतं नमयिष्यामहे वयम् ।
 एति मत्वा विराटस्य जगुर्गुर्गाः समन्ततः ॥ २३.३६ ॥
 तदोत्तरः सारथित्वे प्रकल्प्य पार्थं यथौ तान्निशाभ्यैव भीतः ।
 ततोऽर्जुनः सारथिं तं विधाय कृच्छ्रेण सं स्थाप्य यं तं यथौ कुञ्जम् ॥ २३.४० ॥
 आदाय गाण्डीवमथ ध्वजं यं उन्मूढकुं सदरोऽग्रतो गाः ।
 निवर्त्य युद्धाय यथौ कुञ्जं स्तान् जिज्ये सर्वान् द्वैरथेनैव सक्तान् ॥ २३.४१ ॥
 अेकीभूतान् पुनरेवानुयातान् सम्मोहनास्त्रेण विमोहयित्वा ।
 जग्राह तेषामुत्तरीयाण्युते तु भीष्मस्य वेदास्त्रघातं स अेव ॥ २३.४२ ॥
 विधाय भीष्मं विरथं जगाम तदा श्रुत्वा मत्स्यपतिर्जितान् कुञ्जम् ।
 भुमोद पुत्रेण जिता एति स्म तदाऽह षण्ढेन जितान् युधिष्ठिरः ॥ २३.४३ ॥
 तदा कुह्यः प्राडरत्तं विराटः सोऽक्षेण तद्भीमघनञ्जयाभ्याम् ।
 श्रुतं तदा कुपितौ तौ निशाभ्य न्यवाश्यत्तावपि धर्मसूनुः ॥ २३.४४ ॥
 अश्शक्ष्वींशंशस्वर्षेण समास्थितान्नो यदि स्म नासौ प्रणिपातपूर्वकम् ।
 क्षमापयेद्ब्रह्म इत्यात्मरूपं समास्थितास्तस्थुरथापरे दिने ॥ २३.४५ ॥
 तदा विराटासनमास्थितं नृपं युधिष्ठिरं वीक्ष्य विराट आह ।
 डिमेतदित्यूथिवानुत्तरोऽस्मै तान् पाण्डवान् गोग्रहणो यवृत्तम् ॥ २३.४६ ॥
 ततो विराटो भयकम्पिताङ्गः प्रणम्य पार्थाञ्छरणं जगाम ।
 ददौ यं कन्यामुत्तरां कृष्णुनाय पुत्रार्थमेव प्रतिजग्राह सोऽपि ॥ २३.४७ ॥
 अेवं विराटं मोचयित्वैव गाश्च तमस्थन्धे कीचकान् पातयित्वा ।
 प्राप्तो धर्मः सुमहान् वायुजेन तस्यानु पार्थेन यं गोविमोक्षाणाम् ॥ २३.४८ ॥
 अथातयन् केशवायाथ दूतान् सडाभिमन्युः सोऽपि रामेण सार्द्धम् ।
 आगाहनन्तानन्दयिद्वासुदेवो विवाडयामासुरथाभिमन्युम् ॥ २३.४९ ॥
 आसीन्महानुत्सवस्तत्र तेषां दशार्धवीरैः सह पाण्डवानाम् ।
 स पाण्डवानां वासुदेवेन सार्द्धमज्ञातवासं समतीत्य मोदताम् ॥ २३.५० ॥
 दुर्योधनाद्याः सूतपुत्रेण सार्द्धं ससौभवेया युधि पार्थपीडिताः ।
 भीष्मादिभिः सार्द्धमुपेत्य नागपुरं मन्त्रं मन्त्रयामासुरत्र ॥ २३.५१ ॥
 अज्ञातवासे कृष्णुनो नोऽध दृष्टस्तस्मात्पुनर्यान्तु पार्था वनाय ।
 एति ऋवाणानाह भीष्मोऽव्यतीतमज्ञातवासं द्रोण आडैवमेव ॥ २३.५२ ॥

ततो ङि सर्वतीर्थानि गम्यान्थासन्नुषां क्षितौ ॥ २४.५ ॥

यथा जटासुरः पापः शर्वाणीवरसं श्रयात् ।

अवध्यो विप्ररूपेण वञ्चयन्नेव पाण्डवान् ॥ २४.६ ॥

ज्ञात्वाऽपि भीमसेनेन विप्ररूपस्य नो वधः ।

योग्यं षत्युक्तो भीमे मृगयार्थं गते क्वचित् ॥ २४.७ ॥

यमौ युधिष्ठिरं कृष्णां चाऽद्यायैव पराद्रवत् ।

दृष्टो भीमेन तां स्त्यक्त्वा सं सक्तस्तेन सङ्गरे ॥ २४.८ ॥

निपात्य भूमौ पाट्टेन सञ्चूर्णितशिरास्तमः ।

जगाम किमु ते पुत्राः शक्या उन्तुमिति स्म ङ ॥ २४.९ ॥

निवातकवयाश्चैव उताः पार्थेन ते श्रुताः ।

जानासि य उरेर्वीर्यं यस्येदमभिल वशे ।

सभ्रह्मरुद्रशकाद्यं येतनायेतनात्मकम् ॥ २४.१० ॥

श्चिञ्चल । तस्मादेतैः पालितस्य धर्मजस्य स्वकं वसु ।

दीयतामिति तेनोक्तो धृतराष्ट्रो नयाकरोत् ॥ २४.११ ॥

ततः सडैव यदृभिः कृष्णां द्वास्वतीं गतम् ।

युद्धसाडाव्यमिच्छन्तौ धार्तराष्ट्रधनञ्जयौ ॥ २४.१२ ॥

युगपद्यतुस्तत्र वेगेनाजयदृर्जुनम् ।

दुर्योधनः शिरस्थान आसीनोऽभूद्धरेस्तदा ॥ २४.१३ ॥

दर्पान्नाडं राजराज उपास्ये पाद्योरिति ।

तथोरागमनं पूर्वं ज्ञात्वैव ङि हरिः प्रभुः ॥ २४.१४ ॥

असुमः सुमवस्थिश्ये तत्रातिष्ठधनञ्जयः ।

प्रणम्य पाद्योः प्रहो भक्त्युद्रेकान्कृताञ्जलिः ॥ २४.१५ ॥

तमैक्षत्प्रथमं देवो जानन्नपि सुयोधनम् ।

स्वागतं इलुगुनेत्युक्ते पूर्वमागामडं त्विति ।

आड दुर्योधनस्तं य स्वागतेनाभ्यपूजयत् ॥ २४.१६ ॥

तथोरागमने डेतुं श्रुत्वा प्राड जनार्दनः ।

अेकः पूर्वागतोऽत्रान्यः पूर्वदृष्टो मया यतः ॥ २४.१७ ॥

समं करिष्ये युवयोरेकत्राडं निरायुधः ।

अन्यत्र दशलक्षं मे पुत्राः शूराः पदातयः ॥ २४.१८ ॥

धृत्युक्ते कृष्णुनः कृष्णं वप्रे तद्भक्तिमान् यतः ।

अन्यस्तत्राभक्तिमत्त्वाद्ग्रे गोपान् प्रयुद्ध्यतः ॥ २४.१९ ॥

पार्थानामेव साढाथ्यं करिष्यन्नपि केशवः ।

तस्याभक्तिं दर्शयितुं यके समवदीश्वरः ॥ २४.२० ॥

ततः पार्थेन सखितः पाण्डवान् केशवो ययौ ।

दुर्योधनो ययौ रामं स भयात्केशवस्य य ।

न साढाथ्यं करोमीति प्राड तस्नेहवानपि ॥ २४.२१ ॥

अश्वी । उपप्लाव्ये सभायां हि तत्पक्षीयं वयो ध्रुवन् ।

निराकृतः सात्यकिना समक्षं केशवस्य य ॥ २४.२२ ॥

ततो दुर्योधनं नायात्स य छार्दिक्यसं युतः ।

जगाम हस्तिनपुरमक्षोडिण्यो दशाभवन् ।

ओका य धार्तराष्ट्रस्य नानादेश्यैर्नृपैर्युताः ॥ २४.२३ ॥

सप्त पाण्डुसुतानां य मात्स्यद्रुपदकेक्यैः ।

धृष्टकेतुजरासन्धसुतकाशीनृपैर्युताः ॥ २४.२४ ॥

पुरुजित्पुन्तेभोजश्च येकितानश्च सात्यकिः ।

पाण्डवान् सेनया युक्ताः समीयुर्देवपक्षिणः ॥ २४.२५ ॥

विन्दानुविन्दावावन्त्यौ जयत्सेनोऽन्यकेकयाः ।

क्षेमधूर्तिर्दीर्घधारः कलिङ्गोऽम्भष्ठ अवे य ॥ २४.२६ ॥

श्रुतायुरय्युतायुश्च बृहद्भलसुदक्षिणौ ।

श्रुतायुधः सैन्धवश्च राक्षसोऽलम्बुसस्तथा ॥ २४.२७ ॥

अलायुधोऽलम्बलश्च दैत्या दुर्योधनं ययुः ।

गत्वा दुर्योधनाहृतो भगदत्तोऽपि तं ययौ ॥ २४.२८ ॥

सपुत्रपौत्रो बालीको भीष्मद्रोणकृपा अपि ।

प्रीत्यर्थं धृतराष्ट्रस्य बभूवुस्तत्सुतानुगाः ॥ २४.२९ ॥

पाण्ड्यश्च वीरसेनाप्यः पाण्डवानेव सं श्रितः ।

शल्यं य पाण्डवानेव यान्तं ज्ञात्वा सुयोधनः ।

सुसभाः कार्यामास सर्वभोगसमन्विताः ॥ २४.३० ॥

ता युधिष्ठिरकृमाः स मत्वा शल्योऽब्रवीद्विदम् ।
 य अेताः कारयामास तदभीष्टं करोम्यहम् ॥ २४.३१ ॥
 लीनः श्रुत्वा धार्तराष्ट्रः सत्यं कुर्वित्यभाषत ।
 देहि मे युद्धसाहाय्यमिति सोऽपि यशोऽर्थयन् ।
 रक्षार्थमात्मवाक्यस्य तथेत्येवाभ्यभाषत ॥ २४.३२ ॥
 अश्लक्ष्णीष्ठ । स पाण्डवांस्ततो गत्वा तैरनुज्ञात अेव य ।
 तेजोवधार्थं कर्णस्य धनञ्जयकृतेऽर्थितः ।
 तथेत्युक्त्वा ययौ धर्मनन्दनं कौरवान् प्रति ॥ २४.३३ ॥
 सञ्जयं प्रेषयामास धृतराष्ट्रोऽथ शान्तये ।
 पाण्डवान् प्रत्यधर्मं य युद्धं स प्रत्यपाद्यत् ॥ २४.३४ ॥
 उठवादेऽवदद्भीमो यं धर्मं द्रौपदी तथा ।
 तमेवोक्त्वा धर्मजस्तु यकार य निरुत्तरम् ।
 कृष्णोऽपि तस्य धर्मस्य प्रामाण्यं प्रत्यपाद्यत् ॥ २४.३५ ॥
 ततो निरुत्तरः कृष्णं पाण्डवांश्च प्राणम्य सः ।
 धृतराष्ट्रं ययौ तं य विनिन्द्य प्रययौ गृहम् ॥ २४.३६ ॥
 निन्दितः सञ्जयेनासावाडूय विदुरं निशि ।
 पप्रच्छ सोऽवदद्भुर्म पार्थानां राज्यदापनम् ॥ २४.३७ ॥
 अैहिकस्य सुभस्यापि कारणं तदनिन्दितम् ।
 अन्यथा सर्वपुत्राणां नाशं धर्मातिलङ्घनम् ॥ २४.३८ ॥
 तत्र भावमकृत्वा स ज्ञानाद्विच्छन्नधक्षयम् ।
 विषणोः स्वगुणं पप्रच्छ सोऽस्मरञ्च सनातनम् ॥ २४.३९ ॥
 स आगत्यावदत्तत्त्वं विषणोर्मायाविनः शुभा ।
 न गतिश्चेत्यथ प्रातः सञ्जयः पाण्डवोदितम् ।
 अवदद्भृतराष्ट्राय सभायां कुरुसन्निधौ ॥ २४.४० ॥
 तच्छ्रुत्वा सतुभीतोऽपि पुत्रस्नेहानुगो नृपः ।
 राज्यं नादात्पाण्डवानां ततो धर्मसुतो नृपः ॥ २४.४१ ॥
 यदुक्तवान् सञ्जयाय यद्विदित्सतिः नः पिता ।
 राज्यं तदा त्वमागच्छ विदुरो वा न येन्नय ।

तावथानागतौ ज्ञात्वा मन्त्रयामास शौरिणा ॥ २४.४२ ॥

ञ्छिक्त्वल् । सोऽप्याडाळं गमिष्यामि सभायामृषिसन्निधौ ।

वक्ष्ये पथ्यानि युक्तानि यद्दि नासौ ग्रीडीष्यति ।

वध्यः सर्वस्य लोकस्य स भवेत्सर्वधर्मडा ॥ २४.४३ ॥

ऽत्युक्ते वैरमात्मोत्थं लोकमध्ये प्रडापयन् ।

लोकसङ्ग्राहणार्थाय भीमसेनोऽब्रवीद्वयः ॥ २४.४४ ॥

नास्मन्निमित्तनाशः स्यात्कुलस्यापि वयं कुलम् ।

रक्षितुं धार्तराष्ट्रस्य भवेमाधश्चरा ऽति ॥ २४.४५ ॥

ऽश्छताऽप्यपिलान् ङन्तुं धार्तराष्ट्रान् दृढात्मना ।

भीमेनोक्तो वासुदेवो लोकसङ्ग्राहणेश्छया ॥ २४.४६ ॥

वधं तेषां धर्ममेव लोके ज्ञापयितुं हरिः ।

आक्षिपन्निव भीमं तं युद्धाय प्रेरयद्दृढम् ॥ २४.४७ ॥

अभिप्रायं केशवस्य जानन् भीमो निजं बलम् ।

राज्ञां मध्येऽवदत्तस्य कृष्णोऽत्यधिकमेव हि ॥ २४.४८ ॥

शशं स सत्यैः सद्वाक्यै राज्ञां मध्ये प्रकाशयन् ।

वधं कुडुणां सद्गर्भं गुणान् भीमस्य यामितान् ॥ २४.४९ ॥

नित्यमेकमनस्कौ तावपि केशवमारुती ।

अेवं लोकस्य सं वादतेतोः सं वादमकृताम् ॥ २४.५० ॥

ततः कृष्णोऽर्जुनं शैव कृपालुं सन्धिकामुकम् ।

तेतुमद्भिः शुभैर्वाक्यैरनुनीय जगत्पतिः ।

उक्तो मानुषया बुद्ध्या नकुलेन सुनीतिवत् ॥ २४.५१ ॥

शौर्यप्रकाशनाथैव युद्धं योजयतां भवान् ।

ऽत्युक्तः सडटेवेन युयुधानेन आश्रुतः ॥ २४.५२ ॥

दस्यूनां निग्रहो धर्मः क्षत्रियाणां यतः परः ।

अतो न धार्तराष्ट्रैर्नः सन्धिः स्यादिति पार्श्वती ।

जगाद कृष्णं सोऽप्येनां ओमित्युक्त्वा विनिर्ययौ ॥ २४.५३ ॥

ञ्छिक्त्वल् । ससात्यकिः स्थन्दनवर्षसं स्थितः पृथातनूजैरभिलैः स भूमिपैः ।

अन्वागतो दूरतरं गिरा तान् सं स्थाप्य विप्रप्रवरैः कुडुन् ययौ ॥ २४.५४ ॥

अेकोऽपि विष्णुः स तु भार्गवात्मा व्यासः सशिष्यस्तदनन्यदृश्यः ।
 यथौ तदुक्तोऽहं गुणान् प्रवेत्तुं नान्यो हि शक्तस्तमृते यतः प्रभुम् ॥ २४.५५ ॥
 स वन्दमानोऽभिलशावासिभिः प्रसूनवर्षैरभिवर्षितः सुद्वैः ।
 सं स्तूयमानः प्रणतोऽञ्जुजादिभिर्गजाढ्यं प्राप परोऽप्रमेयः ॥ २४.५६ ॥
 स भीष्ममुष्यैः सरसाभिधातः सडैव तैः प्रयथौ राजमार्गो ।
 दिदृक्षवस्तं जगदेकसुन्दरं गुणार्णवं प्राययुत्र सर्वे ॥ २४.५७ ॥
 सभाजितस्तैः परमादरेण विवेश गेढं नृपतेरनन्तः ।
 स भीष्ममुष्यान् पुरतो निधाय वैशित्रवीर्येण समर्थितोऽजः ।
 रौग्मे निषण्णः परमासने प्रभुर्भौ स्वभासा ककुभोऽवभासयन् ॥ २४.५८ ॥
 यथोचितं तेषु विधाय केशवो दैर्योधनं प्राप्य गृहं यं पूजितः ।
 पूजां तदीयां गुणवद्द्विडित्यसौ जग्राह नो विदुरं याऽजगाम ॥ २४.५९ ॥
 स भीष्मपूर्वैरभियायितोऽपि जगाम नैषां गृहमादिदिवः ।
 उपेक्षिता द्रौपदीयप्रमेयो जगाम गेढं विदुरस्य शीघ्रम् ॥ २४.६० ॥
 स तेन भक्त्याऽभिगतः प्रसन्नः प्रविश्य यान्तर्गृहमीश्वरोऽजः ।
 भक्त्याऽभिपूर्णेन ससम्भ्रमेण सम्पूजितः सर्वसमर्पणेन ॥ २४.६१ ॥
 परे दिनेऽसौ धृतराष्ट्रसूनुना समानीतः सं सदि कौरवाणाम् ।
 विवेश दिव्ये मणिङ्काञ्चनासने सार्द्धं मुनीन्द्रैः परमार्थवेदिभिः ॥ २४.६२ ॥
 सम्पूजितो भीष्ममुष्यैः समस्तै रराज राजुवसमाननेत्रः ।
 यथोचितास्तत्र विधाय वार्तां जगाद काले कलिङ्गभाषापुङ्गवः ॥ २४.६३ ॥
 वैशित्रवीर्यं स्वकुलस्य वृद्ध्यै प्रदेहि राजयं तव सत्सुताय ।
 यशश्च धर्मं परमं प्रसादं मम त्वमाप्नोषि तद्वैव राजन् ।
 अतोऽन्यथा यशसो धर्मतश्च डीनः प्रतीपत्वमुपैषि मेऽतः ॥ २४.६४ ॥
 शिञ्जल्व । छतीरितः प्राह ममातिवर्तिनः सुतं स्वयं मे प्रतिबोधयेति ।
 स वासुदेवेन विबोधितोऽपि पापाभिसन्धिर्धृतराष्ट्रसूनुः ।
 उत्थाय तस्मादनुजैरमात्यैर्नियन्तुमीशां कुमतिर्व्यधान्मतिम् ॥ २४.६५ ॥
 येथे तदा केशवसं यमाय न्यमन्त्रयं स्ते विबुधप्रतीपाः ।
 अतो विकर्षप्रमुष्पा अपि स्म वध्यत्वमायन्नशुभां गतिं य ॥ २४.६६ ॥
 कर्षाः सुराज्योऽपि सुयोधनार्थं न्यमन्त्रयद्भावतो नैव दृष्टः ।

अतो गतिश्चास्य सुशोभनाऽऽत्माऽत्रानुकूलाः परमस्य ते शुभाः ॥ २४.६७ ॥

ऋषिभिर्जामदञ्चेन व्यासेनाप्यमितौजसा ।

वासुदेवात्मना यैव त्रिउपेक्षैव विष्णुना ॥ २४.६८ ॥

मातापितृभ्यां भीष्माद्यैरनुशिष्टोऽपि दुर्मतिः ।

दुर्योधनो मन्त्रयते मुकुन्दस्याऽऽशु बन्धनम् ॥ २४.६९ ॥

सात्यकिः कृतवर्मा य तच्छुश्रुवतुरञ्जसा ।

सं स्थाप्य कृतवर्माणां रजः सात्यकिरत्र य ।

अभ्येत्य डेशवं प्राड दुर्योधनविनिश्चयम् ॥ २४.७० ॥

जानत्राप्यभिलं कृष्णस्तच्छ्रुत्वा सात्यकेर्मुष्मात् ।

वैचित्रवीर्यमवदत्पश्य मामिति सर्वगम् ॥ २४.७१ ॥

अथ तेनाऽऽहुते पुत्रे सामात्ये पुरुषोत्तमः ।

स्वं रुपं दर्शयामास सर्वगं पूर्णसद्गुणम् ॥ २४.७२ ॥

तत्कालसूर्याभितदीप्ति सर्वजगद्भरं शाश्वतमप्रमेयम् ।

दृष्ट्वैव यक्षूं षि सुयोधनाद्या न्यमीलयन् दीधितिवारितानि ॥ २४.७३ ॥

पिधाय रुपं पुनरेव तद्दृष्ट्वैर्वैचित्रवीर्येण समर्थितः पुनः ।

कृत्वाऽऽन्धमेव प्रयथौ सुयोधनं सडानुगं पापतमं प्रकाश्य ॥ २४.७४ ॥

अनन्तशक्तिः पुरुषोत्तमोऽसौ शक्तोऽपि दुर्योधनचित्तनिग्रहे ।

नैव व्यधादेनमथोक्तकारिणां निपातयन्नन्धतमस्यनन्तः ॥ २४.७५ ॥

अश्वत्थी । पुनश्च कुन्तीगृहमेत्य कृष्णस्तयोद्योगं धर्मसुतस्य शिष्टम् ।

श्रुत्वा यथौ सूर्यजमात्मयाने निधाय तस्यावददात्मजन्म ॥ २४.७६ ॥

आयाळि पाण्डुनिति तद्वयः स नैवाकरोन्मानितो धार्तराष्ट्रैः ।

सं स्थाप्य तं भगवान् द्रौण्ये य रजोऽवदन्मित्रभावं पृथाङ्गैः ॥ २४.७७ ॥

यावत्पितुर्मरणं सोऽपि मैत्रीं वप्रे पार्थैस्तं य विसृज्य कृष्णः ।

यथौ कुडुन् पूर्वमेवोद्विसृज्य पृथासुतानां स सकाशमीशः ॥ २४.७८ ॥

सम्प्रार्थितः पृथया यैव कर्णः पार्थैर्योगं याळि सूनुर्भमासि ।

तेनाप्युक्ता वासविना विनाऽऽलं लन्त्यां सुतां स्ते न कथञ्चेति ॥ २४.७९ ॥

ततो ययुः कौरवाः पाण्डवाश्च कुरुक्षेत्रं योद्धुकामाः सकृष्णाः ।

यङ्कुश्च ते शिबिराण्यत्र सर्वे शुभे देशे पाण्डवाः कृष्णबुद्ध्या ॥ २४.८० ॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
युद्धोद्योगो नाम यतुर्विंशोऽध्यायः ॥

अथ पञ्चविंशोऽध्यायः ।

(भीष्मपातः)

ॐ । ते सेने समरारम्भे समेते सागरोपमे ।

भीमभीष्ममुपे वीक्ष्य प्राड वासविरञ्चुतम् ॥ २५.१ ॥

“सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽञ्चुत” (७७) ।

एत्युक्तः स तथा यङ्के पार्थः पश्यंश्च आन्धवान् ।

विससर्ज धनुः पापाशङ्कुी तत्राऽड माधवः ॥ २५.२ ॥

स्वधर्मो दृष्टमनं धर्मज्ञानानुपालनम् ।

क्षत्रियस्य तमुत्सृज्य निन्दितो यात्यधो ध्रुवम् ॥ २५.३ ॥

“यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।

स्वधर्मणा तमव्यर्थ्य सिद्धिं विन्दति मानवः” (७८) ॥ २५.४ ॥

नय शोकस्त्वया कार्यो बन्धूनां निधनेक्षया ।

देलस्य सर्वथा नाशादनाशाञ्चेतनस्य य ॥ २५.५ ॥

सृष्टिस्थित्यप्ययाज्ञानबन्धमोक्षप्रवृत्तयः ।

प्रकाशनियमौ यैव ब्रह्मेशादिक्षरस्य य ।

अक्षरप्रकृतेः सन्तो मत्त एव नयान्यतः ॥ २५.६ ॥

न मे कुतश्चित्सर्गाद्याः स्वातन्त्र्याद्गुणपूर्तितः ।

अतः समाधिकामावान्मम मद्भ्रशमेव य ॥ २५.७ ॥

ज्ञात्वैषां निधनाद्यं य जुवादेरस्वतन्त्रताम् ।

अस्वातन्त्र्यान्निरवृत्तौ य मामनुस्मर युद्ध्य य ॥ २५.८ ॥

“ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि सं न्यस्य मत्पराः ।

अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ २५.९ ॥

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसं सारसागरात् ।

(७७) भगवद्गीता १.२९

(७८) भगवद्गीता १८.४६

श्चिञ्क्ष्वक्ष् । भवामि नयिरात्पार्थ मय्यावेशितयेतसाम्” (७८) ॥ २५.१० ॥

“मया ततमिदं सर्वं जगद्व्यक्तमूर्तिना ।

मत्स्थानि सर्वभूतानि नयाहं तेष्ववस्थितः” (८०) ॥ २५.११ ॥

सुपूर्णासत्सर्वगुणोऽहोऽहं सर्वदा प्रभुः ।

अस्पृष्टाभिलक्षोषैकनित्यसत्तनुरव्ययः ।

धृत्युक्तो वासविः प्राह व्यासं ते दशयिष मे ॥ २५.१२ ॥

अथ दिव्यदृशं तस्य दत्त्वा व्यासं निजं वपुः ।

देशतः कालतश्चैव पूर्णं सर्वगुणैः सदा ।

दर्शयामास भगवान् यावत्यर्जुनयोग्यता ॥ २५.१३ ॥

तत्प्रार्थितः पुनः कृष्णस्तद्रूपं लोकमानतः ।

पूर्ववदृशयामास पुनश्चैनमशिक्षयत् ॥ २५.१४ ॥

ज्ञानज्ञेयप्रकृत्यादि ज्ञापयन् पुरुषोत्तमः ।

तेनानुशिष्टः पार्थस्तु सशरं धनुराददे ॥ २५.१५ ॥

अथ व्यूढेष्वनीकेषु नदन् वायुसुतोऽभ्ययात् ।

समितिं धार्तराष्ट्राणां ते तं सर्वेऽभ्यवाचयन् ।

ससृजुः शरवृष्टिं य भीमसेनस्य मूर्ध्नि ॥ २५.१६ ॥

क्षिप्रं नैव प्रहर्तव्यं ज्ञातिषु प्रहरत्स्वपि ।

धृत्येवाप्रहरत्यस्मिन् शत्रुभिः शरविक्षते ॥ २५.१७ ॥

अमुयन् धार्तराष्ट्रेषु शस्त्रवृष्टिं दुरासदाम् ।

सौभद्रप्रभुषा वीराः सर्वे पाण्डुसुतात्मजाः ॥ २५.१८ ॥

अपीडयं स्ताञ्छस्त्रौघैर्धार्तराष्ट्राः समन्ततः ।

ररक्ष तान् वायुसुतो विसृजञ्छरसञ्चयान् ॥ २५.१९ ॥

तत्र भीमशरैर्नृत्रा धार्तराष्ट्राः समन्ततः ।

(७९) भगवद्गीता १२.६७

(८०) भगवद्गीता ९.४

अञ्च । भग्नास्तानथ गाङ्गेयो दिव्यास्त्रविदधारयत् ॥ २५.२० ॥

अथ द्वाङ्गानि युद्धानि भवूवुर्विजिगीषताम् ।

द्रोणपार्श्वतयोश्चैव शैनेयकृतवर्मणोः ॥ २५.२१ ॥

दुःशासनेन वीरस्य माद्रेयस्य यवीयसः ।

नकुलस्य विकर्णस्य काष्णैर्यैर्दुर्भुजादिनाम् ॥ २५.२२ ॥

वृत्ते द्वादशमहायुद्धे तत्र धर्मजपक्षगाः ।

जिता विनैव शैनेयं सोऽजयद्धृष्टिकात्मजम् ॥ २५.२३ ॥

अथ भीष्मद्रोणामुभैर्भगदत्तादिभिस्तथा ।

विद्राप्यमाणां स्वभलं स्थापयामास मारुतिः ॥ २५.२४ ॥

द्रोणं च भगदत्तं च कृपं दुर्योधनं तथा ।

डेवलं बालुवीर्येण व्यजयद्भीमविक्रमः ।

उत्त्वोत्तरं मद्रराजो व्यद्रावयदनीकिनीम् ॥ २५.२५ ॥

अथ भीष्ममुदीर्णास्त्रं द्रावयन्तं वरुथिनीम् ।

ससौमदत्तिं सौभद्रसलायोऽर्जुन आसदत् ॥ २५.२६ ॥

सौभद्रं तत्र विक्रान्तमतीत्य धुसस्त्रिसुतः ।

द्रावयामास पाञ्चालान् पश्यतः सव्यसाचिनः ॥ २५.२७ ॥

तस्य विक्रममालक्ष्य पार्थं तद्रौरवानुगम् ।

दृष्ट्वा युधिष्ठिरो राजा क्रुद्धः सेनामपालरत् ॥ २५.२८ ॥

रात्रौ युधिष्ठिरश्चिन्तामाप्य पार्थं व्यगर्हयत् ।

स कृष्णाद्यैः सान्त्वितश्च पुनर्युद्धाय निर्ययौ ॥ २५.२९ ॥

अथ भीष्मो दशाडानि सेनापत्यं चकार उ ।

कृत्वाऽपि पाण्डवैर्युद्धं तत्कर्तुमकृतोपमम् ॥ २५.३० ॥

कर्णोऽर्द्धरथं धृत्युक्त्वा तावद्युद्धात्प्रयापितः ।

यावत्त्वं योत्स्यसे तावन्न योत्स्यामीति निर्गते ॥ २५.३१ ॥

श्चिञ्चल । कर्णोऽयुतरथानां स नित्यशो वधमाहवे ।

प्रतिजज्ञेऽकरोत्तस्य पुनश्चास्त्रविदां वरः ॥ २५.३२ ॥

सुसमर्थावपि वधे तस्य भीमधनञ्जयौ ।

स्नेहेन यन्त्रितौ तस्य गौरवाख्यान्ववर्तताम् ॥ २५.३३ ॥

बभूवुस्तत्र युद्धानि शित्राणि सुबलूनि च ।

तान्यम्भरे विमानस्था ब्रह्मरुद्रपुरस्सराः ।

अपश्यन् देवताः सर्वा गन्धर्वाप्सरसोऽसुराः ॥ २५.३४ ॥

धृष्टद्युम्नो मહેષ્वासः प्रतिव्यूह्याऽपगासुतम् ।

यङ्के युद्धानि सुबहुन्यजेयः शत्रुभी रणे ॥ २५.३५ ॥

तत्रोद्धार कृष्णोऽपि हृत्पुनः मृदुयोधिनम् ।

दृष्ट्वा यङ्कं तयोद्यम्य बाहुं भीष्माय जग्मिवान् ॥ २५.३६ ॥

तेन स्तुतो गृहीतश्च हृत्पुनेन प्रणम्य च ।

प्रार्थितो रथमारुढः पुनः शङ्खमपूरयत् ॥ २५.३७ ॥

ततो भीष्मोऽर्जुनश्चैव शस्त्रास्त्रैरभ्यवर्षताम् ।

अयत्नेन जितश्चैव हृत्पुनेनाऽपगासुतः ॥ २५.३८ ॥

अयुतानि बहुन्याजौ रथानां निजघान च ।

जिताः सेनापडारं च यदुर्भीष्ममुभास्ततः ॥ २५.३९ ॥

कदाचिदग्रगो भीमो भीष्मद्रोणौ विसारथी ।

कृत्वा विद्राप्य तानश्चान् भित्त्वा व्यूहं विवेश च ॥ २५.४० ॥

पुनः सं स्थापितरथौ विजित्यायत्नतो बली ।

यतमानौ महेष्वासौ धार्तराष्ट्रान् जघान च ।

पञ्चविंशद्व्युत्तस्तत्र धार्तराष्ट्रा महाबलाः ॥ २५.४१ ॥

भगदत्तद्रौणिःकृपशल्यदुर्योधनाद्यः ।

सर्वे जिता द्राविताश्च सेना च बहुला चता ॥ २५.४२ ॥

अश्वी । विरथो व्यायुधश्चैव दृढवेधविमूर्च्छितः ।

कृतो दुर्योधनः सर्वराज्ञां भीमेन पश्यताम् ॥ २५.४३ ॥

ततोऽपडारं सैन्यस्य जिताश्चक्रुश्च कौरवाः ।

दुर्योधनो निशायां च ययौ यत्र नदीसुतः ।

पीडितो भीमबाणैश्च क्षरद्गतो ननाम तम् ॥ २५.४४ ॥

उवाच छेतुना केन वयं क्षीयाम सर्वदा ।

पाण्डवाश्च जयं नित्यं लब्ध्वा हर्षमवाप्नुवन् ॥ २५.४५ ॥

तमाह भीष्मस्तेऽजेया देवास्ते धरणीं गताः ।

विशेषतः केशवेन पालितास्तत्प्रियाः सदा ॥ २५.४६ ॥

मानसोत्तरशैवे हि पुरा ब्रह्मपुरस्सराः ।

स्थिता देवास्तदाऽपश्यद्ब्रह्मैकीं उरिमम्बरे ॥ २५.४७ ॥

स्तुत्वा सम्पूज्य भूमेः स भारावतरणाय तम् ।

प्रार्थयामास तेनोक्तं देवानामवदद्विभुः ॥ २५.४८ ॥

अयं नारायणो देवः पुर्णानन्तगुणार्णवः ।

आज्ञापयति वः सर्वान् प्रादुर्भावाय भूतल् । अे ।

स्वयं च देवकीपुत्रो भविष्यति जगत्पतिः ॥ २५.४९ ॥

अेवं तेन समादिष्टा धर्मवाय्वाद्योऽप्लिलाः ।

अभवन् पाण्डवाद्यास्ते सेन्द्राः सडमरुद्राणाः ॥ २५.५० ॥

स च नारायणो देवो देवकीनन्दनोऽभवत् ।

तेनैते पालिताः पार्था अजेया देवसर्गिणः ।

तस्मात्तैः सन्धिमन्विश्य यदीच्छस्यपराभवम् ॥ २५.५१ ॥

धृत्युक्तो ऽम्भबुद्ध्यैव नत्वा विष्णुं ततो ययौ ।

प्रातर्निर्यातयामास सेनां युद्धाय दुर्मतिः ॥ २५.५२ ॥

दिव्यौषधेन भीष्मस्य भूत्वा च निरुजस्ततः ।

ञ्खलीध । भीष्ममत्रे निधायैव ययौ युद्धाय दं सितः ॥ २५.५३ ॥

तत्राऽसीधुद्धुमतुलं भीमभीष्मानुयायिनाम् ।

पाण्डवानां कुण्डलां च शूराणामनिवर्तिनाम् ॥ २५.५४ ॥

धृष्टद्युम्नस्तत्र भीमानुयायी दुर्योधनस्यावरुजैः प्रयुद्धन् ।

सम्मोडनास्त्रेण विमोडयित्वा विकर्णपूर्वानडनञ्च सेनाम् ॥ २५.५५ ॥

ततो द्रोणस्तान् समुत्थाप्य सर्वान् विज्ञानास्त्रेणाऽसदत्पार्श्वतं च ।

तं भीमसेनः सूतडीनं विधाय व्यद्रावयश्चक्रुगाणाञ्छरौघैः ॥ २५.५६ ॥

अथाऽसदत्तवर्मा रथेन धृष्टद्युम्नं सोऽभ्ययात्तावुभौ च ।

ववर्षतुः शरवर्षैरथोग्रैस्तत्राकरोद्विरथं द्रौपदिस्तम् ॥ २५.५७ ॥

तस्मिन् जिते रथवीरे स्वयं तं दुर्योधनः पार्श्वतमाससाध ।

तं भीमसेनो विरथायुधं च कृत्वा बाणैनाडनञ्जनुदृशे ॥ २५.५८ ॥

विमूञ्छितं तं रुधिरौघमुख्यैर्वमन्तमाशु स्वस्थे निधाय ।

कृपो ययौ मारुतिर्धार्तराष्ट्री व्यद्रावयत्यृतनां बाणपूगैः ॥ २५.५९ ॥

अथेन्द्रसूनुः केशवप्रेरितेन रथेन शत्रून् विधमञ्छरौघैः ।

रथान् रणो पञ्चविं शत्सडस्रान्निनाय वैवस्वतसादनाय ॥ २५.६० ॥
 तमन्वयाद्युयुधानः सुधन्वा विद्रावयन् धार्तराष्ट्रस्य सेनाम् ।
 तमभ्ययात्सौमदत्तिस्तयोश्च सुयुद्धमासीदतिभैरवास्त्रम् ॥ २५.६१ ॥
 पुत्रान् दशास्याऽशु निहत्य वीरः स सात्यकेः सौमदत्तिः सकाशे ।
 समर्पयामास शरीरदारणैः शरैरुभौ तौ विरथौ य यङ्कतुः ॥ २५.६२ ॥
 अथासिपाणिं युयुधानमाशु मडासिडस्तेन य सौमदत्तिना ।
 आसादितं वीक्ष्य रथं स्वकीयमारोपयामास सुतोऽनिलस्य ॥ २५.६३ ॥
 सुयोधनः सौमदत्तिं स्वकीयरथे व्यवस्थाप्य य भीमसेनात् ।
 अपाद्रवद्वासविर्भीष्ममाजौ समाससादाऽशु मडेन्द्रकल्पः ॥ २५.६४ ॥
 शिख्वत् । उभौ य तावस्त्रविदां प्रबर्धौ शरैर्मडाशीविषसन्निकाशैः ।
 ततक्षतुर्नकसदां समक्षं मडाबलौ सं यति जातदणौ ॥ २५.६५ ॥
 स्वबाहुवीर्येण जितः स भीष्मः किरीटिना लोकमडारथेन ।
 सेनामपाहृत्य यथौ निशायामासादितायामथ पाण्डवाश्च ॥ २५.६६ ॥
 ततः परेद्युः पुनरेव भीमभीष्मौ पुरस्कृत्य समीयतुस्ते ।
 सेने तदा सारथिडीनमाशु भीष्मं कृत्वा मारुतिरभ्यगात्परान् ।
 निपातितस्तेन रथेभवाजिनः प्रदुद्रुवुश्चावशिष्टाः समस्ताः ॥ २५.६७ ॥
 दुर्योधनाद्येषु पराजितेषु भीष्मद्रोणद्रौणिपुरस्सरेषु ।
 मडागजस्थो भगदत्त आगादायन् बाणं भीमसेनेऽमुयञ्च ॥ २५.६८ ॥
 तेनातिविद्धे भीमसेनेऽस्य पुत्र उद्यच्छमानं पितरं निवार्य ।
 घटोत्कथोऽभ्यद्रवदाशु वीरः स्वमायया हस्तियतुष्टयस्थः ॥ २५.६९ ॥
 स वैष्णवास्त्रं भगदत्तसं स्थं विज्ञाय विष्णोर्वरतो विशेषतः ।
 अमोधमन्त्र उरेर्मरुत्सुतः पुत्रे याते न स्वयमभ्यधावत् ॥ २५.७० ॥
 अनुगडादभ्यधिक्रादवध्यं जानन्नपि स्वं वासुदेवस्य नित्यम् ।
 तद्भक्तिवैशेष्यत एव तस्य सत्यं वाक्यं कर्तुमरिं नयायात् ।
 यदा स्वपुत्रेण जितो भवेत्स किम्वात्मनेत्येव तदा प्रवेत्तुम् ॥ २५.७१ ॥
 स विस्मृतास्त्रस्तु यदा भवेत्तदा भीमो भगदत्तं प्रयाति ।
 ऋते भीमं वाऽर्जुनं नास्त्रमेष प्रमुञ्चतीत्येव हि वेद भीमः ॥ २५.७२ ॥
 यतुर्गजात्मोपरिगात्मकश्च घटोत्कथः सुप्रतीकं य तं य ।

नानाप्रदरैर्वितुदंश्चकार सन्दिग्धज्ज्वौ जगतां समक्षम् ॥ २५.७३ ॥
गजार्तनादं तु निशम्य भीष्ममुष्णः समापेतुरमुं य दृष्ट्वा ।
मडाकायं भीममभुष्य पृष्ठगोपं य वाय्वात्मजमत्रसन् भृशम् ।
ते भीतभीताः पृतनापडारं कृत्वाऽपजग्मुः शिबिराय शीघ्रम् ॥ २५.७४ ॥
दिने परे यैव पुनः समेताः परस्परं पाण्डवकौरवास्ते ।
तत्रासदत्रागसुतासमुद्भवः पार्थात्मजः शाकुनेयान् षल् अकः ॥ २५.७५ ॥
ञ्चत्त्वा तैः प्रासदस्तैः क्षतकायोऽतिरुद्धकोपः स षड्गेन यकर्त तेषाम् ।
शिरां सि वीरो बलवानिरावान् भयं दधद्भार्तराष्ट्रेषु योग्रम् ॥ २५.७६ ॥
दृष्ट्वा तमुग्रं धृतराष्ट्रपुत्रो दिदेश रक्षोऽलम्बुसनामधेयम् ।
ज्ज्वार्जुनिं क्षिप्रमिति स्म तव्य समासदत्रागसुतातनूजम् ॥ २५.७७ ॥
तयोरभूद्युद्धमतीव दारुणं मायायुजोर्वीर्यवतोर्मडाद्भुतम् ।
ससादिनोऽश्नान् स तु राक्षसोऽसृजते पार्थपुत्रस्य य सादिनोऽडनम् ।
ततस्त्वनन्ताकृतिमाप्तमार्जुनिं सुपर्णरूपोऽडनदाशु राक्षसः ॥ २५.७८ ॥
उतं निशम्याऽर्जुनिमुग्रपौरुषो ननाद कोपेन वृकोदरात्मजः ।
यथाल भूर्नानदतोऽस्य रावतः ससागरागेन्द्रनगा भृशं तदा ॥ २५.७९ ॥
अलम्बुसस्तं प्रसमीक्ष्य मारुतेः सुतं बलाढ्यं भयतः पराद्रवत् ।
पराद्रवन् धार्तराष्ट्रस्य सेनाः सर्वास्तमाराथ सुयोधनो नृपः ॥ २५.८० ॥
स भीमपुत्रस्य जघान मन्त्रिणो महाबलांश्चतुरोऽन्यां स्तथैव ।
उतावशेषेषु य विद्रवत्सु घटोत्कथोऽव्याडनदाशु तं नृपम् ॥ २५.८१ ॥
स पीड्यमानो युधि तेन रक्षसा प्रवेशयामास शरं घटोत्कथे ।
दृढाडतस्तेन तदा वलीयसा घटोत्कथः प्रव्यथितेन्द्रियो भृशम् ।
तस्यौ कथञ्चिद्भुवि पात्यमानः पुनः शरानप्यसृजत्सुयोधने ॥ २५.८२ ॥
शिरप्रयुद्धौ नृपराक्षसाधिपौ परस्परज्जेयतमौ रण्णाजिरे ।
द्रोणाद्यो वीक्ष्य रिरक्षिषन्तः सुयोधनं प्रापुरमित्रसाडाः ॥ २५.८३ ॥
स द्रोणशक्यौ गुरुपुत्रगौतमौ भूरिश्रवः कृतवर्मादिकांश्च ।
ववर्ष बाणैर्गगनं समाश्रितो घटोत्कथः स्थूलतमै सुवेगैः ॥ २५.८४ ॥
तमेकञ्चै रथिभिः परिष्कृतं निरीक्ष्य भीमोऽव्यगमत्समस्तान् ।
द्रोणोऽत्र भीमप्रहितैः शरोत्तमैः सुधीडितः प्राप्तमूर्च्छः पपात ॥ २५.८५ ॥

द्रौणिं कृपाधान् ससुयोधनांश्च यकार भीमो विरथान् क्षणेन ।
 निवार्यमाणोऽस्तु वृकोदरेण घटोत्कचस्तान् प्रववर्ष सायकैः ॥ २५.८६ ॥
 शिख्य । तेनाम्बरस्थेन तरुप्रमाणैरभ्यर्दिताः कुरवः सायकौघैः ।
 भूमौ च भीमेन शरौघपीडिताः पेतुर्नेदुः प्राद्रवंश्चातिभीताः ॥ २५.८७ ॥
 सर्वाश्च ताञ्छिबिरं प्रापयित्वा विना भीष्मं कौरवान् भीमसेनः ।
 घटोत्कचश्चानदतां महास्वनौ नादेन लोकानभिपूरयन्तौ ॥ २५.८८ ॥
 दुर्योधनोऽथ स्वजनैः समेतः पुनः प्रायाद्रणभूमिं स भीष्मम् ।
 जयोपायं भैमसेनेरपृच्छत्स्वस्थैव स प्राड न तं व्रजेति ॥ २५.८९ ॥
 प्राग्ज्योतिषं यैव घटोत्कचाय सम्प्रेषयामास सुरापगासुतः ।
 स प्राप्य छैडिम्भमयोधयद्गवी सयार्थयामास सकुञ्जरं तम् ॥ २५.९० ॥
 तेनार्दितः प्राडिणोऽखूलमस्मै वियत्यभिप्लुत्य तदा घटोत्कचः ।
 प्रगृह्य शूलं प्रबभञ्ज जनुमारोप्य देवा जडृषुस्तदीक्ष्य ॥ २५.९१ ॥
 तदा स तस्थैव पदानुगान्नापो जघान तं मारुतिरभ्ययाद्रणे ।
 स प्राडिणोऽभीमसेनाय वीरो गजं तमस्तम्भयदाशु सायकैः ॥ २५.९२ ॥
 सं स्तम्भिते बाणवरैस्तु नागे भीमस्याश्चान् सायकैरार्थयत्सः ।
 सोऽभ्यर्दिताश्चोऽथ गदां प्रगृह्य ङन्तुं नृपं तं सगजं समासदत् ॥ २५.९३ ॥
 स ङन्तुकामेन रुषाडभिपन्नो भीमेन राजा पुरतः पृष्ठतश्च ।
 कृषणेनास्त्रं वैषणवं तद्गृहीतुं सडाङ्गुनेनापययौ सुभीतः ॥ २५.९४ ॥
 तस्मिन् गते भीमसेनाङ्गुनाभ्यां विद्राविते राजसङ्घे समस्ते ।
 भीष्मः सेनामपहृत्यापयातो दुर्योधनस्तं निशि योपजग्मिवान् ॥ २५.९५ ॥
 सं श्रावितः कूरवचः स तेन यके सत्यं मृत्युभयं विडाय ।
 शक्त्या ङनिष्यामि परानिति स्म यके य तत्सर्म तथा परेद्युः ॥ २५.९६ ॥
 तं शक्तितो जुगुपुर्धार्तराष्ट्रास्तेनार्दिताश्चेष्टिपाञ्चालमत्स्याः ।
 पराद्रवन् भीष्मबाणोरुभीताः सिं धार्दिताः क्षुद्रमृगा एवाऽर्ताः ॥ २५.९७ ॥
 सं स्थाप्य तान् भीष्ममभिप्रयान्तमलम्बुसोऽवारयत्यार्थसूनुम् ।
 अख्यवी । विजित्य तं केशवभागिनेयो ययौ भीष्मं धार्तराष्ट्रोऽमुमार ॥ २५.९८ ॥
 तद्युद्धमासीन्नृपपार्थपुत्रयोर्विचित्रमत्यद्भुतमुग्ररूपम् ।
 समं चिरं तत्र धनुश्चकर्त ध्वजं य राजा सडसाऽभिमन्योः ॥ २५.९९ ॥

अथैनमुत्रैश्च शरैर्ववर्ष सूतं य तस्याऽशु जघान वीरः ।
 तदाऽसददृभीमसेनो नृपं तं जघान याश्चान् धृतराष्ट्रजस्य ॥ २५.१०० ॥
 द्रोणो द्रौणिर्भगदत्तः कृपश्च सचित्रसेना अब्ययुर्भीमसेनम् ।
 सर्वाश्च तान् विभुभीकृत्य भीमः स चित्रसेनाय गदां समाददे ॥ २५.१०१ ॥
 तामुद्यतां वीक्ष्य पराद्रवं स्ते स चित्रसेनश्च रथादवप्लुतः ।
 सञ्चूर्णितो गदया तद्रथश्च तज्ज्ज्वनेनोद्धृषिताश्च कौरवाः ॥ २५.१०२ ॥
 भीष्मस्तु पाञ्चालकुरुशयेद्विष्वडन् सडस्त्राणि यतुर्दशोग्रः ।
 रथप्रभर्त्तनतिगमतेजा विद्रावयामास परानवीनिव ॥ २५.१०३ ॥
 विद्राप्य सर्वामपि पाण्डुसेनां विश्राव्य लोकेषु य कीर्तिमात्मनः ।
 सेनां समाकृत्य यथौ निशागमे सम्पूज्यमानो धृतराष्ट्रपुत्रैः ॥ २५.१०४ ॥
 द्रोणो विराटस्य पुरो निहत्य शङ्खं सुतं तस्य विजित्य तं य ।
 विद्राप्य सेनामपि पाण्डवानां यथौ नदीजेन सडैव लृष्टः ॥ २५.१०५ ॥
 भीमार्जुनावपि शत्रून्निहत्य विद्राप्य सर्वाश्च युधि प्रवीरान् ।
 युधिष्ठिरेणापहृते स्वसैन्ये भीतेन भीष्मास्त्रिभिरं प्रजग्मतुः ॥ २५.१०६ ॥
 युधिष्ठिरो भीष्मपराङ्मोहा भीतो भीष्मं स्ववधोपायमेव ।
 प्रष्टुं यथौ निशि कृष्णोऽनुजश्च तस्या-वयुस्तं स पितामहो यत् ॥ २५.१०७ ॥
 भीमार्जुनौ शङ्कुवन्तावपि स्म नर्तेऽनुज्ञां हन्तुमिमं तद्वैश्रताम् ।
 पूज्यो यतो भीष्म उदारकर्मा कृष्णोऽप्ययात्तेन छि पाण्डुवार्थे ॥ २५.१०८ ॥
 प्राप्यानुज्ञां भीष्मतस्ते वधाय शिभ्रिडनं तद्भयसाऽग्रयायिनम् ।
 कृत्वा परेद्युर्धुधये विनिर्गता भिष्मं पुरस्कृत्य तथा परेऽपि ॥ २५.१०९ ॥
 ऋष्टवीर्य । शिभ्रिडनो रक्षकः कृत्वा नोऽभूद्भीष्मस्य दुः शासन आस यात्रे ।
 अन्ये य सर्वे जुगुपुर्भीष्ममेव न्यवारयन् भीमसेनादयस्तान् ॥ २५.११० ॥
 भीष्माय यान्तं युयुधानमाज्ञौ न्यवारयद्राक्षसोऽलम्भुसोऽथ ।
 तं वज्रकल्पैरतुदृष्टिर्वीरः शरैः स मायामसृजत्तदोग्राम् ॥ २५.१११ ॥
 अस्त्रेण मायामपनुद्य वीरो व्यद्रावयद्राक्षसं सात्यकिस्तम् ।
 तस्मिन् गते युयुधानो रथेन यथौ भीष्मं पार्थम-वेव धन्वी ॥ २५.११२ ॥
 द्रोणो द्रौणिर्धार्तराष्ट्रश्च राजा भूरिश्रवा भगदत्तः कृपश्च ।

शल्यो बाह्वीकः कृतवर्मा सुशर्मा सर्वाश्च सेना वारिता वायुजेन ॥ २प.११३ ॥

स तान्मुहुर्विरथीकृत्य वीरः प्राग्ज्योतिषं सगजं द्रावयित्वा ।

न्यवारयत्कृत्स्नं रोद्धुकामं पार्थश्च देवप्रतमाससाद ॥ २प.११४ ॥

युधिष्ठिरं भीष्ममभिप्रयान्तं माद्रीसुताभ्यां सङ्कितं नृवीरम् ।

न्यवारयच्छकुनिः सादिनां य युतोऽयुतेनैव वराश्वगेन ॥ २प.११५ ॥

तान् सादिनोऽश्वांश्च निहत्य सर्वान् विजित्य तं शकुनिं पाण्डवास्ते ।

प्रापुर्भीष्मं द्रौपदेयाश्च सर्वे तथा विराटद्रुपदौ कुन्तिभोजः ॥ २प.११६ ॥

धृष्टद्युम्नं भीष्ममभिप्रयान्तं न्यवारयत्सैन्यवस्तं स बाणैः ।

उताश्वसूतं सगणं द्रावयित्वा समासदद्भीष्ममेवाऽशु वीरः ॥ २प.११७ ॥

गुहोऽथ पार्थेन रणे शिभएडी भीष्मं समासाद्य शरैरताऽयत् ।

भीष्मः स्त्रीत्यं तस्य ज्ञानत्र तस्मै मुभोय बाणान् स तु तं तुतोद ॥ २प.११८ ॥

शिभएडिनं वारयामास बाणैर्दुर्मर्षणोऽमर्षणविह्वलेक्षणः ।

नात्येतुमेनमशकश्छिभएडी दुःशासनः पार्थमवारयत्तदा ॥ २प.११९ ॥

स लोक्वीरोऽपि दुरात्मनाऽमुना रुद्धोऽशकन्नैनमतीत्य यातुम् ।

भीष्मं पार्थः सायकाश्चास्य तस्मिन् ससज्जिरे पर्वतेष्वप्यसक्ताः ॥ २प.१२० ॥

अमर्षयुक्तौ चिरमेव वीरावयुद्ध्यतामर्जुनधार्तराष्ट्रौ ।

समं तदासीन्मलदद्भुतं य दिवौकसां पश्यतां भूभृतां य ॥ २प.१२१ ॥

श्चिखलक्ष् । तदा विराटद्रुपदौ कुन्तिभोजं कृष्णासुतान् डेकयांश्चेकितानम् ।

भूरिः शलः सोमदत्तो विकर्णः सडेकया वारयामासुरुच्यैः ॥ २प.१२२ ॥

जित्वैव तां स्तेऽभिययुश्च भीष्मं ततोऽर्जुनोऽतीत्य दुःशासनं य ।

भीष्मं शरैराच्छेदरिप्रमाथिभिः शिभएडिनं धार्तराष्ट्रद्विमुख्य ॥ २प.१२३ ॥

स तेः समस्तैर्बाहुशस्त्रपूगैर्भृशं मर्मस्वर्दितश्चापमुक्तैः ।

शरैः समस्तान् विरथांश्चकार शैनैयपाञ्चाल्ययुधिष्ठिराद्यान् ॥ २प.१२४ ॥

स चेदिपाञ्चालकडुशमुष्यान् रथोत्तमान् पञ्चविं शत्सहस्रान् ।

सम्प्रेषयामास यमाय बाणैर्युगान्तकालेऽग्निरिव प्रवृद्धः ॥ २प.१२५ ॥

निरीक्ष्य तं सूर्यमिवाऽतपन्तं सञ्चोदितो वासुदेवेन पार्थः ।

चिच्छेद तत्कामुकं लोक्वीरो रणोऽर्द्धयन्नेण सनान्यदाददे ॥ २प.१२६ ॥

चिच्छेद तथैवमद्यौ धनूं षि शक्तिं य यर्मासिवरं पराणि य ।
 धनूं षि दत्तानि नृभिर्नृपस्य सर्वाणि चिच्छेद स पादशासनिः ॥ २५.१२७ ॥
 ततः शरैः सूर्यंकरप्रकाशैर्विव्याध सर्वे य युधिष्ठिराद्याः ।
 तैरर्दितो न्यपतद्भूतेषु अे सप्राणां दधारापि तथोत्तरायणात् ॥ २५.१२८ ॥
 निपातितेऽस्मिन्मारुतिद्रोणमुष्यान् विद्राप्य तत्राऽगमदाशु तेऽपि ।
 तदायुधानि प्रणिधाय वीराः पार्थाः परे यैनमुपासदन् स्म ॥ २५.१२९ ॥
 प्रणम्यतं तद्भयनात्समीयुस्तस्मिन् दिने शिबिराण्येव सर्वे ।
 परे दिने सर्वे अेवोपतस्थुर्भीष्मं यदूनाम्पतिना सडैव ॥ २५.१३० ॥
 स पूर्वदिवसे पार्थदत्तबाणोपबर्द्धणः ।
 तदाऽपि तृट्परीतात्मा योग्यं पेयमयाचत ॥ २५.१३१ ॥
 धार्तराष्ट्रैरविज्ञातं तदभिज्ञाय वासविः ।
 वारुणास्त्रेण भित्वा सभूमिं वारि सुगन्धि य ।
 उर्ध्वधारमदादास्ये तर्पितोऽनेन सोऽवदत् ॥ २५.१३२ ॥
 अ्यक्ष् । यादृश्यस्त्रज्ञता पार्थे दृष्टाऽत्र कुरुनन्दनाः ।
 यादृग्बाहोर्बलं भीमे सं युगेषु पुनः पुनः ॥ २५.१३३ ॥
 यादृशं यैव माडात्त्रयमनन्तमजरं डरेः ।
 विज्ञातं सर्वलोकस्य सभायां दृष्टमेव य ॥ २५.१३४ ॥
 उपारमत तद्युद्धं सुभिनः सन्तु भूमिपाः ।
 यथोचितविभक्तां य भुङ्ग्वं भूपाः सदा भुवम् ।
 धृत्युक्तः प्रययौ तूष्णीं धार्तराष्ट्रः स्वकं गृहम् ॥ २५.१३५ ॥
 व्यासदत्तोरुविज्ञानात्सञ्जयादभिलं पिता ।
 श्रुत्वा तदा पर्यतप्यत्प्राण्डवाः कृष्णदेवताः ।
 मुमुक्षुः शिबिरं प्राप्य सर्वे कृष्णानुमोदिताः ॥ २५.१३६ ॥
 धृति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 भीष्मपातो नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥

अथ षड्विंशोऽध्यायः ।

(नारायणस्त्रीपशमनम्)

ॐ । अथाभिलानां पृथिवीपतीनामाचार्यमग्रं रथिनां सुविधम् ।

रामस्य विश्वाधिपतेः सुशिष्यं यङ्के यमूपं धृतराष्ट्रपुत्रः ॥ २६.१ ॥

कर्णोऽपि भीष्मानुमतो धनुष्मान् युद्धोद्यतोऽभूत्तदसत्कृतः पुरा ।

तस्मिन् स्थितेऽनात्तधनुस्तद्वै रथं समास्थाय गुरुं समन्वयात् ॥ २६.२ ॥

द्रोणो वृतो धार्तराष्ट्रेण धर्मसुतग्रहे तेन कृते प्रतिश्रवे ।

ज्ञात्वा यत्ताः पाण्डवास्तं समीयुर्बुध्नाय तत्राभवद्गुणयुद्धम् ॥ २६.३ ॥

पतत्रिभिसत्त्र द्रुधाव शात्रवान् द्रोणो धनुर्माण्डलमन्त्रनिस्सृतैः ।

तमाससादाऽशु वृकोदरो नदं स्तमासदन् द्रौणिङ्गपौ य मद्रराट् ॥ २६.४ ॥

स तान् विधूयाभ्यपतद्रोऽग्राणीर्द्रोणं तमन्वार्जुनिरभ्ययात्परान् ।

ववार तं मद्रपतिस्तथोरभूद्रोणो महां स्तत्र गदां समादटे ।

शल्योऽथ भीमोऽभिययौ गदाधरस्तमेतथोरत्र बभूव सङ्गरः ॥ २६.५ ॥

उभावज्जयौ गदिनामनुत्तमावतुल्यवीर्यौ प्रवरौ बलीयसाम् ।

विचेरतुश्चित्रतमं प्रपश्यतां मनोहरं तावभिनर्दमानौ ।

गदाप्रपाताङ्कितवज्रगात्रौ ददर्श लोकोऽभिल एव तौ रणे ॥ २६.६ ॥

गदाभिघातेन वृकोदरस्य विचेतनः प्रापतदत्र मद्रराट् ।

भीमोऽपि कोपात्प्रयत्नतः क्षितौ निधाय जगन् सखसोत्थितः क्षणात् ॥ २६.७ ॥

विचेतनं पतितं मद्रराजं विलोक्य भीमं य तमाह्वयन्तम् ।

रथं समारोप्य जनस्य पश्यतः पुरश्च भीमस्य कृपोऽपजग्मिवान् ॥ २६.८ ॥

विजित्य मद्राधिपमोजसाऽरिडा नदन् रथं प्राप्य निजं स मारुतिः ।

व्यद्रावयद्वाणगणैः परेषामनीकिनीं द्रोणसमक्षमेव ॥ २६.९ ॥

विद्रावयत्याशु कुञ्जं वृकोदरे विधूय सौभद्रमुष्मान् ससात्यकीन् ।

द्रोणोऽभिपेदे नृपतिं गृहीतुं तमाससादाऽशु धनञ्जयो रथी ॥ २६.१० ॥

अश्वक्वी । स वासुदेवप्रयते रथे स्थितः शरैः शरीरान्तकैः समन्ततः ।

निहत्य नागाश्चरान् प्रवर्तयन्नदृश्यताऽश्वेव य शोणितापगाः ॥ २६.११ ॥

निहन्यमानासु किरीटिना यमूष्वारक्षिते धर्मसुते तथाऽपदः ।

यभूं य भीमार्जुनबाणभङ्गां द्रोणोऽपहृत्यापययौ निशागमे ॥ २६.१२ ॥

स धार्तराष्ट्रेण युधिष्ठिराग्रडात्सं श्रावितः कूरवयो निशायाम् ।
 जगाद दूरं समराद्धिनीयतां पार्थस्ततो धर्मसुतं त्रडीष्ये ॥ २६.१३ ॥
 ततः सुशर्मा सङ्घितो मडारथैः सं शमडैर्दूरतरं प्रणेतुम् ।
 युद्धाय भीमानुजमाशु क्लृप्तो दुर्योधनेनोमिति सोऽप्यवादीत् ॥ २६.१४ ॥
 समाह्वयामासुरथार्जुनं ते प्रातर्दुताशस्य दिशं रणाय ।
 अयोधयत्तान् स य तत्र गत्वा भीमो गजानीकमथात्र यावधीत् ॥ २६.१५ ॥
 निडन्यमानेषु गजेषु सर्वशो विद्राप्यमाणेष्वभिलेषु राजसु ।
 प्राग्ज्योतिषो धार्तराष्ट्रार्थितस्तं समासदत्सुप्रतीडेन धन्वी ॥ २६.१६ ॥
 विभीषिताः सुप्रतीडेन भीमडया न तस्थुस्तदनु स्म सात्यकिः ।
 सौभद्रमुप्याश्च गजं तमव्ययुश्चिक्षेप तेषां स रथानथाम्भरे ॥ २६.१७ ॥
 शैनैयपूर्वेषु रथोज्जितेषु भूमाववप्लुत्य डथञ्चिदिव ।
 स्थितेषु भीमे य विभीषिताश्चान् सं यम्य युद्ध्यत्यपि कृषण शैक्षत् ॥ २६.१८ ॥
 सङ्कलेशितो वैष्णवास्त्रं प्रमुञ्चेत्प्राग्ज्योतिषो भीमसेने ततोऽडम् ।
 याम्यार्जुनैव तदस्त्रमात्मनः स्वीकर्तुमन्येन वराडधार्यम् ॥ २६.१९ ॥
 ष्ठिति स्म सञ्चिन्त्य सडार्जुनेन तत्राडयथावथ पार्थं त्रिगर्ताः ।
 न्यवारयं स्त्वाष्ट्रमस्त्रं स तेषु व्यवासृजन्भोडनायाडशु वीरः ॥ २६.२० ॥
 तदस्त्रवीर्येण विमोडितास्ते परस्परं कृषणपार्थाविति स्म ।
 जघ्नुस्तदा वासविस्तान् विसृज्य प्राग्ज्योतिषं डन्तुमिडाव्यगाडदुतम् ॥ २६.२१ ॥
 विसृज्य भीमं स य पार्थमेव यथौ गजस्डन्यगतो गजं तम् ।
 प्रयोडयामास रथाय तस्य यडेडपसव्यं डरिरेनमाशु ॥ २६.२२ ॥
 अञ्चक्षीडंअनोजवेनैव रथे परेण सम्भ्राम्यमाणो नतु तं गजः सः ।
 प्राप्तुं शशाकाय शरैः सुतीक्ष्णैरव्यर्दयामास नृपं स वासविः ॥ २६.२३ ॥
 अस्त्रैश्च शस्त्रैः सुचिरं नृवीरावयुद्ध्यतां तौ बलिनां प्रबडौ ।
 अथो यकर्तास्य धनुः स पार्थः स वैष्णवास्त्रं य तदाडडुशेडकरोत् ॥ २६.२४ ॥
 तस्मिन्नस्त्रे तेन तदा प्रमुक्ते डधार तद्वासुडेवोडमितौजाः ।
 तडं सडेशस्य तु वैजयन्ती बलूव मावाडभिललोडकर्तुः ॥ २६.२५ ॥
 दृष्ट्वैव तद्धारितमञ्च्युतेन पार्थः डिमर्थं विधृतं त्वयेति ।
 ङये तमाडाडशु जगन्निवासो मयाडभिलं धार्यते सर्वद्वैव ॥ २६.२६ ॥

स अवेमुक्तो रथिनां प्रबर्द्धो विवेश भित्वा द्विषतां यमू ताम् ।
 अन्वेव तं वायुसुताद्यश्च विविक्षवः सैन्यवेनैव रुद्धाः ॥ २६.४० ॥
 वरेण रुद्रस्य निरुद्ध्यमानो जयद्रथेनात्र वृकोदरस्तु ।
 विष्णोरोरभीष्टं वधमार्जुनस्तदा विज्ञाय शक्तोऽपि नयात्यवर्तत ॥ २६.४१ ॥
 जयद्रथस्येन वृषध्वजेन प्रयुद्ध्यमानेषु वृकोदरादिषु ।
 प्रविश्य वीरः स धनञ्जयात्मजो विलोक्. अयामास परोरुसेनाम् ॥ २६.४२ ॥
 स द्रोणदुर्योधनकर्णशल्यैर्द्रोण्यग्राणीभिः कृतवर्मयुक्तैः ।
 रुद्धश्चयारारिबलेष्वभीतः शिरां सि कृन्तं स्तदनुभ्रतानाम् ॥ २६.४३ ॥
 स लक्षणं राजसुतं प्रसज्य पितुः समीपेऽनयदाशु मृत्यवे ।
 भृङ्गलं योत्तमवीर्यकर्मा वरं रथानामयुतं य पत्रिभिः ॥ २६.४४ ॥
 द्रोणाद्यस्तं हरिकोपभीताः प्रत्यक्षतो ऽन्तुमशङ्कुवन्तः ।
 सम्मन्य कर्णं पुरतो निधाय यङ्कुर्वियापाश्वरथं क्षणेन ॥ २६.४५ ॥
 व्यक्त्व् । कर्णो धनुस्तस्य कृपश्च सारथी द्रोणो ऽयानाशु विधम्य सायकैः ।
 सयर्मभङ्गं रथयङ्कमस्य प्रणुद्ये ऽस्तस्थितमेव तस्थुः ॥ २६.४६ ॥
 भीतेषु कृष्णाद्य तद्दधाय तेष्वाससादाऽशु गदायुधं गदी ।
 दौः शासनिस्तौ युगपथ्य मभ्रतुर्गदाभिघातेन मिथोऽतिपौरुषौ ॥ २६.४७ ॥
 तस्मिन् ऽते शत्रुवं निशम्य ऽर्षोर्दुर्भवं मारुतिरुग्रविक्कमः ।
 विजित्य सर्वानपि सैन्यवादीन् युधिष्ठिरस्थानुमते न्यधीदत् ॥ २६.४८ ॥
 व्यासस्तदा तानमितात्मवैभवो युधिष्ठिरादीन् ग्लपितानभोधयत् ।
 विजित्य सं शमकपूगमुग्रो निशागमे वासविराप साय्युतः ॥ २६.४९ ॥
 निशम्य पुत्रस्य वधं भृशार्तः प्रतिश्रवं सोऽथ यकार वीरः ।
 जयद्रथस्यैव वधे निशायां स्वप्नेऽनयत्तं गिरिशान्तिकं हरिः ॥ २६.५० ॥
 स्वयमेवाभिलजगद्रक्षाधमितशक्तिमान् ।
 अप्यय्युतो गुरुद्वारा प्रसादकृदलं त्विति ॥ २६.५१ ॥
 ज्ञापयन् कृत्वा नस्थास्त्रगुरुं गिरिशमञ्जसा ।
 प्रापयित्वैनमेवैतत्प्रसादाद्यस्त्रमुद्धरणम् ।
 यके तदर्थमेवास्य रक्षां यके तदात्मिकाम् ॥ २६.५२ ॥
 सान्त्वयित्वा सुभद्रां य गत्वोपप्लाव्यमय्युतः ।

योजयित्वा रथं प्रातः सार्जुनो युद्धमभ्ययात् ॥ २६.५३ ॥
 श्रुत्वा प्रतिज्ञां पुरुडूतसूनोर्दुर्योधनेनार्थितः सिन्धुराजम् ।
 त्रातास्यलं सर्वथेति प्रतिज्ञां कृत्वा द्रोणो व्यूलमभेधमातनोत् ॥ २६.५४ ॥
 स दिव्यमग्रं शकटाब्जयकं कृत्वा स्वयं व्यूलमुपे व्यवस्थितः ।
 पृष्ठे कर्णद्रौणिङ्गुपैः सशल्यैर्जयद्रथं गुममघात्परैश्च ॥ २६.५५ ॥
 अथार्जुनो दिव्यरथोपरिस्थितः सुरक्षितः केशवेनाव्ययेन ।
 विजित्य दूर्भर्षणमग्रतोऽभ्ययाद्द्रोणं सुधन्वा गुरुमुग्रपौरुषः ॥ २६.५६ ॥
 शिखण्डप्रदक्षिणीकृत्य तमाश्रगात्ततः कालात्ययं त्वेव विशङ्कमानः ।
 रथं मनोवेगमथानयद्धरिर्था शराः पेतुरमुष्य पृष्ठतः ॥ २६.५७ ॥
 विजित्य छार्दिङ्गमथाप्रयतः स छन्द्रसूनुः प्रविवेश तद्बलम् ।
 विलोल् अयामास य सायकोत्तमैर्यथा गजेन्द्रो नल् छर्नी बलोद्धतः ॥ २६.५८ ॥
 स उच्यकाशेऽतिरथो रथोत्तमे सवासुदेवो हरिणा यथेन्द्रः ।
 यकर्त योग्रो द्विषतां शिरां सि शरैः शरीरान्तकरैः समन्ततः ॥ २६.५९ ॥
 दृढायुमथ्युतायुं य उत्वा विन्दानुविन्दकौ ।
 शराभ्यां प्रेषयामास यमाय विजयो युधि ॥ २६.६० ॥
 सुदक्षिणं य काम्बोजं निहत्याम्बष्ठमेव य ।
 श्रुतायुधं नदीजातं वरुणादाससाह उ ।
 यस्यादाद्गरुणो दिव्याममोघां भडतीं गदाम् ॥ २६.६१ ॥
 स तु तेन शरैस्तीक्ष्णैरर्पितो विरथं क्षणात् ।
 यकार पार्थस्य रथमारुढ्यारिधराय ताम् ॥ २६.६२ ॥
 गदां चिक्षेप सा तस्य वारुणोः शिर येव तु ।
 बिभेद शतधा शीर्णमस्तिष्कः सोऽपतद्भुवि ॥ २६.६३ ॥
 अयुद्धन्तं स्वगदया यद्वि ताऽयसि स्वयम् ।
 तथा विशीर्णमस्तिष्को मरिष्यसि न सं शयः ।
 अमोघा यान्यथा सेयं गदा तव भविष्यति ॥ २६.६४ ॥
 एत्यब्रवीत् वरुणः पुरा तेन स केशवे ।
 अयुद्धयति गदाक्षेपात्तया शीर्णशिरा अबूत् ॥ २६.६५ ॥
 उतेषु वीरेषु निजेषु सङ्घशो विद्रावितेष्वालुल् । एते य सैन्ये ।

दुर्योधनो द्रोणमुपेत्य दीनमुवाच छा पार्थ उपेक्षितस्त्वया ॥ २६.६६ ॥
 एतीरितेऽभेद्यममुष्य वर्म बद्ध्वा मलामन्त्रजलात्स विप्रः ।
 जगाद येनैव जलेन पार्थैर्विरुद्ध्यसे तेन छि याछि कुल्युनम् ॥ २६.६७ ॥
 अश्वक्वपी । एतीरितो धार्तराष्ट्रः स थापमादाय सौवर्णरथोपरिस्थः ।
 जगाम पार्थ तमवारयस्य शरैरनेकेरनलप्रकाशैः ॥ २६.६८ ॥
 विव्याध पार्थोऽपि तमुग्रवेगैः शरैर्न ते तस्य य वर्मभेदम् ।
 यकुस्ततो वासविर्दिव्यमस्त्रं तद्धर्मभेदाय समाददे रुषा ॥ २६.६९ ॥
 सन्धीयमानं तु गुरोः सुतस्तस्त्रिच्छेद पार्थोऽथ सुयोधनाश्वान् ।
 उत्वा तत् श्रेऽविद्ध्यद्यैनमुग्रैर्द्रोणिः शरैः पार्थमवारयद्युधि ॥ २६.७० ॥
 स द्रौणिर्द्रोणमुधैर्धनञ्जयो युयोध ते यैनमवारयञ्छरैः ।
 बभूव युद्धं तदुत्पुल्यमद्भुतं जयद्रथार्थेऽद्भुतवीर्यकर्मणाम् ॥ २६.७१ ॥
 पार्थे प्रविष्टे कुरुसैन्यमध्यं द्रोणोऽविशत्पाण्डवसैन्यमाशु ।
 स तद्रथानीकमुदग्रवेगैः शरैर्विधूय न्यहनस्य वीरान् ॥ २६.७२ ॥
 स वीरवर्यः स्थविरोऽपि यूनानु युवेव मध्ये प्रथथार धन्विनाम् ।
 प्रपातयन् वीरशिरां सि बाणैर्युधिष्ठिरं याऽसदद्भुतवीर्यः ॥ २६.७३ ॥
 नृपग्रहेच्छुं तमवेत्य सत्यजिन्मवारयद्द्रौपदिराशु वीर्यवान् ।
 निवारितस्तेन शिरः शरेण यकर्त पाञ्चालसुतस्य विप्रः ॥ २६.७४ ॥
 निहत्य तं वीरतमं रणोत्कटे युधिष्ठिरं बाणगाणैः समार्दयत् ।
 स शक्तिस्तेन विधाय सङ्गरं निरायुधो व्यश्वरथः कृतः क्षणात् ॥ २६.७५ ॥
 स विध्वंवाडुर्भुवि सं स्थितोऽपि गृहीतुमाज्ञौ गुरुणाऽभिपन्नः ।
 माद्रीसुतस्यावरजस्य यानमारुह्य वेगादपजग्मिवां स्ततः ॥ २६.७६ ॥
 द्रोणं ततः शैशुपालिः सपुत्रो जारासन्धिः काशिराजः सशैव्यः ।
 समासदन् केकयाश्चैव पञ्च समार्दयन् बाणगाणैश्च सर्वशः ॥ २६.७७ ॥
 स तान् क्रमेणैव निकृत्तकन्धराञ्छरोत्तमैरत्र विधाय विप्रः ।
 निनाय लोके परमर्कमण्डलं प्रजन्ति निर्भिद्य यमूर्ध्वरेतसः ॥ २६.७८ ॥
 विधूयमाने गुरुणोरुसैन्ये पृथासुतानां पृतनाः परेषाम् ।
 प्रायो रणे मारुतसूनून्वैव हतप्रवीरा मृदिताः पराद्रवन् ॥ २६.७९ ॥

कृष्णोऽथ पार्थस्य उयास्तृषाऽर्दितास्तदाऽसृजद्भारुणास्त्रं स पार्थः ॥ २६.१०६ ॥

तेनैव तीर्थं परमं यकार तथाऽश्वशालामपि भाणरूपाम् ।

ततो विमुञ्चात्र उयानपाययद्दरिस्तदा वासविरार्थ्यत्परात् ॥ २६.१०७ ॥

युयोज कृष्णस्तुरगान् रथे पुनर्गतश्रमानुद्धृतसायकान् प्रभुः ।

प्रयोदिते तेन रथे स्थितः पुनस्तथैव भीमत्सुरश्रीनयोधयत् ॥ २६.१०८ ॥

शिनिप्रवीरे तु गते युधिष्ठिरः पुनश्च शिन्ताडुलितो बभूव उ ।

जगाद भीमं य न गाण्डिवध्वनिः सं श्रूयते पाञ्चजन्यस्य रावः ॥ २६.१०९ ॥

मया नियुक्तश्च गतः स सात्यकिर्भारं य तस्याधिकमेव मन्ये ।

तत्पाडि पार्थं युयुधानमेव य त्वं भीम गत्वा यद्वि श्रुवतस्तौ ॥ २६.११० ॥

धृतीरितः प्राड वृकोदरस्तं न रक्षितं वासुदेवेन पार्थम् ।

ब्रह्मेशानावपि जेतुं समर्थोऽिं द्रौणिक्कर्णादिधनुर्भृतोऽत्र ॥ २६.१११ ॥

अतो भयं नास्ति धनञ्जयस्य न सात्यकेश्वैव हरेः प्रसादात् ।

रक्ष्यस्त्वमेवात्र मतो ममाद्य द्रोणोऽप्ययं यतते त्वां गृहीतुम् ॥ २६.११२ ॥

धृतीरितः प्राड युधिष्ठिरस्तं न श्रुवमाने युधि मां घटोत्कथे ।

धृष्टद्युम्ने यास्त्रविदां वरिष्ठे द्रोणो वशं नेतुमिड प्रभुः क्वचित् ॥ २६.११३ ॥

श्चिच्छक्ष्णः । यद्वि प्रियं कर्तुमिच्छेत्सि त्वं मम प्रयाज्याशु य पार्थसात्यकी ।

रक्षस्व संज्ञामपि सिं हनादात्कुरुष्व मे पार्थशैनेयदृष्टौ ॥ २६.११४ ॥

तथा हते यैव जयद्रथे मे कुरुष्व संज्ञामिति तेन भीमः ।

उक्तस्तु डैडिभमममुष्य रक्षाणे व्यधाञ्च सेनापतिमेव सम्यक् ॥ २६.११५ ॥

स याऽड सेनापतिरत्र भीमं प्रयाडि तौ यत्र य केशवाश्रुनौ ।

न श्रुवमाने मयि धर्षितुं क्षमो द्रोणो नृपं मृत्युरहं य तस्य ॥ २६.११६ ॥

धृतिं ब्रुवाणे प्रणिधाय भीमः पुनः पुनस्तं नृपतिं गदाधरः ।

यथौ परानीकमधिजयधन्वा निरन्तरं प्रवपन् भाणरूपान् ॥ २६.११७ ॥

न्यवारयत्तं शरवर्षधारो द्रोणो वयश्चेदमुवाच भीमम् ।

शिष्यस्नेहाद्वासविः सात्यकिश्च मया प्रमुक्तो भृशमानतौ मयि ॥ २६.११८ ॥

स्वीया प्रतिज्ञाऽपि हि सैन्धवस्य गुप्तौ मया पार्थकृते विसृष्टा ।

दास्ये न ते मार्गमहं कथञ्चित्यश्यास्त्रवीर्यं मम द्विव्यमद्भुतम् ॥ २६.११९ ॥

धृत्युक्तवाक्यः स गदां समाददे शिक्षेप तां द्रोणरथाय भीमः ।
 उवाच याळं पितृवन्मानये त्वां सदा मृदुस्त्वां प्रति नान्यथा क्वचित् ॥ २६.१२० ॥
 अमार्दवे पश्य च यादृशं बलं ममेति तस्याऽशु वियूर्णितो रथः ।
 गदाभिपातेन वृकोदरस्य ससूतवाजिध्वज्यन्त्रकूबरः ॥ २६.१२१ ॥
 द्रोणो गदामापततीं निरीक्ष्य त्ववप्लुतो लाघवतो धरातल् । अे ।
 तदैव दुर्योधनयापितं रथं परं समास्थाय शरान् ववर्ष उ ॥ २६.१२२ ॥
 शरैस्तदीयैः परमास्त्रमन्त्रितैः प्रवृष्यमाणो जगदीरणात्मजः ।
 शिरो निधायऽशु पुरो वृषो यथा तमभ्ययादेव रथादवप्लुतः ॥ २६.१२३ ॥
 मनोजवादेव तमाप्य भीमो रथं गृहीत्वाऽम्बर आक्षिपत्क्षणात् ।
 शक्तोऽप्यळं त्वां न निःश्रित्वा गौरवादित्येव सुज्ञापयितुं तदस्य ॥ २६.१२४ ॥
 सुवाजिसूतः स रथः क्षितौ पतन् वियूर्णितोऽस्माद्गुरुष्ववप्लुतः ।
 तदा विशोकोऽस्य रथं समानयत्तमारुढ्भीम उदारविक्रमः ॥ २६.१२५ ॥
 अय्यक्ष्णी । द्रोणोऽपि दुर्योधनदत्तमन्त्रं रथं समास्थाय युधिष्ठिरं यथौ ।
 गृहीतुकामं नृपतिं प्रयान्तं न्यवायत्सं यति वाङ्मनीपतिः ॥ २६.१२६ ॥
 विदारितां द्रोणशरैः स्वसेनां सं स्थाप्य भूयो द्रुपदात्मजः शरैः ।
 द्रोणं निवार्यैव यमूं परेषां विद्रावयामास च तस्य पश्यतः ॥ २६.१२७ ॥
 तयोरभूद्युद्धमतीव रौद्रं जयैषिणोः पाण्डवघातं राष्ट्रयोः ।
 अत्यद्भुतं सन्ततबाणवर्षमनारतं सुचिरं निर्विशेषम् ॥ २६.१२८ ॥
 ततः प्रायाद्भीमसेनोऽमितौजा मृद्गच्छरैः कौरवराजसेनाम् ।
 विन्दानुविन्दप्रमुखा घातं राष्ट्रास्तमासेदुर्द्धादश वीरमुभ्याः ।
 विद्धः शरैस्तैर्भङ्गुभिर्वृकोदरः शिरां सि तेषां युगपय्यकर्त ॥ २६.१२९ ॥
 उतेषु तेषु प्रवरेषु धन्विनां सत्यव्रतः पुरमित्रो जयश्च ।
 वृन्दारकः पौरवश्चेत्यमात्याः समासेदुर्द्धातं राष्ट्रस्य भीमम् ॥ २६.१३० ॥
 स तैः पृषत्कैरवकीर्यमाणः शितान् विपाटान् युगपत्समाददे ।
 जडार तैरेव शिरां सि तेषां उतेषु तेष्वेव परे प्रदुद्रुवुः ॥ २६.१३१ ॥
 स सिं उवत्क्षुद्रमृगान् समन्ततो विद्राप्य शत्रून् उद्विडिकात्मजं रणे ।
 अत्यागमत्तेन निवारितः शरैः क्षणेन चक्रे विरथाम्भसूतम् ।
 स गाढविद्धस्तु वृकोदरेण रणं विसृज्यापययौ क्षणेन ॥ २६.१३२ ॥

विजित्य ङारिङ्गमथाऽशु भीमो विद्रावयामास वऱुथिनीं ताम् ।
 सम्रोषयन् सर्वनराश्चकुञ्जरान् यमाय यातो ङरिपार्थपार्श्वम् ॥ २६.१३३ ॥
 दृष्ट्वैव कृषणविजयौ परमप्रदृष्टस्ताभ्यां निरीक्षित उत प्रतिभाषितश्च ।
 संज्ञां नृपस्य स ददावपि सिं ङनादान् श्रुत्वा परां मुदमवाप स याञ्जबुद्धिः ॥ २६.१३४ ॥
 भीमस्य नानदत अेव मडास्वनेन विण्मूत्रशोषितमथो मृतिमापुरेके ।
 भीतेषु सर्वनृपतिष्वमुमाप तूर्णं कर्णो विकर्णमुभरा अपि धार्तराष्ट्रः ॥ २६.१३५ ॥
 ङत्वा विकर्णमुत तत्र य चित्रसेनं सञ्चूर्णितं य विदधे रथमर्कसूनोः ।
 धोरैः शरैः पुनरपि स्म समर्धमानः कर्णोऽपयानमकरोद्दुतमेव भीमात् ॥ २६.१३६ ॥
 अञ्चक्षीठ । आश्वास्य यैव सुयिरं पुनरेव भीमं युद्धाय याति धृतराष्ट्रसुतैस्तथाऽञ्चैः ।
 तांश्चैव तत्र विनिलत्य तथैव कर्णो व्यश्चायुधः कृत उतापययौ क्षणेन ॥ २६.१३७ ॥
 विकर्णचित्रसेनाद्या अेवं वीरतमाः सुताः ।
 कर्णस्य पश्यतो भीमभाण्डाकृतशिरोधराः ॥ २६.१३८ ॥
 निपेतुर्धृतराष्ट्रस्य रथेभ्यः पृथिवीतल् । अे ।
 त्रयोविं शतिरेवात्र कर्णसाडाञ्चकाङ्क्षिणः ॥ २६.१३९ ॥
 अेकवीं शतिवारं य व्यश्चसूतरथध्वजः ।
 गाढमभ्यर्द्धितस्तीक्ष्णैः शरैर्भीमेन सं युगे ॥ २६.१४० ॥
 प्राणसं शयमापन्नः सर्वलोकस्य पश्यतः ।
 रणं त्यक्त्वा प्रदुद्राव रुदन् दृग्भात्पुनः पुनः ॥ २६.१४१ ॥
 द्वाविं शतिमयुद्धे तु रामदत्तं सुभास्वरम् ।
 अभेधं रथमारुढ्य विजयं धनुरेव य ॥ २६.१४२ ॥
 तदत्तमेव सङ्गृह्य तूणी याक्षयसायकौ ।
 आससाद रणे भीमं कर्णो वैकर्तनो वृषा ॥ २६.१४३ ॥
 सुधोर आसीत्स तयोर्विमर्दो भीमस्य कर्णस्य य दीर्घकालम् ।
 आकाशमाश्छाद्यतोः शरौघैः परस्परं यैव सुरक्तनेत्रयोः ॥ २६.१४४ ॥
 ततो भीमो मडाभाङुः सङ्जाभ्यां य सं युतम् ।
 त्वां तु कुण्डलवर्मभ्यां शङ्गुयां ङन्तुमञ्जसा ॥ २६.१४५ ॥
 ङति ज्ञापयितुं तस्य कुण्डले कवयं तथा ।
 शरैरुत्कृत्य समरे पातयामास भूतल् अे ॥ २६.१४६ ॥

अेवं तान्यपकृष्यालुं लन्यां त्वामिति वेदयन् ।
 पुनश्च बहुभिस्तीक्ष्णैः शरैरेनं समार्दयत् ॥ २६.१४७ ॥
 ततस्तु भीमस्य बभूव बुद्धिरस्पर्धिनः सर्वजयो ङि दत्तः ।
 श्चिच्छक्षवृद्धमुष्य रामेण नच स्पृथाऽयं कर्णो मया युद्ध्यति कृच्छ्रगो ङ्ययम् ॥ २६.१४८ ॥
 तथाऽपि मे भगवानन्त्यनुग्राहज्जयं ददात्यात्मवयोऽपदाय ।
 मया तुमान्यं वचनं लरेः सदा तस्माद्दास्ये विवरं त्वद्य शत्रोः ॥ २६.१४९ ॥
 अेवं स्मृत्वा तेन रन्ध्रे प्रदत्ते कर्णोऽस्त्रवीर्येण धनुर्न्यङ्कन्तत् ।
 रश्मीन् ङयानां च ततो रथं स तत्याज नैजं बलमेव वेदयन् ॥ २६.१५० ॥
 न मे रथाधैर्धनुषाऽपि कार्यमित्येव स भ्यापयितुं वृकोदरः ।
 भमुत्पपातोत्तमवीर्यतेजा रथं च कर्णस्य समास्थितः क्षणात् ॥ २६.१५१ ॥
 भीतस्तु कर्णो रथकूबरे तदा व्यलीयतातः स वृकोदरो रथात् ।
 अवप्लुतो ज्ञापयितुं स्वशक्तिं निरायुधत्वेऽप्यरिनिग्राह्यौ ॥ २६.१५२ ॥
 नैश्छद्मूढीतुं विनिङ्गन्तुमेव वा रथं धनुर्वाऽस्य रणेऽपलुर्तुम् ।
 द्रोणस्य यद्भर्तृपूर्वमतीव शक्तोऽप्यमानयद्रामवयोऽस्य भक्त्या ॥ २६.१५३ ॥
 सत्यां कर्तुं वासवेश्च प्रतिज्ञां सम्मानयन् वैष्णवत्वाच्च कर्णम् ।
 दातुं रन्ध्रं सूर्यजस्य प्रयातः शरक्षेपार्थं दूरमतिष्ठदत्र ॥ २६.१५४ ॥
 ततः कर्णो दूरगतं वृकोदरं सम्मानयन्तं रामवाक्यं विजानन् ।
 शरैरविध्यत्स च तानवारयद्रजैर्भृतैस्तांश्च चकर्त कर्णः ॥ २६.१५५ ॥
 व्यसून् गजान् प्रक्षिपन्तं समेत्य सं स्पृश्य चापेन वयश्च दृष्टम् ।
 सं श्रावयामास सुयोधनस्य प्रीत्यै प्रजानन्नपि तस्य वीर्यम् ॥ २६.१५६ ॥
 सं श्रावयन्तं वचनानि रुक्षाण्यपाङ्गनद्वाणवरैस्तदाऽर्जुनः ।
 स वर्मलीनः पार्थबाणाम्बितप्तो व्यपागमद्भीम आपाऽत्मयानम् ॥ २६.१५७ ॥
 कर्णो भीमे वासवीं नैव शक्तिं विमोक्तुमैश्छन्नैव भीभत्सुतोऽन्यान् ।
 लन्यामिति प्राड यतः स कुन्त्यै यद्यप्यवध्यः स तथाऽपि भीमः ॥ २६.१५८ ॥
 नारायणास्त्रं शिरसि प्रपातितं न यस्य लोमाप्यदलश्चिरस्थितम् ।
 ङिं तस्य शक्तिः प्रकरोति वासवी तथाऽन्यदप्यस्त्रशस्त्रं मडय्य ॥ २६.१५९ ॥
 श्चक्ष्व् । भीमः कर्णरथं प्राप्तः शक्तिं नाऽदातुमैश्छत ।

अभिप्रायं केशवस्य जानन् ङैऽिम्भमृत्यवे ।
 ततः कर्णोऽन्यमास्थाय रथमर्जुनमभ्ययात् ॥ २६.१६० ॥
 द्विव्यं रथं धनुश्चैव कृष्णबुध्द्व्योऽर्जुनो हरेत् ।
 एति भीतस्तु तां शक्तिमादायार्जुनमृत्यवे ।
 युद्धायायाद्रथं यापं शक्तिं यैकत्र नाकरोत् ॥ २६.१६१ ॥
 अेकं हृतं येदन्त्यस्यादिति मत्वा भयाकुलः ।
 भिभेति सर्वदा नीतेः कृष्णस्यामिततेजसः ॥ २६.१६२ ॥
 निश्चितो मरणाथैव मृत्तिकाले तु तं रथम् ।
 आरुढ्यागाद्धि पूर्वं तु न कालं मन्यते मृतेः ॥ २६.१६३ ॥
 शक्तिं तु तद्रथगतां प्रसमीक्ष्य कृष्णः सं स्थाप्य पार्थमपि सात्यकिमेव योद्धुम् ।
 दत्त्वा स्वकीयरथमेव विरोचनस्य पुत्रेण सोऽदृशदमुष्य बलं प्रदाय ॥ २६.१६४ ॥
 शिष्यं त्वशक्तमिह मे प्रतियोधनाय पार्थो ह्यदादिति स सात्यकिमीक्षमाणः ।
 सं स्पर्धयैव युयुधे विरथं यकार तेनैव सात्यकिरमुं हरियानसं स्थः ॥ २६.१६५ ॥
 न केशवरथे कश्चित्स्थितो याति पराजयम् ।
 अतश्च सात्यकिर्नापि कर्णेनात्र पराजयम् ॥ २६.१६६ ॥
 शस्त्रसङ्ग्रहकाले तु कुमारार्णां प्रतं भवेत् ।
 एत्युक्तं जामदग्न्येन धनुर्विधापुराकृता ॥ २६.१६७ ॥
 तच्छत्रुवधरूपं य पूर्वासिद्धं य गूढितम् ।
 अविरुद्धं य धर्मस्य कार्यं रामस्य तुष्टिदम् ॥ २६.१६८ ॥
 अनुपद्रवं य लोकस्येत्यतो भीमो प्रतं त्विदम् ।
 यकार तूभरेत्युक्ते उन्वामिति रः प्रभुः ॥ २६.१६९ ॥
 अनुपद्रवाय लोकस्य सुव्यञ्जश्मश्रुमाण्डलः ।
 सुश्मश्रुं मां न कश्चिद्धि तथा ब्रूयादिति स्फुटम् ।
 तदर्जुनो विजानाति स्नेहाद्भीमोदितं रः ॥ २६.१७० ॥
 शिष्यस्त्ववदार्जुनस्यापि गाण्डीवं देहीत्युक्तो निलम्बलम् ।
 एति तस्य विजानाति भीम अेको नयापरः ।
 गाण्डीवस्याऽगमं पूर्वं जानात्येव हि नारदात् ॥ २६.१७१ ॥
 प्रतिज्ञां भीमसेनस्य ब्रुवतः कृत्वुने रः ।

દુર્યોધનસ્તુ શુશ્રાવ તાં ચ કર્ણાય સોઽબ્રવીત્ ॥ ૨૬.૧૭૨ ॥

અતૂબરોઽપિ તેનાસૌ તસ્માતૂબર ઇત્યલમ્ ।

ઉક્તઃ પ્રકોપનાથૈવ તસ્માદર્જુનમબ્રવીત્ ॥ ૨૬.૧૭૩ ॥

જાનાસિ મત્પ્રતિજ્ઞાં ત્વં ત્વત્પ્રતિજ્ઞામહં તથા ।

તત્ર હન્તવ્યતાં પ્રાપ્નો મમ વૈકર્તનોઽત્રહિ ॥ ૨૬.૧૭૪ ॥

પ્રતિજ્ઞાતો વધશ્ચાસ્ય ત્વયાઽપિ મદનુજ્ઞયા ।

અતસ્ત્વયા મયા વાઽયં હન્તવ્યઃ સૂતનન્દનઃ ॥ ૨૬.૧૭૫ ॥

ઇત્યુક્તો વાસવિઃ પ્રાહ હન્તવ્યોઽયં મથૈવ હિ ।

ત્વદીયોઽહં ચતસ્તેન મત્કૃતં ત્વત્કૃતં ભવેત્ ॥ ૨૬.૧૭૬ ॥

ન ત્વત્કૃતં મત્કૃતં સ્યાદ્દુરુર્ભમ યતો ભવાન્ ।

અતો મથૈવ હન્તવ્ય ઇત્યુક્ત્યા કર્ણમબ્રવીત્ ॥ ૨૬.૧૭૭ ॥

રૂક્ષા વાયઃ શ્રાવિતોઽયં ભીમઃ કૃષ્ણસ્ય શૃણ્વતઃ ।

યચ્ચાભિમન્યુર્ધુષ્માભિરેકઃ સમભૂય પાતિતઃ ॥ ૨૬.૧૭૮ ॥

અતસ્ત્વાં નિહનિષ્ચામિ ત્વત્પુત્રં ચ તવાગ્રતઃ ।

ઇત્યુક્તોઽન્યરથં પ્રાપ્ય કર્ણ આવીજ્જયદ્રથમ્ ॥ ૨૬.૧૭૯ ॥

દ્રૌણિકર્ણાભિગુપ્તં તં નાશકધ્વન્તુમર્જુનઃ ।

તત્ર વેગં પરં ચક્રે દ્રૌણિઃ પાર્થનિવારણે ॥ ૨૬.૧૮૦ ॥

નયૈનમશકત્તર્તુ યત્તવાનપિ કૃલ્ગુનઃ ।

તયોરાસીચ્ચિરં યુદ્ધં ચિત્રં લઘુ ચ સુષ્ઠુ ચ ॥ ૨૬.૧૮૧ ॥

ચ્ચક્ષ્ણ્વી । તદ્દૃષ્ટ્વા ભગવાન્ કૃષ્ણો લોહિતાયતિ ભાસ્કરે ।

અજિતે દ્રોણાતનયે ત્વહતે ચ જયદ્રથે ।

અર્જુનસ્ય જયાકાઙ્ક્ષી સસર્જ તમ ઊર્જિતમ્ ॥ ૨૬.૧૮૨ ॥

તમોવ્યાપ્તે ગગને સૂર્યમસ્તં ગતં મત્વા દ્રૌણિપૂર્વાઃ સમસ્તાઃ ।

વિશશ્રમુઃ સૈન્ધવશ્ચાર્જુનસ્ય હતપ્રતિજ્ઞાસ્ય મુખં સમૈક્ષત ॥ ૨૬.૧૮૩ ॥

તદા હરેરાજ્યા શકસૂનુશ્ચકર્ત બાણેન જયદ્રથસ્ય ।

અગ્નિ વિવિક્ષન્નિવ દર્શિતઃ શિરસ્તદા વચઃ પ્રાહ જનાર્દનસ્તમ્ ॥ ૨૬.૧૮૪ ॥

નૈતચ્ચિરઃ પાતય ભૂતલ્ । એ ત્વમિતીરિતઃ પાશુપતાસ્ત્રતેજસા ।

દધાર બાણૈરનુપુડ્ધપુડ્ધૈઃ પુનસ્તમૂયે ગરુડધ્વજો વચઃ ॥ ૨૬.૧૮૫ ॥

धं पिनुस्तस्य करे निपात्यतां वरोऽस्य दत्तो हि पुराऽमुनाऽयम् ।
 शिरो निदृक्तं भुवि पातयेद्यस्तवास्य भूयास्य शिरः सःस्रधा ॥ २६.१८६ ॥
 धति स्म वध्यः स पिताऽपि तेनेत्युदीरिते तस्य सन्ध्याङ्घ्रियस्य ।
 अङ्गु व्यधात्तश्चिर आशु वासविः स सम्भ्रमात्तद्भुवि य न्यपातयत् ॥ २६.१८७ ॥
 ततोऽभवत्तस्य शिरः सःस्रधा उरिश्च यडे तमसो लयं पुनः ।
 तदैव सूर्ये सकलैश्च दृष्टे डाडेति वाधः सुमहानथाऽसीत् ॥ २६.१८८ ॥
 भीमस्तदा शल्यसुयोधनादीन् कृपं य जित्वा व्यनदत्सुभैरवम् ।
 कुर्वन् साढात्र्यं कृत्वानस्यैव तुष्टो बभूव शैनेय उतो धते रिपौ ॥ २६.१८९ ॥
 अपूरयत्पाञ्चजन्यं य कृषणो मुदा तदा देवदत्तं य पार्थः ।
 भीमस्य नादं सःस्रपाञ्चजन्यघोषं श्रुत्वा निडतं सिन्धुराजम् ।
 ज्ञात्वा राजा धर्मसुतो मुमोद दुर्योधनश्चाऽस सुदुःषितस्तदा ॥ २६.१९० ॥
 ततो द्रौणिमुष्मां सेनां सर्वां भीमोऽभ्यवर्तत ।
 पार्थः कर्णमुष्माञ्छिष्टान् ततोऽभजयत तद्बलम् ॥ २६.१९१ ॥
 शीर्षां सेनां प्रविशिशुर्धृष्टद्युम्नपुरोगमाः ।
 ततस्तं देशमापुस्ते यत्र भीमधनञ्जयौ ॥ २६.१९२ ॥
 अश्लक्ष्णीध । तत ऐकीकृताः सर्वे पाण्डवाः सःस्रोमकाः ।
 परान् विद्रावयामासुस्ते भीताः प्राद्रवन् दिशः ॥ २६.१९३ ॥
 विद्राप्यमाणां सैन्यं तं दृष्ट्वा दुर्योधनो नृपः ।
 जयद्रथवधाश्चैव कुपितोऽभ्यद्रवत्परान् ॥ २६.१९४ ॥
 स भीमसेनं य धनञ्जयं य युधिष्ठिरं माद्रवतीसुतौ य ।
 धृष्टद्युम्नं सात्यकिं द्रौपदेयान् सर्वानिकः शरवर्षैर्ववर्ष ॥ २६.१९५ ॥
 ते विव्यधुस्तं बहुभिः शिलीमुष्मैः स ताननादृत्य यकर्त आणैः ।
 धनूं षि शिन्नाणि महास्थानां यकार सःस्रभे विरथौ यमौ य ॥ २६.१९६ ॥
 आदाय यापानि पराणि तेऽपि दुर्योधनं ववृषुः सायकौघैः ।
 अचिन्तयित्वाैव शरान्स ऐको न्यवारयत्तानभिलांश्च आणैः ॥ २६.१९७ ॥
 तं गाडमानं द्विषतां बहुनां मध्ये द्रोणद्रौणि कृपप्रधानाः ।
 दृष्ट्वा सर्वे जुगुपुः स्वात्तयापा अनारतं बाणगणान् सृजन्तः ॥ २६.१९८ ॥

सुयोधनः कर्णमाड जडि भीममिमं युधि ।
स आड नैष शङ्को डि जेतुं देवैः सवासवैः ॥ २६.१८८ ॥
दैवाज्जुवाभ्युत्तं राजन् युद्ध्यनेनातिपीडितः ।
अतो घटामडे शक्त्या जयो दैवे समाहितः ॥ २६.२०० ॥
दुर्योधनो द्रोणमाड सैन्धवस्त्वदुपेक्षया ।
पार्थेन निडतो भीमसात्यडिभ्यां य मे बलम् ॥ २६.२०१ ॥
प्रतिज्ञा य परित्यक्ता पाण्डवस्नेडतस्त्वया ।
धृत्युक्तः कुपितो द्रोणः प्रतिज्ञामकरोत्ततः ॥ २६.२०२ ॥
धतः परं नैव रणद्रात्रावडनि वा क्वथित् ।
गच्छेयं नय मोक्ष्यामि वर्म बद्धं कथश्चन ॥ २६.२०३ ॥
मत्पुत्रश्च त्वया वाच्यः पाञ्चालान्नैव शेषयेः ।
सदौडित्रानितीत्युक्त्वा विजगाडे निशागमे ॥ २६.२०४ ॥
श्विच्छक्ष्ण्ेडमूं परेषामभ्यागाद्धृष्टद्युम्नस्तमाशु य ।
द्रौणिदुर्योधनौ तत्र विरथीकृत्य मारुतिः ।
द्रावयामास तत्सैन्यं पश्यतां सर्वभूताम् ॥ २६.२०५ ॥
अक्षोडिण्यस्तु सप्तैव सेनयोरुभयोरपि ।
डतास्तासां य भीमेन तिस्रो द्वे कृणुनेन य ॥ २६.२०६ ॥
सौभद्रसात्यडिमुणैस्तन्मध्ये षोडशां शङः ।
डैडिम्भपार्थतमुणैस्त्रयाश्च दशमां शङः ॥ २६.२०७ ॥
भीष्मद्रोणद्रौणिभिश्च द्वे समं निडते तदा ।
तदन्धैर्मिबु. धतैः सर्वैस्तथ्यतुर्था श अेव य ॥ २६.२०८ ॥
ततो रात्रौ पञ्चभिश्च पार्थाः षड्भिश्च डौरवाः ।
अक्षोडिणीभिः सं व्यूढ्य युद्धं यङुः सुदारुणम् ।
भीमं सेनां द्रावयन्तं पुनः कर्णः समासदत् ॥ २६.२०९ ॥
स कर्णपुरतो भीमो दृष्कर्णं कर्णमेव य ।
दुर्योधनस्यावरज्जौ निष्पिपेष पदा क्षणात् ।
रथाश्वध्वजसूतैश्च सड तौ न व्यदृश्यताम् ॥ २६.२१० ॥
निरायुधोडडमिति मां त्वमात्थ पुरुषं वयः ।

निरायुधः पर्यैवाहं त्वां हन्तुमशकं तदा ॥ २६.२११ ॥
एति कर्णस्य तौ भीमः संज्ञया ज्ञापयन् भुवि ।
पदा पिपेष कालिङ्गं मुष्टिनैव जघान ह ॥ २६.२१२ ॥
मुष्टिना त्वद्गधायाहं समर्थ एति किं वदे ।
तस्मान्मया रक्षितस्त्वमिति ज्ञापयितुं प्रभुः ।
साश्वसूतध्वजस्थः कालिङ्गो मुष्टियूर्णितः ॥ २६.२१३ ॥
केतुमांश्च पिता तस्य शकटेवः श्रुतायुधः ।
अक्षोडिण्या सेनया य स ह भीमेन पातिताः ।
भङ्गायुद्धे पुरा भीष्मे सेनापत्यं प्रकुर्वति ॥ २६.२१४ ॥
अश्वक्षक्ष्ण् । कर्णानुजान् ध्रुवाद्यांश्च बहून् जघ्ने स वै निशि ।
संज्ञां भीमकृतां ज्ञात्वा शक्तिं चिक्षेप यापराम् ।
कर्णः शक्तिर्मया दित्वा न मुक्ता तेन जिवसि ॥ २६.२१५ ॥
एति ज्ञापयितुं तां तु ज्ञात्वा भीमः क्षणान्तदा ।
भमुत्पत्य गृहीत्वा य कर्णो चिक्षेप सत्वरः ॥ २६.२१६ ॥
यदि त्वया तदा मुक्ता शक्तिस्त्वां सा हनिष्यति ।
एति ज्ञापयितुं सा य कर्णरक्षणकाङ्क्षिणा ॥ २६.२१७ ॥
मुक्ता दक्षभुजे साऽथ विद्यर्थ धरणीं तथा ।
भित्त्वा विवेश कर्णस्य दर्शयन्ती निदर्शनम् ॥ २६.२१८ ॥
ततो भीमः पुनः स्वं तु रथमास्थाय यापभृत् ।
कर्णस्य पुरतः शत्रून् द्रावयामास सर्वतः ॥ २६.२१९ ॥
तं कर्णो वारयामास शरैः सन्नतपर्वभिः ।
भीमः कर्णरथायैव गदां चिक्षेप वेगतः ॥ २६.२२० ॥
स तद्गदाविधाताय स्थूणाकर्णस्त्रमासृजत् ।
तेनास्त्रेण प्रतिहता सा गदा भीममाब्रजत् ॥ २६.२२१ ॥
भीमो गदां समादाय कर्णस्य रथमारुहत् ।
तथा सञ्चूर्णयामास कर्णस्य रथकूबरम् ॥ २६.२२२ ॥
अयं त्वञ्चूर्णनि शक्तो मत्कामात्वं हि जिवसि ।
अयं निदर्शयित्वैव पुनः स्वं रथमाब्रजत् ॥ २६.२२३ ॥

पुनः कर्णपुरः सेनां जघान बभुशो रणे ।
 कर्णस्तु तं परित्यज्य सडेटेवमुपाद्रवत् ॥ २६.२२४ ॥
 स तु तं विरथीकृत्य धनुः कण्ठेऽवसज्य य ।
 कुत्सयामास बभुशः स तु निर्वेदमागमत् ॥ २६.२२५ ॥
 शिखण्डक्ष्णम् उन्तुमैच्छत् कर्णः पृथायै स्वं वयः स्मरन् ।
 तं विजित्य रणे कर्णो जघ्ने पार्थवउचिनीम् ॥ २६.२२६ ॥
 ततो द्रौणिर्विविधैर्भाषासङ्घैर्जघान पार्थस्य यमूं समन्ततः ।
 सा उच्यमाना रणकोविदेन न शं लेभे मृत्युनाऽर्ता प्रजेव ॥ २६.२२७ ॥
 दृष्ट्वा सेनां द्रौणिबलाभिभूतां तमाह्वयामास घटोत्कचो युधे ।
 द्रौणिस्तमाडाऽलमलं न वत्स पुत्रस्तातं योधयस्वाध मां त्वम् ॥ २६.२२८ ॥
 धृत्युक्त उच्ये न पिता मम त्वं सभा पितुर्यधपि शत्रुसं श्रयात् ।
 अरिश्च मेऽसीति तमाह यधरिं मां मन्यसे तद्गदुं करोमि ते ॥ २६.२२९ ॥
 धृत्युचिवाञ्छकधनुः प्रकाशं विष्कार्य यापं प्रकिरञ्छरौघान् ।
 अब्यागमद्राक्षसमुग्रवेगः स्वसेनया सोऽपि तमव्यवर्तत ॥ २६.२३० ॥
 स रक्षसां लक्षसमावृतो बली नृभिश्च वीरैर्बहुभिः सुशिक्षितैः ।
 अक्षोडिणीमात्रबलेन राक्षसः सङ्गोभयामास गुरोः सुतं शरैः ॥ २६.२३१ ॥
 स तेन बाणैर्बहुभिः प्रपीडितो विभिन्नगात्रः क्षतजम्बुताङ्गः ।
 व्यावृत्य नेत्रे कुपितो मलङ्घनुर्विष्कार्य बाणै रजनीं यकार ॥ २६.२३२ ॥
 सोऽक्षोडिणीं तां क्षणमात्रतः क्षरन्मडाशरं स्तानपि राक्षसान् क्षयम् ।
 निनाय पुत्रं य घटोत्कचस्य निष्टयं पुरा योऽञ्जनवर्मनामकः ॥ २६.२३३ ॥
 निरीक्ष्य सेनां स्वसुतं य पातितं घटोत्कचो द्रोणसुतं शरेण ।
 विव्याध गाढं स तु विह्वलो ध्वजं समाश्रितश्चाऽशु ससंज्ञकोऽभवत् ॥ २६.२३४ ॥
 उत्थाय बाणं यमदण्डकल्पं सन्धाय यापे प्रविदुष्य राक्षसे ।
 मुभोय तेनाभिहतः पपात विनष्टसंज्ञः स्वरथे घटोत्कचः ॥ २६.२३५ ॥
 विमूर्च्छितं सारथिरस्य दूरं निनाय युद्धाज्जगतो विपश्यतः ।
 द्रौणिश्च सेनां निशि तैः शरोत्तमैर्व्यद्रावयत्पाण्डवसोमकानाम् ॥ २६.२३६ ॥
 संज्ञामवाप्याथ घटोत्कचोऽपि कुब्जोऽविशत्कौरवसैन्यमाशु ।
 विद्रावयामास स बाणवर्षैः प्रकम्पयामास मडारथां स्तथा ॥ २६.२३७ ॥

अश्वत्थक्षी । तदैव पार्थ प्रति योद्धुमागतं वैकर्तनं वीक्ष्य जगत्पतिर्दरिः ।
 घटोत्कचं प्राङ्घ्रिणोऽच्छक्तिमुत्रां तस्मिन्भोक्तुं पार्थरक्षार्थमेव ॥ २६.२३८ ॥
 स कर्णामाढ्यं युयोध तेन तस्यानु दुर्योधनपूर्वकाश्च ये ।
 द्रोणेन चैतान् समरे स ऐको निवारयामास ममर्द याधिकम् ॥ २६.२३९ ॥
 ते बाध्यमाना बभूवुः शो बलीयसा कर्णं पुरोधाय तमभ्ययोधयन् ।
 न विव्यथे तत्र रणे स कर्णः स्ववीर्यमास्थाय महास्रवेत्ता ॥ २६.२४० ॥
 निवारयामास गुरोः सुतं तदा भीमस्त्रिगताञ्छतमन्युनन्दनः ।
 अलम्बलो नाम तदैव राक्षसः समागमद्भीमसुतं निहन्तुम् ॥ २६.२४१ ॥
 युद्ध्वा प्रगृह्यैनमथो निपात्य घटोत्कचो भूमितल् । अेऽसिनाऽस्य ।
 उद्धृत्य शीर्षं तु सुयोधनेऽक्षिपद्विषेद्दुरत्राभिलभूमिपालाः ॥ २६.२४२ ॥
 अलायुधोऽथाऽगमद्गुर्वीर्यो नराशनस्तं स घटोत्कचोऽभ्ययात् ।
 युद्ध्वा मुहूर्त्तं स तु तेन भूमौ निपात्य तं यज्ञपशुं यकार ॥ २६.२४३ ॥
 अथास्य शिर उद्धृत्य क्रोधादुर्योधनोरसि ।
 चिक्षेप तेन सम्भ्रान्ताः सर्वे दुर्योधनादयः ॥ २६.२४४ ॥
 घटोत्कचबलप्यात्थै समर्थेनापि यो रणे ।
 न हतो भीमसेनेन हतोऽस्मिन् भैमसेनिना ॥ २६.२४५ ॥
 सर्वे सञ्चोदयामासुः कर्णं शक्तिविभोक्षणे ।
 अस्मिन् हते हतं सर्वं किं नः पार्थः करिष्यति ॥ २६.२४६ ॥
 अेवं सञ्चोदयमानः स धार्तराष्ट्रैः पुनः पुनः ।
 डैऽिम्बेनार्धमानैस्तु स्वयं य भृशपीडितः ।
 आदत्त शक्तिं विपुलां पाकशासनसम्भताम् ॥ २६.२४७ ॥
 तामम्बरस्थाय घटोत्कचाय शैलोपमायातुलविक्रमाय ।
 चिक्षेप मृत्यो रसनोपमामलं प्रकाशयन्तीं प्रतिशो द्दिशश्च ॥ २६.२४८ ॥
 अश्वत्थक्षीर्षं भिषावक्षाः स तथा पपात विचूर्णयञ्छुभ्रुवलं हतोऽपि ।
 तस्मिन् हते जडुषुर्धार्तराष्ट्रा उच्युक्कुशुर्दुधुवुश्चाम्भराणि ॥ २६.२४९ ॥
 तदा ननर्त डेशवः समाश्लिषथ्य हृत्गुनम् ।
 ननाद शङ्खमाधमज्जडास योरुनिस्वनः ॥ २६.२५० ॥

तमपृच्छद्गुडाकेशः किमेतदिति दुर्मनाः ।
उते सुतेऽग्रजेऽस्माकं वीरे किं नन्दसि प्रभो ॥ २६.२५१ ॥
तमाह भगवान् कृष्णो दिष्ट्या जिवसि कृत्स्नम् ।
त्वदर्थं निहिता शक्तिर्विमुक्ताऽस्मिन् हि राक्षसे ॥ २६.२५२ ॥
ततो युधिष्ठिरो दृग्भादमर्षाभ्याभ्यवर्तत ।
कर्णं प्रति तमाहाथ कृष्णद्वैपायनः प्रभुः ॥ २६.२५३ ॥
यथाऽर्जुनो निहन्तव्यस्तयाऽसौ राक्षसो हतः ।
तन्मा शृण्वस्त्वं राजेन्द्र दिष्ट्या जिवति कृत्स्नम् ।
ऽत्युक्त्वा प्रथयौ व्यासस्ततो युद्धमवर्तत ॥ २६.२५४ ॥
भीमार्जुनाभ्यामिह उच्यमाने भवे कुण्डामितरैश्च पाण्डवे ।
प्रदीपहस्ता अथ योधकाश्च सर्वेऽपि निद्रावशगा अभूवुः ॥ २६.२५५ ॥
दृष्ट्वैव तानाह धनञ्जयस्तदा स्वप्न्यन्तु यावच्छशिनः प्रकाशः ।
ऽतीरिता आशिषः कृत्स्ननाथ प्रयुज्य सर्वे सुषुप्तुर्यथास्थिताः ॥ २६.२५६ ॥
पुनश्च चन्द्रेऽभ्युदिते युधे ते समाययुः शस्त्रमहास्त्रवर्षाः ।
तत्राऽयातः सात्यकिं सोमदत्तो भूरिश्च ताभ्यां युयुधे स अेकः ॥ २६.२५७ ॥
हतौ य तौ पेततुस्तेन भूमौ बाह्वीक अेनं समरे त्वयोधयत् ।
स सात्यकिं विरथीकृत्य भाणं वधाय तस्याऽशु भुमोच वीरः ॥ २६.२५८ ॥
शियच्छेद तं भीमसेनस्त्रिधैव तस्मै शतघ्नीं प्रजडार बाह्विकः ।
तथा हतो विह्वलितो वृकोदरो जघान तं गदया सोऽपतय्य ॥ २६.२५९ ॥
बाह्विकः प्रार्थयामास पूर्वं स्नेहपुरस्सरम् ।
श्रिच्छङ्खक्ष्वम् । भीमं त्वयैव हन्तव्यो राजेऽहं प्रीतिमिच्छता ।
तदा यशश्च धर्मं य लोकं य प्राप्नुयामहम् ॥ २६.२६० ॥
ऽत्युक्त आह तं भीमो नितरां व्यथितस्तदा ।
हन्यां नैवान्यथा युद्धे तत्ते शूश्रूषाणं भवेत् ।
ऽति तेन हतस्तत्र भीमसेनेन बाह्विकः ॥ २६.२६१ ॥
उते बाह्विके कौरवा भीमसेनमभ्याजग्मुः कर्णदुर्योधनाद्याः ।
द्रौणिं पुरस्कृत्य गुरुं य पार्षतः सभ्रातृकः सात्यकिना समभ्ययात् ॥ २६.२६२ ॥
सं शमकैरेव पार्थो युयोध तद्युद्धमासीदति रौद्रमद्भुतम् ।

अक्षोडिणी तत्र भीमार्जुनाभ्यां निसूदिता रात्रियुद्धे समस्ता ॥ २६.२६३ ॥

ततः सूर्यश्चाभ्युदितस्तदाऽतिघोरं द्रोणः कर्म युद्धे यकार ।

स पाञ्चालानां रथवृन्दं प्रविश्य जघान उस्त्यश्चरथान्नरांश्च ॥ २६.२६४ ॥

विद्रावितास्तेन मडारथाश्च नैवाविन्दञ्छर्म बाणान्धकारे ।

युवेव वृद्धोऽपि यथार युद्धे स उग्रधन्वा परमास्त्रवेत्ता ॥ २६.२६५ ॥

रथार्बुदं तेन उतं य तत्र ततः सडस्रं गुणितं नराणाम् ।

ततो दशां शो निहतो डयानां गजार्बुदं यैव रणोल्कटेन ॥ २६.२६६ ॥

तथा विराटद्रुपदौ शराभ्यां निनाय लोकं परमाजिमध्ये ।

ततो विजित्यैव गुरोः सुतादीन् धृष्टद्युम्नं भीमसेनो जुगोप ॥ २६.२६७ ॥

धृष्टद्युम्नो भीमसेनाभिगुप्तो द्रोणं उन्तुं यत्नमुग्रैश्चकार ।

निवारयामास गुरुः शरौघैर्धृष्टद्युम्नं सोऽपि तं सायकेन ।

विव्याध तेनाभिहतः स मूर्च्छामवाप विप्रो निषसाद याऽशु ॥ २६.२६८ ॥

धृष्टद्युम्नः सत्वरं षड्गयर्मणी आदाय तस्याऽरुरुडे रथोत्तमम् ।

संज्ञामवाप्याथ गुरुः शरौघैः प्रादेशमात्रैर्व्यथयामास तं य ॥ २६.२६९ ॥

स तैरतिव्यथितस्तद्रथाभ्य परावृत्तः स्वं रथमारुरोड ।

सुसं रब्धौ तौ पुनरेव युद्धं सञ्चकतुर्वृष्टशराम्बुधारी ॥ २६.२७० ॥

ञ्चक्ष्वंघवार्यं शत्रुं स शरैर्ब्रह्मास्त्रमसृजद्विजः ।

तेन सन्दाडयामास पाञ्चालान् सुभङ्गन् रणे ।

पुरुजित्तुन्तिभोजश्च तेनान्ये य उतास्तदा ॥ २६.२७१ ॥

भीमोऽर्जुनः सात्यकिश्च पर्यायेण गुरोः सुतम् ।

दूरतो वारयामासुर्महत्या सेनया सड ॥ २६.२७२ ॥

कर्णदुर्योधनादींश्च शल्यं भोजं कृपं तथा ।

भीमार्जुनौ शरौघेण वारयामासतू रणे ॥ २६.२७३ ॥

तत्र भीमो गजानीकं जयत्सेनं य मागधम् ।

जघान सुभङ्गुश्चैव मागधानां रथप्रजान् ॥ २६.२७४ ॥

अथ माव् । अवराजस्य त्वश्वत्थामाभिधं गजम् ।

भीमसेनहतं दृष्ट्वा वासुदेवप्रयोदितः ।

अश्वत्थामा उत धृति प्राड राजा युधिष्ठिरः ॥ २६.२७५ ॥

अश्वत्थामवधं श्रुत्वा नाडं योत्स्य षति स्वयम् ।
 पुरोक्तं धर्मजायैव तेन द्रोणो युधिष्ठिरम् ॥ २६.२७६ ॥
 ब्रूहि सत्यमिति प्राड सत्यमित्येव सोऽब्रवीत् ।
 उपां शु कुञ्जरश्चेति द्रोणोऽतो व्यथितोऽभवत् ॥ २६.२७७ ॥
 तस्य भीमो रथेषां य गृहीत्वा न तवेदृशम् ।
 योग्यं गुणवतो नित्यं परधर्मापञ्चवनम् ॥ २६.२७८ ॥
 एत्याड भस्था मुनयश्चालमेडीति तं तदा ।
 उच्युस्तदपिलं ज्ञात्वा द्रोणः शस्त्रमवासृजत् ॥ २६.२७९ ॥
 स न्यस्य कर्माणि तदाऽपिलानि योगारूढः परमं वासुदेवम् ।
 सर्वेश्वरं नित्यनिरस्तदोषं ध्यायन्मुक्त्वा देहमगात्स्वधाम ।
 तं केशवः पाण्डवा गौतमश्च यान्तं स्वलोकं दृक्षुर्विडायसा ॥ २६.२८० ॥
 धृष्टद्युम्नः पाण्डवैर्वार्यमाणोऽप्यगात्प्रसृगं यर्म याऽदाय तत्र ।
 छित्वाऽसिना तस्य शिरः पुनश्च रथं स्वकीयं त्वरया समास्थितः ।
 श्चिच्छेत्क्ष्वेदं दृष्ट्वा कृपस्तं सुभृशं भयार्दितः सम्प्राद्रवद्वाजिनमेकमास्थितः ॥ २६.२८१ ॥
 सञ्छिन्ने द्रोणशिरसि गर्ड्यामास वासविः ।
 युधिष्ठिरं य पाञ्चाल्यं सात्यकिश्चापि कोपितः ॥ २६.२८२ ॥
 धृष्टद्युम्नस्तु तावाड कथं भूरिश्रवा उतः ।
 षति तं सात्यकिः कुब्जो गदापाणिः समभ्ययात् ।
 आह्वयामास पाञ्चाल्यस्तं धृतासिरविस्मयः ॥ २६.२८३ ॥
 तदा जग्राड शैनेयं भीमः कृष्णप्रयोदितः ।
 शमयामास पार्थं य पाञ्चाल्यस्नेहयन्त्रितः ॥ २६.२८४ ॥
 ते वासुदेवेन तदाऽनुशिक्षिताः स्नेहं पुनः पूर्ववदापुरुत्तमम् ।
 यत्ताश्च युद्धाय समुद्यताश्च तदाऽगमद्द्रौणिरप्यात्तधन्वा ॥ २६.२८५ ॥
 आश्रुत्य तातं निहतं प्रतिज्ञां चकार निः शेषरिपुप्रमाथने ।
 नारायणस्त्रं विससर्ज कोपात्तदा भीता भीममृते समस्ताः ॥ २६.२८६ ॥
 युधिष्ठिरः प्राड विषण्णयेतनः शैनेयपूर्वाः प्रतियान्तु सर्वे ।
 सभ्रातृकोऽडं द्रौणिवरास्त्रमग्नौ भवेयमित्यत्र जगाद केशवः ॥ २६.२८७ ॥
 नमध्वमस्त्रस्य ततो विमोक्षयथेत्यथ प्राणेश्च धनञ्जयादिकाः ।

सर्वे न भीमस्तदमुष्य मूर्ध्नि पपात सोऽग्नाविव सं स्थितोऽग्निः ॥ २६.२८८ ॥

अदृश्यमाने भीमेऽपि वह्नौ वह्निरिव स्थिते ।

अवेष्टयद्भारुणेन पार्थोऽत्राऽत्मप्रपत्तये ॥ २६.२८९ ॥

न दहे पतितास्त्रस्य बहिर्वेष्टनतः कृत्वम् ।

तथाऽपि स्नेहवशगो वेष्टयामास कृत्वुनः ॥ २६.२९० ॥

अमोघत्वं निजास्त्रस्य भीमस्यावध्यतामपि ।

साधयन् सार्जुनः कृष्णो भीमस्य रथमारुढत् ॥ २६.२९१ ॥

वेष्टितं वारुणास्त्रेण प्रविष्टं बाध्यतस्तदा ।

सहितत्वात्देशेन नरत्वाद्य कृत्वुनम् ॥ २६.२९२ ॥

अव्यक्ष्ण्वी । तदस्त्रं नादत्ताभ्यां स्वरथादवरोपिते ।

भीम आच्छिन्नहेतौ य तदस्त्रं शान्तिमागमत् ॥ २६.२९३ ॥

शुद्धक्षत्रियधर्मेषु निरतत्वाद्दृकोदरः ।

वाडनादवतीर्यान्वैः प्रएतेऽपि निरायुधैः ।

सायुधः सरथोऽयुद्ध्यदविषड्यमपीश्वरैः ॥ २६.२९४ ॥

स्वधर्मदानौ मित्राणां कर्तव्यं यन्निषेधनम् ।

अतः सोऽन्यानपि प्राड मा गमध्वमिति स्वयम् ॥ २६.२९५ ॥

नमस्कार्यमपि ङ्यस्त्रं न नम्यं श्रुवनेच्छया ।

समरे शत्रुणा मुक्तं तस्मात्तत्र यकार सः ॥ २६.२९६ ॥

अस्त्राभिमानो वायुर्हि देवताऽस्य हरिः स्वयम् ।

तस्माद्भीमं स्ववृपत्वान्नादृश्याग्निमग्निवत् ॥ २६.२९७ ॥

मनसैवाऽदरं यडे भीमोऽस्त्रे य हरौ तदा ।

क्षत्रधर्मानुसारेण न ननाम य बाध्यतः ॥ २६.२९८ ॥

वासुदेवः स्वकीयास्त्रं भीमं यामोघमेव तु ।

साधयित्वाऽनन्तशक्तिः पुनरश्वानयोदयत् ॥ २६.२९९ ॥

पुनः प्रयोक्तुमस्त्रं तं धार्तराष्ट्रोऽभ्यथोदयत् ।

द्रौणिर्न शक्यमित्युक्त्वा धृष्टद्युम्नं समभ्ययात् ॥ २६.३०० ॥

आयान्तमीक्ष्यैव गुरोः सुतं तं धृष्टद्युम्नं सात्यकिरन्वयाद्गुरो ।

उभौ य तौ सायकाभ्यामविध्यन्निपेतुस्तौ य विमूर्च्छितौ रणे ॥ २६.३०१ ॥

भीमस्याभ्यागतस्याश्वान् द्रौणिर्व्यद्रावयद्राणे ।
सं स्थापयति तान् भीमे ददर्श द्रौणिमर्जुनः ॥ २६.३०२ ॥

ततोऽर्जुनस्तं प्रतियोद्धुमागमद्भुक्षा वायः श्रावयन् कुध्दुः ।
तत्राऽग्नेयं द्रौणिरभुञ्ज्यदस्त्रं तेन व्यासा पृतना पाण्डवानाम् ॥ २६.३०३ ॥

अथक्क्ष्वीषोऽक्षोऽक्षिणी निडता यात्र सेना पार्थ सयानं हरिरुज्जहार ।
शुवन्तमालोऽय सुरेन्द्रनन्दनं द्रौणिः कोपात्कार्मुकं यापडाय ।
यथौ तमागत्य जगाद कृष्णो वेदान्तकृत्यूर्णषाऽग्नुययैः ॥ २६.३०४ ॥

मा याडि साक्षाद्भिरिशः सुराणां कार्याय भूमौ बलवानजायथाः ।
मडय्य कर्ष्यं पुनरस्ति दृष्टं तवाऽशु तय्य प्रतिपादयेति ॥ २६.३०५ ॥

तथोदितः प्रातरिति ब्रुवाणो यथौ प्राणभ्याभिलवेद्योनिम् ।
ययुस्तमन्वेव सुयोधनाद्यो दुःभानतास्ते शिबिराय भीताः ॥ २६.३०६ ॥

पार्थाश्च सर्वे मुदिता जनार्दनं परं स्तुवन्तः शिबिराय जग्मुः ।
तत्रापि रात्रावमितान् उर्रेर्गुणाननुस्मरन्तो मुमुदुः समेताः ॥ २६.३०७ ॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
नारायणस्त्रोपशमनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥

अथ सप्तविंशोऽध्यायः ।

(कर्णवधः)

ॐ । अथानुज्ञामुपादाय द्रौणोर्दुर्योधनो नृपः ।
कर्णं सेनापतिं यके सोऽगाधुध्यायं दं सितः ॥ २७.१ ॥

तत्राभवद्युद्धमतीव दारुणं पाण्डोः सुतानां धृतराष्ट्रजैर्गजे ।
तत्रोद्यद्भिप्रतिमे प्रदृश्यते भीमो यथोधन् सविताऽतिनिर्मलः ॥ २७.२ ॥

तं कालयन्तं नृपतीन् क्षेमधूर्तिरभ्यागमत्तस्य गजं जघान य ।
तं वीर्यमत्तं प्रतिलभ्य भीमो निनाय मृत्योः सधनाय शीघ्रम् ॥ २७.३ ॥

निडत्य तं मारुतिरभ्यङ्गन्तच्छिरं सि यूनां परपक्षपातिनाम् ।
विक्षोभयामास य शत्रुसैन्यं सि डो यथैव श्वसृगालयूथम् ॥ २७.४ ॥

सङ्क्षोभ्यमाणं तदनीकमीक्ष्य द्रौणी रथेन प्रतिजग्मिवां स्तम् ।

तद्युद्धमासीदतिघोरमद्भुतं पुरा यथा नाऽस्य च कस्यचित्त्वच्यित् ॥ २७.५ ॥

दृष्ट्वैव तद्देवगन्धर्वविप्रा उच्युर्नोद्गृह्यपूर्वं सुयुद्धम् ।

नयोत्तरं वाऽपि भविष्यतीदृक्कलां य सर्वाणि न षोडशीभियुः ॥ २७.६ ॥

नैतादृशी ज्ञानसम्पद्धलं वा द्वयं कुतो वायुमृते शिवं तथा ।

द्वयोः समाहार एव द्वयोरपि ज्ञानस्य बाह्योश्च बलस्य सूजितः ॥ २७.७ ॥

धृतीर्यमाणो विबुधैर्नरोत्तमौ दिशः समस्ता गगनं च पत्रिभिः ।

निरन्तरं यङ्कतुरुत्तमोजसौ दृष्ट्वैव तद्भीतिमगुर्भङ्गारथाः ॥ २७.८ ॥

शरासने मारुतिना निराकृतो द्रौणिर्महास्त्राणि मुमोय तस्मिन् ।

तान्यस्त्रवर्षैर्बलवानविस्मयः सं शामयामास सुतोऽनिलस्य ॥ २७.९ ॥

पुनः शरैरेव परस्परं तावयुद्ध्यतां चित्रमलं य सुष्ठु ।

तदा तुभीमस्य शरैर्भृशार्तो द्रौणिः पपाताऽशु दृढे विचेतनः ॥ २७.१० ॥

भीमश्च विह्वलतनुः स तु किञ्चिदेव पूर्वं गते गुरुसुते प्रथमौ क्षणेन ।

निर्धूतयुद्धश्रम आत्तधन्वा योद्धुं गजौघं प्रतिनादितेशः ॥ २७.११ ॥

ञ्चक्षुः । तस्मिन् गजान्मर्दयति धार्तराष्ट्रो युधिष्ठिरम् ।

अगाद्युद्धाय तौ युद्धं राजानौ यङ्कतुश्चिरम् ॥ २७.१२ ॥

तत्र तं विरथं यङ्के सडसैव युधिष्ठिरः ।

स गदाभादटे गुर्वी तं भीमोऽभ्यपतद्गदी ॥ २७.१३ ॥

दृष्ट्वा कृपस्तं स्वरथमारोप्यापययौ ततः ।

तदैव कर्णकुलौ भृशं बाणैरयुद्ध्यताम् ॥ २७.१४ ॥

नकुलं विरथं कृत्वा कर्णोऽथ प्रपलायितम् ।

अनुद्धृत्य य वेगेन कण्ठे धनुस्वासृजत् ॥ २७.१५ ॥

उक्त्वा य पुरुषा वायः कुन्त्या वयनगौरवात् ।

न जघानैव नकुलं विसृज्य य यथौ परान् ॥ २७.१६ ॥

विन्दानुविन्दावथ कैकयौ रणे समासदत्सात्यकिरुग्रविक्रमः ।

तयोरमुष्याभवदुग्रवैशसं प्रवर्षतोरुत्तमसायकान् बडून् ॥ २७.१७ ॥

ताभ्यां निरुद्धः सडसा जडार तत्रानुविन्दस्य शिरोऽथ विन्दः ।

युयोध शैनेयमथारथावुभौ परस्परं यङ्कतुरुत्तमाडवे ॥ २७.१८ ॥

ततश्च यर्मासिधरौ प्रयेरतुः श्येनौ यथाऽकाशतत् । अे कृतश्रमौ ।
 निःकृत्य थान्योन्यमुभौ य यर्माणी वरासिपाणी युगपत्समीयतुः ॥ २७.१८ ॥
 तत्रापडस्तेन शिरः सङ्कुण्डलं जडार विन्दस्थ मृधे स सात्यकिः ।
 निःकृत्य तं भन्धुजनैः सुपूजितो जगाम शत्रूनपरान् प्रकम्पयन् ॥ २७.२० ॥
 कृपमायान्तभीक्ष्यैव तपसां मां प्रपीडयेत् ।
 एति मत्वा पार्षतस्तु भीमं शरणाभेयिवान् ॥ २७.२१ ॥
 कर्णं समन्तात्प्रतिकालयन्तं वरुथिनीमिन्द्रसुतः समभ्ययात् ।
 क्षणात्तमाज्ञौ विरथं य यके ततोऽपडारं स यकार यम्वाः ॥ २७.२२ ॥
 पराजितः सं यति सूर्यसूनुः सुतेन शकस्य स धार्तराष्ट्रम् ।
 खिन्ध्य । जगाद बाहुं प्रतिगृह्य पार्थो जिगाय मामन्यमनस्कमाज्ञौ ॥ २७.२३ ॥
 कामं रथो मे धनुरायमेधं दत्तं भृगूणामधिपेन द्विव्यम् ।
 यन्ता नताद्दृग्भम यादृशो हरिः शल्यो यदि स्यात्त्वदरिं निःकन्याम् ॥ २७.२४ ॥
 एतीरिते सौत्यकृते स शल्यं प्रोवाय स कुङ्क एवाभवत्तदा ।
 दुर्योधनो रथिनः सारथेस्तु व्यावर्णयन्नुत्तमतामशामयत् ॥ २७.२५ ॥
 बुद्ध्या बलेन ज्ञानेन धैर्याद्यैरपि योऽधिकः ।
 रथिनः सारथिः स स्यादर्थुनस्य यथा हरिः ।
 यथा शिवस्य ब्रह्माऽभूद्वदतस्त्रिपुरं पुरा ॥ २७.२६ ॥
 एत्याद्विवाक्यैः सं शान्त एव शल्योऽस्य सारथिः ।
 अबभूव तेन सलितः सेनां व्यूह्य रवेः सुतः ॥ २७.२७ ॥
 गच्छन् युद्धाय दर्पोण प्राड यो मेऽर्जुनं पुमान् ।
 दृश्येत्तस्य दास्यामि प्रीतो वित्तमनर्गल् अम् ॥ २७.२८ ॥
 एति ब्रुवन्तं बहुशः प्राड शल्यः प्रडस्य य ।
 निवातकवथा येन उता दग्धं य भाएऽवम् ।
 को नाम तं जयेन्मर्त्यो दृष्टो वोऽपि स गोत्रे ॥ २७.२९ ॥
 काकगोमायुधर्मा त्वं उं ससिं डोपमं रणे ।
 मा याडि पार्थ मा याडि उतोऽनेन यमक्षयम् ॥ २७.३० ॥
 एत्युक्ते रविज्ञो मद्रान्नितरां पर्यकुत्सयत् ।
 शल्योऽपि सर्वदृशेषु नीयमध्योत्तमा नराः ।

सन्तीत्युक्त्वाऽस्य सारथ्यं यङ्के पार्थङितेप्सया ॥ २७.३१ ॥

कर्णोऽथ शल्यनियतेन रथेन पार्थसेनामवाप्य विदुधाव शरैः समन्तात् ।

सं रक्षितो युधि सुयोधनगौतमाद्यैराचार्यजेन य मडास्त्रविदां वरेण ॥ २७.३२ ॥

तं भीमपार्थतशिनिप्रवरामिगुमा सा पाण्डवेयपृतनाऽभिववर्ष आणैः ।

तां सूर्यसूनुरथ आणवैरैर्विदार्य सम्प्राद्यच्छितशरैरपि धर्मसूनुम् ॥ २७.३३ ॥

अश्वथी । कृत्वा तमाशु विरथं धनुरस्य कण्ठे सज्यं निधाय परुषा गिर आल योऽश्वैः ।

दृष्ट्वैव मारुतिरमुं भृशमातुतोऽद्युयोधनं विरथकार्मुकमत्र कृत्वा ॥ २७.३४ ॥

तं प्राणसं शयगतं नृपतिं निरीक्ष्य कर्णं जगाद युधि मद्रपतिः प्रदश्यं ।

यस्यार्थं अवे समरस्त्वमियं य सेनां तं त्वं यमस्य सदनं प्रथियासुमध ।

भीमेन पीडितममुं परिपालि शीघ्रं किं ते युधिष्ठिरमिमं डि मुधाऽभिपीड्य ॥ २७.३५ ॥

श्रुत्वाऽस्य वाक्यमतिहाय युधिष्ठिरं तं कर्णो ययौ नृपतिरक्षाणतत्परोऽलम् ।

दृष्ट्वैव तं पवनसूनुरभि त्वियाय क्रोधाद्दिधक्षुरिव कर्णमभेयधामा ॥ २७.३६ ॥

राजावनाय शिनिपुङ्गवपार्थतौ य सन्दिश्य कर्णमभिगच्छत आस रुपम् ।

अन्ते कृतान्तनरसिं हतनोर्यथैव विषणोर्दरं त्रसत आत्तसमस्तविश्वम् ।

तद्वेगतः प्रथिययाल धरा समस्ता विद्राविता य सकला प्रतिवीरसेना ॥ २७.३७ ॥

वैकर्त्तनेन शरसञ्चयताडितः स आणं य वज्रसदृशं प्रभुमोय तस्मिन् ।

तेनाऽलतो मृतकवत्स पपात कर्णो भीमः क्षुरं य जगृडेऽभिययौ य पद्व्याम् ॥ २७.३८ ॥

निन्दां हरेस्तु विदधाति परोक्षगोऽपि यस्तं प्रगृह्य करवाणि विजिं हमेव ।

अवे डि वायुतनयस्य मडाप्रतिज्ञा छेत्तुं स तेन रविजस्य ससार जिं हाम् ॥ २७.३९ ॥

आयान्तमन्तिकममुं प्रसमीक्ष्य शल्यो नेत्याल डेतुभिरडो न मृषा प्रतिज्ञा ।

कार्या त्वयैव पुरुडूतसुतस्य जिं हाम् मा तेन पातय मरुत्सुत सूतसूनोः ॥ २७.४० ॥

धृत्युक्त्वा प्रभुभात्तस्य रथेनैव तु मद्रशट् ।

वैकर्त्तनमपोवाल सर्वलोकस्य पश्यतः ॥ २७.४१ ॥

जित्वा सूर्यसुतं भीमः कौरवाणामनीडिनीम् ।

सर्वा विद्रावयामास द्रौणिदुर्योधनावृताम् ॥ २७.४२ ॥

अक्षोडिणीत्रयं तेन तदा विलुल् । धतं क्षणात् ।

तदैव गुरुपुत्रोऽयात्याण्डवानामनीडिनीम् ॥ २७.४३ ॥

विमृद्य सकलां सेनां कृत्वा य विरथं नृपम् ।

धृष्टद्युम्नं यमौ चैव सात्यकिं द्रौपदीसुतान् ।
 क्षाणेन विरथीकृत्य सर्वाश्वके निरायुधान् ॥ २७.४४ ॥
 अश्वधीः । तान् भग्नदधान् रणतोऽपयातानन्वेव बाणवृतमन्तरिक्षम् ।
 कुर्वन् यथौ धर्मराजस्तमाह किं नः स्वधर्मे निरतान् विहं सि ॥ २७.४५ ॥
 क्षत्रियान् परधर्मस्थो मा हिंसीरिति योदितः ।
 प्रहस्य तान् विहायैव यथौ यत्राव्युतार्जुनौ ॥ २७.४६ ॥
 सं शमकैस्तत्र सं युद्ध्यमानं समाह्वयामास सुरेशसूनुम् ।
 स बाणयुक्तं भुजगेन्द्रकल्पमुन्नम्य बाहुं युधये सुशूरम् ॥ २७.४७ ॥
 पार्थः सं शमकगणैः सं सृष्टः समरार्थिभिः ।
 आहूतो द्रौणिना चैव कार्यं कृष्णमपृच्छत ।
 योदयामास य उयान् कृष्णो द्रौणिरथं प्रति ॥ २७.४८ ॥
 उभौ य तावस्त्रविदां प्रधानौ महाबलौ सं यति ज्ञतदधी ।
 शरैः समस्ताः प्रदिशो दिशश्च द्रोणेन्द्रसूनु तिमिराः प्रयङ्क्तुः ॥ २७.४९ ॥
 द्रौणिस्तदा स्थन्धनवाजिरोमस्वरोमकूपध्वजकामुडिभ्यः ।
 शरानमोधान् सततं सृजानो बभन्ध पार्थ शरपञ्जरेण ॥ २७.५० ॥
 तस्मिन्निबद्धे हरिप्रमेयो विभोधयामास सुरेन्द्रसूनुम् ।
 आलिङ्गनेनास्य ददौ बलं य स उत्थितोऽस्त्राण्यमुयन्महान्ति ॥ २७.५१ ॥
 निवार्य तान्यस्त्रवरैर्गुरोः सुतश्चिच्छेद य जयां युधि गाण्डिवस्य ।
 ववर्ष पार्थ य शरैरथाऽन्या ज्याऽसीत्तथा गाण्डिवं सोऽप्ययुङ्क्त ॥ २७.५२ ॥
 ततः शरेण कुपितः शितेन द्रौणिसारथेः ।
 शिरो जहार कौन्तेयः सारथ्यं सोऽकरोत्स्वयम् ॥ २७.५३ ॥
 शरान् विसृजता तेन सारथ्यमपि कुर्वता ।
 शरकुटेन पार्थः स पुनर्बद्धो द्विजन्मना ॥ २७.५४ ॥
 पुनरालिङ्ग्य कृष्णस्तमधाश्चत्रुविघातकम् ।
 बलमस्मिं स्ततः पार्थः उत्तस्थौ शरयापभृत् ।
 ववर्ष यशरान् भूयो द्रोणपुत्रेऽरिमर्दनः ॥ २७.५५ ॥
 शिश्नश्चिव् । पुनस्तस्य नुनोद जयां द्रौणिः सन्धाय तां पुनः ।
 पार्थो द्रोणसुतस्याश्वरश्मीश्चिच्छेद सायकैः ॥ २७.५६ ॥

विरश्मयो लया द्रौणोः पुनः पार्थशराडताः ।
 अपोडुर्दूरमेतस्मात्सोऽपि सं स्थाप्य तान् पुनः ।
 शिन्तयामास नैतस्मादधिकं शक्यतेऽर्जुने ॥ २७.५७ ॥
 सारथित्वात्केशवस्य ध्वजस्थत्वाद्धनूमतः ।
 गाण्डिवत्वात्कार्मुकस्य येषुध्वोरक्षयत्वतः ॥ २७.५८ ॥
 अवध्यत्वात्तथाऽश्वानामभेद्यत्वाद्द्रथस्य च ।
 अतो योद्धुं समर्थोऽपि नाद्य यामि धनञ्जयम् ॥ २७.५९ ॥
 अेवं स मत्वा प्रविवेश सेनां पाण्डोः सुतानामथ तं समव्ययात् ।
 पाण्डयस्तथोरास सुयुद्धमद्भुतं प्रवर्षतोः सायकपूगमुग्रम् ॥ २७.६० ॥
 अष्टावष्टशतान्युद्धुः शकटानि यदायुधम् ।
 अहस्तदष्टभागेन द्रौणिश्चिक्षेप तत्र ७ ॥ २७.६१ ॥
 अथ तं विरथं कृत्वा छित्वा कार्मुकमाडवे ।
 सङ्कुण्डलं शिरो द्रौणिर्जडार मकुटोज्ज्वलम् ॥ २७.६२ ॥
 अथ विद्रावयामास पृतनां पाण्डवीं शरैः ।
 तदा जघान पार्थोऽपि दण्डधाराभ्यमागधम् ॥ २७.६३ ॥
 विद्राप्यमाणां पृतनां निरीक्ष्य गुरोः सुतेनाव्यगमत्स्वरवान् ।
 धृष्टद्युम्नस्तं स त्रिभुवोः सुपापं लनिष्ये त्वामद्य युद्धे गुरुद्वम् ॥ २७.६४ ॥
 धृत्युक्तो दृश्यामास पार्थतः भङ्गमुत्तमम् ।
 अयं तव पितुर्दन्ता वद्विष्यति तवोत्तरम् ॥ २७.६५ ॥
 धृत्युक्त्वा धनुरादाय ववर्ष यशरान् बभूव ।
 तयोः समभवद्युद्धं तुमुलं रोमलर्षणम् ॥ २७.६६ ॥
 अश्वम् । तत्र पार्थतं द्रौणिः क्षणेन विरथायुधम् ।
 कृत्वाऽन्ताय शरां स्तीक्ष्णान्भुभोय नय तस्य ते ।
 त्वयं च त्रिच्छिदुर्द्रौणिः भङ्गाडस्तोऽभिजग्मिवान् ॥ २७.६७ ॥
 भङ्गेन सास्त्रैः शस्त्रैरप्यनिर्भिण्णत्वात्त्वयं तदा ।
 मौर्व्यां ममन्य धनुषः पातयित्वा धरातत् । अ ॥ २७.६८ ॥
 आकृष्यमाणां पार्थतं दृष्ट्वा कृष्णप्रयोदितः ।
 पार्थो भीमश्चोत्तमः शरैरभिनजघ्नतुः ॥ २७.६९ ॥

स ताभ्यां वज्रसदृशैः शरैरभिहतो भृशम् ।
विसृज्य पार्श्वतं स्वीयमारुरोड रथं पुनः ॥ २७.७० ॥
जगाम च ततोऽन्यत्र पाञ्चाल्योऽपि रथं पुनः ।
आरुं ह्यान्यं स्वात्तधन्वा कृतवर्माणमभ्ययात् ॥ २७.७१ ॥
तयोरासीत्सुतमुलं युद्धमद्भुतदर्शनम् ।
तत्र नातिप्रयत्नेन पाञ्चाल्यो विरथायुधम् ।
अकार कृतवर्माणं तमपोवाड गौतमः ॥ २७.७२ ॥
अथ दुर्योधनो राजा माद्रेयावभ्ययाद्रथी ।
ताभ्यां तस्याभवद्भोरं युद्धमद्भुतदर्शनम् ।
तत्र नातिप्रयत्नेन तेन तौ विरथीकृतौ ॥ २७.७३ ॥
स्वयं युधिष्ठिरो राजा तदा तं समवारयत् ।
व्यश्रसूतध्वजं चक्रे तं च दुर्योधनो रणे ॥ २७.७४ ॥
अथाऽगतं सूर्यसुतं पुनश्च जगाम भीमो रभसो रथेन ।
दुर्योधनं यास्य समक्षमेव अकार वीरो विरथं क्षणेन ॥ २७.७५ ॥
निवार्य कर्णं च शरैरभुष्य सूनोः सुषेणस्य शिरश्चकर्त ।
पपात भूमौ स पितुः समीपे यथा उतः सत्यसेनोऽमुनैव ।
यथैव कर्णोऽवरजौ पुरैव निशायुद्धे कर्णपुरः प्रपातितौ ॥ २७.७६ ॥
उतं तमीक्ष्यैव विकर्तनात्मजः क्रोधान्वितो भीमसेनं विधाय ।
श्च्छिश्य । यथौ प्रमृष्टैव यमूं युधिष्ठिरं रथेऽपरे स्वश्रयुते व्यवस्थितम् ॥ २७.७७ ॥
न्यवारयेतां शिनिपौत्रपार्श्वतौ कृष्णासुताः सोमकसङ्घयुक्ताः ।
स तान् समस्तान् विरथान् विधाय युधिष्ठिरं प्राप युतं यमाभ्याम् ॥ २७.७८ ॥
निहत्य सोऽश्वान् युधि धर्मसूनोरारायुधौ तौ च यमौ अकार ।
तानेकयानोपगतान् पुनश्च मर्मर्द बाणैश्च वयोभिरुग्रैः ॥ २७.७९ ॥
तदैव मोक्षाय नृपस्य भीमो दुर्योधनं विरथं सं विधाय ।
विव्याध मर्मस्वतितीक्ष्णसायकैस्तं दर्शयामास रवेः सुताय ॥ २७.८० ॥
शल्यस्तदा धर्मसुतं विधाय कर्णो यथौ तत्र युधिष्ठिरोऽपि ।
गत्वा शनैः शिबिरं तत्र शिश्ये कर्णो यदा राजगृही जगाम ॥ २७.८१ ॥
द्रौणिः कृपश्चात्र तदैव जग्मतुस्तदा भीमो द्रौणिकर्णौ जगाम ।

यदा भीमो द्रौणिकर्णौ जगाम कृपो नृपं रथमारोपयञ्च ॥ २७.८२ ॥
 नृपं समादाय कृपेऽपयाते भीमार्द्धितौ द्रौणिकर्णौ शरौधैः ।
 विहाय तं जग्मतुः सोमकानां यमूं शरौधैरभिपातयन्तौ ॥ २७.८३ ॥
 अथात्र राजानमयक्षमाणो धनञ्जयो वासुदेवप्राणुनः ।
 अब्याययौ पार्षतः स्वां तु सेनां कर्णादतां वीक्ष्य कुङ्कुनपीडयत् ॥ २७.८४ ॥
 न्यवारयत्समायान्तं कपिप्रवरकेतनम् ।
 द्रौणिकर्णुः शासनश्चैव धृष्टद्युम्नमवारयत् ॥ २७.८५ ॥
 उभावतिरथौ तौ तु शास्त्रास्त्रैरव्यवर्षताम् ।
 दुः शासनः पार्षतश्च कुर्वन्तौ आणञ्जं तमः ॥ २७.८६ ॥
 तत्र दुः शासनेनाऽञ्जौ स्तम्भितो द्रुपदात्मजः ।
 यतमानोऽपि निर्यत्नः कृतो युद्धे निरायुधः ॥ २७.८७ ॥
 तदाऽभवद्युद्धमतीव दारुणं द्रौणोस्तनूजेन तु वज्रपाणोः ।
 तत्रापि बद्धः शरपञ्चरेण पार्थोऽपनुत्ताऽपि छि गाण्डिवज्या ॥ २७.८८ ॥
 ऋक्ष्ण्वी । पार्थोऽथ कृष्णोऽधितभाडुवीर्यो निहत्य सूतं गुरुपुत्रकस्य ।
 छित्वा यरश्मौ स्तुरगानमुष्य विद्रावयामास शरैः सुदूरम् ॥ २७.८९ ॥
 अतीत्य पुत्रं तु गुरोः समागते पार्थे कर्णो द्रावयामास सेनाम् ।
 पाण्डोः सुतानां शरवर्षधारो दुर्योधनश्चानु ययौ तमेव ॥ २७.९० ॥
 कर्णमायान्तमालोक्य द्रावयन्तं निजं यमूम् ।
 धनुस्त्वत्समादाय धृष्टद्युम्नो न्यवारयत् ॥ २७.९१ ॥
 तयोरासीन्मडद्युद्धं चिरं सममविश्रमम् ।
 तद्वैव सात्यकिर्वीरो दुर्योधनमवारयत् ॥ २७.९२ ॥
 निवारितः सात्यकिना रणे दुर्योधनो नृपः ।
 निहत्य सात्यकेरश्चान् द्रौपदेश्चापमच्छिनत् ॥ २७.९३ ॥
 तदन्तरैव कर्णोऽपि पार्षताश्चानपातयत् ।
 तयोर्विरथयोरेव भग्नं तत्पाण्डवं बलम् ॥ २७.९४ ॥
 बलं स्वकीयं बहुधा विभिन्नं समीक्ष्य भीमो मृगराजकेतुः ।
 कृत्वा धराकम्पकमुग्रनादं रणोऽव्ययालौरेवराजसैन्यम् ॥ २७.९५ ॥

नादेन बाणैश्च वृकोदरेण भद्रं तदा कौरवसैन्यमाशु ।
दिशो विदुद्राव सुयोधनोऽपि कृतो रणो तेन विवाङ्मनायुधः ॥ २७.६६ ॥
दृष्ट्वैव तत्पाण्डवानां य सेना समावृत्ता क्षिप्रमवार्यवेगा ।
तथा पुनः कौरवाणां भवं तद्भद्रं दूराद्दूरतरं प्रदुद्रुवे ॥ २७.६७ ॥
हन्यमानं दिशो यातं पाञ्चालैर्भीमसं श्रयात् ।
सुयोधनभवं दृष्ट्वा जज्जवालाऽधिरथिः कुधा ॥ २७.६८ ॥
सोऽमोघं रामदेवत्यमस्त्रं भार्गवसंज्ञितम् ।
सर्वास्त्रनाशकं दिव्यमप्रतिद्वन्द्वमाददे ॥ २७.६९ ॥
तस्य भीमपुरोगेषु सैन्येष्वमुच्यदुद्वलाणाम् ।
तदस्त्रं वर्जयामास भीमं रामप्रसादतः ।
अश्वघ्नीऽन्ये तु द्रुद्रुवुः केचिच्छिष्टाः प्रापुर्यमक्षयम् ॥ २७.७० ॥
नड्यस्त्रं द्रवमाणां स्तद्धन्ति तेन सपार्षिताः ।
पाञ्चाला द्रौपदेयाश्च शैनेयाद्याश्च सर्वशः ॥ २७.७० ॥
पलायनेनोर्वरिता अर्जुनोऽप्यस्त्रमुद्यतम् ।
वीक्ष्य प्रत्यस्त्रादीनं तदप्राप्यैव रवेः सूतम् ॥ २७.७० ॥
वासुदेवमिदं प्राड वर्जयित्वैव सूतजम् ।
अन्यत्र यामि नैवास्मादस्त्राज्जुवनमन्यथा ॥ २७.७० ॥
ऽत्युथिवां संपार्थं तं कृष्णोऽप्राप्यैव सूतजम् ।
अन्येनैव पथा भीमं प्रापयामास विश्वकृत् ॥ २७.७० ॥
तत्रार्जुनोऽवददभीमं याडि द्रष्टुं युधिष्ठिरम् ।
प्रवृत्तिं विद्धि भूपस्य मां तु सं शमका युधे ।
आह्वयन्ति ऽतोऽख्येष्वास्तानडं यामि तद्युधे ॥ २७.७० ॥
ऽत्युथिवां सं तमुवाय भीमो जानन् स्वबाह्वोर्बलमप्रमेयम् ।
सं शमकान् सूतजं कौरवांश्च योत्स्येऽडमेकस्त्वमुपैडि भूपम् ॥ २७.७० ॥
त्यक्त्वा रणं नाडमितो व्रजेयं न मां वदेत्स्व न युद्धभीतम् ।
ऽति भ्रुवाणां तमनन्तशक्तिः प्रीतः कृष्णः प्रशशं साधिकेष्टम् ॥ २७.७० ॥
यथौ युधिष्ठिरं द्रष्टुं शिबिरं सार्जुनो हरिः ।
दृष्ट्वा तौ नृपतिः कर्णं ऽतं मत्वा शशं स ऽ ॥ २७.७० ॥

अभिवाद्य उनिष्यामीत्युक्तः पार्थेन सा कुधा ।
 भृशं विनिन्द्य भीमत्सुमाह कृष्णाय गाण्डिवम् ।
 दैडि पुत्रं स राधाया उनिष्यति न सं शयः ॥ २७.१०८ ॥
 अथवा भीम अथैवं निवृत्ते त्वयि पातयेत् ।
 त्वं तु कुन्त्या वृथा सूतः क्लीबो मिथ्याप्रतिश्रुतः ॥ २७.११० ॥
 अहं हि सूतपुत्रेण क्लिष्टो मारुतितेजसा ।
 शिष्यक्ष्ण् । श्रुवामीत्यग्रजेनोक्त उद्धर्त्तासिमुत्तमम् ।
 वासुदेवस्तदाऽहं किमेतदिति सर्ववित् ॥ २७.१११ ॥
 तमाह गाण्डिवं दातुं यो वदेत्तद्गधो मया ।
 प्रतिज्ञातस्ततो हन्मि नृपमित्याह तं हरिः ॥ २७.११२ ॥
 सत्यस्य वयनं श्रेयः सत्यज्ञानं तु दुष्करम् ।
 यत्सतां हितमत्यन्तं तत्सत्यमिति निश्चयः ॥ २७.११३ ॥
 धर्मस्य यरणं श्रेयो धर्मज्ञानं तु दुष्करम् ।
 यः सतां धारको नित्यं स धर्मं धृति निश्चयः ॥ २७.११४ ॥
 कौशिकाभ्यो ब्राह्मणो हि वीनं ग्रामजनं क्वचित् ।
 तस्करेष्वभिधायैव निरयं प्रत्यपद्यत ॥ २७.११५ ॥
 कश्चिद्व्याधो मृगं हत्वा मातापितृनिमित्ततः ।
 भक्षणार्थमव्यगात्स्वर्गमसुरोऽसौ मृगो यतः ।
 उपद्रवाय लोकस्य तपश्चरति दुर्मतिः ॥ २७.११६ ॥
 तस्मात्सद्भारको धर्मं धृति कृत्वा विनिश्चयम् ।
 मा नृपं जहि सत्यां त्वङ्गुरु वायं ततः कुरु ।
 धृत्युक्तो बहुधाऽनिन्द्यो धादेवार्जुनो भृशम् ॥ २७.११७ ॥
 त्वं नृशं सोऽङ्कृतश्च निर्वीर्यः परुषं वदः ।
 त्वत्तः सुभं नास्ति किञ्चिन्न मां गर्हितुमर्हसि ॥ २७.११८ ॥
 भीमो मां गर्हितुं योग्यो यो ह्यस्माकं सदा गतिः ।
 यो युद्ध्यते सर्ववीरैरद्यापि त्वं तु निन्दकः ॥ २७.११९ ॥
 धत्याद्युक्त्वाऽत्मनाशाय विकोशं यद्वानसिम् ।
 पुनः कृष्णेन पुष्टः सन् स्वाभिप्रायमुवाच सः ।

तश्छुत्वा गर्लयित्वैनं पुनराह जनार्दनः ॥ २७.१२० ॥

मतिपूर्वं देहलानात्पापं भद्रेवाप्यते ।

धर्मार्थकाममोक्षाणां साधनं देहतोऽस्ति यत् ॥ २७.१२१ ॥

श्दतो मा त्यज देहं तु कुरु याऽत्मप्रशं सनम् ।

वधो गुणेषां त्वद्गुरः स्वप्रशं सैव यात्मनः ।

धृत्युक्तः स त्वलङ्काराश्छशं स स्वगुणानलम् ॥ २७.१२२ ॥

गुरुनिन्दोऽत्मपूजा य न धर्मयि भवेत्त्वयित् ।

तथाऽप्यर्जुनोऽहं तत्सम्प्रकाश्य जनार्दनः ॥ २७.१२३ ॥

तस्य लज्जां समुत्पाद्य नाशयित्वा य तं मद्यम् ।

नाहं वेद परं धर्मं कृष्ये अत्र गतिर्मम ॥ २७.१२४ ॥

धृति भावं समुत्पाद्य दोषान्नाशयितुं हरिः ।

कारयामास तत्सर्वमर्जुनेन जगत्पतिः ॥ २७.१२५ ॥

तत एवदविज्ञानात्पितो नृपतिर्भूशम् ।

आलास्तु राजा भीमस्त्वं युवा मां जडि य स्वयम् ।

वनं वा विहृलो यामीत्युक्त्योत्तस्थौ स्वतल्पतः ॥ २७.१२६ ॥

तं वासुदेवः प्रतिगृह्य लेतुमुक्त्वा सर्वं शमयामास नेता ।

पार्थश्च भूपस्य पपात पाद्योः क्षमापयन् सोऽपि सुप्रीतिमाप ॥ २७.१२७ ॥

तौ भ्रातरौ वासुदेवप्रसादान्महापदो मुक्तिमाप्यातिहृष्टौ ।

भक्त्या समस्ताधिपतिं शशं सतुस्त्वया समः को नु हरे हितो नः ॥ २७.१२८ ॥

ततः प्रणम्य भीमत्सुरग्रजं परिरम्भितः ।

तेनाभिनन्दितः प्रीत्या याऽशीर्षिः प्रययौ युधे ॥ २७.१२९ ॥

तं शङ्कितं कर्णजये स्वियन्नात्रं हरिस्तदा ।

सङ्कीर्त्यं पूर्वकर्माणि नरावेशं विशेषतः ।

व्यञ्जयामास धैर्यं य तस्याऽसीत्तेन सुस्थिरम् ॥ २७.१३० ॥

भीमस्तदा शत्रुबलं समस्तं विद्रावयामास जघान याऽञ्जौ ।

वीरान् रणायामिभुभान् स्वयन्त्रा कुर्वन् वार्ता रममाणे अत्र ॥ २७.१३१ ॥

तदाऽसदत्तं शकुनिः ससैन्यो दुर्योधनस्यावरजैरुपेतः ।

स्ति । तं भीमसेनो विरथं निरायुधं विधाय बाणैर्भुवि य न्यपातयत् ॥ २७.१३२ ॥

न जङ्गिवां स्तं सलदेवभागं प्रकल्पितं स्वेन तदाऽक्षगोष्ठ्याम् ।
 तं मूर्च्छितं श्वासमात्रावशेषं दुर्योधनः स्वरथेनापनिन्ये ॥ २७.१३३ ॥
 दुर्योधनस्यावरजा दशात्र प्रदुद्रुवुर्भीमसेनं विधाय ।
 तदाऽर्जुनं वासुदेवं च दृष्ट्वा प्रीतः श्रुत्वा धर्मराजप्रवृत्तिम् ॥ २७.१३४ ॥
 पुनश्च निघ्नन्तमरिप्रवीरान् विद्रावयन्तं च निजो वरुधिनीम् ।
 ससार द्रुः शासन आत्तधन्वा भीमोऽपि तं सिं उ ष्वाभिपेतिवान् ॥ २७.१३५ ॥
 तं वृक्षवायो मुडुरर्पयन्तं विधाय भीमो विरथं क्षणेन ।
 प्रगृह्य भूमौ विनिपात्य वक्षो विदारयाभास गदाप्रदारतः ॥ २७.१३६ ॥
 आक्रम्य कण्ठं च पदोदरेऽस्य निविश्य पश्यन्मुष्मत्तरोषः ।
 विकोशमाकाशनिभं विधाय महासिमस्योरसि सञ्चभान ॥ २७.१३७ ॥
 कृत्वाऽस्य वक्षस्थरुसत्तटाकं पपौ निकामं तृषितोऽमृतोपमम् ।
 तस्थोऽज्ञिताम्भो भ्रमदक्षमेनं सं स्मारयाभास पुराकृतानि ॥ २७.१३८ ॥
 वाक्सायकांश्चास्य पुरा समर्पितान् सं स्मारयाभास पुनः पुनर्भूशम् ।
 दन्तान्तरं न प्रविवेश तस्य रक्तं ह्यपेयं पुरुषस्य जानतः ॥ २७.१३९ ॥
 तथाऽपि शत्रुप्रतिभीषणाय पपाविवाऽस्वाद्य पुनः पुनर्भूशम् ।
 स्मरन्नृसिं उं भगवन्तमीश्वरं स मन्युसूक्तं च ददर्श भक्त्या ॥ २७.१४० ॥
 “यस्ते मन्यो” (८१) एत्यतो नारसिं उं सोमं तस्मै याऽर्पयच्छोऽज्ञिताभ्यम् ।
 युद्धाभ्ययज्ञे सोमबुद्ध्याऽरिवक्ष ष्ठेति साम्ना गदया विभिन्दन् ॥ २७.१४१ ॥
 उवाच वायं पुरुषप्रवीरः सत्यां प्रतिज्ञां लोकमध्ये विधाय ।
 याः सपतयस्ता अपतयो हि जाता यासाऽपतिः सा सपतिश्च जाता ॥ २७.१४२ ॥
 पश्यन्तु चित्रां परमस्य शक्तिं ये वै तिलाः षण्ढतिला बभूवुः ।
 (८१) ऋग्वेद १०.८३.१
 स्त्री। ओं गृहीतं च मया यदीह कश्चित्पुमान्भोग्ययतु स्ववीर्यात् ॥ २७.१४३ ॥
 एति ब्रुवाणः पुनरेव रक्तं पपौ सुधां देववरो यथा द्विवि ।
 पुनश्च सप्राणममुं विसृज्य नदन्ननर्तारिभले निरायुधः ॥ २७.१४४ ॥
 प्रत्यनृत्यन् येऽस्मान् पुनर्गौरिति गौरिति ।
 तान् वयं प्रतिनृत्यामः पुनर्गौरिति गौरिति ॥ २७.१४५ ॥
 एति ब्रुवन्नृत्यमानोऽरिमध्ये आस्फोटयञ्छनुगणानजोडवीत् ।

शशाक य द्रष्टुममुं न कश्चिद्वैकर्तनद्रौणिसुयोधनादिषु ॥ २७.१४६ ॥
 भयाख्य कर्णस्य पपात कार्मुकं निमीलयामास तदाऽक्षिणी य ।
 सम्भोषितो मद्रराजेन युद्धे स्थितः कथञ्चित्स तु पार्थभागः ॥ २७.१४७ ॥
 द्रौणिर्विडायैनमपाजगाम दूरं तदा भीमसेनो जगाद ।
 पीतः सोमो युद्धयज्ञे मयाऽद्य वध्यः पशुर्मे उरये सुयोधनः ॥ २७.१४८ ॥
 धृतिं ब्रुवन्भृतमुत्सृज्य शत्रुं दुर्योधनं याऽशु रुषाऽभिदुद्रुवे ।
 आयान्तभीक्ष्वैव तमुग्रपौरुषं दुद्राव भीतः स सुयोधनो भृशम् ॥ २७.१४९ ॥
 बलद्वयं यापयथौ विडाय भयाद्भीमं कृष्णपार्थो विनैव ।
 आयोधनं शून्यमभून्मुहूर्तं ननर्त भीमो व्याघ्रपटेन उषात् ॥ २७.१५० ॥
 सङ्कल्प्य शत्रून् गोवटेवाऽजिमध्ये शार्दूलवत्तश्चरितं निशाम्य ।
 जडास कृष्णश्च धनञ्जयश्च शशं सतुश्चैनमतिप्रदृष्टौ ॥ २७.१५१ ॥
 यदा सरङ्गः पवमानसूनुना शून्यः कृतस्तत्र मूर्तमात्रात् ।
 दुर्योधनस्यावरजाः शरीरैरवीवृषन् भीममुदारसत्त्वम् ॥ २७.१५२ ॥
 तान्मारुतिर्भाणवैर्निहृत्तशीर्षान् यमायानयदाशु वीरः ।
 तस्मिन् दिने विं शतिधार्तराष्ट्र उतास्तदन्ये समरात्रदुद्रुवुः ॥ २७.१५३ ॥
 कर्माण्यनन्यौपयिकानि भीमे कुर्वत्येवं भीतभीतेऽरिसऽ न्धे ।
 निमीलिताक्षे य भयेन कर्णे कर्णात्मजो नकुलं प्रत्यधावत् ॥ २७.१५४ ॥
 श्ठीष्ठआद्रीसुतो वृषसेनं शरीरैरवारयत्तं विरथं यकार ।
 कर्णात्मजः सोऽप्यसिचर्मपाणिस्तस्यानुगां स्त्रिसडस्रं जघान ॥ २७.१५५ ॥
 कर्णात्मजस्तस्य सञ्छिद्य यर्म भीमार्जुनादीनपि बाणसङ्घैः ।
 अवीवृषत्तस्य पार्थः शरोण ग्रीवाबाहूङ्गुं युगपय्यकर्त ॥ २७.१५६ ॥
 अकेन बाणेन सुते उते स्वे वैकर्तनो वासविमभ्यधावत् ।
 तथोरभूद्वैरथयुद्धमद्भुतं सर्वास्त्रविद्वरयोरुग्ररूपम् ॥ २७.१५७ ॥
 पक्षग्राऽस्तत्र सुरासुरास्तयोरन्ये य जुवा गगनं समास्थिताः ।
 मडान् विवाहोऽप्यभवत्तयोः कृते तदा गिरीशोऽवददब्जयोनिम् ॥ २७.१५८ ॥
 सुरासुराणां भीमदुर्योधनौ द्वौ समाश्रयौ तत्प्रियौ कर्णपार्थौ ।
 प्राणोपमौ तेन यैतत्कृते ते सुरासुराः कर्तुमिच्छन्ति युद्धम् ।
 तदा विनाशो जगतां मडान् स्यात्तेनानयोः सममेवास्तु युद्धम् ॥ २७.१५९ ॥

धृतीरिते वासवः पद्मयोनिं जगाद कृष्णो यत्र जयश्च तत्र ।
 कामो न कृष्णस्य भूषा भवेद्धि कामोऽस्य पार्थस्य जयं प्रदातुम् ॥ २७.१६० ॥
 धृत्युषिवान् वासवः कृष्णस्य जयोऽस्तु कर्णस्य वधस्तथेति ।
 उक्त्वाऽनमत्कञ्जभवस्तथेति प्राडासुरान् देवताश्चाऽबभाषे ॥ २७.१६१ ॥
 न कर्णार्जुनयोरर्थे विरोधं कुरुत क्वचित् ।
 भीमदुर्योधनार्थे वा पश्यन्त्वेव य सं युगम् ।
 धृत्युक्ते शान्तिमापन्ना ददृशुः सं युगं तयोः ॥ २७.१६२ ॥
 ववर्षतुस्तौ य महास्त्रशस्त्रैर्भीमो रथस्थोऽवरजं जुगोप ।
 शौनेयपाञ्चालमुष्माश्च पार्थमावार्य तस्थुः प्रसभं नदन्तः ॥ २७.१६३ ॥
 दुर्योधनो द्रौणिमुष्माश्च कर्णं ररक्षुरावार्य तदाऽस युद्धम् ।
 तत्रार्जुनं भाणवरेः स कर्णः समर्दयामास विशेषयन् रणे ॥ २७.१६४ ॥
 तदा नदन् भीमसेनो जगाद गदां समादाय समात्तरोषः ।
 अहं वै नं गदया पोथयामि त्वं वा जळीमं समुपात्तवीर्यः ।
 कृष्णोऽपि तं बोधयामास सम्यङ्नरावेशं व्यञ्जयन् भूय श्वे ॥ २७.१६५ ॥
 स्विप् । समुद्धवीर्यः स तदा धनञ्जयः सुयोधनद्रौणिः कृपान् सभोजन् ।
 साङं य भाणैर्विरथांश्चकार विव्याध तानप्यरिडा सुपुङ्गवैः ॥ २७.१६६ ॥
 ते किञ्चिद्दूरतस्तस्थुः पश्यन्तो युद्धमुत्तमम् ।
 अमानुषं तत्पार्थस्य दृष्ट्वा कर्म गुरोः सुतः ।
 गृहीत्वा पाणिना पाणिं दुर्योधनमभाषत ॥ २७.१६७ ॥
 दृष्टं हि भीमस्य बलं त्वयाऽद्य तथैव पार्थस्य यथा जिता वयम् ।
 अलं विरोधेन समेत्य पाण्डवैः प्रशाधि राजयं य मया समेतः ॥ २७.१६८ ॥
 धनञ्जयस्तिष्ठति वारितो मया जनार्दनो नैव विरोधमिच्छति ।
 वृकोदरस्तद्भयने स्थितः सदा युधिष्ठिरः शान्तमनास्तथा यमौ ॥ २७.१६९ ॥
 हितार्थमेतत्तव वाक्यमीरितं गृडाण मे नैव भयादुदीरितम् ।
 अहं ह्यवधो मम यैव मातुलो न शङ्कितुं मे वयनं त्वमर्हसि ॥ २७.१७० ॥
 धृतीरितः प्राड सुयोधनस्तं दुःशासनस्याद्य पपौ हि शोषितम् ।
 शार्दूलयेष्टामकरोञ्च भीमो न मे कथञ्चित्तदनेन सन्धिः ॥ २७.१७१ ॥

धृत्युक्तो द्रौणिरीसीत्स तूष्णीं कर्णधनञ्जयौ ।
 महास्त्रशस्त्रवर्षेण यङ्क्तुः भमनन्तरम् ॥ २७.१७२ ॥
 आग्नेयवारुणैन्द्रादीन्प्रान्यन्त्यन्यमृत्यवे ।
 ब्रह्मास्त्रमध्युभौ तत्र प्रयुज्याऽनदतां रणे ।
 अन्योन्यास्त्रप्रतीघातं कृत्वोभौ य विरेजतुः ॥ २७.१७३ ॥
 कर्मण वृद्धोरुभवेन तत्र सुरेन्द्रपुत्रेण विरोयनात्मजः ।
 निराकृतो नागभयं शरोत्तमं ब्रह्मास्त्रयुक्तं विससर्ज वासवौ ॥ २७.१७४ ॥
 तं वासुदेवो रथमानमथ्य मोघं यकारार्जुनतः किरीटम् ।
 यूष्णीं कृतं तेन सुरेन्द्रसूनोर्दिव्यं ययौ बाणगतश्च नागः ॥ २७.१७५ ॥
 नमिते वासुदेवेन रथे पञ्चाङ्गुलं भुवि ।
 अपाङ्गदृशमुद्दिश्य मुक्ते नागे किरीटिनः ॥ २७.१७६ ॥
 रद्भ्रुवाम् किरीटं विद्यति गच्छति प्रभुणोर्दितः ।
 बाणैस्तक्षकपुत्रं तं वासविः पूर्ववैरिणाम् ॥ २७.१७७ ॥
 उत्वा निपातयामास भूमौ कर्णस्य पश्यतः ।
 ब्रह्मास्त्रस्यातिवेगित्वं प्राप्तं कर्णेन भार्गवात् ॥ २७.१७८ ॥
 पुनश्च पार्थेन महास्त्रयुद्धं प्रकुर्वतः सूर्यसुतस्य यङ्कम् ।
 रथस्य भूमिर्गसति स्म शापादस्त्राणि दिव्यानि च विस्मृतिं ययुः ॥ २७.१७९ ॥
 उद्धर्तुं कामो रथयङ्कमेव पार्थं यथाचेऽवसरं प्रदातुम् ।
 नेत्याह कृष्णोऽञ्जलिं सुघोरं त्रिनेत्रदत्तं जगृहे य पार्थः ॥ २७.१८० ॥
 सत्येन धर्मैण च सन्नियोज्य मुभोय कर्णस्य वधाय बाणाम् ।
 शिख्रेण तेनैव य तस्य शीर्षं सन्धित्सतो बाणवरे सुघोरम् ॥ २७.१८१ ॥
 अपराह्णेऽपराहस्य सूतजस्येन्द्रसूनुना ।
 छिन्नमञ्जलिडेनाऽञ्जौ सोत्सेधमपतच्छिरः ॥ २७.१८२ ॥
 तस्मिन् ढते दीनमुष्णः सुयोधनो ययौ समाहृत्य बलं सशल्यः ।
 युधिष्ठिरः कर्णवधं निशम्य तदा समागत्य ददर्श तत्तनुम् ॥ २७.१८३ ॥
 शशं स कृष्णं य धनञ्जयं य भीमं य येऽन्येऽपि युधि प्रवीराः ।
 गत्वा यतेशिबिरं मोदमाना उषुः सकृष्णास्तदनुव्रताः सदा ॥ २७.१८४ ॥
 एतौ श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये

कर्णवधो नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥

अथ अष्टाविंशोऽध्यायः ।

(पाण्डवराज्यलाभः)

ॐ । प्रभातायां तु शर्वर्या गुरुपुत्रानुमोदितः ।

शल्यं सेनापतिं कृत्वा योद्धुं दुर्योधनोऽभ्ययात् ॥ २८.१ ॥

तमभ्ययुः पाण्डवाश्च वृष्टा युद्धाय दं सिताः ।

तत्राऽसीत्सुमहद्युद्धं पाण्डवानां परैः सल ॥ २८.२ ॥

अत्रे भीमः पाण्डवानां मध्ये राजा युधिष्ठिरः ।

पृष्ठे गाण्डीवध-वाऽसीद्वासुदेवाभिरक्षितः ॥ २८.३ ॥

यङ्करक्षौ यमौ राज्ञो धृष्टद्युम्नश्च सात्यकिः ।

नृपस्य पार्श्वयोरास्तामत्रेऽन्धेषां गुरोः सुतः ॥ २८.४ ॥

मध्ये शल्यः पृष्ठतोऽभूद्भ्रातृभिश्च सुयोधनः ।

यङ्करक्षौ तु शल्यस्य शकुनिस्तत्सुतस्तथा ।

कृपश्च कृतवर्मा यपार्श्वयोः समवस्थितौ ॥ २८.५ ॥

तत्रभवन्महद्युद्धं भीमस्य द्रौणिना सल ।

राज्ञः शल्येन च तथा धोरउपं भयानकम् ॥ २८.६ ॥

तत्र नातिप्रयत्नेन द्रौणिर्भीमेन सायकैः ।

विरथीकृतस्तथा धर्मसूनुः शल्येन तत्क्षणात् ॥ २८.७ ॥

आससाद तदा शल्यं कपिप्रवरडेतनः ।

तयोरासीन्महद्युद्धमद्भुतं रोमलर्षणम् ॥ २८.८ ॥

रथमन्यं समास्थाय द्रौणिर्भीमं समभ्ययात् ।

दुर्योधनश्च भीमस्य शरैरावारयद्दिशः ॥ २८.९ ॥

तावुभौ शरवर्षेण वारयामास मारुतिः ।

ताभ्यां तस्याभवद्युद्धं सुघोरमतिमानुषम् ॥ २८.१० ॥

दुर्योधनस्यावरजान् द्रौपदेया युयुत्सुना ।

द्धी । शिष्येऽप्याद्यैर्मातुलैश्च सल सर्वात्र्यवारयन् ॥ २८.११ ॥

सलदेवस्तु शकुनिभुलूकं नकुलस्तदा ।

धृष्टद्युम्नश्च छार्दिङ्ग्यं सात्यकिः कृपमेव च ।
 तेषां तदभवद्युद्धं चित्रं लघु च सुष्ठु च ॥ २८.१२ ॥
 शल्यस्तु शरसङ्घातैः पार्थस्यावारयद्दिशः ।
 सोऽपि विव्याध विशिषैः शल्यमाडवशोभिनम् ।
 तयोः सुसममेवाऽसीञ्चिरं देवासुरोपमम् ॥ २८.१३ ॥
 ततः शरं वज्रनिभं मद्रराजः समाददे ।
 तेन विव्याध भीमत्सुं लृष्टये स मुमोड च ॥ २८.१४ ॥
 उपलभ्य पुनः संज्ञां वासविः शत्रुतापनः ।
 चिच्छेद कार्मुकं सङ्घे मद्रराजस्य धीमतः ॥ २८.१५ ॥
 सोऽन्यत्कार्मुकमादाय मुमोचास्त्राणि कृत्वानुने ।
 सौरं याम्यं च पार्श्वं तान्यैन्द्रेण जघान सः ॥ २८.१६ ॥
 पुनर्न्यकृन्तत्तथापमिन्द्रसूनुर्मर्षितः ।
 शल्यो गदां समाविध्य चिक्षेपार्जुनवक्षसि ।
 तदा मुमोड भीमत्सुस्तत उच्युक्कुशुः परे ॥ २८.१७ ॥
 प्राप्य संज्ञां पुनः पार्थः शल्यं विव्याध वक्षसि ।
 स विह्वलितसर्वाङ्गः शिश्रये ध्वजमुत्तमम् ॥ २८.१८ ॥
 समाश्रस्तः पुनर्बाणं यमदण्डनिभं रणे ।
 मुमोय पार्थस्य स च निर्भिमेद स्तनान्तरम् ॥ २८.१९ ॥
 तेन विह्वलितः पार्थो ध्वजयष्टिं समाश्रितः ।
 समाश्रस्तः प्रचिच्छेद मद्रराजस्य कार्मुकम् ।
 छत्रं ध्वजं च तरसा सारथिं च न्यपातयत् ॥ २८.२० ॥
 तदाऽन्यं रथमास्थाय धर्मराजः शरोत्तमैः ।
 यतुर्भिश्चतुरो वाडाञ्छल्यस्य निजघान ह ॥ २८.२१ ॥
 श्लेष्मिणोऽन्यं रथमास्थाय सर्वां स्ताञ्छरवृष्टिभिः ।
 छादयामास राजानं विरथं च यकार ह ॥ २८.२२ ॥
 निहत्याश्वान् सात्यकेश्च धृष्टद्युम्नस्य चाभिभूः ।
 यापे च्छित्त्वा च यमयोर्दध्मौ शङ्घं महास्वनम् ॥ २८.२३ ॥
 ततस्तु शल्यं समुदीर्यमाणं दृष्ट्वा रणे भीमसेनस्तरस्वी ।

न्यवारयद्वाणवरेरनेकैश्चकार येन विरथं क्षणेन ॥ २८.२४ ॥
 आस्थाय यान्यं रथमापतन्तं पुनश्च शल्यं भृशमेव मर्मसु ।
 निर्भिद्य बाणैर्विरथं यकार पुनस्तृतीयं य रथं रुरोज ॥ २८.२५ ॥
 आत्तान्यात्तान्यायुधान्यस्य भीमः सर्वाणि चिच्छेद भिभेद यास्य ।
 मर्माणि बाणैर्नितरां पुनश्च स मुष्टिमुद्यम्य जगाम धर्मजम् ॥ २८.२६ ॥
 तं भीमभिन्नमर्माणां विवर्माणां निरायुधम् ।
 श्वासमात्रावशिष्टं य मरणाथैव केवलम् ॥ २८.२७ ॥
 आत्मानमभिगच्छन्तं दृष्ट्वाऽन्यं रथमास्थितः ।
 छन्तुकामो रणे वीरमभोधां शक्तिमाददे ॥ २८.२८ ॥
 द्विव्यास्रैरपि सं योज्य तां तदा धर्मनन्दनः ।
 सत्यधर्मकृत्वैश्चैव चिक्षेपास्य हृदि त्वरन् ॥ २८.२९ ॥
 स भिन्नहृद्यो भूमौ पपाताभिमुष्णो नृपम् ।
 सत्यधर्मरतः शल्य छन्दस्यातिथितामगात् ॥ २८.३० ॥
 मद्रराजे हते वीरे सुशार्माऽर्जुनमव्ययात् ।
 सं शमकावशिष्टैस्तमनयन्मृत्यवेऽर्जुनः ॥ २८.३१ ॥
 दुर्योधनस्यावरजानवशिष्टान् वृकोदरः ।
 सर्वान् जघान सेनां य निश्शेषमकरोद्रणे ॥ २८.३२ ॥
 उलूकं सलदेवोऽथ शकुनिं यातिपापिनम् ।
 स्त्रिंश् जघान द्रौणिष्ठार्दिभ्यः कृपान् भीमार्जुनौ ततः ॥ २८.३३ ॥
 बहुशो विरथीकृत्य पीडयित्वा पुनः पुनः ।
 द्रावयामासतुस्ते तु भीषिता विविशुर्वनम् ॥ २८.३४ ॥
 शैनेयेन गृहीतोऽथ सञ्जयोऽनन्तशक्तिना ।
 व्यासेन मोचितोऽथैकः पार्थान् दुर्योधनोऽव्ययात् ॥ २८.३५ ॥
 तेषामभूत्तस्य य घोररूपं युद्धं स बाणैर्बहुशोऽर्जुनं य ।
 यकार मूर्च्छाभिगतं युधिष्ठिरं यमावयत्त्राद्विरथांश्चकार ॥ २८.३६ ॥
 तं भीमसेनो विरथं यकार गजं समारुढ्य पुनः समव्ययात् ।
 पुनश्च शैनेयशिष्णुपार्षतान् यमौ नृपं य व्यदधान्निरायुधान् ॥ २८.३७ ॥

गजे य भीमेन शरैर्निपातिते समारुढद्वाजिवरं सुनिर्भयः ।
 स तेन य प्रासकरो रणेऽरिडा यथार शैनैयमताऽयथ्य ॥ २८.३८ ॥
 मुमोड तेनाभिहतः स सात्यकिर्यमावपि प्रासनिपीडितौ रथे ।
 निषीदतुर्धर्मसुतं प्रयान्तं समीक्ष्य भीमोऽस्य जघान वाजिनम् ॥ २८.३९ ॥
 प्रासे निकृते य वृकोदरेण विवाहनः सोऽपययौ सुयोधनः ।
 आदाय गुर्वी य गदां प्रयातो द्वैपायनस्योरुसरो विवेश ॥ २८.४० ॥
 अवेमक्षोडिणीषट्कं भीमेन निहतं रणे ।
 पञ्च पार्थेन निहता अर्धं कालिङ्गकानृते ।
 अेकादशाक्षोडिणीभ्यः शिष्टमन्यैर्निसूदितम् ॥ २८.४१ ॥
 अक्षोडिणीयतुष्कं य पार्थानां द्रौणिना हतम् ।
 अन्यैरन्याः समस्तैश्च द्रोणकर्णमडाभ्रताः ।
 दुर्योधनो भौमसूनुः प्रायः सेनाहनः कमात् ॥ २८.४२ ॥
 जयं लब्ध्वा तदत्सूयैः पाण्डवेषु मडात्मसु ।
 दुर्योधनो जलस्तम्भं कृत्वा मन्त्रान् जजाप ह ॥ २८.४३ ॥
 मन्त्रा दूर्वाससा दत्ता मृतसञ्ज्वनप्रदाः ।
 ऋक्ष् । जले स्थित्वा जपन् समदिनैः सर्वान्भूतानपि ।
 उद्धरेद्भार्तराष्ट्रोऽयं स्युरवध्याश्च ते पुनः ॥ २८.४४ ॥
 षति विधाभलं तस्य ज्ञात्वा पाण्डुसुतास्ततः ।
 अन्येषन्तः शुश्रुवुश्च व्याधेभ्यस्तं जले स्थितम् ।
 अगच्छंश्च ततस्तत्र पुरस्कृत्य जनार्दनम् ॥ २८.४५ ॥
 तदा जलात्समुन्मज्जय त्रिभिर्द्रोणिपुंरस्सरैः ।
 मन्त्रयन्तं स्म ददृशुस्तान् दृष्ट्वा ते प्रदुद्रुवुः ॥ २८.४६ ॥
 दुर्योधनोऽविशत्तोयं दृष्ट्वा तं केशवाज्ञया ।
 युधिष्ठिरः सुपुरुषैर्वाक्यैरेनमथाऽह्वयत् ॥ २८.४७ ॥
 अमर्षितोऽसौ धृतराष्ट्रपुत्रः श्वसं स्तदा दण्डतो यथाऽडिः ।
 उवाच शाठ्यात्तपसे वनाय यायां भवाञ्छासतु सर्वपृथ्वीम् ॥ २८.४८ ॥
 तमाह धर्मज्ञो राजा यस्त्वं कृष्यो समागते ।
 सूय्यत्रवेध्यां पृथिवीं दातुं नैच्छः कथं पुनः ॥ २८.४९ ॥

घातयित्वा सर्वपृथ्वीं भीष्मद्रोणमुभानपि ।
 दातुमिच्छसि सर्वां च पृथ्वीं नाद्य वयं पुनः ॥ २८.५० ॥
 अडत्वा प्रतिगृह्णीमेहि युद्धे स्थिरो भव ।
 न कुड्गलां कुले जातस्त्वं यो भीतो ह्यपोऽविशः ॥ २८.५१ ॥
 इत्यादि रुक्षवयनं श्रुत्वा दुर्योधनो रुषा ।
 जलस्तम्भात्समुत्तस्थौ श्वसन्नाशीविषो यथा ॥ २८.५२ ॥
 उवाच यैक अवाडमकिरीटो विवर्मकः ।
 भवन्तो बडवो वर्मशिरस्त्राणयुता अपि ॥ २८.५३ ॥
 यद्येवमपि मे युद्धं भवद्भिर्मन्यसे समम् ।
 सर्वैरेकेन वायुद्धं करिष्ये नय भीर्मम ॥ २८.५४ ॥
 इत्युक्त आड धर्मात्मा वर्माद्यं च ददामि ते ।
 श्क्षि । वृणीष्व प्रतिवीरं च पञ्चानां यं त्वमिच्छसि ॥ २८.५५ ॥
 उत्तैकं त्वं भुङ्क्ष्व राजयमन्ये याम वयं वनम् ।
 उते वा त्वयि तेनैव भुञ्जामश्चापिलां भुवम् ।
 आदत्स्व याडयुधं येन जेतुमिच्छसि शात्रवान् ॥ २८.५६ ॥
 इत्युक्त उच्ये नडि दुर्बलैरडं योत्स्ये यतुर्भिर्भवद्गुनादिभिः ।
 भीमेन योत्स्ये गद्या सदा हि मे प्रिया गदा नान्यदथाडयुधं स्पृशे ॥ २८.५७ ॥
 श्रुत्वाऽस्य वाक्यं रत्नसो वृकोदरो गदां तदाऽध्यर्द्धभराधिकां मुदा ।
 राडो गदायाः परिगृह्य वीरः समुत्थितो युद्धमनाः समुन्नदन् ॥ २८.५८ ॥
 अथाऽड नारायण आदिदेवो युधिष्ठिरं कष्टमिदं कृतं त्वया ।
 नड्येष राजा गद्या राणे यरन् शक्यो विजैतुं निम्बिलैः सुरासुरैः ॥ २८.५९ ॥
 स निश्चयाद्भश्चतुरो निडन्यात्सडाङ्गुनान् भीमसेनः कथञ्चित् ।
 डनैनमाजौ नडि भीमतुल्यो बले क्वचिद्धार्तराष्ट्रः कुती य ॥ २८.६० ॥
 उरु भीमेन भेतप्यौ प्रतिडां रक्षता रिपोः ।
 नाभेरधस्ताद्धननं जना आडुर्गदामृधे ॥ २८.६१ ॥
 अधर्मं इति तद्दृषणो लोडनिन्दानिवृत्तये ।
 आपद्धर्मं दर्शयितुं डिञ्चिद्व्याजेन सं युतः ॥ २८.६२ ॥
 भीमो डन्याद्धार्तराष्ट्रमित्यूये यद्यपि स्फुटम् ।

अव्याज्जेनापि शक्तोऽसौ बलं निस्सीममाह य ॥ २८.६३ ॥

आह शिक्षामप्यनूनां यत्नं दुर्योधनेऽधिकम् ।

नहि भीमोऽतिप्रयत्नं कुर्यादिति गुणो ह्ययम् ॥ २८.६४ ॥

प्रतिज्ञापालनं धर्मो दृष्टेषु तु विशेषतः ।

इति धर्मरहस्यं तु वित्तः कृष्णवृकोदरौ ॥ २८.६५ ॥

नान्यस्ततो लोकनिन्दां व्यपनेतुमुभापि ।

अनापधापदिव य दृश्यितां जनस्य तु ॥ २८.६६ ॥

शृङ्गी । ततो भीमः सर्वलोकस्य धर्मं प्रकाशयन् वाक्यमिदं जगाद ।

उ३ तवाहं हि यथाप्रतिज्ञां भेत्स्यामि नैवात्र विचारणीयम् ॥ २८.६७ ॥

इत्युक्तवन्तं प्रससार याऽजौ दुर्योधनस्तत्र बभूव युद्धम् ।

भीमस्तदाऽऽग्रप्रकृतिं विधित्सुर्मनः स आजौ व्ययरज्जनार्थं ॥ २८.६८ ॥

दर्शयन्तौ गदामार्गं चित्रं तौ प्रविशेरतुः ।

बलभद्रोऽप्याजगाम तदा तौ प्रतिवास्वितुम् ॥ २८.६९ ॥

वाशितावपि तेनोभौ नैव युद्धं प्रमुञ्च्यताम् ।

ततो ददर्श तद्दुष्टं मानितः कृष्णपूर्वकैः ।

तौ शिक्षाबलसं युक्तौ मण्डलानि विशेरतुः ॥ २८.७० ॥

ततो भीमं वञ्चयितुं धार्तराष्ट्रः शिरः क्षितौ ।

न्यधादुच्छ्रितसङ्घीकस्तदा कृष्णाभ्यनुज्ञया ।

पृष्ठमूलेऽह्नद्भीमो भिन्नसङ्घिश्च सोऽपतत् ॥ २८.७१ ॥

प्रतिज्ञापालनार्थाय नोभेर्नोपर्यधस्तदा ।

गदायुद्धस्य मर्यादां यशश्चाप्यभिरक्षितुम् ॥ २८.७२ ॥

नाधस्तान्मध्यं भेवासौ निजघ्ने तं वृकोदरः ।

अेवं प्रतिज्ञायुगमार्थं भग्नं सङ्घियुगं रणे ॥ २८.७३ ॥

कृष्णं धूते निधेडीति यदवादीत्सुयोधनः ।

तत्प्रतिज्ञानुसारेण भीमो मूर्च्छानमङ्गमीत् ।

“ऋषभां मा समानानां” (८२)

(८२) ऋग्वेद १०.१६६.१) इति सूक्तं ददर्श य ॥ २८.७४ ॥

तेषां पुण्यानि विद्याश्च समादायैव सर्वशः ।

तांश्चकार तमोगन्तु-स्तस्य मूर्ध्नि पदाऽङ्कमन् ॥ २८.७५ ॥

स्मारयामास कर्माणि यानि तस्य कृतानि य ।

कृष्णबन्धे कृतो मन्त्र इति मूर्ध्नि पदाऽङ्कनत् ॥ २८.७६ ॥

पुनः पुनश्च तद्भीक्ष्य युक्कोध मुसलायुधः ।

युक्कोश नैव धर्मोऽयमित्यसावूर्ध्वबाहुकः ॥ २८.७७ ॥

पुनः कोधाभिताम्राक्ष आदाय मुसलं ललम् ।

अभिदुद्राव भीमं तं न यत्पाल वृकोदरः ॥ २८.७८ ॥

अभये सं स्थिते भीमे रामं जग्राह केशवः ।

आह धर्मोऽनिहतो भीमेनायं सुयोधनः ॥ २८.७९ ॥

न माऽलेऽभिसारे वा नापसारे य नाभितः ।

अधो हन्याद्गन्धयन्तमधो हत्वा न दृष्यति ॥ २८.८० ॥

कृता प्रतिज्ञा य वृकोदरेण भेत्स्ये तपोऽ इति युक्तिपूर्वम् ।

सं श्रावयानेन तदेष धर्मतो जघान दुर्योधनमग्र्यकर्मा ॥ २८.८१ ॥

वासुदेववचः श्रुत्वा धर्मच्छलमिति भ्रुवन् ।

रौडिणोऽथो जगामाऽशु स्वपुत्रीमेव सानुगः ॥ २८.८२ ॥

तस्मिन् गते वासुदेवं समपृच्छद्युधिष्ठिरः ।

धर्मोऽयमथवाऽधर्म इति तं प्राह केशवः ॥ २८.८३ ॥

न साक्षाद्भर्मतो वध्या ये तुपापतमा नराः ।

देवैर्लि वञ्चयित्वैव उताः पूर्वं सुरारथः ।

अतोऽयमप्यधर्मोऽ इतो नात्रास्ति दूषणम् ॥ २८.८४ ॥

भीष्मद्रोणौ य कर्णश्च यद्वैवोपधिना उताः ।

को नु दुर्योधने पापे उते दोषः कथञ्चन ॥ २८.८५ ॥

प्रतिज्ञापालनायापि विभेदोऽ वृकोदरः ।

धर्मतश्च प्रतिज्ञेयं कृता तेनानुरूपतः ॥ २८.८६ ॥

लोकतोऽपि न धर्मस्य हानिरत्र कथञ्चन ।

ये भीमस्याप्रभावाऽऽऽपद्धर्मं य मन्वते ॥ २८.८७ ॥

अवध्यन्ते शिववराद्गदाशिक्षाबलादपि ।

जरासन्धोपमो यस्माद्धार्तराष्ट्रः सुविश्रुतः ॥ २८.८८ ॥

तस्मात्सद्धर्म एवायं भीमशीर्षा इति ब्रुवन् ।

अपि सं शयिनं यके धर्मराजं जगत्पतिः ॥ २८.८६ ॥

भूभारक्षतिजो धर्मो मय्युश्रूषात्मकस्तु यः ।

भीमस्यैव भवेत्सम्यगिति बुद्ध्या परः प्रभुः ॥ २८.८७ ॥

श्लक्ष्णिव् । स्वेनैव बलभद्राय जनाय य पुनः पुनः ।

श्रुत्वाऽप्युक्तं न तत्याज सं शयं धर्मजो यतः ।

ततोऽप्यसं शयं कृष्णो न यकार युधिष्ठिरम् ॥ २८.८९ ॥

मुष्यं धर्मं हि भगवान् बलायाऽऽ जनाय य ।

धर्मैवैव उतो राजा धार्तराष्ट्रः सुयोधनः ।

इति यद्रक्षति पुनर्निश्चयार्थेऽर्जुनाय य ॥ २८.९२ ॥

पुनः पुनर्धर्मत एव भीमो जघान राजानमिति ब्रुवन्तम् ।

जगाद कृष्णं स्फुरिताधरोष्ठः क्रोधात्सुपापो धृतराष्ट्रसूनुः ।

त्वयैव पापे निहिता हि पार्थाः पापाधिकस्त्वं हि सदैक एव ॥ २८.९३ ॥

इत्यूयिवां सं प्रजगाद कृष्णो न त्वत्समः पापतमः कदाचित् ।

भीष्माद्विडत्याऽपि तवैव पापं यद्वयुस्त्वामतिपापनिश्चयम् ।

पापं य पापानुगतं य उत्वा कथञ्चनाप्यस्ति नयैव पापम् ॥ २८.९४ ॥

न पाण्डवेष्वस्ति ततो हि किञ्चित्पापं प्रयत्नाय्य निसर्गतोऽपि ।

गुणाधिकास्ते मद्यपाश्रयाय्य को नाम तेष्वप्यपि पापमाह ॥ २८.९५ ॥

निसर्गतः पापतमस्त्वमन्यान् धर्मस्थितान् पापपथे निधाय ।

स्वयं य पापे निरतः सदैव पापात्सुपापां गतिमेव यासि ॥ २८.९६ ॥

इति ब्रुवन्तं पुनराह कृष्णं दुर्योधनः पापकृतां प्रधानः ।

स्वन्तोत्तमो नाम क एव मत्तः को नाम द्रोणोऽस्ति मया कृतोऽत्र ॥ २८.९७ ॥

इष्टं य यज्ञैश्चरितं य पूर्तैः पदं रिपूणां निहितं हि मूर्ध्नि ।

मृत्युश्च सङ्ग्रामशिरस्थवामो रणोन्मुभेनैव मया किमन्यत् ॥ २८.९८ ॥

इष्टा भोगा मया भुक्ताः प्राप्ता य परमा गतिः ।

दुःप्पिनो दुःभमाप्स्यन्ति पार्थास्ते कूटयोधिनः ॥ २८.९९ ॥

यन्द्रसूर्यनिभैः शूरैर्धार्मिकैः सद्भिरुज्जिता ।

केवला रत्नलीनेयं पाण्डुवैर्भुजयतां मली ॥ २८.१०० ॥
 एत्यूक्तवत्येव नृपे सुरेशैः प्रसूनवृष्टिर्विखिता पपात ।
 तामेव बुद्धिं धृतराष्ट्रसूनोः कृत्वा दृढां पातयितुं तमोऽन्धे ॥ २८.१०१ ॥
 सम्भावयत आत्मानं वासुदेवं विनिन्दतः ।
 तत्परांश्च कथं न स्यात्तमोऽन्ते य विशेषतः ॥ २८.१०२ ॥
 यद्वैकैकमलं तत्र दुःखाधिक्यं समुच्ययात् ।
 एति तत्कारयित्वेश आढ मोघं तवाप्पिलम् ॥ २८.१०३ ॥
 ऋक्ष्वंशं सस्य कृतघ्नस्य गुणवद्द्वेषिणः सदा ।
 यद्वि धर्मकूलं ध्वान्तं सूर्यवत्स्यात्प्रकाशकम् ॥ २८.१०४ ॥
 वदन् पुनः पुनरिदं धर्मतो उत एत्यपि ।
 भ्यापयामास भगवान् जने निजजनेष्टदः ॥ २८.१०५ ॥
 प्रथ्यापिते वासुदेवेन धर्मे सतां सर्वेषां लुधमासीत्समस्तम् ।
 उतं य धर्मेण नृपं व्यजानन् पापोऽयमित्येव य निश्चितार्थाः ॥ २८.१०६ ॥
 युधिष्ठिरोऽपायदर्शां सदैव ससं शयोऽभूत्सुमनोऽभिवृष्ट्या ।
 स्नेहाद्द्रौणिः सञ्जयो रौडिणोयो दौर्धनात्यापमित्येव योयुः ॥ २८.१०७ ॥
 ततः कृष्णः पाण्डुपाञ्चालकैस्तैर्भृशं नदद्विर्दुषितैः समेतः ।
 यथौ विरिञ्चेशसुरेन्द्रमुष्यैः सम्भूजितस्तैश्च राणाङ्गणान्स्मयन् ॥ २८.१०८ ॥
 ततः श्रुत्वा सञ्जयाद्दुःभतमं सम्भोधयिष्यन् पितरं युयुत्सुः ।
 कृष्णस्य राज्ञश्च मतेन यातो जगाम यान्वेव जनार्दनश्च ॥ २८.१०९ ॥
 धर्मयुक्तैश्च तत्पार्यैर्लोकवृत्तानुदशकैः ।
 वाक्यै राजानमाश्वास्य प्रायात्पार्यान् पुनर्हरिः ॥ २८.११० ॥
 कालानुसारतो दैवांश्चोपसं उत्तुमच्युतः ।
 यथौ सपार्थशैनेयः कुडुणां शिबिरं निशि ॥ २८.१११ ॥
 तदैव डार्दिङ्ग्यकृपान्वितोऽयात्सुयोधनं द्रौणिरमुं शयानम् ।
 प्रभग्नसङ्ग्रियं य सृगालभूतैः सम्भक्ष्यमाणं ददृशे श्वसन्तम् ॥ २८.११२ ॥
 स दुःभशोकाभिडतो विनिन्द्य पार्थान्भया भूप डिमत्र कार्यम् ।
 एत्याड निष्पाण्डवतां कुरुष्वेत्यमुं व्यधात्यां स्वभिषेडिणं नृपः ॥ २८.११३ ॥

उच्छिद्य सन्ततिं पाण्डोः कृत्वा स्वक्षेत्रसन्ततिम् ।
 तथा भूरक्षाणलृष्टा सोऽभिषिक्तस्तथेत्यगात् ॥ २८.११४ ॥
 स कृष्णामीमपार्थानां भयाद्येव पुनर्वनम् ।
 कृपसात्वतसं युक्तो विवेश गडनं रथी ॥ २८.११५ ॥
 तस्य चिन्तयतो द्रोणवधं दुर्योधनस्य य ।
 नाऽगान्निद्रा निशीथे य ध्वाक्षात्र्यग्रोधवासिनः ॥ २८.११६ ॥
 उतान् सुभद्रुसाडस्रानेडेनातिभवेन तु ।
 कौशिकेन निरीक्ष्यैव प्राड तौ कृपसात्वतौ ॥ २८.११७ ॥
 श्क्षिंष्टदृशनेन ज्येनेन प्रेरितः परमात्मना ।
 यामि पाण्डुसुतान् उन्तुमित्युक्त्वाऽरुरुडे रथम् ॥ २८.११८ ॥
 निवारितोऽपि ताभ्यां स प्राद्रवच्छिबिरं प्रति ।
 अनुजग्मतुस्तावपि तं शिबिरद्वारि यैक्षत ॥ २८.११९ ॥
 उग्ररूपधरं रुद्रं स्वकीयां तन्वमेव सः ।
 परीतं वासुदेवं य भद्रुकोटिस्वरूपिणा ॥ २८.१२० ॥
 दृष्ट्वैव वासुदेवं तमत्रसद्रौतभीसुतः ।
 वासुदेवाज्ञयैवात्र स्वात्मनाऽपि सदाशिवः ॥ २८.१२१ ॥
 अयुद्धयद्यत्रसख्याऽशु द्रौणेः सर्वायुधान्यपि ।
 अचिन्त्या हरिशक्तिर्यदृश्यन्ते त्मडनोऽपि हि ॥ २८.१२२ ॥
 अतस्तथा प्रेरितेन स्वात्मनैवाभिलेष्वपि ।
 आयुधेषु निगीर्णेषु द्रौणिर्यज्ञं तु मानसम् ।
 यक्तेऽत्मानं पशुं कृत्वा स्वात्मस्थायैव विषणवे ॥ २८.१२३ ॥
 यज्ञातुष्टेन हरिणा प्रेरितः शङ्करः स्वयम् ।
 आत्मने द्रोणपुत्राय ददौ सर्वायुधानि य ॥ २८.१२४ ॥
 उवाच याडमादिष्टो विषणुना प्रभविषणुना ।
 अरक्षं पार्थशिबिरमियन्तं कालमेव तु ॥ २८.१२५ ॥
 तद्विच्छयैव निर्दिष्टो दास्ये मार्गं तवाद्य य ।
 आयुधानि य सर्वाणि उन्तुं सर्वाणिमान् जनान् ॥ २८.१२६ ॥
 एत्युदीर्य प्रदायाऽशु सर्वा उेतीर्वृषध्वजः ।

तत्रैवान्तर्दधे सोऽपि प्रोवाय कृपसात्वतौ ॥ २८.१२७ ॥
 ये निर्यास्यन्ति शिबिराज्जडितं तां स्तु सर्वशः ।
 धृत्युक्त्वा प्रविवेशान्तर्धन्वी भङ्गी कृतान्तवत् ॥ २८.१२८ ॥
 पारावताश्वं स तदा शयानमुपेत्य पट्ट्यां समताडयथ्य ।
 वक्षस्यसाववदद्भीतनिद्रो जाने भवन्तं छि गुरोस्तनूजम् ॥ २८.१२९ ॥
 समुत्थितं मां जडि शस्त्रपाणिं शस्त्रेण वीरोऽसि स वीरधर्मः ।
 लोकाश्च मे सन्त्वथ शस्त्रपूता धृति भ्रुवाणां स रुषा जगाद ॥ २८.१३० ॥
 न सन्ति छि भ्रमल्लेषां सुलोका विशेषतश्चैव गुरुद्रुडां पुनः ।
 श्क्ष्ण्वींश्च धर्मयुद्धेन वधार्द्धकाश्च ये त्वद्विधाः पापतमाः सुपाप ॥ २८.१३१ ॥
 अवश्यभाविनं मृत्युं धृष्टद्युम्नो विचिन्त्य तम् ।
 तूष्णीं भूय स्वप्नेऽपि नित्यं पश्यति तां मृतिम् ॥ २८.१३२ ॥
 द्रौणिं य काल् अरात्रिं य द्रोणपातादनन्तरम् ।
 विशसन्तं कृषन्तीं य स्वप्नेऽपश्यद्वि पार्षतः ॥ २८.१३३ ॥
 समाक्षिपद्द्रोणसुतोऽस्य कण्ठे निबद्ध्य भौर्वीं धनुषोप्युरस्थः ।
 ममन्थ कृच्छ्रेण विडाय दैवं ययौ निजं स्थानमसौ य वक्त्रिः ॥ २८.१३४ ॥
 ततः शिष्येणं उवाच युधामन्यूतमोजसौ ।
 जनमेजयं य पाञ्चालीसुतानभिययौ ज्वलन् ॥ २८.१३५ ॥
 तैरुत्थितैरस्यमानः शरैः भङ्गेन जघ्नवान् ।
 सर्वान् सव्यापसव्येन तथाऽन्यान् पाण्डवात्मजान् ।
 ऋत श्रेकं भैमसेनिं काशिराज्जन्तमजम् ॥ २८.१३६ ॥
 तं तदाऽन्तर्हितः शर्वः डैलासमनयत्क्षणात् ।
 स शर्वत्रातनामाऽसीदतस्तत्रैव सोऽवसत् ॥ २८.१३७ ॥
 पुराऽर्धितः स्वदौर्ध्रिस्त्रस्यामरत्वाय शङ्करः ।
 काशिराजेन तेनासौ जुगोपैनं कृपायुतः ॥ २८.१३८ ॥
 वासुदेवमतं ज्ञात्वा साम्राज्याय परीक्षितः ।
 वारयामास भूलोकं नैव याडीत्यमुं शिवः ॥ २८.१३९ ॥
 सामान्यतोऽपाण्डवाय द्रौणिनाऽप्यभिसन्धितम् ।
 तद्रूपेणैव रुद्रेण विनैनमिति चिन्तितम् ॥ २८.१४० ॥

अस्रं ब्रह्मशिरश्चैनं न जघानैक्यतस्तयोः ।
 येकितानादिकांश्चैव जघानान्यान् स सर्वशः ॥ २८.१४१ ॥
 स येदिपाञ्चालकउशकाशीनन्यांश्च सर्वान् विनिहत्य वीरः ।
 शिशून् स्त्रियश्चैव निहन्तुमुग्रः प्राज्वालयत्तच्छिबिरं समन्तात् ॥ २८.१४२ ॥
 जिञ्जिविभू स्तत्र पलायमानान् द्वारि स्थितौ गौतमः सात्वतश्च ।
 निजघ्नतुः सर्वतः पार्श्वतस्य सूतस्त्वेकः शेषितो दैवयोगात् ॥ २८.१४३ ॥
 भङ्गेन प्रहृतं दृष्ट्वा छार्दिक्येन पपात उ ।
 भूमौ प्रागेव सं स्पर्शान्न ज्ञातस्तमसाऽमुना ।
 अन्यासक्ते समुत्थाय प्राद्रवधत्र पार्श्वती ॥ २८.१४४ ॥
 शृङ्खलीष्ठ । तस्या अकथयत्सर्वं सा भीमायाऽउ द्युःषिता ।
 प्राद्रवद्रथमारुढ्य स धन्वी गौतमीसुतम् ॥ २८.१४५ ॥
 तदन्तरे द्रौणिरपि प्रयातः कृष्णासुतानां मुदितः शिरां सि ।
 आदाय छार्दिक्यकृपानुयातो दुर्योधनं सन्निभकृष्टप्रयाणम् ॥ २८.१४६ ॥
 दृष्ट्वा तद्दुक्तं य निशम्य पापस्तुष्टोऽत्यजत्साध्विति देवमाशु ।
 भीमार्जुनाभ्यामथ केशवाभ्य भीताः पृथग्द्रौणिमुभाः प्रयाताः ॥ २८.१४७ ॥
 तत्रैकलं द्रोणसुतं रथेन यान्तं रथी मारुतिरवधावत् ।
 तमाद्रवन्तं प्रसमीक्ष्य भीतः पराद्रवद्द्रौणिरतिद्रुताश्वैः ॥ २८.१४८ ॥
 आद्रवन्तं पुनर्दृष्ट्वा भीमं द्रोणात्मजो रुषा ।
 आवृत्य युद्ध्यन् विजितोऽस्रं ब्रह्मशिर आददे ॥ २८.१४९ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे कृष्णो धर्मजेनार्जुनेन य ।
 तत्राऽगमत्तदस्त्रं य भीमं याव्यर्थतां नयन् ।
 अवध्यो भीमसेनस्तदस्त्रं यामोघमेव यत् ॥ २८.१५० ॥
 विषणुनैवोभयं यस्मात्कलुषं भीमोऽस्त्रमेव तत् ।
 गायत्री तत्र मन्त्रो यद्ब्रह्मा तद्दध्यानदेवता ।
 ध्येयो नारायणो देवो जगत्प्रसविता स्वयम् ॥ २८.१५१ ॥
 उये य पार्थयोः कृष्णो यत्कृतं द्रौणिना पुरा ।
 स्वायुधानां याचनं याप्यशक्तेन तद्दुद्धृतौ ॥ २८.१५२ ॥

त्वया सह स्थान्मम सङ्गमो विभो यथेष्टतः स्थान्नय मेऽत्र विद्मः ॥ २८.१७७ ॥

धृत्युक्त ओमिति प्राह भगवान् बादरायणः ।

तं प्राणम्य ययौ सोऽपि स्वप्नदृष्टमनुस्मरन् ॥ २८.१७८ ॥

स्वप्ने हि द्रौपदेयानां वधो दृष्टो त्मना निशि ।

अर्जुनेन प्रतिज्ञानं द्रौपदै स्ववधं प्रति ॥ २८.१७९ ॥

निबध्याऽनयनं यैव तेनैव शिबिरं प्रति ।

मुञ्चेति द्रौपदीवाक्यं नेति भीमवयस्तथा ।

कृष्णवाक्यान्मणिं हृत्वा देशान्निर्यातनं तथा ॥ २८.१८० ॥

धृत्यादि स्वप्नदृष्टं यत्प्रायः सत्यमभूदिति ।

चिन्तयन् प्रययौ द्वावं द्रौणिः शस्त्रभृतां वरः ॥ २८.१८१ ॥

स कृष्णोक्तमपि प्राप्य बादरायणशिष्यताम् ।

प्राप्योत्तरद्रापरे च वेदान् सं विभजिष्यति ॥ २८.१८२ ॥

ततः सप्तर्षिर्भूत्वा पाराशर्यप्रसादतः ।

अेकीभावं स्वऽपेण यास्यत्यय्युतनिष्ठया ॥ २८.१८३ ॥

पाण्डवराज्यलाभो नाम अष्टाविंशोऽध्यायः ॥

कृपोऽथ पाण्डवान् प्राप्य गौरवात्पूजितश्च तैः ।

अभूदाचार्यं अेवासौ राज्ञां तत्तन्तुभाविनाम् ॥ २८.१८४ ॥

बादरायणशिष्यत्वं पुनः प्राप्य भजन्नमुम् ।

साकं स्वभाग्निनेयेन भाव्येको मुनिसप्तके ।

कृतवर्मा द्वारवतीं ययौ कृष्णानुमोदितः ॥ २८.१८५ ॥

कृष्णायै तं मणिं दत्त्वा भीमस्तां पर्यसान्त्वयत् ।

विकोपा भीमवाक्येन राज्ञे सा च मणिं ददौ ॥ २८.१८६ ॥

राजार्द्धे हि मणौ दत्ते मख्यं भीमेन लौकिकाः ।

स्त्रीपक्षपातं राजा यशङ्क्युर्मारुतेरिति ॥ २८.१८७ ॥

मणिं राज्ञे ददौ कृष्णः भर्तृप्रियछिते रता ।

सोऽप्याबध्य मणिं मूर्ध्नि रेजे राजा गवामिव ॥ २८.१८८ ॥

वेदेष्वरेणापि यदूत्तमेन कृष्णेन युक्तास्तत आशु पार्थाः ।

ययुः सभार्यां निजराजधानीं हृत्वेव सन्तोऽन्तररीन् स्वराज्यम् ॥ २८.१८९ ॥

યુધિષ્ઠિરસ્યાનુ વિચિત્રવીર્યસુતસ્ય પાદાવભિવન્દમાનમ્ ।
 આકૃષ્ય ભીમં પરમેશ્વરોડયો મયાકૃતિં ધાત્યુરતો નૃપસ્ય ॥ ૨૮.૧૯૦ ॥
 ભીમાકૃતિં તાં સ સુયોધનેન કારાપિતામભ્યસને ગદાયાઃ ।
 આશ્વિષ્ય ચૂર્ણાકૃતવાનસૃગ્વમન્ હા તાત ભીમેતિ વદન્ પપાત ॥ ૨૮.૧૯૧ ॥
 તમાહ કૃષ્ણો ન હતોડઘ ભીમો નચ ત્વયાડન્ચૈરપિ શક્યતેડસૌ ।
 હન્તું સ્વબુદ્ધિઃ પ્રથિતા ત્વયાડઘ પાપા હિ તે બુદ્ધિરઘાપિ રાજન્ ॥ ૨૮.૧૯૨ ॥
 સ્વબુદ્ધિદોષાદતિપાપશીલપુત્રાખ્યપાપાનિ વિવર્દ્યથિત્વા ।
 નીતો વશં તૈઃ કૃલમઘ ભુઝ્જન્ ક્રોધિતું ચાર્ડસિ ભીમસેને ॥ ૨૮.૧૯૩ ॥
 ઇત્યુક્તે શાન્તબુદ્ધ્યૈવ રાજ્ઞાડહૂતો વૃકોદરઃ ।
 અભ્યવન્દત તત્પાદાવનુજાઘાશ્ચ તસ્ય યે ॥ ૨૮.૧૯૪ ॥
 વજ્રાશ્ચ દૃઢદેહત્વાદવિકારે વૃકોદરે ।
 ન દોષો વિવૃત્તોડસ્ય સ્યાદિતિ કૃષ્ણેન વચ્ચિતઃ ।
 સર્વાનાશ્વિષ્ય ચ પ્રેમણા યુયોજ નૃપ આશિષઃ ॥ ૨૮.૧૯૫ ॥
 કુલનાશકરઃ પાપઃ શાપયોગ્યસ્તવ હ્યહમ્ ।
 ઇત્યુક્તૈવ પ્રણમતો ગાન્ધારી સુપદાડ્ગુલીઃ ॥ ૨૮.૧૯૬ ॥
 ચ્દક્ષ્ણી । દદર્શ ધર્મરાજસ્ય પટ્ટાન્તેન પ્રકોપિતા ।
 તસ્યાઃ ક્રોધાગ્નિર્નિર્દગ્ધનખઃ સ કુનખોડભવત્ ॥ ૨૮.૧૯૭ ॥
 વન્દમાનં પુનર્ભીમમાહ સા ક્રોધવિહ્વા ।
 અધર્મતઃ કથં ભીમ સુતં મે ત્વં નિજઘ્નિવાન્ ॥ ૨૮.૧૯૮ ॥
 ઇત્યુક્તોડસ્યાઃ શમયિતું ક્રોધમગ્રે વૃકોદરઃ ।
 પ્રાહ ન પ્રાણસન્દેહે પાપં સ્યાત્પાપિનો વઘે ॥ ૨૮.૧૯૯ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા તાં પુનઃ પ્રાહ પ્રતિજ્ઞાહાનિમન્તરા ।
 ન મેડસ્તિ પ્રાણસન્દેહ ઇતિ જાનન્ વૃકોદરઃ ॥ ૨૮.૨૦૦ ॥
 યથાપ્રતિજ્ઞાં ભ્રાતૃવ્યાન્ રણે મમ નિજઘ્નુષઃ ।
 ક્વાધર્મઃ ક્ષત્રજાતેસ્તુ તદ્ધાનૌ જીવિતં નહિ ॥ ૨૮.૨૦૧ ॥
 “પાપા નશુદ્ધધર્મેણ હન્તવ્યા” ઇતિ ચ શ્રુતિઃ ।
 “અન્યવત્પાપહનનં પાપયેત્યાહ” ઇતિ શ્રુતિઃ ।

अतोऽसुरान्नैकृतिःकान्निःकृत्या ध्रुन्ति देवताः ॥ २८.२०२ ॥
 “निःकृत्या निःकृतिं हन्यान्निःकृत्या नैव धार्मिकम्” ।
 एति श्रुतिर्हि परमा पठ्यते पैङ्गिभिः सद्य ॥ २८.२०३ ॥
 एत्युक्ता तं पुनः प्राड कथं ते नरशोणितम् ।
 पीतं नरेणैव सता नपीतमिति सोऽब्रवीत् ॥ २८.२०४ ॥
 दन्तान्तरं न मे प्राप शोणितं तत्सुतस्य ते ।
 प्रतिज्ञापालनायापि प्रतिकर्तुं य तत्कृतम् ॥ २८.२०५ ॥
 भीषणाय य शत्रूणां पीतवच्य प्रदर्शितम् ।
 वेददृष्टश्च धर्मोऽयमतिपापजनं प्रति ॥ २८.२०६ ॥
 एत्युक्तोवाच नैवान्धद्रयस्यास्य वृकोदर ।
 धृता पुत्रशतं यष्टिमात्रं योर्वसितं त्वया ॥ २८.२०७ ॥
 तामाह भीमः पापिष्ठा वधयोग्यापराधिनः ।
 सर्वे उता एति पुनः साऽह येनाकृतस्तव ।
 अपराधः स ओकोऽपि किं नास्तीत्यवदत्स ताम् ॥ २८.२०८ ॥
 सर्वैः समेतैः कृषणस्य बन्धनाय विनिश्चितम् ।
 अन्यानि य सुपापानि कृतान्यत्र पुराऽपिच ॥ २८.२०९ ॥
 वासुदेवं सभासं स्थं ब्रुवाणं धर्मसं छितम् ।
 ऋक्ष्णीथ । (समस्तधर्मसङ्ग्रहः)
 पुनः पुनरवज्ञाय यान्तं दुर्योधनं बलिः ।
 सर्वेऽवगच्छन्तियादीन्यभिप्रेत्य वृकोदरः ॥ २८.२१० ॥
 नैकोऽप्यनपराधी मे स्वयं ताननुशिक्षितुम् ।
 असमर्था मयि क्रोधं किं करोषि निरर्थकम् ॥ २८.२११ ॥
 एत्युक्ता साऽभवत्तूष्णीं क्मात्सर्वैश्च पाण्डवैः ।
 वन्दिता व्यासवाक्याय्य किञ्चिच्छान्ताऽथ साऽभवत् ॥ २८.२१२ ॥
 तस्या याश्च स्नुषाः सर्वास्ताभिः सह पुरस्कृताम् ।
 कृत्वा तं धृतराष्ट्रे य विदुरादींश्च सर्वशः ॥ २८.२१३ ॥
 पाण्डवाः प्रधानस्थानं सभार्याः पृथया सह ।
 कृषणाभ्यां य ययुस्तत्र गान्धार्यास्तपसो बलम् ॥ २८.२१४ ॥

जनन् पाण्डवरक्षार्थं चिकीर्षुस्तत्तपोव्ययम् ।
 वेदेष्वरो ददौ दिव्यं यक्षुः सत्यवतीसुतः ॥ २८.२१५ ॥
 तेन दृष्ट्वा प्रेतदेलान् सर्वांस्तत्र समाकुला ।
 शशाप यादवेशानं त्वयाऽस्मत्कुलनाशनम् ।
 यत्कृतं तत्तव कुलं गच्छत्वन्योन्वतः क्षयम् ॥ २८.२१६ ॥
 धृत्युक्तो भगवान् कृष्णः स्वचिकीर्षितमेव तत् ।
 अस्त्वेवमित्याड विभुरीश्वरोऽप्यन्यथा कृतौ ॥ २८.२१७ ॥
 तेन तस्यास्तपो नष्टे लीना साऽतो हि भर्तुतः ।
 नाशयेद्वि सदा विष्णुः स्वयोग्यादधिकान् गुणान् ॥ २८.२१८ ॥
 तत आश्लिष्य भर्तृणां देवान् प्ररुदतीः स्त्रियः ।
 सर्वा दुर्योधनादीनां दर्शयामास केशवः ।
 कृष्णायै सा य तं देवमस्तुवत्पूर्वासद्गुणम् ॥ २८.२१९ ॥
 ततो देवान् प्रसिद्धानां पार्थाः समदलन् सताम् ।
 अन्येषां धृतराष्ट्रादीन् पुरस्कृत्यैव कांश्चन ।
 सूतैः पञ्चभिरेव स्वैः सरस्वत्यां प्रचिक्षिपुः ॥ २८.२२० ॥
 स्नेहाङ्गुपो यमौ य स्वात्राऽञ्जौ तस्मिन् ङ्ययोजयन् ।
 शवाः प्रायो बहुत्वेन तत्रतत्रैव सं स्थिताः ॥ २८.२२१ ॥
 ततो ददत्सु पानीयं गङ्गायां स्वजनस्य तु ।
 पृथा कर्णाय दत्तेति पार्थानाडाग्रजं य तम् ॥ २८.२२२ ॥

अथ ऐकोनत्रिंशोऽध्यायः ।

ॐ । यदैव कृष्णौ सकलाधिराज्ये युधिष्ठिरं यौवराज्ये य लीमम् ।
 विप्रैर्युतावभिषिञ्च्याऽशिषश्च युक्ता दत्वा लर्षयामासतुस्तौ ॥ २८.१ ॥
 तदैव चार्वाक इति प्रसिद्धं रक्षस्त्रिदण्डो यतिरेव भूत्वा ।
 युधिष्ठिरं गर्डयामास विप्रास्त्वां गर्डयन्तीति सुपापशीलम् ॥ २८.२ ॥
 श्रुत्वैव तद्दुःषितमाशु धर्मजं दृष्ट्वा विप्राः शेषुरमुं भृशार्ताः ।
 अगर्हितं नित्यमस्माभिरेनं यतोऽवोयो गर्हितमद्य पाप ।
 भस्मीभवाऽश्चेव ततस्त्वित्तीरिते क्षणादभूत्पापतमः स भस्मसात् ॥ २८.३ ॥

भस्मीकृतोऽस्मिन् यतिवेषधारिणि युधिष्ठिरे द्युषितं वृषिर्वासिं उः ।
 प्रोवाय नायं यतिरुग्रकर्मा सुयोधनस्यैव सभा सुपापः ॥ २८.४ ॥
 रक्षोऽधमोऽयं निहतोऽथ विप्रैस्तन्मा शुभः कृतकार्योऽसि राजन् ।
 धीरितः शान्तमनाः स विप्रान् सन्तर्पयामास धनैश्च भक्त्या ॥ २८.५ ॥
 असान्त्वयथ्य बान्धवान् स पौरसं श्रितादिकान् ।
 ददौ यथेष्टतो धनं ररक्ष यानु पुत्रवत् ॥ २८.६ ॥
 स भीष्मद्रोणकपर्णानां वधाद्युयोधनस्य य ।
 पापाशङ्की तथ्यमानो राज्यत्यागे मनो दधे ॥ २८.७ ॥
 सोऽनुजैः कृष्णया विप्रैरप्युक्तो धर्मशासनम् ।
 ततो डाडेति विलपन् राजा परमदुःषितः ।
 शशाप सर्वनारीणां गुह्यं वृष्टिं न तिष्ठतु ॥ २८.२२३ ॥
 डा मातस्तव धृत्यैव वयं सर्वे भृशं उताः ।
 ज्येष्ठं पितृसमं उत्वा प्रतिपत्स्याम कां गतिम् ॥ २८.२२४ ॥
 अवे वदन्तं कौन्तेयं वासुदेवः सनारदः ।
 शमयामास सद्वाक्यैर्गुणान् कर्णस्य याब्रवीत् ॥ २८.२२५ ॥
 ततस्ते प्रेतकार्याणि यद्भुः सर्वेऽपि सर्वशः ।
 सर्वेषामाधिराज्ये य स्थितोऽभूत्पाण्डवाग्रजः ॥ २८.२२६ ॥
 र्दृक्ष्व् । भीमं सम्प्रार्थयित्वैव न वेत्सीत्याह कृत्वानुम् ॥ २८.८ ॥
 तस्मिन् कुब्जे नृपं प्राडुर्विप्रास्त्वत्तोऽपि तत्त्ववित् ।
 शक्रोऽर्जुनं धितिं श्रुत्वाऽप्येतद्धर्मं ससं शयम् ॥ २८.९ ॥
 मत्सनेडादेव सर्वेऽपि धर्मोऽयमिति वादिनः ।
 धृत्येवं शङ्कमानं तमूयतुर्विप्रयादवौ ।
 कृष्णो धर्मोऽयमित्येव शास्त्रयुक्त्या पुनः पुनः ॥ २८.१० ॥
 नातिनिश्चितबुद्धिं तं तदाऽपि पुरुषोत्तमौ ।
 उतपक्षगतत्वेन तच्छङ्काया अगोचरः ।
 यतो भीष्मस्ततो याहि तमित्यूयतुस्त्वयौ ॥ २८.११ ॥
 स ताभ्यां भ्रातृभिश्चैव मुनिभिश्च समन्वितः ।
 भीष्मं यथौ लज्जितेऽस्मिन्स्तं भीष्मायाऽहं केशवः ॥ २८.१२ ॥

पृथ्थेत्युक्तः स भीष्मेण पप्रच्छापिलमग्नसा ।
 तत्रोवायापिलान् धर्मान् कृष्णो भीष्मशरीरगः ॥ २८.१३ ॥
 भीष्मो ङ्याड उरिं पार्था बोधनीयास्त्वयैव छि ।
 का शक्तिर्मम देवेश पार्थान् बोधयितुं प्रभो ॥ २८.१४ ॥
 धृत्युक्तो भगवानाड त्वत्कीर्त्यै त्वयि सं स्थितः ।
 प्रवक्ष्याम्यपिलान् धर्मान् सूक्ष्मं तत्त्वमपीति उ ॥ २८.१५ ॥
 राज्ञः प्रथमतो धर्मो भगवद्धर्मपालनम् ।
 तदर्थं कष्टकोट्टारो धर्मा भागवता अपि ।
 मनोवाक्कर्मभिर्विषणोरच्छिद्रत्वेन यार्थनम् ॥ २८.१६ ॥
 पूर्णशेषगुणो विषणुः स्वतन्त्रश्चैक एव तु ।
 तद्गुणं सर्वमन्यथ्य सर्वदेति विनिश्चयः ॥ २८.१७ ॥
 देवताङ्गमविज्ञानमपूजाऽन्यथ्य वै उरेः ।
 पूजा भागवतत्वेन देवादीनां य सर्वशः ॥ २८.१८ ॥
 श्क्षिष्व । वृथा कर्माङ्कृतिः क्वापि निराशीस्त्वं सदैव य ।
 विषणोर्भागवतानां य प्रतीपस्थाङ्कृतिः सदा ।
 परस्परविरोधे तु विशिष्टस्थानुकूलता ॥ २८.१९ ॥
 प्रियं विषणोस्तदीयानामपि सर्वं समाचरेत् ।
 धर्ममप्यप्रियं तेषां नैव किञ्चित्समाचरेत् ॥ २८.२० ॥
 साम्ये विरोधे य भङ्गननुवर्तेत वैष्णवान् ।
 एते साधारणा धर्मा ज्ञेया भागवता धृति ॥ २८.२१ ॥
 तत्त्वविज्ञापनं धर्मो विप्रस्य तु विशेषतः ।
 शारीरदण्डसन्त्यागः पुत्रभार्यादिकानृते ।
 तत्रापि नाङ्गडानिः स्याद्भेदना वा चिरं नतु ॥ २८.२२ ॥
 नयार्थदण्डः कर्तव्यो विप्रवैश्यादितिः क्वचित् ।
 शारीरदण्डविषये वैश्यादीनां य विप्रवत् ॥ २८.२३ ॥
 यथालभ्येन वर्तेत भिक्षया वा द्विजोत्तमः ।
 शिष्ययाज्योपलब्धैर्वा क्षत्रधर्मैश्च वाऽपदि ॥ २८.२४ ॥
 महापदि विशां धर्मैः क्षत्रियः सुरविप्रयोः ।

अन्यत्र सर्ववित्तेन वर्तेतांश्च पालयन् ॥ २८.२५ ॥
 विरोधिनः क्षत्रियाभ्य प्रसज्यैव उद्रेद्धनम् ।
 सामादिक्रमतो धर्मान् वर्तयेद्दण्डतोऽन्ततः ।
 अपलायी सदा युद्धे सतां कार्यभृते भवेत् ॥ २८.२६ ॥
 कृषिवाणिज्य गोरक्षा कुसीदं वैश्यज्जवनम् ।
 परिश्रयैव शूद्रस्य वृत्तिरन्ये स्वपूर्ववत् ।
 वर्तयुर्ब्राह्मणाद्याश्च कर्मात्पूजया हरिप्रियाः ॥ २८.२७ ॥
 हरिभक्तावनुच्यस्तु वर्णोऽन्यो नातिपूजयते ।
 विना प्रणामं पूजयस्तु वर्णोऽनीनो हरिप्रियः ।
 आदरस्तत्र कर्तव्यो यत्र भक्तिर्हरिर्वरा ॥ २८.२८ ॥
 शृङ्क्ष्वी । ज्ञापनं क्षत्रियाणां य धर्मो विप्राभ्यनुज्ञया ।
 तदभावे तु वैश्यानां शूद्रस्य परमापदि ॥ २८.२९ ॥
 “वर्णेष्वज्ञेष्ववर्णस्तु न ज्ञानी स्यात्कथञ्चन” ।
 षति श्रुतेस्वर्णस्य ज्ञापनप्राप्तिरेव न ॥ २८.३० ॥
 ज्ञेयं सर्वत्रिवर्णस्थस्त्रीभिर्वेदान् विनाऽभिलम् ।
 स्वीयपुत्रियतिः स्त्रीणां स्वदारनियतिर्नुणाम् ॥ २८.३१ ॥
 धर्मो गुणोत्तमानां तु स्मृत्यैवान्धं तमो व्रजेत् ।
 गुणसर्वस्वदानिः स्याद्दुत्तरोत्तरोऽत्र य ॥ २८.३२ ॥
 अधोऽधोऽधिकदोषः स्यात्स्त्रीणामन्यत्र मध्यतः ।
 वेदा अप्युत्तमस्त्रीभिः कृष्णाद्याभिरिवाभिलाः ॥ २८.३३ ॥
 द्येव्यो मुनिस्त्रियश्चैव नरादिकुलजा अपि ।
 उत्तमा षति विज्ञेयास्तच्छूद्रैरप्यवैदिकम् ।
 ज्ञेयमन्यैर्हरिर्नाम निजकर्तव्यमेव य ॥ २८.३४ ॥
 सर्वथाऽन्धं तमो याति वरं सदृशमेव वा ।
 यो विषण्णोर्मन्यते किञ्चिद्गुणैः कैश्चिदपि क्वचित् ॥ २८.३५ ॥
 ब्रह्मेशानादिकमपि भेदं यो वा न मन्यते ।
 भेददृक्तद्रुणादौ य प्रादुर्भावगतेऽपि यः ॥ २८.३६ ॥
 प्राकृतं देहमथवा दृग्भाजानश्रमादिकम् ।

मन्यते तारतम्यं वा तद्भक्तेष्वन्यथैव यः ॥ २९.३७ ॥
 मनोवाक्यनुभिर्यो वा तस्मिन्स्तद्भक्त एव वा ।
 विरोधकृद्भिष्वधीनादन्यत्किञ्चिदपि स्मरन् ॥ २९.३८ ॥
 अन्याधीनत्वविख्यास्य सर्वपूर्त्यविदेव य ।
 भक्तिधीनश्च ते सर्वे तमोऽन्धं यान्त्यसं शयम् ॥ २९.३९ ॥
 तत्त्वे सं शययुक्ता ये सर्वे ते निरयोपगाः ।
 शृङ्क्ष्वीष्ट । दोषेभ्यस्ते गुणाधिक्ये नैव यान्त्यधमां गतिम् ।
 गुणदोषसाम्ये मानुष्यं सर्वद्वैव पुनः पुनः ॥ २९.४० ॥
 यावदोषक्षयश्चोर्ध्वा गतिः क्वमश एव तु ।
 सर्वदोषक्षये मुक्तिरात्मयोग्यानुसारतः ॥ २९.४१ ॥
 भक्तिज्ञानोन्नतावेव स्वर्गश्च शुभकर्मणः ।
 विष्णुवैष्णववाक्येन हानिः पापस्य कर्मणः ॥ २९.४२ ॥
 इत्यादि धर्मसर्वस्वं भीष्मस्थेनैव विष्णुना ।
 पार्थानां गदितं तस्य श्रुत्वा धर्मसुतोऽनुजान् ।
 पप्रच्छ विदुर्ं यैव सारं धर्मादिषु त्रिषु ॥ २९.४३ ॥
 आलक्षत्ता धर्ममेव सारमर्थं य मध्यमम् ।
 नीयं कामं निष्कलत्वादर्थमेवार्जुनोऽब्रवीत् ॥ २९.४४ ॥
 सारं स द्विविधो ज्ञेयो द्वैवो मानुष एव य ।
 द्वैवो विद्या छिद्रयथादिर्मानुषः परिकीर्तितः ॥ २९.४५ ॥
 मध्यमो धर्म एवात्र साध्यं साधनमेव य ।
 विद्याह्योऽर्थो धर्मस्य विद्यथैव य मुच्यते ॥ २९.४६ ॥
 मानुषोऽर्थोऽपि विद्यायाः कारणं सुप्रयोजितः ।
 तुष्टोऽर्थेन गुरुर्यस्मात्सैवत्यं दातुमथ्यलम् ॥ २९.४७ ॥
 धर्मार्थतां विनाऽप्यर्थैस्तुष्येयुर्गुरुदेवताः ।
 यधनुर्दशितो धर्मोऽप्यर्थमेवानुसं प्रजेत् ॥ २९.४८ ॥
 गुरुताऽर्थगतैव स्यात्कामोऽवस्ताद्धि निष्कलः ।
 यमावत्र विदां श्रेष्ठावर्जुनोऽक्तमनूयतुः ॥ २९.४९ ॥
 अथाह भीमः प्रवरः सुतत्त्वदृशां समस्तानभिभाष्य उषात् ।

स्मयन्न कामादतिरिक्तमस्ति किञ्चिच्छुभं क्वावस्तां स यायात् ॥ २८.५० ॥
 काम्यं हि कामाभिधमाङ्गुरार्याः काम्याः पुमर्थाः सः साधनैर्यत् ।
 रक्षिणक्षुडकाम्यतां यात्यपुमर्थं अथ पुमर्थितत्वाद्धि पुमर्थं उक्तः ॥ २८.५१ ॥
 विज्ञानभङ्ग्यादिकमप्यतीव सत्साधनं कामभङ्गिष्ठं येत् ।
 न साधनं स्यात्परमोऽपि मोक्षो न साध्यतां याति विना हि कामात् ॥ २८.५२ ॥
 परात्परोऽप्यादिपुमान् हरिश्च स्वस्येतरेषामपि काम्यं अथ ।
 अकामितोऽवागतिमेव दधात्कामः पुमर्थोऽपि अथ तेन ॥ २८.५३ ॥
 श्रुत्वा कामोऽस्तु तथाऽपि नैतामृते हि चित्तं घटकुड्यवत्स्यात् ।
 सारस्ततः सैव सिदात्मकाऽपि सा येतना गूढतनुः सदैव ॥ २८.५४ ॥
 न प्रश्नयोग्यः पृथगेव कामस्तेनैष राजन् यदि तारतम्यम् ।
 श्रुत्वाप्ययं ते त्रिविधो हि वेद्यो धर्मार्थयुक्तः परमो मतोऽत्र ।
 अकारोऽपि यदि मध्यमोऽसौ द्वयोर्विरोधी तु स अथ नीचः ॥ २८.५५ ॥
 तस्मात्स्वबुद्धिप्रमदाभिरैव कामं रमेथा अनुवृत्तकामः ।
 राजन्न कामादपरं शुभं हि परो हि कामो हरिरेव येन ॥ २८.५६ ॥
 प्राज्ञः सुदुश्चिन्तनसारविमो विचित्रमात्वात्परैरुपैतः ।
 श्रुत्वा वयो व्याससमासयुक्तं सम्प्रोच्य भीमो वरराम वीरः ॥ २८.५७ ॥
 प्रशस्य भीममन्यांश्च राजा मोक्षमथास्तुवत् ।
 स्वयुक्तेरप्रतीपत्वात्त्रिराथके न मारुतिः ॥ २८.५८ ॥
 इति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 (समस्तधर्मसङ्ग्रहो नम) अत्रिंशोऽध्यायः ॥

अथ त्रिंशोऽध्यायः ।

(यागसमाप्तिः)

ॐ । अथ कृष्णमनुस्मृत्यं भीष्मे स्वां वसुतां गते ।
 कृत्वा कार्याणि सर्वाणि गङ्गामाश्रास्य द्युःषिताम् ॥ ३०.१ ॥
 आश्रासितश्च कृष्णाभ्यां धर्मज्ञो द्युःषितः पुनः ।
 पराशरसुतेनोक्तः कृष्णेनानन्तराधसा ॥ ३०.२ ॥
 अपापे पापशङ्कित्वाद्दशमेधैर्यज्युत्तम् ।

कुरु राज्यं य धर्मैषा पालयापालकाः प्रजाः ॥ ३०.३ ॥

धृत्युक्तः स तथा यके त्यक्तवा भोगांश्च कृत्स्नशः ।

गोप्रताद्विप्रतैर्युक्तः पालयामास मेदिनीम् ॥ ३०.४ ॥

ददौ दैयानि भुष्यानि यथाकाममभ्रिउतम् ।

नैवार्था विमुषः कश्चिदभूद्योग्यः कदायन ॥ ३०.५ ॥

प्रष्टा य दाताऽभिलराजनभ्यो यष्टा य धर्मात्मज एव तत्र ।

अभूव पाण्डोर्गृहभावसंश्च राजाधिराजो वनितानिवृत्तः ॥ ३०.६ ॥

भीमस्तु दैर्योधनमेव सन्न प्रपेदिवानूर्जितवीर्यलब्धम् ।

कृष्णासहायः सुरराजयोग्यानभुङ्क्त भोगान् युवराज एव ॥ ३०.७ ॥

कृष्णा य पार्थाश्चतुरो विहाय सुव्यक्तसारस्वतशुद्धभावा ।

रराज राजावरजेन नित्यमनन्ययोगेन शिभेव वहेः ॥ ३०.८ ॥

प्रीत्यैव विज्ञानयुजाऽन्यपार्थैः सं वादतः परिलुता गतभाविहावे ।

अपि स्वकीयं पतिमेव भीममवाप्य सा पर्ययन्भुङ्क्ते ॥ ३०.९ ॥

रराज राजावरजस्तथा स द्विरुपया सोमककाशिजातया ।

श्रिया भुवा यैव यथाऽब्जनाभो निहत्य सर्वान् दितिजान्महाब्धौ ॥ ३०.१० ॥

सर्वोत्तुङ्गो नामतः प्राणवायोरे शो निशायां गुरुपुत्रसूदितः ।

माताऽस्य देवीति य रौडिण्येयी भीमप्रियाऽसीधा पुराऽस्यैव राका ॥ ३०.११ ॥

श्रद्धिक्लृप्तान्याश्चाऽसुर्वासुदेव्यो दृशो याऽऽपश्च पूर्वं विं शतिरग्ररुपाः ।

ताभिर्युतो दैवतैरथ्यलभ्यानभुङ्क्त भोगान् विबुधानुगार्थितः ॥ ३०.१२ ॥

ररक्ष धर्मानभिलान् उरेः स निधाय विप्राननुशास्य युक्तान् ।

सद्वैष्णवान् विदुषः पञ्चपञ्च सवेतनान् ग्राममनु स्वकीयान् ॥ ३०.१३ ॥

दधार दण्डं तदवर्तिषु स्वयं जग्राह यान्वेव मुदाऽथ तद्गतान् ।

तद्भुक्तमन्यैरपि विप्रवर्यैः सं शोधयन् सर्वमसौ यथा व्यधात् ॥ ३०.१४ ॥

नावैष्णवः कश्चिदभूत्तुश्चिन्नैवान्यनिष्ठो नय धर्महन्ता ।

न विध्यवर्ती नय दुःभितोऽभून्नापूर्णावित्तश्च तदीयराष्ट्रे ॥ ३०.१५ ॥

वासिष्ठवृष्णिप्रवरौ प्रपश्यतां ताभ्यां य भीमेन मुनीश्वरैश्च ।

सं शिक्षितानां प्रथमाद्युगाय्य गुणाधिकः कलिरासीत्प्रजानाम् ॥ ३०.१६ ॥

शुभं मलत्स्वल्पकृलं कृते छि विपर्ययेषांशुभमेष दौषः ।
 तद्धीनमप्युच्यशुभं कृताद्युगाख्ये कलिं मारुतिरय्युताश्रयात् ॥ ३०.१७ ॥
 धनञ्जयः प्रोद्यतदण्ड आसीत्सदाऽन्ययङ्केषु निजगजैरितः ।
 विभीषयित्वा नृपतीन् सरत्नान् पदोनृपस्याग्रभुवो न्यपातयत् ॥ ३०.१८ ॥
 सदैव कृष्णस्य मुभारविन्दोद्धिनिस्युतं तत्त्वविनिर्णयामृतम् ।
 पिबन् सुताद्याधिमसौ कमेण त्यजंश्च रेभेऽविरतातिभोगः ॥ ३०.१९ ॥
 दुःशासनस्याऽवसथं सुभद्राशित्राङ्गदासहितोऽध्यावसंश्च ।
 सयन्त्रिकाकान्तिरनूनभिम्भो नभस्थितश्चन्द्र एवात्यरोयत् ॥ ३०.२० ॥
 समस्तभृत्याश्रितवेतनानां माद्रेय आसीत्प्रथमः प्रदाता ।
 स दूर्मुषस्याऽवसथेऽवसथ्य स मद्रराजात्मजयाऽयवर्ती ॥ ३०.२१ ॥
 सन्धानभेदानुगतप्रवृत्तिस्तिष्ठेश्च दूर्मुषशुभ्रसन्ननि ।
 नृपङ्गरक्षः प्रगृहीतम्पङ्गस्तस्यानुजो मागधकन्ययाऽसीत् ॥ ३०.२२ ॥
 सेनापतिः कृप आसीद्युयुत्सुः ससञ्जयो विदुरश्चाऽम्बिकेयम् ।
 श्क्ष्क्ष्क्ष्णी । पार्थैरिताः पर्ययरन् स्वयं य सर्वे यथा दैवतमादरेण ॥ ३०.२३ ॥
 द्विरुपकृष्णप्रहितेषु पाण्डुषु क्षितिं प्रशासत्सु न कश्चनाऽतुरः ।
 नयाकृमान्मृत्युरभून्न नार्थो विभर्तृका नो विधुरा नराश्च ॥ ३०.२४ ॥
 शब्दाद्यश्चाऽसुरतीव लुब्धा निकामवर्षी य सुरेश्वरोऽभूत् ।
 प्रजा अनास्युष्टसमस्ततापा अनन्यभक्त्याऽय्युतमर्थयन्ति ॥ ३०.२५ ॥
 पृथ्वी य गावः ससरस्वतीका निकामदोहा अभवन् सदैव ।
 अब्दाभ्येनधो गिरिवृक्षजङ्गमाः सर्वेऽपि रत्नप्रसवा बभूवुः ॥ ३०.२६ ॥
 कृष्णाश्रयात्सर्वमिदं वशे ते विधाय सम्यक्परिपालयन्तः ।
 द्विवीव देवा मुमुदुः सदैव मुनीन्द्रगन्धर्वनृपादिभिर्वृताः ॥ ३०.२७ ॥
 समुज्ज्वला पाण्डवकीर्तिनारी पदं विधायासुरपक्षमूर्धसु ।
 वराभये शैव सतां कराभ्यां कृष्णप्रसूता जगदण्डमावृणोत् ॥ ३०.२८ ॥
 पाताल् । अपादां पृथिवीनितम्भामाकाशमध्यां करसन्तताशाम् ।
 अर्द्धतारारभरराणुधुवक्षसं विरि ज्यलोकस्थलसन्भुभाम्भुजम् ॥ ३०.२९ ॥
 विकुण्ठनाथाभयलस्तमादराभून्मूर्त्नां वलन्ती वरभारताप्याम् ।
 निशम्य तामीक्ष्य समस्तलोकाः पवित्रिता वेद्विभवाभिवान्याम् ॥ ३०.३० ॥

प्रपालयत्सवेव धरां सकृषरोष्वद्धैव पार्थेषु कलिर्बलिश्च ।
 सुपापदैत्यौ क्वय राष्ट्रविप्लवं सञ्चकतुस्तश्श्रुतमाशु पार्थैः ॥ ३०.३१ ॥
 नृपेण कृषरोन य साधु योदितो भीमस्तदा तौ सगणौ विजित्य ।
 बलिं प्रविद्राव्य कलिं निबद्ध्य समानयत्कृषणनृपेन्द्रयोः पुरः ॥ ३०.३२ ॥
 पप्रच्छ तं कृषणपुरो युधिष्ठिर उदारधीः ।
 कले किमिति मे राष्ट्रं विप्लावयसि दूर्भते ॥ ३०.३३ ॥
 धृत्युक्त आड कालोऽयं दुर्योधननिपातनम् ।
 आरभ्य मम तत्र त्वं भलादाकम्य तिष्ठसि ।
 ततो मया कृतो राष्ट्रविप्लवस्ते नराधिप ॥ ३०.३४ ॥
 शृङ्क्ष्मीथ । तमाड राजा राज्ञां हि भलाद्राज्यं प्रवर्तते ।
 अपि कालभवं राष्ट्रं त्वदीयं मादृशैर्नृपैः ।
 ह्रियते भलवद्भिर्दि राज्याशा ते कुतस्तदा ॥ ३०.३५ ॥
 “कालो वा कारणं राज्ञो राजा वा कालकारणम् ।
 धति ते सं शयो मा भूद्राजा कालस्य कारणम्” (८३) ॥ ३०.३६ ॥
 तमुवाय कलिः काले मदीये त्वादृशः कुतः ।
 राजानं पूर्वमाविश्य विप्रांश्च स्थामडं नृप ॥ ३०.३७ ॥
 वासुदेवसहायेषु तेजो युष्मासु मे नहि ।
 क्व राजाऽसावृते युष्मान् यो मया नाभिभूयते ॥ ३०.३८ ॥
 मदीयकाले भूपाल विप्रवेदविरोधिनि ।
 मद्दृष्टिपाते क्व गुणाः क्व वेदाः क्व सुयुक्तयः ॥ ३०.३९ ॥
 जगाद नृपतिः सत्यं कले वक्ष्यन्तोऽपि सन् ।
 मोक्षये त्वर्तवयनाद्येऽस्मत्सन्ततेः परम् ।
 विलुम्पस्यभिलान् धर्मान् करं तत्रापि नोऽर्पय ॥ ३०.४० ॥
 सीमाधिर्बहुवाक्यं य तुलामाने य मे करः ।
 नैवातिक्रमतेषां कुरु सर्वात्मना क्वचित् ॥ ३०.४१ ॥
 तमाड भगवान् कृषणो यावत्पाण्डवसन्ततिः ।
 तावन्न ते भवेच्छक्तिः प्रवृत्तस्यापि भूतल् अ ॥ ३०.४२ ॥

पाण्डवेभ्यः परं यावत्क्षेमकः कमवर्द्धिता ।
क्षेमकात्परतः पूर्तिं शक्तिस्ते यास्यति ध्रुवम् ॥ ३०.४३ ॥

न द्रष्टव्यं भूतल् । अं ते कुत अवे स्मृशेर्भुवम् ।
यावत्पार्था अहं यात्र ततो भुवि पदं कुरु ॥ ३०.४४ ॥

(८३) मडा. १२.७०.६

शृङ्गिष्वम् । छत्युक्तो वासुदेवेन मोचितो धर्मजेन य ।
तान् प्राण्य ययौ पारे समुद्रस्याऽश्रयद्रुडाम् ।
पार्थाश्च कृष्णसखिता रक्षन्तः क्षमां मुदं ययुः ॥ ३०.४५ ॥

अवे पार्थान् प्रतिष्ठाप्य शङ्करस्थे तु सार्जुनः ।
कीडन् दिव्याः कथाः प्राड पुत्रशोकापनुत्तये ।
गीतोक्तं विस्मृतं यास्मै पुनर्विस्तरतोऽवदत् ॥ ३०.४६ ॥

वाणी प्राणो वासुदेव छत्येतैरभिलं ततम् ।
सर्वोत्तमत्वमेतेषां सर्वमेतद्दशे जगत् ।
उत्तरोत्तरमेतेऽपि गुणोऽध्यास्तद्दशेऽपरे ॥ ३०.४७ ॥

छत्थं डरेर्वशे सर्वगुणपूर्णाश्च स प्रभुः ।
अेक अवे नयान्योऽस्ति प्राणोऽध्या तदधो रमा ॥ ३०.४८ ॥

स डुताश छति प्रोक्तो डुतमत्यम्बिलं यतः ।
वाक्प्राणमध्यगो नित्यं धारयत्यम्बिलं जगत् ।
स छशो ब्रह्मरुद्राद्या ज्वा अवे प्रकीर्तिताः ॥ ३०.४९ ॥

ये तस्थानादिसद्भक्ता मुक्तियोग्या छि ते स्मृताः ।
अनादित्द्रेषिणो येऽस्मिन्स्तमोयोग्याः सुपापिनः ॥ ३०.५० ॥

मिश्रा मध्या छति ज्ञेयाः सं सारपरिवर्तिनः ।
अवे ज्वास्त्रिधा प्रोक्ता भवन्त्येते नयान्यथा ॥ ३०.५१ ॥

तारतम्यं य विज्ञेयं वि ड्गैर्द्वैडिकमानसैः ।
विष्णोर्वि ड्गानुसारित्वतारतम्यात्तदीक्षणम् ॥ ३०.५२ ॥

विष्णोस्तदनुगानां य प्रीतिकृद्गर्भं छरितः ।
अधर्मोऽन्य छयं निष्ठा प्रलापः किं करिष्यति ॥ ३०.५३ ॥

अवेमाधेनुशास्याजः पार्थ पार्थैः सुसङ्कृतः ।

कथञ्चित्तानवस्थाप्य सुदूरानुगतान् प्रभुः ।
 सुभद्रासहितः प्रायाधानेन द्वारकापुरीम् ॥ ३०.५४ ॥
 ऋक्षक्ष्व । समाधिविरतोदङ्गुपरिपृष्टः पथि प्रभुः ।
 उतं दुर्योधनं प्राड सभ्रातृसुतसैनिकम् ॥ ३०.५५ ॥
 तं शिष्यवधकोपेन शत्रुमात्मानमुद्यतम् ।
 केशवोऽशमयद्वाक्यैर्विश्वरूपं प्रदर्श्य च ॥ ३०.५६ ॥
 मद्भक्तो नितरामेष मदारोधनतत्परः ।
 मामवज्ञाय निरयं माऽनुत्थानं व्रजेदिति ॥ ३०.५७ ॥
 कृपया वासुदेवेन भोषितः शान्तमानसः ।
 पश्चात्तापाभितमात्मा तमेव शरणं ययौ ॥ ३०.५८ ॥
 तस्मै देवोऽभयं दत्त्वा प्रेषयिष्येऽमृतं तव ।
 दातुं शक्यमिति प्रोक्त्वा ययौ द्वारवतीं प्रभुः ॥ ३०.५९ ॥
 अथाऽदृष्टेश देवेशं वासुदेवोऽमृतं मुनेः ।
 देहीति वञ्चयिष्यामीत्याड सोऽपि क्षमापयन् ॥ ३०.६० ॥
 ओमित्युक्तो भगवता तस्नेहात्स शयीपतिः ।
 सुजुगुप्सितमातङ्गवेषो भूत्वा मुनिं ययौ ॥ ३०.६१ ॥
 मूत्रस्रोतसि सोऽधश्च निधाय कलशं वशी ।
 मूत्रयन्निव तं प्राड वासुदेवः सुधाभिमाम् ।
 मधुर्षे प्रेषयामास तवार्थे तत्पिबेति च ॥ ३०.६२ ॥
 स मूत्रमिति मत्वा तं याहीत्येवाऽड भत्सयन् ।
 वञ्चयित्वैव तं शङ्को ययौ प्रीतः स्वमालयम् ॥ ३०.६३ ॥
 असाधारणमन्नं हि देवानाममृतं सदा ।
 अन्यपीतिस्ततस्तस्य देवानां परमाप्रिया ॥ ३०.६४ ॥
 आत्मदत्तप्रसादाय स्वपराधात्प्रयाविते ।
 उदङ्गे वासुदेवस्तु युक्तमित्येव मन्यते ॥ ३०.६५ ॥
 स्वपुरीं प्राप्य यद्गुभिः पूजितः शूरसूनवे ।
 ऋक्षक्ष्व । वृत्तान्तं कथयामास केशवो यद्दुसं सदि ॥ ३०.६६ ॥
 वधमन्तरितं सूनोः सात्वतेशेन सात्वती ।

प्रणाम्य कथयेत्यूये तत आड जनार्दनः ॥ ३०.६७ ॥
 ततः सुदुःषिताः शूरपुत्राद्या अभिमन्यवे ।
 श्राद्धदानानि बहुशश्चक्रुः केशवसं युताः ॥ ३०.६८ ॥
 निवसत्यत्र विश्वेशे धर्मपुत्रः कृतमम् ।
 अश्वमेधमनुष्ठातुं नाविन्दद्वित्तमञ्जसा ॥ ३०.६९ ॥
 उतशेषात्क्षत्रसङ्घात्करं नैश्छद्यापरः ।
 नय मध्यमकल्पेन यष्टुं तस्य मनो गतम् ॥ ३०.७० ॥
 विज्ञाय नित्यविज्ञातनिभिलो बाधरायणः ।
 आविर्भूतो हिमवतः शृङ्गं यत्राभिसङ्गतम् ॥ ३०.७१ ॥
 मेरुशृङ्गेण यत्रैव विषणुः स्वात्मानमव्ययम् ।
 लोकस्य सङ्ग्रहायेजे कर्मबन्धोज्जितोऽपि सन् ॥ ३०.७२ ॥
 शङ्कराद्याः सुरा यत्र मरुत्तश्चेजिरे हरिम् ।
 दानवो वृषपर्वा य तत्रास्ति धनमक्षयम् ॥ ३०.७३ ॥
 तश्छङ्कुरशरीरस्थं जामदग्न्यं हरिं परम् ।
 षष्ठैवानुज्ञया तस्य स्वीकृत्य यज तेन य ।
 षत्याड व्यासवाङ्मनू भीमोऽप्याड नृपोत्तमम् ॥ ३०.७४ ॥
 धनस्य देवता विषणुर्जामदग्न्योऽभिलेखरः ।
 स शङ्कुरशरीरस्थो यज्ञोऽस्थिष्टधनाधिपः ॥ ३०.७५ ॥
 तेनैव विषणुना दत्तमर्जुनायास्त्रमुत्तमम् ।
 कार्याण्यन्यानि यास्माकं कृतान्येतेन विषणुना ॥ ३०.७६ ॥
 स ब्रह्मरुद्रशङ्कादिपददाताऽभिलप्रदः ।
 स्वतन्त्रः परतन्त्रां स्तानावर्तयति येश्छया ॥ ३०.७७ ॥
 शृङ्गक्ष्वी.प्रियोऽस्माकं प्रियास्तस्य सर्वद्वैव वयं नृप ।
 अतस्तदव्यनुज्ञातधनेनैव यजामहे ॥ ३०.७८ ॥
 सोऽयं पितामहोऽस्माकं व्यासस्तन्त्रः प्रदास्यति ।
 षत्युक्त्वा तं पुरस्कृत्य कृष्णद्वैपायनं ययुः ॥ ३०.७९ ॥
 धनं कृष्णः समादाय समन्ताश्छतयोजनम् ।
 ददौ तेषां तेऽपि योऽर्द्धस्त्युष्ट्राश्चनरादिभिः ॥ ३०.८० ॥

युधिष्ठिरभृते सर्वे भीमसेनपुरोगमाः ।
 यज्ञार्थमूढिरे भूरि स्वर्णमुद्यद्रविप्रभम् ॥ ३०.८१ ॥
 तदैव वासुदेवोऽपि सभार्यः सः सः सः ।
 आगच्छन् उस्तिनपुरं पथ्युदङ्गेन पूजितः ॥ ३०.८२ ॥
 तत्कामवर्षिणो मेधां स्तस्य दत्वोदकार्थिनः ।
 सकृदं स्ववरं कृत्वा जगाम गजसाह्वयम् ॥ ३०.८३ ॥
 आसन्नेष्वेव पार्थेषु व्यासे य पुरुषोत्तमे ।
 प्रविवेश पुरं कृष्णस्तदाऽसूतोत्तरा भृतम् ॥ ३०.८४ ॥
 द्रौण्यस्त्रसूदितं भालं दृष्ट्वा कुन्त्यादिकाः स्त्रियः ।
 शराण्यं शराणं जग्मुर्वासुदेवं जगत्पतिम् ॥ ३०.८५ ॥
 प्रत्यक्षमात्मना गर्भे रक्षितं प्रसवे उतम् ।
 पुनरुज्ज्वलयामास केशवः पार्थतन्तवे ॥ ३०.८६ ॥
 तदैव विविशुः पार्था सकृष्णाः सधनोव्ययाः ।
 सर्वे मुमुद्विरे दृष्ट्वा पौत्रं केशवरक्षितम् ॥ ३०.८७ ॥
 ददौ दानानि बहुशो धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः ।
 पौत्रजन्मनि दृष्टात्मा वासुदेवं ननाम य ॥ ३०.८८ ॥
 कुन्तीकृष्णासुभद्राभिर्वैराट्याऽन्याभिरेव य ।
 शृङ्गक्ष्वीष्टं पाण्डवैः पुरुषैश्चान्यैः संस्तुतः प्राणतो हरिः ॥ ३०.८९ ॥
 ततः कृष्णाभ्यनुज्ञाताः पाराशर्यसदस्यकाः ।
 आरेभिरेऽश्वमेधं ते मुनिभिर्भ्रमवादिभिः ॥ ३०.९० ॥
 सर्वयज्ञात्मकं तेषामश्वमेधं जगत्पतिः ।
 कारयामास भगवान् कृष्णद्वैपायनः स्वयम् ॥ ३०.९१ ॥
 साधनानि तु सर्वाणि शालां यैव हिरण्मयीम् ।
 पवमानसुतश्चक्रे कृष्णद्वैपायनेरितः ॥ ३०.९२ ॥
 अथानुमन्त्रितोत्सृष्टं पुरोहितपुरस्कृतम् ।
 तुरगं कृष्णसारङ्गमनुवव्राज वासविः ॥ ३०.९३ ॥
 स श्रित्वा रुन्धतः सर्वाभृपतीञ्छस्त्रतेजसा ।

यास्यामास सर्वेषु राष्ट्रेष्वविजितोऽरिभिः ॥ ३०.८४ ॥
 युधिष्ठिराज्ञया तेन न कश्चिन्निहतस्तदा ।
 आहूताश्च नृपास्तेन यज्ञार्थं प्रीयताऽपिलाः ॥ ३०.८५ ॥
 मण्डलूरं क्मात्प्रामस्तत्रैनं बभ्रुवाहनः ।
 अब्ययादध्यापाद्याधैस्तमाह विजयः सुतम् ॥ ३०.८६ ॥
 योद्धुकामोऽर्घ्यमादाय त्वयाऽद्याभिगतो ह्यहम् ।
 न प्रीये पौरुषं धिक्ते यन्मोध्याश्चो न वारितः ॥ ३०.८७ ॥
 तदाऽपि पितृभक्त्यैनमयुद्ध्यन्तमुलूपिका ।
 प्राह युद्ध्यस्व यत्प्रीत्यै गुरोः कार्यमसं शयम् ।
 प्रीणनाथैव युद्ध्यस्व पित्रे सन्दर्शयन् बलम् ॥ ३०.८८ ॥
 धृत्युक्तो युयुधे पित्रा बलं सर्वं प्रदर्शयन् ।
 अर्जुनस्तु सुतस्नेहान्मन्द् योधयति स्मयन् ॥ ३०.८९ ॥
 स तु सर्वायुधक्षेपेऽप्यविकारं धनञ्जयम् ।
 दृष्ट्वा बाल्यात्यरीक्षायै मन्त्रपूतं महाशरम् ।
 ऋक्षिक्क्ष्क्ष्क्ष्क्ष्क्षेप पित्रे दैवेन तेनैनं मोह आविशत् ॥ ३०.९० ॥
 मूर्च्छितं तं गुरुं दृष्ट्वा तद्भक्त्या भृशदुःषितः ।
 प्रायोपविष्टस्तन्माता विललापातिदुःषिता ॥ ३०.९०९ ॥
 विजगर्ह तदोलूपीं धिञ्जगत्रयपूजितम् ।
 अञ्जुधनो मे भर्तारं पुत्रेणैवाविजानता ॥ ३०.९०२ ॥
 लोकवीरं पतिं हित्वा न मेकार्यं सुतेन य ।
 पतिलोकमहं यास्ये तृप्ता भव कलिप्रिये ॥ ३०.९०३ ॥
 धृत्युक्त्वा मरणाथैव तां विनिश्चितमानसाम् ।
 धरायां विलुहन्तीं य दृष्ट्वा भुजगनन्दिनी ॥ ३०.९०४ ॥
 नागलोकान्समादाय विशल्यकरणीं क्षणात् ।
 उत्थापयामास पतिं त्रिलोकान्तिरथं तथा ॥ ३०.९०५ ॥
 प्रहस्योवाय य तदा श्रुतं वाक्यं पुरा मया ।
 सुरलोके सुरैः प्रोक्तं भीष्माद्या नातिधर्मतः ॥ ३०.९०६ ॥
 यद्गतास्तेन द्रोणेण पार्थस्तेनातिवेदनाम् ।

रणे व्रजेदिति न तत्परतः स्यादिति ल्यडम् ।
 वयनादेव देवानां युद्ध्येत्यात्मजमब्रुवम् ॥ ३०.१०७ ॥
 देवानामेव सङ्ख्यान्मूर्च्छितश्चार्जुनोऽभवत् ।
 भुक्तदोषकृलश्चायं पुनर्भोक्ष्यति नान्यतः ॥ ३०.१०८ ॥
 अन्येन पातितस्यास्य यशो नश्येत्त्रिलोकगम् ।
 नार्जुनस्य यशो नश्येदिति दैवैरिदं कृतम् ॥ ३०.१०९ ॥
 धृत्युक्तः प्रीतिमापेदे पुत्रभार्यायुतोऽर्जुनः ।
 यज्ञार्थं तावथाऽड्य पूजितः प्रययौ ततः ॥ ३०.११० ॥
 द्वारकायाः समीपस्थं प्रधुम्नाधाः सुता उरेः ।
 प्रसल्याश्रमपाजडुराह्वयन्तोऽर्जुनं युधे ॥ ३०.१११ ॥
 र्थक्ष्व् । सुभद्राडरणां मार्हुं नीतेऽश्चे तैर्धनञ्जयः ।
 गौरवाद्वासुदेवस्य मातुलस्य च केवलम् ॥ ३०.११२ ॥
 मातुलायाभ्रवीदशं हृतं पौत्रैरभन्धुवत् ।
 स निर्भत्स्य कुमारं स्तान्मेध्यमश्रममोचयत् ॥ ३०.११३ ॥
 मातुलं स प्रणम्याथ यज्ञार्थं तान्निमन्थ य ।
 गच्छन् गजाह्वयं दूतमग्रतोऽयापयन्नुपे ॥ ३०.११४ ॥
 सङ्कषणः सडसोदर्यः श्रुत्वाऽसौ प्राप्तमर्जुनम् ।
 प्रीतो बाष्पाभिपूरार्क्षो भ्रातृस्नेहादभाषत ॥ ३०.११५ ॥
 वासुदेव न पश्यामि दुर्लक्षणमजार्जुने ।
 केन दुर्लक्षणेनायं बलुङ्गभी प्रवासगः ॥ ३०.११६ ॥
 पृष्टस्तं केशवः प्राड भ्राता ते दीर्घपिण्डिकः ।
 तेनायं दुःखबलुल धृत्युक्त्वा पुनरेव य ।
 वदन्तमेव पाञ्चाली कटाक्षेण न्यवारयत् ॥ ३०.११७ ॥
 समस्तलक्षणाभिज्ञाः कृष्णः सत्या वृकोदरः ।
 कृष्णा य पञ्चमो नास्ति विद्या शुद्धेयमञ्जसा ॥ ३०.११८ ॥
 प्रसङ्गात्प्राप्तुमिच्छेतां विद्याशीलो युधिष्ठिरः ।
 धति लोभात्तु पाञ्चाली वासुदेवं न्यवारयत् ॥ ३०.११९ ॥
 तद्गौरवाद्वासुदेवो नोत्तरं प्रत्यभाषत ।

विस्मारयामास यं तं प्रब्रुवाणः कथान्तरम् ॥ ३०.१२० ॥
 उदरस्य किञ्चिदाधिक्यं वृषणाधिक्यमेव य ।
 सव्यबाहोस्तथाऽधिक्यं दुर्लक्षणमतोऽर्जुने ॥ ३०.१२१ ॥
 नैवोक्तं वासुदेवेन दृश्यमानमपि स्फुटम् ।
 ज्ञानानन्दप्रासकरा ल्येते दोषाः सदातनाः ॥ ३०.१२२ ॥
 श्क्षि । समस्तज्वराशौ तद्दुष्टलक्षणवर्जितौ ।
 पूर्णचित्सुभ्रशक्त्यादेर्योग्यौ कृष्णा यमारुतिः ॥ ३०.१२३ ॥
 अनादिदुःखीनत्वे सुभाधिक्ये य लक्षणम् ।
 रुग्मिणीसत्यभामादिऋपायाः श्रिय एव तु ॥ ३०.१२४ ॥
 मुष्यं ततोऽपि मुष्यं तु स्वान्तन्यादेरशेषतः ।
 गुणाराशेः परं लिङ्गं नित्यं व्यासादिऋषिणः ।
 विष्णोरेव नयान्यस्य स ल्येकः पूर्णसद्गुणः ॥ ३०.१२५ ॥
 साश्वेऽर्जुने यज्ञवाटं प्रविष्टेऽस्य सडोदराः ।
 पूजिताः पूजयामासुर्मुदिताः सडकेशवाः ॥ ३०.१२६ ॥
 ततः स यज्ञो यद्वीररक्षितो व्यासोपदिष्टो मुनिभिः प्रवर्तितः ।
 अशोभतालं सकलैर्नृपैश्च समागतैर्विप्रवरैश्च जुष्टः ॥ ३०.१२७ ॥
 स कृष्णायुग्मेन य भार्गवेण त्रिधा विभक्तेन परेण पुंसा ।
 अधिष्ठितोऽशोभत विश्वमेतद्विश्वादिऋषेण यथैव तेन ॥ ३०.१२८ ॥
 यथा विरिञ्चस्य पुराऽस यज्ञो यथैव शकस्य शतकतुत्वे ।
 तथैव सोऽमृद्विधिशर्वशकपूर्वैः सुरैराविरलङ्घितोऽधिकम् ॥ ३०.१२९ ॥
 न देवगन्धर्वमुनिस्वधर्ममर्त्यादिकेष्वास स योऽत्र नाऽस ।
 स्वलङ्घितैर्नाकिञ्चनैः सकान्तैरङ्गुयन्त्राकवदेतदोक्तः ॥ ३०.१३० ॥
 तत्रैव तत्त्वानि ससं शयानि निस्सं शयान्यासुरलं विवादे ।
 परस्परतये हरिणा त्रिऋषिणा संस्थापितान्यत्रयथोभिरुच्यैः ॥ ३०.१३१ ॥
 प्रगीतगन्धर्ववरः प्रनृत्तसदभ्राराः सन्ततवादिविप्रः ।
 विवेचयद्देवन्पौध ऐडो रराज राजाऽभिलसत्तूनाम् ॥ ३०.१३२ ॥
 समस्तदेव्यः सडवासुदेव्यः स्वलङ्घिताः कुल्लमुभारविन्दाः ।
 विद्येरुत्रैव सडाप्सरोभिर्निषेद्गुराध्यथ्युतसत्कथारमाः ॥ ३०.१३३ ॥

न वै मुमुक्षुर्न भभूषुरत्र न वै प्रपित्सुश्च कुतो बुभुक्षुः ।
 श्क्ष्मीऽसत्यकामा अभवन् कुतश्चित्प्रदातरि प्राज्ञवरेऽनिलात्मजे ॥ ३०.१३४ ॥
 दिनेदिने तत्र मडान्नपर्वताः सभक्षसारा रसवन्त उर्जिताः ।
 नद्यः पयः सर्पिरञ्जस्रपूर्णाः समाक्षिकाधा अपि पायसल्लहाः ॥ ३०.१३५ ॥
 द्रुदा मडान्तस्त्रिदशादियोग्याः सुयोगयुक्ता हरियन्तनादेः ।
 तथाऽञ्जनालक्तकमुष्यमण्डनद्रव्याञ्चवाप्यो मण्डिकाञ्चनोद्भवाः ॥ ३०.१३६ ॥
 यथेष्टपानाशनभोगशिष्टाः सलस्रशो मारुतिना तुकारिताः ।
 गन्धा रसाधाश्च समस्तभोगा द्दिवीव तत्राऽसुरतीव वृधाः ॥ ३०.१३७ ॥
 नैतादृशः कश्चन भूतपूर्वो मणो विना रामविरि ञ्चवञ्जिष्ठाम् ।
 मभानिति प्रोच्युरशेषलोका दृष्ट्वा मणं तं पुरुषोत्तमेरितम् ॥ ३०.१३८ ॥
 स श्वेवमद्भुता हरिदैवतः ऋतुः पञ्चाश्वमेधात्मक उच्यतेऽल्पः ।
 दिनेदिने स्पृष्ट्वागुणो भभूव मुदावडो वत्सरपञ्चकत्रयम् ॥ ३०.१३९ ॥
 यज्ञावसाने निभिलाश्च पाण्डवाः कृष्णा यपृथ्वीमभिलां सवित्ताम् ।
 मङ्गल्यमात्रं दधिताशरीरे निधाय सर्वाभरणानि शैव ।
 समर्पयामासुरश्चे वरेण्ये व्यासे विभागाय यथोक्तमृत्विजाम् ॥ ३०.१४० ॥
 प्रियो विभागो यदमुष्य विष्णोस्ततो विभागार्थमिवाऽर्पयं स्ते ।
 वृदा समस्तं हरयेऽर्पितं तैः स हि द्विजस्थोऽपि समस्तकर्ता ॥ ३०.१४१ ॥
 देडेन्द्रियप्राणमनां सि येतनैः सडैव तस्मा अतिसृज्य नेमुः ।
 त्वदीयमेतन्निभिलं वयं य नास्त्यस्मदीयं क्वच्य किञ्चनेश ।
 स्वतन्त्र श्रेकोऽसि न कश्चिदन्यः सर्वत्र पूर्णोऽसि सदेति वृष्टाः ॥ ३०.१४२ ॥
 ततो विभक्ते मुनयोऽवदं स्ते प्रत्यर्पयामो वयमेषु राजयम् ।
 पूर्णा हिरण्येन वयं धरायाः प्रपालने योग्यतमा धमे हि ॥ ३०.१४३ ॥
 पार्थाः सभार्या द्विजवाक्यमेतन्निशाम्य कृष्णाय पुनः प्रणाम्य ।
 उच्युस्तपो नोऽस्तु वनेऽर्पयित्वा राज्यं मभान्ते त्वयि धर्मलब्धम् ॥ ३०.१४४ ॥
 धृतीरितः प्राड स बादरायणो मुनीश्वरैरप्यनुयायितः प्रभुः ।
 श्क्ष्मीऽरण्यमेव स्वमिदं मुनीनां मदाज्ञया भुङ्क्वमशेषराज्यम् ॥ ३०.१४५ ॥
 समर्पितं मे कृत्वय्य तत्स्यात्पुनर्गडो नैव य दौषकारी ।

पितामहोऽहं भवतां विशेषतो गुरुः पतिश्चैव ततो मदर्हथ ॥ ३०.१४६ ॥

धृतीरितास्ते प्रतिपद्य राज्यं दृष्टुर्द्विराणं निभिलं च तस्मै ।

विभज्य विप्रान् स निजं तु भागमदात्पृथायै निभिलं प्रसन्नः ॥ ३०.१४७ ॥

सभार्यकाणां वरतरभूषणान्यशेषतः पुत्रभुवां प्रदाय ।

पृथक्पृथग्योग्यवरानयैभ्यः प्रादात्प्रभुस्ते मुदिताः प्रणोमुः ॥ ३०.१४८ ॥

तद्यज्ञापञ्चकमजस्त्रिगुणां स भ्येभ्यः सद्दक्षिणां कतुपतिर्निभिलामवाप्य ।

यकेऽश्वमेधत्रयमेकमेकं तेषां हरिर्भुङ्क्षुवर्णकनामधेयम् ॥ ३०.१४९ ॥

सकृष्वेष्वथ पार्थेषु सुस्नातावभृथेष्वलम् ।

पञ्चेन्द्रवद्विराजत्सु स्तूयमानेष्वृषीश्वरैः ॥ ३०.१५० ॥

स्तूयमाने च तद्यज्ञे क्रोधो नकुलतां गतः ।

कृत्वोन्नगर्जनं यज्ञं तांश्च यज्ञकृतोऽभिलान् ॥ ३०.१५१ ॥

गर्हयन्नूयिवानित्थं भार्यापुत्रस्नुषायुतः ।

सक्तुप्रस्थमदाद्विप्र उच्छ्वृत्तिः सुभक्तितः ॥ ३०.१५२ ॥

धर्मायातिथये तस्य कलां नार्हति षोडशीम् ।

यज्ञोऽयमिति छेतुं च विप्रैः पृष्टोऽभ्यभाषत ॥ ३०.१५३ ॥

अतिथेस्तस्य पादोदक्लिन्नः पार्श्वो हरिणमयः ।

ओको ममाभूदपरः सर्वतीर्थादिकेष्वपि ॥ ३०.१५४ ॥

मज्जतोऽवभृथेष्वद्धा यज्ञानामत्र याऽदरात् ।

नाभूदित्यथ तत्तत्त्ववेदित्स्मिर्मुनिपुङ्गवैः ॥ ३०.१५५ ॥

कृषणेन च तमोऽन्धं तं प्रापयद्भिः स्मिते कृते ।

अदर्शनं जगामाऽशु तमः प्राप च कालतः ।

तदर्थमेव उरलयः पार्श्वस्तस्याभवत्पुरा ॥ ३०.१५६ ॥

श्लक्ष्णम् । कृषणस्य पाण्डवानां च मभादेश्च गुणान् भङ्गन् ।

वदन्तो भत्सयाञ्चकुस्तन्मतज्ञा मधुद्विषः ॥ ३०.१५७ ॥

श्राद्धार्थं हि पयः पूर्वं जमदग्नेरदूषयत् ।

नाकुलेनैव रूपेण क्रोधस्तं पितरोऽशपन् ॥ ३०.१५८ ॥

भव त्वं नकुलस्तावधावद्धर्मादिकान् सुरान् ।

क्षेप्यसीति तमो धोरे भूयः पापेन यात्वयम् ।

धृत्यभिप्रेत्यः तैः शमस्तथा कृत्वा तमोऽभ्ययात् ॥ ३०.१५८ ॥

यद्यप्यव्यधनत्यक्तं वित्तं बहुकुलं भवेत् ।

तथाऽप्यनन्तकुलदाः कर्तुरेव महागुणाः ॥ ३०.१६० ॥

सतां प्रीतिश्च तत्रापि सद्गुरो हरिरेव हि ।

पार्थेभ्योऽभ्यधिकः कर्ता समो वा को गुणैर्भवेत् ॥ ३०.१६१ ॥

सतां य प्रवरो विष्णुः सद्भिर्मुनिवरैर्युतः ।

प्रत्यक्षतः कारयति पार्थैः प्रियतमैश्च तैः ।

यं मभ्यप्रवरं तस्य समं किं शुभसाधनम् ॥ ३०.१६२ ॥

पठन्ति पैङ्गुनिश्चैतान्मन्त्रानन्वर्थकानिह ।

“अवैष्णवकृतं कर्म सर्वमन्तवद्दृश्यते ।

अनन्तं वैष्णवकृतं तत्र वर्णकमात्यरम् ॥ ३०.१६३ ॥

वैष्णवेष्वपि मर्त्यैर्यत्कृतं शतगुणं ततः ।

गान्धर्वं कर्म तस्माद्य मुनिभिः पितृभिस्ततः ॥ ३०.१६४ ॥

देवशकृदशिवब्रह्मकृतं तस्मात्कमोऽयं य ।

शतोत्तरमिति ज्ञेयं नान्यद्ब्रह्मकृतोपमम् ॥ ३०.१६५ ॥

वैष्णवत्वं कर्मोद्भूतं ब्रह्मान्तं ज्वराशिषु ।

कुलाधिक्यं कर्मणां हि विष्णोः प्रीत्यैव नान्यथा” ॥ ३०.१६६ ॥

शृङ्खल्व् । धृति तेन न पार्थानां कर्मणाऽन्यत्समं क्वचित् ।

गुणैर्ज्ञानादितिर्वाऽपि तस्मात्कोधः स तामसः ।

विनिन्द्य तान् सुसत्त्वस्थांस्तमोऽन्धमुपजग्मिवान् ॥ ३०.१६७ ॥

अथ पृष्टो वासुदेवः सुरविप्रादिसं सदि ।

युधिष्ठिरेण सं हृष्टो जगादाशेषतः प्रभुः ॥ ३०.१६८ ॥

ते य श्रुत्वाऽभिलान् धर्मान् भक्त्या परमया युताः ।

पूजयन्तो जगन्नाथमापुश्च परमां मुदम् ॥ ३०.१६९ ॥

धृति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये

(यागसमाप्तिर्नाम)त्रिशोऽध्यायः ॥

अथ अेकत्रिंशोऽध्यायः ।

(धृतराष्ट्रादिस्वर्गप्राप्तिः)

ॐ । यज्ञेश्वरेणाम्बियुतेषु युक्त्या मर्ली प्रशासत्सु पृथासुतेषु ।

धियक्षुरागान्निशि विप्रवर्यो युधिष्ठिरं वित्तमभीप्समानः ॥ ३१.१ ॥

प्रातर्ददानीति नृपस्य वाक्यं निशम्य विप्रस्त्वरितो भगार्थे ।

भीमं यथाये स नृपोक्तमाशु निशम्य यादान्निजुडस्तभूषणम् ॥ ३१.२ ॥

अनर्धमग्निप्रतिभं विचित्ररत्नाञ्जितं विप्रवरस्तदाप्य ।

यथौ कृतार्थोऽथ य नन्दिघोषमकारयद्वायुसुतस्तदैव ॥ ३१.३ ॥

अकालजं तं तु निशम्य राजा पप्रच्छ दूतैस्तमुवाच भीमः ।

यन्मर्त्येदोऽपि विनिश्चितायुरभून्नृपस्तेन ममाऽस उर्षः ॥ ३१.४ ॥

धृतीरितोऽसौ नृपतिस्त्वरेत धर्मार्थमित्यस्य मतं प्रपूजयन् ।

जगाद साध्वित्यथ भूय अेव धर्मं त्वरावानपि सम्भभूव ॥ ३१.५ ॥

अथाम्बिकेयं विषयेषु सक्तं दुस्सङ्गदुष्टं कृतभूरिदोषम् ।

समस्तराजाप्ययत्तेतुभूतं नियाय्य तं मारुतिरन्वकम्पत ॥ ३१.६ ॥

अकुर्वतस्तीक्ष्णतपः कुतश्चिन्नैवास्य लोकाग्निरभुष्य भूयात् ।

रागाधिकोऽयं न तपश्च कुर्यादित्यस्य वैराग्यकराणि यके ॥ ३१.७ ॥

आज्ञां परैरस्य निडन्ति सोदरैर्वधूजनैरप्यतिपूजितेऽस्मिन् ।

स निष्टनत्येवमपीतरैः स सुपूजितो नाऽस तदा विरागः ॥ ३१.८ ॥

सर्वे हि पार्थास्तमृते सभार्या वैचित्रवीर्यं परमादरेण ।

पर्येव यङ्कुः सततं सभार्यं कृष्णाय नस्यात्तनयार्तिमानिति ॥ ३१.९ ॥

स प्रीयमाणो नितरां य तेषु नैवाधिकं प्रीयते भीमसेने ।

स्मरन् सुतां स्तेन उतान् समस्तानपि प्रभावं परमस्य ज्ञान् ॥ ३१.१० ॥

तस्यापनेतुं विषयेषु सक्तिं द्वेषं तथैवाऽत्मनि भीमसेनः ।

जगाद माद्रौसुतयोः समक्षमास्कोट्य सं शृण्वत अेव तस्य ॥ ३१.११ ॥

शृक्ष्वी । ताविमौ मे भुञ्जौ वृत्तौ पीनौ यन्तनरुषितौ ।

यथोरन्तरमासाद्य जरढस्य सुता उताः ॥ ३१.१२ ॥

यमौ तदन्वमोद्रेतां तत्स्नेहाद्गौरवाद्यपि ।

नैव तद्दृष्याया ज्ञातं पृथया य सपुत्रया ॥ ३१.१३ ॥

तश्चुत्वोत्पन्ननिर्वेदं क्षत्ता ज्येष्ठस्य वर्द्धयन् ।
 उवाच ञ्जविताशा ते ननु राजन्महीयसी ।
 भीमापवर्जितं पिण्डमादत्से गृहपालवत् ॥ ३१.१४ ॥
 नयापराधो भीमस्य ब्रुवतस्त्वामिदं वयः ।
 अग्निर्मिसृष्टो दत्तश्च गरो दाराश्च दूषिताः ।
 हृतं क्षेत्रं धनं यस्य किं भीमेन कृतं त्वयि ॥ ३१.१५ ॥
 अलमासज्जतस्तेऽद्य निर्वेदकरमीरितम् ।
 उपकाराय भीमेन तव द्वेषं त्यजत्र तत् ॥ ३१.१६ ॥
 विमुच्य द्वेषकामौ त्वं वने तीर्थनिषेवकः ।
 तपसाऽराधय उरिं ततः पूतो भविष्यसि ॥ ३१.१७ ॥
 धृत्युक्तो द्वेषमुत्सृज्य भीमे निर्वेदमागतः ।
 अनुज्ञां तपसे प्राप्सुमुपवासपरोऽभवत् ॥ ३१.१८ ॥
 अनश्रन्तं यतुर्थेऽह्नि धृतराष्ट्रे युधिष्ठिरः ।
 ज्ञात्वा सम्प्रार्थयामास भोजनार्थं पुनः पुनः ॥ ३१.१९ ॥
 अनुज्ञां वनवासाय त्वत्तः प्राच्यैव सर्वथा ।
 भोक्ष्येऽन्यथा नेति वदन् धृतराष्ट्रः श्रमान्वितः ।
 उपवासकृशो भार्यां शिश्रिये मूर्च्छितः क्षणान् ॥ ३१.२० ॥
 शन्तमेन करोषाथ धर्मजस्तं मृदु स्पृशन् ।
 शनैः संज्ञामगमयद्यद्वीर्य्य सुदुःषितः ॥ ३१.२१ ॥
 पुरस्कृत्य युयुत्सुं त्वं कुरु राज्यमकण्टकम् ।
 शृङ्खलीष्ठ । वयमेव त्वदर्थाय कुर्मः सर्वे तपो वने ॥ ३१.२२ ॥
 नेत्याह धृतराष्ट्रस्तं कुलधर्मो हि नो वने ।
 अन्ते देहपरित्यागस्तन्माऽनुज्ञातुमर्हसि ॥ ३१.२३ ॥
 तयोर्विवदतोरेवं कृष्णद्वैपायनः प्रभुः ।
 सर्वज्ञः सर्वकर्तेश आविर्भूतोऽब्रवीन्नृपम् ॥ ३१.२४ ॥
 तपसाऽशेषदोषाणां क्षयकाममिमं नृपम् ।
 अनुजानीहि नैवास्य धर्मविघ्नकरो भव ॥ ३१.२५ ॥

काले निर्वेदमापन्नस्तपसा दग्धकिङ्किषः ।
 शुभ्रां गतिमयं याथादन्यथा न कथञ्चन ॥ ३१.२६ ॥
 एत्युक्तो धर्मराजस्तमनुजज्ञे स याशितः ।
 शिक्षयामास सद्दर्मात्नीतिं य विदुषेऽप्यलम् ।
 केवलस्नेहतो राज्ञे शुश्राव विनयाय सः ॥ ३१.२७ ॥
 अनुज्ञाय गृहं प्राप्ते धर्मजे विदुरं पुनः ।
 श्राद्धाय वित्तमाकाङ्क्षन् प्रेषयामास तद्वयः ॥ ३१.२८ ॥
 श्रुत्वा युधिष्ठिरो भीममाह दातव्यमद्य नः ।
 पुत्रपौत्रात्मन्यूनं श्राद्धेच्छोर्वित्तमञ्जसा ॥ ३१.२९ ॥
 तमाह भीमः पापानां विभुभानां मयुद्धिषः ।
 पारलौकिकसाहाय्यं न कार्यमितरार्थतः ।
 दत्तेनापि हि वित्तेन पुत्रश्राद्धं करिष्यति ॥ ३१.३० ॥
 तजृज्ञात्वा ददतां दोषो भवेदिति विचिन्तयन् ।
 कष्टात्कष्टतरं यान्तु सर्वे दुर्योधनादयः ॥ ३१.३१ ॥
 भीष्मादीनां वयं श्राद्धकर्तारस्तेन किं ततः ।
 कानीनत्वात्तु कर्णस्थ सहास्माभिः पृथैव हि ।
 श्राद्धकर्मण्यधिष्ठता किं तस्मै दीयते धनम् ॥ ३१.३२ ॥
 श्क्षिप्तम् । एत्युक्तवन्तं नृपतिरर्जुनश्चोद्यतुः पुनः ।
 धियासौर्यायमानाय निजबाहुभलार्जितम् ।
 देहि वित्तं परमतः किं त्वामेषोऽभियाचते ॥ ३१.३३ ॥
 एत्युक्तमपि नेत्येव ब्रुवाणं शुद्धधार्मिकम् ।
 अप्रीत्या जोषमास्वेति प्रोच्योवाच युधिष्ठिरः ॥ ३१.३४ ॥
 कोशतो यद्भ्रुवित्तं दानभोगादिकारणम् ।
 मम सन्निहितं सर्वं तत्पित्रेऽर्धापितं मया ॥ ३१.३५ ॥
 अवेमेवार्जुनोऽप्याह विदुरं पुनरुच्यतुः ।
 मुप्यधर्मरते भीमे न पिता क्रोद्धुमर्हति ।
 एत्युक्तो वित्तमादाय गत्वा क्षत्ताऽग्रेऽब्रवीत् ॥ ३१.३६ ॥
 युधिष्ठिरार्जुनौ भक्तिं नितरां त्वयि यक्तुः ।

नातिहृष्टस्त्वदाज्ञायां भीमस्तन्मा कुधोऽत्र य ॥ ३१.३७ ॥

शुद्धे क्षत्रियधर्मे हि नितरोऽयं वृकोदरः ।

नृपार्जुनौ धर्मरतावपि लोककृपापरी ॥ ३१.३८ ॥

अजातकोपस्तच्छ्रुत्वा धृतराष्ट्रः प्रशान्तधीः ।

कृत्वा श्राद्धानि सर्वेषां महादानान्यनारतम् ।

दशरात्रं ददौ शुद्धमनसा निरृणत्वधीः ॥ ३१.३९ ॥

सर्वं समर्प्य गोविन्दे पार्थिव्योऽन्येभ्य एव य ।

स्वजनेभ्यः समादाय स्रवन्नेत्रेभ्य उच्यधीः ।

अनुज्ञां निर्गतः प्राङ् पौरजानपदात्तृपः ॥ ३१.४० ॥

धर्मतो रक्षिता यूयमस्मत्पूर्वैर्महात्मभिः ।

नयाडं परमस्नेडाद्युष्माभिः सुकृपालुभिः ।

अरक्षितेति कथितः प्रमादादपि सज्जनाः ॥ ३१.४१ ॥

छष्टं य यज्ञैः पूतैश्च यरितं युष्मदाश्रयात् ।

पुत्रस्तु मम पापात्मा सर्वक्षत्रविनाशकः ।

सर्वातिशङ्की मूढश्च वृद्धानां शासनातिगः ॥ ३१.४२ ॥

श्लू । सौभ्रात्रं येन सन्त्यज्य पाण्डवेषु महात्मसु ।

कृतं विरुपं सुमहत्कुर्याद्यन्नापरः क्वचित् ॥ ३१.४३ ॥

अप्रियाणि य कृष्णस्य सुबहुन्यायरत्तुधीः ।

प्रायस्तेनापि मन्देन न युष्मास्वशिवं कृतम् ॥ ३१.४४ ॥

भ्रातरोऽस्य य सर्वेऽपि तच्छीलमनुवर्तिनः ।

उताश्च रवेन पापेन ससुतामात्यभान्धवाः ॥ ३१.४५ ॥

सोऽडं वयोगतश्चैव पुत्राघिभिरभिप्लुतः ।

तत्सम्बन्धकृतं पापं स्वकृतं यात्यपेशलम् ।

पाण्डवेषु स कृष्णेषु तपसा मार्जुमुद्यतः ॥ ३१.४६ ॥

तत्र मामनुजानीध्वं कृपया मित्रवत्सलाः ।

मत्प्रियार्थमपि स्नेहः पाण्डवेषु महात्मसु ॥ ३१.४७ ॥

द्वियमाणोऽपि कर्तव्यो भूय एव सदाऽयलः ।

ते हि मे पुत्रकाः सन्त छडामुत्र य सौम्यदाः ॥ ३१.४८ ॥

धृत्युक्तैः स्वगुणानुच्यैः कीर्तयद्भिः सुदुःभितैः ।
 पर्यश्रुनयनैः कृच्छ्रात्पौरजानपदैश्चिरात् ।
 अनुज्ञातो ययौ पार्थेऽनुयातः सुदूरतः ॥ ३१.४८ ॥
 सञ्जयो विदुरश्चैनं सभार्यमनुजग्मतुः ।
 अनुवव्राज तं कुन्ती वनाय कृतनिश्चया ॥ ३१.५० ॥
 वार्यमाणाऽपि तनयैः सभार्यैर्भृशदुःभितैः ।
 सं स्थाप्य तान् सुकृच्छ्रेण ययौ साऽन्वेव तं नृपम् ॥ ३१.५१ ॥
 सं न्दर्शितपथो राजा कुन्तीविदुरसञ्जयैः ।
 गान्धारीसहितः प्राप कुरुक्षेत्रे जगद्गुरोः ।
 कुमेरौवाऽश्रमं व्यासदेवस्य सुरपूजितम् ॥ ३१.५२ ॥
 त्रिवत्सरादस्य निजस्य लोकस्याऽसिं सभार्यस्य जगाद तत्र ।
 श्लि । ब्रह्माङ्गुजस्तेन भृशं प्रतीतो व्यासोपदिष्टं व्ययरत्तपोऽग्न्यम् ॥ ३१.५३ ॥
 सक्षत्तुगान्धारिपृथे ससञ्जये तपोभिराराधयति प्रभुं हरिम् ।
 वैशित्रवीर्येऽत्र सदारबन्धुभृत्यास्तु पार्था दृशये समाययुः ॥ ३१.५४ ॥
 क्षत्तैकतामत्र युधिष्ठिरेण प्रामोऽथ भार्यासहितं ससञ्जयम् ।
 उपासमानेषु विचित्रवीर्यपुत्रं पृथां यैव पृथासुतेषु ॥ ३१.५५ ॥
 प्रादुर्भूवामितशक्तितेजोज्ञानाद्भुतैश्चर्यसुभाद्विदुषः ।
 व्यासो हरिस्तत्र समीक्ष्य सर्वे सम्पूजयामासुरुदग्रभक्त्या ॥ ३१.५६ ॥
 तैः पूजितस्तत्र निषण्ण आल यद्यद्यदिष्टं प्रवदन्तु तत्तत् ।
 दास्यामि तस्याद्य तदित्यमुष्मिन् भक्त्युच्छ्रयः पाण्डुसुतैः सदारैः ।
 वृतोऽत्र कुन्ती रविसूनुजन्मभृत्यैश्चदोषापगमं ययाये ॥ ३१.५७ ॥
 तेषां प्रदत्तेष्वभिवाञ्छितेषु वैशित्रवीर्यैः सह भार्ययैव ।
 सम्मन्थ निः शेषरहोऽतानां सन्दर्शनं प्रार्थितवां स्तमीशम् ॥ ३१.५८ ॥
 ततस्तु ते सत्यवतीसुतस्य सर्वेश्वरस्याऽज्ञया सर्वं भवेव ।
 समागताः स्वर्गलोकतक्षणेन दत्ता यदिव्या दृगमुष्य राज्ञः ॥ ३१.५९ ॥
 ऋषुश्च रात्रिं परमाज्ञयैव सर्वे स्वभार्यासहिता यथा पुरा ।
 तृमः सदारो नृपतिश्च तत्र सर्वेऽपि दृष्ट्वा मडदद्भुतं तत् ॥ ३१.६० ॥
 अथाऽज्ञयैवास्य परस्य सर्वाः स्त्रियो निजेशैः सहिता ययुः स्वम् ।

विनोत्तरां तां तु कथां निशम्य पारीक्षितोऽयायत तातदृष्टिम् ॥ ३१.६१ ॥
 तं याऽनयामास तदैव कृष्णो ह्यथिन्यशक्तिः स विकुण्ठलोकात् ।
 दृष्ट्वा सपारीक्षित आप तुष्टिं स्वतातमीशेन समाहृतं पुनः ॥ ३१.६२ ॥
 सम्पूज्य तं कृष्णमपीशवन्द्यं क्षमापयामास पारीक्षिदात्मजः ।
 यत्के य विस्मममतीव भारते पुनश्च तत्रत्यजनैः समेतः ॥ ३१.६३ ॥
 पार्थाः पुनः प्राप्य पुरं स्वकीयं धर्मोपा पृथ्वीं परिपालयन्तः ।
 भोगानरागा अजुषन्त योग्यान् युक्ता जगद्धातरि वासुदेवे ॥ ३१.६४ ॥
 श्ल्ली । वर्षत्रयान्ते त्वसमाहितान्निं त्यक्त्वाग्निभिस्तेर्वनमाविडदृभिः ।
 ते शुश्रुवुर्धृतराष्ट्रं सभार्यं सडैव कुन्त्या परिदग्धदुम् ॥ ३१.६५ ॥
 ग्रीष् । आमुभा ध्यानपरा निशम्य स्वर्यातमात्मीयपितृव्यमाशु ।
 समेत्य भर्त्रा प्रतिपूज्यमानां कुन्तीं य तमा विदधुः क्रियाश्च ॥ ३१.६६ ॥
 ते विष्णुभक्त्या परिपूतकर्मभिर्ज्ञानिन यान्ते तमनुस्मरन्तः ।
 पार्थैः सुपुत्रैः सुकृतोर्ध्वकर्मभिर्वृद्धि सुभस्याऽपुन्ययां शुभाम् ॥ ३१.६७ ॥
 गावद्गणिव्याससकाशमेत्य शुश्रूषया तस्य पुनर्निजं गतिम् ।
 प्रपेदिवान् पाण्डुसुताश्च कृष्णं प्रतीक्षमाणाः पृथिवीमशासन् ॥ ३१.६८ ॥
 अष्टादशाब्दाः पृथिवीं समस्तां प्रशासतामेवमगुर्मुखात्मनाम् ।
 अरिक्तधर्मार्थसुभोत्तमानामनुज्जितानन्तपदस्मृतीनाम् ॥ ३१.६९ ॥
 षति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
 (धृतराष्ट्रादिस्वर्गप्राप्तिनाम)अेकत्रिंशोऽध्यायः ॥

अथ द्वात्रिंशोऽध्यायः ।

(पाण्डवस्वर्गारोहणम्)

ॐ । ततः कुरुक्षेत्रमवाप्य कृष्णो दीक्षां प्रपेदे द्विषडब्दसत्रे ।
 स अेव य सासभृगूद्रडात्मा यत्केऽत्र सादस्थमजोऽप्रमेयः ॥ ३२.१ ॥
 तत्रत्विजो दक्षभृगुप्रधानाः पार्था यदूनां प्रवरैः समेताः ।
 ब्रह्मेशशङ्कप्रमुखाः सुराश्च यङ्कुः सुसायिव्यमनन्तदासाः ॥ ३२.२ ॥
 सर्वे य जुवा वसुधातल् । अस्था येऽन्येऽन्तरिक्षधुमुभोत्तरेषु ।
 वसन्ति नारायणपादसं श्रयास्ते यात्र सर्वे मुमुक्षुः सनागाः ॥ ३२.३ ॥

सुनिर्णयस्तत्त्वविनिर्णयार्थिनां तत्त्वस्य याभूद्विड वादशीलिनाम् ।
मिथो विवादात्सुरभूसुराणां वाक्याद्धरेर्व्यासभृद्गुह्यात्मनः ॥ ३२.४ ॥
धर्मार्थकामान्भिलानवापुस्तदर्थिनो मुक्तिमपीड कृष्णात् ।
यथेष्टपानाशनवाससो जना विचेरुरत्रामरमानवाद्यः ॥ ३२.५ ॥
क्षेत्रं तदासीद्भ्रूलोकसम्मितं यदीयुरत्राभिलसज्जना युतिम् ।
नानामकामाश्च ततो अब्रूवुर्निर्यत्तद्दृश्यश्च यतोऽत्र केशवः ॥ ३२.६ ॥
द्वादशाब्दं महासत्रमेवमेतादृशं हरिः ।
समाप्यावभृथस्नातः पूजयित्वाऽभिलान् जनान् ॥ ३२.७ ॥
अनुजङ्घे क्रमेणैव वत्सरेण समागतान् ।
स्वकुलं सञ्जिहीर्षुः स विप्रशापमञ्जुजनत् ॥ ३२.८ ॥
उपदिश्य परं ज्ञानमुद्धवायामुमाश्रमम् ।
अदर्याभ्यं प्रापयित्वा सप्तमाब्दं शतोत्तरम् ।
प्रतीक्षन् पालयामास पार्थैः सः स्रुवं प्रभुः ॥ ३२.९ ॥
समारब्धं कलियुगं यदा दुर्योधनोऽपतत् ।
षट्त्रिंशाब्दं पुनः कृष्णः कृतमेवान्ववर्तयत् ॥ ३२.१० ॥
कृतादपि विशेषोऽयं यत्पुण्यस्याधिकं कृतम् ।
श्रुत्विद्वल्यमेव य पापस्य कालात्कृष्णाज्ञया तथा ॥ ३२.११ ॥
अेवं सुधार्मिके लोके हरिभक्तिपरायणे ।
नष्टेषु कलिलि ज्गेषु युगवृत्तिमभीप्सवः ॥ ३२.१२ ॥
ब्रह्मरुद्राद्यो देवाः स्तुत्वा केशवमव्ययम् ।
व्यज्ञापयन् स्वलोकासिं ओमित्याड स याच्युतः ॥ ३२.१३ ॥
प्राचुर्ये सज्जनस्य स्यान्न कलेर्वृद्धिरञ्जसा ।
ठिति स्वकुलसं हृत्यै प्रभासमनयत्प्रभुः ॥ ३२.१४ ॥
पुण्यक्षेत्रेऽपि न मृतिः स्वगुणे त्वतिधर्मदा ।
गत्यैवाल्पमपि क्षेत्रं स्यान्मडल्लमित्यजः ॥ ३२.१५ ॥
प्रकाशयित्तुमेवैनान् प्रभासाय कुशस्थलात् ।
नीत्वा दानादिसद्धर्मां स्तैरकारयद्युतः ॥ ३२.१६ ॥

ते ततः शापदोषेण कृष्णेनैव विमोडिताः ।
 मैत्रेयमत्ता अन्योन्यं निपात्य स्वां तनुं गताः ।
 तद्दृष्ट्वा बलदेवोऽपि योगेन स्वतनुं ययौ ॥ ३२.१७ ॥
 ततः परेशोऽगणितानुभावः स्वसारथिं पाण्डवानां सकाशम् ।
 स्वलोकायानप्रतिवेदनाय स्वस्थानु यैषां त्वरयाऽभ्ययातयत् ॥ ३२.१८ ॥
 अथाऽसतः पिप्पलमूलं शितुर्गुरुस्थितं पादतलम् । अं सुताम्रम् ।
 दृष्ट्वा जरा नाम ससर्ज शल्यं भक्तोऽप्यलं रोडितं शङ्कमानः ॥ ३२.१९ ॥
 अश्छेधाभेद्येऽस्य शल्ये पादमुपस्थिते ।
 समीपमागतो व्याधो दृष्ट्वा भीतोऽपतद्भुवि ॥ ३२.२० ॥
 विप्रवाक्यं मानयानः कारयित्वाऽमुना हरिः ।
 पापं मां जडि देवेति याचन्तमनयद्विवम् ॥ ३२.२१ ॥
 पादप्रहारदोषेण तं भृगुं व्याधतां गतम् ।
 पश्चात्तापेन भक्त्या य सुप्रीतस्तच्छरीरेणाम् ।
 श्ल्व् । स्वाङ्गाप्रामविमानेन द्विवं निन्ये जनार्दनः ॥ ३२.२२ ॥
 नीया योनिर्नीयनीय कर्माऽसं नीयकर्मतः ।
 अद्गुष्टत्वात्तु मनसो भक्तिलोपो नयाप्यभूत् ।
 भृगोरत्राभुद्धिपूर्वं नातिदोषकृदप्यभूत् ॥ ३२.२३ ॥
 ततो विरि ञ्जेशपुरन्दराद्याः पुनः स्तुवन्तोऽभिययुः प्रणाम्य ।
 कृष्णं स याऽश्वेव ययौ स्वलोकं स्वतेजसा सर्वमिदं प्रकाशयन् ॥ ३२.२४ ॥
 गोपालमन्त्रं भजतां कृलप्रदं ऐकेन रुपेण स भुव्यदृश्यः ।
 तस्थौ द्वितीयेन य सूर्यमण्डले तृतीयमासीच्छिवपूजितं वपुः ॥ ३२.२५ ॥
 सम्पूजितं ब्रह्मलोकं यतुर्थं कञ्जोद्भवेनाथ परं स्वधाम ।
 समाप्नुवानं वपुस्स्य पञ्चमं भक्त्याऽन्वयुर्देववराः स्वशक्त्या ॥ ३२.२६ ॥
 तत्तेजसा ते प्रतिमुष्टदृष्टयः पुरुष्टुताया अमितोरुदीधितेः ।
 यावत्स्वगाम्यं त्वनुगम्य तस्थुर्निमीलिताक्षा विडतोर्ध्वगाराः ॥ ३२.२७ ॥
 वीन्द्रेशशेषानुगतः स्वयम्भूर्धाम प्रविष्टं तमजं प्रणाम्य ।
 वीन्द्रादिकैरप्ययुतः स्वपित्राऽश्विष्टो रडश्चाकथयत्तथाऽस्तौत् ॥ ३२.२८ ॥
 स पूर्वरूपेण समाप्य यैक्यं विभज्य येच्छानुसृतोऽथ रेमे ।

कृष्णशापान्भवेच्छवशं ययुर्दुर्पनिमित्ततः ॥ ३२.४२ ॥

द्वियमाशो धने यैव वनितासु य वासविः ।

युयुत्सुर्गाण्डिवं सजयं कृच्छ्रेणैव यकार उ ॥ ३२.४३ ॥

क्षीणास्तस्य शरा दैवान्नास्त्राणि स्मृतिमाययुः ।

स तदैवकृतं ज्ञात्वा सं स्मरन् पुरुषोत्तमम् ।

श्वर्त्वींघ्रञ्छत्रून् गाण्डिवेन शेषं रक्षन् कुञ्जगात् ॥ ३२.४४ ॥

तदा कुरुक्षेत्रगतं जगद्गुरुं सुपूर्णाविज्ञानबलवर्द्धिसत्सुषुम् ।

तमेव वासिष्ठकुलोद्भवं उरिं निरीक्ष्य दृग्भेन पपात पादयोः ॥ ३२.४५ ॥

स तेन पुं सां प्रवरोश उेतुभिः सम्भोषितोऽज्ञानतमोऽशुमालिना ।

सं स्थाप्य येतः पुनरेव तस्मिन् जडौ शुक्यः प्रायश एव धैर्यात् ॥ ३२.४६ ॥

स्त्रियो भवेच्छ्रुताः कृष्णप्रेषिताद्दाल्भ्यतः पुनः ।

गोविन्दैकादशीं श्रुत्वा कृत्वा सारस्वते जले ।

निमज्ज्य वायोर्वचनात्यक्तदेहा दिवं ययुः ॥ ३२.४७ ॥

अर्जुनस्तु कुरुक्षेत्रे डार्दिङ्गययुधानयोः ।

सुतौ सारस्वते यैव देशे राज्येऽभ्यषेययत् ॥ ३२.४८ ॥

अनिरुद्धसुतं वञ्चं प्रियं कृष्णस्य सद्गुणम् ।

सशूरसेनेन्द्रप्रस्थराजानमकरोद्भशी ॥ ३२.४९ ॥

स्त्रीवावांश्च धनं यैव तस्मिन् सं स्थाप्य कृत्स्नः ।

ययौ भ्रातृनशेषं य वृत्तं तेषामवर्षयत् ॥ ३२.५० ॥

ते यावियोगसमयं स्मरन्तो मुरवैरिणा ।

अभ्यषिञ्चन् भागवतं माडाराज्ये परीक्षितम् ॥ ३२.५१ ॥

स्त्रीडारिणां य भवेच्छानां वधायैनमयोजयन् ।

कृतं य तेन तत्सर्वं वोढ्वा पैतामहं धुरम् ।

समयं परिरक्षद्भिर्न पार्थैरेव यत्कृतम् ॥ ३२.५२ ॥

वासुदेवपदा स्पृष्ट्वाभूकण्टकसमुद्भृतिः ।

समयः पाण्डवानां छि तस्यैवानुगतिः परम् ॥ ३२.५३ ॥

अनुव्रजद्भिर्विश्वेशं नास्माभिर्भूस्तदुज्जिता ।

भोज्या रक्ष्याऽपि वा तेषामित्येव समयः पुरा ॥ ३२.५४ ॥

तत्र काव् । ष्ठीमभार्या वैष्णवं योगमास्थिता ।
 श्वेत्वीधे । कृष्णयैकत्वमापन्ना त्यक्त्वा देहं तु मानुषम् ॥ ३२.५५ ॥
 सुभद्राद्यास्तु या भार्याः पार्थानां तु तदाज्ञया ।
 युयुत्सुश्चात्र शिक्षार्थं पौत्रस्यैवावसन् पुरे ॥ ३२.५६ ॥
 सन्त्यज्य राजयच्चिह्नानि वैष्णवं योगमास्थिताः ।
 वीराध्वानं ययुः सर्वे कृष्णया सह पाण्डवाः ॥ ३२.५७ ॥
 प्रागुदीचीं दिशं पूर्वं ययुस्तत्रार्जुनो धनुः ।
 नात्यजल्लोभतस्तं तु समुद्रमुप पावकः ।
 दृष्ट्वा यथाये राजानं तद्दुक्तः प्रास्थदम्बुधौ ॥ ३२.५८ ॥
 प्रातिभाव्यं तु वरुणे निस्तीर्याग्निरदृश्यताम् ।
 ययौ तेऽपि ययुः क्षिप्रं प्लवन्तः सप्तवारिधीन् ॥ ३२.५९ ॥
 अडोभिः सप्तभिर्योगं समावृढाः प्रदक्षिणाम् ।
 कृत्वा क्वचिदसज्जन्त आसेदुर्गन्धमादनम् ।
 अत्र नारायणक्षेत्रे तेषां तन्वोऽपतन् कृमात् ॥ ३२.६० ॥
 द्रौपदीसहदेवादिपञ्चानां तत्र मारुतिः ।
 सहदेवनाकानिच्छुत्वाद्देहप्रपतनं हि तत् ॥ ३२.६१ ॥
 तेषामिडेति याथार्थ्यं जानन् पप्रच्छ धर्मजम् ।
 केनकेनापतद्देहो दौषेण न ऽति कृमात् ॥ ३२.६२ ॥
 मृत्तिकाले हि यो यस्य दौषं वक्तृणामोचनम् ।
 तस्मात्स्यादुक्तदौषस्येत्याह यच्छ्रुतिरेव तत् ।
 ऋणामोक्षाय सर्वेषां भीमो दौषानवाटयत् ॥ ३२.६३ ॥
 सोऽपीच्छापतितान् देहानजानञ्छुद्धकर्मणाम् ।
 अपश्यन् कारणं प्राह दौषान् स्यादेवमित्यपि ।
 राजा सम्भावनामात्रं नहि कार्यमकारणम् ॥ ३२.६४ ॥
 “स्वच्छन्दमृत्यवो योगाद्देहानुत्सृज्य पाण्डवाः ।
 कृष्णा याऽपुः परं स्थानं यत्र यान्त्यपि देवताः” ।
 श्वेत्विक्ष् । ऽति श्रुतेर्न ते पापाद्देहां स्तत्त्यजुर्जिताः ॥ ३२.६५ ॥
 “ऋणान्यनुभूय्य दौषोक्त्या स्वानां भीमः स्वकां तनुम् ।

तत्याज परमं ध्यायन्नाप य स्थानमुत्तमम्” ।
 एति स्कान्दपुराणोक्तं व्यासवाक्यमृषीन् प्रति ॥ ३२.६६ ॥
 भीमादृते हि यतुर्षु पक्षपातस्तु वासवौ ।
 योग्य एवेति कृष्णायान न दोषः स्यात्कथञ्चन ॥ ३२.६७ ॥
 नीतिरूपे वीर्यबले मलान्त्येषां यतः कृमात् ।
 प्राणत्वाद्भोगशक्तिश्च नहि दोषाय मारुतेः ॥ ३२.६८ ॥
 “यथास्वरूपविज्ञानमात्मन्यपि न दोषकृत्” ।
 एति व्यासस्मृतेशेषामुक्तदोषोद्भवः कथम् ॥ ३२.६९ ॥
 कदाचिदतिमानोऽपि त्रयाणामेषु जायते ।
 तथाऽपि तत्कृत्वं नैतत्तारतम्यं हि मुक्तिगम् ।
 गुणदोषाधिकाव्यत्वाद्दत्रस्थमपि हि श्रुतम् ॥ ३२.७० ॥
 आरब्धकर्मनाशे हि पतेद्देहोऽप्यपापिनः ।
 युधिष्ठिरोऽपि हि स्वर्गं बुभुजे नैव तत्तनुः ॥ ३२.७१ ॥
 अतिमानादयो दोषाः कुत एव हि मारुतेः ।
 अनादिकालतः सर्वदोषहीना गुणाधिकाः ॥ ३२.७२ ॥
 सर्वशुभगणोभ्यो ये ते हि वायुत्वमाप्नुयुः ।
 ऋजवो नाम ये देवा देवानामपि देवताः ॥ ३२.७३ ॥
 अभावं ह्यतिमानादेर्भामस्याऽऽय केशवः ।
 “यत्किञ्चाऽत्मनि कल्याणं सम्भावयसि पाण्डव ।
 सऽस्रगुणमप्येतत्त्वयि सम्भावयाम्यहम्” ॥ ३२.७४ ॥
 एति तस्माद्यथा युद्धे धर्मलानिममन्यत ।
 एवमत्राप्यधर्मोऽपि देहपातं नृपोऽब्रवीत् ॥ ३२.७५ ॥
 शृङ्क्ष् । पूजयेत्यः पूर्वमेवेषां देहपातमभीप्सताम् ।
 तत्कामाद्देहपातोऽभून्न पापान्मुच्यतां यथा ॥ ३२.७६ ॥
 नहि पापकृत्वान्मुक्तौ देहपातः कथञ्चन ।
 किन्तु कर्मक्षयादेव तथा सर्वत्र निश्चितः ॥ ३२.७७ ॥
 तेषु स्वलोकान् प्राप्तेषु धर्मजश्चाऽत्मना सऽह ।
 ययौ पुरो देवश्चस्तदाऽस्यावततार ह ॥ ३२.७८ ॥

रथमारुहेति कथितो रथिना पुरतः शुनः ।
 आरोहमभ्रवीत्रैतद्युक्तमित्याह सोऽपि तु ॥ ३२.७९ ॥
 नाऽरुहेयं विना श्वानमिति तेन स्थिरोदिते ।
 स्वऽपं दर्शयामास धर्मो ऽध्यामः श्वऽपताम् ॥ ३२.८० ॥
 आनृशं स्थपरत्वेन कीर्तिमेवाऽत्मनो वृषः ।
 भ्यापयामास कौन्तेयऽपिऽणो धर्मसूक्तिभिः ॥ ३२.८१ ॥
 ततः स रथमारुह्य लोकाणामुत्तरोत्तरम् ।
 अतिक्रम्याभिलान् राज्ञो जगाम श्रीपतिप्रियः ॥ ३२.८२ ॥
 सर्वेषामुत्तरं लोकमैन्द्रं प्राप्येदमेव ते ।
 स्थानमित्युदितो देवैर्दुर्योधनमवैक्षत ।
 सभ्रातृकं ज्वलन्तं य सर्वेषामुपरि स्थितम् ॥ ३२.८३ ॥
 तं दृष्ट्वा परमकुण्डो निमील्य नयने शुभे ।
 भ्रातरौ मे क्व इषणा य सकर्णाः क्व य बान्धवाः ।
 धृष्टद्युम्नादयः पुत्रा डैऽिम्बाधाश्च सर्वशः ॥ ३२.८४ ॥
 यादवश्चेति पप्रच्छ देवां स्ते य तमभ्रुवन् ।
 किं ते तैः स्वकृतं कर्म भुज्यतेऽत्र नयापरैः ॥ ३२.८५ ॥
 एत्युक्त आह पापोऽयं पृथिवीक्षयकारकः ।
 सर्वातिशङ्गी मित्रघ्नून् नारायणपराज्मुषः ॥ ३२.८६ ॥
 श्क्विक्षमास्तिऽकोऽतिशठः कूरो द्वेषा विषणोश्च तद्भुवाम् ।
 कथं दुर्योधनः स्थानं सर्वोत्तममवामवान् ॥ ३२.८७ ॥
 कथं य सर्वधर्मज्ञा नारायणपरायणाः ।
 सं स्थिताः परमे धर्मे दृश्यन्तेऽत्र न मत्प्रियाः ॥ ३२.८८ ॥
 यत्र सन्तस्तु ते सन्ति तत्र स्थातव्यमेव मे ।
 निरयेऽपि नयात्रापि नानेन सह पापिना ।
 अस्य वीरतमस्येदं धार्तराष्ट्रस्य युज्यते ॥ ३२.८९ ॥
 एत्युक्त्वा देवता दूतं स्वानां सन्दर्शनार्थिनः ।
 राज्ञः सम्प्रेषयामासुस्तत्सन्दर्शितवर्त्मना ॥ ३२.९० ॥
 दुर्गन्धेन सुकुण्डलेण तमसा प्रावृतेन य ।

गत्वैव किञ्चितीं भूमिं तद्गुर्गन्धासङ्घो नृपः ।
 ध्वञ्जिवर्तनं तत्र स्वानां वाय धवाशृणोत् ॥ ३२.९१ ॥
 क्षाणं तिष्ठ महाराज सन्निधानबलात्तव ।
 वेदना नो न मङ्गतीत्येच्छुत्वा युधिष्ठिरः ॥ ३२.९२ ॥
 के यूयमिति पप्रच्छ दीनध्वनिविशङ्कितः ।
 भीमोऽलमर्जुनः कर्णं धत्वाद्युक्तमिवाशृणोत् ॥ ३२.९३ ॥
 श्रुत्वा तत्कृपयाऽविष्टः शोकामर्षसमन्वितः ।
 आल द्रुतं यथेष्टे त्वं गच्छ नाडमिती व्रजे ॥ ३२.९४ ॥
 नय स्वर्गोण मे कार्यं त्यक्त्वा स्वजनमीदृशम् ।
 धृत्युक्तः प्रययौ द्रुतस्तथावेव युधिष्ठिरः ॥ ३२.९५ ॥
 ततोऽत्र देवाः पुरुद्धूतपूर्वकाः समाययुः स्नेहवशाद्युधिष्ठिरे ।
 तेष्यागतेष्वेव न तत्र वायो दीना न दुर्गन्धतमोऽप्यपश्यत् ।
 स्वर्गोत्तमं देशमपश्यदेतमब्रान्तयेताः स युधिष्ठिरस्तदा ॥ ३२.९६ ॥
 आलात्र धर्मः पुनरात्मसद्यशः प्रकाशयन् पाण्डुसुताभिधं स्वम् ।
 धर्माद्विशिष्टा हि सदाऽनृशं सता दृष्टा यसा त्वय्यधिका त्रिशो मया ॥ ३२.९७ ॥
 श्लक्ष्मी । शङ्कोऽप्युवाचैनमिदं मृषा ते प्रदर्शितं द्रोणकृते मृषागिरः ।
 कृच्छ्रादिदं ते कथितं नयातिविस्रम्भ आसीत्तव कृष्णवाक्ये ॥ ३२.९८ ॥
 नड्याज्ञया वासुदेवस्य किञ्चित्पापं भवेत्सर्वविधमिणोऽपि ।
 ब्रह्मापराक्ष्येऽपि विकर्म सूयकं प्रारब्धपापस्य विषाशनं यथा ॥ ३२.९९ ॥
 पश्चात्र भीमप्रभुभान् सुभस्थान् सम्भूज्यमानां स्त्रिदशैः सुडुपान् ।
 कुतः परब्रह्मदृशां सुशुद्धसत्कर्मिणां कृष्णपरायणानाम् ।
 परेण योगेन विसृष्टतन्वां दुःखं भवेद्देववराधिपानाम् ॥ ३२.१०० ॥
 अते हि देवप्रवराः पृथिव्यां जाता भुवो भारजिर्धुर्भुमीशम् ।
 प्रतोष्य तद्भावावित्बुद्धिकर्मभिः पुनश्च तेनैव सडाऽपिरे द्विवम् ॥ ३२.१०१ ॥
 न ते नृपाद्यापि हि मानुषो गतो भावस्ततो द्वेष्टि सुयोधनादीन् ।
 निमज्ज्य तद्विष्णुपदोदकेऽत्र विसृज्य देहं लज देवभावम् ॥ ३२.१०२ ॥
 सुयोधनाद्या यद्विमे सुपापाऽऽरब्धकर्मक्षयमाप्य नित्ये ।
 निः शेषसौभ्योऽजितनित्यदुःखेऽवशाः पतिष्यन्त्यपुनर्निवृत्ताः ॥ ३२.१०३ ॥

देवां शशा ये तु समस्तशस्ते स्वमूलरूपं समवाप्य काले ।
 स्वतारतम्यानुसृतां विमुक्तिं प्राप्स्यन्ति नात्रापि विचार्यमस्ति ॥ ३२.१०४ ॥
 धृत्युक्त आश्रये निमज्जय गङ्गां धर्मात्मजस्तं प्रविसृज्य देवम् ।
 सद्यो बभौ दैवमवाप्य कायं विसृष्टरोषादिसमस्तदोषः ॥ ३२.१०५ ॥
 स तु प्रपश्यन् स्वजनं समस्तं स्वमूलरूपान्तिसमीपसं स्थम् ।
 ददर्श भीमं य मरुत्समीपे मध्ये ज्वलन्तं मरुतां गाणस्य ॥ ३२.१०६ ॥
 ददर्श कृष्णामपि तत्समीपे श्रिया ज्वलन्तीं समतीत्य चान्याः ।
 स्प्रष्टुं य सं स्कारवशादियेष निषिध्य तं प्राड सुराधिराजः ॥ ३२.१०७ ॥
 अेषा हि साक्षाज्जगतां प्रियस्य प्राणात्मनो ज्वववरेश्वरस्य ।
 प्राणप्रिया श्रीरिति नाम यस्याः शमात्मकेऽस्मिन् रमते यदेषा ॥ ३२.१०८ ॥
 श्लक्ष्मीषु । युष्मच्चतुर्द्वैतगतस्य वायोर्वायुप्रिया भीमतनोस्तथैव ।
 भोगाय सृष्टा पुरुषोत्तमेन युष्मत्प्रियार्थं भवतां य दारैः ॥ ३२.१०९ ॥
 प्रीतिस्ततो ह्यभ्यधिक्ता बभूव भीमस्य चास्यास्तदनु स्म पार्थे ।
 ततो भवत्स्वेव यथाक्रमेण गुणानुसारेण समीरणस्य ॥ ३२.११० ॥
 धृष्टा हि सा शुद्धतनुः प्रजाता शय्यादियोगापगताग्रदेहा ।
 यूथं य सर्वे मरुतो विशेषसं योगिनीनाः स्वशरीरसं स्थाः ॥ ३२.१११ ॥
 स्पृशेऽपि नास्याः पवमानपत्न्याः सुपूतताऽलं भवतामिदानीम् ।
 नयोत्तरत्रापि भवेत्तथञ्चिद्वैकसां मानुषदेहिनी यथा ॥ ३२.११२ ॥
 धृतीरितं तं प्रतिसन्नित्तं विनाशयन्मानुषवासनां स्वयम् ।
 समाश्लिष्यच्छुद्धतनुः स्तनोत्थो धर्मो हरेः सोऽभवदाशु तत्समः ॥ ३२.११३ ॥
 ततस्तु पार्था अभिलाः स्वमूलरूपैः सदैवाऽविविशुर्मुदाऽन्विताः ।
 स्वीयानि धामानि ततोऽप्यनूनभोगाः सदा सन्न्यवसंश्च तत्र ॥ ३२.११४ ॥
 तत्रापि कृष्णेन समागमोऽभूत्पुत्रेव तेषामतितत्पराणाम् ।
 शिकीऽ ओमिः सडितस्तथैव कृष्णोऽपि तद्भ्रत्सरथोऽर्जुनेन ॥ ३२.११५ ॥
 अन्ये य देवां शभवाः समस्ताः स्वमूलरूपैऽयमवापुराशु ।
 कर्मक्षयादेव सुरेतरास्तु पुण्यक्षयं प्राप्य भुवि प्रजाताः ॥ ३२.११६ ॥
 यतुः सडस्रं त्रिशतोत्तरं ते सं वत्सराणामनुभूय दिव्यान् ।
 भोगान्नरत्वेऽपि सदैश्वरोऽडमसज्जगद्येति धियाऽप्युवं स्तमः ॥ ३२.११७ ॥

द्युभेऽपि तेषामिह तारतम्यं कलेः परं द्युभिमिहापिलाञ्च ।
 यथा विरि ञ्चस्य सुभं परं स्यान्मुक्तौ हरिद्वेषकृतो विशेषः ॥ ३२.११८ ॥
 केचिन्निशायासुरराक्षसत्वमवाप्य विष्णोरपि तत्पराणाम् ।
 द्वेषात्तमोऽन्धं त्वरया समाप्नुयुर्दवाः स्वकाले निजयोग्यमुक्तिम् ॥ ३२.११९ ॥
 यतुः सडस्रे त्रिशतोत्तरे गते सं वत्सराणां तु कलौ पृथिव्याम् ।
 जातः पुनर्विप्रतनुः स भीमो दैत्यैर्निगूढं हरितत्वमाह ॥ ३२.१२० ॥
 श्दृत्क्षिप्त् । तदैव कृष्णाऽपि भुवि प्रजाता प्रीत्यै उदरेन्धतमस्थपातयत् ।
 महासुरान् विष्णुपराजुर्नुनाधा कृते प्रजाता हरितोषणाय ।
 पुनश्च ते स्थानमवाप्य सर्वे स्वीयं परान्ते तु विमुक्तिमाप्नुयुः ॥ ३२.१२१ ॥
 वायुत्वमासः स हनूमदं शो ब्राह्मं पदं प्राप्य वृकोदरश्च ।
 वागीश्वरत्वं गतयैव कृष्णया सडैव मुक्तिं गमिताऽभिलोत्तमाम् ॥ ३२.१२२ ॥
 भुवि द्युलोके च विरि ञ्चतायां मुक्तौ च ताभ्यामधिकं समस्तात् ।
 सन्तोष्यते पूर्णगुणो रमेशः सदैव नित्योर्जिततद्रतिभ्याम् ॥ ३२.१२३ ॥
 “भूषन्न योऽपि भ्रूषु नम्रते” “अल् । षत्था तद्रूपेषु धायि दर्शतम्” ।
 “तां सु ते कीर्तिं मधवन्मडित्वा” (८४) षत्थादिसूक्तानि च तत्प्रमाणम् ॥ ३२.१२४ ॥
 अन्यानि वाक्यानि च वैदिकानि सपञ्चरात्रोक्तिपुराणकानि ।
 पृष्टश्च भीष्मोऽत्र युधिष्ठिरेणैतन्मोक्षधर्मेष्वपि डिञ्चिदाह ॥ ३२.१२५ ॥
 अवे प्रयातेषु सुकेशवेषु स्वानेव लोकान् यदुपाऽऽवेषु ।
 परीक्षिदाधास्तु तदन्वयोत्था व्यासानुशिष्टाः पृथिवीमरक्षन् ॥ ३२.१२६ ॥
 तै क्षेमकान्तैरिह भारतादिशास्त्राणि शृण्वद्भिरशेषविद्भिः ।
 व्यासप्रभावाञ्च कलौ च धर्मो ज्ञानं च सुत्रातमगान्न नाशम् ॥ ३२.१२७ ॥
 सं वत्सराणां तु सडस्रे गते प्राप्तेषु यथामभिलेषु सत्सु ।
 दग्धा पुरा ये त्रिपुरं धृतैव रुद्रेण जाताः पृथिवीतल् । अे ते ॥ ३२.१२८ ॥
 अदर्शनं सर्वमुनीन्द्रवृन्दैः सडैव सज्ज्ञानमडानिदाने ।
 व्यासे प्रयातेऽपि सुतत्वविधा तत्सम्प्रदायादपि तैरवासा ॥ ३२.१२९ ॥
 उत्सादितत्वात्तु दुरागमानां तत्सम्प्रदायस्य च नाशितत्वात् ।
 प्रसारितत्वाञ्च सदागमानां पापा अपि ज्ञानमवापुरेतत् ॥ ३२.१३० ॥

शुना पुरोऽशमिवावलीढं वेदश्रुतिं वाऽन्त्यजनैरवामाम् ।
 (८४) ऋग्वेद १.१४०.६, १.१४१.१, १०.५४.१
 श्लक्ष्ण्वाऽन्तदुःखामिसुयोग्यदैत्यैर्विधामवामां तु न सेछिरे सुराः ॥ ३२.१३१ ॥
 नावाग्गतिः क्वापि सुवेदिनां भवेत्प्राप्यं सुभं नित्यमवश्यमेभिः ।
 प्राप्यं तमोऽन्धं त्वसुरैर्न मुक्तिः कदाचिदाप्या तदचिन्तयन् सुराः ॥ ३२.१३२ ॥
 ज्ञानप्रदानाय सतां तदच्यज्ञानप्राणाशाय च विषणुनैते ।
 क्लृप्तास्ततस्ते सविरि ग्यशर्वा विज्ञापयामासुरुपेत्य विषणुम् ॥ ३२.१३३ ॥
 क्षीरोदधेरुत्तरतीरविष्ठितैरभिष्टुतः सुष्टुतिभिः पुरुष्टुतः ।
 प्रदाय तेषामभयं रमापतिः क्षाणादभूय्यारुतमाकृतिः शिशुः ॥ ३२.१३४ ॥
 यस्त्रैपुराणां प्रथमोऽत्र जातः शुद्धोदनेत्येव जिनेति योक्तः ।
 क्षेत्रे गयाप्येऽस्य शिशुं प्रजातं सम्प्रास्य दूरेऽत्र बभूव विषणुः ।
 अजानमानाः स्वशिशुं गतं तं शिशुं छरिं वीक्ष्य निजं स्म मेनिरे ॥ ३२.१३५ ॥
 तेषां तदा वैदिककर्म वीक्ष्य सम्प्राडसत्तद्रूपेषु वै केशवः ।
 तं जातमात्रं प्रडसन्तमीक्ष्य सुविस्मितैः पृष्ट उवाच विषणुः ।
 भुद्धोऽडमित्येव सुनित्यबोधाज्जगाद शैषामथ भुद्धदर्शनम् ॥ ३२.१३६ ॥
 तथाऽप्यविश्वासमवेक्ष्य तेषां सस्मार देवानभिलान् जनार्दनः ।
 विज्ञाय ते तस्य मनोगतं निजान् प्रयिक्षिपुर्लेतिगणानमुष्मिन् ॥ ३२.१३७ ॥
 स जातमात्रः शिवपूर्वकाणां शूलादिछेतीरभिला निगीर्य ।
 दैत्यातिमोडाय निजं य यङ्कं स्वमुक्तमाश्रये वशी समग्रहीत् ॥ ३२.१३८ ॥
 तदासनत्वेन विधाय तस्मिन् समास्थितं देवगणाः प्रणम्य ।
 जग्मुः स्वधामानि वयां सि यास्य स्वीयकुराश्रये जिनादितैत्याः ॥ ३२.१३९ ॥
 ते ज्ञानधर्मावपलाय पापा विमोडिता देववरेण सर्वे ।
 जग्मुस्तमोऽन्धं क्षणिकं समस्तं ज्ञानं नसख्येति दृढं स्मरन्तः ॥ ३२.१४० ॥
 नारायाणोऽप्याप्य सुरेन्द्रवृन्दं वृत्तं य तेषामभिलं निगद्य ।
 पृष्टश्च तैराड निजं लृष्टिस्थं भौद्धागमार्थं सृतिबन्धमोचनम् ॥ ३२.१४१ ॥
 क्षाणाद्यं क्षणिकास्तद्विशेषा यतः प्रयान्त्येव निसर्गतोऽभिलाः ।
 श्लक्ष्ण्वाः । ततः स्थिरत्वेऽपि विशेषसं श्रयाद्भुक्तं क्षाणस्थायि मया समस्तम् ॥ ३२.१४२ ॥
 तद्भान् विशेषश्च यतो न भिन्नो सदा स्वनिर्वाडकशक्तियुक्तौ ।

अतः क्षाणस्थायि समस्तमेतत्स्थिरात्मकं येति हि नास्ति भेदः ॥ ३२.१४३ ॥

ज्ञोऽलं सदैकः परमो भयैतत्सदाऽननीयं हि यतोऽस्वतन्त्रम् ।

ज्ञानात्मकं विश्वमतो मयोक्तं जऽस्वयुषं य किमु स्म येतनम् ॥ ३२.१४४ ॥

शं शीलकोऽलं यत श्रेय योच्यः शूनामकस्तद्धि मया निधेयम् ।

शून्याभिधं दोषविरुद्धरूपो दोषोऽजितोऽन्यस्त्वपिलादनामा ।

अनैव साधं त्वसदेव नामतस्त्वभावा अनेव भवेद्यतस्तत् ॥ ३२.१४५ ॥

धत्यादि बोद्धव्यमिदं समस्तं मयोदितं क्वापि न डेयमस्ति ।

धत्यादि देवान् प्रतिबोधयंश्च देवैः सखोवास स बुद्धदेवः ।

गत्वा स्वधामाध्यपरेण रूपेणाऽस्ते पृथक्चैकतनुर्यथेष्टम् ॥ ३२.१४६ ॥

ततस्तु बुद्धोदितपक्षसं स्थो जिनोऽपि यङ्के मतमन्यदेव ।

बौद्धेन जैनेन मतेन यैव दैत्यां शकाः प्रीतिमगुः समस्ताः ॥ ३२.१४७ ॥

प्रशान्तविधेय्यभिधं तथाऽन्यद्बुद्धोक्तशास्त्रं त्रिदशा अवाप्य ।

तोषं ययुर्वेदसमस्तसारं यामास्थितानामगिरेण मुक्तिः ॥ ३२.१४८ ॥

अन्ये मनुष्या अपि भारताद्यं सत्साम्प्रदायं परिगृह्य विष्णुम् ।

यजन्त आपुः परमां गतिं तत्र सेखिरे क्रोधवशादिदैत्याः ॥ ३२.१४९ ॥

शैवं तपस्ते विपुलं विधाय जगद्धिमोहोर्जितशक्तिमस्मात् ।

प्राप्य प्रजता भुवि मोहनं य यङ्कुः कुतर्करभिदां वदन्तः ॥ ३२.१५० ॥

तेषां प्रपाताय सतां य मुक्त्यै जन्माऽस भीमस्य यद्दुक्तमत्र ।

दुर्गा पुनर्विप्रकुलेऽवतीर्णां लनिष्यति प्रातमथासुराणाम् ॥ ३२.१५१ ॥

ततः कलेरन्तमवाप्य धर्मज्ञानादिकल्याणगुणप्रदीने ।

लोके विरि अत्रिपुरघ्नशङ्कपूर्वाः पयोऽभिं त्रिदशाः प्रजग्मुः ॥ ३२.१५२ ॥

नारायणस्तैः स्तुतिपूर्वमर्थितो भवाय लोकस्य स शम्भल् । आप्ये ।

श्लक्ष्मी । ग्रामे मुनेर्विष्णुयशोऽभिधस्य गृहे बभूवाऽविरयिन्यशक्तिः ॥ ३२.१५३ ॥

कलेस्तु काठारत श्रेष कल्की ज्ञानं कलं कं सुभमेव तद्गान् ।

कल्कीति वा तेन समस्तदस्युविनाशनं तेन दिनाद्व्यधायि ॥ ३२.१५४ ॥

अधर्मवृत्तं विमुषं डरेश्च निडत्य निः शेषजनं तुरङ्गी ।

सं स्थापयामास स धर्मसेतुं ज्ञानं स्वभक्तिं य निजप्रजासु ॥ ३२.१५५ ॥

धत्याधनन्तानि डरेरुदारकर्माणि रूपाणि य सद्गुणाश्च ।

नित्यव्यपेताभिलक्षकस्य ब्रह्मेत्यनन्तेति य नाम येन ॥ ३२.१५६ ॥

आनन्दतीर्थाभ्यमुनिः सुपूर्वाप्रज्ञाभिधो ग्रन्थमिमं यकार ।

नारायणेनाभिहितो बध्यां तस्यैव शिष्यो जगदेकभर्तुः ॥ ३२.१५७ ॥

यस्तत्प्रसादादभिलांश्च वेदान् सपञ्चरात्रान् सरलस्यसङ्गलान् ।

वेदेतिहासांश्च पुराणयुक्तान् यथावदन्या अपि सर्वविधाः ॥ ३२.१५८ ॥

समस्तशास्त्रार्थविनिर्णयोऽयं विशेषतो भारतवर्त्मचारी ।

ग्रन्थः कृतोऽयं जगतां जनित्रं हरिं गुरुं प्रीणयताऽमुनैव ।

विनिर्णयो नास्त्यमुना विना यद्विप्रस्थितानामिव सर्ववाचाम् ॥ ३२.१५९ ॥

तद्ब्रह्मसूत्राणि यकार कृष्णो व्याख्याऽथ तेषामयथा कृताऽन्यैः ।

निगूढितं यत्पुरुषोत्तमत्वं सूत्रोक्तमप्यत्र महासुरेन्द्रे ।

शुभेन्द्रैक्यं प्रवदद्भिरुग्रैर्व्याख्याय सूत्राणि यकार याऽविः ॥ ३२.१६० ॥

व्यासाज्ञया भाष्यवरं विधाय पृथक्पृथक्योपनिषत्सुभाष्यम् ।

कृत्वाऽभिलांशं पुरुषोत्तमं य हरिं वदन्तीति समर्थयित्वा ॥ ३२.१६१ ॥

तनुस्तृतीया पवनस्य सेयं सद्भारतार्थप्रतिदीपनाय ।

ग्रन्थं यकारेममुदीर्णविधा यस्मिन् रमन्ते हरिपादभक्ताः ॥ ३२.१६२ ॥

“तृतीयमस्य वृषभस्य द्वादसे दशप्रमतिं जनयन्त योषणः ।

निर्यदो बुध्नान्महिषस्य वर्षस षशानासः शवसा कन्त सूरयः ।

श्लक्ष्णीष्ठ । यदीमनु प्रदिवो मध्य आधवे गुडासन्तं मातरिश्वा मथायति” ॥ ३२.१६३ ॥

धत्याद्विवाङ्गोक्तमिदं समस्तं तथा पुराणेषु य पञ्चरात्रे ।

अत्रोदिता याश्च कथाः समस्ता वेदेतिहासाद्विनिर्णयोक्ताः ॥ ३२.१६४ ॥

तस्माद्यं ग्रन्थवरोऽभिलोरुधर्मादिभोक्षान्तपुमर्थहेतुः ।

किं वोदितैरस्य गुणैस्ततोऽन्यैर्नारायणः प्रीतिमुपैत्यतोऽलम् ॥ ३२.१६५ ॥

यस्य त्रीण्युदितानि वेदवचने रुपाणि द्विव्याच्यलं

बद्धतद्दर्शतमित्यमेव निहितं देवस्य भर्गो मङ्गत् ।

वायो रामवचोनयं प्रथमकं पृक्षो द्वितीयं वपुः

मध्वो यत्तु तृतीयमेतदमुना ग्रन्थः कृतः केशवे ॥ ३२.१६६ ॥

यः सर्वगुणसम्पूर्णः सर्वदोषविवर्जितः ।

प्रीयतां प्रीत श्रेयां विष्णुर्मे परमः सुदुत् ॥ ३२.१६७ ॥

एति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
पाण्डवस्वर्गशिरोऽङ्गं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

(मध्वाचार्यविरचितः)

समामोऽयं ग्रन्थः ।

——
Shri Mahabharata Tatparyanirnayah
pdf was typeset on October 7, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

